

ประวัติศาสตร์
ของคริสเตียน
ผู้ยอมพลีชีพ
เพื่อความเชื่อของตน

โดย

จอห์น ฟ็อกซ์

อารัมภบท

นี่เป็นหนังสืออีกเล่มหนึ่งที่ไม่มียันต์สลาย เพราะเป็นวรรณกรรมภาษาอังกฤษชิ้นเอกซึ่งเป็นอมตะยอดเยี่ยมตลอดกาล เป็นหนังสือที่ชวนติดตามราวกับนวนิยายเพราะถูกเขียนขึ้นทั้งด้วยอารมณ์ที่เร้าร้อนรุนแรงและนุ่มนวลอ่อนหวาน หนังสือเล่มนี้บอกเรื่องราวอันน่าตื่นเต้นบางเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาที่น่าหวาดหวั่นที่สุดในประวัติศาสตร์ของคริสเตียน

เป็นหนังสือที่ทำให้เราทราบถึงห้วงเวลาที่ "กลุ่มคนซึ่งเปรียบเสมือนกองทัพอันสง่างาม ทั้งผู้ชายและเด็กชาย ผู้หญิงสูงอายุและหญิงสาว พวกกันป็นปายขึ้นสู่สวรรค์อย่างสูงชันท่ามกลางภยันตรายรอบด้าน ต้องเผชิญความยากลำบาก และความเจ็บปวดรวดร้าวอย่างแสนสาหัส"

"ภายหลังจากที่มีพระคัมภีร์แล้ว ก็ไม่มีหนังสือเล่มใดที่สามารถมีอิทธิพลต่อความรู้สึกและอารมณ์ของกลุ่มโปรเตสแตนต์ในยุคแรกได้อย่างลึกซึ้งเท่ากับหนังสือ "ประวัติศาสตร์ของคริสเตียนผู้ยอมพลีชีพเพื่อความเชื่อของตน" หนังสือเล่มนี้ยังทรงพลังและมีคุณค่าอยู่เสมอแม้ในยุคปัจจุบันก็ตาม มันเป็นยิ่งกว่าบันทึกเกี่ยวกับการกดขี่ข่มเหง แต่เป็นแหล่งของการโต้แย้ง เป็นที่รวมของความรักอันซาบซึ้ง และเป็นที่มาของการจำเริญขึ้นสู่ความไพบูลย์"

-- เจมส์ มิลเลอร์ ดีออตต์ จาก วารสาร "อิงลิชโพรส"

หนังสือของฟ็อกซ์เกี่ยวกับคริสเตียน ผู้ยอมพลีชีพเพื่อความเชื่อของตน

ประวัติศาสตร์เกี่ยวกับชีวิต ความทนทุกข์ทรมาน และความตายอย่างผู้พิชิตของคริสเตียนในยุคแรก และกลุ่มโปรเตสแตนต์ผู้ยอมพลีชีพเพื่อความเชื่อของตน

"ก่อนที่หนังสือ "ฟิลกริม โพรเกรส" (ความก้าวหน้าของผู้แสวงหาเมืองอันประเสริฐ) จะอุบัติขึ้นมานั้น ผู้คนทั่วไปแทบจะไม่มีหนังสือที่ทรงคุณค่าอย่างน่าอ่านยิ่งไปกว่าพระคัมภีร์ และหนังสือของฟ็อกซ์เกี่ยวกับคริสเตียนผู้ยอมพลีชีพเพื่อความเชื่อของตน เราจะสามารถเข้าใจได้ถึงเรื่องราวอันน่าประทับใจอย่างลึกซึ้งที่ถ่ายทอดออกมาจากหนังสือเล่มนี้ เป็นหนังสือที่มีอิทธิพลอย่างยิ่งในการหล่อหลอมลักษณะของประเทศอังกฤษให้ออกมาเป็นอย่างที่เห็นกันอยู่ในทุกวันนี้ คนที่สามารถอ่านเองได้ก็จะได้เรียนรู้ถึงความโหดร้ายทารุณที่เกิดขึ้นกับกลุ่มโปรเตสแตนต์ผู้ปฏิรูปปลัทธิความเชื่อของเขาได้อย่างละเอียด คนที่ไม่รู้หนังสือสามารถจะจินตนาการถึงเครื่องมือที่ใช้ในการทรมานได้จากการพรรณนาให้นึกวาดมโนภาพออกมาได้ ไม่ว่าจะเป็นเครื่องดิ่งแขนขาให้ข้อต่อหลุดออกจากตัว ตระแกรงเหล็กใช้ย่างไฟ น้ำมันเดือด และการที่ผู้บริสุทธิ์จะต้องปลดปล่อยวิญญาณออกไปจากร่างท่ามกลางเปลวไฟนั้น ให้นานาคคนที่เพิ่งตื่นไปสู่ชีวิตใหม่ซึ่งเป็นชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณและชีวิตที่ประกอบด้วยสติปัญญา โดยการชักนำให้คนหลายชั่วอายุตั้งแต่วัยเด็กถึงวัยชรามาร่วมกันศึกษาและใคร่ครวญหนังสือเล่มนี้ เพื่อให้เรื่องราวต่างๆ ในหนังสือเล่มนี้ซึมซาบเข้าไปหล่อหลอมหลักความเชื่อของแต่ละบุคคลให้แข็งแกร่งจนเกือบจะมีอิทธิพลเท่ากับบทเพลงประจำใจและธรรมเนียมประจำชาตินั้นโดยส่วนรวม"

-- ดีกลาส แคมป์เบลล์

จากหนังสือ "พวกพuritแทน (กลุ่มที่ยึดมั่นในความเชื่อที่ถูกต้อง) ในประเทศฮอลแลนด์ อังกฤษ และอเมริกา"

"หากเราจะตัดเรื่องความบาดหมางที่เกิดขึ้นอย่างไม่ตั้งใจระหว่างคริสตจักรต่างๆ ออกจากหนังสือเล่มนี้ เราก็จะยังคงเห็นร่องรอยที่แสดงให้เห็นถึงความปรารถนาอันแรงกล้าที่จะแสวงหาเสรีภาพฝ่ายจิตวิญญาณ ซึ่งท้าทายต่อระเบียบแบบแผนอันเคร่งครัดที่ครอบงำคุณธรรมและเหนี่ยวรั้งการรู้จักใช้ความคิด ในช่วงต้นของรัชกาลพระนางเอลิซาเบธ"

-- เฮนรี มอร์เลย์ จากหนังสือ "อิงลิช ไรท์เตอร์"

"ภายหลังจากที่มีพระคัมภีร์แล้ว ก็ไม่มีหนังสือเล่มใดที่สามารถมีอิทธิพลต่อความรู้สึกและอารมณ์ของ
โปรเตสแตนต์ในยุคแรกได้อย่างลึกซึ้งเท่ากับหนังสือ "ประวัติศาสตร์ของคริสเตียนผู้ยอมพลีชีพเพื่อความเชื่อของ
ตน" หนังสือเล่มนี้ยังทรงพลังและมีคุณค่าอยู่เสมอแม้ในยุคปัจจุบันก็ตาม มันเป็นยิ่งกว่าบันทึกเกี่ยวกับการกดขี่
ข่มเหง แต่เป็นแหล่งของการโต้แย้ง เป็นที่รวมของความรักอันซาบซึ้ง และเป็นที่มาของการจำเริญขึ้นสู่ความ
ไพบูลย์"

-- เจมส์ มิลเลอร์ ตีออดด์ จาก วารสาร "อิงลิชโพรส"

คำนำ

ชีวิตคนเราเมื่อผ่านพ้นไปแล้วย่อมกลายเป็นบันทึกเกี่ยวกับประสบการณ์และหลักในการดำเนินชีวิตของคนรุ่นก่อนเพื่อให้คนรุ่นหลังได้ศึกษาไว้เป็นอุทาหรณ์ ถ้าเราจะย้อนมองอดีตเพื่อดูการถ่ายทอดทางสติปัญญาเท่านั้น เราย่อมไม่สามารถจะเห็นบทเรียนที่สะท้อนให้เห็นถึงสัจธรรมและความบริสุทธิ์ในการดำเนินชีวิตได้ แต่เราจะพบสัจธรรมและความบริสุทธิ์เหล่านี้ได้ในชีวิตและความตายของคนเหล่านั้นที่ได้ฝึกกำลังกันเป็นกองทัพของคนที่ยอมพลีชีพเพื่อความเชื่อของตน

นักปรัชญาของโลกคิดว่าไม่มีใครที่จะรับรู้ถึงสวรรค์หรือแผ่นดินโลกได้ดีกว่าวีรชนที่กำลังต่อสู้กับความยากลำบาก แต่เราจะต้องเน้นในเรื่องนี้ให้มากยิ่งขึ้นไปอีกจึงจะสามารถอธิบายชัยชนะอันยิ่งใหญ่ของคริสเตียนที่ยอมพลีชีพจนมีชัยชนะในการต่อสู้กับโลก เนื้อหนัง และพญามารนั้น เรามองเห็นสภาพจิตวิญญาณที่สูงส่งในตัวของคนเหล่านั้นซึ่งไม่ได้เกิดขึ้นจากแรงจูงใจอันเย่อหยิ่ง จากการพึ่งพาตนเอง หรือจากการเพิกเฉย แต่เกิดจากฤทธิ์อำนาจแห่งความจริงนั้น คนเหล่านั้นเป็นพยานแก่ผู้ใดผู้หนึ่งด้วยชีวิตของเขาเพื่อว่าด้วยอำนาจของความดีนี้ ความชั่วแม้จะอยู่ในสภาพที่ชั่วร้ายที่สุดก็ยังไม่สามารถบดบังความงดงามของความดีของพวกเขาเหล่านั้นได้ เขาได้ต่อสู้กับความชั่วเพื่อจะส่องสว่างให้รัศมีไกลออกไปยิ่งขึ้น นี่เป็นการเสียสละตนเองซึ่งไม่ได้เกิดจากความหยิ่งผยองหรือความศึคนองใดๆ แต่เกิดจากการถ่อมใจ และเป็นการเสียสละที่ไม่ได้ตั้งอยู่บนพื้นฐานของความมั่งงายหรืออคติอันโง่เขลา แต่ตั้งอยู่บนความเชื่อซึ่งมีพื้นฐานอย่างมั่นคง และไม่ได้มีแรงผลักดันจากความเกลียดชังหรือการดูถูกดูหมิ่นมนุษย์ซึ่งอยู่ฝ่ายตรงข้าม แต่มีแรงผลักดันมาจากความรักในพระเจ้า ที่จริงแล้วชัยชนะของพวกเขาที่ได้มีชัยชนะเหนือโลกก็คือ ความเชื่อของพวกเขานั่นเอง เป็นความเชื่อซึ่งพวกเขายอมรับว่า ในอนาคตนั้นมีมรดกที่แท้จริงรอเขาอยู่จึงทำให้พวกเขาสามารถเสียสละสิ่งสารพัดเพื่อเห็นแก่พระคริสต์ไม่ว่าจะเป็นบ้านหรือที่ดิน ลูก ๆ และความสัมพันธ์ต่าง ๆ กับผู้คนรอบข้าง ไซ้แล้ว แม้แต่ชีวิตของเขาเองด้วยโดยการไม่ยอมทรยศต่อมโนธรรมประจำใจและต่อพระเจ้าของเขา

อันที่จริงแล้วประวัติศาสตร์การยอมพลีชีพของคริสเตียนก็คือประวัติศาสตร์ของคริสเตียนนั่นเอง ประวัติศาสตร์เหล่านี้ที่เกิดขึ้นในสนามกีฬา บนไม้ที่ปักอยู่บนพื้นเพื่อเผาคนทั้งเป็น และในคุกมืด แต่ท่ามกลางเหตุการณ์ต่างๆ เหล่านี้ความเชื่อในพระคริสต์ได้รับชัยชนะอย่างงดงามที่สุด ความยิ่งใหญ่ในหนังสือเล่มนี้ขอมอบให้แต่ผู้มีชื่อเสียงอันงดงามในบทบาทของคริสเตียนผู้อุทิศชีวิตและยอมพลีชีพเพื่อความเชื่อของตน

ชีวประวัติของ อาจารย์จอห์น ฟ็อกซ์

ผู้ประพันธ์ต้นฉบับเรื่อง

"ประวัติศาสตร์ของคริสเตียน

ผู้ยอมพลีชีพเพื่อความเชื่อของตน"

จอห์น ฟ็อกซ์เกิดที่เมืองบอสตัน ในมลรัฐลินคอล์นเชียร์ แห่งประเทศอังกฤษเมื่อปี ค.ศ. 1517 บิดามารดาของท่านเป็นที่นับหน้าถือตามาก บิดาของท่านเสียชีวิตตั้งแต่ท่านยังเยาว์วัย และแม้ว่ามารดาของท่านจะแต่งงานใหม่ ท่านก็ยังอาศัยอยู่ใต้ชายคาของมารดาและบิดาบุญธรรมจนกระทั่งอายุ 16 ปีจึงได้ถูกส่งไปเรียนที่วิทยาลัยบราซีโนส ในเมือง ออกซ์ฟอร์ด ท่านได้รับปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิตในปี ค.ศ. 1538 และได้เป็นมหาบัณฑิตในปี ค.ศ. 1543 และในปีเดียวกันนี้เองท่านก็ได้รับเลือกให้เป็นกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิของวิทยาลัยแมกดาเลินเนื่องจากสติปัญญาอันล้ำเลิศและความมีน้ำใจอันงดงามของท่านซึ่งเป็นที่ประจักษ์กันโดยทั่วไป

ขณะที่ท่านกำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยนั้นท่านเป็นคาทอลิกที่ร่อนรน หลังจากนั้นท่านก็ยังร่อนรนอีกชั่วระยะเวลาหนึ่ง และดำเนินชีวิตที่เคร่งครัดศีลธรรม ดูเหมือนว่าความเป็นอัจฉริยะของท่านนั้นเริ่มต้นด้วยการประพันธ์บทกวี จากนั้นท่านก็มุ่งความคิดไปสนใจเรื่องราวที่มีเนื้อหาสาระหนัก ๆ มากยิ่งขึ้น ท่านได้ทำการค้นคว้ามากมายในเรื่องบันทึกต่าง ๆ เกี่ยวกับคริสตจักรและบันทึกต่าง ๆ ของพวกบรรพบุรุษ และเหนือสิ่งอื่นใดก็คือ ท่านได้ศึกษาพระคัมภีร์บริสุทธ้อย่างร่อนรนและเปิดเผย ท่านจึงมีแนวโน้มเอียงไปเข้าข้างกลุ่มปฏิรูปศาสนาซึ่งขณะนั้นกำลังก่อตัวขึ้นก่อนที่ท่านจะรู้จักกับคนกลุ่มนี้เสียอีก ปัญหาในชีวิตของท่านได้เริ่มต้นขึ้นแล้วเพราะท่านพยายามที่จะค้นหาสาเหตุของความขัดแย้งที่เกิดขึ้นระหว่างกลุ่มลัทธิความเชื่อต่าง ๆ ในที่สุดท่านก็ได้สำนึกถึงความผิดมากมายของคริสตจักรนิกายโรมันคาทอลิก และด้วยความร่อนรนอย่างนี้เอง ท่านจึงได้อุทิศตัวในการศึกษาค้นคว้าของท่านอย่างจริงจัง ท่านได้อ่านหนังสือภาษากรีกและภาษาละตินของพวกบรรพบุรุษ พร้อมทั้งได้อ่านบันทึกรายงานการประชุมสภาทุกครั้ง และข้อเขียนต่าง ๆ ทางวิชาการ นอกจากนี้ท่านยังได้ศึกษาจนเชี่ยวชาญภาษาฮีบรู และเพื่อจะผ่อนคลายจากการศึกษาค้นคว้าอย่างขมขื่นนี้เอง ท่านจึงหลบไปเดินอธิษฐานต่อพระเจ้าด้วยน้ำตาและเสียงทอดถอนใจที่ป่าละเมาะใกล้ ๆ กับวิทยาลัยในยามค่ำคืน ซึ่งทำให้เริ่มเป็นที่สงสัยกันว่าท่านกำลังเอาใจออกห่างคริสตจักรแห่งกรุงโรมเสียแล้ว ในที่สุดท่านได้ยอมรับข่าวประเสริฐอย่างเปิดเผย หลังจากนั้นไม่นานท่านถูกไล่ออกจากวิทยาลัยแห่งนั้น เพื่อน ๆ และแม้แต่บิดาบุญธรรมของท่านก็เกิดความกลัวที่จะเห็นด้วยกับท่าน ท่านถูกกดขี่ข่มเหงและถูกทอดทิ้ง ท่านเองก็ขัดสนมาก เมื่อเซอร์ ไรมัส ลูซี เสนอตัวที่จะอุปถัมภ์ค้ำจุนท่าน ท่านจึงได้เป็นอาจารย์ประจำครอบครัวไรมัส ลูซี บ้านของตระกูลนี้อยู่ไม่ไกลจากบริเวณที่เป็นฉากชีวิตในวัยเด็กของวิลเลียม เชคสเปียร์ กวีผู้มีชื่อเสียงโด่งดัง (ฟ็อกซ์ตายขณะที่เชคสเปียร์อายุได้สามขวบ) หลังจากนั้นไม่นานท่านก็

แต่งงานกับสุภาพสตรีชาวเมืองโคเวนทรี และเป็นอาจารย์ประจำครอบครัวโรมัส ลูซี่ ต่อไปจนกระทั่งลูกศิษย์ของท่านโตเป็นผู้ใหญ่กันหมด

ท่านและภรรยาได้หลบไปอาศัยที่เมืองโคเวนทรีอยู่พักหนึ่ง แล้วก็ย้ายไปยังกรุงลอนดอนก่อนที่เฮนรีที่ 8 จะสิ้นพระชนม์เพียงไม่กี่ปีเท่านั้น เมื่อท่านต้องมาอยู่เมืองหลวงโดยไร้ญาติขาดมิตร และไม่มีเงินเลย ท่านก็อับจนหนทางอย่างที่สุด แต่ท่านก็ได้รับการบรรเทาจากสภาพอันขัดสนนี้ในลักษณะพิเศษที่เหนือธรรมดาจริง ๆ คือ วันหนึ่งในขณะที่ท่านกำลังนั่งทอดอาลัยตายอยากราวกับซากศพอยู่ในคริสตจักรเซนต์เปาโลเพราะเกือบจะอดตายอยู่แล้ว ท่านใดนั่นมีคนแปลกหน้าคนหนึ่งซึ่งท่านเองก็จำไม่ได้เหมือนกันว่าเคยเห็นที่ไหนมาก่อนได้เข้ามานั่งข้าง ๆ ท่าน และได้เอาเงินจำนวนมากมาใส่ไว้ในมือของท่าน ทั้งยังได้เตือนสติท่านให้เข้มแข็งและมีใจกล้าหาญ เพราะอีกไม่กี่วันพระเจ้าจะทรงให้ท่านมีหนทางที่จะดำรงชีวิตรอดต่อไปได้ ภายหลังฟ็อกซ์ได้พยายามที่จะค้นหาชื่อของผู้ส่งข่าวที่เปี่ยมด้วยความเมตตากรุณาผู้นี้ แต่ก็ไร้ผล เรื่องนี้ก็ยังคงเป็นความลึกลับต่อไป อย่างไรก็ตามคำพยากรณ์นั้นก็เกิดขึ้นจริง ๆ หลังจากที่เกิดเหตุการณ์ประหลาดเกิดขึ้นได้เพียง 3 วัน ท่านก็ได้รับการเชื้อเชิญจากท่านผู้หญิงแห่งริชมอนด์ให้เป็นอาจารย์สอนหลาน ๆ ของนางซึ่งเป็นบุตรและธิดาของท่านเอิร์ลขุนนางชาวเมืองเซอร์รีย์ ขณะนั้นท่านเอิร์ลและบิดาคือ ท่านดุกแห่งนอร์ฟอล์กถูกคุมขังเป็นนักโทษอยู่ในหอคอยเนื่องจากความอิจฉาริษยาและความอกตัญญูของกษัตริย์ในเวลานั้น ฟ็อกซ์ ได้อาศัยอยู่กับตระกูลนี้อย่างสงบสุขที่ เรเกตในเมืองเซอร์รีย์ ในรัชกาลกษัตริย์เฮนรีที่ 8 ช่วงสุดท้าย รัชกาลของกษัตริย์เอ็ดเวิร์ดที่ 6 และบางช่วงในรัชกาลของพระนางแมรีผู้ซึ่งมอบอำนาจทุกอย่างให้อยู่ในมือของพวกบาทหลวง

ในไม่ช้าความเจริญรุ่งเรืองของ ฟ็อกซ์ ก็ได้ก่อให้เกิดความอิจฉาริษยาและเกลียดชังท่ามกลางผู้คนเป็นอันมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ดร.การ์เดนอร์ ซึ่งขณะนั้นดำรงสมณศักดิ์เป็นบิชอปแห่งวินเชสเตอร์ และฟ็อกซ์คงจะหนีไม่พ้นบั้นปลายที่น่ากลัวไปไม่ได้แน่ ถ้าไม่ใช่เป็นเพราะลูกศิษย์คนหนึ่งของท่านซึ่งเป็นท่านดุกแห่งเมืองนอร์ฟอล์กได้ปกป้องท่านไว้ อย่างไรก็ตาม เมื่อการข่มเหงของการ์เดนอร์รุนแรงยิ่งขึ้น ท่านก็เห็นว่า จำเป็นที่จะต้องออกไปจากประเทศอังกฤษเสียแล้ว แม้ท่านดุกแห่งเมืองนอร์ฟอล์กก็ยังเลื่อมล้มความตั้งใจของท่านไม่ได้ ท่านดุกจึงได้จัดเตรียมทุกสิ่งที่จะอำนวยความสะดวกในการเดินทางของท่าน ฟ็อกซ์และภรรยาที่กำลังตั้งครรถ์จึงได้โดยสารไปบนเรือที่แล่นออกจากเมืองอิวสวิส พร้อมด้วยผู้อพยพคนอื่น ๆ อีกมากมาย แต่เรือลำนั้นเผชิญกับลมพายุอันแรงกล้าพัดกลับมายังท่าเรือนั้นอีก และผู้โดยสารทั้งหลายจึงพากันขึ้นฝั่งด้วยความยากลำบากและน่าหวาดหวั่น ฟ็อกซ์ได้ข่าวว่าการ์เดนอร์กำลังตามล่าชีวิตท่าน ดังนั้นแม้ว่าพายุลูกยังแรงอยู่ ท่านก็ได้พูดจาหว่านล้อมให้กัปตันออกเรือไปที่ไหนก็ได้

อีก 2 วันต่อมาพวกเขาเดินทางมาถึงนิวยอร์กในเมืองแฟรนเคอส์ ซึ่งฟ็อกซ์และคณะของท่านได้เดินทางต่อไปยังแอ็นท์เวิร์พ และแฟรงค์พอร์ต และในที่สุดก็ได้มาถึงเมืองบาเซลในประเทศสวิสเซอร์แลนด์ พวกเขาได้พบชาวอังกฤษมากมายที่ได้ถูกบีบบังคับให้หนีไปลี้ภัยอยู่ที่นั่นเนื่องจากการข่มเหงอย่างรุนแรงนั้น ฟ็อกซ์ได้เริ่มงานเขียนหนังสือชื่อ "ประวัติเกี่ยวกับกิจการและอนุสรณ์สถานของคริสตจักร" ซึ่งได้ตีพิมพ์เป็นภาษาลาตินที่เมืองบา

เซลล์ ในปี ค.ศ. 1554 และตีพิมพ์เป็นภาษาอังกฤษในปี ค.ศ. 1563

ในขณะที่เดียวกันนั้นเองลัทธิความเชื่อแบบปฏิรูปก็กับมาเจริญรุ่งเรืองในประเทศอังกฤษอีกครั้ง ขณะที่บทบาททางการเมืองของพวกบาทหลวงก็ลดน้อยลงเนื่องจากการสิ้นพระชนม์ของพระนางแมรี เมื่อพระนางเอลิซาเบธขึ้นครองราชย์ ฟ็อกซ์ก็กลับไปยังประเทศอังกฤษอีกและได้รับการต้อนรับอย่างอบอุ่นจากท่านดุกแห่งนอร์ฟอล์กผู้ศิษย์เก่าของท่าน และเมื่อท่านดุกถึงแก่อนิจกรรม ท่านก็ได้รับบำนาญตกทอดจากขุนนางผู้เคยอุปถัมภ์ค้ำชูท่าน ความรุ่งเรืองของท่านไม่ได้หยุดอยู่เพียงแค่นี้ ซีซิล ซึ่งเป็นราชเลขาธิการส่วนพระองค์ได้แนะนำให้ท่านรู้จักกับพระนางเอลิซาเบธ พระนางได้ทรงคะยั้นคะยอให้ท่านเป็นยอมรับตำแหน่งนักเทศน์หลวงแห่งชิพตันซึ่งอยู่ในเขตคริสตจักรใหญ่แห่งเมืองซาลิสเบอรี ท่านทนรับร่ำไม่ไหวจึงทูลตอบรับไปด้วยความเกรงใจ แต่นี่กลับเป็นโอกาสให้ท่านสามารถอุทิศตนในการปรับปรุงและเพิ่มเติมงานเขียนที่น่าชื่นชมของท่านเกี่ยวกับการยอมพลีชีพของคริสเตียนนั้น

ด้วยความอุตสาหะอย่างน่าอัศจรรย์ประกอบกับการศึกษาค้นคว้าอย่างต่อเนื่องจึงทำให้งานเขียนที่มีชื่อเสียงเล่มนี้สำเร็จลงได้ภายในเวลา 11 ปี และเพื่อจะให้ถูกต้องแม่นยำยิ่งขึ้นท่านจึงไม่ยอมว่าจ้างคนมาช่วยคัดลอกเลย แต่ได้เขียนทุกบรรทัดของหนังสือเล่มใหญ่นี้ด้วยมือของท่านเอง และได้ทำการค้นคว้าและคัดลอกบันทึก และเอกสารทุกอย่างด้วยตัวของท่านเองทั้งสิ้น แต่เพราะความยากลำบากอย่างเหลือเกินนี้เองท่านจึงไม่มีเวลาว่างจากการศึกษาค้นคว้านี้เลยและไม่มีเวลาพักผ่อนหรือสนุกสนานเพลิดเพลินซึ่งเป็นความต้องการตามธรรมชาติของมนุษย์ สุขภาพท่านจึงทรุดโทรมและร่างกายของท่านก็ผ่ายผอมลง สังขารของท่านเปลี่ยนแปลงไปจนแม้แต่เพื่อน ๆ และญาติ ๆ ของท่านที่เคยพบปะท่านเป็นครั้งคราวเท่านั้นแทบจะจำท่านไม่ได้เลย ถึงแม้ว่าท่านชুবผอมลง เนื้อหนังก็เหี่ยวยุบ และเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าทุกวัน แต่การศึกษาค้นคว้าอย่างหนักของท่านก็ยังคงดำเนินต่อไปอย่างขะมักเขม้นด้วยความมานะบากบั่นเช่นเดิม และไม่เคยโน้มน้าวตัวเองให้ลดการทำงานตามปกตินั้นให้น้อยลงไป

เมื่อพวกบาทหลวงมองเห็นล่วงหน้าถึงอันตรายอย่างใหญ่หลวงที่หนังสือประวัติศาสตร์ของฟ็อกซ์เกี่ยวกับความเชื่อผิด และความทารุณโหดร้ายต่าง ๆ ของพวกคาทอลิกจะย่อนรอยให้เห็นต้นกำเนิดของพวกเขา พวกเขาจึงได้ใช้เล่ห์เหลี่ยมและสรรพกำลังทั้งหมดของพวกเขาเพื่อจะบั่นทอนชื่อเสียงของฟ็อกซ์ให้ด้อยลง ความอาฆาตของพวกเขานี้เองกลับกลายเป็นหมายสำคัญสำหรับการรับใช้ของฟ็อกซ์และคริสตจักรของพระเจ้าโดยทั่วไปด้วย และในที่สุดก็กลับทำให้หนังสือของท่านมีคุณค่ายิ่งขึ้นในตัวของท่านเอง และได้กลายเป็นแรงจูงใจให้ฟ็อกซ์มุ่งความสนใจไปที่ความถูกต้องแม่นยำและความแน่นอนของข้อเท็จจริงต่าง ๆ ที่เขาได้บันทึกไว้นั้นรวมทั้งความเชื่อถือได้ของบุคคลทั้งหลายที่ได้ให้ข้อมูลแก่ท่าน

หลังจากที่ฟ็อกซ์ได้ดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์และอำนวยการประโยชน์อย่างยิ่งต่อเพื่อนบ้าน และผู้คนรอบข้าง ทั้งคนยากจนและคนมั่งมี ทั้งความต้องการฝ่ายกายและความต้องการฝ่ายจิตวิญญาณมาเป็นเวลานาน ท่านก็ได้ปล่อยวิญญาณจิตของท่านไปหาพระเจ้าเมื่อวันที่ 18 เมษายน 1587 รวมสิริอายุได้ 70 ปี ท่านได้รับการเตือนล่วงหน้าถึงจุดจบในชีวิตของท่านที่กำลังใกล้เข้ามาแล้ว และท่านก็มั่นใจอย่างเต็มที่ว่ามีมันใกล้เข้ามาจริง ๆ ท่านจึงได้สั่ง

ให้บุตรชายทั้ง 2 คนออกไปจากบ้านเพื่อจะหลีกเลี่ยงที่จะทำให้พวกเขาต้องเศร้าโศกเสียใจ ก่อนที่ลูก ๆ จะกลับมา
วิญญานจิตของท่านก็ได้ล่องลอยสู่สวรรค์ไปแล้วตามที่ท่านได้มองเห็นล่วงหน้านั้น ท่านได้ถูกฝังไว้ในเวทีธรรมาสน์
ของคริสตจักรเซ็นท์โกลส์ที่เมืองครีฟเฟิลเกท ซึ่งเป็นคริสตจักรที่ท่านเคยเป็นนักเทศน์อยู่ชั่วระยะเวลาหนึ่งในตอน
ต้นรัชกาลของพระนางเฮลลิซาเบ็ธ

ประวัติศาสตร์ของคริสเตียนผู้ยอมพลีชีพเพื่อความเชื่อของตน

บทที่ 1

ประวัติศาสตร์ของคริสเตียนผู้ยอมพลีชีพ จากการข่มเหงในระยะแรกที่ได้เกิดขึ้นอย่างกว้างขวาง ภายใต้การปกครองของจักรพรรดิเนโร

ในหนังสือพระกิตติคุณของท่านมัทธิวบทที่ 16 นั้น พระคริสต์ทรงได้ยื่นคำยอมรับของซีโมน เปโตรที่ได้ยอมรับอย่างเปิดเผยเป็นครั้งแรกว่า พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระเยซูทรงรับรู้ถึงพระหัตถ์อันลึกลับของพระบิดาในเรื่องนี้นั้นจึงได้ทรงตรัสเป็นนัยเกี่ยวกับชื่อของเปโตร โดยทรงเรียกท่านว่า ศิลา และบนศิลานี้ พระองค์จะทรงสร้างคริสตจักรอันแข็งแกร่งของพระองค์ไว้จนกระทั่งประตูนรกจะมีชัยต่อคริสตจักรนั้นก็หาไม่ได้ ให้เราพิจารณาดูถ้อยคำเหล่านี้ใน 3 ประการด้วยกัน ประการแรกคือว่า พระคริสต์จะทรงตั้งคริสตจักรในโลกนี้ ประการที่ 2 คือว่า คริสตจักรเดียวกันนี้จะถูกต่อต้านและถูกปฏิเสธจากโลกและจากอำนาจแห่งนรก และประการที่ 3 คือว่า แม้ว่าพญามารจะพยายามเท่าไรก็ตามคริสตจักรก็ยังคงดำเนินอยู่สืบไปเป็นนิรันดร์

เรื่องราวเกี่ยวกับชีวิต ความทนทุกข์ทรมาน และการพลีชีพของพวกอัครทูตและผู้ประกาศข่าวประเสริฐ

คงไม่ใช่ธุระอะไรของเราที่จะไปเพิ่มเติมชีวประวัติองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ไม่ว่าจะมาก่อนหรือหลังการถูกตรึงไม้กางเขนก็ตาม แต่ก็ขอชักนำผู้อ่านความวุ่นวายใจของพวกยิวที่เกิดขึ้นจากการเป็นขึ้นมาจากความตายของพระเยซูคริสต์ แม้ว่าอัครทูตคนหนึ่งจะทรยศต่อพระองค์ แม้ว่าสาวกอีกคนหนึ่งปฏิเสธพระองค์ทั้ง ๆ ที่ได้ให้สภานานไว้อย่างแข็งขัน และแม้ว่าคนอื่น ๆ จะทอดทิ้งพระองค์ (ยกเว้น "สาวกคนนั้นซึ่งเป็นที่รู้จักของมหาบุโรหิตประจำการ") แต่ประวัติศาสตร์การฟื้นคืนพระชนม์นั้นก็ได้ให้ความหวังใจอันใหม่แก่พวกสาวกทั้งหลาย และหลังจากที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ ทรงเข้ามากระทำภารกิจของพระองค์แล้ว ก็ได้ทำให้พวกสาวกเกิดความมั่นใจอันใหม่ในใจของเขาด้วย ฤทธิ์อำนาจที่สวมทับลงไปบนพวกเขาเหล่านั้นทำให้เขามีใจกล้าที่จะประกาศพระนามขององค์พระเยซูคริสต์เจ้า ซึ่งทำให้ผู้นำของพวกยิวสับสนวุ่นวายและทำให้พวกต่างชาติต้องตกตะลึง

1. สเตเฟน

สเตเฟนเป็นคนหนึ่งในท่ามกลางคริสเตียนยุคต้นผู้พลีชีพเป็นคนแรก ๆ ท่านได้รับเลือกให้เป็นผู้ดูแลการงานของคริสตจักรคริสเตียนแห่งแรกพร้อมกับผู้ดูแลการงานคนอื่น ๆ อีก 6 คน นอกจากนี้ท่านยังเป็นนักเทศน์ฝีปากเอกและประสบความสำเร็จในการเทศนาอย่างมาก พวกผู้นำศาสนาที่มาจากธรรมศาลา 5 แห่งของชาวยิวจึงมาโต้เถียงกับท่าน แต่ท่านก็ได้แย้งด้วยเหตุผลจนสามารถเอาชนะพวกเขาทั้งหมดโดยใช้ความถูกต้องในหลักคำสอนของท่านและพลังในการโต้แย้งของท่าน ซึ่งทำให้พวกเขาโกรธแค้นจึงได้ตัดสินบนพวกพยานเท็จให้มารุมประหารท่าน โดยพากันกล่าวหาว่าท่านได้หมิ่นประมาทพระเจ้าและโมเสส เมื่อท่านถูกนำตัวมาอยู่ต่อหน้าสภา ท่านก็ได้แก้คดีให้แก้ตัวท่านเองและแก้องค์พระเยซูคริสต์ผู้เสด็จกลับสู่สวรรค์แล้วได้อย่างยอดเยี่ยม แต่การกระทำเช่นนี้ทำให้พวกผู้พิพากษาเดือดดาลเป็นอันมากจึงได้ตัดสินลงโทษท่านตามอำเภอใจของตนเอง

ทันใดนั้นสเตเฟนก็เห็นนิมิตบนท้องฟ้าปรากฏเป็นพระเยซูในสภาพที่เปี่ยมด้วยสง่าราศีกำลังประทับยืนอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า นิมิตนี้จับใจท่านมากจนท่านต้องอุทานออกขึ้นมาว่า "ดูเถิด ข้าพเจ้าเห็นท้องฟ้าแหวกเป็นช่อง และบุตรมนุษย์ยืนอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า" สิ่งนี้เองที่ทำให้ท่านถูกปรับโทษหนักยิ่งขึ้นไปอีก และเมื่อท่านถูกลากออกไปนอกเมืองแล้ว พวกเขาก็เอาหินขว้างท่านจนตาย สเตเฟนต้องพบจุดจบเนื่องจากลักษณะนิสัยที่สัตย์ซื่อของท่านในการเทศนาข่าวประเสริฐอย่างตรงไปตรงมาด้วยใจกล้าหาญแก่ผู้ทรยศและฆาตกรผู้ประหารชีวิตพระเยซูคริสต์ และความตายของท่านได้ก่อให้เกิดการข่มเหงคริสเตียนอย่างกว้างขวางโดยทั่วไปดังที่ท่านลูกาได้เขียนไว้ว่า "ครานั้นเกิดการข่มเหงคริสตจักรครั้งใหญ่ในกรุงเยรูซาเล็ม และศิษย์ทั้งปวงนอกจากอัครทูตได้กระจัดกระจายไปทั่วแคว้นแคว้นยูเดียกับสะมาเรีย" คริสเตียนประมาณ 2,000 คนรวมทั้ง นิโคโนร์ผู้ดูแลการงานคนหนึ่งของคริสตจักรในจำนวน 7 คนนั้นต่างก็ยอมพลีชีพระหว่างการข่มเหงที่ก่อตัวขึ้นจากความตายของสเตเฟน

2. ยากอบ (ยากอบใหญ่)

คนต่อมาที่ยอมพลีชีพเพื่อความเชื่อที่เราจะได้อ่านจากที่ท่านลูกาได้บันทึกไว้ในพระธรรมกิจการคือ ยากอบบุตรเศเบดี ซึ่งเป็นพี่ชายของยอห์นและเป็นญาติขององค์พระเยซูคริสต์เจ้า เพราะมารดาของท่านที่ชื่อ ซาโลมีนั้นเป็นลูกพี่ลูกน้องกับนางมารีย์หญิงพรหมจารีย์ การพลีชีพเพื่อความเชื่อในครั้งนี้ นี้ไม่ได้เกิดขึ้นจนกระทั่ง 10 ปีหลังจากที่สเตเฟนได้ตายไปแล้ว เมื่อเฮโรด อากริปปาได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้ว่าการแคว้นยูเดียไม่นานนัก เขาก็เริ่มมีแนวความคิดที่จะเอาใจพวกยิวจึงได้ทำการข่มเหงคริสเตียนอย่างรุนแรง และตั้งใจจะจัดการขจัดขี้เถ้าด้วยการโจมตีผู้นำของคริสเตียน เราไม่ควรจะมองข้ามเรื่องราวที่ถ่ายทอดโดย คลิเมนส์ อเล็กซานดรินัส ซึ่งเป็นนักเขียนที่มีชื่อเสียงในยุคต้น ท่านได้เขียนว่า ขณะที่ยากอบถูกนำตัวไปยังสถานที่เพื่อการพลีชีพนั้น ผู้ที่กล่าวหาท่านก็ได้กลับใจจากการกระทำอันน่ารังเกียจของตนอย่างน่าอัศจรรย์ เนื่องจากเขาได้เห็นความกล้าหาญเด็ดเดี่ยวอย่างเหนือธรรมชาติของท่านอัครทูตผู้นี้ ผู้กล่าวหายากอบได้ทรุดลงแทบเท้าท่านและอ้อนวอนขอการอภัยโทษจากท่าน

เขาถึงกับยอมประกาศตัวเป็นคริสเตียนและตัดสินใจอย่างแน่วแน่ว่ายากอบไม่ควรจะสวมมงกุฎแห่งการพลีชีพตามลำพัง ดังนั้นทั้งสองคนจึงถูกตัดศีรษะในเวลาเดียวกันนั่นเอง อัครทูตผู้ยอมพลีชีพเป็นคนแรกนี้ได้รับจอกแห่งการข่มเหงด้วยความชื่นชมยินดีและความดีต่อย่อย่างยิ่ง และเป็นจอกที่ยากอบได้เคยทูลต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า ท่านพร้อมจะดื่มแล้ว ต่อมาทิมม่อนก็พลีชีพที่เมืองฟิลิปปี และพาร์มินัสพลีชีพที่เมืองมาซิโดเนียในเวลาไล่เลี่ยกัน เหตุการณ์เหล่านี้ได้เกิดขึ้นในปี ค.ศ. 44

3. ฟิลิป

ฟิลิปเกิดที่เมืองเบ็ธไซดาในแคว้นกาลิลี ในช่วงแรกนั้นท่านได้รับการขนานนามว่า "สาวก" คนหนึ่ง ท่านเป็นผู้ที่ได้ทำการประกาศอย่างขะมักเขม้นในแถบเอเชียตอนเหนือ และยอมทนต่อการพลีชีพที่เมืองเฮลิโอฟริส ในแคว้นไฟร์เกีย ท่านถูกเขียนอย่างรุนแรง ถูกทิ้งไว้ในคุก และถูกตรึงกางเขน เมื่อปี ค.ศ. 54

4. มัทธีว

มัทธีว ซึ่งเกิดที่เมืองนาซาเร็ธนั้นเคยทำมาหาเลี้ยงชีพด้วยการเป็นคนเก็บภาษีมาก่อน ท่านได้เขียนหนังสือพระกิตติคุณเป็นภาษาฮีบรู ซึ่งต่อมายากอบ (ยากอบน้อย) ได้แปลออกมาเป็นภาษากรีกในภายหลัง มัทธีวทำการรับใช้อยู่ในแถบพาร์เธียและเอธิโอเปีย แล้วท่านก็ยอมพลีชีพที่ประเทศเอธิโอเปียโดยการถูกฆ่าด้วยขวานด้ามยาวในเมืองนาดาบาเมื่อปีค.ศ. 60

5. ยากอบ (ยากอบน้อย)

มีบางคนเชื่อว่ายากอบเป็นพี่ชายของพระเยซูคริสต์ซึ่งเกิดจากภรรยาคนก่อนของโยเซฟ เรื่องนี้เป็นที่น่าสงสัยยิ่งนัก และช่างสอดคล้องอย่างเหลือเกินกับความเชื่อในเรื่องที่เหนือธรรมชาติของคาทอลิกที่ว่านางมารีย์ไม่มีบุตรคนอื่นเลยนอกจากองค์พระเยซูคริสต์พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา ยากอบได้รับแต่งตั้งให้ดูแลคริสตจักรต่าง ๆ ในกรุงเยรูซาเล็ม และท่านยังเป็นผู้เขียนพระธรรมยากอบอีกด้วย เมื่อท่านอายุ 94 ปีท่านได้ถูกพวกยิวทุบตีและเอาหินขว้าง และในที่สุดท่านก็ถูกตีด้วยกระบองที่ใช้ทำความสะอาดผ้าที่ฟุ้งทอเสร็จจนสมองแตกกระจาย

6. มัทธีอัส

เรารู้จักเกี่ยวกับมัทธีอัสน้อยกว่าสาวกท่านอื่น ๆ ทั้งหมด เราทราบแต่เพียงว่าท่านได้รับการแต่งตั้งให้เป็นอัครทูตแทนยูดาส ท่านได้ถูกหินขว้างที่กรุงเยรูซาเล็มและหลังจากนั้นก็ถูกตัดศีรษะ

7. อันดรูว์

อัศวินผู้พลีชีพคนนี้เป็นน้องชายของเปโตร ท่านได้เทศนาข่าวประเสริฐแก่ประชาชาติหลายประเทศในทวีปเอเชีย เมื่อท่านได้ไปถึงเมืองอีเดสซ่าเจ้าเมืองชื่อ อีเกียสได้ข่มขู่ท่านเพราะท่านเทศนาต่อต้านรูปเคารพต่าง ๆ ที่ชาวเมืองนมัสการอยู่ อันดรูว์ก็ยังคงไม่ลดละในการเผยแพร่หลักคำสอนของท่าน เจ้าเมืองจึงออกคำสั่งให้ตรึงท่านเสียที่กางเขน แต่เป็นกางเขนที่ปลายทั้ง 2 ข้างถูกปักไว้บนพื้นดิน ท่านได้ประกาศก้องแก่พวกที่ให้ร้ายท่านว่า ตัวท่านเองคงจะไม่กลัวเทศนาสง่าราศีแห่งกางเขนเป็นแน่ถ้าท่านกลัวที่จะตายบนกางเขนนั้น เมื่อพวกเขาเข้ามาจับท่านตรึงที่กางเขน ท่านก็กล่าวว่าท่านอยากได้กางเขนและมีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะโอบกอดกางเขนนั้นไว้ ท่านได้ถูกตรึงไว้อย่างแน่นหนากับกางเขนไม่ใช่ด้วยตะปู แต่ถูกผูกไว้ด้วยเชือกเพื่อท่านจะตายช้าลงไปอีก ท่านทนอยู่ในสภาพนี้นานถึง 2 วัน แต่ในช่วงเวลาดังกล่าวปากของท่านก็ยังไม่หยุดที่จะเทศนาข่าวประเสริฐแก่ประชาชนที่มารุมดูท่าน เพราะเป็นโอกาสสุดท้ายที่ท่านจะรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ แล้วท่านก็สิ้นลมหายใจในที่สุด

8. มาระโก

มาระโกถือกำเนิดจากบิดามารดาชาวยิวในตระกูลเลวี เชื่อกันโดยทั่วไปว่าท่านได้กลับใจมาเป็นคริสเตียน โดยการเป็นพยานของเปโตรซึ่งเป็นผู้ที่มาระโกได้รับใช้ในฐานะผู้คัดลอกข้อความให้ มาระโกเขียนหนังสือพระกิตติคุณของท่านเป็นภาษากรีกภายใต้การควบคุมดูแลของเปโตรนี่เอง มาระโกถูกชาวเมืองเอเล็กซานเดรีย จุดกระชากถู้อักขร ลากกันไปลากกันมาจนร่างแหลกเหลวไม่มีชิ้นดีต่อหน้า เสราฟัส รูปเคารพอันเคร่งขรึมของคนเหล่านั้น ท่านจบชีวิตของท่านลงในลักษณะนี้ด้วยน้ำมือที่ไร้ความเมตตาปราณีของเขาเหล่านั้นเอง

9. เปโตร

เมื่อเฮโรด อากริปปาได้สั่งให้ประหารยากอบใหญ่แล้ว เห็นว่าเป็นที่พอใจของพวกยิว เฮโรดจึงตัดสินใจที่จะฆ่าเปโตรเป็นคนต่อไป เพื่อจะเอาใจประชาชนเหล่านั้น เปโตรจึงถูกจับและถูกขังไว้ในคุก แต่มีทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้มาปล่อยตัวท่านออกไป ทำให้เฮโรดโกรธแค้นมากจนได้สั่งให้ประหารพวกทหารยามที่เฝ้าคุกใต้ดินซึ่งคุมขังท่านไว้ นั้น หลังจากที่เขาทำการอัศจรรย์มากมายแล้ว ท่านก็ได้เดินทางกลับไปยังกรุงโรม และที่กรุงโรมนี้เองท่านได้เอาชนะเหล่าหอกของซีโมน มากัส และทำลายเวทมนตร์ของเขาเสีย ซีโมน มากัส ผู้นี้เป็นที่โปรดปรานของจักรพรรดิเนโร เปโตรสามารถชักนำให้คนรับใช้ผู้หนึ่งของจักรพรรดิ เนโรกลับใจมาเป็นคริสเตียน ทำให้เผด็จการผู้นี้เดือดดาลเป็นอย่างยิ่งจนได้บัญชาให้จับกุมเปโตรกับเปาโลไว้ ในระหว่างที่พวกเขาถูกคุมขังอยู่นั้น พวกเขายังได้ชักนำผู้คุมทหารยาม 2 คนและคนอื่น ๆ อีก 47 คนให้กลับใจเสียใหม่

เมื่อได้รับการปล่อยตัวออกมาแล้วจักรพรรดิ เนโรก็ยังหาช่องที่จะประหารชีวิตเปโตร ประชาชนที่ทราบข่าวก็ขอร้องให้เปโตรหนีออกจากเมืองไปเสีย เมื่อประชาชนขอร้องหนักเข้าในที่สุดเปโตรทนรับไม่ไหวจึงได้

เตรียมตัวเพื่อจะหลีกเลี่ยงการเผชิญหน้าครั้งสำคัญนี้ แต่เมื่อมาถึงประตูเมืองท่านก็เห็นองค์พระเยซูคริสต์เจ้าเสด็จมาหาท่าน เปโตรจึงได้นมัสการและทูลว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า เจ้าข้า พระองค์จะเสด็จไปไหนหรือ?" พระองค์ตรัสตอบว่า "เรามาเพื่อจะถูกตรึงกางเขนอีก" ด้วยคำตอบนี้เปโตรก็เข้าใจได้ทันทีว่าถึงเวลาแล้วที่ท่านจะต้องรับการทรมานทุกข์ทรมานอันยิ่งใหญ่ ดังนั้นท่านจึงกลับเข้าไปในเมืองอีก เปโตรได้ถูกขังอยู่ในคุกนานถึง 9 เดือนแล้วท่านก็ถูกนำตัวไปประหารชีวิต หลังจากที่ถูกรื้อฟื้นอย่างรุนแรงแล้วท่านก็ถูกตรึงกางเขน เจโรมได้เปิดเผยว่า เปโตรถูกตรึงกางเขนโดยเอาหัวลงพื้น ขาของท่านชี้ขึ้นไปข้างบน ซึ่งเป็นไปตามคำขอร้องของท่านว่า ตัวท่านเองไม่สมควรที่จะถูกตรึงในลักษณะเดียวกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของท่าน

10. เปาโล

อัครทูตผู้ยอมสละชีวิตผู้นี้เป็นชาวยิวในตระกูลเบนยามิน เกิดที่เมืองทาร์ซัสในแคว้นซีลิเซีย ตอนแรกนั้นท่านเป็นศัตรูสำคัญและเป็นผู้ข่มเหงคริสเตียน แต่หลังจากที่ท่านได้กลับใจเสียใหม่อย่างน่าอัศจรรย์แล้วท่านก็ได้สนับสนุนการประกาศของคริสเตียนอย่างเต็มที่ เปาโลและบารนาบัสเกือบจะถูกหินขว้างให้ตายที่เมืองอีโคเนียมโดยพวกยิวที่โกรธแค้น พวกเขาจึงหนีไปยังแคว้นลิคาโอเนีย ที่เมืองลิสตราเปาโลได้ถูกขว้างด้วยหินอีก จากนั้นก็ถูกลากออกไปนอกเมืองและถูกทิ้งไว้ให้ตาย อย่างไรก็ตามท่านได้ฟื้นขึ้นมาด้วยความยินดี และได้หนีไปยังเมืองเดอร์บี นอกจากนี้ทั้งเปาโลกับสิลาสยังได้ถูกขังและถูกเขียนที่เมืองฟีลิปปี และทั้ง 2 ท่านก็ยังถูกข่มเหงอีกที่เมืองเธสะโลนิกา ต่อมาเปาโลก็ถูกจับที่กรุงเยรูซาเล็ม และถูกส่งตัวไปยังเมืองซีซาร์ยา แต่ท่านได้อุทธรณ์ต่อซีซาร์ที่กรุงโรม ท่านได้ถูกคุมขังเป็นนักโทษอยู่ที่นี่ต่อไปอีก 2 ปี เมื่อได้รับอิสรภาพแล้วท่านก็ไปเยี่ยมคริสตจักรทั้งหลายในประเทศกรีกและในกรุงโรม เปาโลได้เดินทางไปเทศนาในประเทศฝรั่งเศสและสเปน แต่เมื่อท่านกลับไปยังกรุงโรมท่านก็ถูกจับกุมอีกและได้พลีชีพด้วยการถูกตัดศีรษะตามคำบัญชาของจักรพรรดิเนโร

11. ยูดา

ยูดาเป็นน้องชายของยากอบ (เล็ก) คนทั่วไปเรียกท่านว่าธัดเดอัส ท่านได้ถูกตรึงกางเขนที่เมืองอีเดสซาในปี ค.ศ. 72

12. บาร์โธโลมิว

บาร์โธโลมิวได้เทศนาในหลายประเทศ และเป็นผู้ที่แปลพระกิตติคุณมัทธิวเป็นภาษาอินเดีย แล้วท่านก็ได้เผยแพร่พระกิตติคุณเล่มนี้ในประเทศอินเดียนั่นเอง แต่ในที่สุดท่านได้ถูกทุบตีอย่างทารุณและถูกจับตรึงกางเขนโดยพวกโดยพวกที่นมัสการรูปเคารพซึ่งไม่ยอมอดทนอีกต่อไปแล้ว

13. โรมัส

ที่เรียกกันอีกชื่อหนึ่งว่า แผลด โรมัสได้เทศนาข่าวประเสริฐในประเทศพาร์เธีย (โบราณ) และประเทศอินเดีย ซึ่งการเทศนาในดินแดนเหล่านี้ได้ทำให้พวกนักบวชโบราณเห็นเป็นอย่งยิ่ง ท่านจึงได้พลีชีพโดยการถูกแทงด้วยหอกจนทะลุ

14. ลูกา

ลูกาเป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐที่ได้เขียนหนังสือพระกิตติคุณชื่อเดียวกันกับท่าน ลูกาได้เดินทางกับเปาโลไปหลายประเทศด้วยกัน เป็นที่เชื่อกันโดยทั่วไปว่าท่านถูกจับแขวนคอได้ต้นมะกอกเทศโดยพวกนักบวชที่บูชารูปเคารพในประเทศกรีก

15. ซีโมน

ซีโมนผู้มีชื่อสกุลว่า เศโลเท ได้เทศนาข่าวประเสริฐในประเทศมอริทาเนียซึ่งอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือของแอฟริกา และดินแดนอื่นๆ ในทวีปแอฟริกา และแม้แต่ในประเทศอังกฤษ ซึ่งเป็นสถานที่ที่ท่านถูกตรึงกางเขนในปี ค.ศ. 74

16. ยอห์น

ยอห์นเป็นผู้ที่มีชื่อเสียงในฐานะที่เป็นผู้เผยพระวจนะ เป็นอัครทูต เป็นคนของพระเจ้า เป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐ และเป็นผู้ที่ยอมพลีชีพเพื่อความเชื่อของตน ท่านได้รับการขนานนามว่า สาวกที่พระองค์ทรงรัก ยอห์นเป็นที่ชายของยากอบ (ยากอบใหญ่) เดิมนั้นท่านเคยเป็นสาวกคนหนึ่งของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา ภายหลังจากท่านไม่ได้เป็นแค่เพียงคนหนึ่งในอัครทูต 12 คนเท่านั้น แต่ยังเป็นคนหนึ่งในกลุ่มสาวก 3 คนที่พระคริสต์ได้ทรงสนทนาด้วยถ้อยคำที่ลึกซึ้งที่สุดในชีวิตของพระองค์ ยอห์นได้ตั้งคริสตจักรที่เมืองสมอร์นา เมืองเปอร์กาัมม เมืองซาร์ดีส เมืองฟีลาเดลเฟีย เมืองเลาดีเซีย และที่เมืองธียาทிர่า ซึ่งเป็นคริสตจักรทั้งหลายที่ท่านได้เขียนหนังสือวิวรณ์ส่งไปถึงนั่นเอง เมื่อท่านอยู่ที่เมืองเอเฟซัสนั้น จักรพรรดิโดมิเทียนได้บัญชาให้จับท่านมัดไว้แล้วให้นำตัวไปยังกรุงโรม ซึ่งที่นี้ท่านได้ถูกพิพากษาให้ถูกทิ้งลงในกระต๋นน้ำมันเดือด แต่ได้เกิดการอัศจรรย์ขึ้นท่านจึงรอดพ้นมาได้โดยที่น้ำมันเดือดไม่ได้ทำอันตรายท่านเลยแม้แต่น้อย เมื่อโดมิเทียนเห็นว่าไม่สามารถจะประหารท่านให้ตายได้ จึงเนรเทศท่านไปที่เกาะปัทมอสโดยให้ท่านไปทำงานในเหมืองแร่ในปี ค.ศ. 73 อย่างไรก็ตามจักรพรรดิเนอรวาซึ่งครองราชย์ต่อจากโดมิเทียนได้ระลึกถึงท่าน แต่ทรงถือว่าท่านได้พลีชีพแล้ว เนื่องจากได้ถูกประหารชีวิตไปแล้วถึงแม้ว่าจะไม่ได้ผลเลยก็ตาม ยอห์นเป็นอัครทูตคนเดียวที่รอดพ้นจากความตาย อย่างเหี้ยมโหด และมีชีวิตยืนยาวที่สุดในจำพวกอัครทูตตอนที่เสียชีวิตนั้นท่านมีอายุเกือบ 100 ปี

บทที่ 2

เหตุการณ์เกี่ยวกับการข่มเหงในยุคต้นที่เกิดขึ้นทั้ง 10 ครั้ง

การข่มเหงยุคต้นโดยทั่วไปเป็นครั้งแรก
ภายใต้การปกครองของจักรพรรดิเนโร ในปี ค.ศ. 67

การข่มเหงครั้งแรกในยุคต้นของคริสตจักรนั้นเกิดขึ้นในปี 67 โดยเนโร จักรพรรดิคนที่ 6 แห่งกรุงโรม ผู้ปกครองคนนี้ได้ครองราชย์อยู่นาน 5 ปีซึ่งเป็นเกียรติแก่ตนเองในช่วงแรกนั้นเพราะพระองค์มีความอดกลั้นเป็นอย่างยิ่ง แต่ต่อมาพระองค์ก็กลับยอมแพ้ให้แก่อารมณ์อันฟุ้งซ่านและความโหดร้ายป่าเถื่อนของตนเอง ความโหดร้ายทารุณต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับพวกคริสเตียนในระหว่างการข่มเหงครั้งแรกนั้น แม้แต่ชาวโรมเองก็ยังไม่เห็นอกเห็นใจ คริสเตียน จักรพรรดิเนโรได้สรรหาวิธีการประหัตประหารด้วยความโหดร้ายอย่างพิสดารที่สุด และได้คิดประดิษฐ์การลงโทษเหยื่อของพระองค์ในทุกรูปแบบ บางคนพระองค์สั่งให้เย็บหนังสัตว์ป่ารัดตัวของเขาไว้ให้แน่นแล้วปล่อยฝูงสุนัขออกตามล่าจนกว่าพวกเขาจะเหนื่อยจนขาดใจตายไปเอง คริสเตียนบางคนก็ให้จับมาสวมเสื้อที่ถูกทำให้แข็งด้วยซีผึ้งติดแน่นไว้กับแกนไม้ที่หมุนได้รอบ แล้วนำตัวไปวางในสวนของพระองค์เพื่อมองดูคนเปล่งแสงออกมาได้ การข่มเหงด้วยวิธีการเช่นนี้ได้เกิดขึ้นทั่วไปในจักรวรรดิโรมันแต่กลับปลุกเร้าให้จิตวิญญาณของความเป็นคริสเตียนเพิ่มมากยิ่งขึ้นแทนที่จะทำให้ลดน้อยลง ทั้งเปาโลและเปโตรต่างก็ได้พลีชีพในการข่มเหงครั้งนี้ รวมทั้งคริสเตียนคนอื่น ๆ ซึ่งชื่อของพวกเขาไม่ได้ถูกถ่ายทอดไปยังคนรุ่นหลัง ส่วนใหญ่แล้วคนในกลุ่มนี้เป็นคนที่กลับใจใหม่และเป็นสาวกของท่านทั้งสองนั่นเอง

ในบรรดาความบ้าคลั่งอย่างโหดเหี้ยมนั้น จักรพรรดิเนโรได้บัญชาให้เจ้าหน้าที่ของพระองค์เผากรุงโรมเสีย ขณะที่กรุงโรมกำลังลุกไหม้ในเปลวไฟนั้น พระองค์ได้เสด็จขึ้นไปเล่นพิณบนหอคอยแมซิเนส และร้องเพลงชื่อ การเผาเมืองทรอย และป่าวประกาศว่าพระองค์อยากให้ทุกสิ่งมอดไหม้ไปก่อนที่พระองค์จะตาย ในบรรดาตึกรามบ้านช่องและราชวังหลายหลังที่ตั้งตระหง่านอย่างสง่างามซึ่งกำลังลุกไหม้อยู่ในกองเพลิงนั้นก็รวมไปถึงสนามกีฬา "เซอร์คัส" (ซึ่งใช้เป็นสถานที่สำหรับแข่งขันกีฬาของเมืองนั้น มีความยาวครึ่งไมล์ รูปร่างเป็นวงรี และมีแถวเก้าอี้ที่สูงลดหลั่นกันขึ้นไปเป็นแถวๆ สามารถจุคนดูมากกว่า 100,000 คนได้อย่างสบาย) ผู้คนหลายพันคนสำคัญวันจนตายอยู่ในกองเพลิงนั้น หรือไม่ก็ถูกฝังอยู่ใต้ซากปรักหักพังนั่นเอง ไฟที่เผาผลาญอย่างน่ากลัวนี้ได้เผาอยู่นานถึง 9 วัน เมื่อเนโรพบว่าได้เกิดความเกลียดชังอย่างรุนแรงต่อพระองค์ จึงได้ตัดสินใจที่จะโยนความผิดทุกอย่างไปให้พวกคริสเตียน ทั้งเป็นการแก้ตัวให้กับตนเองและเป็นโอกาสในการข่มเหงอย่างบ้าคลั่งต่อไปด้วย แต่ความป่าเถื่อนของปีศาจในร่างมนุษย์ผู้นี้ก็ยังไม่สามารถจะบดขยี้ความเชื่อที่พระองค์เกลียดชังให้แหลกลาญได้ แต่กลับยังเป็นเหตุให้

ความเชื่อนั้นแพร่ขยายออกไปมากยิ่งขึ้นภายใต้การคุ้มครองดูแลอย่างดีจากพระเจ้า ซากปรักหักพังที่มอดไหม้ของสนามกีฬา "เซอร์คัส" ที่เคยงามสง่า ร่างกายอันนองเลือดของคริสเตียนที่ถูกเข่นฆ่า เมืองที่รกร้าง สิ่งต่างๆ เหล่านี้เมื่อเปรียบเทียบกับความอ่อนสุภาพ และชีวิตที่ไร้พิษภัยของคริสเตียน ก็ทำให้ประชาชนเกิดความชื่นชมพวกคริสเตียนขึ้นมา

ในบรรดาคริสเตียนเป็นอันมากที่ต้องพลีชีพไปในระหว่างการข่มเหงครั้งนี้ ก็รวมไปถึงอาจารย์เปาโลและเปโตร อีแรสต์ข้าราชการสำนักแห่งเมืองโครินธ์ อริสทาร์ซัสชาวเมืองมาซิโดเนีย โทรพิมัสผู้เป็นชาวเอเฟซัสโดยกำเนิด และเป็นชาวต่างชาติโดยศาสนาซึ่งเป็นผู้ที่กลับใจใหม่เพราะเปาโลและเป็นผู้ร่วมทำการกับท่าน โยเซฟที่เรียกกันโดยทั่วไปว่าบารซาบาส และอานาเนียสซึ่งเป็นผู้ปกครองดูแลคริสตจักรแห่งเมืองดามัสกัส รวมทั้งสาวกทุกคนในจำพวกสาวก 70 คนนั้นด้วย

การข่มเหงยุคต้นโดยทั่วไปครั้งที่ 2 ภายใต้การปกครองของจักรพรรดิโดมิเทียน ในปี ค.ศ. 81

จักรพรรดิโดมิเทียนมีนิสัยที่เอนเอียงไปสู่ความโหดเหี้ยมโดยธรรมชาติ เริ่มต้นด้วยการสังหารน้องชายของตนเอง จากนั้นก็ได้ทำการข่มเหงพวกคริสเตียนเป็นครั้งที่ 2 ความบ้าคลั่งของพระองค์ก็มีอยู่เป็นอันมากจนกระทั่งได้สั่งประหารคณะผู้ปกครองโรมันไปหลายคน บางคนก็สืบเนื่องจากความอาฆาตแค้นส่วนตัว และบางคนก็เพื่อจะได้ยึดทรัพย์สินของเขามาเป็นของตนเองเสีย พระองค์ยังได้สั่งให้ฆ่าเชื้อสายของดาวิดทุกคนเพื่อเป็นเครื่องบูชา มีคริสเตียน 2 คนถูกนำตัวมาอยู่เบื้องหน้าจักรพรรดิองค์นี้ และได้ถูกกล่าวหาว่าเป็นคนในตระกูลยูดาห์ และเป็นเชื้อสายของดาวิด แต่เมื่อทรงสดับฟังคำตอบของคนทั้งสองแล้ว พระองค์ก็ดูถูกว่าพวกเขาเป็นคนปัญญาอ่อน จึงได้ปฏิเสธไม่ยอมฟังพวกเขาอีกและจัดการลงโทษคนทั้งสองอย่างรุนแรง อย่างไรก็ตามในบางโอกาสก็มีผู้ที่เห็นพระองค์มีจิตใจที่มั่นคง แต่กล่าวโดยภาพรวมแล้วพระองค์มีพฤติกรรมที่โหดร้ายทารุณและน่ารังเกียจเป็นอย่างยิ่ง พระองค์ได้ยึดทรัพย์สินของคริสเตียนมากมาย สั่งประหารคริสเตียนหลายคน และเนรเทศคริสเตียนคนอื่น ๆ ออกจากราชอาณาจักรไปเสีย

ในบรรดาผู้พลีชีวิตที่ได้ตายไปจำนวนมากในการข่มเหงครั้งนี้ก็มี ซิเมโอนผู้ปกครองดูแลคริสตจักรกรุงเยรูซา เล็มได้ถูกตรึงกางเขน ยอห์นได้ถูกต้มในน้ำมันเดือด และภายหลังได้ถูกเนรเทศไปที่เกาะปัทมอส ฟลาเวีย บุตรสาวของผู้ปกครองชาวโรมันคนหนึ่งได้ถูกเนรเทศไปที่ปอนทัสในลักษณะเดียวกัน และได้มีการออกกฎหมายที่ไร้มนุษยธรรมว่า คริสเตียนคนใดเมื่อถูกนำตัวมาอยู่เบื้องหน้าบัลลังก์พิพากษาแล้ว จะไม่ได้รับการยกเว้นจากการลงโทษเว้นแต่จะยอมละทิ้งความเชื่อของตนเองเท่านั้น ในรัชสมัยของจักรพรรดิองค์นี้ผู้คนพากันหลงใหลในลัทธินอกคอกอย่างจึงมีเรื่องที่เสกสรรปั้นแต่งเกิดขึ้นมากมายเพื่อหาทางที่จะทำร้ายพวกคริสเตียน ในบรรดาเรื่องโกหกหลอกลวงที่ก่อกำขึ้นมานั้น พวกคริสเตียนถูกกล่าวหาว่าได้จัดการประชุมขึ้นในตอนกลางคืนอย่างไม่

เหมาะสม ถูกกล่าวหาว่ามีจิตใจที่คิดก่อการกบฏ ถูกกล่าวหาว่าฆาตกรรมลูกของตัวเอง และถูกกล่าวหาว่าเป็น มนุษย์กินคนด้วยซ้ำ แม้กระทั่ง เมื่อเกิดการกบฏอาหาร เกิดโรคระบาดหรือเกิดแผ่นดินไหวในจักรวรรดิโรมัน ก็ จะมีการกล่าวหาว่าคริสเตียนเป็นต้นเหตุของเภทภัยร้ายแรงต่างๆ ที่เกิดขึ้น

การร่วมมือกันข่มเหงนี้ทำให้ผู้ที่มาแจ้งเบาะแสเพิ่มขึ้นเป็นทวีคูณ และมีหลายคนที่เห็นแก่ได้จึงกล่าวคำ ปฏิญาณและปวารณาตัวที่จะกำจัดผู้บริสุทธิ์เหล่านี้ให้สิ้นซาก เมื่อคริสเตียนถูกนำตัวมาอยู่ต่อหน้าบัลลังก์พิพากษา ก็จะมีการทดสอบโดยการให้กล่าวคำสัตย์สาบาน ถ้าพวกเขาปฏิเสธที่จะกล่าวคำสัตย์สาบานนั้น เขาจะต้องตาย และถ้าพวกเขายอมรับว่าตัวเองเป็นคริสเตียน คำพิพากษาก็เป็นเช่นเดียวกันคือ ตาย การลงโทษ และความทารุณ กรรมรูปแบบต่าง ๆ ในระหว่างการข่มเหงครั้งนี้นั้นได้แก่ การขังคุก การดิงกระดูกข้อต่อให้หลุดออก การลนไฟ การย่าง การเผา การเขี่ยนตี การขว้างด้วยหิน และการแขวนคอ หลายคนถูกฉีกเนื้อด้วยคีมที่เผาจนร้อนแดง บาง คนก็ถูกโยนให้กระแทกป่าขวิด หลังจากที่ต้องรับความทุกข์ทรมานเหล่านี้จนตายแล้ว ศพเหล่านั้นก็จะถูกทิ้งไว้ตรง นั้นเองโดยไม่ยอมให้ใครเอาไปทำพิธีฝังตามประเพณี

ในบรรดาผู้พลีชีวิตคนสำคัญ ๆ ในช่วงเวลานี้ก็รวมไปถึง ทีโมธี ผู้เป็นสาวกที่มีชื่อเสียงของเปาโล และเป็น ผู้ปก ครองดูแลคริสตจักรแห่งเมืองเอเฟซัส เมื่อเปาโลถูกคุมขังเป็นครั้งสุดท้ายที่กรุงโรมนั้นท่านได้สั่งให้ทีโมธีมาหา ท่าน หลังจากที่อยู่ครุฑผู้ยิ่งใหญ่ได้พลีชีพแล้ว ทีโมธีก็กลับไปยังเมืองเอเฟซัส และดูแลคริสตจักรที่นั่นจนถึงปี ค.ศ. 97 ในช่วงเวลานั้นพวกลัทธินอกคอกที่ไม่รู้จักพระเจ้ากำลังจัดงานฉลองกันอยู่ พิธีสำคัญของงานฉลองนี้ก็คือ ประชาชนจะต้องถือไม้ไว้ในมือ สวมหน้ากาก และถือรูปเคารพของตนเดินไปตามท้องถนน เมื่อทีโมธีพบขบวนแห่นี้ ท่านก็ได้ตำหนิติเตียนและต่อว่าอย่างรุนแรงที่พวกเขาพากันกราบไหว้รูปเคารพ ซึ่งทำให้คนพวกนั้นโกรธแค้นจนได้ รุมตีท่านด้วยกระบอง และทุบตีท่านอย่างน่ากลัว ท่านมีชีวิตอยู่ได้อีกเพียง 2 วันก็สิ้นลมหายใจเพราะทนพิษ บาดแผลไม่ไหว

การข่มเหงยุคต้นโดยทั่วไปครั้งที่ 3

ภายใต้การปกครองของจักรพรรดิทราเจาน ในปี ค.ศ. 108

เมื่อจักรพรรดิจักรพรรดิเนอรวาขึ้นครองราชย์ต่อจากโดมิเทียน ก็เป็นช่วงเวลาที่คริสเตียนสามารถดำเนิน ชีวิตได้อย่างสงบสุข แต่น่าเสียดายที่พระองค์ครองราชย์อยู่นานเพียง 13 เดือนเท่านั้น ผู้ที่ครองราชย์ต่อจาก พระองค์คือทราเจาน และในปี ค.ศ.108 การข่มเหงครั้งที่ 3 ต่อพวกคริสเตียนก็เปิดฉากขึ้นอีกครั้ง ขณะที่การ ข่มเหงดำเนินไปอย่างบ้าคลั่งนั้น พลินี เดอะเซ็คเอนด์ (พลินีส ซีคันดัส) นักปรัชญาของพวกลัทธินอกคอกซึ่งมี เมตตากรุณาอยู่บ้าง ได้เขียนจดหมายถึงจักรพรรดิทราเจานเพื่อแสดงความชื่นชอบที่มีต่อพวกคริสเตียน เนื้อความ ในจดหมายฉบับนี้ยืนยันว่า ไม่มีคริสเตียนคนใดทำการฝ่าฝืนกฎหมายโรมันจนถึงขั้นสมควรต่อการถูกข่มเหง "เหตุผลที่พวกเขาใช้กล่าวหาคริสเตียนว่าก่ออาชญากรรมหรือความผิด (ไม่ว่าจะเรียกอย่างไรก็ตาม) คือ การที่

คริสเตียนมีธรรมเนียมที่จะประชุมนมัสการร่วมกันตามปกติก่อนที่แสงตะวันจะปรากฏขึ้น เพื่อจะร่วมกันกล่าวคำอธิษฐานตามแบบแผนที่กำหนดไว้แล้วต่อองค์พระเยซูคริสต์ในฐานะที่เป็นพระเจ้าองค์หนึ่ง และเพื่อจะผูกมัดตัวเองที่จะไม่กระทำการชั่วร้ายใด ๆ คือ การไม่ขโมย ไม่จี้ปล้น ไม่คบชู้ ไม่โกหกหลอกลวง ไม่คดโกงผู้ใด นอกจากนี้ยังมีธรรมเนียมที่จะแยกตัวออก และร่วมกันมีสัมพันธไมตรีในการรับประทานอาหารด้วยกันอย่างปราศจากพิษภัยใด ๆ ทั้งสิ้น" จักรพรรดิทราเจอันได้ทรงให้คำตอบอย่างมีเลศนัยแก่เจ้าของจดหมายฉบับนี้ว่า "จะไม่มี การตามล่า คริสเตียน แต่เมื่อมีการนำตัวคริสเตียนมาอยู่ต่อหน้าศาลพิพากษา พวกเขาจะต้องถูกลงโทษโดยไม่มีข้อยกเว้น" คำตอบนี้ทำให้เทอร์ทัสเลี่ยนโกรธและอุทานออกมาว่า "โอ้ ช่างเป็นคำพิพากษาที่สับสนอะไรเช่นนี้ พระองค์ไม่ปรารถนาจะให้ตามล่าพวกเขา เพราะเขาเป็นผู้บริสุทธิ์ แต่ก็ทรงให้พิพากษาลงโทษพวกเขาในความผิดที่เขาได้กระทำการ" เจ้าหน้าที่ของพระองค์ก็ไม่ทราบว่าจะตีความหมายของคำบัญชาอย่างไร อย่างไรก็ตาม หลังจากนั้นไม่นาน ทราเจอันได้เขียนจดหมายไปยังกรุงเยรูซาเล็มโดยมีพระบัญชาให้กำจัดเผ่าพันธุ์ดาวิเดเสีย ผลที่เกิดขึ้นคือทุกคนที่ถูกพบว่าสืบเชื้อสายมาจากดาวิดก็ถูกฆ่าตายหมด

ทราเจอันยังได้บัญชาให้ประหาร อิกนาทียุสผู้ยอมพลีชีพด้วย อิกนาทียุสเป็นผู้ปกครองดูแลคริสตจักรแห่งเมืองอันโทโลกต่อจากเปโตร ชายผู้บริสุทธิ์ท่านนี้ได้รับพระกิตติคุณจากอาจารย์ยอห์น อิกนาทียุสเป็นผู้ที่รื้อร่นอย่างยิ่งในการรับใช้และการประกาศ เมื่อท่านถูกจับกุมและถูกส่งตัวจากซีเรียไปยังกรุงโรมนั้นท่านได้หนุนใจบรรดาคริสตจักรตามหัวเมืองต่าง ๆ และเมื่อถูกคุมตัวมาถึงเมืองสมอร์นาท่านได้เขียนจดหมายไปยังคริสตจักรที่กรุงโรมเพื่อเตือนสติพวกพี่น้องไม่ให้หาช่องทางที่จะช่วยท่านให้รอดพ้นจากการพลีชีพนี้ ด้วยเกรงว่าพวกเขาจะทำให้ท่านไม่ได้กระทำการในสิ่งที่ท่านเฝ้ารอคอยและหวังใจไว้แล้ว "ข้าพเจ้ารู้สึกตัวว่าเริ่มจะเป็นสาวกอย่างแท้จริงในเวลานี้เอง ข้าพเจ้าไม่วิตกกุศลหรือในสิ่งใดเลย ไม่ว่าสิ่งที่มองเห็นหรือมองไม่เห็นก็ตาม เพื่อว่าข้าพเจ้าจะได้ถวายเอาพระคริสต์ไว้ ขอให้ไฟและกางเขน ขอให้ฝูงสัตว์ป่า ขอให้การหักกระดูก และการกระชากแขนขาให้ขาด ขอให้การทุบตีจนพกเข้าไปทั่วทั้งร่าง และขอให้ความอาฆาตแค้นของพญามารตกอยู่กับข้าพเจ้าเถิด ขอให้เป็นอย่างนั้นเพื่อข้าพเจ้าจะได้เป็นที่ชอบพระทัยขององค์พระเยซูคริสต์" เมื่อถูกนำตัวมาอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์จักรพรรดิทราเจอัน ท่านก็มีใจกล้าหาญในการอธิบายว่าการที่มีความเชื่อในพระคริสต์นั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้องแล้ว

ด้วยเหตุนี้ท่านจึงได้ถูกขังไว้ในคุก และได้ถูกทรมานอย่างแสนสาหัส อิกนาทียุสคงจะมีล้างสังหรณ์หรือไม่ก็ทราบชะตากรรมของท่านมาก่อนแล้ว เพราะก่อนหน้านี้ ขณะที่ถูกคุมตัวมานั้นท่านได้เขียนจดหมายไปถึงโพลิคาร์พที่เมืองสมอร์นา อธิบายถึงการคาดการณ์ล่วงหน้าของท่านไว้ในจดหมายดังนี้ "เขียนจากซีเรีย กว่าข้าพเจ้าจะมาถึงกรุงโรม ข้าพเจ้าได้ต่อสู้กับพวกสัตว์ร้าย ทั้งในทะเลและบนแผ่นดิน ทั้งในเวลากลางวันและในเวลากลางคืน ถูกมัดอยู่ท่ามกลางกองทหารที่เหยียดเหยียดซึ่งเป็นพวกที่ยิ่งได้ประโยชน์จากมือของข้าพเจ้าเท่าไร ก็ยิ่งปฏิบัติต่อข้าพเจ้าอย่างเลวร้ายเท่านั้น และการที่ข้าพเจ้าปรารถนาจะไปพบพระเจ้านั้น ครั้งหนึ่งข้าพเจ้าต้องเผชิญกับสัตว์ร้ายที่ถูกเตรียมไว้สำหรับข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าหวังว่าพวกมันคงพร้อมแล้วที่จะอ้าปากออกให้กว้างแล้วกระโจนเข้าหาข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะยั่วพวกมันให้รีบเข้ามากัดกินข้าพเจ้าอย่างไม่ชักช้า และถ้าพวกมันไม่ยอมกัดกินข้าพเจ้า

นอกจากจะถูกยั่วให้โกรธเสียก่อน ข้าพเจ้าก็จะบังคับพวกมันให้ต่อสู้กับข้าพเจ้า"

หลังจากที่เอิกนาทิส ถูกเขียนอย่างน่ากลัวแล้วท่านก็ถูกบังคับให้ถือถ่านไฟไว้ในมือทั้ง 2 ข้าง ขณะเดียวกันทหารก็เอากระดาศที่ถูกจุ่มลงในน้ำมันมาปะไว้ที่ซี่ข้างของท่านทั้ง 2 ด้านแล้วก็จุดไฟขึ้น จากนั้นทหารก็ใช้คีมที่เผาไฟจนร้อนแดงดึงเนื้อหนังของท่านหลุดออกมา แล้วท่านก็ถูกจับโยนให้ฝูงสัตว์ป่าที่ดุร้าย เมื่อท่านได้เสียดำรามของพวกสิงโตท่านก็กล่าวว่า "ข้าพเจ้าเป็นอาหารแห่งพระคริสต์ ข้าพเจ้ากำลังจะถูกเคี้ยวด้วยฟันของสัตว์ป่าเพื่อจะได้เป็นที่ปรากฏว่าข้าพเจ้าเป็นอาหารที่บริสุทธิ์" ในที่สุดท่านก็ถูกฝูงสัตว์ที่ดุร้ายกัดกินเสีย

ผู้ขึ้นครองบัลลังก์ต่อจากทราเจียนคือ จักรพรรดิเอเดรียน ซึ่งเป็นผู้ที่ทำการข่มเหงอย่างรุนแรงต่อไปอีก ในช่วงเวลาดังกล่าวนี้นี้ คุยริอัสและเฮอร์เนส พร้อมทั้งครอบครัวของพวกเขา ซีนีออนขุนนางชาวโรมัน และคริสเตียนคนอื่น ๆ อีกประมาณ 10,000 กว่าคนต่างก็ยอมพลีชีพเพราะความเชื่อของตน บัญชาเออาราร์ตเป็นสถานที่ซึ่งหลายคนถูกจับตรึงกางเขน ถูกสวมมงกุฎหนาม และถูกแทงด้วยหอก ซึ่งเป็นการเลียนแบบการทรมานพระเยซูคริสต์

จักรพรรดิเอเดรียนได้สั่งให้ อูस्ताซิอัสซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาชาวโรมันที่กล้าหาญและประสบความสำเร็จให้เข้าร่วมการถวายเครื่องบูชาแก่รูปเคารพเพื่อฉลองชัยชนะของพระองค์ แต่ความเชื่อของท่าน (ซึ่งเป็นคริสเตียนอยู่ภายในจิตใจ) ก็ปรากฏว่ายิ่งใหญ่กว่าชื่อเสียงลาภยศที่ไม่จริงยั่งยืนนั้น ท่านจึงปฏิเสธอย่างสมศักดิ์ศรีของท่าน จักรพรรดิผู้เนรคุณก็ทรงเดือดดาลต่อการปฏิเสธในครั้งนี้นั้นจึงสั่งการรับใช้อย่างซื่อสัตย์ของท่านผู้บังคับบัญชาที่เก่งกาจผู้นี้จนถึงกับรับสั่งให้นำตัวท่านและครอบครัวไปประหารชีวิตเสีย

ในการพลีชีพของฟอสติเนสและโจวิทา ซึ่งเป็นพี่น้องชาวเมืองเบร์สเซียนั้น ท่านทั้งสองได้ถูกทรมานมากมายหลายอย่างด้วยกัน แต่ความอดทนของพวกเขาก็ยิ่งใหญ่เสียเหลือเกินจนแม้กระทั่ง คาโลเซริอัส ซึ่งเป็นคนในลัทธินอกคอกเมื่อได้มองดูพวกเขาก็ถึงกับแสดงความชื่นชมออกมาอย่างลึบตัวจนได้อุทานด้วยความพิศวงงงงวยว่า "พระเจ้าของพวกคริสเตียนช่างยิ่งใหญ่อะไรเช่นนั้น !" ด้วยเหตุนี้คาโลเซริอัสจึงถูกจับกุมและประสพชะตากรรมในลักษณะเดียวกัน ต่อมา ได้มีผู้ปกครองดูแลคริสตจักรแห่งกรุงเอเธนส์และนักปรัชญาอีกคนหนึ่งได้ให้เหตุผลที่น่าฟังเกี่ยวกับการประพฤติปฏิบัติของพวกคริสเตียน จักรพรรดิเอเดรียนจึงยอมลดความรุนแรงลงไปยังภายหลัง จักรพรรดิ แอนโทนินัส ไพอัส ก็ครองราชย์ต่อจากเอเดรียน

การข่มเหงยุคต้นโดยทั่วไปครั้งที่ 4

ภายใต้การปกครองของจักรพรรดิมาคัส ออริลลิอัส แอนโทนินัส ในปี ค.ศ. 162

ผู้ขึ้นครองบัลลังก์ต่อจากแอนโทเนียส ไพอัส คือ มาร์คัส ออริลลิอัส แอนโทนินัส ซึ่งเป็นผู้ที่เริ่มการข่มเหงครั้งที่ 4 ในครั้งนี้คริสเตียนเป็นอันมากได้พลีชีพเพื่อความเชื่อของตน โดยเฉพาะอย่างยิ่งคริสเตียนที่อยู่ในทวีปเอเชียและประเทศฝรั่งเศส ความโหดร้ายทารุณที่ถูกนำมาใช้ในการข่มเหงครั้งนี้ก็ป่าเถื่อนจนแม้แต่คนดูจำนวนมากต้องตัวสั่นด้วยความตกใจกลัว เมื่อเห็นภาพที่เกิดขึ้นอยู่เบื้องหน้าสายตาของตนเอง และก็ต้องประหลาดใจในความ

กล้าหาญเด็ดเดี่ยวของผู้ที่กำลังถูกทรมานอยู่นั้น พวกที่ยอมพลีชีพบางคนจะต้องเดินไปบนหนาม ตะปู และเปลือกหอยแหลมทั้ง ๆ ที่เท้าของเขาก็เต็มไปด้วยบาดแผลอยู่แล้ว ส่วนคนอื่น ๆ นั้นก็ถูกเขียนจนเอ็นและเส้นเลือดเปิดออกมาให้เห็น หลังจากที่ถูกรทรมานอย่างแสนสาหัสแล้วพวกเขา ก็ถูกฆ่าด้วยความตายที่น่าสยดสยองที่สุด เอร์มานิกัสคริสเตียนหนุ่มที่ต้องเผชิญกับพวกสัตว์ร้ายเพราะเหตุความเชื่อของท่านก็ได้แสดงออกด้วยใจกล้าหาญอย่างน่าประหลาดใจจนมีพวกลัทธินอกคอกหลายคนยอมกลับใจใหม่มาหาความเชื่อ ซึ่งเป็นมูลเหตุให้มีใจกล้าที่จะเผชิญกับความเจ็บปวดจากการถูกข่มเหงที่ประจักษ์ต่อสายตาของเขาแล้ว เหตุการณ์นี้ทำให้คนอื่น ๆ โกรธแค้นจนได้หัวร้องออกมาว่า "เอร์มานิกัสสมควรตาย เอร์มานิกัสสมควรตาย" เหมือนอย่างที่ท่านเขาได้กระทำกับโพลิคาร์พ

โพลิคาร์พเป็นผู้ปกครองดูแลคริสตจักรแห่งเมืองสมอร์นาและเป็นที่ยอมรับของทุกคนทั่วไป เมื่อโพลิคาร์พได้ข่าวว่ามีคนกำลังพยายามจะจับท่าน ท่านก็หนีไปแต่ถูกเด็กคนหนึ่งพบเห็นเข้า จากสถานการณ์ที่เกิดขึ้นนี้ และจากการที่ท่านได้ฝันไปว่าเสียงของท่านลุดติไฟน์ในฉับพลัน และท่านได้ถูกเผาผลาญไปในชั่วอึดใจเดียว ท่านก็สรุปได้ว่าเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าที่จะให้ท่านพลีชีพเพื่อความเชื่อของตนในคราวนี้ เพราะฉะนั้นท่านจึงไม่พยายามที่จะหลบหนีอีกเป็นครั้งที่สอง คนเหล่านั้นที่มาจับกุมท่านก็ประหลาดใจกับสีหน้าอันสงบเคร่งขรึมของท่าน หลังจากที่ท่านได้เลี้ยงอาหารพวกเขาแล้วท่านก็ขอเวลาที่จะอธิษฐานสัก 1 ชั่วโมง ซึ่งพวกเขาก็อนุญาต ท่านจึงได้อธิษฐานด้วยความร้อนรนจนกระทั่งพวกทหารเสียใจที่พวกเขาต้องกลายเป็นเครื่องมือที่ถูกสั่งให้มาจับท่าน อย่างไรก็ตามท่านได้ถูกนำตัวไปอยู่ต่อหน้าเจ้าเมือง ซึ่งพิพากษาลงโทษท่านให้ถูกประหารชีวิตด้วยการเผาไฟที่ตลาด แต่ก่อนที่การประหารจะเกิดขึ้นนั้นเจ้าเมืองได้พูดจาหว่านล้อมโน้มน้าวท่านว่า "จงยอมกล่าวคำสัตย์สาบานที่จะละทิ้งความเชื่อนั้นและต่อว่าพระคริสต์เถิด แล้วเราจะปล่อยตัวเจ้าไป" โพลิคาร์พได้ตอบว่า "ข้าพเจ้าปรนนิบัติรับใช้พระองค์มาเป็นเวลา 86 ปีแล้ว และพระองค์ไม่เคยทำผิดต่อข้าพเจ้าเลยแม้แต่ครั้งเดียว แล้วข้าพเจ้าจะหมิ่นประมาทกษัตริย์ของข้าพเจ้าผู้ทรงช่วยข้าพเจ้าให้รอดได้อย่างไร?" เมื่อเป็นเช่นนี้ท่านจึงถูกนำตัวไปที่ตลาดกลางเมือง ขณะที่พวกเขา กำลังเตรียมไฟสำหรับเผาท่านทั้งเป็นอยู่นั้นชายผู้บริสุทธ์ท่านนี้ก็อธิษฐานต่อฟ้าสวรรค์อย่างเอาจริงเอาจัง ท่านได้ถูกมัดติดกับไม้ที่ปักไว้บนพื้นแทนที่จะใช้การตอกด้วยตะปูตามปกติ เพราะท่านได้ยืนยันกับพวกเขาว่าท่านจะยืนอยู่เฉย ๆ โดยไม่ขยับเขยื้อนเลย เมื่อไฟได้ถูกจุดขึ้นแล้ว เปลวไฟก็ร้อนแรงขึ้นเรื่อย ๆ จนเพศฆาตเหล่านั้นต้องเดินหลบไปด้านข้างเพราะทนความร้อนที่เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ต่อไปไม่ไหว ขณะนั้นเองผู้ปกครองดูแลคริสตจักรคนนี้ก็ร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าท่ามกลางเปลวไฟนั้น แต่เปลวไฟกลับล้อมรอบตัวท่านเป็นวงโค้งโดยไม่ได้แตะต้องตัวท่านเลย เมื่อเป็นที่ปรากฏต่อสายตาเช่นนั้นแล้ว พวกเขาก็ยังไม่ละความพยายามที่จะประหารชีวิตท่านเสีย เพศฆาตได้รับคำสั่งให้แทงท่านด้วยดาบ ทันใดนั้นเองเลือดที่ไหลออกมาจากบาดแผลเหล่านั้นก็ไหลลงลงมาดับไฟนั้นเสีย หลังจากที่พวกเขาได้พยายามอยู่หลายครั้งจึงสามารถประหารชีวิตท่านได้ และได้เผาศพของท่านเสียโดยได้ปฏิเสธคำขอร้องของเพื่อน ๆ ของท่านที่จะขอนำศพไปทำพิธีฝังตามประเพณี อย่างไรก็ตามพวกเพื่อน ๆ ได้ช่วยกันหากกระดูกของท่านเท่าที่จะเก็บรวบรวมได้แล้วนำไปฝังอย่างเหมาะสม ไม่นานนักคริสเตียนอีก 12 คน ซึ่งเป็นผู้ใกล้ชิดกับโพลิคาร์พก็ถูกฆ่าพลีชีพเพราะความเชื่อของตนด้วยเช่นกัน

เฟลิสทาลิส หญิงชาวโรมันที่มีชื่อเสียงเลื่องลือในคุณงามความดีของนางและยังเป็นสตรีคริสเตียนที่เคร่งครัดในทางของพระเจ้า นางมีบุตรชายทั้งหมด 7 คนซึ่งนางได้พร่ำสอนให้ยึดมั่นในพระเจ้าอย่างมั่นคง พวกเขาเหล่านี้ได้กลายเป็นวีรบุรุษในความเชื่อทุกคน เจนนีวีอัส บุตรชายคนโตได้ถูกจับไปเขียนด้วยแส้และถูกทาบด้วยลูกน้ำหนักจนถึงแก่ความตาย เฟลิซซ์และฟิลิปถูกตีด้วยกระบองจนสมองแตกกระจาย ซิลวานัส บุตรชายคนที่ 4 ถูกฆาตกรรมโดยถูกจับโยนลงมาจากหน้าผาสูงชัน ส่วนบุตรคนเล็กอีก 3 คนนั้นถูกตัดศีรษะ แล้วมารดาของพวกเขาก็ถูกตัดศีรษะด้วยดาบเล่มเดียวกันนั่นเอง

จัสตินซึ่งเป็นนักปรัชญาที่มีชื่อเสียงก็พลีชีพในการข่มเหงครั้งนี้ด้วย ท่านเป็นชาวเมืองนิโพลิสในแคว้นสะมาเรีย เกิดในปี ค.ศ.103 พอประมาณปี ค.ศ.133 ขณะที่ท่านอายุได้ 30 ปีท่านก็ได้กลับใจใหม่มาเป็นคริสเตียน จัสติน ได้เขียนจดหมายอย่างยอดเยี่ยมไปถึงพวกต่างชาติเพื่อชักจูงให้พวกเขากลับใจใหม่มาหาความเชื่อที่ท่านพึงได้รับมานี้ ท่านยังได้ดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์ และไร้อาหารจรรยาทั้งสมควรมีที่จะได้ตำแหน่งนักปรัชญาคริสเตียน ท่านได้ใช้ความสามารถพิเศษของท่านในการชักจูงพวกยิวให้เชื่อในความจริงเกี่ยวกับพิธีต่าง ๆ ของคริสเตียน ท่านได้ใช้เวลาในการเดินทางอย่างมากมายจนมาที่ท่านักอยู่ในกรุงโรม ท่านกลายเป็นผู้ดูแลโรงเรียนเอกชนแห่งหนึ่งซึ่งได้ส่งสอนลูกศิษย์หลายคนซึ่งภายหลังได้กลายเป็นวีรบุรุษผู้ยิ่งใหญ่ ท่านยังได้เขียนบทความเพื่อชี้ให้เห็นถึงความผิดของความเชื่อที่ออกนอกกลุ่มนิกายในทุกรูปแบบ ขณะที่พวกลัทธินอกคอกเริ่มจะปฏิบัติต่อพวกคริสเตียนด้วยความรุนแรง จัสตินก็ได้เขียนคำแถลงการณ์ครั้งแรก เพื่อแก้ข้อกล่าวหาเกี่ยวกับความเชื่อของคริสเตียนด้วยความชื่นชมที่มีต่อพวกคริสเตียน และได้ส่งจดหมายอธิบายที่มีข้อความดังกล่าวไปถึงจักรพรรดิมาคัส จดหมายฉบับนี้ทำให้จักรพรรดิทรงออกพระราชโองการในลักษณะที่ชื่นชมพวกคริสเตียน เหตุการณ์นี้แสดงให้เห็นว่า จัสตินเป็นอัจฉริยะและเป็นผู้รู้อย่างแท้จริง

หลังจากนั้นไม่นานนัก จัสตินก็ได้เข้าประลองเขาวนปัญญากับเครสเซ็น ซึ่งเป็นนักปรัชญาในแนวความคิดแบบชินนิคที่มีชื่อเสียงคนหนึ่ง (กลุ่มที่เชื่อว่าแรงจูงใจของมนุษย์มาจากความชั่วร้าย และความเห็นแก่ตัวเสมอ) การโต้แย้งของท่านมีพลังอำนาจมาก แต่กลับเป็นที่ชิงชังของชินนิคคนนี้นั้นเขาตัดสินใจที่จะฆ่าท่านเสีย คำแถลงการณ์ครั้งที่ 2 ของจัสตินเพื่อแก้ข้อกล่าวหาของฝ่ายตรงข้ามที่จะหาเหตุใช้ความรุนแรงกับพวกคริสเตียน พวกเครสเซ็นจึงมีโอกาสนี้จะโน้มน้าวให้จักรพรรดิมีอคติกับผู้เขียนจดหมายฉบับนี้ ซึ่งเป็นเหตุให้จัสตินกับ เพื่อนของท่านอีก 6 คนถูกจับ เมื่อพวกเขาถูกสั่งให้ทิ้งความเชื่อของตน และให้ถวายเครื่องบูชาแก่รูปเคารพเหล่านั้นของพวกลัทธินอกคอก พวกเขาก็ปฏิเสธไม่ยอมทำทั้งสองอย่าง เพราะเหตุนี้พวกเขาจึงได้รับการพิพากษาลงโทษให้ถูกเขียนด้วยแส้ และถูกตัดศีรษะ นอกจากนี้ยังมีคริสเตียนอีกหลายที่ถูกตัดศีรษะเพราะได้ปฏิเสธที่จะถวายเครื่องบูชาแก่รูปเคารพจูปีเตอร์

ในยุคนี้เอง ได้เกิดการข่มเหงอย่างน่ากลัวขึ้นในประเทศฝรั่งเศสโดยเฉพาะอย่างยิ่งในเมืองลีออนส์ที่ซึ่งการทรมานคริสเตียนเกือบจะอยู่เหนือการบรรยายเลยจริง ๆ แม้แต่พวกคนรับใช้ และพวกทาสของคริสเตียนที่ร่ำรวยก็ถูกจับมาตั้งกระดุกข้อต่อจนหลุดและถูกทรมานเพื่อบังคับให้พวกเขากล่าวหาเจ้านาย และนายจ้างของตน

บลานดิน่าซึ่งเป็นสตรีคริสเตียนถูกแขวนกับแผ่นไม้ที่ปักอยู่บนพื้นและถูกปล่อยให้อยู่ในที่โล่งในลักษณะนั้น เพื่อเป็นอาหารของสัตว์ป่า ในช่วงเวลาแห่งความเป็นความตายนั้นเธอได้อิฐฐานอย่างขมขื่นซึ่งเป็นที่หนักใจแก่ผู้อื่นเป็นอย่างยิ่ง แต่ไม่มีสัตว์ป่าตัวใดแตะต้องเธอเลยเธอจึงถูกนำตัวกลับไปคุมขังในคุกอีก ต่อมาเธอได้ถูกนำตัวมาลงโทษพร้อมกับเพื่อนทึคส์เด็กหนุ่มที่มีอายุเพียง 15 ปีเท่านั้น ความเชื่ออย่างมั่นคงของคนทั้งสองทำให้ฝูงชนโกรธแค้นอย่างยิ่งจนไม่ยอมคำนึงถึงเพศสตรีของเธอและความเยาว์วัยของผู้ถูกข่มเหงอีกคนหนึ่งถึงกับได้ใช้วิธีการลงโทษและการทรมานต่อคนทั้งสองในทุกรูปแบบอย่างรุนแรง บลานดิน่าได้หนักใจเพื่อนทึคส์ให้มีจิตใจที่เข้มแข็งจนเขาได้รับการรักษาความเชื่อนั้นไว้จนถึงแก่ความตาย หลังจากทีบลานดิน่าได้ทนต่อการทรมานทั้งปวงแล้วในที่สุดเธอก็ถูกสังหารด้วยดาบ

ผู้ยอมพลีชีพบางคนถูกเย็บไว้ในตาข่าย และถูกจับโยนใส่เขาวัวกระทิงป่า ที่จริงแล้วความอาฆาตแค้นของพวกเขาปล้ถินอกคอกก็ทำเลยเถิดถึงขนาดที่พวกเขาได้จัดพวกทหารยามคอยเฝ้าศพของพวกคริสเตียน เพราะเกรงว่าเพื่อน ๆ ของคนที่ตายไปแล้วจะมาขโมยศพเหล่านั้นไป

คริสเตียนที่พลีชีพในยุคนี้ จะได้รับการประดับและสวมด้วยมาลัยดอกไม้ซึ่งเล็งถึงว่าเขาจะได้รับมงกุฎแห่งสง่าราศีบนสวรรค์

เมื่อมีการเปิดหลุมฝังศพของพวกคริสเตียนที่ยอมพลีชีพเพื่อความเชื่อนั้น ซากกระดูกที่หลงเหลืออยู่จะบ่งบอกให้เห็นถึงเหตุการณ์ที่น่าสะพียงกลัวนั้น ศิระษะหลุดออกจากร่าง ซีโครงและกระดูกสะบักไหล่หัก และกระดูกที่พบมักจะถูกเผาด้วยไฟจนไหม้เกรียม ทั้ง ๆ ที่คนพวกนี้ได้ถูกข่มเหงอย่างน่ากลัวตามที่เราได้อ่านกันมาแล้ว แต่คำจารึกที่หลุมฝังศพก็เผยให้เห็นสันติสุข ความชื่นชมยินดี และชัยชนะ ต่อไปนี้เป็นคำจารึกบางส่วนซึ่งจะขอหยิบยกมาเสนอ ณ ที่นี้

"มาร์เซีย ถูกฝังไว้ที่นี่และได้ไปสู่สุคติพร้อมด้วยความฝันของสันติสุขนั้น"

"ลอเรนซ์ถึงบุตรชายที่น่รักที่สุดของเขา เหล่าทูตสวรรค์ได้รับพ่อไปแล้ว"

"ชัยชนะในสันติสุขและในพระคริสต์"

"เมื่อทรงเรียก เขาก็จากไปอย่างมีสันติสุข"

แต่เราจะยังเห็นพลังของคำจารึกเหล่านี้เมื่อนำไปเปรียบเทียบกับคำจารึกของพวกที่อยู่ในลัทธินอกคอก เช่น

"จงมีชีวิตอยู่เพื่อเวลานี้ เพราะไม่อาจจะแน่ใจในเรื่องอื่นได้เลย"

"ข้าพเจ้าขู่มือทั้งสองข้างขึ้นต่อต้านพระทั้งปวงที่ฉุดข้าพเจ้าไปเสียเมื่ออายุเพียง 20 ปีเท่านั้น แม้ว่าข้าพเจ้าจะไม่เคยทำผิดคิดร้ายใด ๆ เลย"

"ครั้งหนึ่งข้าพเจ้าไม่เคยมีตัวตน เดียวนี้ข้าพเจ้าไม่มีตัวตน ข้าพเจ้าไม่รู้อะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้เลย และข้าพเจ้าก็ไม่วิตกทุกข์ร้อนในเรื่องนี้ด้วย"

"ผู้สัญญาจะฆ่าข้าพเจ้าเมื่อท่านเดินผ่านไป เพราะข้าพเจ้ากำลังอยู่ในความมืดและไม่สามารถจะตอบ

คำถามใด ๆ ได้"

สัญลักษณ์ของคริสเตียนที่พบได้บ่อยบนผนังของอุโมงค์ฝังศพ ได้แก่ คนเลี้ยงแกะที่กำลังแบกลูกแกะอยู่บนบ่า เรือที่กางใบออกอย่างเต็มที่ พิน สมอ มงกุฏ เกาฮงุ่น และที่พบบ่อยที่สุดคือ ปลา

การข่มเหงยุคต้นโดยทั่วไปครั้งที่ 5 เริ่มตั้งแต่การปกครองของจักรพรรดิ เซ็ฟเวอรัส ในปีค.ศ. 192

เซ็ฟเวอรัสได้เป็นจักรพรรดิในปี ค.ศ.192 เมื่อพระองค์ทรงพ้นจากอาการไข้หนักโดยการรักษาของคริสเตียนผู้หนึ่ง พระองค์ก็กลายเป็นคนที่ชื่นชมพวกคริสเตียน แต่อคติและความเคียดแค้นของฝูงชนที่โง่เขลา ก็โจมตีลงมาบนพวกคริสเตียนอีก พวกลัทธินอกคอกที่ขึ้นตระหนกกับความเจริญรุ่งเรืองของพวกคริสเตียน จึงได้มีการรื้อฟื้นกฎหมายที่ล้าสมัยและการใส่ร้ายป้ายสีขึ้นมาใช้อีกโดยใส่ร้ายว่า ภัยพิบัติและเคราะห์กรรมต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นนั้นเป็นเพราะพวกอาจารย์ของคริสเตียนเป็นต้นเหตุ จึงเริ่มมีการข่มเหงระลอกใหม่ด้วยการใช้ไฟ ดาบ สัตว์ป่า และการจองจำกับพวกคริสเตียน แม้แต่ศพของคริสเตียนที่ถูกฝังไว้ก็ถูกลากออกมาจากหลุมฝังศพ และนำมาดูหมิ่นเหยียดหยามในทุกรูปแบบ แม้กระนั้นก็ตามข่าวประเสริฐก็ยังคงยืนหยัดต่อการโจมตีของศัตรูที่ป่าเถื่อนเหล่านั้น เทอร์ทัลเลียนซึ่งเป็นผู้มีชีวิตอยู่ในยุคนั้นได้เปิดเผยให้เราทราบว่า ถ้าคริสเตียนทั้งหมดย้ายออกจากดินแดนต่าง ๆ ที่พวกโรมันครอบครองอยู่ จักรวรรดิโรมันก็แทบจะไม่มีประชากรหลงเหลืออยู่เลย คริสเตียนผู้ยอมพลีชีพเพื่อความเชื่อบางท่านในช่วงเวลานี้ที่เราจะขอนำมาแบ่งปัน ได้แก่

นางราอิส ผู้ถูกขังขังที่ตมจมนเดือดเทใส่ศรีษะแล้วจึงถูกเผาด้วยไฟ มารดาของเธอก็พลีชีพไปด้วยเช่นกัน โฟโทนีน่าน้องสาวของนางราอิสถูกประหารชีวิตในลักษณะเดียวกันกับนางราอิส อย่างไรก็ตามบาสิลิดีสซึ่งเป็นนายทหารคนหนึ่งที่ได้รับคำสั่งให้มาดูแลการประหารชีวิตนางโฟโทนีน่าได้กลับใจเสียใหม่เพราะการเป็นพยานของเธอ แต่ในฐานะที่บาสิลิดีสเป็นนายทหารจึงต้องมีการให้สัตย์ปฏิญาณตามระเบียบที่กำหนดไว้ บาสิลิดีสได้ปฏิเสธโดยกล่าวว่า ตัวท่านเองไม่สามารถสาบานต่อพวกกรุปโรมันได้เพราะว่า บัดนี้ท่านได้กลายเป็นคริสเตียนเสียแล้ว ตอนแรกคนพวกนั้นตกตะลึงด้วยความประหลาดใจจนแทบไม่เชื่อกับสิ่งที่ตัวเองได้ยินเลย แต่ทันทีที่ท่านยืนยันคำตอบของท่านอีก ท่านก็ถูกลากไปอยู่ต่อหน้าผู้พิพากษา ถูกจับเข้าคุก หลังจากนั้นก็ถูกนำตัวไปตัดศีรษะอย่างรวดเร็ว

ไอรีแนอัสซึ่งเป็นผู้ปกครองดูแลคริสตจักรแห่งเมืองลियोอนส์ เกิดในประเทศกรีก และได้รับการศึกษาแบบคริสเตียน เป็นที่เชื่อกันโดยทั่วไปว่าท่านเป็นผู้เขียนเรื่องราวเกี่ยวกับการข่มเหงที่เมืองลีโอออนส์ ท่านเป็นผู้สืบทอดตำแหน่งผู้ปกครองดูแลคริสตจักรแห่งเมืองลีโอออนส์ต่อจากโพธิณีสผู้ยอมพลีชีพไปแล้วนั้น ท่านได้ดูแลเขตปกครองของท่านด้วยความเป็นธรรมอย่างหาที่เปรียบมิได้ ตามปกติแล้วท่านเป็นผู้ที่มีความร้อนรนในการคัดค้านความเชื่อที่ออกนอกกลุ่มนอกรีต ใบบปลิขิตที่ท่านเขียนขึ้นมาทำให้เกิดผลอย่างมากภายในเวลานั้น ความร้อนรนในการสนับสนุนและ

ส่งเสริมพวกคริสเตียนนั้นทำให้ท่านเป็นบุคคลซึ่งไม่เป็นที่พึงปรารถนาของจักรพรรดิ เพราะเหตุนี้ในปีค.ศ. 202 ท่านจึงถูกตัดศีรษะเสีย

การข่มเหงต่าง ๆ ในเวลานี้ก็ขยายไปถึงทวีปแอฟริกา และมีหลายคนที่ได้พลีชีพไปในส่วนนั้นของโลก บุคคลสำคัญในพวกนี้ ได้แก่

เพอร์เพทัว สตรีอายุประมาณ 26 ปีที่แต่งงานแล้วและมีลูกน้อยที่ยังเป็นทารกอยู่คนหนึ่ง เธอถูกจับโทษฐานเป็นคริสเตียน บิดาของเธอซึ่งรักเธอมากก็ไปลอบประโลมเธอในขณะที่เธอถูกคุมขังอยู่นั้น และพยายามที่จะพูดจาหวานล่อมให้เธอปฏิเสธความเชื่อของคริสเตียนเสีย อย่างไรก็ตาม เพอร์เพทัวได้เพิกเฉยต่อการอ้อนวอนทุกอย่าง การตัดสินใจเช่นนี้ทำให้บิดาของเธอโกรธจึงได้ทุบตีเธออย่างรุนแรง และไม่ยอมมาเยี่ยมเธออยู่หลายวันในช่วงเวลานั้นเอง เธอกับคนอื่น ๆ ที่ถูกขังอยู่นั้นก็รับขบถพิศมัยในคุกนั้นนั่นเอง เพราะเมื่อก่อนนี้พวกเขาเป็นแต่เพียงผู้ที่กลับใจใหม่เท่านั้น เมื่อเธอถูกนำตัวมาอยู่ต่อ หน้าเจ้าเมืองมินูทิส เธอก็ถูกสั่งให้ถวายเครื่องบูชาแก่รูปเคารพเหล่านั้น เมื่อเธอปฏิเสธก็ถูกสั่งให้นำตัวไปขังไว้ในคุกมืด และถูกตัดขาดจากลูกน้อยของเธอ เวลาล่วงเลยไปนานมาก แล้วบิดาของเธอมาเยี่ยมเธออีกเป็นครั้งที่ 2 และได้พยายามอ้อนวอนอีกครั้งหนึ่งให้เธอปฏิเสธความเชื่อของคริสเตียนเสีย คราวนี้บิดาของเธอได้กระทำอย่างนุ่มนวล และถ่อมใจลงจนถึงที่สุด แต่เธอก็ยังไม่ยอมอ่อนข้อให้แก่อิทธิพลของมนุษย์ไม่ว่าจะมาในรูปแบบใดก็ตาม เธอได้ตกลงใจไว้แล้วว่าเธอจะยอมสละทุกสิ่งเพื่อเห็นแก่พระคริสต์ เธอเพียงแต่พูดกับบิดาว่า "น้ำพระทัยของพระเจ้าจะต้องสำเร็จ" เพอร์เพทัวได้พิสูจน์ให้เห็นถึงความกล้าหาญ และกำลังใจอันเข้มแข็งของเธอในขณะที่เธอถูกพิพากษา ผู้พิพากษาได้ขอร้องให้เธอคำนึงถึงน้ำตาบิดาของเธอ นึกถึงลูกน้อยของเธอซึ่งยังช่วยเหลือตนเองไม่ได้ และนึกถึงชีวิตของเธอเอง แต่เธอสามารถเอาชนะความรู้สึกและอารมณ์ตามธรรมชาติทุกอย่าง เธอได้ลืมนึกถึงเรื่องความเจ็บปวดทั้งทางร่างกายและจิตใจ และตัดสินใจที่จะสละอารมณ์อันอ่อนไหวและความรู้สึกหวั่นไหวทุกอย่างของมนุษย์เพื่อแลกกับสัจธรรมและสง่าราศีที่พระคริสต์ทรงมอบให้ พวกเขาก็พยายามทุกวิถีทางที่จะโน้มน้าวเธอให้เห็นว่าข้อเสนอต่าง ๆ ของพวกเขานั้นนุ่มนวลในขณะที่ศาสนาของเธอนั้นไม่นุ่มนวลเลย แต่กลับไร้ผลโดยสิ้นเชิง พวกเขาจึงนำตัวเธอกลับไปขังอีกเพื่อรอการประหารชีวิต

มีอีกหลายคนที่จะถูกประหารชีวิตพร้อมกับเธอ ในจำนวนคนเหล่านี้ก็มี ฟิลิซิแทส สตรีคริสเตียนที่แต่งงานแล้วและกำลังท้องแก่ รีโวกาทัสเป็นทาสชาวเมืองคาร์เธจที่กลับใจใหม่แต่ยังไม่ได้รับพิธีบัพติศมา ชื่อของนักโทษคนอื่น ๆ ที่จะถูกทรมานในครั้งนี้คือ ซาเทอร์ ซาเทอร์นิัส และซีคันดูลัส เมื่อถึงวันประหารชีวิต พวกเขาก็ถูกนำตัวไปยังสนามกีฬาที่มีอัฒจันทร์ล้อมรอบ ซาเทอร์ ซาเทอร์นิัส และรีโวกาทัสถูกสั่งให้วิ่งไประหว่างกลางแถวของนายพรานล่าสัตว์ ซึ่งเป็นผู้ดูแลสัตว์ป่าที่ใช้ในการทรมานด้วย นายพรานที่แข็งแรงเหล่านี้จะเข้าแถวเป็นแถวหน้ากระดาน 2 แถวหันหน้าเข้าหากัน คริสเตียนทั้งสามคนนั้นจะต้องวิ่งไประหว่างแถวของนายพรานล่าสัตว์เหล่านี้ และขณะที่พวกเขากำลังวิ่งผ่านไปนั้นก็จะถูกเขี่ยตีและลงไม้ลงมืออย่างทารุณ ฟิลิซิแทสกับเพอร์เพทัวถูกจับเปลือกผ้าออก และโยนให้วัฏกระติงที่ปากหลังตัวหนึ่ง สัตว์ดุร้ายตัวนั้นก็โผล่เข้ามาทำร้ายเพอร์เพทัวในครั้งแรก ซึ่งทำให้เธอตกใจจนทำอะไรไม่ถูก แต่แล้วมันก็พุ่งเข้าไปใส่ฟิลิซิแทสแทน และชีวิตเธอด้วยเขาจนเธอบาดเจ็บสาหัส มัน

ไม่ได้ฆ่าเธอทั้งสองคน เพฆฆมาตจึงทำหน้าที่สังหารพวกเธอเสียด้วยดาบ ริโวคาทส์กับซาเทอร์ต่างก็ถูกฝูงสัตว์ป่า
รุมกัดจนตาย ซาเทอร์นั้นสูกัดศีรษะ ส่วนซีคันดูลัสตายในคุก

การประหารครั้งนี้เกิดขึ้นในเดือนมีนาคม ปีค.ศ. 205

เซลีเลีย หญิงสาวที่มาจากตระกูลผู้ดีในกรุงโรมได้แต่งงานกับสุภาพบุรุษชื่อว่าเลอเรียน เธอได้เป็นเหตุให้
สามีและน้องชายกลับใจเสียใหม่ ชายหนุ่มทั้งสองถูกตัดศีรษะ แต่เจ้าหน้าที่ผู้พาคนทั้งสองไปทำการประหารซึ่งได้
กลับใจเสียใหม่จากการเป็นพยานของเขาทั้งสองก็ประสบชะตากรรมในลักษณะเดียวกันด้วย ส่วนตัวหญิงสาวผู้นี้
ถูกเปลื้องผ้าและถูกจับแขวนอย่างน้ำเต๋อดเป็นเวลานาน แล้วจึงถูกตัดศีรษะด้วยดาบ เหตุการณ์เหล่านี้เกิดขึ้นใน
ปีค.ศ. 222

การข่มเหงยุคต้นโดยทั่วไปครั้งที่ 6

ภายใต้การปกครองของจักรพรรดิ แม็คซีมีมัส ในปีค.ศ. 235

ขณะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงก่อตั้งกลุ่มคริสเตียนและสถาปนาคริสตจักรได้สิ้นพระชนม์ไปประมาณ
200 ปีแล้ว แต่คริสเตียนก็ยังคงเป็นเป้าสายตาด้านศีลธรรมเหมือนเดิม โดยไม่เกรงกลัวผลที่จะเกิดขึ้นกับตัว
เอง และด้วยวิรกรรมที่เกิดขึ้นบ่อยครั้งอย่างต่อเนื่องนี้เอง เราจึงเชื่อมั่นว่าพวกเขาได้รับฤทธิ์อำนาจจากพระเจ้าใน
การกระทำเช่นนั้นได้

ต่อมาในปี ค.ศ.235 ในรัชกาลจักรพรรดิแมกซีมีมัส การข่มเหงคริสเตียนได้เริ่มต้นขึ้นอีกครั้ง ที่เมืองแคพพา
โดเซีย ประมุขของเมืองนี้คือ ซีมีรามัสได้พยายามอย่างทุกวิถีทางที่เขาสามารถทำได้เพื่อกำจัดพวกคริสเตียนให้
หมดไปเสียจากอาณาจักรแห่งนี้

บุคคลสำคัญที่ต้องจบชีวิตลงในรัชกาลนี้ ได้แก่ แอนทริออส ชาวกรีกซึ่งเป็นผู้ปกครองดูแลเขตคริสตจักรใน
กรุงโรม ท่านได้ทำให้รัฐบาลแห่งกรุงโรมขัดเคืองใจโดยได้ทำการรวบรวมวิรกรรมของคริสเตียนที่ยอมพลีชีพเพื่อ
ความเชื่อของตน และยังมีคริสเตียนอีกหลายต่อหลายคนที่ได้ยอมสละชีวิตไปในเวลานี้รวมทั้ง ฮิปโพลิตัส ซึ่งเป็น
นักเทศน์ผู้ดำรงตำแหน่งอันสูงส่ง ท่านได้ถูกมัดด้วยเชือกกับม้าป่าและถูกลากไปจนขาดใจตายในที่สุด

ขณะที่การข่มเหงในครั้งนี้กำลังดำเนินไปอย่างบ้าคลั่งนั้น มีคริสเตียนเป็นอันมากที่ถูกฆ่าโดยไม่มีกร
ไต่สวนพิจารณาคดีใด ๆ ทั้งสิ้น และศพก็ถูกโยนกองรวม ๆ กันไว้ 50 ศพบ้าง 60 ศพบ้าง ในหลุมเดียวกันนั่นเอง
โดยไม่มีกรให้เกียรติแก่ผู้ตายเลยแม้แต่น้อย

จักรพรรดิแมกซีมีมัสสิ้นพระชนม์ในปี ค.ศ.238 ผู้ที่สืบทอดบัลลังก์ต่อมาคือ จักรพรรดิกอริเดียน ซึ่งใน
ระหว่างรัชสมัยของพระองค์และรัชสมัยของจักรพรรดิฟิลิปที่สืบทอดราชบัลลังก์ต่อจากพระองค์นั้น คริสตจักรก็
ปลอดภัยจากการข่มเหงเป็นช่วงระยะเวลาานกว่า 10 ปี แต่ในปี ค.ศ. 249 ก็มีการข่มเหงอย่างรุนแรงเกิดขึ้นอีก
ในเมืองอเล็กซานเดรีย อย่างไรก็ตามเป็นที่น่าสังเกตว่า การข่มเหงครั้งนี้ได้เกิดขึ้นจากการปลุกปั่นของปุโรหิตพวก

ลัทธินอกคอก โดยที่จักรพรรดิไม่ได้ทราบเรื่องเลย ในครั้งนี้พวกประชาชนมีความโกรธแค้นต่อพวกคริสเตียนอย่างยิ่ง พวกเขาได้พังเข้าไปในบ้านของพวกคริสเตียน ขโมยทรัพย์สินของที่ดีที่สุดไป ทำลายข้าวของที่เหลืออยู่นั้น และได้ฆ่าเจ้าของบ้านเหล่านั้นด้วย

การข่มเหงยุคต้นโดยทั่วไปครั้งที่ 7 ภายใต้การปกครองของจักรพรรดิเดลีอัส ในปี ค.ศ.249

ต่อมาในปีค.ศ. 249 เมื่อเดลีอัสเป็นจักรพรรดิแห่งกรุงโรม การข่มเหงอย่างน่ากลัวต่อพวกคริสเตียนก็เปิดฉากขึ้นอีกครั้ง การข่มเหงครั้งนี้เกิดขึ้นด้วยสาเหตุส่วนหนึ่งมาจากความเกลียดชังที่พระองค์มีต่อฟิลิปจักรพรรดิที่ครองบัลลังก์ก่อนหน้าพระองค์ เพราะเชื่อกันว่าฟิลิปเองก็เป็นคริสเตียนด้วย และสาเหตุอีกส่วนหนึ่งก็มาจากความอิจฉาของพระองค์ที่มีต่อคริสเตียนที่เพิ่มจำนวนขึ้นอย่างรวดเร็ว ในขณะที่วิหารต่าง ๆ ของพวกลัทธินอกคอกถูกทอดทิ้งจนเกือบจะรกร้างไปหมดแล้ว แต่คริสตจักรทั้งหลายของพวกคริสเตียนนั้นกลับคึกคักและเต็มไปด้วยคนที่กลับใจใหม่อย่างต่อเนื่อง จักรพรรดิเดลีอัสทรงกริ้วด้วยเหตุนี้จึงได้พยายามที่จะกำจัดชื่อคริสเตียนให้หมดไปเสียตามที่พระองค์ได้ลั่นวาจาไว้แล้ว และช่วงเป็นช่วงเวลาที่เราเรียกว่าสำหรับคริสเตียนเสียจริง ๆ เพราะได้เกิดเรื่อง ที่น่าเศร้าใจขึ้นคือ ในส่วนของชาวประเสริฐนั้นได้มีความเชื่อที่ผิด ๆ หลายอย่างสืบคลานเข้ามาในคริสตจักร พวกคริสเตียนต่างก็ไม่ลงรอยกันเพราะมีการแบ่งพรรคแบ่งพวกเข้าข้างพวกพ้องของตนด้วยความเยอหยิ่งจึงเกิดมีการทะเลาะโต้เถียงมากมายท่ามกลางพวกคริสเตียน พวกลัทธินอกคอกนิกายต่าง ๆ ได้ฉวยโอกาสนี้ในการอาศัยพระบัญชาของจักรพรรดิมาจัดการกับพวกคริสเตียน คนเหล่านี้ถือว่าการฆ่าคริสเตียนเป็นการทำบุญทำกุศลที่น่าปรารถนาอย่างยิ่ง เพราะฉะนั้นจึงมีคริสเตียนจำนวนนับไม่ถ้วนต้องพลีชีพเพราะความเชื่อของตนในช่วงเวลาดังกล่าว

จูเลียนผู้เป็นชาวเมืองซิลิเซีย ตามที่เราได้ข้อมูลจากเซ็นท์ ครีซอสทอมนั้น จูเลียนถูกจับโทษฐานเป็นคริสเตียน ท่านได้ถูกทรมานอย่างเจ็บปวดแต่ก็ยังไม่ยอมอ่อนข้อให้ เมื่อความพยายามทุกอย่าง ที่จะทำให้ท่านถอนตัวจากความเชื่อของท่านประสบความสำเร็จแล้ว ท่านจึงถูกนำตัวมาเขียนต่อหน้าผู้พิพากษา จากนั้นท่านก็ถูกจับใส่ในถุงที่ทำด้วยหนังซึ่งข้างในเต็มไปด้วยงูพิษ และแมลงป่อง และถูกโยนลงในทะเลในสภาพนั้นเอง

ปีเตอร์ เป็นชายหนุ่มที่งดงามทั้งร่างกายและจิตใจถูกตัดศีรษะเพราะปฏิเสธที่จะถวายเครื่องบูชาแก่เทพเจ้าหญิงวินัส ท่านได้กล่าวแก่พวกเขาว่า "ข้าพเจ้าประหลาดใจที่ท่านทั้งหลายถวายเครื่องบูชาแก่ผู้หญิงที่น่าเกลียดน่าชังซึ่งแม้แต่นักประวัติศาสตร์ทั้งหลายของพวกท่านยังได้บันทึกถึงการทำตามอำเภอใจอย่างไรศีลธรรมของนาง และนางยังเป็นผู้หญิงที่ชีวิตเต็มไปด้วยความประพุดที่สมควรต่อการถูกลงโทษตามพระบัญญัติของท่านไม่เลย ข้าพเจ้าขอถวายเครื่องบูชาที่พอพระทัยแก่พระเจ้าเที่ยงแท้แต่พระองค์เดียวเท่านั้น" เมื่ออ็อพทิมัสซึ่งเป็นข้าหลวงใหญ่ประจำทวีปเอเชียไดยินเช่นนั้นก็สั่งให้น่านักโทษคนนี้ไปเหยียดตัวบนล้อจนกระทั่งกระดูกทุกส่วนของ

ท่านหักสะบั้นทั้งสิ้น จากนั้นท่านก็ถูกนำตัวไปตัดศีรษะ

นิโคมาซัส ซึ่งถูกคุมตัวมาอยู่ต่อหน้าข้าหลวงใหญ่ด้วยข้อหาว่าเป็นคริสเตียนได้ถูกทดสอบด้วยการสั่งให้ถวายนามของพระเจ้าและรูปเคารพทั้งหลายของพวกลัทธินอกคอกที่ไม่รู้จักพระเจ้า นิโคมาซัสตอบว่า "ข้าพเจ้าไม่สามารถถวายนามของรูปเคารพเช่นนั้นแก่พวกผีมารซาตานได้ เพราะความเคารพสักการะอย่างนั้นสมควรจะมอบถวายแด่พระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุดแต่เพียงพระองค์เดียวเท่านั้น" คำพูดนี้ทำให้ข้าหลวงใหญ่เดือดดาลเป็นอย่างยิ่งจนได้ให้นำตัวนิโคมาซัสไปเข้าเครื่องทรมานด้วยการตีตัว หลังจากที่ได้รับทรมานด้วยความอดทนไปชั่วระยะเวลาหนึ่ง ท่านก็ทนต่อไปอีกไม่ไหวจึงเริ่มที่จะยอมหันหลังให้กับความเชื่อที่ถูกต้อนั้น แต่ยังไม่ทันที่ท่านจะแสดงความอ่อนแอให้ปรากฏออกมาให้เห็น ท่านก็ทรนทรายจากความเจ็บปวดอย่างแสนสาหัสจากการทรมานอันยิ่งใหญ่ นั้น จึงล้มฟุบลงไปกับพื้นและขาดใจตายตรงนั้นเอง

เดนิซา หญิงสาวอายุเพียง 16 ปี ได้เห็นการตัดสินใจที่เลวร้ายเช่นนี้ก็อุทานออกมาทันทีว่า "โอ นิโคมาซัส เจ้าคนไม่เอาไหนที่นำสมเพช ทำให้ไม่ถึงยอมแลกความสะอาดสบายเพียงชั่วครู่ชั่วยามกับการทุกข์ทรมานเป็นนิตย์นั้นเล่า!" เมื่ออ็อพทิมัสได้ยินเข้าก็เรียกเธอเข้ามาหา เดนิซาจึงประกาศตัวต่อหน้าคนทั้งปวงว่าเธอเป็นคริสเตียน หลังจากนั้นไม่นานเธอก็ถูกตัดศีรษะโดยคำสั่งของท่านข้าหลวงใหญ่อ็อพทิมัสนั่นเอง

อเล็กซานเดอร์และอีพิมาซัส ชาวเมืองอเล็กซานเดรียได้ถูกจับกุมโทษฐานเป็นคริสเตียน ท่านทั้งสองยอมรับข้อหาดังกล่าวด้วยใจยินดีจึงถูกหวัดด้วยไม้ เกี้ยวด้วยตะขอหลายอัน และในที่สุดก็ถูกนำตัวไปเผาไฟ เราได้ทราบข้อมูลบางส่วนที่หลงเหลืออยู่จากการเก็บรักษาไว้ของยูซีปิอัสว่า มีผู้ยอมพลีชีพอีก 4 คนที่ถูกทรมานจนตายในวันเดียวกัน ตรงสถานที่เดียวกันนั้น แต่ไม่ได้ถูกตัดสินในลักษณะเดียวกันกับท่านทั้งสอง เพราะคนเหล่านั้นถูกตัดสินให้ประหารชีวิตด้วยการตัดศีรษะ

ลูเซียนและมาร์เซียน ซึ่งเคยอยู่ในลัทธินอกคอกที่ไม่เชื่อพระเจ้า และแม้ว่าจะเป็นนักมายากลที่เก่งกาจก็ได้กลับใจมาเป็นคริสเตียน และเพื่อจะชดเชยกับความผิดที่เคยก่อกรรมทำเข็ญไว้อย่างมากมาย ทั้ง 2 คนจึงได้หันไปใช้ชีวิตอย่างถากถาง กินแต่น้ำกับขนมปังเท่านั้น หลังการที่ใช้ชีวิตในลักษณะนี้อยู่ชั่วระยะเวลาหนึ่ง ท่านทั้งสองก็ได้ยอมอุทิศตัวเป็นนักเทศน์ที่ร้อนรนและชักนำคนเป็นอันมากให้กลับใจเสียใหม่ อย่างไรก็ตาม ได้มีการข่มเหงเกิดขึ้นมาในเวลานี้ พวกท่านจึงถูกจับและถูกนำตัวมาอยู่ต่อหน้าซาบินัสซึ่งเป็นผู้ว่าราชการแห่งเมืองปีเธเนีย เมื่อถูกถามว่าพวกเขาใช้สิทธิอำนาจอะไรในการเทศนาอย่างนี้ ลูเซียนตอบว่า "เราใช้กฎแห่งความรักและเมตตาคุณธรรมที่ผูกพันมนุษยชาติให้ใช้ความพยายามทุกวิถีทางที่จะทำให้เพื่อนบ้านกลับใจเสียใหม่ และที่จะยอมทำทุกอย่างตามขอบเขตแห่งอำนาจของตนเองเพื่อจะช่วยเหลือคนเหล่านั้นให้รอดพ้นจากกับดักของพญามาร" เมื่อลูเซียนตอบในลักษณะนี้ มาร์เซียนก็เสริมว่า "คนเหล่านั้นได้กลับใจใหม่โดยพระคุณอันเดียวกันกับที่ทรงประทานให้แก่อาจารย์เปาโลผู้ซึ่งได้เปลี่ยนจากผู้ที่เคยข่มเหงคริสตจักรอย่างร้อนรนมาเป็นผู้เทศนาข่าวประเสริฐ" ผู้ว่าราชการเมืองเห็นว่าคงจะไม่สามารถทำให้ท่านทั้งสองละทิ้งความเชื่อของท่านได้จึงพิพากษาให้เผาพวกท่านทั้งเป็น ซึ่งคำตัดสินนี้ก็ได้รับการตอบสนองอย่างไม่ชักช้า

ทรย์โฟ และเรีสปิซีส ซึ่งเป็ นบุคคลสำคัญได้ถูกจับกุมในฐานะที่เป็นคริสเตียนและถูกคุมขังที่เมืองนีซ ขา ของท่านทั้งสองถูกตอกด้วยตะปู ท่านถูกลากไปตามถนน ถูกเขียนด้วยแส้ ถูกเกี่ยวด้วยตะขอ ถูกจีด้วยคบเพลิงที่ลุก แดง และในที่สุดก็ถูกตัดศีรษะเมื่อวันที่ 1 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 251

อากาธา หญิงสาวชาวเมืองซีลีลี (เกาะหนึ่งในทะเลเมดิเตอร์เรเนียน) ความเพียบพร้อมของเธอนั้นมิได้มีอยู่ เพียงแค่ความสามารถเฉพาะตัวและความสามารถที่ฝึกฝนมาเท่านั้น ที่เหนือไปกว่านั้นก็คือ ความเคร่งครัดในทาง ของพระเจ้าที่เธอได้ยึดถือเสมอมา ความมั่งคั่งของเธอนั้นแม้แต่ควินเทียนซึ่งเป็นผู้ว่าราชการแห่งเมืองซีลีลีก็ยัง หลงไหลคลั่งไคล้ในตัวเธอและได้พยายามหลายต่อหลายครั้งที่จะพร้าพรหมจารีของเธอ แต่ก็ไม่สำเร็จเสียที ดัง นั้นเพื่อจะให้เป็นการง่ายในการตอบสนองตัณหาราคะอันเร้าร้อนของเขา เขาจึงได้มอบหญิงสาวอั่งดงามนี้ไว้ใ นเงื้อมมือของนางอโฟรติกา หญิงแพศยาที่ต่ำช้าเลวทรามที่สุด ผู้หญิงที่ชั่วช้าคนนี้ได้ใช้อุบายและเล่ห์กลทุกอย่างเพื่อ จะทำให้เธอยอมขายเรือนร่างของตน แต่กลับพบว่าความมานะพยายามของนางไร้ผลโดยสิ้นเชิง เพราะไม่อาจจะ ล่วงล้ำพรหมจารีของเธอได้เลย ซึ่งนั่นเป็นเพราะเธอทราบดีว่าคุณงามความดีต่างหากที่เป็นความสุขแท้จริงของ ชีวิต นางอโฟรติกาได้แจ้งให้ควินเทียนทราบถึงความพยายามอันไร้ผลของนาง เมื่อควินเทียนรู้ว่าแผนการที่ชั่ว ร้ายนั้นล้มเหลวอย่างไม่เป็นท่าจึงได้เปลี่ยนตัณหาราคะของตนเป็นความแค้น แล้วโอกาสประจวบเหมาะก็มาถึง คือ เมื่ออากาธ่ายอมรับว่าตัวเธอเป็นคริสเตียน ควินเทียนจึงตัดสินใจที่จะตอบสนองด้วยความแค้นในเมื่อไม่สามารถจะ ตอบสนองด้วยกิเลสตัณหาของตนได้ และคำสั่งของเขาก็ได้รับการปฏิบัติตามอย่างไม่ชักช้า เธอถูกเขียนด้วยแส้ ถูก หนาบด้วยเหล็กที่เผาจนร้อนแดง และถูกเกี่ยวไว้ด้วยตะขอหลายอัน เมื่อเธอสามารถทนต่อการทรมานเหล่านี้ได้ด้วย ใจที่แข็งแกร่งอย่างน่าชมเชย การทรมานขั้นต่อไปก็ตามมา เธอถูกจับเปลื้องผ้าออกและให้นอนบนถ่านไฟที่ลุก โพลงผสมด้วยเศษแก้ว แล้วก็ถูกหามกลับไปขังไว้ในคุกอีก เธอได้สิ้นใจตายในคุกนั่นเองเมื่อวันที่ 5 กุมภาพันธ์ ปีค.ศ. 251

ในปีคริสตศักราช 251 แห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า จักรพรรดิเดลิอัสได้ตั้งพระวิหารของลัทธินอกคอกที่ไม่รู้จัก พระเจ้าขึ้นที่เมืองเอเฟซัส พระองค์ทรงบัญชาให้ทุกคนที่อาศัยอยู่ในเมืองถวายเครื่องบูชาแก่รูปเคารพเหล่านั้น พระบัญชานี้ได้ถูกปฏิเสธอย่างสมศักดิ์ศรีโดยทหารของพระองค์เอง 7 คนคือ แมคสิเมียนัส มาร์ทียานัส โจแอนเนิส มัลซัส ไดโอนิสิอัส เซโรออน และ คอนสแตนทีนัส แต่จักรพรรดิทรงปรารถนาจะเอาชนะใจทหารเหล่านี้ให้พวกเขา ยอมละทิ้งความเชื่อของเขาด้วยการขอร้องอย่างจริงจัง และด้วยพระมหากษัตริย์คุณของพระองค์โดยทรงให้เวลา พวกเขาตัดสินใจจนกว่าพระองค์จะเสด็จกลับจากการประพาส ระหว่างที่จักรพรรดิไม่ได้ประทับอยู่ในเมืองนั่นเอง ทหารเหล่านี้ก็หลบหนีไปซ่อนตัวอยู่ในถ้ำใหญ่แห่งหนึ่ง เมื่อจักรพรรดิเสด็จกลับมาและทราบข่าวเรื่องนี้เข้า จึงมี รับสั่งให้ปิดปากถ้ำนั้นเสีย และทหารทั้งหมดก็ตายด้วยความหิวโหยอยู่ภายในถ้ำนั่นเอง

อีโอดรา หญิงสาวรูปร่างงามแห่งเมืองอันท็อก เมื่อเธอปฏิเสธที่จะถวายเครื่องบูชาแก่รูปเคารพทั้งหลายของ พวกเขาโรมันก็ถูกพิพากษาให้ต้องไปเป็นโสเภณี เพื่อคุณงามความดีของเธอจะได้แปดเปื้อนและถูกส่งเวทย์ให้กับตัณหา ราคะอันป่าเถื่อน ดีโดมัสซึ่งเป็นคริสเตียนผู้หนึ่งตั้งใจที่จะช่วยเธอออกมาจากสถานที่แห่งนั้นจึงปลอมเป็นทหาร

โรมันเข้าไปเที่ยวในสถานเริงรมย์แห่งนั้น ไดติมัสเข้าไปบอกอีโอดร่าว่าเขาเป็นใคร และแนะนำให้เธอใส่ชุดทหารที่เขาสวมมาแล้วหนีไปเสีย แผนการนี้ก็สำเร็จ แต่แขกที่ไปเที่ยวหาความสำคัญกลับต้องมาพบกับผู้ชายอยู่ในช่องโสเภณีแทนที่จะเป็นหญิงงาม ไดติมัสจึงถูกนำตัวมาอยู่ต่อหน้านายกเทศมนตรีของเมืองนั้น เขาได้สารภาพความจริงทั้งหมด และเมื่อเขายอมรับว่าตัวเองเป็นคริสเตียนก็ถูกตัดสินประหารชีวิตทันที อีโอดร่าทราบข่าวว่าผู้ที่ช่วยเธอให้พ้นจากขุมรอกออกมาได้นั้นกำลังประสบชะตากรรมอันเลวร้ายจึงมาหาผู้พิพากษา เธอได้ทรุดตัวลงแทบเท้าของท่านผู้พิพากษาและอ้อนวอนขอร้องให้คำพิพากษานั้นตกอยู่กับเธอในฐานะผู้กระทำความผิดตัวจริง แต่ผู้พิพากษาคณิกกลับหุหนวกไม่ได้ยินเสียงร้องของผู้บริสุทธิ์ และไม่รับรู้ต่อเสียงเรียกร้องของความยุติธรรมถึงกับสั่งให้ลงโทษทั้งสองคน พวกเขาจึงถูกประหารชีวิตตามคำสั่งนั้นโดยการตัดศีรษะเสียก่อน แล้วจึงนำร่างไปเผาไฟในภายหลัง

ซีคันเดียนัส โดนข้อหาว่าเป็นคริสเตียนจึงถูกทหารคุมตัวไปยังที่คุมขัง แต่ในระหว่างทางนั่นเอง วิเรียนัสและมาร์เซลลินัส ได้พูดขึ้นว่า "พวกท่านกำลังคุมตัวผู้บริสุทธิ์ไปไหนหรือ?" คำถามนี้เองทำให้คนทั้งสองถูกจับกุมด้วย หลังจากที่คุณทั้งสามได้ถูกทรมานแล้ว ก็ถูกจับแขวนคอและถูกตัดศีรษะ

ออริเจน เป็นผู้ปกครองดูแลและผู้ซักถามที่มีชื่อเสียงของคริสตจักรนิกายเพรสไบทีเรียนแห่งเมืองอเล็กซานเดรีย มีเหตุการณ์ที่น่าสนใจหลายเรื่องเกี่ยวกับผู้ยิ่งใหญ่ที่ทำการหนักท่านนี้ซึ่งได้มีการบันทึกและเก็บรักษารวบรวมไว้ไม่ให้สูญหาย ยูซีปิอัส ได้เปิดเผยเราให้ทราบว่าในตอนทีลีโอนินแดส บิดาของออริเจนพลีซีพนั้น ออริเจนแม้อายุเพียง 17 ปีก็อยากจะทำพิธีร่วมกับบิดาของท่านด้วย แต่มารดาของท่านได้แอบเอาเสื้อผ้าของท่านทั้งหมดไปเสียในเวลากลางคืน และเนื่องจากความอายมากกว่าที่จะเป็นความกลัว ท่านจึงจำเป็นต้องอยู่กับบ้านแต่ได้ส่งข่าวไปให้บิดาของท่านเพื่อเป็นการหนุนใจท่านว่า "ขอให้ระมัดระวังให้ดีเพื่อว่าพ่อจะไม่เปลี่ยนความคิด และเป้าหมายเพราะเห็นแก่ความปลอดภัยพวกเรา" หลังจากที่ลีโอนินแดสตายแล้ว ทรัพย์สมบัติของครอบครัวก็ถูกยึดไปเป็นของจักรพรรดิองค์นี้ ออริเจนตกอยู่ในสภาพยากจนข้นแค้น อย่างไรก็ตาม พลังและการยึดมั่นในความเชื่อของท่านก็กลับเปลี่ยนรัศมีขึ้นอย่างเจิดจ้าท่ามกลางความยากลำบากนี้ ท่านได้เลี้ยงดูตัวเอง มารดา และน้องชายอีก 6 คนด้วยการเปิดโรงเรียนขึ้นแห่งหนึ่ง วันเวลาผ่านไป จนอายุได้ 64 ปี ท่านก็ถูกจับกุมและถูกโยนเข้าไปในคุกที่น่าสะอิดสะเอียน ถูกล่ามไว้ด้วยโซ่ตรวน ถูกใส่ชื่อไม้เท้า และเขาก็ถูกตั้งให้เหยียดออกจนสุดและถูกทิ้งอยู่อย่างนั้นหลายวัน ท่านยังถูกข่มขู่ด้วยไฟและถูกทรมานด้วยวิธีการสารพัดที่ค่อย ๆ เพิ่มความเจ็บปวดขึ้นอย่าง ๆ เท่าที่ความคิดอันชั่วร้ายสามารถจะสรรหามาได้ แต่ความกล้าหาญอดทนต่อความเจ็บปวดตามแบบคริสเตียนนั้นทำให้ท่านสามารถยืนหยัดอยู่ได้ ผู้พิพากษาที่เหยียดกรี้ยมผู้นั้นก็สั่งให้ทรมานท่านอย่างซ้ำ ๆ ให้นานที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพื่อว่าท่านจะไม่ตายเร็วเกินไป และจะได้ทรมานท่านไปอีกพักใหญ่ ๆ ในระหว่างที่การทรมานอันยาวนานนี้กำลังดำเนินอยู่นั้น จักรพรรดิเดลีอัสได้สิ้นพระชนม์ แกลลัส ซึ่งเป็นผู้ที่ครองบัลลังก์ต่อจากพระองค์ก็วนอยู่กับการทำสงครามกับพวกก็อธ (เผ่าหนึ่งของเยอรมัน) พวกคริสเตียนก็อยู่กันอย่างสงบสุขชั่วระยะเวลาหนึ่ง เมื่อเป็นเช่นนี้ ออริเจนจึงได้รับอิสรภาพ และปลีกตัวไปอยู่ที่เมืองไทรเอ ท่านได้อาศัยอยู่ที่นั่นจนถึงแก่ความตายเมื่ออายุได้ 69 ปี

เมื่อจักรพรรดิแกลลัสทำสงครามเสร็จสิ้น ก็พอดีเกิดโรคระบาดขึ้นในจักรวรรดิโรมัน แกลลัสทรงปรารถนา จะเอาใจบรรดาเทพเจ้าทั้งหลายจึงทรงมีพระราชโองการประกาศให้มีการถวายเครื่องบูชาแก่เทพเจ้าเหล่านี้อย่าง เคร่งครัด ซึ่งตามมาด้วยการข่มเหงคริสเตียนที่ขยายวงกว้างจากบริเวณเขตชั้นในกระจายออกไปสู่เขตแดน จักรวรรดิที่อยู่รอบนอกด้วย การข่มเหงจึงมีให้เห็นอยู่ทั่วไป และมีคนเป็นอันมากต้องพลีชีพจากการกระทำตาม อำนาจใจของผู้นำศาสนายิว และจากอคติของผู้ที่มีหน้าที่รักษากฎหมายในประเทศนั้น ในบรรดาผู้ที่ตกเป็นเหยื่อ ของการพลีชีพก็ได้แก่ คอเรนลิอัสซึ่งเป็นคริสเตียนผู้ปกครองดูแลเขตคริสตจักรแห่งกรุงโรม และลูสิอัสผู้สืบทอด ตำแหน่งต่อจากท่าน เหตุการณ์เหล่านี้เกิดขึ้นในปี ค.ศ. 253

ความเชื่อผิด ๆ ส่วนใหญ่ที่สืบคลานเข้ามาในคริสตจักรในเวลานี้ก็เกิดจากการนำเหตุผลตามความคิดของ มนุษย์มาแข่งกับการสำแดงที่มาจากพระเจ้า แต่เมื่อนักเทศน์ที่มีของประทานอย่างแท้จริงสามารถพิสูจน์ได้ว่าการ เอาเหตุผลที่ผิดมาใช้ในการโต้แย้ง ความคิดที่พวกเขาปั้นแต่งขึ้นมาก็มลายหายไปสิ้น เฉากเช่นแสงของดวงดาวที่ถูก บดบังด้วยรัศมีอันเจิดจ้าของดวงอาทิตย์

การข่มเหงยุคต้นโดยทั่วไปครั้งที่ 8

ภายใต้การปกครองของจักรพรรดิวาเลเรียน ในปี ค.ศ. 257

หลังจากที่แกลลัสสิ้นพระชนม์แล้ว นายพลอิมิเลียนซึ่งมีศัตรูหลายคนในกองทัพก็ถูกสังหาร วาเลเรียนได้รับการสถาปนาให้เป็นผู้ครอบครองจักรวรรดิ จักรพรรดิองค์นี้ปกครองจักรวรรดิโดยการเดินสายกลาง และได้ปฏิบัติ ต่อพวกคริสเตียนด้วยพระทัยเมตตากรุณา และด้วยความยกย่องนับถืออย่างไม่น่าเชื่อ แต่ในปี ค.ศ.257 มีนักเวทย์ มนต์ชาวอียิปต์คนหนึ่งที่มีชื่อว่า มาคริเมอัส ได้ครอบงำความคิดของพระองค์ และชักนำให้พระองค์ข่มเหง คริสเตียน ดังนั้นจึงทรงมีพระราชโองการประกาศออกไปหลายฉบับ และการข่มเหงก็เริ่มขึ้นในเดือนเมษายน ค.ศ. 257 และได้ดำเนินไปเป็นเวลานานถึง 3 ปี 6 เดือน เหตุการณ์ที่จะกล่าวถึงต่อไปนี้เกิดในช่วงระยะเวลาดังกล่าว

รูฟิน่าและซีคันด้า เป็นหญิงสาวที่งดงามและประสบความสำเร็จในชีวิตในหลายๆ ด้านอยู่เสมอ เธอทั้งสอง เป็นบุตรสาวของแอ็สเทรียส ซึ่งเป็นผู้มีบรรดาศักดิ์ที่มีชื่อเสียงในกรุงโรม รูฟิน่าบุตรสาวคนโตเตรียมตัวจะเข้าพิธี วิวาห์กับอาร์เมนทารีอัสซึ่งเป็นขุนนางหนุ่มผู้สูงศักดิ์ ส่วนซีคันด้าคนน้องก็เตรียมตัวจะสมรสกับเวรีนัสนายทหารยศ สูงผู้มั่งมีด้วยทรัพย์สมบัติเป็นอันมาก และแล้วการการข่มเหงระลอกใหม่ก็ได้เริ่มต้นขึ้นอีกครั้ง ชายหนุ่มทั้งสอง ที่มาขอพบกับหญิงสาวต่างก็เป็นคริสเตียนด้วยกันทั้งนั้น แต่เมื่ออันตรายกล้ำกรายเข้ามาทุกที ๆ ชายหนุ่มทั้งสอง ก็ละทิ้งความเชื่อเพื่อรักษาทรัพย์สมบัติและเกียรติยศชื่อเสียงของตน นอกจากนี้พวกเขายังใช้ความพยายามอย่าง ยิ่งที่จะชักจูงหญิงสาวทั้งสองคนให้กระทำเช่นเดียวกันกับเขาคือละทิ้งความเชื่อของตนเสีย แต่เมื่อชายหนุ่มผู้มียศ ถาบรรดาศักดิ์สูงต้องผัดผั้วกับจุดมุ่งหมายที่ตั้งใจไว้ ชายคนรักเหล่านี้ก็ตำซ้ำพ้อที่จะแจ้งความต่อหญิงสาวทั้งสอง เมื่อหญิงสาวสองคนนี้ถูกจับกุมโทษฐานเป็นคริสเตียนก็ถูกนำตัวไปอยู่ต่อหน้าจูนินัส โดนาทัส ผู้ว่าราชการแห่งกรุง

โรม แล้วคนทั้งสองก็หลังเลือดพลีชีพไปในปี ค.ศ. 257

สติเฟิน ซึ่งเป็นผู้ปกครองดูแลเขตคริสตจักรในกรุงโรมได้ถูกตัดศีรษะในปีเดียวกัน และในเวลาไล่เลี่ยกันนั้นเอง ซาเทอร์นินัส ผู้ปกครองดูแลที่มีความเชื่อแบบดั้งเดิมในเขตคริสตจักรแห่งเมืองเทอาเลาส์ ปฏิเสธที่จะถวายเครื่องบูชาแก่รูปเคารพทั้งหลายจึงได้รับการปฏิบัติอย่างดูหมิ่นเหยียดหยามในลักษณะที่ป่าเถื่อนที่สุดเท่าที่จะจินตนาการได้ ท่านถูกมัดติดกับหางของวัวกระทิง เมื่อมีการให้สัญญาณแล้วสัตว์ที่ถูกยัดให้บ่าคล้องตัวนั้นก็ถูกไล่ให้วิ่งลงไปตามชันบันไดของพระวิหารซึ่งทำให้มันสมองของผู้ที่ยอมพลีชีพอย่างสมเกียรติคนนี้แตกกระจายไปทั่วบริเวณนั้น

เซ็คส์ทัส เป็นผู้สืบทอดตำแหน่งต่อจากผู้ปกครองดูแลเขตคริสตจักรแห่งกรุงโรมต่อจากสติเฟิน เชื่อกันว่าท่านเป็นชาวกรีกโดยกำเนิดหรือโดยสายเลือด ท่านเคยปรนนิบัติรับใช้ในตำแหน่งมัคนายกภายใต้การดูแลของสติเฟิน ความสัตย์ซื่อ สติปัญญาอันล้ำเลิศ และความกล้าหาญอย่างเหนือธรรมดาของท่านทำให้ท่านมีลักษณะที่โดดเด่นในหลาย ๆ โอกาส การที่ท่านสามารถยุติข้อโต้แย้งกับพวกที่มีความเชื่อออกนอกกลุ่มนอกรีตได้อย่างน่าพอใจนั้นส่วนใหญ่เป็นผลมาจากการที่ท่านยึดมั่นในหลักความเชื่อที่ถูกต้องและมีความสุขรอบคอบอย่างยิ่ง ในปี ค.ศ. 258 มาร์เซียนัส ผู้มีหน้าที่ควบคุมดูแลรัฐบาลโรมันได้ถือคำสั่งจักรพรรดิวัลเลเรียนให้ประหารชีวิตผู้รับใช้ในศาสนาจักรทุกคนที่เป็นคริสเตียนในกรุงโรม ดังนั้นเซ็คส์ทัสกับมัคนายกของท่านอีก 7 คนจึงพลีชีพไปในปี ค.ศ. 258 นี้เอง

ขอให้เราขยับเข้ามาใกล้ไฟที่เผาผลาญเซนต์ลอเรนซ์ผู้ยอมสละชีวิตของตนเอง เพื่อใจที่เย็นชาของเราก็ได้รู้สึกอ่อนร่นขึ้นมาบ้าง ลอเรนเทียส หรือที่เรียกกันโดยทั่วไปว่า เซนต์ลอเรนซ์นั้นเป็นหัวหน้าในพวกมัคนายก(ผู้ช่วย) ท่านเป็นผู้ที่สั่งสอนและเทศนาภายใต้การควบคุมของเซ็คส์ทัสผู้ปกครองดูแลเขตคริสตจักรแห่งกรุงโรม ลอเรนซ์ได้ถูกประหารชีวิตตามเซ็คส์ทัสไปด้วย ซึ่งก็เป็นไปตามที่เซ็คส์ทัสได้คาดการณ์ไว้ล่วงหน้าก่อนที่เซ็คส์ทัสจะพลีชีพว่า ลอเรนซ์จะต้องพบกับท่านในสวรรค์อีก 3 วันข้างหน้า ลอเรนซ์ได้พิจารณาคำทำนายนี้ก็เห็นว่า เป็นเครื่องบ่งชี้อย่างชัดเจนว่า ตัวท่านเองกำลังใกล้จะถึงวาระแห่งการพลีชีพเข้าไปทุกทีแล้ว ท่านจึงไปรวบรวมพวกคนจนที่เป็นคริสเตียนทั้งหมดให้มารวมกัน และได้แจกจ่ายทรัพย์สินสมบัติต่าง ๆ ของคริสตจักรซึ่งเขาดูแลอยู่ให้แก่คนเหล่านี้ การกระทำของท่านก็ทำให้พวกทรราชที่คอยจ้องจะข่มเหงและริบทรัพย์สินสมบัติของคริสเตียนถึงกับตกใจจึงได้จับตัวท่านไป และสั่งให้ท่านรายงานบัญชีทรัพย์สินของคริสตจักรต่อจักรพรรดิภายใน 3 วัน ลอเรนซ์สัญญาว่าจะทำให้พวกเขาพอใจ จากนั้นท่านก็รีบไปรวบรวมคนแก่ คนที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ และคนยากจนที่ไม่มีอำนาจใด ๆ ให้มาชุมนุมกัน และนำคนเหล่านี้ไปหาทรราชผู้ปกครองบ้านเมืองคนนั้น ทรราชผู้นั้นก็กำชับให้ท่านรักษาสัญญาที่ได้ลั่นวาจาไว้ ลอเรนซ์ผู้มีใจกล้าหาญก็ผายมือไปยังคนยากคนจนและคนอนาถาที่ได้พาไปด้วยพลางกล่าวว่า "คนเหล่านี้คือทรัพย์สินอันมีค่าของคริสตจักร คนเหล่านี้แหละคือทรัพย์สินที่แท้จริง ภายในตัวของเขามีความเชื่อในพระคริสต์ครอบครองอยู่ พระนิเวศน์ของพระคริสต์ก็ตั้งอยู่ภายในตัวเขาทั้งหลาย ไม่มีอัญมณีใดของพระคริสต์จะมีค่าเกินไปกว่าคนที่พระองค์สัญญาว่าจะสถิตอยู่ด้วย เพราะมีคำเขียนไว้แล้วว่า 'เมื่อเราหิว ท่านทั้งหลายก็ได้จัดหาให้เรากิน เรากระหายน้ำ ท่านก็ให้เราดื่ม เราเป็นแขกแปลกหน้า ท่านก็ได้ต้อนรับเราไว้' และยังมีอีกตอนหนึ่งว่า 'ซึ่งท่านได้

กระทำแก่คนใดคนหนึ่งในพวกพี่น้องของเราถึงแม้จะต่ำต้อยเพียงไรก็เหมือนได้กระทำแก่เราด้วย' จะมีทรัพย์สินสมบัติใดที่พระคริสต์ทรงมีอยู่ที่จะมีค่ามากไปกว่าคนยากจนซึ่งพระคริสต์ปรารถนาที่จะสำแดงพระองค์ให้ปรากฏภายในคนพวกนี้"

พระราชผู้เห็นแก่ได้ คิดว่าการล่อเรนซ์เจตนาจะพูดจาเยาะเย้ยถากถางเขา แล้วจะสรรหาถ้อยคำอันใดมาบรรยายถึงความคลั่งแค้นและความเดือดดาลในใจของเขาได้เล่า เดียวนี้เขากำลังกระที่บทำด้วยความโกรธ เขาจ้องเหมือนจะกินเลือดกินเนื้อ เขาตั้งท่าพร้อมจะขย้ำเข้าไป เขาแสดงออกไปตามอารมณ์ที่เดือดพล่านไปหมด ตาของเขาเหมือนไฟลุกโผลง ปากของเขาบิดเบี้ยวเหมือนหมูป่า เขาแสร้งพ่นด้วยรอยยิ้มจากนรก บัดนี้ เขาไม่ใช่คนที่จะใช้เหตุผลได้เสียแล้ว อาจกล่าวได้ว่า ตอนนี้อาณาจักรโรมันแตกต่างจากสิงโตที่กำลังคำรามด้วยความโกรธจนสุดขีด

"จุดไฟที่ไม้ อย่าไว้ชีวิตมันเลย" พระราชผู้ทรงอำนาจตะโกนขึ้น "เจ้าคนชั่วช้าเลวทรามบังอาจมาหลอกล่อจักรพรรดิได้อย่างไร? กำจัดมันเสีย กำจัดมันเสีย เขี่ยมันด้วยส้อม หัวมันด้วยไม้เรียว ทูตมันด้วยกำปั้น ตีมันให้สมองกระจายด้วยกระบอง คนทรยศเจ้ากล้าเยาะเย้ยจักรพรรดิหรือ? ใช้คีมที่เผาจนร้อนแดงดึงเนื้อมันออกมา นาบธาตุไฟที่ร้อนแรงลงไปบนตัวมัน เอาโซ่ตรวนที่แข็งแกร่งที่สุดออกมา เอาส้อมเหล็กที่ใช้เขี่ยไฟและเอาตะแกรงเพียงเหล็กออกมา ใส่ไฟเข้าไป จับเจ้ากบฏที่ขัดขืนคำสั่งมามัดมือมัดเท้าเสีย พอไฟบนตะแกรงเพียงเหล็กร้อนแรงได้ที่แล้ว จับมันนอนลงไป อย่างมัน เฆมันเสีย เขี่ยมันให้นอนตะแคง พลิกตัวมัน ขอให้เจ้าพนักงานทุกคนที่มีหน้าที่ทรมาน กระทำตามหน้าที่ของตนอย่างเคร่งครัด เพื่อตอบสนองมันให้สาสมกับความคลั่งแค้นในใจของเราทั้งหลาย"

คำพูดยังไม่ทันจะจบลง ทุกสิ่งได้เตรียมพร้อมเรียบร้อยแล้ว ล่อเรนซ์ถูกเขี่ยด้วยไม้เรียวเหล็กอย่างเหยี้ยมโทดและดุคั้นเป็นอย่างยิ่ง ท่านถูกจับให้นั่งบนบวม้าไม้เพื่อตั้งกระดูกแขนกระดูกขาให้เคลื่อนออกจากข้อต่อ ท่านทนความทรมานเหล่านี้ด้วยใจกล้าหาญ จนกระทั่งท่านถูกสั่งให้นำตัวไปมัดติดกับตะแกรงใหญ่ โดยที่ข้างใต้มีไฟอ่อน ๆ ลูกใหม่อยู่เพื่อว่าท่านจะได้ตายอย่างช้า ๆ แต่ความเชื่อของท่านยังคงไม่เปลี่ยนแปลงแม้จะอยู่ท่ามกลางการทดลองที่ยิ่งใหญ่เหล่านี้ ในช่วงเวลานั้นเองพระเจ้าได้ทรงเคลื่อนไหวยู่ภายในล่อเรนซ์อย่างมากมาย จนเห็นได้อย่างชัดเจน พระเจ้าทรงลดความร้อนแรงแห่งวัตถุธาตุที่พระองค์ทรงสร้างขึ้นคือไฟนั้น จนกระทั่งสิ่งที่ท่านนอนลงไปนั้นราวกับว่าไม่ใช่ตะแกรงเพียงเหล็กแห่งความปวดแสบปวดร้อนที่กำลังเผาผลาญอยู่ แต่เป็นฟูกแห่งการพักผ่อนอย่างสบาย การที่ท่านมีสีหน้าสงบนิ่งแม้จะถูกทรมานอย่างแสนสาหัสอย่างนี้ทำให้ผู้ที่เฝ้าดูอยู่รู้สึกเลื่อมใสในศรัทธาอันแรงกล้าของท่าน และชื่นชมความเชื่อในสัจธรรมของคริสเตียนจนมีหลายคนได้กลับใจใหม่ในเวลานั้นเอง หลังจากทีนอนทอดตัวเหยียดยาวอยู่บนตะแกรงชั่วระยะเวลาหนึ่ง ผู้ยอมพลีชีพคนนี้ก็เงยหน้าขึ้นมองเพ่งมองฟ้าสวรรค์ และได้มอบวิญญาณจิตของท่านให้แก่พระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพด้วยอาการสงบ เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นเมื่อวันที่ 10 สิงหาคม ค.ศ. 258

ย้อนหลังไปประมาณ 14 ปีก่อนหน้าที่เหตุการณ์ดังกล่าวข้างต้นจะเกิดขึ้นได้มีการข่มเหงปรากฏขึ้นในทวีปแอฟริกา และมีคริสเตียนหลายพันคนที่ได้รับมงกุฎแห่งการพลีชีพ ในบรรดาคนพวกนี้ก็มีไซเพรียนซึ่งเป็นผู้

ปกครองดูแลคริสตจักรแห่งเมืองคาร์เธจรวมอยู่ด้วย ในวัยเด็กท่านได้รับการศึกษาเกี่ยวกับหลักปรัชญาและหลัก การดำเนินชีวิตของลัทธินอกคอก และเพราะไซเพรียนมีทรัพย์สินสมบัติมากจึงดำเนินชีวิตอย่างหรูหราฟุ่มเฟือย ประมาณปี ค.ศ.246 โคอีซิลิอัสซึ่งเป็นผู้รับใช้คริสเตียนแห่งเมืองคาร์เธจก็เป็นผู้ที่ชักนำให้ไซเพรียนกลับใจใหม่ ก่อนที่ไซเพรียนจะรับบัพติศมา ท่านได้ศึกษาพระคัมภีร์ด้วยความเอาใจใส่ แล้วท่านก็ซาบซึ้งกับความจริงอัน ประเสริฐที่มีอยู่ในพระคัมภีร์นั้น ท่านจึงตัดสินใจที่จะประพฤติตามคุณความดีที่พระคัมภีร์ได้สอนไว้ หลังจากรับบัพติศมาแล้วท่านก็ขายที่ดินของท่านเสีย แล้วนำเงินมาแจกจ่ายให้แก่คนยากจน ท่านเปลี่ยนไปแต่งกายด้วยเสื้อผ้า ธรรมดา ๆ และเริ่มต้นดำเนินชีวิตอย่างเรียบง่ายและสันโดษ หลังจากนั้นไม่นานท่านก็ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้ปกครองของคริสตจักรเพรสไบทีเรียน และได้รับการชื่นชมอย่างมากในคุณความดีและในการทำงานของท่าน เมื่อโดนาทัสผู้ว่าราชการแห่งกรุงโรมเสียชีวิตลงในปี ค.ศ. 248 ท่านก็ได้รับการเลือกให้เป็นผู้ปกครองดูแลคริสตจักรแห่งเมืองคาร์เธจ

ในปีค.ศ. 250 จักรพรรดิเดลีซัสทรงประกาศว่าไซเพรียนทำตัวเป็นอันตรายต่อจักรวรรดิ พวกคนในลัทธิ นอกคอกจึงโห่ร้องว่า "เอาตัวไซเพรียนไปให้พวกสิงโตกินเสีย เอาตัวไซเพรียนไปให้สัตว์ป่า" อย่างไรก็ตาม ผู้ ปกครองดูแลคริสตจักรผู้นี้ได้เก็บตัวหลบจากความบ้ำคลั่งของฝูงชนทั่วไป เมื่อทรัพย์สินสมบัติของท่านถูกยึด ความ รุนแรงของการถูกข่มเหงก็ลดลงท่านจึงกลับไปยังเมืองคาร์เธจ และได้ทำทุกอย่างตามอำนาจที่ท่านมีอยู่ในการ กำจัดหลักคำสอนที่ผิด ๆ ให้ออกไปจากคริสตจักร แต่ไม่นานก็เกิดโรคระบาดขึ้นที่เมืองคาร์เธจ และมีกรกล่าวหา ว่าคริสเตียนเป็นต้นเหตุตามเคย เจ้าเมืองทั้งหลายจึงเริ่มข่มเหงคริสเตียนอีก จากเหตุการณ์ดังกล่าวพวกที่ทำการ ข่มเหงได้เขียนจดหมายไปถึงไซเพรียน เพื่อขู่ออาฆาตและผูกพยาบาทคริสเตียน ในที่สุดไซเพรียนได้ถูกนำตัวมาอยู่ ต่อหน้าข้าหลวงแอสพาสิอัส พาเทอร์นัสในปี 257 ซึ่งท่านถูกสั่งให้ปฏิบัติตามความเชื่อของจักรวรรดินี้ แต่ท่านได้ พุถึงความเชื่อของท่านอย่างกล้าหาญและเด็ดเดี่ยว เหตุการณ์นี้ไม่ได้ทำให้ท่านถึงแก่ความตาย แต่มีคำสั่งให้ เนรเทศท่านไปยังเมืองเล็ก ๆ เมืองหนึ่งในทะเลไลเปียน เมื่อข้าหลวงคนที่เนรเทศท่านไปนั้นเสียชีวิตลง ท่านก็กลับ ไปยังเมืองคาร์เธจ แต่อีกไม่นานก็ถูกจับ และถูกนำตัวไปอยู่ต่อหน้าผู้ว่าราชการคนใหม่ซึ่งได้พิพากษาให้ตัดศีรษะ ท่านเสีย และการประหารนี้ได้มีขึ้นในวันที่ 14 เดือนกันยายน ปี ค.ศ. 258

โศกนาฏกรรมที่น่าสะเพิงกลัวที่สุดครั้งหนึ่งในประวัติศาสตร์ของการพลีชีพนั้นเกิดขึ้นที่เมืองยูทิกา ซึ่งเป็น เหตุการณ์ที่ข้าหลวงใหญ่ได้สั่งให้นำตัวคริสเตียน 300 คนไปอยู่ยี่นล้อมรอบเตาเผาที่ใช้ทำปูนขาวขณะที่ภายในเตา นั้นกำลังลุกไหม้อยู่ เบื้องหน้าของพวกเขาคือ ถาดที่มีถ่านและเครื่องหอมวางอยู่ซึ่งได้จัดเตรียมไว้สำหรับรูปเคารพ แล้ว พวกเขาถูกสั่งว่าจะออกไปถวายเครื่องบูชาแก่เทพเจ้าจูปีเตอร์ หรือจะยอมถูกจับโยนเข้าไปในเตาเผา นี้ พวกเขาได้ปฏิเสธอย่างพร้อมเพรียงกัน และพากันได้กระโดดเข้าไปในหลุมเตาเผาอย่างกล้าหาญจึงถูกคว้นจากเชื้อเพลิง และปูนขาวรมจนตายทันที

อเล็กซานเดอร์ มัลซัส และพริสคัส คริสเตียน 3 คนแห่งดินแดนปาเลสไตน์พร้อมด้วยผู้หญิงอีกคนหนึ่ง จากดินแดนเดียวกันนั้นต่างก็สมัครใจที่จะยอมรับข้อกล่าวหาว่าตัวเองเป็นคริสเตียน ด้วยเหตุนี้จึงถูกพิพากษา

ประหารชีวิตโดยการนำตัวไปโยนให้เสือกินเป็นอาหาร คำพิพากษานี้ก็ได้รับการดำเนินการตามคำสั่ง

แมคสิมา โดนาทิลล่า และซีคินด้า หญิงพรหมจารีย์แห่งเมืองทูเปอร์ก้าได้ถูกบังคับให้ดื่มดื่มน้ำซึ่งมีรสขมผสมกับน้ำส้มสายชู จากนั้นก็ถูกเขี่ยนอนอย่างรุนแรง ถูกทรมาณขณะที่ถูกมัดห้อยอยู่กับเสาตะแลงแกง ถูกอุทวิปุนขาว ถูกนำตัวไปอย่างบนตะแกรงไฟ ถูกปล่อยให้ฝูงสัตว์ป่าข่มขู่จนหวาดผวา และในที่สุดก็ถูกตัดศีรษะ ขอให้สังเกตชะตากรรมอันน่าเวทนาในบั้นปลายชีวิตของจักรพรรดิวาสิเรียนผู้ได้ชมhengคริสเตียนอย่างน่ากลัวมาเป็นเวลานาน ทรราชผู้หลงเล็งในอำนาจคนนี้ได้ถูกซาฟร์จักรพรรดิแห่งเปอร์เซียนำตัวกลับไปเป็นนักโทษที่บ้านเมืองของพระองค์ และทรงปฏิบัติต่อวาสิเรียนอย่างดูหมิ่นเหยียดหยามที่สุดอย่างไม่เคยเห็นกันมาก่อนเลย พระองค์บังคับให้วาสิเรียนอดิตจักรพรรดิผู้ยิ่งใหญ่แห่งกรุงโรมคุกเข่ารับใช้พระองค์เยี่ยงทาสที่ต่ำต้อยที่สุด เมื่อมีพระราชประสงค์ที่จะทรงม้า พระองค์ก็จะสั่งให้วาสิเรียนหมอบลงและพระองค์ก็จะเหยียบท่านต่างที่รองพระบาทเพื่อก้าวขึ้นประทับบนหลังม้า หลังจากปฏิบัติต่อวาสิเรียนอย่างทาสที่ไร้ศักดิ์ที่สุดแล้วอยู่นานถึง 7 ปี จักรพรรดิเปอร์เซียพระองค์นี้ก็สั่งให้ควักลูกตาของท่านออกทั้งสองข้างแม้ว่าขณะนั้นท่านจะมีอายุถึง 83 ปีแล้วก็ตาม แต่นี้ยังไม่สาสมกับความแค้นของพระองค์จึงทรงออกคำสั่งให้ถอดหนังท่านทั้งเป็น และให้เอาเกลือมาถูตัวท่าน วาสิเรียนจึงสิ้นพระชนม์ด้วยการทรมาณเหล่านี้ นี่เป็นการปิดฉากจักรพรรดิแห่งกรุงโรมที่เล็งอำนาจและชมhengคริสเตียนมากที่สุดคนหนึ่ง

ในปีค.ศ. 260 กัลลิอีนัสโอรสของวาสิเรียนเสด็จขึ้นครองราชย์ และในระหว่างรัชสมัยของจักรพรรดิ กัลลิอีนัส คริสตจักรก็สามารถนมัสการได้อย่างสงบสุขอยู่นานหลายปี

การชมhengยุคต้นโดยทั่วไปครั้งที่ 9

เริ่มต้นขึ้นภายใต้การปกครองของจักรพรรดิอริเลียน ในปี ค.ศ. 274

ในปี ค.ศ.274 จักรพรรดิอริเลียนได้เริ่มชมhengคริสเตียน แต่การชมhengนั้นก็ยุติลงไม่ช้าเพราะจักรพรรดิองค์นี้ได้ถูกฆาตกรรมโดยคนรับใช้ของพระองค์เองที่เมืองไบแซนเทียม

จักรพรรดิที่ทรงครองราชบัลลังก์อันดับต่อ ๆ มากมี แทคสิทัส โพรบัส คาร์ส คาร์นิอัส นูเมอเรียน ในช่วงรัชสมัยของบรรดาจักรพรรดิเหล่านี้เป็นช่วงเวลาที่คริสตจักรมีความสงบร่มเย็นอยู่เป็นเวลานานหลายปี

ดิโอคลีเตียนได้ขึ้นครองบัลลังก์จักรพรรดิในปี ค.ศ.284 ตอนแรกนั้นพระองค์ทรงชื่นชมพวกคริสเตียน แต่ต่อมาในปี ค.ศ.286 พระองค์ได้เชื่อเชิญแม่คสิเมียนให้มาครองราชย์ร่วมกันในจักรวรรดิของพระองค์ และแล้วการชมhengก็เริ่มต้นขึ้นอีกครั้งหนึ่ง ในเวลานั้นมีพี่น้องคริสเตียน 2 คน คือ เฟลิเซียนกับพริมีสถูกประหารชีวิตก่อนที่การชมhengทั่วไปจะเริ่มลุกลามขึ้น เหตุการณ์ที่น่าสนใจบางเรื่องที่จะหยิบยกมาบอกเล่าให้ทราบกัน ณ ที่นี้ ได้แก่

นางโซ ภรรยาของผู้คุมเรือนจำและเป็นผู้ดูแลนักโทษคริสเตียนสองท่านคือ มาร์คัสและมาร์เซลเลียนัส ซึ่งภายหลังถูกนำตัวไปพลีชีพ นางได้กลับใจเสียใหม่จากการเป็นพยานของผู้ยอมพลีชีพทั้งสองคนนั้นจึงถูกจับมัด

แขวนไว้กับต้นไม้ขณะที่เบื้องล่างมีกองไฟที่เผาหญ้าแห้งและโหมไฟให้ลุกไหม้อยู่เสมอ เมื่อร่างของนางถูกนำลงมาก็ถูกเอาไปถ่วงลงในแม่น้ำโดยมีหินก้อนใหญ่ผูกติดอยู่ด้วยเพื่อให้ร่างนั้นจมดิ่งลงใต้น้ำอย่างรวดเร็ว

เหตุการณ์สำคัญอีกเหตุการณ์หนึ่งได้เกิดขึ้นในปี ค.ศ.286 มีกองทหารกองหนึ่งจำนวน 6,666 คน ทุกคนเป็นคริสเตียน กองทหารนี้เรียกว่า กองทัพธีแบน เพราะทหารเหล่านี้ทุกคนเติบโตและได้รับการอบรมเลี้ยงดูในเมืองธีเปียส เดิมทีเดียวกองทัพนี้ประจำการอยู่ทางทิศตะวันออกจนกระทั่งจักรพรรดิแม็กซีมีเนียนได้มีพระบัญชาไปถึงทหารกองนี้ให้ยกมาตั้งทัพที่เมืองกอลเพื่อช่วยพระองค์ปราบกบฏแห่งเมืองเบอร์กันดี พวกเขาจึงเดินทางข้ามภูเขาแอลป์เข้าไปในเมืองกอลภายใต้การบังคับบัญชาของแม่ทัพมอริทียัส แคนดิดีส และเอคสุเพอร์นิส ผู้สมควรแก่การเคารพยกย่องนับถือเป็นอย่างสูง ในที่สุดทหารกองนี้ก็เข้ามาสมทบกับทหารของจักรพรรดิ ในช่วงเวลานี้เองจักรพรรดิแม็กซีมีเนียนได้สั่งให้กองทัพช่วยกันถวายเป็นเครื่องบูชาทั่วไปซึ่งต้องอาศัยความร่วมมือไม่ร่วมมือจากทหารทุกคน และยังให้พวกทหารถวายสัตย์ปฏิญาณว่าจะจงรักภักดีต่อพระองค์แต่เพียงผู้เดียวพร้อมกับให้สาบานในเวลาเดียวกันด้วยว่าจะช่วยพระองค์กวาดล้างพวกคริสเตียนในเมืองกอลให้หมดสิ้นไป ทหารทุกคนในกองทัพธีแบนต่างก็ตกตะลึงกับคำสั่งเหล่านี้จึงได้ปฏิเสธอย่างเด็ดขาดที่จะไม่ถวายเครื่องบูชา หรือถวายสัตย์ปฏิญาณตามคำสั่งนั้น จักรพรรดิแม็กซีมีเนียนเดือดดาลมากจนได้สั่งประหารชีวิตทหารในกองทัพธีแบนถึง 1 ใน 10 โดยการเลือกทหารคนที่ 10 ทุกคนไปประหารชีวิตด้วยดาบตามลำดับ คำสั่งที่โหดร้ายนี้ก็ได้รับการปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด แต่ทหารเหล่านั้นที่ยังมีชีวิตอยู่ก็ยังไม่ยอมอ่อนข้อให้ ทั้ง ๆ ที่มีการฆ่าคน 1 ใน 10 อีกเป็นรอบที่ 2 โดยคนที่ 10 ทุกคนจากทหารที่ยังมีชีวิตอยู่ได้ถูกประหารชีวิตด้วยดาบอีกเป็นชุดที่สอง ความโหดร้ายในครั้งที่ 2 นี้ไม่ได้ก่อให้เกิดความหว่นไหวมากกว่าครั้งแรกเลย ทหารเหล่านี้ก็ยังคงดำรงไว้ซึ่งความกล้าหาญเด็ดเดี่ยว และยืนหยัดอยู่อย่างเหนียวแน่น แต่ด้วยเห็นแก่คำแนะนำของบรรดานายทหารทั้งหลาย พวกเขาจึงได้ร้องเขียนแถลงการณ์ถึงจักรพรรดิโดยทูลพระองค์ว่าพวกเขาเป็นผู้ที่อยู่ใต้บังคับบัญชาและเป็นทหารของพระองค์ แต่ในขณะที่เดียวกันก็ไม่สามารถจะลืมนิยามพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพองค์นั้นได้ พวกเขาเขียนทูลต่อจักรพรรดิว่าพวกเขาได้รับค่าจ้างจากพระองค์ และได้รับชีวิตเป็นตัวเป็นตนนี้จากพระเจ้า ด้วยหวังใจว่าคำสั่งนี้จะสามารถชนะใจจักรพรรดิและทำให้พระทัยอ่อนลงได้ แต่ผลกลับเป็นตรงกันข้าม พระองค์ทรงกริ้วกับความยึดมั่นถือมั่นและการเห็นพ้องต้องกันของพวกเขา พระองค์จึงสั่งให้ประหารทหารทุกคนในกองทัพนี้ทั้งสิ้น ดังนั้นกองทหารอื่น ๆ จึงทำหน้าที่ประหารพวกเขาตามคำบัญชานั้น และได้ฟันพวกเขาเป็นชิ้น ๆ ด้วยดาบ การฆาตกรรมหมู่อันโหดเหี้ยมนี้เกิดขึ้นเมื่อวันที่ 22 เดือนกันยายน ค.ศ.286

อัลแบน เป็นผู้พลีชีพคนแรกที่เป็นชาวอังกฤษ ชื่อของท่านภายหลังได้กลายเป็นชื่อของคริสตจักรเซนต์อัลแบนในเมืองเฮอร์ทฟอร์ดเชอร์ในประเทศอังกฤษนั่นเอง เดิมทีเดียวประเทศอังกฤษได้รับพระกิตติคุณของพระคริสต์จากกษัตริย์ลูเซียนซึ่งเป็นกษัตริย์คริสเตียนพระองค์แรก แต่หลังจากนั้นอีกหลายปีก็ยังไม่มีความเชื่อของการข่มเหงเกิดขึ้นเลย มาเริ่มมีการข่มเหงเป็นครั้งแรกก็ด้วยเหตุการณ์ของท่านอัลแบนที่จะกล่าวถึงต่อไปนี้ แรกเริ่มเดิมทีนั้นอัลแบนเคยเป็นผู้ที่ดำเนินชีวิตอยู่ในความเชื่อและแนวปฏิบัติอย่างคนที่อยู่ในลัทธินอกคอกที่ไม่รู้จักพระเจ้า แต่ท่านมีนิสัยเมตตากรุณาและโอบอ้อมอารีแก่เพื่อนมนุษย์ที่ตกทุกข์ได้ยากอยู่เสมอ ท่านได้ให้ที่พักพิงแก่นักเทศน์คริสเตียน

คนหนึ่งที่มีชื่อว่า แอมพิบาลัส ในขณะที่กำลังถูกเจ้าหน้าที่ตามล่าตัวอยู่เพราะเหตุความเชื่อของเขา การเป็นแบบอย่างที่ดีและคำสอนของผู้ลี้ภัยคนนี้ ทำให้อัลแบนเกิดความประทับใจอย่างยิ่ง ท่านปรารถนามาเป็นเวลานานแล้วที่จะเป็นสาวกของความเชื่อนี้ที่ดึงดูดความสนใจของท่านมาโดยตลอด ผู้รับใช้ที่ลี้ภัยคนนี้ก็มีความปิติยินดีอย่างเหลือล้นในโอกาสอันดีนี้จึงได้ใช้ความพยายามที่จะสั่งสอนท่านอย่างเต็มกำลังความสามารถของเขา ซึ่งช่วยให้อัลแบนเกิดความเข้าใจอย่างถ่องแท้และกลับใจใหม่ก่อนที่แอมพิบาลัสจะถูกตามล่าจนพบ ในเวลานี้เองอัลแบนก็ได้ตัดสินใจอย่างเด็ดเดี่ยวแล้วที่จะดำเนินชีวิตและรักษาความเชื่อตามแบบคริสเตียน หรือยอมแม้ต้องพลีชีพเพื่อรักษาความเชื่อของตนไว้ ในที่สุดพวกศัตรูของแอมพิบาลัสได้ทราบข่าวกรองเกี่ยวกับสถานที่หลบซ่อนของเขาจึงได้มายังบ้านของอัลแบนเพื่อจะจับกุมแอมพิบาลัส เจ้าของบ้านผู้เปี่ยมด้วยจิตใจอันดีงามปรารถนาที่จะปกป้องผู้ลี้ภัยที่มาอาศัยอยู่นี้จึงได้เปลี่ยนไปใส่เสื้อผ้าของแอมพิบาลัส พอพวกทหารมาถึงท่านก็ได้ออกรับหน้าว่าเป็นคนที่พวกเขา กำลังตามล่าตัวอยู่ แต่เมื่อถูกนำตัวไปอยู่ต่อหน้าเจ้าเมืองนั้นกมลสว่างก็ถูกเปิดเผยทันที เจ้าเมืองตั้งใจจะแก้แค้นอัลแบน และด้วยความอาฆาตนี้เองเจ้าเมืองจึงสั่งให้ท่านถวายเครื่องบูชาแก่พวกพระของลัทธินอกคอก อัลแบนได้ประกาศว่าท่านไม่ยอมทำตามอย่างแน่นอน และยิ่งกว่านั้นท่านยังได้ประกาศตัวเป็นคริสเตียนด้วย เจ้าเมืองจึงสั่งให้เขียนท่าน อัลแบนได้แบกรับการลงโทษนี้ด้วยความกล้าหาญอดทน และดูเหมือนจะเป็นความกล้าหาญเด็ดเดี่ยวต่อการทรمانอย่างที่ไม่เคยเห็นมาก่อนเลย หลังจากนั้นท่านก็ถูกประหารชีวิตด้วยการตัดศีรษะ อาจารย์บีดซึ่งเป็นหัวหน้ามัคนายกที่มีผู้คนเคารพนับถือมากมายได้เล่าให้เราแน่ใจในข้อมูลที่ได้รับอีกว่า "เหตุการณ์ครั้งนี้ทำให้เพชรฆาตกลับใจมาเป็นคริสเตียนทันที และได้ขอร้องที่จะตายแทนอัลแบนหรือตายพร้อมกับท่านก็ได้ เมื่อได้รับอนุญาตให้ทำตามคำขอร้องอย่างที่สอง ทั้ง 2 คนจึงถูกตัดศีรษะโดยทหารคนหนึ่งที่ได้อาสาทำหน้าที่นี้

เหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นที่เมืองเวรุแล็ม เมื่อวันที่ 22 เดือนมิถุนายน ค.ศ.287 หลายปีต่อมา ในรัชสมัยของจักรพรรดิคอนสแตนตินมหาราช ก็ได้มีการตั้งคริสตจักรเซนต์อัลแบนที่ยิ่งใหญ่ขึ้นในเมืองเฮอร์ทฟอร์ดเชียร์ เพื่ออนุสรณ์สถานสำหรับการระลึกถึงความกล้าหาญเด็ดเดี่ยวของท่านอัลแบน แต่ตึกคริสตจักรขนาดใหญ่แห่งนี้ได้ถูกรื้อทำลายลงในระหว่างที่เกิดสงคราม แซกซ์ออน (การสู้รบกับชนชาติแซกซ์ออนแห่งเยอรมัน) อย่างไรก็ตาม ต่อมาเกษตรย์อ็อฟฟาแห่งเมอร์เซียก็ได้สร้างคริสตจักรแห่งนี้มาอีก และยังสามารถสร้างวิหารขึ้นอีกแห่งหนึ่งติดกับตึกคริสตจักรเดิมเพื่อให้นักเทศน์ได้มีที่พักอาศัยด้วย โครงสร้างของคริสตจักรแห่งนี้เป็นสไตล์โกธิคชั้นสูง และซากปรักหักพังก็ยังพอหลงเหลือให้เห็นกันอยู่ในปัจจุบัน

ควินทิน เป็นคริสเตียนและเป็นชาวโรมันโดยกำเนิด แต่ได้ตั้งใจที่จะใช้ความพยายามในการเผยแพร่พระกิตติคุณในเมืองกอลโดยทำการประกาศร่วมกับลูเซียนอีกท่านหนึ่ง ตอนแรกท่านทั้งสองได้ประกาศพระกิตติคุณด้วยกันที่เมืองเอมิเอนส์ หลังจากนั้นลูเซียนก็แยกตัวไปประกาศที่เมืองบิวมาริสและพลีชีพที่นั่นเอง ควินทินยังคงยับยั้งอยู่ที่เมืองพิคาร์ดี และทำการปรนนิบัติรับใช้ในพันธกิจที่เมืองนั้นด้วยใจร้อนรนเป็นอันมาก ต่อมาท่านก็ถูกจับกุมด้วยข้อหาเป็นคริสเตียน ท่านถูกลงโทษด้วยการตีตัวให้เหยียดอกด้วยการชักรอกดึงตัวท่านให้แยกออกไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งข้อต่อหลุดออกหลายแห่ง แล้วท่านก็ถูกเขียนด้วยแส้ที่เป็นเส้นลวดหลายเส้นจนเนื้อหนังขาดวิน

แล้วเนื้อหนังอันเปลือยเปล่าและแตกยับเยินนั้นก็ถูกราดด้วยน้ำมันและยางชันที่ต้มจนเดือด พวกเขายังเอาคบเพลิง
จี้ลงไปทีสีข้างและรักแร้ของท่านทั้งสองข้าง หลังจากที่ทราบท่านจนหน้าใจแล้ว ท่านก็ถูกนำตัวกลับเข้าไปคุมขัง
ในคุกอีก และได้สิ้นชีวิตจากความโหดเหี้ยมป่าเถื่อนที่ท่านได้รับนั้น เมื่อวันที่ 31 ตุลาคม ค.ศ. 287

การประชุมหยุดตันโดยทั่วไปครั้งที่ 10 ภายใต้การปกครองของจักรพรรดิโอคลีเทียน ในปี ค.ศ.303

กาเลริอัสราชบุตรบุญธรรมของจักรพรรดิโอคลีเทียน ได้รับการเสี้ยมสอนจากรดาของพระองค์ ซึ่งเป็น
คนในลัทธินอกคอกที่มีจิตใจคับแคบ กาเลริอัสจึงได้เกลี้ยกล่อมให้จักรพรรดิซึ่งเป็นพระบิดาบุญธรรมเริ่มข่มเหง
คริสเตียน และการข่มเหงในครั้งนี้ได้มีการกำหนดล่วงหน้าไว้ว่าจะให้เริ่มลงมือกันในวันที่ 23 กุมภาพันธ์ ค.ศ.303
เพราะตรงกับเทศกาลเทอร์มินาเลีย ซึ่งเป็นเทศกาลฉลองประจำปีสำหรับการบวงสรวงเทอร์มินัสเทพเจ้าแห่ง
เขตแดน จึงเป็นวันที่พวกลัทธินอกคอกที่เหี้ยมโหดถือเป็นฤกษ์ที่พวกเขาหวังว่าจะสามารถกำจัดคริสเตียนให้สิ้น
ซากไปจากจักรวรรดินี้ได้ เมื่อถึงเวลาที่กำหนดไว้การประชุมก็เริ่มต้นขึ้นที่เมืองนิโคมีเดีย เช้าวันนั้นการฟื้นฟูสภาพ
เมืองนั้นให้ถึงความสมบูรณ์ตามความคิดอันตื้นเขินของของพวกที่อยู่ในลัทธินอกคอกก็ได้เริ่มต้นขึ้น บรรดานาย
ทหารและเจ้าหน้าที่จำนวนมากก็บุกพังเข้าไปในคริสตจักรใหญ่ของพวกคริสเตียน แล้วยึดพระคัมภีร์อันศักดิ์สิทธิ์
ทั้งหมดไปเผาไฟเสียต่อเบื้องพระพักตร์จักรพรรดิโอคลีเทียนและกาเลริอัส แต่บุคคลทั้งสองก็ยังไม่สะท้อใจกับการ
เผาพระคัมภีร์เหล่านี้จึงได้สั่งให้ร้อยตึกคริสตจักรนั้นให้ราบเป็นหน้ากลองไปเสียทีเดียว การกระทำอย่างอุกอาจนี้
ก็ตามมาด้วยการออกพระราชโองการให้ทำลายคริสตจักรทุกแห่งและพระคัมภีร์ทุกเล่ม พระบัญชานี้ก็ได้รับการ
ตอบสนองอย่างรวดเร็วจนสำเร็จได้ในไม่ช้า ทั้งนี้เพื่อจะผลักดันให้คริสเตียนทุกนิกายกลายเป็นนิกายนอกกฎหมาย
ไปหมด

คริสเตียนทุกคนถูกจับขังไว้ในคุก กาเลริอัสราชบุตรบุญธรรมของจักรพรรดิโอคลีเทียนได้แอบสั่งให้
พระราชวังของจักรพรรดิเป็นการลับเพื่อจะโยนความผิดและข้อหาให้กับพวกคริสเตียนว่าเป็นผู้ลอบวางเพลิงเพื่อ
หวังจะแก้แค้นและก่อความวุ่นวาย แผนการอันชั่วร้ายนี้ได้มีการเตรียมและชักซ้อมกันไว้อย่างดี การเสแสร้ง
อย่างแนบเนียนและไร้พิรุชของกาเลริอัสทำให้จักรพรรดิและทุกคนหลงเชื่อ ดังนั้นการประชุมจึงดำเนินต่อไปด้วย
ความรุนแรงยิ่งกว่าเดิม ในไม่ช้ากำหนดเวลาแห่งการถวายเครื่องบูชาทั่วไปแก่เทพเจ้าทั้งหลายก็ได้เริ่มต้นขึ้น ซึ่งใน
ช่วงเวลานี้คริสเตียนที่ไม่ยอมเข้าร่วมพิธีกรรมได้พลีชีพไปเป็นจำนวนมากโดยไม่มีการคำนึงถึงเพศและอายุของพวก
เขาเลย ชื่อคริสเตียนเป็นที่เกลียดชังท่ามกลางพวกลัทธินอกคอกจนถึงขั้นที่ผู้เรียกตัวเองว่าคริสเตียนทุกคนต้องตก
เป็นเหยื่อมิฆฉาภิรัฐของพวกลัทธินอกคอกอย่างไม่มีการแยกแยะผิดชอบชั่วดีใด ๆ ทั้งสิ้น บ้านของคริสเตียนถูกเผา
ไปหลายหลังโดยที่ผู้คนภายในบ้านทั้งครอบครัวพินาศอยู่ในกองเพลิงนั่นเอง คริสเตียนบางคนก็ถูกมัดก่อนหินไว้
รอบคอคนละก้อนและถูกมัดโยงไว้ด้วยกันทั้งหมดและถูกถ่วงลงทะเลไปในสภาพนั้น การข่มเหงอย่างนี้ก็เกิดขึ้น

อย่างโดยทั่วไปกว้างขวางในจักรวรรดิโรมันโดยเฉพาะอย่างยิ่งทางภาคตะวันออก และเนื่องจากเกิดขึ้นนานถึง 10 ปี ดังนั้นจึงเป็นไปได้เลยที่จะทราบจำนวนผู้พลีชีพได้อย่างแน่ชัด และไม่อาจแจกแจงวิธีที่ถูกนำมาใช้ในการพลีชีพบรรดาวีรชนแห่งความเชื่อได้หมดสิ้น

ไม่ว่าจะเป็น เครื่องทรมานด้วยการตีตัวให้เหยียดออกจนข้อต่อหลุด แส้ ตาบ กริช กางเขน ยาพิษ การปล่อยให้ออดอาหาร และวิธีการอื่น ๆ อีกมากมายได้ถูกสลับผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันนำมาใช้ในช่วงต่างๆ ของการลงโทษเพื่อจะประหารชีวิตคริสเตียนผู้บริสุทธิ์เสีย วิธีที่ใช้ในการทรมานก็ได้มีการประดิษฐ์คิดค้นกันขึ้นมาจนหมดภูมิปัญญาเพื่อจะนำมาทรมานผู้ที่ไม่เคยก่ออาชญากรรม เพียงแต่มีความคิดเห็นที่แตกต่างจากพวกที่ยึดมั่นถ้อยมั่นกับความเชื่อแบบผิด ๆ และการเชื่อถือในโซคลางเท่านั้น

แม้แต่เมืองไพร่เกีย ซึ่งมีประชากรล้วนแล้วแต่เป็นคริสเตียนเท่านั้นได้ถูกเผาด้วยไฟจนวอดวายไปทั้งเมือง ทำให้พลเมืองทุกคนที่อาศัยอยู่ในเมืองนี้พินาศอยู่ในกองเพลิงไปหมดสิ้น แต่เมื่อถึงที่สุดแล้ว พวกลัทธินอกคอกก็เริ่มเบื่อหน่ายกับการฆ่าฟันแล้ว ผู้สำเร็จราชการของมณฑลต่าง ๆ จึงได้ทำหนังสือถึงสำนักพระราชวังเพื่อกราบบูลชี้แจงให้เห็นถึงความไม่เหมาะสมในการกระทำดังกล่าว ดังนั้นจึงมีหลายคนที่รอดจากการถูกประหารชีวิต อย่างไรก็ตามแม้ว่าจะมีการละเว้นโทษตาย แต่การทรมานกรรมทุกอย่างที่พวกเขาสามารถจะกระทำได้ก็ได้ถูกนำมาใช้อย่างเต็มที่เพื่อจะทำให้ชีวิตของคริสเตียนเหล่านี้มีแต่ความทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัส หลายคนถูกตัดหู เจาะจมูก ควักลูกตาข้างขวาออก แขนขาที่ใช้การไม่ได้เพราะถูกขยับให้หลุดออกจากตำแหน่งอย่างรุนแรง และเนื้อหนังส่วนที่มองเห็นได้อย่างชัดเจนนั้นก็ถูกประทับด้วยเหล็กที่ถูกเผาไฟจนร้อนแดงให้ปรากฏรอยแผลเป็นเพื่อว่าใครๆ จะมองเห็นได้

ตอนนี้ก็ถึงเวลาอันสมควรแล้วที่จะขอกล่าวถึงเหตุการณ์ที่น่าสนใจอย่างเฉพาะเจาะจงเป็นรายบุคคลเพื่อเป็นเกียรติแก่ผู้ที่ยอมพลีชีพในการกดขี่ข่มเหงอย่างนองเลือดในครั้งนี้

ในบรรดาผู้ที่มีชื่อเสียงที่สุด ซึ่งได้สละชีวิตของตนในระหว่างการข่มเหงครั้งนี้ก็มีซีบาสเตียนรวมอยู่ด้วย ท่านเกิดที่เขตนาร์บอนเนในเมืองกอล และได้รับการศึกษาแบบคริสเตียนที่เมืองมิลาน ภายหลังแม่ท่านจะได้เป็นนายทหารรักษาพระองค์ที่กรุงโรมแล้วก็ตาม ท่านยังคงประพฤติปฏิบัติตนเป็นคริสเตียนแท้ท่ามกลางพวกที่นับถือรูปเคารพ ชีวิตที่ทรูทรากระการตาในพระราชวังไม่สามารถยั่วชวนให้ท่านหลงไป ตัวอย่างเลว ๆ รอบ ๆ ตัวท่านก็ไม่อาจชักนำให้ชีวิตท่านเป็นมลทินได้ และการแข่งขันชิงดีชิงเด่นในชื่อเสียงลาภก็ไม่ได้ทำให้ท่านเกิดความทะเยอทะยานหรือมั่งใจใหญ่ใฝ่สูงเลย เมื่อซีบาสเตียนปฏิเสธไม่ยอมเข้าพวกกับลัทธินอกคอกท่านจึงถูกรายงานความประพฤติให้จักรพรรดิทราบ จักรพรรดิเมื่อได้ยินข้อกล่าวหาแล้วก็จึงได้สั่งให้เรียกตัวซีบาสเตียนเข้าเฝ้า และได้ทรงตั้งข้อหาแก่ท่านว่า เป็นคนอกตัญญูผู้ทรยศต่อความไว้วางใจที่ทรงมีต่อท่าน และตั้งตัวเป็นศัตรูต่อพระทั้งหลายของจักรวรรดิแห่งนี้ ซึ่งในเรื่องนี้ท่านได้ตอบว่าข้อพิสูจน์ที่ดีที่สุดที่แสดงถึงความจงรักภักดีของท่านก็คือ การที่ท่านอธิษฐานทูลขอต่อพระเจ้าที่เที่ยงแท้แต่เพียงพระองค์เดียวให้จักรพรรดิทรงมีพลานามัยสมบูรณ์ และทูลขอให้พระองค์และรัฐบาลโรมันเจริญรุ่งเรืองสืบไป คำตอบนี้กลับทำให้จักรพรรดิทรงกริ้วจึงทรงมีพระบัญชาให้นำตัวท่าน

ไปยังด้วยธนูให้ตายเสียที่ทุ่งนา ขณะนั้นมีคริสเตียนบางคนเข้าไปดูการประหารนี้โดยหวังว่าจะมีโอกาสได้ฝังศพของท่าน แต่เมื่อเข้าไปใกล้ร่างของท่านก็รู้สึกว่าคุณยังมีชีวิตอยู่จึงรับนำตัวท่านออกไปยังที่ปลอดภัยและรักษาพยาบาลจนท่านฟื้นขึ้นมาอีก ทันทีที่ท่านสามารถออกไปข้างนอกได้ท่านก็ไปยืนขวางทางของจักรพรรดิ ขณะที่พระองค์กำลังเสด็จไปยังพระวิหาร การปรากฏตัวของคนที่พระองค์คิดว่าตายไปแล้วทำให้พระองค์ตกใจ และคำพูดของซีบาสเตียนก็ทำให้พระองค์ประหลาดใจไม่แพ้กัน เพราะท่านเริ่มตำหนิพระองค์ ในเรื่องที่พระองค์ทรงเหยียดหยมและมือคดต่อคริสเตียนเสมอมา เมื่อพระองค์ทรงระงับความตกใจได้แล้วก็ทรงสั่งให้คุมตัวซีบาสเตียนไปยังสถานที่ที่ใกล้ๆพระราชวัง และให้ทุบตีท่านจนตายไปต่อหน้าต่อตาพระองค์เพื่อให้แน่ใจได้ว่าคราวนี้ตายจริง ๆ และเพื่อไม่ให้สหราชอาณาจักรของเรามีโอกาสช่วยท่านให้ฟื้นขึ้นมาได้อีกหรือนำศพท่านไปฝัง พระองค์จึงทรงสั่งให้โยนศพท่านลงไปในท่อระบายน้ำ แต่มีสตรีคริสเตียนคนหนึ่งชื่อ ลูซิโน หาทองนำศพขึ้นมาจากท่อระบายน้ำได้ และนำไปฝังไว้ในอุโมงค์ฝังศพ

วิทัส ผู้มาจากตระกูลที่ใหญ่โตแห่งเมืองซิริเลีย ท่านได้รับการอบรมเลี้ยงดูมาแบบคริสเตียนจากพี่เลี้ยง ขณะที่ชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณของท่านเติบโตและเข้มแข็งขึ้นเรื่อย ๆ นั้น ความสัจย์ซื่อของท่านก็ทำให้ท่านสามารถฝ่าความยากลำบากมาได้ทั้งสิ้น และความเชื่อของท่านก็โดดเด่นท่ามกลางภัยอันตรายทั้งปวง แต่เมื่อไฮลัส บิดาของท่านซึ่งเป็นคนในลัทธินอกคอกมาทราบภายหลังว่า วิทัสถูกพี่เลี้ยงอบรมสั่งสอนด้วยหลักการดำเนินชีวิตแบบคริสเตียนมาตั้งแต่เด็กโดยที่ตัวไฮลัสเองไม่ได้ระแคะระคายเลย ไฮลัสผู้เป็นบิดาจึงใช้ความพยายามทุกวิถีทางที่จะนำท่านกลับไปสู่ลัทธิความเชื่อนอกคอกอีกครั้ง แต่ในที่สุดเมื่อไฮลัสเห็นว่าคงจะเป็นไปไม่ได้เสียแล้ว เขาจึงสั่งเวยซี วิทัสบุตรชายของเขาถวายเป็นเครื่องบูชาแก่รูปเคารพทั้งหลายเมื่อวันที่ 14 มิถุนายน ปีค.ศ. 303

วิกเตอร์ ซึ่งเป็นคริสเตียนจากครอบครัวที่สมบูรณ์ในเมืองมาร์เซลีส แห่งประเทศฝรั่งเศส ท่านได้ใช้เวลาส่วนใหญ่ในตอนกลางวันออกเยี่ยมเยียนผู้ตกทุกข์ได้ยาก และหนุนใจผู้อ่อนกำลัง ซึ่งเป็นงานที่ท่านไม่สามารถทำได้อย่างสะดวกในตอนกลางวันเนื่องจากอาจไม่ปลอดภัยต่อชีวิตของท่านเอง นอกจากนี้ทรัพย์สินสมบัติของท่านท่านก็นำมาใช้บรรเทาทุกข์แก่คริสเตียนผู้ยากไร้ขัดสนอีกด้วย แต่ในที่สุดท่านได้ถูกจับกุมตามพระราชโองการของจักรพรรดิแม็คซิเมียนผู้ทรงสั่งให้จับท่านมัดแล้วลากไปตามถนน ระหว่างที่ท่านถูกลงทัณฑ์ตามคำบัญชานี้ฝูงชนที่โกรธแค้นก็กระทำกับท่านด้วยความโหดเหี้ยมป่าเถื่อนและดูหมิ่นเหยียดหยามสารพัดรูปแบบ เมื่อวิกเตอร์ยังไม่ยอมอ่อนข้อให้นั้นความกล้าหาญของท่านกลับถูกมองว่าเป็นความดื้อรั้นไปเสียอีก และขณะที่ท่านถูกนำเข้าเครื่องทรมานด้วยการดัดรางให้เหยียดออกนั้นท่านได้แหงนตาขึ้นเพ่งมองฟ้าสวรรค์และอธิษฐานต่อพระเจ้า ขอให้พระองค์ประทานความอดทนแก่ท่าน หลังจากนั้นท่านก็สามารถผ่านการทรมานเหล่านี้ได้ด้วยจิตใจที่เข้มแข็งเด็ดเดี่ยวอย่างน่าชมเชย เมื่อเจ้าหน้าที่ผู้มีหน้าที่ทรมานรู้สึกเบื่อหน่ายกับการทรมานท่านแล้ว เขาก็นำตัวท่านเข้าไปยังไว้ในคุกใต้ดิน ขณะที่ท่านถูกคุมขังอยู่นั้นท่านได้เป็นพยานจนสามารถทำให้ผู้คุม 3 คนคือ อเล็กซานเดอร์ เฟลิเซียน และลองจิ้นัส ยอมกลับใจใหม่ทิ้งความผิดบาปของตนเสีย แต่เมื่อความทั้งหมดทราบมาถึงหูของจักรพรรดิพระองค์ก็สั่งให้นำผู้คุมทั้ง 3 คนไปประหารชีวิตด้วยการตัดศีรษะทันที จากนั้นวิกเตอร์ก็ถูกนำตัวไปเข้าเครื่อง

ทรมานด้วยการตั้งร่างให้เหยียดออกอีก และถูกรุมตีด้วยกระบองสั้นอย่างไร้เมตตา แล้วท่านก็ถูกนำตัวกลับเข้าไป
ขังอีก ในการพิสูจน์ความเชื่อของท่านเป็นครั้งที่ 3 นี้ ท่านก็ยังคงยึดมั่นในหลักความเชื่อที่ถูกต้องอย่างไม่หวั่นไหว
ดังนั้นแทนบูชาขนาดเล็กจึงถูกยกออกมา วิศวอร์ได้ถูกสั่งให้เผาเครื่องหอมถวายบนแท่นบูชาชั้นทันที ท่านรู้สึก
โกรธเป็นฟืนเป็นไฟกับการหมิ่นประมาทนี้จึงก้าวออกมาด้วยใจด้วยกล้าหาญ และใช้เท้าของท่านถีบแท่นบูชาและ
รูปเคารพล้มคว่ำไปด้วยกัน การกระทำอย่างนี้อาจนี้ทำให้จักรพรรดิแม็คซิเมียนซึ่งประทับอยู่ที่นั่นด้วยเดือดดาล
เป็นอย่างมากถึงกับสั่งให้ตัดเท้าของท่านข้างที่ใช้ถีบแท่นบูชาจนล้มคว่ำออกเสียทันที หลังจากนั้นวิศวอร์ก็ถูกจับ
โยนเข้าไปในโรงสี และถูกไม่หินหลายอันบดขยี้ร่างจนแหลกแหลว เมื่อปี ค.ศ. 303 นั้นเอง

ขณะที่แม็คซิมีส ซึ่งเป็นเจ้าเมืองแห่งเมืองซิลีเซียกำลังอยู่ที่เมืองทาร์ซัสนั้น ก็มีคริสเตียน 3 คนถูกนำตัวมา
อยู่ต่อหน้าท่าน ชื่อของพวกเขาคือ ทาราซัส โพรบัส และแอนโดรนิคัส คนที่มีอาวุโสที่สุดคือทาราซัสได้ถูกแม็คซิมีส
ถามว่าเขาเป็นใคร? นักโทษคนนี้ตอบว่า "เป็นคริสเตียน" คำตอบนี้ทำให้เจ้าเมืองชุนเคื่องใจ จึงได้สั่งถามเขาอีกครั้ง
หนึ่ง และก็ได้คำตอบในลักษณะเดิม เจ้าเมืองจึงบอกทาราซัสว่าเขาควรจะถวายเครื่องบูชาแก่พระเหล่านั้น เพราะ
นี่เป็นทางเดียวที่จะนำไปสู่การเลื่อนตำแหน่ง ความมั่งคั่ง และชื่อเสียงลามาก และยังสามารถบอกทาราซัสอีกว่า
จักรพรรดิทั้งหลายก็ได้ทรงกระทำอย่างที่ท่านเองกำลังแนะนำให้เขากระทำอยู่นี้ ทาราซัสได้ตอบว่าความละโมภ
โลภมากนั้นเป็นบาป โดยตัวของมันเองอยู่แล้ว ถ้าโลกสิ่งใดสิ่งนั้นก็เป็กรูปเคารพ ดังนั้นแม้แต่ทองคำก็ถือว่าเป็นรูป
เคารพที่น่าเกลียดชังเท่ากับรูปเคารพอื่น ๆ เขาไม่ปรารถนาการเลื่อนตำแหน่ง เพราะด้วยมโนธรรมของเขาแล้วเขา
ไม่อาจจะยอมรับตำแหน่งใด ๆ ที่จะทำให้เขาต้องบูชารูปเคารพ และในเรื่องเกี่ยวกับยศฐาบรรดาศักดิ์แล้ว เขาไม่
ปรารถนาอะไรเลยนอกเหนือจากตำแหน่งคริสเตียนอันทรงเกียรติ และเขายังได้พูดเสริมขึ้นอีกว่า สำหรับ
จักรพรรดิทั้งหลายนั้นพวกพระองค์ได้ถูกล่อลวงให้หลงบูชารูปเคารพเหล่านั้น และถูกพญามารชักนำให้หลงทางไป
คำพูดนี้เองทำให้เขาต้องถูกฟาดปากจนกรามหัก แล้วเขาก็ถูกเขี่ยน ถูกล่ามด้วยโซ่ตรวน และถูกจับโยนลงไปใน
ห้องมืดอยู่ที่นั่นจนกว่าการพิจารณาคดีของนักโทษอีก 2 คนจะเสร็จสิ้นลง

จากนั้นโพรบัสก็ถูกนำตัวมาอยู่ต่อหน้าแม็คซิมีส แม็คซิมีสได้ถามชื่อของเขา นักโทษตอบว่า ชื่อที่มีค่าที่สุด
ที่เขาจะสามารถโอ้อวดได้คือชื่อคริสเตียน และแม็คซิมีสได้กล่าวตอบโต้ไปว่า "ชื่อคริสเตียนของท่านคงจะช่วยท่าน
ได้น้อยมาก เพราะฉะนั้นจงทำตามคำแนะนำต่อไปนี้ ท่านจงถวายเครื่องบูชาแก่พระเหล่านั้น จงยอมรับมิตรภาพ
ของข้าพเจ้า และจงยอมทำตัวให้เป็นที่โปรดปรานของจักรพรรดิ" โพรบัสได้ตอบว่า จากการที่เขายอมสละทรัพย์
สมบัติมากมายเพื่อจะได้เป็นทหารของพระคริสต์ ก็น่าที่จะเป็นหลักฐานได้อย่างเพียงพอแล้วว่า เขาไม่สนใจ
มิตรภาพของท่าน หรือความโปรดปรานที่จะได้รับจากจักรพรรดิ โพรบัสจึงถูกเขี่ยนจนเลือดไหลออกมา ดีเมเทริส
ซึ่งเป็นนายทหารเห็นดังนั้นจึงได้แนะนำให้เขายอมคล้อยตามคำสั่งเหล่านั้น แต่คำตอบของเขาเพียงอย่างเดียวคือ
ความโหดร้ายทารุณเหล่านี้ก็เป็นที่ยอมรับของเขาอยู่แล้ว หลังจากโพรบัสถูกเขี่ยนอย่างทรมาน โดยที่เขาต้องทน
ต่อความเจ็บปวดด้วยความกล้าหาญนั้น ปากของเขาก็ยังกล่าวอีกว่า "ร่างกายของข้าพเจ้ายิ่งทรมานและยิ่งเสีย
เลือดไปมากเท่าไร จิตใจของข้าพเจ้าก็ยิ่งเข้มแข็งมากขึ้นเท่านั้น และข้าพเจ้าก็ยังเป็นผู้ได้กำไรมากกว่านั้น" แล้วเขา

ก็ถูกขังไว้ในคุกโดยที่มือและเท้าถูกตึงให้เหยียดออกไปอีก

แอนโดรนิคัส เป็นรายต่อไปที่ถูกนำตัวเข้ามา และเมื่อถูกถามด้วยคำถามเดียวกันนี้ เขาได้ตอบว่า "ข้าพเจ้าเป็นคริสเตียน เป็นชาวเมืองเอเฟซัสที่สืบเชื้อสายมาจากครอบครัวแรก ๆ ครอบครัวหนึ่งในเมืองนั้น" เขาถูกสั่งให้รับการลงโทษคล้าย ๆ กับที่ทाराซัส และโพรบัสได้รับนั้นแล้วถูกนำตัวไปขังไว้ในคุก หลังจากที่นักโทษทั้ง 3 คนถูกขังไม่กี่วันก็ถูกเบิกตัวมาอยู่ต่อหน้าแม่คสิมัสที่ละคนอีก คราวนี้แม่คสิมัสได้เริ่มใช้เหตุผลกับทाराซัสโดยกล่าวว่า ท่านเองหวังว่าสิ่งที่ได้ผ่านพ้นไปแล้วนั้นคงจะทำให้ความคิดของเขาเปลี่ยนแปลงไป แต่เมื่อพบว่าท่านเองเข้าใจผิดจึงได้สั่งให้ทรมานเขาด้วยวิธีการสารพัดรูปแบบ มีการเอาถ่านไฟที่ร้อนแดงวางลงบนฝ่ามือทั้ง 2 ข้างของเขา เขาได้ถูกมัดเท้าแขวนขึ้นไปให้หัวห้อยลงมา แล้วเอาเกลือกับน้ำส้มสายชูผสมกันเทลงไปในรูจมูกของเขา แล้วก็ถูกนำไปขังไว้ในคุกมีตอีก จากนั้นโพรบัสก็ถูกเรียกตัวมาถามว่าเขาจะยอมถวายเครื่องบูชาหรือเปล่า เขาตอบว่า "ข้าพเจ้าพร้อมที่จะตายมากกว่าครั้งก่อนเสียอีก เพราะการทนทุกข์ทรมานที่ข้าพเจ้าได้รับไปแล้วนั้นเพียงแต่ทำให้ความเข้าใจของข้าพเจ้ามั่นคงยิ่งขึ้นเท่านั้น" เจ้าเมืองก็บันดาลโทสะจากคำพูดนี้จึงได้สั่งให้พาดปากของเขาที่กล่าวคำหมิ่นประมาท แล้วร่างกายของเขาก็ถูก نابด้วยเหล็กร้อนแดงหลายอัน เขาถูกจับใส่เครื่องทรมานที่ตึงกระดูก ข้อต่อให้หลุดออกจากกัน และถูกเชียน เขาถูกโกนศีรษะและถูกเอาถ่านร้อนแดงมาวางไว้บนศีรษะนั้น และหลังจากที่การทรมานเหล่านี้ผ่านไปเขาก็ถูกนำตัวกลับไปขังไว้ในคุก

เมื่อแอนโดรนิคัสถูกนำตัวมาอยู่ต่อหน้าแม่คสิมัสอีก แม่คสิมัสก็พยายามใช้เล่ห์เหลี่ยมที่จะหลอกเขาโดยการเสแสร้งว่า ทाराซัสกับโพรบัสได้เปลี่ยนใจจากความตื้อตึงของเขา และยอมรับพระต่าง ๆ ของจักรพรรดินี้แล้ว นักโทษผู้นี้ก็ตอบว่า "ข้าพเจ้าไม่อาจจะเชื่อว่าพวกเขาได้ละทิ้งความหวังใจที่พวกเขามีอยู่ในพระเจ้าของเราทั้งหลาย และข้าพเจ้าก็จะไม่เสื่อมคลายจากความหวังใจในความเชื่อที่พวกเราติดต่อพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา เมื่อข้าพเจ้ายังมีกำลังอยู่เช่นนี้ ข้าพเจ้าจะไม่ยอมรับพระต่าง ๆ ของท่านหรือสิทธิอำนาจของท่าน จงทำตามคำขู่ของท่าน และจงใช้กรรมวิธีการทรมานอันทารุณโหดร้ายทุกอย่างตามอำนาจของท่านเถิด ข้าพเจ้าพร้อมแล้วที่จะอดทนต่อการทรมานเพื่อเห็นแก่พระคริสต์" เพราะเหตุจากคำตอบดังกล่าวเขาจึงถูกเชียน และถูกเอาเกลือที่ร่อยแหล่ที่รินออกคอกก็เกิดจากการเชียนนั้น

คริสเตียนที่กล่าวหาเหล่านี้ได้ถูกนำตัวมาสอบสวนเป็นครั้งที่ 3 และเมื่อพวกเขายังคงยืนกรานเช่นเดิมจึงถูกทรมานอีกนานจนถูกสั่งให้นำตัวไปประหารชีวิต พวกเขาถูกนำตัวเข้าไปในสนามกีฬาที่มีอฒรรยล้อมรอบ มีสัตว์ร้ายหลายตัวที่ถูกปล่อยให้ออกมาเล่นงานพวกเขา ถึงแม้ว่าเหล่าสัตว์ร้ายพวกนี้จะหิวก็ตามแต่พวกมันไม่ได้ตะต้องเขาทั้งหลายเลย ผู้ดูแลจึงได้ปล่อยหมีตัวใหญ่ออกมา ซึ่งเป็นหมีที่ในวันนั้นได้ฆ่าคนไป 3 คนแล้ว แต่สัตว์ร้ายตัวนี้และสิงโตตัวเมียที่ดุร้ายอีกตัวหนึ่งก็ยังไม่ยอมตะต้องคริสเตียนเหล่านี้เลย เมื่อแม่คสิมัสเห็นว่าวิธีการฆ่าพวกเขาโดยการใส่สัตว์ร้ายนั้นไม่ได้ผล แม่คสิมัสจึงได้สั่งให้ประหารพวกเขาด้วยดาบ เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นเมื่อวันที่ 11 ตุลาคม ค.ศ.303

โรมานัส เป็นชนชาติปาเลสไตน์ และเป็นมัคนายกของคริสตจักรแห่งเมืองซีซารียาในช่วงเริ่มต้นการข่มเหง

ของจักรพรรดิไดโคลาสที่เขียน เมื่อท่านถูกพิพากษาลงโทษเพราะความเชื่อของท่านที่เมืองอันโทโกนั้นท่านถูกเขียนด้วยแส้ ถูกนำเข้าสู่เครื่องทรมานด้วยการดิ่งร่างให้เหยียดออก ตามร่างกายของท่านถูกเกี่ยวด้วยตะขอหลายอัน เนื้อหนังก็ถูกฉีกออกด้วยมีดหลายเล่ม ใบหน้าของท่านถูกกรีดให้เสียโฉม ฟันถูกเลาะออกมาหลายซี่ ขนก็ถูกถอนออกมาด้วย หลังจากนั้นไม่นานท่านก็ถูกบีบคองจนตายตามคำสั่งอันเทียมโหด เมื่อวันที่ 17 พฤศจิกายน ค.ศ. 303

ซูซานน่า หลานสาวของโคอิสผู้ปกครองดูแลเขตคริสตจักรแห่งกรุงโรม เธอได้ถูกจักรพรรดิไดโคลาสที่เขียนบีบบังคับให้แต่งงานกับญาติห่าง ๆ ของพระองค์ซึ่งเป็นขุนนางของพวกลัทธินอกคอก เมื่อเธอปฏิเสธเกียรติยศอันสูงส่งที่มอบให้แก่เธอ เธอจึงถูกตัดศีรษะตามพระบัญชาของจักรพรรดิ

ไซเพรียน ซึ่งเป็นที่รู้จักกันโดยทั่วไปในฉายา ผู้วิเศษ เพื่อจะระบุให้เห็นชัดเจนว่าเป็นคนละคนกับไซเพรียนผู้ปกครองดูแลเขตคริสตจักรแห่งเมืองคาร์เธจ ไซเพรียนที่เรากำลังจะกล่าวถึงนี้เป็นชาวเมืองนาทิโอโก ท่านได้รับการศึกษาศิลปวิทยาการแขนงต่าง ๆ มาตั้งแต่เด็ก โดยเฉพาะอย่างยิ่งวิชาโหราศาสตร์ซึ่งท่านได้ทุ่มเทศึกษาค้นคว้าจนเชี่ยวชาญ หลังจากนั้นท่านก็ออกเดินทางเพื่อแสวงหาวิชาความรู้ทางด้านนี้เพิ่มเติมในประเทศกรีก อียิปต์ อินเดีย และอื่น ๆ เวลาผ่านไป ท่านก็ได้มีโอกาสรู้จักคุ้นเคยกับจัสดิน่าหญิงสาวชาวอันโทโกผู้ซึ่งทั้งชาติกำเนิด ความมั่งคั่ง และความสำเร็จในชีวิตของเธอทำให้เธอเป็นที่ชื่นชมของคนทั่วไป มีชายหนุ่มที่อยู่ในลัทธินอกคอกผู้หนึ่งเสนอตัวที่จะเป็นพ่อสื่อให้ไซเพรียน ซึ่งท่านก็รับข้อเสนอนี้ด้วยความยินดี แต่ในไม่ช้าไซเพรียนก็ได้กลับใจเสียใหม่และขอเอาตำราโหราศาสตร์และไสยศาสตร์ที่ท่านมีอยู่มาเผาทำลายเสีย ไม่นานนักท่านรับ

บัพติศมา และได้สัมผัสกับพระวิญญาณแห่งพระคุณอย่างเต็มที่ การกลับใจใหม่ของไซเพรียนมีผลต่อชายหนุ่มในลัทธินอกคอกผู้รับอาสาส่งสารรักของไซเพรียนให้แก่จัสดิน่า ภายในระยะเวลาอันรวดเร็วชายหนุ่มผู้นี้ก็รับเอาความเชื่อของคริสเตียนไปด้วย ในระหว่างการข่มเหงที่เกิดขึ้นจากจักรพรรดิไดโคลาสที่เขียนนั้นไซเพรียนและจัสดิน่าได้ถูกจับกุมโทษฐานเป็นคริสเตียน ไซเพรียนถูกดิ่งเนื้อหนังออกด้วยคีม ส่วนจัสดิน่าถูกเขียน และหลังจากทนต่อการทรมานอื่น ๆ แล้ว คนทั้งสองก็ถูกตัดศีรษะ

ยูลาเลีย เป็นสุภาพสตรีชาวสเปนจากครอบครัวคริสเตียน ช่วงวัยสาวของเธอนั้นโดดเด่นมากโดยเฉพาะอย่างยิ่งชื่อเสียงในความเป็นผู้หญิงที่นุ่มนวลอ่อนหวาน และความเข้าใจผู้อื่นอย่างถ่องแท้ซึ่งหาได้ยากในวัยแรกรุ่ง ซึ่งคนส่วนใหญ่มักจะเอาใจตนเอง เมื่อถูกจับกุมด้วยข้อหาเป็นคริสเตียน ผู้พิพากษาซึ่งเป็นผู้รักษากฎหมายบ้านเมืองก็พยายามใช้วิธีการที่นุ่มนวลที่สุดเพื่อจะชักนำเธอมาสู่ความเชื่อของลัทธินอกคอก แต่เธอกลับเยาะเย้ยเทพเจ้าทั้งหลายของลัทธินอกคอกอย่างรุนแรง ผู้พิพากษารู้สึกขุ่นเคืองกับพฤติกรรมของเธอจึงได้สั่งให้นำเธอไปทรมาน สีข้างของเธอทั้งสองข้างถูกเกี่ยวด้วยตะขอ และหน้าอกก็ถูกเผาด้วยไฟอย่างน่าสยดสยองจนเธอสิ้นลมหายใจด้วยความร้อนแรงของเปลวไฟนั้น เมื่อเดือนธันวาคม ปีค.ศ. 303

ในปีค.ศ. 304 เมื่อการข่มเหงได้ขยายตัวไปถึงประเทศสเปน ดาเซียนซึ่งเป็นผู้ว่าราชการประจำเมืองเทอร์ราโกน่าได้สั่งให้จับวาเลริอัสผู้ปกครองดูแลเขตคริสตจักรและวินเซนทัมคณายกของคริสตจักรใส่โซ่ตรวนขังไว้ในคุก เมื่อนักโทษทั้งสองยังคงยึดมั่นในการตัดสินใจของตนอย่างเด็ดเดี่ยว วาเลริอัสจึงถูกเนรเทศ ส่วนวินเซนทัมได้ถูกดิ่ง

ร่างให้เหยียดออกด้วยเครื่องทรมานจนแขนขาของท่านเคลื่อนออกจากที่ของมัน เนื้อหนังของท่านก็ถูกเกี่ยวด้วย ตะขอหลายอัน แล้วท่านก็ถูกจับให้นอนลงบนตะแกรงเหล็ก ซึ่งไม่ได้มีเพียงไฟที่ลุกไหม้อยู่ข้างล่างเท่านั้น ข้างบนก็ ยังมีเหล็กแหลมที่คอยทิ่มแทงเข้าไปในเนื้อหนังของท่านด้วย แต่การทรมานเหล่านี้ไม่ได้ทำร้ายท่านถึงแก่ชีวิตและ ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงความตั้งใจของท่านได้เลย จากนั้นเขาก็ย้ายท่านไปขังไว้คุกใต้ดินในห้องขนาดเล็กที่คับแคบ มีมืดมิดและน่าขยะแขยง พื้นห้องยังโรยไว้ด้วยหินแหลมและเศษแก้ว วินเซนที่ได้เสียชีวิตที่นั่นเองเมื่อวันที่ 22 มกราคม ค.ศ. 304 และศพของท่านได้ถูกโยนทิ้งลงในแม่น้ำ

เมื่อการข่มเหงของจักรพรรดิแผ่ขยายไปถึงประเทศกรีก อะเกร์ฟ ชิโอเนีย และไอรีน สามสาวซึ่งเป็นพี่น้อง กันได้ถูกจับกุมที่เมืองเธสสะโลนิกา เจ้าเมืองเห็นว่าเขาเองคงจะไม่สามารถทำให้ไอรีนเกิดความประทับใจในตัวของเขาได้จึงได้สั่งให้นำเธอไปเปลือยที่ถนน และคำสั่งที่นำอภัยครั้งนี้ก็ได้นับการปฏิบัติตาม จากนั้นไฟได้ถูกจุดขึ้นข้าง กำแพงเมือง และท่ามกลางเปลวไฟอันร้อนระอุนี้วิญญานจิตของไอรีนก็ล่องลอยพ้นจากเงื้อมมือแห่งความโหดเหี้ยมของมนุษย์เหล่านั้น พวกเขาทั้งสามคนต่างก็ถูกเผาด้วยไฟและได้รับมงกุฎแห่งการพลีชีพในเปลวไฟนั้นเมื่อวันที่ 25 มีนาคม ปีค.ศ. 304

วิกโทริอัส คาร์โปโฟร์ส เซเวรัส และเซเวเรียนัส ชายหนุ่มทั้ง 4 คนเป็นพี่น้องกัน ทุกคนทำงานในตำแหน่ง อันทรงเกียรติและได้รับความไว้วางใจเป็นอย่างยิ่งในกรุงโรม พวกเขาได้ร้องอุททานอย่างไม่เห็นด้วยกับกานมัสการ รูปเคารพทั้งหลายจึงถูกจับกุมและถูกคุมตัวไปเขียนด้วยแสซึ่งมีลูกตะกั่วผูกติดอยู่ที่ปลายแสนั้น การลงโทษก็ กระทำกันด้วยความรุนแรงอย่างเหลือเกินจนพี่น้องที่มีความเชื่ออันยิ่งใหญ่ทั้ง 4 คนนี้ทนต่อไปไม่ไหวต่างก็พลีชีพ ภายใต้อุณหภูมิความร้อนนั้นเอง

ในปี ค.ศ.304 จักรพรรดิไดโคลีเทียนทรงพระประชวร ดังนั้นการข่มเหงจึงได้ดำเนินต่อไปโดยกาเลริอัส ราซบุตรบุญธรรม และบรรดาเจ้าเมืองในเขตหัวเมืองต่าง ๆ เหล่านี้ ตอนที่เมืองที่มีอีกหลายคนต้องตกเป็นเหยื่อของความบ้าคลั่ง และความอาฆาตแค้นของพวกเขาที่ทำการข่มเหงนี้

ธีโอดทัส ชาวเมืองดัลเมเทียนเป็นเจ้าของโรงแรมเล็ก ๆ ในเขตแอนไซรา เนื่องจากท่านเป็นคริสเตียนจึง ได้สละเวลาส่วนใหญ่ในการเยี่ยมเยียนผู้ที่ได้รับความทุกข์ยากและได้มอบทรัพย์สินของท่านจำนวนมากเพื่อบรรเทาทุกข์คนยากจน ธีโอดทัสเจ้าเมืองในเขตปกครองนี้ซึ่งได้รับคำสั่งให้ทำการข่มเหงพวกคริสเตียน จึงได้เขียน จดหมายไปยังจักรพรรดิว่า เขาจะตัดรากถอนโคนพวกคริสเตียนให้หมดไปจากอาณาบริเวณที่อยู่ภายใต้เขตการ ปกครองของตนเอง เมื่อพวกลัทธินอกคอกได้รับการสนับสนุนจากเจ้าเมืองคนนี้ พวกเขาจึงเริ่มแฉ่งแสบแสร้งเกี่ยวกับพวกคริสเตียนให้ทางการทราบ ดังนั้นจึงมีคริสเตียนเป็นอันมากถูกจับขังคุก ทรัพย์สินสมบัติของเขาก็ถูกยึด หลายคนต้องหนีเข้าป่าเข้าถ้ำอาศัยรากไม้กินประทังชีวิต ส่วนคนอื่น ๆ ก็ตายไปเพราะความอดอยาก ในช่วงเวลาที่นำ หวาดหวั่นนี้เอง ธีโอดทัสพยายามทำทุกอย่างเท่าที่ท่านสามารถจะทำได้ เพื่อจะปลอบประโลมใจคนที่ถูกคุมขังอยู่ ในคุก ท่านได้ช่วยเหลือคริสเตียนเป็นอันมากด้วยการแจก อาหาร เนื่องจากท่านได้สะสมเสบียงอาหารไว้มากมาย จึงได้นำออกมาบริจาคให้คนที่อดอยากหิวโหย และขายในราคาถูก ตอนนั้นได้มีคริสเตียนคนหนึ่งชื่อโพลีโครนิคัส

ถูกจับ และเพื่อจะเอาชีวิตรอดจึงได้เปิดเผยเรื่องของธีโอโดทัสเพื่อนเก่าของเธอให้เจ้าเมืองทราบ เมื่อธีโอโดทัสได้ยินข่าวเกี่ยวกับการทรยศหักหลังนี้ก็ได้ยอมมอบตัวต่อเจ้าเมือง ธีโอโดทัสถูกนำตัวไปไว้ในคุกจำเลย แล้วเจ้าเมืองก็ได้โน้มน้าวท่านว่า ธีโอโดทัสยังสามารถที่จะรักษาชีวิตของตนให้รอดได้ โดยการถวายเครื่องบูชาแก่พระเหล่านั้น แต่ธีโอโดทัสไม่ยอมปฏิบัติความเชื่อของตน และได้ปฏิบัติต่อรูปเคารพของพวกเขาด้วยการดูหมิ่นเหยียดหยาม พวกลัทธินอกคอกจึงได้ให้ร้องท่าน และเรียกร้องให้นำตัวท่านไปลงโทษอย่างสาสม ธีโอโดทัสจึงถูกเขียนเนื้อหนังถูกฉีกออกด้วยตะขอมามากมาย แล้วก็ถูกนำตัวไปไว้บนเครื่องทรมานที่ใช้ยึดกระดูกข้อต่อให้แยกออกจากกัน หลังจากนั้นเขาก็เอาน้ำส้มสายชูเทลงไปบนบาดแผลของท่าน เนื้อหนังของท่านถูกจี้ด้วยคบเพลิงที่กำลังลุกไหม้หลายอัน และฟันของท่านก็ถูกเลาะออก จากนั้นท่านก็ถูกนำตัวไปขังไว้ในคุก ขณะที่ท่านกำลังเดินผ่านไปนั้นท่านได้กล่าวแก่ประชาชนว่า "นี่ก็เป็นความทุกข์ทรมานแต่เพียงส่วนหนึ่งที่คริสเตียนควรจะได้รับเพื่อพระองค์ผู้ได้ทรงยอมทนทุกข์ทรมานเพื่อเราทั้งหลาย" หลังจากนั้นอีก 5 วันท่านก็ถูกนำตัวออกจากคุกมาทรมาน จากนั้นก็ถูกตัดศีรษะ

ทิโมธีผู้เป็นมัคนายก (ผู้ช่วย) ของคริสตจักรแห่งเมืองมอริทาเนีย และภรรยาของท่านชื่อมอรา ซึ่งได้แต่งงานกันมาประมาณ 3 อาทิตย์เท่านั้นก็ต้องแยกจากกันเพราะการข่มเหง ทิโมธีถูกนำตัวมาอยู่ต่อหน้าอาร์เรเนียน ผู้ว่าราชการประจำเมืองเรบาอิส ซึ่งได้กระทำทุกอย่างตามอำนาจของเขา เพื่อที่จะชักนำให้ทิโมธียอมนับถือการเชื่อโอศกลางของลัทธินอกคอก แต่เมื่อเจ้าเมืองคนนี้เห็นว่าความพยายามทั้งหลายของตนไม่สามารถจะเปลี่ยนแปลงความเชื่ออันเข้มแข็งของทิโมธีได้ และยิ่งได้ทราบมาว่าทิโมธีเก็บรักษาพระคัมภีร์เหล่านั้นไว้ เขาจึงสั่งให้ทิโมธีมอบพระคัมภีร์เหล่านั้นออกมาให้เขาเพื่อนำไปเผาทิ้งเสีย ทิโมธีตอบว่า "ถ้าข้าพเจ้ามีลูก ข้าพเจ้าก็จะขอมอบพวกเขาให้ถูกเผาเป็นเครื่องบูชามากกว่าที่จะยอมถูกพรากจากพระวาระของพระเจ้า" เจ้าเมืองก็เดือดดาลเพราะคำตอบของท่าน จึงได้สั่งให้ใช้เหล็กที่ร้อนแดงควักลูกตาทั้ง 2 ข้างของท่านออกเสียและกล่าวเยาะเย้ยท่านว่า "อย่างน้อยหนังสือเหล่านั้นก็ไร้ประโยชน์สำหรับท่าน เพราะบัดนี้ท่านมองไม่เห็นและอ่านหนังสือเหล่านั้นไม่ได้เสียแล้ว" ทิโมธีได้ทนต่อการทรมานด้วยความอดทนเป็นอย่างยิ่งจนทำให้เจ้าเมืองโกรธแค้นมากยิ่งขึ้นจึงได้พยายามทุกวิถีทางที่จะเอาชนะความเด็ดเดี่ยวห้าวหาญของท่าน และได้สั่งให้นำตัวท่านไปแขวนเท้ายกขึ้นและห้อยศีรษะลงมาพร้อมทั้งให้นำลูกตุ้มเหล็กลูกหนึ่งไปผูกไว้รอบคอท่าน และเอาของยัดเข้าไปในปากของท่านด้วย การกระทำอันทารุณโหดร้ายนี้กลับทำให้ท่านเกิดความอดทนและกล้าหาญเป็นที่สุด ขณะนั้นเองบางคนได้เตือนให้เจ้าเมืองดูคิดขึ้นมาว่า ท่านพึงแต่งงานได้ไม่นานกับภรรยาที่ท่านรักเป็นที่สุด อาร์เรเนียนจึงสั่งให้ไปตามตัวนางมอราเข้ามา เจ้าเมืองได้สัญญาว่าจะให้บำเหน็จอย่างงามพร้อมกับชีวิตสามีของนางคืนไป ถ้านางยอมถวายเครื่องบูชาแก่รูปเคารพเหล่านั้น มอรา ก็สั่นคลอนในความเชื่อ และด้วยความรักที่มีต่อสามีของนางจึงยอมทำข้อเสนอที่ชั่วร้ายนี้

เมื่อถูกพาตัวไปหาทิโมธี นางก็ได้อ้อนวอนสามีอย่างนุ่มนวลให้ละทิ้งความเชื่ออันเสียเพื่อเห็นแก่นางซึ่งเป็นภรรยาที่รักของท่านโดยได้ใช้ภาษารักทุกอย่างมาหวานล่อมให้ท่านคล้อยตาม เมื่อของที่ใส่ไว้ในปากของทิโมธีถูกเอาออกไปแล้ว แทนที่ท่านจะยินยอมตามคำอ้อนวอนของภรรยา ท่านกลับตำหนิความรักที่หลงผิดของนาง และได้ประกาศว่าท่านตัดสินใจอย่างเด็ดขาดแล้วว่าท่านจะไม่ยอมตายเพราะความเชื่อนี้ มอรา ก็อ้อนวอนต่อไปอย่าง

มากมายจนกระทั่งสามีของนางได้ว่ากล่าวนางอย่างรุนแรงจนทำให้นางหวนกลับไปมีความเชื่อเดิมและทำตามแบบอย่างความกล้าหาญและสัตย์ซื่อของสามี และพร้อมที่จะพลีชีพพร้อมกับท่านหรือพลีชีพตามท่านไปในภายหลัง เพื่อเข้าสู่สง่าราศีด้วยกัน เมื่อเหตุการณ์กลับเปลี่ยนไปเช่นนี้ เจ้าเมืองจึงสั่งให้ทรมานนาง ซึ่งเป็นการทรมานที่รุนแรงมาก หลังจากนั้นทั้งทีโมธิและมอรัก็ถูกประหารชีวิตด้วยการตรึงกางเขนใกล้ ๆ กันเมื่อปี ค.ศ.304

ซาบินัส ผู้ปกครองดูแลเขตคริสตจักรแห่งเมืองแอสสิซีมได้ปฏิเสธที่จะถวายเครื่องบูชาแก่เทพเจ้าจูปีเตอร์ และยังได้ปลักรูปเคารพนั้นออกห่างจากตัวเองอีกด้วยจึงถูกตัดมือข้างที่ใช่ปลักรนั้นตามคำสั่งของผู้ว่าราชการประจำเมืองทัสคานี แต่ในระหว่างที่ซาบินัสถูกคุมขังอยู่ในคุกนั้นทั้งชีวิตและคำพูดของท่านก็เป็นเหตุให้ผู้ว่าราชการประจำเมืองนั้นและครอบครัวกลับใจเสียใหม่ คนทั้งหมดนี้ก็ถึงกับยอมพลีชีพเพื่อความเชื่อของตน ไม่นานหลังจากที่คนพวกนี้ได้พลีชีพไปแล้ว ซาบินัสเองได้ถูกเขียนจนตายเมื่อเดือนธันวาคม ปีค.ศ. 304

ขณะนั้นจักรพรรดิไดโอสคลีเทียน และจักรพรรดิแม็กซีมีอัสทั้ง 2 พระองค์ได้สละราชบัลลังก์เพราะเบื่อหน่ายกับพระราชกิจและกิจธุระของบ้านเมืองที่หาสาระอันใดมิได้ คอนสแตนทีอัสและกาเลริอัสจึงได้สืบทอดราชบัลลังก์พร้อมกัน คอนสแตนทีอัสเป็นเจ้าชายที่มีน้ำพระทัยเปี่ยมด้วยความเมตตากรุณาเป็นที่สุด ซึ่งผิดกับกาเลริอัสที่เลื่องลือในด้านการกดขี่ข่มเหง ความเหี้ยมโหด และบ้าอำนาจ สภาพดังกล่าวทำให้มีการแบ่งแยกการปกครองจักรวรรดิออกเป็น 2 ส่วนโดยมีรัฐบาลที่เท่าเทียมกัน กาเลริอัสปกครองภาคตะวันออก คอนสแตนทีอัสปกครองภาคตะวันตก ประชาชนภายใต้การปกครองของรัฐบาลทั้ง 2 ฝ่ายนี้ต่างก็สัมผัสกับผลกระทบจากอุปนิสัยใจคอของจักรพรรดิทั้ง 2 พระองค์ กล่าวคือ พวกที่มีภูมิลำเนาอยู่ทางภาคตะวันตกก็ถูกปกครองด้วยความนุ่มนวลละมุนละม่อม ขณะเดียวกันพวกที่อาศัยอยู่ทางภาคตะวันออกนั้นได้รับรัฐสวัสดิการการกดขี่ข่มเหงและถูกทรมานอย่างยาวนาน กาเลริอัสก็ยังคงเกลียดชังพวกคริสเตียนอย่างไม่เสื่อมคลาย พวกเราก็ได้รับการบอกเล่าถึงเรื่องนี้ว่า "พระองค์ไม่เพียงแต่พิพากษาลงโทษให้ทรมานคริสเตียนเท่านั้น แต่ยังได้กำชับให้เผาพวกเขาโดยให้ใช้ไฟที่ลุกไหม้อย่างช้า ๆ ด้วย"

ในบรรดาคนเป็นอันมากที่ได้ยอมพลีชีพตามพระบัญชาอันเหี้ยมโหดของจักรพรรดิกาเลริอัสนั้น เราจะขอนำเสนอเฉพาะบางเหตุการณ์ที่น่าสนใจที่สุดมาให้ท่านได้รับทราบกัน

จูลิตา หญิงชาวเมืองไลคว์เนี่ยน เป็นผู้ที่สืบเชื้อสายมาจากราชวงศ์ชั้นสูง แต่เธอก็กลับมีชื่อเสียงในเรื่องคุณงามความดีของเธอมากกว่าสายเลือดอันสูงส่งของเธอเสียอีก เมื่อเธอถูกจับและถูกทรมาน ขณะที่เธอกำลังทนรับความเจ็บปวดอยู่บนเครื่องทรมานด้วยการดิงร่างให้เหยียดออกไปนั้น บุตรของเธอก็ถูกฆ่าตายต่อหน้าต่อตาของเธอ

จูลิตา อีกคนหนึ่งซึ่งเป็นหญิงชาวเมืองแค้พพาโดเซีย เธอเป็นผู้หญิงที่มีความสามารถโดดเด่นเหนือผู้อื่นเพียงพร้อมด้วยคุณความดี และมีความกล้าหาญอย่างเหนือธรรมดา จากการตัดสินใจของเธอนั้นเธอได้ถูกยกขึ้นที่ตัมจนเดือตราดลงไปเท้าของเธอ สีข้างก็ถูกเกี่ยวด้วยตะขอหลายอัน และได้พลีชีพเพราะความเชื่ออันมั่นคงของเธอด้วยการถูกตัดศีรษะเมื่อวันที่ 16 เมษายน ค.ศ. 305

อุสตราทิส เลขาของผู้ว่าราชการการประจำเมืองอาร์มิน่าได้ถูกจับโยนเข้าไปในเตาหลอมที่กำลังลุกไหม้ใน
ข้อหาไปพูดเตือนสติคริสเตียนบางคนที่ถูกจับกุมให้พวกเขารักษาความเชื่อไว้จนถึงที่สุด

นิคานเดอร์และมาร์เซียน นายทหารคนสำคัญของกองทัพโรมันได้ถูกจับกุมเพราะความเชื่อของเขา แต่
เนื่องจากเหตุที่คนทั้งสองมีความเก่งกาจสามารถในวิชาการทหารเป็นอย่างยิ่ง ดังนั้นจึงมีการใช้ความพยายามทุก
วิถีทางจนถึงที่สุดเพื่อจะชักนำให้พวกเขาละทิ้งหลักความเชื่อของคริสเตียนเสีย แต่ความอุตสาหะพยายามเหล่านี้
กลับล้มเหลวโดยสิ้นเชิง ชายชาติทหารทั้งสองจึงถูกลงโทษด้วยการตัดศีรษะ

ควิรินัส ซึ่งเป็นผู้ปกครองดูแลเขตคริสตจักรแห่งเมืองซีซเซียถูกควบคุมตัวไปอยู่ต่อหน้ามาเทนิอัสผู้ว่าราช
การประจำเมืองนั้นจึงได้ถูกสั่งให้ถวายเครื่องบูชาแก่เทพเจ้าทั้งหลายของพวกลัทธินอกคอกตามพระราชโองการ
หลายฉบับของจักรพรรดิโรมันหลาย ๆ พระองค์ที่ผ่านมา ผู้ว่าราชการการประจำเมืองได้สัมผัสถึงความเด็ดเดี่ยวหา
หาญของควิรินัสจึงได้ให้นำตัวท่านไปขังไว้ในคุกโดยกำชับให้ทหารใส่โซ่ตรวนท่านอย่างเต็มที่เพราะเขาเกิดทิฐิและ
ความหยิ่งผยองในใจว่าชีวิตที่แสนลำเค็ญในคุก การทรมานบางอย่าง และน้ำหนักรของโซ่ตรวนคงจะสามารถ
เอาชนะการตัดสินใจอย่างแน่วแน่ของท่านได้ เมื่อมาเทนิอัสเห็นชอบกับความคิดของตัวเองแล้วเขาก็ส่งควิรินัสไป
หาอะแมนทิสซึ่งเป็นหัวหน้าผู้ว่าราชการการประจำเมืองแพนโนเนีย (คือประเทศฮังการีในปัจจุบัน) อะแมนทิสให้ใส่
โซ่ตรวนท่านอย่างแน่นหนา และให้คุมตัวท่านเข้าไปในเมืองสำคัญ ๆ ของมณฑลตามุเบเพื่อให้ฝูงชนเยาะเย้ย
ถากถางท่านให้ได้รับความอับอายในที่ทุกแห่งที่ท่านผ่านไป ในที่สุดเมื่อมาถึงเมืองซาบาเรียแล้ว อะแมนทิสเห็น
ว่าควิรินัสคงจะไม่เปลี่ยนใจละทิ้งความเชื่อของตนเองอย่างแน่นอนจึงได้สั่งให้เอาท่านโยนลงไปในแม่น้ำโดยมีหิน
ก้อนหนึ่งผูกติดอยู่ที่คอด้วย พวกเจ้าหน้าที่ก็ลงมือปฏิบัติตามคำตัดสินนั้นอย่างเคร่งครัด ควิรินัสลอยน้ำอยู่พักหนึ่ง
แม้ว่าจะมีหินใหญ่ผูกอยู่รอบคอของท่านและกระแสน้ำจะรุนแรงก็ตาม ในช่วงระยะเวลานั้นเองท่านได้กล่าวเตือน
สติประชาชนที่มามุงดูด้วยถ้อยคำที่แสดงออกถึงความเชื่ออันยิ่งใหญ่ และได้ลงท้ายการเตือนสตินี้ด้วยคำอธิษฐาน
ว่า "โอ ข้าแต่พระเยซูคริสต์เจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพทั้งสิ้น นี่ไม่ใช่สิ่งใหม่เลยที่พระองค์ทรงหยุดกระแส น้ำ หรือกระทำให้
ให้คนเดินบนน้ำเหมือนอย่างที่คุณได้ทรงกระทำกับ เปโตรผู้รับใช้ของพระองค์มาแล้วนั้น เดียวนี้ฝูงชนที่มา
ห้อมล้อมได้เห็นข้อพิสูจน์ถึงฤทธานุภาพของพระองค์ในตัวของคุณข้าพระองค์แล้ว และบัดนี้ขอพระองค์ทรงโปรด
อนุญาตให้ข้าพระองค์สละชีวิตเพื่อเห็นแก่พระนามขององค์เกิด โอ พระเจ้าของคุณข้าพระองค์" เมื่อท่านกล่าวคำ
สุดท้ายออกมาแล้วท่านก็จมลงทันที และสิ้นชีวิตเมื่อวันที่ 4 มิถุนายน ค.ศ. 308 ภายหลังศพของท่านได้ถูก
คริสเตียนที่มีความเชื่อบางคนงมขึ้นมาแล้วนำไปฝังเสีย

มาร์เซลลัส ผู้ปกครองดูแลเขตคริสตจักรแห่งกรุงโรมได้ถูกเนรเทศเนื่องจากความเชื่อของท่าน และได้พลี
ชีพด้วยความยากลำบากอย่างแสนสาหัสในแผ่นดินที่ไม่คุ้นเคยซึ่งท่านได้ถูกเนรเทศไปนั้น

แอ็กเนส เด็กสาวพรหมจารีที่มีอายุเพียง 13 ปีได้ถูกตัดศีรษะเพราะเป็นคริสเตียน

หลังจากนั้นไม่นานนัก การข่มเหงในแถบตอนกลางของจักรวรรดิก็บรรเทาเบาบางลงเช่นเดียวกับในแถบ
ตะวันออก และในที่สุดพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระเจาก็เริ่มจะชำระหนี้แค้นต่อพวกที่ทำการข่มเหงนั้นจักรพรร

รดีแม่คสิเมียนพยายามหลอกล่อให้ฟอสต้าธิดาของพระองค์ทำการฆาตกรรมเจ้าชายคอนสแตนตินพระสวามีของนางเสีย แต่พระธิดาฟอสต้าทราบอุบายอันชั่วร้ายนี้คอนสแตนตินจึงบีบบังคับให้จักรพรรดิ แม่คสิเมียนเลือกวิธีตายเอง ซึ่งพระองค์ได้เลือกความตายอย่างอัปยศนี้ด้วยการถูกแขวนคอหลังจากที่ทรงครองราชย์อยู่นานเกือบ 20 ปี

เจ้าชายคอนสแตนติน เป็นบุตรที่มีความประพฤติดีและเพียบพร้อมด้วยคุณงามความดีที่เกิดจากบิดาซึ่งเป็นสุทยอดของความดีงามเช่นกัน พระองค์เกิดที่ประเทศอังกฤษ พระมารดาของพระองค์คือ เฮเลน่าซึ่งเป็นธิดาของกษัตริย์คอปติก คอนสแตนตินเป็นเจ้าชายที่มีจิตใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่และเปี่ยมด้วยพระทัยเมตตากรุณา ทรงมีพระประสงค์ที่จะทำนุบำรุงศิลปวิทยาการแขนงต่าง ๆ ให้เจริญก้าวหน้าอยู่เสมอ และมีหลายโอกาสที่พระองค์ทรงอ่านเขียน และทำการศึกษาค้นคว้าด้วยตัวของพระองค์เอง พระองค์ทรงประสบความสำเร็จอย่างงดงาม และทุกสิ่งของที่พระองค์ลงมือกระทำก็เกิดผลเจริญรุ่งเรืองขึ้นเสมอ เหตุที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะพระองค์ทรงเป็นผู้ที่มีความเชื่อตามแบบอย่างคริสเตียนที่ดี ซึ่งเป็นความเชื่อที่พระองค์ได้รับมาแต่เยาว์วัยและเมื่อพระองค์ได้รับความเชื่อนี้ไว้แล้ว ก็ยิ่งทวีความเชื่อนี้ในตัวพระองค์และดำเนินชีวิตในทางขององค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างเคร่งครัดและอย่างน่าเคารพนับถือเป็นอย่างยิ่ง

เวลาผ่านไปอีกยาวนาน คอนสแตนตินมหาราชได้ทรงตัดสินพระทัยที่จะขจัดต้นเหตุแห่งความทุกข์ของพวกคริสเตียน และด้วยพระประสงค์นี้พระองค์จึงได้จัดเตรียมกองทัพพลเดินเท้า 30,000 คนและทหารม้า 8,000 คน แล้วพระองค์ก็นำทัพมุ่งไปยังกรุงโรมเพื่อต่อสู้กับแม่คเซ็นทีอัสซึ่งเป็นจักรพรรดิอยู่ในเวลานั้น

คอนสแตนตินมหาราชผู้เพียบพร้อมด้วยแสนยานุภาพอันเกรียงไกรของมนุษย์และฤทธานุภาพอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้ายাত্রาทัพเข้ามาทางประเทศอิตาลีประมาณช่วงปีสุดท้ายของการข่มเหงคือ ปีค.ศ. 313 เมื่อแม่คเซ็นทีอัสล่วงรู้การยাত্রาทัพของคอนสแตนตินก็ยิ่งวางใจในการใช้ไสยศาสตร์อันชั่วร้ายมากกว่าคำแนะนำและความปราถนาดีของบรรดาข้าราชการบริพารของพระองค์ แม่คเซ็นทีอัสเห็นว่าฝีมือตัวเองยังอ่อนด้อยจึงไม่ยอมออกไปปรากฏตัวนอกเมืองหรือเผชิญหน้ากับคอนสแตนตินในที่โล่ง แต่ได้แอบซ่อนอยู่กับกองกำลังรักษาพระองค์ตามช่องแคบหลายแห่งตามเส้นทางที่คาดว่าคอนสแตนตินจะยกทัพผ่านมานั้น คอนสแตนตินรบพุ่งอยู่กับกองทหารของแม่คเซ็นทีอัสหลายครั้งและสามารถเอาชนะและโจมตีเข้าศึกจนแตกพ่ายไปด้วยฤทธานุภาพขององค์พระผู้เป็นเจ้า

อย่างไรก็ตาม คอนสแตนตินก็ไม่ได้อยู่ในสถานการณ์ที่น่าไว้วางใจนัก เพราะขณะนี้กองทัพของพระองค์ได้เคลื่อนเข้ามาใกล้กรุงโรมมากขึ้นทุกที ๆ แล้ว ดังนั้นจึงต้องระแวงระวังภัยมากเป็นพิเศษ ประกอบกับมีความเกร็งเกรงความร้ายกาจของคาถาอาคมและเวทย์มนตร์ของแม่คเซ็นทีอัสซึ่งเคยปราบกองทัพของเซ็ฟเวรัสที่กาลेरีอัสได้บัญชามาให้รบกับพระองค์ ด้วยเหตุนี้คอนสแตนตินจึงเต็มไปด้วยความสงสัยและรู้สึกวุ่นวายพระทัย และมีความคิดสับสนอยู่ในใจว่า พระองค์จะแสวงหาความช่วยเหลือจากที่ใดเพื่อมาต่อกรกับเวทย์มนตร์คาถาของแม่คเซ็นทีอัส ขณะที่คอนสแตนตินกำลังยกทัพเข้าไปใกล้กรุงโรมนั้นพระองค์ก็ทรงพระเนตรขึ้นเพ่งมองฟ้าสวรรค์ทางทิศใต้หลายครั้งซึ่งเป็นเวลาที่ดวงอาทิตย์กำลังจะตกดินอยู่แล้ว ทันใดนั้นเองพระองค์ก็ได้ทอดพระเนตรเห็นแสงสว่างบน

ท้องฟ้าปรากฏเป็นรูปกางเขน และมีถ้อยคำจารึกว่า "อิน ฮ็อค วินซ์" ซึ่งแปลว่า "ชัยชนะด้วยสิ่งนี้"

ยูเซบิอัส แพมฟิลัสเป็นพยานว่าท่านเองก็ได้ยินคอนสแตนตินเล่าถึงเหตุการณ์อันน่าอัศจรรย์ดังกล่าวจากปากของพระองค์เองหลายครั้ง และพระองค์ยังได้ให้สัตย์สาบานด้วยว่าเรื่องที่เกิดขึ้นนี้เป็นความจริงอย่างไม่ต้องสงสัย เพราะทั้งพระองค์และเหล่าทหารที่ห้อมล้อมพระองค์ต่างก็มองเห็นสิ่งนี้บนท้องฟ้าพร้อมกัน นั่นคือ "ขณะที่กองทัพกำลังเคลื่อนเข้าไปใกล้กรุงโรมทุกที ๆ วันนั้นเป็นวันที่ 27 เดือนตุลาคมเวลาประมาณบ่าย 3 โมงซึ่งเป็นช่วงเวลาที่ดีอาทิตย์กำลังลอยต่ำลงไปเรื่อย ๆ และขณะที่จักรพรรดิกำลังเฝ้าพระพักตร์อธิษฐานสั้น ๆ อยู่ในทันใดนั้นเองก็มีแสงสว่างไสวบนท้องฟ้าปรากฏต่อเบื้องพระพักตร์ของพระองค์เป็นรูปกางเขนพร้อมกับคำจารึกว่า "อิน ฮ็อค วินซ์" ซึ่งแปลว่า "ชัยชนะด้วยสิ่งนี้" คอนสแตนตินทรงประหลาดใจยิ่งนักกับนิมิตที่ปรากฏอยู่เบื้องหน้านั้น ซึ่งสามารถมองเห็นกันได้ทั้งกองทัพเลยทีเดียว พระองค์จึงปรึกษากับพวกทหารถึงความหมายของสิ่งที่มองเห็นนั้น และ ดุเถิด ในคืนวันเดียวกันนั้นเองขณะที่คอนสแตนติน ทรงบรรทมหลับอยู่นั้นพระเยซูคริสต์เจ้าได้เสด็จมาปรากฏพระองค์ต่อคอนสแตนตินพร้อมด้วยสัญลักษณ์ของกางเขนอย่างเดียวกับที่คอนสแตนตินได้มองเห็นบนท้องฟ้ามาแล้วนั้น แล้วพระคริสต์ก็ทรงบัญชาให้คอนสแตนตินทำกางเขนเป็นรูปร่างดังที่สำแดงให้เห็นและให้ใช้น้ำทาไปเวลาออกสู้รบ เพื่อฝ่ายเราจะได้รับชัยชนะในการทำศึกสงคราม

คอนสแตนตินเป็นผู้ที่ก่อให้เกิดสันติสุขแก่คริสตจักรอย่างแท้จริงเป็นเวลานาน เราไม่ได้พบว่ามีบันทึกใด ๆ ที่กล่าวถึงการข่มเหงคริสเตียนครั้งใหญ่โดยมีการเตรียมแผนการไว้ล่วงหน้าเป็นช่วงระยะเวลายาวนานถึง 1,000 ปีจนกระทั่งถึงสมัยของจอห์น วิกคลิฟ

ชัยชนะของคอนสแตนตินซึ่งได้รับฉายาว่า มหาราช เป็นจักรพรรดิคอนสแตนตินมหาราชนั้นเป็นชัยชนะที่ยิ่งใหญ่และนำความสงบร่มเย็นมาอย่างแท้จริง ชาวเมืองที่เคยทูลขอความช่วยเหลือจากพระองค์ต่างก็เปี่ยมล้นด้วยความปิติยินดีและเปรมปรีดากันทั่วหน้าจึงได้พากันแห่แหนรับพระองค์เข้ากรุงโรมด้วยชัยชนะอันยิ่งใหญ่ นั่นเมื่อเข้าไปในกรุงโรมแล้วพระองค์ก็ได้รับการต้อนรับอย่างสมพระเกียรติ และมีการจัดงานเฉลิมฉลองอยู่นานถึง 7 วัน ยิ่งไปกว่านั้นที่ตลาดยังมีการตั้งรูปภาพของจักรพรรดิคอนสแตนตินมหาราชซึ่งพระหัตถ์ขวาทรงถือเครื่องหมายแห่งกางเขนที่มีคำจารึกว่า "ด้วยเครื่องหมายที่แสดงถึงความบริบูรณ์ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ที่แท้จริงของความกล้าหาญนี้ ข้าพเจ้าจึงสามารถปกป้องและช่วยเหลือบ้านเมืองของเราให้หลุดพ้นจากแอกของทรราชได้"

เราจะขอปิดฉากเหตุการณ์เกี่ยวกับการข่มเหงทั่วไปในครั้งที่ 10 ซึ่งเป็นครั้งสุดท้ายนี้ด้วยการยอมถวายชีวิตของท่านเซนทจอร์จ ซึ่งได้เป็นวิสุทธิชนและรัฐบุรุษแห่งประเทศอังกฤษเพราะวีรกรรมแห่งความเชื่อของท่าน ท่านเซนทจอร์จเกิดที่เมืองแค้พพาโตเซีย บิตาและมารดาของท่านเป็นคริสเตียน เมื่อท่านได้พิสูจน์ตัวเองว่ามีความกล้าหาญเด็ดเดี่ยวเป็นอย่างยิ่ง ท่านจึงได้รับการเลื่อนตำแหน่งในกองทัพแห่งจักรพรรดิโอคลิเทียน ในระหว่างที่การข่มเหงกำลังดำเนินไปนั้นท่านเซนทจอร์จได้ขัดขึ้นพระบัญชาแห่งจักรพรรดิ และได้บุกเข้าไปในรัฐสภาอย่างอุกอาจ พร้อมทั้งประกาศตัวเป็นคริสเตียนก่อนที่จะใช้ออกสนี่คัดค้านลัทธินอกคอกในเวลาเดียวกัน และยังได้ชี้ให้เห็นถึงความเหลวไหลไร้สาระของการนมัสการรูปเคารพ การใช้เสรีภาพในการพูดอย่างเต็มที่นั้นก็ทำให้รัฐสภา

เดือดดาลกันไปหมดถึงกับได้มีคำสั่งให้นำท่านเซนต์จอร์จไปทรมาน จากนั้นจักรพรรดิโอคัสเตียนก็ได้มีพระบัญชาให้เอาตัวท่านลากไปตามถนน แล้วท่านก็ถูกตัดศีรษะในวันต่อมา

ตำนานแห่งมังกร เกี่ยวข้องกับผู้พลีชีพท่านนี้โดยมักจะแสดงให้เห็นเป็นรูปท่านเซนต์จอร์จขี่ม้าที่กำลังดาบแทงเข้าโจมตี และท่านได้แทงสัตว์ประหลาดนั้นด้วยหอกของท่าน มังกรไฟเป็นสัญลักษณ์ของพญามารที่ถูกพิชิต โดยความเชื่อที่มั่นคงในพระคริสต์ของท่านเซนต์จอร์จ ซึ่งไม่หวั่นไหวแม้ต้องตกอยู่ท่ามกลางการทรมานและความตายก็ตาม

ที่จริงแล้ว ชาวโรมไม่ได้ถูกข่มเหงรังแกจากจักรพรรดิทั้งหลายของเขาเท่านั้น แต่ยังได้รับความเดือดร้อนจากสงครามกลางเมืองหลายครั้งอีกด้วย เพราะมีสงครามกลางเมืองเกิดขึ้นในกรุงโรมถึง 3 ครั้งภายในช่วงระยะเวลา 2 ปี หลังจากที่จักรพรรดิเนโรได้สิ้นพระชนม์ไปแล้ว

บทที่ 3

การข่มเหงคริสเตียนในแคว้นเปอร์เซีย

เมื่อข่าวประเสริฐได้เผยแพร่เข้าไปในประเทศเปอร์เซีย บรรดาบุโรหิตของลัทธินอกรีตที่กราบไหว้ดวงอาทิตย์ต่างก็ตระหนกตกใจ และเกรงว่าตัวเองจะต้องเสียอิทธิพลที่มีต่อจิตใจและเงินถวายของคนทั่วไป พวกเขาจึงร้องเรียนต่อจักรพรรดิซาปอริสของเปอร์เซียว่า พวกคริสเตียนได้ประพฤติตัวเป็นภัยอย่างร้ายแรงต่อสวัสดิภาพของประเทศ เพราะได้แอบส่งสารติดต่อกับพวกโรมซึ่งเป็นศัตรูตัวฉกาจของเปอร์เซีย เพื่อจะทำตัวเป็นไส้ศึกทรยศหักหลังเปอร์เซีย จักรพรรดิเองก็ไม่ชอบคริสเตียนเป็นทุนเดิมอยู่แล้วจึงได้ยอมหลงเชื่อคำพูดใส่ร้ายปรักปรำพวกคริสเตียนจนได้ออกคำสั่งให้มีการข่มเหงพวกคริสเตียนทั่วราชอาณาจักรของพระองค์ และด้วยพระราชโองการดังกล่าวจึงมีคริสเตียนคนสำคัญในคริสตจักรและในจักรวรรดิหลายคนที่ต้องพลีชีพเพราะความโง่เขลาเบาปัญญาและความป่าเถื่อนของคนที่เชื่อถือในลัทธินอกรีตพวกนี้

สิเมโอน ซึ่งเป็นหัวหน้าผู้ปกครองดูแลเขตคริสตจักรแห่งซีลูเซีย พร้อมด้วยนักเทศน์อื่น ๆ อีก 128 คนได้ถูกจับกุม และถูกกล่าวหาว่าขายชาติด้วยการลอบส่งข่าวเกี่ยวกับกิจการภายในประเทศของเปอร์เซียไปให้แก่พวกโรมัน จักรพรรดิทรงกริ้วจึงได้รับสั่งให้นำตัวสิเมโอนเข้ามา เมื่อท่านมาถึงก็ยืนอยู่เบื้องหน้าจักรพรรดิและกล่าวปกป้องหลักความเชื่อของคริสเตียนด้วยใจกล้าหาญ จักรพรรดิไม่พอพระทัยกับการใช้คำพูดอย่างตรงไปตรงมาของท่าน จึงได้สั่งให้ท่านคุกเข่าลงต่อหน้าพระองค์เหมือนอย่างที่ท่านเคยปฏิบัติในการเข้าเฝ้าครั้งก่อน ๆ ในเรื่องนี้สิเมโอนได้ตอบว่า ขณะนี้ท่านเองได้ถูกนำตัวมาอยู่ต่อหน้าพระองค์ในฐานะนักโทษ เพราะเหตุสัจธรรมในหลักความเชื่อของท่านและเพราะเห็นแก่พระเจ้าของท่าน ดังนั้นจึงเป็นการไม่ถูกต้องที่ท่านจะคุกเข่าลง จักรพรรดิจึงสั่งให้นำตัวท่านไปขังไว้ในคุก ไม่นานนักสิเมโอนกับเพื่อนนักโทษอีกหลายคนก็ถูกสั่งให้ทำการกราบไหว้บูชาดวงอาทิตย์ตามประเพณีและธรรมเนียมของชาวเปอร์เซีย แต่พวกเขาได้ปฏิเสธอย่างพร้อมเพรียงกัน จักรพรรดิจึงพิพากษาลงโทษให้ตัดศีรษะพวกเขาเสีย และการประหารชีวิตนั้นก็เกิดขึ้นอย่างไม่ชักช้า

อัสธาซาเรัส ซึ่งเป็นชั้นที่สูงอายุและเป็นพระอาจารย์ของจักรพรรดิ และยังเป็นทีมนับหน้าถือตากันในสำนักพระราชวัง เมื่ออัสธาซาเรัสเห็นสิเมโอนกำลังถูกคุมตัวไปขังไว้ในคุก อัสธาซาเรัส ก็ทำความเคารพท่าน แต่เพราะเหตุที่เมื่อก่อนนี้ อัสธาซาเรัสเคยเป็นคริสเตียน และได้ทิ้งความเชื่อหันมารับใช้จักรพรรดิ สิเมโอนจึงไม่ยอมทำความเคารพตอบ แต่ได้ตอบว่าที่อัสธาซาเรัสละทิ้งความเชื่อ เหตุการณ์นี้กระทบกระเทือนจิตใจของชั้นที่ผู้นี้มากจนทำให้เขาต้องร้องไห้ออกมาอย่างควบคุมอารมณ์ตัวเองไม่ได้ เมื่อจักรพรรดิทรงทราบว่าพระอาจารย์ที่สอนวิชาโบราณคดีให้แก่พระองค์กำลังเศร้าโศกเสียใจกับเรื่องบางอย่างจึงทรงสนพระทัยเข้ามาสอบถามท่านว่า ท่านปรารถนาสิ่งใดที่ข้าพเจ้าจะจัดหามาให้ท่านได้บ้าง ชั้นที่ได้อธิบายว่า "สิ่งที่ท่านต้องการนี้โลกก็คงหาให้ไม่ได้ เพราะความเศร้าโศกของตัวท่านเป็นความเศร้าโศกอีกแบบหนึ่ง ดังนั้นท่านจึงได้แต่ร้องไห้คร่ำครวญเท่านั้น กล่าวคือเพื่อ

ที่จะรับใช้จักรพรรดินั้นท่านจึงยอมปฏิเสศพระเจ้าของท่านเสีย"

จักรพรรดิทรงขุ่นเคืองกับคำอธิบายของท่าน จึงได้บัญชาให้นำตัวอัสสาซาเรัสไปตัดศีรษะ ขณะที่กำลังถูกนำตัวไปยังแดนประหาร ท่านได้ขอร้องให้เจ้าหน้าที่นำจดหมายฉบับหนึ่งไปมอบให้แก่จักรพรรดิเพื่อทูลขอให้พระองค์ทรงประกาศว่า อัสสาซาเรัสไม่ได้ถูกประหารเพราะก่ออาชญากรรมต่อกษัตริย์หรือต่อประเทศนี้ แต่เพราะเหตุที่ท่านเป็นคริสเตียนผู้ไม่ยอมปฏิเสศพระเจ้าของท่าน คำทูลขอนี้ก็ได้รับพระบรมราชาอนุญาตซึ่งเป็นที่พอใจแก่อัสสาซาเรัสมาก เหตุผลสำคัญที่อัสสาซาเรัสขอร้องเช่นนี้ก็เพราะการที่ท่านได้เคยทิ้งความเชื่อไปเสียจากพระคริสต์เป็นเหตุให้คริสเตียนเป็นอันมากทำตามแบบอย่างของท่าน แต่เดี๋ยวนี้เมื่อพวกเขาได้ยินว่าท่านไม่ได้ตายเพราะกระทำผิดใด ๆ แต่ได้ตายเพราะความเชื่อของท่าน พวกเขาจะได้กลับมาหาพระคริสต์อีก

ในวันศุกร์นั้น หลังจากการประหารชีวิตอัสสาซาเรัสแล้ว ก็มีพระบัญชาประกาศให้ฆ่าทุกคนที่ยอมรับว่าตัวเองเป็นคริสเตียน ซึ่งเป็นเหตุให้คนเป็นอันมากล้มตายไปดุจใบไม้ร่วง เอเซีพลิมัส และนักเทศน์คนอื่น ๆ อีกหลายคนได้ถูกล้อมจับ และถูกสั่งให้ทำการกราบไหว้บูชาดวงอาทิตย์ เมื่อพวกเขาปฏิเสธก็ถูกเขียน ถูกทรมานจนตาย หรือถูกขังคุกจนกว่าจะตาย กล่าวโดยภาพรวมแล้วก็คือ คำสั่งนี้ได้ทำให้จำนวนคนมากกว่า 16,000 คนต้องถูกทรมานหรือถูกประหารชีวิตอย่างป่าเถื่อน

เมื่อจักรพรรดิคอนสแตนตินมหาราชทรงรับทราบเรื่องเกี่ยวกับการข่มเหงที่ประเทศเปอร์เซียจึงได้ทรงเขียนจดหมายอย่างยาวฉบับหนึ่งไปถึงจักรพรรดิของประเทศเปอร์เซีย ซึ่งเนื้อความในจดหมายฉบับนั้น คอนสแตนตินได้บรรยายเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยละเอียดว่าพระเจ้าทรงแก้แค้นและตอบสนองพวกที่ทำการข่มเหงคนของพระเจ้าอย่างไร? ทั้งยังได้ทรงเล่าถึงความสำเร็จในชีวิตที่เกิดขึ้นกับคนเหล่านั้นที่มีความอดกลั้นและยอมละเว้นจากการข่มเหงคริสเตียน เมื่อถึงตอนที่กล่าวถึงชัยชนะหลายต่อหลายครั้งที่มีต่อบรรดาจักรพรรดิที่ตั้งตัวเป็นปฏิปักษ์ในรัชสมัยของพระองค์นั้น พระองค์ก็กล่าวว่า "ข้าพเจ้าพิชิตจักรพรรดิเหล่านี้โดยความเชื่อที่มีอยู่ในพระคริสต์แต่เพียงอย่างเดียวเท่านั้น เพราะเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าอยู่แล้วที่ทรงมีพระประสงค์จะให้จักรพรรดิเหล่านี้ถูกปรามปรามอย่างราบคาบ พระเจ้าจึงทรงเป็นผู้อุปถัมภ์ข้าพเจ้า และผู้ทรงดลบันดาลให้ข้าพเจ้ามีชัยในการสู้รบ และประทานชัยชนะเหนือศัตรูทั้งหลายของข้าพเจ้า ยิ่งไปกว่านั้นพระองค์ยังทรงขยายราชอาณาจักรโรมันออกไปอย่างกว้างขวางเริ่มตั้งแต่ชายฝั่งมหาสมุทรทางภาคตะวันตกครอบคลุมเกือบถึงภาคตะวันออกอันไกลโพ้น และการที่ข้าพเจ้าได้มาซึ่งดินแดนอันกว้างใหญ่ไพศาลนี้ข้าพเจ้าก็ไม่ได้ถวายเครื่องบูชาแก่เทพเจ้าที่สืบทอดกันมาแต่โบราณกาล หรือใช้ไสยศาสตร์หรือเวทย์มนตร์คาถาใด ๆ ข้าพเจ้าเพียงแต่อธิษฐานต่อพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด และดำเนินชีวิตตามทางแห่งกางเขนขององค์พระเยซูคริสต์เจ้าเท่านั้น ข้าพเจ้าจะมีความชื่นชมยินดีสักเพียงใดถ้าราชบัลลังก์แห่งประเทศเปอร์เซียจะเปี่ยมล้นด้วยสง่าราศีและพระสิริเช่นเดียวกันโดยการยอมรับพวกคริสเตียนด้วยความจริงใจ เพื่อว่าทั้งท่านกับตัวข้าพเจ้า และพวกเขาเหล่านั้นกับท่านด้วยจะได้ชื่นชมยินดีกับสันติสุขอย่างแท้จริงด้วยกันได้"

ผลที่เกิดขึ้นจากการขอร้องของจักรพรรดิคอนสแตนตินมหาราชอย่างเอาจริงเอาจังนี้ การข่มเหงจึงได้ยุติ

ลงช่วงระยะเวลาหนึ่ง แต่ก็กลับปะทุขึ้นอีกครั้งในหลายปีให้หลัง เมื่อจักรพรรดิองค์ต่อมาสืบทอดราชบัลลังก์แห่งประเทศเปอร์เซีย

การข่มเหงภายใต้อิทธิพลของนิกายที่ออกนอกกลุ่มเอเรียน

นิกายที่ออกนอกกลุ่มเอเรียนมีจุดเริ่มต้นจากเอเรียส ซึ่งเป็นชาวเมืองลิเบียและเป็นบิชอปแห่งเมืองอเล็กซานเดรีย ในปี ค.ศ.318 เขาก็เริ่มประกาศลัทธิความเชื่อที่ผิด ๆ ของเขา เขาได้ถูกพิพากษาลงโทษโดยสภาของพวกผู้ปกครองดูแลเขตคริสตจักรเมืองอียิปต์และลิเบีย อีกทั้งสภาแห่งเมืองนี้ซึกก็ได้ยืนยันคำพิพากษานี้ด้วยในปี ค.ศ. 325 ด้วย หลังจากที่คอนสแตนตินมหาราชสิ้นพระชนม์แล้ว พวกเอเรียนที่เป็นนิกายออกนอกทางก็พบวิธีที่จะทำให้พวกตนเป็นที่พอพระทัยของจักรพรรดิคอนสแตนตินสราชบุตรของคอนสแตนตินมหาราช ซึ่งเป็นผู้ที่ได้สืบทอดราชบัลลังก์ในภาคตะวันออก ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาก็เกิดการข่มเหงผู้ปกครองดูแลเขตคริสตจักรและนักเทศน์ที่มีความเชื่อถูกต้องตามแบบดั้งเดิม เอธานาสีอัสและผู้ปกครองดูแลเขตคริสตจักรคนอื่น ๆ ต่างก็ถูกเนรเทศ ขณะที่ตำแหน่งเดิมของพวกเขาได้ถูกนำไปยกให้กับพวกนิกายที่ออกนอกกลุ่มเอเรียนนั่นเอง

ในประเทศอียิปต์และลิเบีย ผู้ปกครองดูแลเขตคริสตจักร 30 คนต้องพลีชีพเพราะความเชื่อของตน จอร์จซึ่งเป็นคนแรกในนิกายออกนอกทางกลุ่มเอเรียนที่ได้เป็นผู้ปกครองดูแลเขตคริสตจักรแห่งเมืองอเล็กซานเดรียก็ได้เริ่มทำการข่มเหงในเมืองนั้น การข่มเหงดังกล่าวได้ดำเนินต่อไปอย่างรุนแรงเป็นระยะเวลาหนึ่ง ถ้ามีชายคนหนึ่งคนใดถูกกล่าวหาว่าเป็นคริสเตียนที่มีความเชื่อแบบดั้งเดิมแล้วหลบหนีไป ครอบครัวของเขาก็จะถูกสังหารหมู่ และทรัพย์สินสมบัติของเขาจะถูกยึด มาตรการอันชั่วร้ายนี้ทำให้พวกที่ถูกข่มเหงไม่มีสถานที่ที่จะใช้ในการประชุมนมัสการในเมืองอเล็กซานเดรีย พวกคริสเตียนในเมืองนั้นจึงแอบไปจัดการประชุมนมัสการกันในทะเลทรายที่อยู่ไกลออกไปในวันอาทิตย์ที่แปดหลังจากวันอีสเตอร์ ซึ่งเป็นวันที่มีการถวายพระเกียรติและสรรเสริญตรีเอกานุภาพ ขณะที่พวกเขากำลังประชุมนมัสการกันอยู่นั้นพลเอกซีบาสเตียนก็ยกกองทหารไปล้อมจับพวกเขาขณะที่พวกเขากำลังอธิษฐานอยู่และมีคริสเตียนหลายคนต้องตกเป็นเครื่องสังเวยความบ้าระห่ำของกองทหารนั้น รูปแบบของความโหดเหี้ยมทารุณในเวลานั้นมีมากมายหลายอย่าง และระดับความเหี้ยมโหดก็มีต่างกันไปตามหลายระดับเช่นกัน มีตั้งแต่การถูกทุบตีที่ใบหน้าจนกระทั่งหน้าตาของเขาฟกช้ำจนไม่อาจจะจำได้แล้วว่าเป็นใคร การถูกเขียนด้วยกิ้งของต้นปาล์มอย่างรุนแรงจนสิ้นลมหายใจขณะที่ถูกเขียนนั่นเอง บางคนก็ตายเพราะพิษบาดแผลที่ถูกกระทำทารุณกรรมอย่างป่าเถื่อนนั้น แต่พวกที่ทำการข่มเหงก็ยังไม่สะใจกับความโหดเหี้ยมที่กระทำกับพวกคริสเตียนที่เชื่อแบบดั้งเดิมในเมืองอเล็กซานเดรีย สวากของนิกายที่ออกนอกกลุ่มเอเรียนจึงได้เรียกร้องให้จักรพรรดิส่งเนรเทศพวกเขาออกไปเสียจากอียิปต์และลิเบีย และสั่งให้คริสตจักรของคนพวกนี้ตกอยู่ในความครอบครองของนิกาย เอเรียน มีนักเทศน์เป็นอันมากที่ถูกขังรอการพิจารณาคดี และเมื่อเป็นที่ประจักษ์ชัดว่าพวกเขามีแนวความคิดเดียวกับเอธานาสีอัส ก็จะมีการเซ็นในใบคำสั่งอนุมัติให้เนรเทศพวกเขาออกไปเสีย ขณะที่พวกนักเทศน์ได้รับ

การปฏิบัติอย่างเลวร้ายเช่นนี้นั้น คริสเตียนธรรมดาหลายคนได้ถูกพิพากษาลงโทษให้ทำงานขุดและขนหินด้วยความลำบากตรากตรำอย่างแสนสาหัส

การข่มเหงภายใต้การปกครองของจักรพรรดิจูเลียนผู้ทิ้งความเชื่อ

จูเลียนผู้ทิ้งความเชื่อ เป็นราชบุตรของจูเลียส คอนสแตนทิวส และเป็นหลานของคอนสแตนตินมหาราช พระราชาบิดาได้ส่งพระองค์ไปรับคำสอนของคริสเตียนจากผู้ปกครองดูแลเขตคริสตจักรยูซีบีอัสที่เมืองนิโคมีเดีย แต่หลักความเชื่อตามแบบคริสเตียนของยูซีเบียสก็ถูกทำลายด้วยหลักคำสอนอันร้ายกาจของแม่คิมัสซึ่งเป็นนักเวทมนต์ และอีเซโบลิวสซึ่งเป็นอาจารย์ทางศิลปะการพูด

คอนสแตนทิวสสิ้นพระชนม์ในปี ค.ศ.361 จูเลียนจึงได้ขึ้นครองบัลลังก์สืบทอดต่อมา แต่ทันทีที่จูเลียนได้รับพระเกียรติให้ขึ้นเป็นจักรพรรดิ พระองค์ก็ทิ้งความเชื่อแบบคริสเตียนเสีย แล้วหันไปรับเอาความเชื่อของพวกลัทธินอกคอกไว้แทน พระองค์ได้เรียกพวกลัทธินอกคอกที่เคยถูกเนรเทศสมัยคริสตจักรเรื่องอำนาจให้กลับมาทุกคน พระองค์ทรงยอมให้มีการปฏิบัติศาสนากิจทุกลัทธิกายอย่างอิสระ แต่ได้ปลดพวกคริสเตียนออกจากตำแหน่งในวัง ตำแหน่งในการปกครอง และตำแหน่งในกองทัพทุกตำแหน่ง พระองค์เคยเป็นคนที่ประพฤติบริสุทธิ์ทางเพศ รู้จักประมาณตน สุขุมรอบคอบ ขยันขันแข็ง และเคร่งในทางของพระเจ้าอย่างเห็นได้ชัด ดังนั้นเมื่อพระองค์กลายเป็นคนหน้าซื่อใจคด และเสแสร้งแก่งัดทำดีต่าง ๆ พระองค์จึงได้ก่อให้เกิดอันตรายต่อคริสเตียนมากกว่าที่จักรพรรดิองค์ก่อน ๆ ที่ใช้ชีวิตอย่างหรรษาฟุ่มเฟือยเคยทำมา โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อพระองค์ยกเลิกสิทธิพิเศษต่าง ๆ ของนักเทศน์คริสเตียน ซึ่งคอนสแตนตินมหาราชเคยประทานแก่พวกเขา

จูเลียนได้บัญชาให้ปฏิบัติต่อพวกคริสเตียนอย่างเลวร้ายในทุกโอกาส และทุกสถานที่ในจักรวรรดินั้น และทรงจ้างคนกลุ่มหนึ่งให้ออกไปกระทำการต่าง ๆ เพื่อให้พวกคริสเตียนและหลักความเชื่อของพวกเขาถูกหัวเราะเยาะเย้ย มีคริสเตียนหลายคนต้องพลีชีพไปในรัชสมัยของพระองค์เช่นกัน เพราะถึงแม้ว่าพระองค์จะไม่ได้ข่มเหงพวกเขาอย่างเปิดเผย แต่พระองค์ก็เห็นด้วยกับพวกเจ้าเมือง และพวกเจ้าหน้าที่ในการสังหารพวกคริสเตียนเหล่านั้น

บาซิล ผู้มีชื่อเสียงในการต่อต้านนิกายที่ออกนอกกลุ่มเอเรียน ได้ทำให้ผู้ปกครองดูแลเขตคริสตจักรกลุ่มเอเรียนแห่งเมืองคอนสแตนติโนเปิ้ลโกรธแค้นมากจึงได้ออกคำสั่งห้ามท่านไม่ให้เทศนา อย่างไรก็ตาม ท่านก็ยังคงทำหน้าที่ของท่านต่อไปที่เมืองแอนไซรา จนกระทั่งพวกศัตรูของท่านได้กล่าวหาท่านว่าเป็นผู้ที่ก่อความไม่สงบและก่อกวนความสงบสุขของบ้านเมือง แต่ขณะนั้นจักรพรรดิจูเลียนก็ทรงุ่นวายอยู่กับการยกทัพไปรบกับเปอร์เซีย จนไม่มีเวลาที่จะมาสนพระทัยกับข้อกล่าวหานี้ เพราะฉะนั้นบาซิลจึงมีโอกาสเทศนาต่อต้านพวกลัทธิ นอกคอก และอีกด้านหนึ่งก็เทศนาต่อต้านนิกายที่ออกนอกกลุ่มเอเรียนด้วย ท่านได้เตือนสติให้ประชาชนใคร่ครวญและเฝ้าระวังในการรับใช้พระคริสต์ด้วยความเชื่ออย่างบริสุทธิ์ใจ และร้อนรนในความจริงนั้น

จากการปฏิบัติตัวเช่นนี้ทั้งพวกลัทธินอกคอกและพวกนิกายเอเรียนต่างก็พากันเดือดดาลกันไปทั่ว

วันหนึ่งบาซิลได้พบกับขบวนแห่ของพวกลัทธินอกคอกจำนวนมากกำลังพากันไปถวายเครื่องบูชา ท่านก็มีใจกล้าถึงกับได้แสดงความสะอิดสะเอียนต่อขบวนแห่ที่จะไปสักการะรูปเคารพนี้ การที่ท่านใช้เสรีภาพในการแสดงออกอย่างเต็มที่ ทำให้ผู้คนเข้ามาล้อมจับท่านไว้ และได้นำตัวท่านไปอยู่ต่อหน้าซาเทอร์นินัสผู้เป็นเจ้าเมือง พวกเขาได้ตั้งข้อกล่าวหาท่านไว้หลายข้อด้วยกัน

ซาเทอร์นินัสอยากจะทดสอบความเชื่ออันมั่นคงของบาซิลจากปากของท่านเอง และเมื่อพบว่าท่านเป็นคริสเตียนที่เข้มแข็งมาก เจ้าเมืองจึงสั่งให้นำตัวท่านเข้าไปใส่เครื่องดั่งกระดูกข้อต่อให้แยกจากกัน เจ้าเมืองยังได้เขียนจดหมายเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับขบวนแห่นั้นส่งไปถึงจักรพรรดิ เมื่อจักรพรรดิรู้เสียใจได้รับจดหมายแล้วก็ส่ง พาโกซัสกับอิลิพิเดียส ซึ่งคนทั้งสองเป็นผู้ที่ได้ทั้งความเชื่อเช่นเดียวกับพระองค์ให้ไปหาบาซิล เพื่อจะพูดเกลี้ยกล่อม ทั้งให้คำมั่นสัญญา และข่มขู่ต่อบาซิล โดยใช้ทั้งไม้แข็งและไม้อ่อนเพื่อจัดการให้บาซิลละทิ้งความเชื่อของตนเสีย ถ้าพวกเขาล้มเหลวก็ให้พวกเขามอบบาซิลไว้แก่เจ้าเมืองดำเนินการต่อไป ตัวแทนทั้ง 2 ของจักรพรรดิก็พยายามเกลี้ยกล่อมบาซิลแต่ก็ไร้ผล ไม่ว่าจะเป็นการให้คำมั่นสัญญา การข่มขู่ และการทรมานด้วยเครื่องมือดั่งข้อต่อให้แยกจากกัน บาซิลก็ยังมั่นคงในความเชื่อและยังคงถูกขังอยู่ในคุกอยู่เช่นเดิม ขณะนั้นจักรพรรดิได้เสด็จมายังเมืองแอนโธราโดยบังเอิญ ตัวแทนทั้ง 2 คนนั้นได้เข้ามารายงานถึงการที่บาซิลยอมรับการทรมานทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัส และรายงานถึงความอดทนของท่าน ด้วยเหตุนี้จึงเกลี้ยจงัดสินพระทัยที่จะสอบสวนผู้ที่ถูกทรมานคนนี้ด้วยตัวของพระองค์เอง เมื่อคนบริสุทธ์ผู้นี้ได้ถูกนำตัวมาอยู่เบื้องหน้าจักรพรรดิแล้ว พระองค์ก็ทรงกระทำทุกอย่างตามอำนาจของพระองค์เพื่อชักจูงให้ท่านหันเหจากความเชื่อ อย่างไรก็ตาม บาซิลไม่เพียงแต่จะมั่นคงในความเชื่อเท่านั้น แต่ด้วยจิตวิญญาณของผู้พยากรณ์จึงได้ทำนายถึงความตายของจักรพรรดิ โดยได้ทำนายว่าพระองค์จะถูกทรมานในอีกโลกหนึ่ง จูเลียนจึงหมดความเมตตาที่เคยมีมาและได้ตรัสแก่บาซิลด้วยความโกรธว่า ถึงแม้ว่า เดิมทีพระองค์จะมีความโน้มเอียงที่จะอภัยโทษให้แก่ท่าน แต่ท่านไม่ยอมรับความปรารถนาดีและได้ทำตัวให้อยู่นอกเหนืออำนาจของพระองค์เสียแล้วโดยการประพาศสามหาวของท่านเอง แล้วพระองค์ก็สั่งให้ฉีกเนื้อหนึ่งจากร่างกายของท่านตามส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย 7 ส่วนทุก ๆ วันจนกระทั่งเนื้อหนังของท่านแหลกเหลวไปหมด การปฏิบัติตามคำพิพากษาอันเหี้ยมโหดป่าเถื่อนนี้ได้กระทำลงไปอย่างป่าเถื่อน และท่านผู้ยอมพลีชีพผู้นี้ก็สิ้นใจไปเมื่อวันที่ 28 มิถุนายน ค.ศ. 362

ธีโอโดรัส ถูกจับด้วยความผิดในข้อหาร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า จึงได้ถูกนำตัวไปเข้าเครื่องดั่งกระดูกข้อต่อให้แยกจากกันแต่ยังไม่ถึงตาย หลังจากที่ถูกลำตัวลงมาจากเครื่องทรมานแล้วท่านได้ถูกถามว่าทำไมท่านจึงยอมทนต่อการทรมานอย่างหนักเช่นนี้ ท่านได้ตอบกลับไปด้วยคำตอบที่ควรค่าแก่การให้ความสนใจว่า "ตอนแรกข้าพเจ้าก็รู้สึกเจ็บปวด แต่ภายหลังปรากฏว่ามีชายหนุ่มผู้หนึ่งได้มายืนอยู่ข้างข้าพเจ้า เขาได้ขีดเหงื่อออกจากหน้าข้าพเจ้า และบ่อยครั้งที่เขาได้ยกน้ำเย็นให้ข้าพเจ้าดื่ม ซึ่งทำให้ข้าพเจ้าเกิดความปิติยินดีจนหาที่เปรียบมิได้ และก็ให้รู้สึกเสียตายที่ตอนที่ถูกนำตัวออกจากเครื่องทรมานนั้น"

ประมาณปลายปี ค.ศ.363 การข่มเหงก็เกิดขึ้นรุนแรงกว่าปกติ ในดินแดนปาเลสไตน์มีหลายคนถูกเผาทั้งเป็น ส่วนคนอื่น ๆ นั้นถูกจับเปลือยกายเอาเชือกมัดเท้าไว้แล้วลากไปตามถนนจนกว่าจะขาดใจตาย บางคนก็ถูกลวกด้วยน้ำเดือดจนตาย หลายคนถูกหินขว้างจนตาย และมีคนเป็นจำนวนมากที่ถูกตีด้วยกระบองจนมันสมองแตกกระจาย ในเมืองอเล็กซานเดรียมีผู้พลีชีพจำนวนนับไม่ถ้วนที่ต้องตายไปภายใต้คมดาบ การถูกเผาไฟ การตรึงกางเขน และการถูกขว้างด้วยหินจนตาย ที่เมืองเอริซุซ่า คริสเตียนหลายคนถูกกรีดและถูกแหะท้องออกเอาข้าวโพดยัดใส่เข้าไปในช่องท้องนั้นเพื่อให้หมูใช้เป็นทีกินอาหาร และในขณะที่หมูกินเมล็ดข้าวโพดอยู่นั้นก็ได้กินตับไตไส้พุงของผู้ที่ยอมพลีชีพเข้าไปด้วย

เมื่อจูเลียนเตรียมที่จะยกทัพไปต่อสู้กับพวกเปอร์เซียนั้น พระองค์ได้ออกกฎหมายเรียกค่าปรับจากทุกคนที่ปฏิเสธไม่ยอมถวายเครื่องบูชาแก่บรรดารูปเคารพทั้งหลาย และโดยวิธีนี้เองจึงได้เงินจำนวนมากจากพวกคริสเตียนเพื่อนำไปเป็นค่าใช้จ่ายในการยกทัพไปในครั้งนี้ มีเจ้าหน้าที่หลายคนที่ทำหน้าที่เรียกเก็บค่าปรับก็ข่มขู่และเรียกเก็บมากกว่าที่อัตราที่ได้กำหนดไว้ เจ้าหน้าที่บางคนก็ทรมาณพวกคริสเตียนเพื่อบังคับให้พวกเขาจ่ายตามที่ตนต้องการ และยังได้เยาะเย้ยพวกเขาว่า เมื่อพวกเขาถูกทำร้ายเขาก็ควรจะยอมรับการทำร้ายนั้นด้วยความอดทนเพราะพระเจ้าของเขาได้ทรงบัญชาแก่พวกเขาไว้เช่นนั้น

ในที่สุด จูเลียนก็สิ้นพระชนม์ด้วยบาดแผลจรรยาที่เกิดจากการทำสงครามกับเปอร์เซียในปี ค.ศ.363 แม้แต่ขณะที่กำลังจะหมดลมหายใจอยู่นั้น พระองค์ยังได้กล่าวคำหิมนิพนธ์มาที่น้ำสะอิดสะเอียนที่สุด ผู้สืบบัลลังก์ต่อจากพระองค์คือ โจเวียน ซึ่งเป็นจักรพรรดิที่นำสันติสุขกลับมาสู่คริสตจักร

หลังจากที่โจเวียนสิ้นพระชนม์ วาเลนทีเนียนได้ครอบครองจักรวรรดิเป็นลำดับต่อมา และได้เชื่อมสัมพันธไมตรีกับวาเลนส์ ซึ่งเป็นจักรพรรดิที่ครอบครองในภาคตะวันออก วาเลนส์เป็นผู้ที่ชื่นชอบนิกายที่ออกนอกกลุ่มนอกทางกลุ่มเอเรียนเป็นอย่างยิ่ง แต่เกลียดชังพวกคริสเตียนแท้ อยู่มาวันหนึ่งพระองค์ได้สั่งให้ฆ่าคริสเตียนทุกคนที่อยู่ในเมืองอีเดสซาขณะที่พวกเขา กำลังประชุมนมัสการในคริสตจักรทั้งหลายอยู่นั้น อย่างไรก็ตาม เจ้าหน้าที่บ้านเมืองมีใจเมตตากรุณามากกว่าจักรพรรดิองค์นี้ จึงได้แจ้งเป็นการลับไม่ให้พวกคริสเตียนประชุมกันในวันที่กำหนดไว้เพื่อว่าพวกเขาจะรอดพ้นจากความตาย คริสเตียนเหล่านั้นได้กล่าวขอบคุณพวกเจ้าหน้าที่สำหรับคำแนะนำ แต่ก็ไม่ได้ปฏิบัติตามคำแนะนำนั้นและไม่คำนึงถึงอันตรายจากจักรพรรดิด้วย พวกเขาไม่ยอมละทิ้งหน้าที่ของตนเองในการประชุมนมัสการตามปกติ เมื่อเป็นเช่นนี้พวกเจ้าหน้าที่จึงกลับไปหาจักรพรรดิและทูลพระองค์ว่า พวกคริสเตียนพร้อมที่จะตายเพื่อปกป้องและแสดงออกถึงความเชื่อของตน เจ้าหน้าที่ยังได้ทูลทักทวนพระองค์ว่าการประหารชีวิตคนเป็นอันมากพร้อม ๆ กันอย่างนี้โหดร้ายเกินไป และได้อ้อนวอนพระองค์ให้ระงับแผนการนี้ไว้ก่อน พระองค์ก็ทรงปฏิบัติตามคำอ้อนวอนนั้นด้วยอย่างไม่เต็มพระทัยเท่าไรนัก

เออร์บานัส, เมนิเดมัส และธีโอโดริส พร้อมด้วยนักเทศน์ที่มีความเชื่อแบบดั้งเดิม และคนอื่น ๆ อีก 80 คนที่อาศัยอยู่ใกล้เมืองคอนสแตนติโนเปิ้ลได้ถวายฎีการ้องทุกข์ต่อจักรพรรดิ ขอให้ทรงช่วยพวกเขาให้ได้รับความบรรเทาจากการกดขี่ข่มเหงและจากความทารุณโหดร้ายของสาวกของนิกายที่ออกนอกกลุ่มเอเรียน แต่

แทนที่เผด็จการองค์นี้จะช่วยบรรเทาความทุกข์เวทนาโศกของพวกเขาก็กลับบัญชาให้นำตัวพวกเขาไปไว้ในเรือลำใหญ่ และปล่อยให้เรื่อนั้นลอยไป แล้วก็บัญชาให้เผาเรือลำนั้นเสีย คำสั่งอันชั่วร้ายนี้ก็ได้มีการปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด พวกเขาจึงล้มตายไปในเปลวไฟนั่นเอง

การข่มเหงพวกคริสเตียนภายใต้อิทธิพลของพวกก็อธส์ (ชนเผ่าเยอรมันที่รุกรานจักรวรรดิโรมันในช่วง ค.ศ. 300 -500)

มีฝูงชนกลุ่มใหญ่อยู่หลายกลุ่มซึ่งเป็นพวกลัทธินอกคอกได้หลั่งไหลมาจากดินแดนทางภาคเหนือของทวีปยุโรป และได้กลับใจใหม่เป็นคริสเตียน แต่เพราะไม่มีความสุขกายสบายใจ และเป็นรูปแบบการกลับใจใหม่ที่ไม่แท้จริง พวกเขาจึงได้ปฏิเสธไม่ยอมรับว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้ และไม่ได้เป็นพระเมสสิยาห์ตามคำพยากรณ์ต่าง ๆ ในพระคัมภีร์เดิม

แต่เมื่อพวกก็อธส์ชาวไซเธียหลายคนได้หันไปต้อนรับความเชื่อแบบคริสเตียนในราวรัชสมัยคอนสแตนตินมหาราช แสงสว่างแห่งพระกิตติคุณก็เริ่มสาดส่องเข้าไปในประเทศไซเธีย แม้ว่ากษัตริย์ 2 พระองค์ที่ครอบครองประเทศและประชาชนส่วนใหญ่จะยังคงมีความเชื่อในแบบลัทธินอกคอกก็ตาม กษัตริย์ฟรีเทเจอร์นแห่งแผ่นดินก็อธส์ทางตะวันตกเป็นพันธมิตรกับพวกโรม ขณะที่กษัตริย์เอธานาริซแห่งแผ่นดินก็อธส์ทางตะวันออกกำลังทำสงครามกับต่อสู้อักรุงโรม คริสเตียน (ดังที่ได้บอกกล่าวให้ทราบแล้วว่าพวกก็อธส์หลายคนกลับใจเสียใหม่) ภายใต้การครอบครองของกษัตริย์ทางตะวันตกไม่ได้ถูกกลั่นแกล้งรังแกใด ๆ แต่กษัตริย์อีกองค์หนึ่งเมื่อทำสงครามพ่ายแพ้ต่อพวกโรมก็หันมาระบายความแค้นเอาที่พวกคริสเตียนที่เป็นราษฎรของตนเองโดยได้ออกพระราชโองการตามบทบัญญัติของพวกลัทธิเทียมเท็จในปี ค.ศ. 370

เมื่อกล่าวถึงหลักความเชื่อแล้ว พวกก็อธส์โดยทั่วไปเป็นคนที่อยู่ในนิกายนอกกลุ่มเอเรียน แต่ก็ยังเรียกตัวเองว่าเป็นคริสเตียน ดังนั้นพวกก็อธส์จึงทำลายรูปปั้นและวิหารของพระต่าง ๆ ท่ามกลางพวกที่รู้จักพระเจ้า แต่ไม่ได้แต่ต้องคริสต์จักรทั้งหลายของพวกคริสเตียนที่มีความเชื่อแบบดั้งเดิม

พวกก็อธส์มีแม่ทัพที่น่าเกรงขามคนหนึ่งคือ แม่ทัพอลาริคซึ่งเป็นแม่ทัพที่มีความสามารถมาก เขาได้เพิ่มเติมความห้าวหาญดุเดือดตามแบบฉบับของพวกก็อธส์อันป่าเถื่อนด้วยวิชาการรบตามแบบของทหารโรมัน แม่ทัพคนนี้ได้นำกองทหารของเขาข้ามภูเขาแอลป์เข้าไปในประเทศอิตาลี และถึงแม้ว่าจะถูกผลักดันออกมาก็ยังยกทัพบุกเข้าไปอีกในภายหลังด้วยกองทัพที่ไม่มีใครสามารถต้านทานได้

"ชัยชนะ" ของโรมันครั้งสุดท้าย

แต่แม้ว่าแม่ทัพอลาริคจะเก่งกาจเพียงไรก็ตามก็ยังพ่ายแพ้ต่อทหารโรมันอย่างเหนือความคาดหมาย เมื่อ

โรมประสบชัยชนะอย่างยิ่งใหญ่จึงมีการจัดงานเฉลิมฉลองขึ้นในกรุงโรม เป็นเวลาหลายร้อยปีมาแล้วที่แม่ทัพผู้
ประสบชัยชนะจะได้รับเกียรติอย่างสูงเมื่อยกทัพกลับจากการทำสงครามอย่างผู้พิชิต ในโอกาสเช่นนี้ก็จะมีการตระ
เตรียมเมืองไว้หลายวันสำหรับต้อนรับการเดินสวนสนามของกองทัพซึ่งจะมาพร้อมกับทรัพย์สินสมบัติที่ยึดมาได้ และ
ยังได้ลากเชลยศึกซึ่งบ่อยครั้งก็มีกษัตริย์และแม่ทัพที่ถูกพิชิตตามมาด้านหลังด้วย นี่เป็นชัยชนะของพวกโรมันครั้ง
สุดท้ายเพราะได้มีการจัดงานเฉลิมฉลองชัยชนะอย่างยิ่งใหญ่เป็นครั้งสุดท้าย ถึงแม้ว่าชัยชนะในครั้งจะเกิดขึ้นจาก
ฝีมือของ แม่ทัพสติลิโซ ก็ตามแต่เกียรติยศในครั้งนี้กลับตกเป็นของจักรพรรดิไฮโนลิอุสที่ยังทรงพระเยาว์ เพราะเป็
นผู้ที่ได้ทรงประทับในราชรถเสด็จเข้ากรุงโรมอย่างผู้มีชัย และเคลื่อนขบวนเข้าสู่สภาฝ่ายปกครองท่ามกลางเสียง
แซ่ซ้องสรรเสริญของประชาชน ต่อมาภายหลังก็ได้เกิดธรรมเนียมที่เลียนแบบเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสนามรบคือ มี
การจัดให้มีการต่อสู้กันอย่างนองเลือดขึ้นมาจริง ๆ ในสนามกีฬาโคลอสเซียม ซึ่งเป็นสถานที่ที่ กลาดิเอเตอร์ ทั้งหลายที่
ถืออาวุธดาบและหอกจะต่อสู้กันอย่างดุเดือดราวกับว่าพวกเขากำลังทำสงครามอยู่ในสนามรบจริง ๆ

เมื่อช่วงแรกของการบันเทิงอย่างนองเลือดจบลง ซากศพของคนตายทั้งหลายก็จะถูกเกี่ยวและลากด้วย
ตะขอ จากนั้นเจ้าหน้าที่ก็จะเอาทรายเข้ามาโรยทับทรายบนพื้นที่เปื้อนเลือดแดงฉานอยู่นั้นเพื่อเตรียมพร้อม
สำหรับการต่อสู้ในรอบต่อไป หลังจากทำสิ่งเหล่านี้เสร็จเรียบร้อยแล้วประตูที่กำแพงตรงกลางสนามกีฬาก็จะเปิด
ออกเพื่อให้ชายหนุ่มตัวสูงใหญ่ รูปร่างกำยำ ร่างกายแข็งแรงจำนวนหลายคนเดินออกมา บางคนถือดาบ บางคนถือ
หอกสามง่ามกับดาบยาว คนเหล่านี้จะเดินแถวไปรอบ ๆ กำแพงของสนามกีฬาหนึ่งรอบก่อนที่จะมาหยุดยืนอยู่เบื้อง
หน้าจักรพรรดิ พร้อมทั้งชูอาวุธขึ้นจนสุดแขนพลางเปล่งเสียงร้องทักทายพระองค์ขึ้นพร้อม ๆ กันว่า "ขอให้พระ
มหาจักรพรรดิซิวาร์ทรงพระเจริญ คนเหล่านี้ที่กำลังจะเข้าสู่ความตายขอถวายคำนับแด่พระองค์!"

และแล้วการต่อสู้ก็เริ่มต้นขึ้นอีกครั้ง กลาดิเอเตอร์ที่มีดาบยาวก็พยายามจะจับและพันตัวกลาดิเอเตอร์ที่ถือ
ดาบ และเมื่อทำได้สำเร็จพวกเขาก็จะแทงคู่ต่อสู้ของเขาด้วยหอกสามง่ามอย่างไร้ความเมตตาปราณี เมื่อใดก็ตามที่
กลาดิเอเตอร์ผู้หนึ่งทำร้ายคู่ต่อสู้จนบาดเจ็บและกองอยู่กับพื้นแทบเท้าของเขาอย่างช่วยตัวเองไม่ได้แล้ว
ผู้ชนะก็จะมองขึ้นไปยังใบหน้าที่ยื่นกระหายของกลุ่มคนดูพร้อมกับตะโกนออกมาว่า "เขาเสร็จแน่!" และคอยดูคำ
ตัดสินของคนดูว่าจะให้ฆ่าหรือไว้ชีวิต

ถ้าคนดูกำหนดชумаที่ผู้แพ้พร้อมด้วยนิ้วหัวแม่มือที่ชี้ขึ้น คนที่พ่ายแพ้ก็จะได้รับการไว้ชีวิตและถูกนำตัว
ออกไปทำแผล แต่ถ้าคนดูให้สัญญาณแห่งความตายด้วย "นิ้วหัวแม่มือที่ชี้ลง" คนที่พ่ายแพ้ก็จะถูกประหารตรงนั้น
เอง และถ้าผู้แพ้แสดงอาการลืงเลที่จะยื่นคอออกมารับดาบ ก็จะมีเสียงตะโกนด้วยความเหยียดหยามดังลงมาจากที่
นั่งของคนดูว่า "ยอมรับเหล็กกล้าเล่มนั้นเสียเถิด!" คนที่ได้รับสิทธิพิเศษบางคนในหมู่คนดูก็สามารถเดินเข้าไปใน
สนามเพื่อเป็นประจักษ์พยานถึงความตายอย่างน่าเวทนาของเหยื่อผู้กล้าหาญก่อนที่ศพของเขาจะถูกลากออกไป
ทางประตูแห่งความตาย

การหลังเลือดและการประหารเพื่อให้ความบันเทิงแก่คนดูก็ยังคงดำเนินต่อไป มีหลายคนที่ต้องมา
จบชีวิตลงในสนามแห่งนี้ขณะที่คนดูยังคงสนุกสนานกับเกมการต่อสู้อันนองเลือดและคลั่งไคล้ในความกล้าหาญ

อย่างสิ้นหวังของกลาติเอเตอร์เหล่านั้นที่ดำเนินการต่อสู้ต่อไป ต่างก็พากันตะโกนโห่ร้อง ส่งเสียงเชียร์ และตบมือ กระทั่งทำด้วยความใส่ใจกับภาพที่ปรากฏอยู่ตรงหน้า แต่สำหรับการต่อสู้ในวันนี้ไม่เหมือนวันก่อน ๆ เพราะในทันใดนั้นเองมีการขัดจังหวะเกิดขึ้น มีร่างของชายผู้หนึ่งที่แต่งกายด้วยเสื้อคลุมอย่างหยาบ ๆ ได้ปรากฏขึ้นเป็นระยะเวลาชั่วขณะหนึ่งท่ามกลางกลุ่มคนดู แล้วชายผู้นี้ก็กระโดดเข้าไปในสนามอย่างกล้าหาญ เขาเป็นชายที่ดูหยาบกร้านแต่น่าเกรงขาม ไม่สวมหมวก และมีใบหน้าสีน้ำตาลจากเปลวแดด ชายผู้นี้ได้เดินตรงไปยังกลาติเอเตอร์สองคนที่กำลังต่อสู้ทำหั่นกันอย่างดุเดือดโดยมีความเป็นความตายเป็นเดิมพันอย่างไม่ลังเลและไม่สะทกสะท้าน เมื่อเดินไปถึงคนทั้งสองที่กำลังต่อสู้กันเขาก็ยื่นมือออกไปวางลงบนร่างกลาติเอเตอร์หนุ่มผู้หนึ่งพร้อมกับกล่าวคำตำหนิชายหนุ่มผู้นั้นอย่างรุนแรงด้วยเหตุที่เขาได้กระทำโหดเหี้ยมของคนที่ปราศจากความผิดต้องไหลออก แล้วชายหยาบกร้านผู้นั้นก็หันไปเผชิญหน้ากับกลุ่มคนดูที่กำลังแสดงสีหน้าโกรธแค้นอยู่รอบ ๆ ตัวเขา เขาได้ร้องแก่คนดูด้วยเสียงต่ำ ๆ อย่างเคร่งขรึมซึ่งเสียงที่เขาเปล่งออกมานั้นก็ดังก้องไปทั่วบริเวณ ถ้อยคำของเขาที่เปล่งออกมาก็คือ "ขอให้ท่านทั้งหลายอย่าตอบสนองพระเมตตาของพระเจ้าในการที่ทรงช่วยให้พ้นจากคมหอกคมดาบของพวกศัตรูด้วยการมาประหัตประหารกันเองเช่นนี้เลย!"

จากนั้นก็มียุทธโศกและเสียงร้องอย่างโกรธแค้นดังขึ้นมากลบเสียงของเขาทันที "นี่ไม่ใช่สำหรับเทศนา! -- ธรรมเนียมอันเก่าแก่ของโรมจะต้องรักษาไว้! -- ขอให้เหล่ากลาติเอเตอร์สู้กันต่อไป!" เมื่อพวกกลาติเอเตอร์หลักสี่คนแปลกหน้าผู้นี้ออกไปให้พ้นทางแล้วก็ทำท่าจะเข้าทำหั่นกันอีก แต่ชายผู้นั้นก็ยังคงแข็งขืนที่จะยืนขวางอยู่ท่ามกลางพวกเขาเพื่อผลักพวกเขาให้ห่างออกจากกันและพยายามที่จะให้ผู้คนหันมาฟังเขา แต่ก็ดูเหมือนว่าจะเป็นการกระทำที่เปล่าประโยชน์อย่างสิ้นเชิง แล้วก็มีเสียงตะโกนดังออกมาว่า "ไอ้คนปลุกระดมให้ล้มล้างธรรมเนียมของเรา -- ช่างมันเสียเลย!" พวกกลาติเอเตอร์ก็ยิ่งเดือดดาลกับการขัดจังหวะของบุคคลภายนอกที่มาวุ่นวายกับงานและอาชีพที่พวกตนได้เลือกแล้วจึงได้ใช้ดาบแทงชายผู้นั้นตายในทันที ประชาชนที่ยังโกรธแค้นอยู่ก็ระดมก้อนอิฐ ก้อนหิน และสิ่งที่ยิบฉวยได้ปาเข้าใส่ร่างของเขา ชายผู้นั้นยอมพลีชีพเพื่อคัดค้านธรรมเนียมที่ไร้สาระก็ถึงแก่ความตายในสนามกีฬาแห่งการต่อสู้ในลักษณะนี้เอง

สังเกตจากการแต่งกายของเขาแสดงว่าเขาคงเป็นคนที่ถือสันโดษและดำเนินชีวิตสมณะอย่างฤๅษีที่ให้คำสัตย์ปฏิญาณไว้ว่าจะดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์ในการอธิษฐานและการปฏิเสธตัวเอง เขาคงจะเป็นผู้ที่ได้รับความเคารพนับถือจากชาวโรมันที่รักการต่อสู้แต่ไร้ความรู้สึกรู้สึกผิด มีคนอยู่ 2-3 คนที่รู้จักเขาได้เปิดเผยว่าเขาเดินทางมาจากป่าในแถบเอเชียเพื่อจาริกแสวงหาเมืองบรมสุขเกษม เพื่อเยี่ยมเยียนคริสตจักรและเพื่อร่วมเฉลิมฉลองงานคริสตมาสที่กรุงโรม คนเหล่านั้นทราบว่าเขาเป็นผู้ประพฤติตนอย่างบริสุทธิ์และทราบว่าชื่อของเขาคือ เทเลมาซัส นอกจากนี้ก็ไม่มีใครทราบอะไรเกี่ยวกับตัวเขาอีกเลย จิตวิญญาณของเขาได้รับการกระทบกระเทือนอย่างรุนแรงจากภาพที่ปรากฏต่อสายตาของเขาคือ มีคนจำนวนหลายพันคนที่มาห้อมล้อมเพื่อดูคนฆ่าฟันกัน และด้วยความร้อนรนอย่างจริงใจนี้เองเขาจึงได้ใช้ความพยายามที่จะชักจูงและโน้มน้าวพวกเขาได้เห็นถึงความทารุณโหดร้ายและความชั่วช้าในจากการกระทำของเขา เขาได้ตายไปแล้ว แต่ก็เปล่าประโยชน์เลย ภารกิจของเขาสำเร็จในวินาทีที่

เขาถูกฟันล้มลงเพราะการตกตะลึงกับภาพของความตายอย่างรุนแรงที่ปรากฏต่อหน้าต่อตาของตนเองได้ทำให้พวกเขากลับใจจากการกระทำอันโหดร้ายนี้เสีย พวกเขาได้เห็นความชั่วช้าที่เขาโปรดปรานซึ่งซ่อนเร้นอยู่ภายในใจของตนเองและมีแรงกระตุ้นให้เขาต้องยอมจำนนอย่างไม่ลืมหูลืมตา จากวันที่เทเลมาซัสล้มลงตายในสนามกีฬาโคลีออสเซียมนั้นก็ไม่มีการจัดการต่อสู้ระหว่างพวกกลาดีเอเตอร์ขึ้นที่นั่นอีกเลย

การข่มเหงพวกคริสเตียนภายใต้อิทธิพลของพวกแวนดัลส์
(ชนพื้นเมืองชาวเยอรมันที่บุกเข้าไปทำลายตำราและผลงานทางด้านศิลปวัฒนธรรม
ในแผ่นดินกอล สเปน แอฟริกาเหนือ และกรุงโรมในช่วง ค.ศ. 400 -500)

ชาวแวนดัลส์ที่นับถือศาสนาในนิกายที่ออกนอกกลุ่มเอเรียนภายใต้การบังคับบัญชาของเจนเซอร์ริก ได้ยกพวกเดินทางจากสเปนเข้าไปในแอฟริกาในศตวรรษที่ 5 และได้กระทำทารุณกรรมอย่างโหดร้ายมากมายหลายอย่าง คนเหล่านั้นได้ทำการข่มเหงคริสเตียนทุกแห่งตามเส้นทางที่พวกเขาเดินทางผ่านไป พวกเขาได้ยึดเอาข้าวของไปใช้ตามใจปรารถนาของตนเองและทำลายทรัพย์สินทุกอย่างในประเทศที่พวกเขาผ่านไปจนหมดสิ้น เพื่อว่าคริสเตียนเหล่านั้นแม้ว่าจะหนีรอดไปได้ก็ต้องตายเพราะความอดอยากและหิวโหย พวกเขาปล้น คริสตจักรทั้งหลายและได้ฆ่าพวกผู้ปกครองดูแลคริสตจักรและผู้รับใช้ด้วยวิธีการต่าง ๆ อย่างเหี้ยมโหด นอกจากนี้พวกเขายังได้กระทำการแก้แค้นต่อบรรดาขุนนางทั้งหลายด้วยการให้ทำงานอย่างหนักและบังคับให้แบกสัมภาระของพวกเขา และถ้าพวกขุนนางเหล่านี้เดินทางอย่างเชื่องช้าพวกเขาก็จะใช้อาวุธแหลมแทงเพื่อเป็นการกระตุ้นให้เดินเร็วขึ้นจนมีหลายคนต้องล้มตายเพราะไม่สามารถจะทนต่องานที่หนักและการกระทำทารุณกรรมด้วยวิธีการต่าง ๆ ได้ ตึกและอาคารที่ตั้งตระหง่านอย่างสง่างามทั้งหลายก็ถูกเผาหรือทำลายเสียหายหมดสิ้น

คริสตจักรใหญ่ ๆ ในเมืองคาร์เธจถูกใช้เป็นสถานที่มัสการของพวกที่มีความเชื่อออกนอกกลุ่มหรือถูกนำไปใช้ประโยชน์ในทางลบหลู่ดูหมิ่น และที่ใดก็ตามที่มีการตั้งป้อมปราการต่อสู้กับพวกเขา พวกเขาก็จะนำคริสเตียนเป็นอันมากมาฆ่าเสียต่อหน้าต่อตาคนที่อยู่ในป้อมปราการนั้น และปล่อยให้ซากศพกองอยู่ใต้กำแพงเมืองนั่นเอง เพื่อบีบบังคับให้พวกที่ถูกล้อมไว้นั้นให้วางอาวุธและยอมจำนนเสียโดยดี กลิ่นซากศพที่น่าสะอิดสะเอียนนั้นก็ลอยเข้าไปตอกย้ำความรู้สึกผิดของคนที่ยังแข็งข้ออยู่ในป้อมปราการนั้น เมื่อพวกแวนดัลส์นิกายเอเรียนสามารถยึดและปล้นเมืองคาร์เธจได้ทั้งหมดแล้ว พวกเขาก็ให้นำตัวผู้ปกครองดูแล คริสตจักรและนักเทศน์ทุกคนไปไว้ในเรือใหญ่ที่มีรูรั่วอยู่ และได้ปล่อยเรือลำนั้นให้ลอยออกไปเสี่ยงภัยกับคลื่นลมและพายุโดยมั่นใจว่าพวกนั้นจะต้องตายหมดแน่ แต่ภายใต้การอารักขาดูแลของพระเจ้าเรือลำนั้นก็ลอยมาถึงเนเป็ลส์ได้อย่างปลอดภัย

หลังจากที่เจนเซอร์ริกได้ยกทัพเข้าไปในอิตาลีและได้ปล้นกรุงโรมแล้วก็เดินทางกลับไปทางแอฟริกาพร้อมด้วยความภาคภูมิใจในความสำเร็จที่เกิดจากน้ำมือของตนเอง สาวกของนิกายนอกกลุ่มเอเรียนในแอฟริกาก็ฉวยโอกาสเข้ามาชักชวนให้เขาข่มเหงพวกคริสเตียนที่มีความเชื่อแบบดั้งเดิมในแอฟริกาด้วย

ไซริลล่า ซึ่งเป็นผู้ปกครองดูแลคริสตจักรของนิกายที่ออกนอกกลุ่มนอกรทางกลุ่มเอเรียนแห่งเมืองคาร์เธจ เขาเป็นผู้ข่มเหงที่เกรี้ยวกราดและเป็นศัตรูตัวฉกาจของคริสเตียนที่ประกาศตัวว่ามีความเชื่อที่บริสุทธิ์ เขาได้ทูลชักจูง กษัตริย์ว่า พระองค์จะเจริญรุ่งเรืองในพระราชกิจของพระองค์หรือชื่นชมกับราชอาณาจักรของพระองค์ไม่ได้เลย ถ้าพระองค์ยังยอมให้คริสเตียนที่มีความเชื่อดั้งเดิมเหล่านี้ประพฤติตามหลักความเชื่อของเขา กษัตริย์ก็หลงเชื่อตาม คำทำนายนี้จึงได้เรียกตัวพวกคริสเตียนคนสำคัญให้มาเข้าเฝ้า ตอนแรกพระองค์พยายามจะเกลี้ยกล่อมให้พวกเขา ละทิ้งความเชื่อโดยการใช้อภัยคำสรรเสริญเยินยอเข้าหวานล่อม และได้ให้คำสัญญาว่าจะให้บำเหน็จและยศฐาบรรดาศักดิ์แก่พวกเขาทันทีที่พวกเขายอมทิ้งความเชื่อเสีย แต่พวกเขาก็ยังมั่นคงในความเชื่อและได้ประกาศออกมาอย่างเด็ดเดี่ยวว่า "พวกเรายอมรับองค์พระผู้เป็นเจ้าเพียงพระองค์เดียวและมีความเชื่ออย่างเดียว เหตุฉะนั้น พระองค์จะทรงกระทำอย่างไรต่อร่างกายของเราก็ได้ตามแต่พระทัยปรารถนา เพราะยอมเป็นการดีที่เราจะทนทุกข์ทรมานกับความเจ็บปวดเล็กน้อยเพียงชั่วคราดีกว่าที่จะต้องทนทุกข์ทรมานจิตใจไปชั่วนิรันดร์" กษัตริย์ทรงกริ้วจัดด้วยคำตอบเช่นนี้จึงได้สั่งให้นำพวกเขาเข้าไปขังไว้ในคุกมืด และได้สั่งให้ล่ามโซ่ตรวนพวกเขาไว้อย่างแน่นหนาด้วย อย่างไรก็ตามผู้คุมก็ยังยอมให้ เพื่อน ๆ ของพวกเขาเข้ามาเยี่ยมได้ ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงมั่นคงยิ่งขึ้นทุกวัน ในการตัดสินใจอย่างเด็ดเดี่ยวที่จะน้อมรับความตายเพราะเห็นแก่พระผู้ไถ่ของเขา เมื่อกษัตริย์ทรงทราบถึงสิทธิพิเศษที่พวกเขาได้รับก็ทรงเดือดดาลยิ่งนักจึงได้สั่งให้นำคริสเตียนเหล่านี้ไปไว้ในเรือที่อัดแน่นด้วยวัตถุที่เป็นเชื้อเพลิงอย่างดี และได้รับสั่งให้เผาเรือลำนั้นเสีย ชื่อของผู้ลี้ชีพที่ถูกล่ามโซ่ไปนั้น ได้แก่ รัสทิกัส เซเวอรัส ลิเบอราทัส โรกาทัส เซอร์วัส เซพทิมีส และโบนิเฟซ

การข่มเหงตั้งแต่กลางศตวรรษที่ 5 จนถึงสิ้นศตวรรษที่ 7

โพรเทอริอัส ได้เป็นนักเทศน์จากการแต่งตั้งของไซริลซึ่งเป็นผู้ปกครองดูแลเขตคริสตจักรแห่งเมืองอเล็กซานเดรีย โพรเทอริอัสนั้นเป็นผู้ที่รู้จักกันโดยทั่วไปว่าเป็นผู้ที่อุปถัมภ์คุณงามความดีอย่างเพียบพร้อมก่อนที่ไซริลจะตัดสินใจแต่งตั้งให้ท่านรับหน้าที่ในการเทศนา เมื่อไซริลถึงแก่กรรมตำแหน่งในการปกครองดูแลเขตคริสตจักรแห่งเมืองอเล็กซานเดรียก็ตกเป็นของดิสโครัสซึ่งตั้งตัวเป็นศัตรูคู่อาฆาตกับครอบครัวตระกูลไซริลมานานแสนนานแล้ว แต่ไม่นานนักดิสโครัสก็ถูกสภาแห่งแคว้นซาลซีดอนพิพากษาว่ามีความผิดในข้อหาที่ไปรับเอาความเชื่อที่ผิด ๆ ของนิกายยูไทเชิส ดังนั้นเขาจึงถูกปลดออกจากตำแหน่ง โพรเทอริอัสได้รับเลือกให้ดำรงตำแหน่งผู้ปกครองดูแลเขตคริสตจักรแห่งเมืองอเล็กซานเดรียที่ว่างอยู่ โดยได้รับความเห็นชอบจากจักรพรรดิด้วย แต่การทำเช่นนี้ก่อให้เกิดการต่อต้านอำนาจรัฐอย่างเปิดเผยเพราะได้ทำให้เมืองอเล็กซานเดรียแยกออกเป็น 2 ฝ่าย ได้แก่ฝ่ายที่สนับสนุนความเชื่อของผู้ดำรงตำแหน่งคนก่อนคือ ดิสโครัส และฝ่ายที่สนับสนุนหลักความเชื่อแบบดั้งเดิมของผู้ดำรงตำแหน่งคนใหม่ คือ โพรเทอริอัส ท่ามกลางความโกลาหลนั้น เหล่าสาวกในนิกายยูไทเชิสก็ตัดสินใจที่จะระบายความแค้นของตนต่อโพรเทอริอัส ท่านจึงหนีไปยังคริสตจักรเพื่อหาที่หลบภัย แต่เมื่อถึงวันศุกร์ประเสริฐของปี ค.ศ. 457 พวก

สาวกในนิกายยูโทเซีส์ต่างก็พากันวิ่งกรูเข้าไปในคริสตจักร และได้ลงมือสังหารนักเทศน์ผู้ดำรงตำแหน่งอันสูงส่ง ท่านนี้อย่างป่าเถื่อน หลังจากนั้นพวกเขาก็ลากศพของโพเทริอัสไปตามถนน เมื่อได้กระทำการดูหมิ่นเหยียดหยามต่าง ๆ นานาต่อศพนั้นแล้วก็จัดการหั่นศพออกเป็นชิ้น ๆ แล้วนำไปเผาไฟจนเป็นขี้เถ้า และแม้แต่ขี้เถ้านั้นก็ยังถูกนำไปโปรยให้ปลิวกระจัดกระจายไปในอากาศอีกด้วย

เฮอร์เมนิกิลด์สเจ้าชายของเผ่ากัธส์ซึ่งเป็นชนพื้นเมืองของยุโรปทรงเป็นราชบุตรองค์โตของลีโอวิกิลด์ส กษัตริย์เผ่ากัธส์ในประเทศสเปน แรกเริ่มเดิมทีเจ้าชายองค์นี้นับถือศาสนานิกายเอเรียนที่ออกนอกกลุ่มนอกรทางแต่ได้กลับใจใหม่มารับเอาความเชื่อที่แท้จริงนั้นโดยการชักนำของภรรยาชื่อ อินกอนด้า เมื่อกษัตริย์ลีโอวิกิลด์ส ของเผ่ากัธส์ทรงทราบว่าราชบุตรของพระองค์ได้เปลี่ยนแปลงความเชื่อเสียแล้ว จึงทรงปลดราชบุตรออกจากการบังคับบัญชาเมืองซีวิลล์ ซึ่งราชบุตรเป็นเจ้าของเมืองครอบครองอยู่นั้น และกษัตริย์ยังทรงข่มขู่ว่าจะประหารราชบุตรเสีย ถ้าพระองค์ไม่ยอมทิ้งความเชื่อใหม่ ด้วยเหตุนี้เจ้าชายจึงเริ่มตระเตรียมการป้องกันตัวเพื่อที่จะหลีกเลี่ยงจากการถูกประหารชีวิตด้วยความอาฆาตแค้นของราชบิดานั้น พวกที่มีความเชื่อแบบดั้งเดิมในสเปนได้ประกาศตัวว่าจะอยู่ฝ่ายราชบุตร การกระทำที่สื่อเจตนาที่จะต่อสู้ขัดขืนนี้ทำให้กษัตริย์ทรงกริ้วเป็นอย่างยิ่งจึงเริ่มใช้มาตรการลงโทษต่อคริสเตียนทุกคนที่มีความเชื่อแบบดั้งเดิมที่ถูกทหารจับได้ และนี่เองเป็นจุดเริ่มต้นของการข่มเหงอย่างรุนแรง

กษัตริย์ลีโอวิกิลด์สถึงกับยกทัพออกไปต่อสู้กับราชบุตรของพระองค์ด้วยตัวของพระองค์เอง เมื่อราชบุตรทรงทราบว่าตนเองไม่สามารถที่จะต้านทานกองทัพของราชบิดาได้ พระองค์จึงได้ไปอ้อนวอนขอความช่วยเหลือจากกองทัพโรมันซึ่งตั้งฐานทัพอยู่ที่นั่นเพื่อป้องกันพื้นที่หลายแห่งในสเปนซึ่งขณะนั้นยังเป็นของจักรพรรดิโรมันอยู่ ผู้บังคับบัญชาของทหารโรมันรับปากที่จะช่วยเหลือเฮอร์เมนิกิลด์ส แต่กษัตริย์ได้แอบติดสินบนเขา เขาจึงไม่รักษาสัญญาที่ให้ไว้กับราชบุตร เมื่อราชบุตรทรงทราบว่าถูกทอดทิ้งแล้วจึงจำใจต้องล่าถอยกลับไปยังเมืองซีวิลล์ กษัตริย์ได้ยกทัพมุ่งหน้าไปยังเมืองซีวิลล์และได้ล้อมเมืองไว้ เจ้าชายได้ทรงป้องกันเมืองนี้ด้วยความกล้าหาญอย่างน่าชมเชย และสามารถต้านทานไว้ได้นานถึง 12 เดือน แต่เมื่อทรงทราบว่าเมืองนี้จะต้องถูกตีแตกแน่จึงได้ทรงหลบหนีไปยังเมืองแอสซีไต์ ซึ่งพระองค์ได้เสริมค่ายคูประตูหอรบให้มั่นคงเพื่อป้องกันตัวเอง กษัตริย์ ลีโอวิกิลด์สก็ทรงยกทัพติดตามราชบุตรของพระองค์ไปอีก และได้ปิดล้อมเมืองแอสซีไต์ไว้หมดทุกด้านเพื่อบีบบังคับราชบุตร จนในที่สุดราชบุตรก็ยอมจำนนแต่โดยดี กษัตริย์ได้นำตัวราชบุตรที่ถูกล่ามด้วยโซ่ตรวนกลับไปยังเมืองซีวิลล์ ซึ่งที่นี้เองกษัตริย์ ลีโอวิกิลด์สได้ทรงใช้ความพยายามด้วยการให้คำมั่นสัญญา ทั้งชูทั้งปลอบให้ราชบุตรยอมทิ้งความเชื่อแบบคริสเตียนเสีย แต่ไม่ว่าจะทำอะไรก็ตามราชบุตรก็ยังยืนกรานที่จะรักษาความเชื่อดั้งเดิมนั้นไว้อย่างเหนียวแน่น เมื่อถึงวันเทศกาลวันอีสเตอร์กษัตริย์ ลีโอวิกิลด์สของเผ่ากัธส์ได้ส่งผู้ปกครองดูแลเขตคริสตจักรของนิกายเอเรียนไปหาราชบุตรเพื่อประกอบพิธีศีลมหาสนิทอันศักดิ์สิทธิ์ แต่เฮอร์เมนิกิลด์สปฏิเสธไม่ยอมรับพิธีนี้ ซึ่งทำให้กษัตริย์เดือดดาลเป็นยิ่งนักจึงได้สั่งให้พวกทหารยามฟันราชบุตรของพระองค์ขาดออกเป็นชิ้น ๆ สิ้นพระชนม์อยู่ตรงนั้นเมื่อวันที่ 13 เมษายน ปีค.ศ. 586

จอห์น ซึ่งเป็นผู้ปกครองดูแลเขตคริสตจักรแห่งเมืองเบอร์กาโม ในแคว้นลอมบาร์ดีได้พยายามทำทุกวิถี

ทาง ที่จะชำระคริสตจักรของท่านให้ปราศจากความเชื่อผิด ๆ ของนิกายเอเรียน ท่านได้ร่วมมือกับจอห์นอีกคนหนึ่ง ซึ่งเป็นผู้ปกครองดูแลเขตคริสตจักรแห่งเมืองมิลาน จอห์นแห่งเมืองเบอร์กาโมประสบความสำเร็จอย่างมากในการต่อต้านนิกายที่ออกนอกกลุ่มนอทางและลัทธินอกคอก ท่านได้ใช้ความพยายามอย่างสุดความสามารถเพื่อจะป้องกันไม่ให้ลัทธินอกคอกเผยแพร่ต่อไปอีก ด้วยเหตุนี้เองท่านจึงถูกลอบสังหารเมื่อวันที่ 11 กรกฎาคม ค.ศ. 683

ชื่อของผู้พลีชีพที่น่าจดจำไว้อีกคนหนึ่งคือ คิลเลียน ท่านเกิดในประเทศไอร์แลนด์ และได้รับการอบรมให้ดำเนินในทางพระเจ้า อีกทั้งได้รับการศึกษาแบบคริสเตียนจากบิดามารดาของท่านเอง เมื่อเวลาผ่านไปท่านได้เดินทางข้ามน้ำข้ามทะเลพร้อมกับพวกอีก 11 คนเพื่อจะไปสร้างสาวกบนทวีปใหญ่นั้น เมื่อพวกเขาเทียบท่าแล้วก็ได้เดินทางไปตามเขตรอบนอกของเมืองแฟรนโคเนียในประเทศเยอรมันจนถึงเมืองเวิร์ทสเบิร์ก และถึงแม้ว่าประชาชนโดยทั่วไปในเขตเมืองเวิร์ทสเบิร์ก รวมทั้งกอสเบิร์ตเจ้าเมืองของพวกเขาจะเป็นพวกลัทธินอกคอกก็ตาม แต่ภายในระยะเวลาไม่ถึง 2 ปีคนส่วนใหญ่ในพวกเขาาก็กลับกลายเป็นคริสเตียนเพราะชีวิตและคำพยานของบุคคลกลุ่มนี้

กอสเบิร์ตเจ้าเมืองเวิร์ทสเบิร์กได้แต่งงานและอยู่กินกับหญิงม่ายที่เคยเป็นภรรยาของพี่ชาย ถึงแม้ว่าคิลเลียนจะถือว่าเป็นความบาป แต่ท่านก็เห็นว่าคงจะไม่เป็นการฉลาดที่จะตำหนิเขาจนกว่าเขาจะเกิดความมั่นคงในความเชื่อเสียก่อน เมื่อถึงตอนที่ท่านพิจารณาเห็นว่าเขายึดมั่นในความจริงนั้นแล้ว คิลเลียนก็ได้อ้อนวอนให้เขาตีตัวออกห่างจากหญิงม่ายที่เขาจับไว้เป็นภรรยา นั้น เพราะเขาคงไม่สามารถอยู่กินกับนางได้โดยปราศจากบาป และเพื่อเป็นเครื่องพิสูจน์ถึงการกลับใจใหม่ของเขาด้วย กอสเบิร์ตเองตกใจกับคำแนะนำของท่านจึงได้เอ่ยปากกับผู้ปกครองดูแลท่านนี้ว่านี่เป็นการทดสอบที่ยากที่สุดเท่าที่เขาเคยได้รับจากท่าน แต่ในที่สุดกอสเบิร์ตก็เผยความในใจออกมาว่า "เมื่อข้าพเจ้าได้ถึงความพึงพอใจและความสนุกสนานเพลิดเพลินของตนเองมามากมายหลายอย่าง เพราะเห็นแก่ความรักของพระเจ้าแล้วข้าพเจ้าก็จะขอทำให้การประพุดนี้สำเร็จโดยการยอมทำตามคำแนะนำของท่านในเรื่องนี้ด้วย" อย่างไรก็ตามภรรยาของเขาตั้งใจที่จะแก้แค้นคนทั้งหลายที่มาชักนำให้กอสเบิร์ตตัดสินใจเช่นนั้น นางได้ส่งคนไปยังสถานที่ที่พวกเขาจะมาประชุมนมัสการกัน และได้สั่งให้ตัดศีรษะพวกเขาทุกคน คิลเลียนและเพื่อนร่วมทำการกับท่านต่างก็ยอมจำนนโดยไม่มีการต่อสู้ขัดขืนแต่ประการใด คิลเลียนได้บอกพรรคพวกของตนว่าขอให้พวกเราอย่ากลัวคนเหล่านั้นที่ไม่มีอำนาจเหนือจิตวิญญาณของเราได้ เหตุการณ์ดังกล่าวนี้เกิดขึ้นเมื่อปี ค.ศ. 689 และคนเหล่านั้นที่ยอมพลีชีพก็ถูกฝังอย่างลับ ๆ พร้อมกับหนังสือ เสื้อผ้า และทุกสิ่งทุกอย่างที่มีทั้งหมดในคืนนั้นเอง

การข่มเหงตั้งแต่ศตวรรษที่ 8 ไปจนถึงเปลี่ยนศตวรรษที่ 10

โบนิเฟซ ซึ่งเป็นหัวหน้าผู้ปกครองดูแลเขตคริสตจักรแห่งเมืองเน้นท์ และเป็นบิดาแห่งคริสตจักรของประเทศเยอรมันนั้นเดิมเป็นชาวอังกฤษ ตามประวัติศาสตร์ของคริสตจักรถือว่าท่านเป็นอัครทูตที่เป่าลมที่เป่าลง

ประกายอย่างเจิดจ้าของประเทศเยอรมันที่เดียว โบนีเฟซมีชื่อเดิมว่า วินเฟร็ดหรือวินฟรีท ท่านเกิดที่เมืองเคอร์ต็อนในแคว้นเวอนเชียร์ซึ่งขณะนั้นเป็นส่วนหนึ่งของอาณาจักรแซกซอนตะวันตก เมื่อโบนีเฟซอายุได้เพียง 6 ขวบท่านก็เริ่มฉายแววว่าจะเป็นคนที่มีความคิดอ่านอย่างลึกซึ้งและดูเหมือนว่าจะสนใจใฝ่หาความรู้ทางด้านศาสนศาสตร์เป็นพิเศษ วอลแฟร์ทซึ่งเป็นหัวหน้าคณะสงฆ์เห็นว่าโบนีเฟซมีลักษณะของอัจฉริยะผู้ยิ่งใหญ่ในอนาคตและมีความตั้งใจในการศึกษาเล่าเรียนจึงได้ทำเรื่องให้ท่านไปศึกษาต่อที่วิทยาลัยพระคัมภีร์นัทส์เซลลีในเขตคริสตจักรแห่งเมืองวินเชสเตอร์ ซึ่งเป็นสถานศึกษาที่จะทำให้ท่านมีโอกาสในการเจริญก้าวหน้ามากกว่าจะอยู่ที่อิชเตอร์

หลังจากที่โบนีเฟซได้ศึกษาเล่าเรียนมาพอสมควรแล้วหัวหน้าคณะสงฆ์เห็นว่าท่านมีคุณสมบัติเพียงพอที่จะก้าวขึ้นเป็นนักเทศน์ได้แล้วท่านจึงขอร้องให้โบนีเฟซรับตำแหน่งอันทรงเกียรตินี้ขณะที่โบนีเฟซอายุได้ 30 ปี ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาโบนีเฟซก็เริ่มพันธกิจในการเทศนาและปรนนิบัติการรับใช้เพื่อนำความรอดไปสู่เพื่อนมนุษย์ร่วมโลกกับท่านด้วยความร่าเริง โบนีเฟซยังได้รับการสนับสนุนให้ไปเข้าร่วมสภาผู้ปกครองดูแลเขตคริสตจักรจากทั่วราชอาณาจักรแซกซอนตะวันตกเพื่อร่วมกันพิจารณาประเด็นสำคัญ ๆ อีกด้วย หลังจากนั้นในปี ค.ศ. 719 โบนีเฟซก็มีโอกาสเดินทางไปยังกรุงโรม จักรพรรดิจอจที่ 2 ทรงต้อนรับท่านด้วยอัธยาศัยไมตรีอันดีเยี่ยมและทรงเห็นว่าท่านเป็นผู้ที่เพียบพร้อมด้วยคุณงามความดีทุกประการที่ประกอบกับขึ้นเป็นลักษณะของอัครทูตสำหรับประกาศพระกิตติคุณนั้นพระองค์จึงได้ทรงส่งท่านไปเทศนาข่าวประเสริฐแก่ผู้ที่ยังไม่รู้จักพระเจ้าไม่ว่าท่านจะพบคนเหล่านั้นที่ใด โดยไม่ได้ทรงกำหนดรายละเอียดเกี่ยวกับภารกิจดังกล่าวอย่างเฉพาะเจาะจง

เมื่อโบนีเฟซเดินทางผ่านแคว้นลอมบาร์ดีและบาวาเรียแล้วท่านก็มาถึงประเทศสุรินทซึ่งเป็นประเทศที่เคยได้รับแสงสว่างแห่งข่าวประเสริฐมาบ้างแล้ว จากนั้นท่านก็ได้เยี่ยมเยียนแคว้นอูเทซท์และผ่านไปยังแคว้นซาไซนี ซึ่งในดินแดนนี้เองโบนีเฟซได้เป็นชักนำให้หลายพันคนได้กลับใจมาเป็นคริสเตียน

ในช่วงเวลาที่ผู้รับใช้ที่ใจอ่อนสุภาพท่านนี้กำลังทำการปรนนิบัติรับใช้ในพันธกิจเรื่องการประกาศข่าวประเสริฐอยู่นั้น เจ้าชายเพพินก็ได้รับการสถาปนาให้ขึ้นครองราชบัลลังก์เป็นกษัตริย์แห่งประเทศฝรั่งเศส เจ้าชายองค์นี้ทรงมีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะได้รับการสวมมงกุฎโดยผู้รับใช้ที่บริสุทธิ์ที่สุดเท่าที่พระองค์จะเสาะหาได้ โบนีเฟซได้รับการระบุตัวไว้อย่างเฉพาะเจาะจงให้เป็นผู้ประกอบพิธีอันยิ่งใหญ่นี้ ท่านจึงได้รับเกียรติอย่างสูงสุดในการประกอบพิธีสวมมงกุฎบนศีรษะของกษัตริย์องค์ใหม่ที่เมืองซอส์ซันส์ ในปีค.ศ. 752 แต่ในปีต่อมา ด้วยความชราภาพประกอบกับมีโรคภัยไข้เจ็บมากมายรุมร้ำท่านตั้งนั้นโดยความเห็นชอบของกษัตริย์องค์ใหม่และโดยมติของคณะผู้ปกครองดูแลเขตคริสตจักรของท่านท่านจึงได้สถาปนาลูลัสซึ่งเป็นชนชาติเดียวกันกับท่านและเป็นสาวกที่สัตย์ซื่อขึ้นดำรงตำแหน่งในการปกครองดูแลเขตคริสตจักรแห่งเมืองมันท์ซแทนท่าน เมื่อโบนีเฟซได้ผลออกจากภาระหน้าที่ของท่านแล้วท่านก็ได้กำชับอย่างแข็งขันให้คริสตจักรแห่งเมืองมันท์ซยอมอยู่ในความดูแลของผู้รับใช้คนใหม่หวังว่าลูลัสจะสามารถตั้งคริสตจักรที่เมืองฟุต์ต์ได้สำเร็จและคอยเป็นธุระจัดการฝังศพของท่านไว้ใต้คริสตจักรแห่งนั้นเมื่อเวลามาถึง

หลังจากที่โบนีเฟซได้สังเวยชีวิตแล้วท่านก็ลอยเรือไปยังแม่น้ำไรน์และยังล่องออกไปตามแม่น้ำสายนั้น

ต่อไปจนถึงดินแดนไพร์สแลนด์ซึ่งท่านได้ทำการประกาศพระกิตติคุณที่นั่นจนมีชาวพื้นเมืองที่ป่าเถื่อนหลายพันคน กลับใจเสียใหม่และรับบัพติศมา ท่านได้เป็นเหตุให้มีการรื้อวัดวาอารามหลายแห่งและได้ก่อตั้งคริสตจักรแทนที่ซากปรักหักพังแห่งลัทธิเชถือือโซคกลางอย่างงมงามยแม้ว่าอายุของท่านจะล่วงเลยมามากแล้วก็ตาม ได้มีการกำหนดไว้ว่าจะให้มีการจัดพิธีบัพติศมาเพื่อยืนยันถึงกลับใจของผู้เชื่อใหม่จำนวนมากซึ่งเป็นวันที่ท่านได้สั่งไว้ล่วงหน้าให้คนเหล่านี้มารวมกันตรงที่ราบแห่งใหม่ใกล้กับแม่น้ำบิวเด และก่อนวันกำหนดหนึ่งวันโบนิเฟซได้เข้าไปปักเต็นท์ไว้หลังหนึ่งในวันนั้นท่านตั้งใจที่จะพักแรมอยู่ที่นั่นทั้งคืนกับพวกของท่านเพื่อเตรียมพร้อมสำหรับภารกิจในการประกอบพิธีบัพติศมาในวันรุ่งขึ้น แต่เมื่อสาวกของลัทธินอกคอกซึ่งเป็นศัตรูตัวฉกาจของท่านทราบข่าวนี้เข้าก็ได้พากันบุกเข้าไปหาท่านและเพื่อนร่วมทำการกับท่านในคืนนั้นเอง และได้สังหารโบนิเฟซและเพื่อนร่วมทำการกับท่านพร้อมด้วยผู้ติดตามทั้งสิ้น 52 คนด้วยกัน โดยเหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นเมื่อวันที่ 5 มิถุนายน ปี ค.ศ. 755 ดังนั้นบิดาผู้ยิ่งใหญ่แห่งคริสตจักรของประเทศเยอรมัน ศักดิ์ศรีแห่งประเทศอังกฤษ และสง่าราศีแห่งยุคสมัยนั้นจึงได้พลีชีพไปในลักษณะนี้นั่นเอง

คริสเตียนชาวเมืองอาร์โมเรียน 42 คนในแคว้นไพร์เกียตอนบนได้พลีชีพในปี ค.ศ. 845 ด้วยน้ำมือของซาราเซ็นส์ ในรัชสมัยของกษัตริย์อีโอฟิลัสแห่งแคว้นไพร์เกีย ซาราเซ็นส์ได้ทำการกวาดล้างในพื้นที่หลายส่วนของจักรวรรดิทางตะวันออกรวมทั้งในแถบแคว้นไพร์เกียด้วย เขาได้หาช่องทางที่จะเอารัดเอาเปรียบและแสวงหาผลประโยชน์จากพวกคริสเตียนอยู่เสมอจนได้ทำการบุกเข้ายึดเมืองอาร์โมเรียนและซึ่งเป็นเหตุให้คริสเตียนหลายต่อหลายคนต้องพลีชีพอย่างน่าสังเวช

แอ็ดอัลเบิร์ต ซึ่งเป็นผู้ปกครองดูแลเขตคริสตจักรแห่งเมืองปราฏูเป็นชาวโบฮีเมียโดยกำเนิด หลังจากที่ท่านต้องเข้าไปพัวพันกับปัญหามากมายหลายอย่างแล้วท่านก็เริ่มมีแนวความคิดที่จะช่วยให้คนที่ยังไม่รู้จักพระเจ้าได้มีโอกาสกลับใจเสียใหม่ และด้วยความตั้งใจนี้ท่านจึงได้ออกเดินทางไปยังเมืองแดนท์ซิคและได้เป็นพยานที่นั่นจนเป็นเหตุให้หลายคนรับเชื่อและรับบัพติศมา แต่เหตุการณ์ดังกล่าวกลับทำให้นักบวชของลัทธินอกคอกรู้สึกเดือดดาลเป็นอย่างมากยิ่งจนได้กลุ่มรวมทำร้ายและฆ่าท่านด้วยลูกดอก เมื่อวันที่ 23 เมษายน ปี ค.ศ. 997

การข่มเหงในศตวรรษที่ 11

อัลเฟจ หัวหน้าผู้ปกครองดูแลเขตคริสตจักรแห่งเมืองแคนเทอร์เบอร์เป็นผู้ที่สืบเชื้อสายมาจากตระกูลใหญ่ในเมืองกลูเชสเตอร์เชียร์ และได้รับการศึกษาเล่าเรียนมาสมกับชาติตระกูลอันสูงส่งของตนเอง บิดามารดาของท่านเป็นคริสเตียนที่ควรแก่การยกย่องนับถือ และดูเหมือนว่าอัลเฟจจะสืบทอดคุณงามความของท่านทั้งสองมาอย่างเต็มที่

เมื่อตำแหน่งผู้ปกครองดูแลเขตคริสตจักรแห่งเมืองวินเชสเตอร์ว่างลงเนื่องจากภารกิจของอีเธลโวลด์ ท่านดันสแตนซึ่งเป็นหัวหน้าผู้ปกครองดูแลเขตคริสตจักรแห่งเมืองแคนเทอร์เบอร์ในฐานะที่มีตำแหน่งสูงสุดทั่ว

เครื่องจักรภาษาอังกฤษจึงได้สถาปนาอัลเฟงให้ดำรงตำแหน่งผู้ปกครองดูแลที่ว่างอยู่โดยความเห็นชอบของทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องในเขตการปกครองดูแลนั้น

ต้นสแตนมีความเคารพนับถือในตัวอัลเฟงเป็นพิเศษ และเมื่อใกล้จะถึงวาระสุดท้ายของชีวิตต้นสแตนได้อธิษฐานทูลขอด้วยความร้อร่นโดยขอให้พระเจ้าทรงโปรดตั้งอัลเฟงเป็นผู้สืบทอดตำแหน่งต่อจากตัวท่านในฐานะผู้ปกครองดูแลเขตคริสตจักรแห่งเมืองแคนเทอร์เบอร์ ซึ่งก็ได้เป็นไปตามคำทูลขอนั้นแม้ว่าจะได้เป็นเมื่อ 18 ปีภายหลังจากที่ต้นสแตนเสียชีวิตในปี ค.ศ. 1600 แล้วก็ตาม

เมื่ออัลเฟงได้ปกครองดูแลเขตคริสตจักรนี้โดยได้นำชื่อเสียงอันดีงามมาสู่ตัวท่านเองและก่อให้เกิดประโยชน์อย่างมากต่อผู้คนที่อยู่ในเขตปกครองของท่านมาเป็นเวลาเกือบ 4 ปีแล้ว ดาเนิสได้ยกทัพบุกมายังประเทศอังกฤษและได้ล้อมเมืองแคนเทอร์เบอร์ไว้ เมื่อแผนการที่จะโจมตีเมืองนี้แพร่สะพัดออกไปบุคคลสำคัญของเมืองนี้หลายคนก็ได้หลบหนีออกจากเมือง และยังได้ชักชวนให้อัลเฟงทำตามพวกเขาด้วย แต่ท่านเองเป็นศิษยาภิบาลที่ดีจึงไม่ยอมฟังและทำตามข้อเสนอเช่นนั้น ขณะที่อัลเฟงสาละวนอยู่กับการช่วยเหลือและหนุนใจผู้อยู่ในเมืองแคนเทอร์เบอร์ก็ถูกโจมตีอย่างสาหัสฟ้าแลบ พวกศัตรูทะลักเข้าในเมืองอย่างรวดเร็วและได้ทำลายทุกอย่างที่ขวางหน้าโดยการเผาด้วยไฟและพาดฟันด้วยดาบที่ถืออยู่ในมือ อัลเฟงมีใจกล้าหาญจึงได้พุดกับศัตรูและเสนอตัวเองต่อคมดาบของพวกเขาในฐานะที่มีค่าควรแก่การระบายนามโกรธแค้นของพวกเขามากกว่าที่จะไประบายนต่อประชาชน ท่านได้อ้อนวอนให้ไว้ชีวิตประชาชนเหล่านั้นและขอให้พวกเขาปลดปล่อยความเคียดแค้นทั้งหมดลงมาที่ตัวท่าน พวกศัตรูจึงจับกุมและมัดมืออัลเฟงไว้ พวกเขาได้ทำการดูหมิ่นเหยียดหยามและทำทารุณกรรมต่อท่านอย่างหยาบคายและป่าเถื่อนอย่างที่สุด และยังได้บังคับให้ท่าน ยืนอยู่กับที่จนกว่าคริสตจักรของท่านจะมอดไหม้ไปหมดและนักเทศน์ถูกสังหารหมู่พร้อมกัน จากนั้นพวกเขาก็ให้มีการนับทั้งฆราวาสและนักเทศน์และให้ฆ่าทุกคน ยกเว้นทุก ๆ คนที่สืบ เพราะฉะนั้นพวกเขาจึงได้ฆ่าคนตายไปถึง 7,236 คน มีเหลือเพียงนักเทศน์ 4 คนกับฆราวาสอีก 800 คนเท่านั้นที่รอดชีวิต หลังจากนั้นพวกเขาก็ให้นำตัวหัวหน้าผู้ปกครองดูแลเขตคริสตจักรผู้นี้ไปขังไว้ในคุกใต้ดินอย่างเข้มงวดเป็นเวลาหลายเดือน

ระหว่างที่อัลเฟงถูกคุมขังอยู่ในคุกใต้ดินนั้น พวกเขาได้ยื่นข้อเสนอให้อัลเฟงให้อิสระภาพให้แก่ตนเองด้วยเงินค่าไถ่ 3,000 ปอนด์ และได้เกลี้ยกล่อมให้ภริยาขอมจ่ายเงินเพิ่มอีก 10,000 ปอนด์เพื่อให้พวกเขาไปให้พ้นจากราชอาณาจักรแห่งนี้ แต่สถานภาพของอัลเฟงไม่ได้เอื้ออำนวยให้ท่านสามารถตอบสนองข้อเรียกร้องที่สูงลิ่วนี้ได้ พวกเขาจึงจับท่านมัดและนำตัวไปเข้าสู่การทรมานมากมายหลายอย่างเพื่อจะบีบบังคับให้ท่านเปิดเผยที่ซ่อนทรัพย์สมบัติอันล้ำค่าของคริสตจักร โดยพวกเขาได้รับประกันว่าท่านจะได้รับความปลอดภัยในชีวิตและได้รับอิสรภาพกลับไปอย่างแน่นอน แต่นักเทศน์ผู้ดำรงตำแหน่งอันสูงส่งและเคร่งครัดในทางของพระเจ้าท่านนี้ยังคงยืนกรานที่จะปฏิเสธไม่ยอมให้ข้อมูลใดๆ เกี่ยวกับเรื่องนี้ต่อพวกลัทธินอกคอก พวกเขาจึงนำท่านกลับเข้าไปขังอีก 6 วัน จากนั้นก็คุมตัวท่านในฐานะของนักโทษของพวกเขายิ่งเมืองกรีนวิชเพื่อจะดำเนินคดีกับท่านที่นั่น อัลเฟงก็ยังไม่ยอมอ่อนข้อให้ในเรื่องการบอกข้อมูลเกี่ยวกับที่ซ่อนทรัพย์สมบัติของคริสตจักร และยังได้เตือนสติพวกเขาให้

ละทิ้งการกราบไหว้รูปเคารพและหันมายอมรับความเชื่อของคริสเตียน การกระทำเช่นนี้ได้สร้างความเดือดดาลให้แก่ดาเนียสเป็นอย่างมากจนพวกทหารได้ลากท่านออกนอกค่ายและทุบตีท่านอย่างไร้ความเมตตาปราณี แต่มีทหารคนหนึ่งที่ได้กลับใจเสียใหม่เพราะคำพยานของอัลเฟจ ทราบดีว่าความทนทุกข์ทรมานด้วยความเจ็บปวดอย่างน่าเวทนาของท่านคงจะยืดเยื้อออกไปอีกขณะที่ความตายเป็นสิ่งที่แน่ชัดอยู่แล้ว ทหารผู้นี้ได้เกิดแรงกระตุ้นจากคำสั่งสอนอย่างอามิตซึนมาจึงได้ตัดศีรษะของท่านเสียเพื่อปลดปล่อยท่านให้หลุดพ้นจากความทรมาน ดังนั้นการพลีชีพของท่านอัลเฟจจึงสิ้นสุดลงในลักษณะนี้เมื่อวันที่ 19 เมษายน ปี ค.ศ. 1012 เหตุการณ์ดังกล่าวได้เกิดขึ้นตรงจุดที่ที่คริสตจักรแห่งเมืองกรีนวิชซึ่งตั้งขึ้นเพื่อเป็นอนุสรณ์แด่ท่านอัลเฟจตั้งอยู่ในปัจจุบันนี้นั่นเอง หลังจากที่ท่านเสียชีวิตแล้วศพของท่านก็ถูกโยนลงไปแม่น้ำเทมส์อย่างไม่ไยดี แต่ก็ถูกพบในวันต่อมา บรรดาผู้ปกครองดูแลเขตคริสตจักรแห่งเมืองลอนดอนและเมืองลินคอล์นจึงได้เชิญศพของท่านนำไปฝังไว้ในคริสตจักรเซนต์เปาโล แต่ในปี ค.ศ. 1023 ได้ถูกย้ายไปฝังไว้ในเมืองแคนเทอร์เบอรีโดยท่านอีเธลมีธซึ่งเป็นหัวหน้าผู้ปกครองดูแลเขตคริสตจักรแห่งมณฑลนั้น

เจอราร์ด ชาวเมืองเวนิซได้ยอมถวายตัวในการปรนนิบัติรับใช้พระเจ้าตั้งแต่เยาว์วัยและได้ศึกษาเล่าเรียนพระธรรมในวิทยาลัยพระคัมภีร์เป็นช่วงระยะเวลาหนึ่งแล้วจึงได้ตัดสินใจอย่างแน่วแน่ที่จะจาริกไปให้ถึงดินแดนศักดิ์สิทธิ์ เมื่อเจอราร์ดได้เดินทางเข้าไปในประเทศฮังการีท่านได้ทำความรู้จักจนสนิทสนมกับกษัตริย์สติเฟนแห่งประเทศฮังการีผู้ทรงแต่งตั้งให้ท่านเป็นผู้ปกครองดูแลเขตคริสตจักรแห่งเมืองโซนาต

เมื่อกษัตริย์อิวและปีเตอร์ซึ่งสืบทอดราชบัลลังก์ต่อจากสติเฟนได้ถูกโค่นล้มอำนาจ อันดรูวราชโอรสของลาติสโลสผู้ทรงเป็นเชื้อพระวงศ์เชื้อสายเยอรมันทางฝ่ายอดีตกษัตริย์สติเฟนผู้ล่วงลับ ได้เถลิงถวัลย์ราชสมบัติเป็นยุคกษัตริย์โดยมีผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ ผู้สำเร็จราชการที่ชั่วร้ายนี้ได้สัญญาว่าจะให้อันดรูวได้ขึ้นครองราชสมบัติอย่างเต็มที่โดยมีเงื่อนไขว่าพระองค์จะต้องกวาดล้างหลักความเชื่อของคริสเตียนให้หมดไปจากประเทศฮังการีอย่างสิ้นเชิง ยุวกษัตริย์ทรงหลงใหลในชื่อเสียงลางก่อนเวลาอันสมควรได้ยอมรับข้อเสนอดังกล่าว เมื่อเจอราร์ดทราบข่าวเกี่ยวกับข้อตกลงที่ชั่วร้ายนี้เข้าจึงได้ตัดสินใจรับเป็นฐานะที่จะดำเนินการคัดค้านการกระทำบาปอย่างใหญ่หลวงของยุวกษัตริย์อันดรูวและพยายามชักจูงพระองค์ให้ถอนสัตยาบันที่ทรงกระทำนั้นเสีย ด้วยการมีปฏิธานเช่นนี้เจอราร์ดจึงได้ออกเดินทางพร้อมกับนักเทศน์ตำแหน่งสูงอีก 3 คนที่มีใจร้อนรนในความเชื่อเช่นเดียวกับท่านเพื่อจะมาเข้าเฝ้าและทูลทัดทานยุวกษัตริย์องค์นี้ ขณะนั้นผู้ที่ปรารถนาจะมาก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งกษัตริย์องค์ใหม่อย่างเต็มที่อยู่ในระหว่างการแปรพระราชฐานที่เมืองอัลบา เรกาเลีย และขณะที่คณะผู้ปกครองดูแลเขตคริสตจักร 4 ท่านกำลังจะข้ามแม่น้ำดานูบเพื่อจะไปเข้าเฝ้าอยู่นั้น พวกท่านก็ถูกขัดขวางโดยกองทหารรักษาการซึ่งประจำอยู่ที่นั่น เมื่อพวกทหารพบเห็นท่านและทราบจุดมุ่งหมายของการมาเข้าเฝ้าในครั้งนี้จึงใช้กำลังเพื่อยับยั้งพวกท่านอย่างไร้ความเมตตาปราณี ผู้รับ-ใช้ทั้ง 4 ท่านต้องทนแบกรับความเจ็บปวดจากการถูกทุบและขว้างด้วยก้อนหินอย่างอดทน และในที่สุดพวกทหารก็ลงมือสังหารพวกท่านด้วยหอก การพลีชีพของบุคคลผู้สมควรแก่การยกย่องเหล่านี้ได้เกิดขึ้นเมื่อปี ค.ศ. 1045

สตานิสลอส ซึ่งเป็นผู้ปกครองดูแลเขตคริสตจักรแห่งเมืองคราคา เป็นผู้ที่สืบเชื้อสายมาจากครอบครัวโปแลนด์ที่มีชื่อเสียง บิดาและมารดาของท่านต่างก็เป็นผู้ที่ดำเนินในทางของพระเจ้าอย่างเคร่งครัดมากพอ ๆ กับฐานะที่มั่งคั่งของพวกเขา และพวกเขามักจะนำทรัพย์สมบัติของเขาออกมาบริจาคและแจกจ่ายเพื่อบรรเทาทุกข์ และช่วยเหลือผู้ยากไร้ด้วยใจกว้างขวาง สตานิสลอสเคยตัดสินใจไม่ได้ว่าจะเป็นช่วงระยะเวลาหนึ่งว่าท่านควรจะอุทิศชีวิตอย่างนักบวชดี หรือควรจะถวายเป็นตัวรับใช้ในฐานะเป็นนักเทศน์ดี? ในที่สุดท่านก็ได้รับการชักชวนจากแลมเบิร์ต ชูล่า ซึ่งเป็นผู้ปกครองดูแลเขตคริสตจักรคราคาในเวลานั้นให้มาเป็นนักเทศน์โดยแลมเบิร์ตได้ให้ท่านเข้าร่วมงานในการปรนนิบัติรับใช้และได้แต่งตั้งให้ท่านเป็นมัคนายกในคริสตจักรหลวงในเขตปกครองดูแลของท่าน ท่านแลมเบิร์ตถึงแก่กรรมเมื่อวันที่ 25 พฤศจิกายน ในปี ค.ศ. 1071 ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องกับการสรรคหาผู้สืบทอดตำแหน่งต่อจากแลมเบิร์ตได้พร้อมใจกันเสนอชื่อ สตานิสลอส ดังนั้นท่านจึงได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งอันสูงส่งนี้สืบต่อไป

กษัตริย์องค์ที่ 2 ของประเทศโปแลนด์คือ โบลิสลอส โดยธรรมชาติแล้วพระองค์ทรงเป็นผู้ที่มีพระลักษณะนิสัยที่ดีอยู่หลายประการ แต่ภายหลังทรงยอมแพ้ต่ออารมณ์อันเร่าร้อนรุนแรงของตนเอง พระองค์จึงได้หลงกระทำความชั่วร้ายเป็นอันมากจนได้รับการขนานนามว่า "จอมโหด" มีเพียงสตานิสลอสผู้เดียวเท่านั้นที่กล้าทราบทูลถึงความผิดของพระองค์ เมื่อสตานิสลอสมีโอกาสที่เหมาะสมท่านก็จะชี้แจงให้พระองค์เห็นถึงความชั่วร้ายในการกระทำอันเลวทรามของพระองค์เป็นการลับเฉพาะ กษัตริย์ทรงขุนเคืองพระทัยเป็นอย่างยิ่งกับการที่สตานิสลอสใช้เสรีภาพในการทูลทัดทานพระองค์ครั้งแล้วครั้งเล่าจนในที่สุดพระองค์ก็ทรงตัดสินใจจะหานักเทศน์หลวงคนใหม่มาดำรงตำแหน่งแทนสตานิสลอส อยู่มาวันหนึ่งเมื่อโบลิสลอสทรงทราบมาว่าผู้ปกครองดูแลเขตคริสตจักรท่านนี้กำลังอยู่ในพระวิหารของโบสถ์เซนต์ไมเคิลซึ่งอยู่ห่างจากเมืองเพียงเล็กน้อย พระองค์จึงส่งทหารกองหนึ่งออกไปให้สังหารท่านเสีย พวกทหารก็จัดแจงที่จะออกไปกระทำภารกิจอันกระหายเลือดนี้อย่างรวดเร็ว แต่ทันทีที่พวกทหารมาเผชิญหน้ากับสตานิสลอส ลักษณะที่น่าเคารพเลื่อมใสของท่านนักเทศน์ผู้บริสุทธิ์ท่านนี้ได้ทำให้พวกเขาตะลึงงันด้วยความยำเกรงจนไม่สามารถจะกระทำสิ่งที่รับปากกับองค์กษัตริย์ไว้ได้ เมื่อพวกทหารกลับมาแล้วและเมื่อกษัตริย์ทรงทราบว่าพวกเขาไม่ได้เชื่อฟังและทำตามพระบัญชาของพระองค์ พระองค์ก็โถมเข้าไปสังหารพวกทหารด้วยอารมณ์อันเกรี้ยวกราดและกระชากกริชจากทหารผู้หนึ่ง แล้วทรงวิ่งออกไปยังพระวิหารด้วยอารมณ์อันพลุ่งพล่านอย่างรุนแรง เมื่อพบสตานิสลอสกำลังอยู่ที่แท่นบูชา พระองค์ก็ทรงจ้วงแทงกริชเข้าตรงหัวใจของท่านนักเทศน์หลวงท่านนี้จึงสิ้นใจตายทันทีเมื่อวันที่ 8 พฤษภาคม ปี ค.ศ. 1079

บทที่ 4

การข่มเหงโดยสันตะปาปาและคณะบาทหลวงในสมัยนั้น

ตั้งแต่เริ่มต้นจนมาถึงตรงจุดนี้ประวัติศาสตร์เกี่ยวกับการข่มเหงคริสเตียนจำกัดอยู่เพียงการข่มเหงรังแกที่มาจากโลกของพวกลัทธินอกคอกและนิกายความเชื่อที่ออกนอกกลุ่มนิกายที่มีใจคับแคบเท่านั้น แต่บัดนี้เรามาถึงช่วงเวลาที่มีการข่มเหงจะกระทำโดยพวกที่แอบอ้างตัวว่าเป็นสาวกของพระเยซูคริสต์แต่การกระทำที่ข่มเหงพวกคริสเตียนที่มีหลักความเชื่ออย่างถูกต้องนั้นกลับชั่วร้ายเลวทรามและเหี้ยมโหดทารุณมากกว่าการข่มเหงที่ได้รับจากพวกที่ไม่รู้จักพระเจ้าเที่ยงแท้เสียอีก ศาสนจักรของสันตะปาปาซึ่งไม่ยอมใส่ใจต่อแก่นแท้ของหลักคำสอนและวิญญานแห่งการประกาศข่าวประเสริฐก็ได้อาศัยอำนาจแห่งอาวุธและคมดาบทำการข่มเหงรังแกและกวาดล้างคริสตจักรของพระเจ้าอยู่นานหลายศตวรรษซึ่งเป็นช่วงเวลาที่สามารถเรียกได้ว่า "ยุคมืด" อย่างแท้จริง บรรดา กษัตริย์ทั้งหลายในแผ่นดินโลกได้ประทานอำนาจของพระองค์เองแก่ "สัตว์ร้าย" และทรงยอมอยู่ใต้บังคับบัญชาของมารสังคมนี่ชั่วร้ายซึ่งมักจะเป็นผู้ที่ได้นั่งบัลลังก์แห่งสันตะปาปา กษัตริย์ดังกล่าวก็อย่างเช่น จักรพรรดิเฮนรีแห่งประเทศเยอรมัน เป็นต้น ด้วยเหตุนี้มารสูมแห่งการข่มเหงโดยสันตะปาปาบางคนจึงได้โหมกระหน่ำลงไปยังคริสเตียนหลายต่อหลายกลุ่ม และกลุ่มแรกที่จะขอล่าวถึงนี่คือ พวกวอลเดินส์ในประเทศฝรั่งเศส

การข่มเหงคริสเตียนกลุ่มวอลเดินส์ในประเทศฝรั่งเศส

ก่อนหน้าที่จะถึงเวลานี้คริสตจักรของพระคริสต์ก็เต็มไปด้วยความเชื่อที่ผิด ๆ เกี่ยวกับสันตะปาปาและการเชื่อถือโซคกลางต่าง ๆ ซึ่งสิ่งเหล่านี้ค่อย ๆ เล็ดลอดเข้ามาครอบงำคริสตจักรของพระคริสต์เป็นเวลานานแล้ว มีน้อยคนนักที่จะตระหนักถึงภัยอันตรายและผลร้ายของความเชื่อผิดเหล่านี้ คนที่ทราบและตระหนักดีที่ตั้งใจที่จะรักษาความสว่างแห่งข่าวประเสริฐไว้ให้อยู่ในสภาพที่บริสุทธิ์และเปี่ยมด้วยสง่าราศี

บุคคลที่เปรียบเสมือนทรัพยากรคริสเตียนอันทรงคุณค่าผู้หนึ่งคือ บีเร็นการีอัส ซึ่งมีชีวิตอยู่เมื่อประมาณปี ค.ศ.1000 ท่านได้เทศนาถึงความจริงแห่งข่าวประเสริฐอย่างกล้าหาญในลักษณะที่เข้าใจได้ง่ายๆ ตามแบบฉบับดั้งเดิมของความจริงนั้น มีคนเป็นอันมากเกิดความเชื่อและยอมรับหลักคำสอนของท่าน ด้วยเหตุนี้จึงเรียกพวกนี้ว่าพวกบีเร็นการีอัส แล้วหลักคำสอนตามแนวทางของบีเร็นการีอัสก็ได้รับการสืบทอดต่อมาโดยเพียร์ บรูส ซึ่งได้เทศนาที่เมืองเทเลสภายใต้อาณัติการคุ้มครองจากท่านเอิร์ล ฮิลดีฟอนซ์ (เอิร์ลเป็นตำแหน่งขุนนาง) และด้วยเหตุที่พวกนักปฏิรูปศาสนาพวกนี้ได้แยกตัวออกจากศาสนจักรแห่งกรุงโรม ดังนั้นบทความและหลักคำสอนของพวกเขาจึงไปตีพิมพ์ลงในหนังสือที่ท่านบรูสเขียนขึ้น โดยได้ตั้งชื่อหนังสือเล่มนั้นว่า "ผู้ทรยศต่อพระคริสต์"

ในปี ค.ศ. 1140 จำนวนของพวกที่อยู่ฝ่ายปฏิรูปศาสนาที่มีมากอยู่แล้วก็ยิ่งเพิ่มทวีมากขึ้น แม้กระทั่งสัน

ตะ- ปาปาเองก็ยังคงใจจึงได้เขียนจดหมายไปถึงเจ้าชายหลายองค์เพื่อขอให้เนรเทศพวกนี้ออกไปจากเขตครอบครองของพระองค์ และยังได้จ้างผู้เชี่ยวชาญให้เขียนหนังสือต่อต้านพวกปฏิรูปศาสนาอีกด้วย

ในปี ค.ศ.1147 เฮ็นรี่แห่งเมืองเทาลาส์กลายเป็นนักเทศน์ที่โดดเด่นที่สุดในเวลานั้น เพราะเหตุนี้พวกปฏิรูปจึงถูกเรียกว่าพวกเฮนรี่เซียน และโดยเหตุที่คนพวกนี้ไม่ยอมรับเหตุผลใด ๆ ที่เกี่ยวข้องกับหลักความเชื่อนอกเสียจากว่าจะยกมาจากพระคัมภีร์เท่านั้น คณะสันตะปาปาจึงตั้งชื่อพวกนี้ว่า "พวกที่ถือหลักคำสอนของพวกอัครทูต" ในช่วงเวลาดังกล่าว ปีเตอร์ วอลโด ซึ่งเป็นชาวพื้นเมืองโลอันส์เป็นผู้ต่อต้านสันตะปาปาอย่างเอาจริงเอาจัง เพราะเหตุ ท่านนี้เองพวกปฏิรูปในบริเวณนั้นจึงได้ถูกเรียกว่า พวกวอลดอยส์ หรือพวกวอลเดินส์ ท่านวอลโดเป็นบุรุษที่มีลักษณะเด่นในด้านที่เป็นผู้มีความรู้ และมีปรรณชาติต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน หลักคำสอนของท่านก็เป็นที่ยอมรับของทุกคนทั่วไป และมีผู้คนเป็นอันมากจากทุกชนชั้นได้กลายเป็นสาวกของท่าน

ผู้ปกครองดูแลเขตศาสนจักรแห่งเมืองโลอันส์ ไม่พอใจกับการที่วอลโดใช้อิสรภาพในการวิพากษ์วิจารณ์สันตะปาปา และพระนักเทศน์ชาวโรมันอย่างเต็มที่เช่นนี้ จึงได้ส่งคนไปตักเตือนท่านให้หยุดการเทศนาในรูปแบบนี้เสีย วอลโดได้ตอบกลับไปว่า ตัวท่านเองไม่อาจที่จะเจียบเฉยในเรื่องนี้ได้เพราะเป็นสิ่งสำคัญที่ เกี่ยวข้องกับความรอดของจิตวิญญาณมนุษย์ และสำหรับเรื่องนี้แล้วท่านจะต้องเชื่อฟังพระเจ้ามากกว่าเชื่อ ฟังมนุษย์ เมื่อสันตะปาปาอเล็กซานเดอร์ที่ 3 ได้รับทราบคำโต้ตอบเหล่านี้จึงได้ตัดท่านและพรรคพวกที่สนับสนุนท่านออกจากศาสนจักร และยังได้สั่งให้ผู้ปกครองดูแลเขตศาสนจักรแห่งเมืองโลอันส์กำจัดพวกเขาให้หมดสิ้นไปจากแผ่นดินโลก เหตุการณ์นี้จึงกลายเป็นจุดเริ่มต้นของการข่มเหงพวกวอลเดินส์โดยสันตะปาปา

วอลโดได้หลบซ่อนอยู่ในเมืองโลอันส์เป็นเวลา 3 ปี และแม้ว่าจะมีการใช้ความพยายามอย่างที่สุดที่จะจับตัวท่านให้ได้ก็ตาม แต่ในที่สุดท่านก็มีโอกาสหนีออกจากที่ซ่อนไปยังภูเขาคอปินี หลังจากนั้นไม่นานพระเจ้าก็ทรงเปิดโอกาสให้ท่านเห็นช่องทางที่จะเผยแพร่หลักคำสอนของพระคริสต์ในเมืองคอปินี และเมืองพิคาร์ตีซึ่งได้ทำให้ฟิลิปซ์ตรีแห่งประเทศฝรั่งเศสขุนเคืองพระทัยยิ่งนัก จึงได้ใช้ปฏิบัติการทางทหารในเมืองพิคาร์ตี ซึ่งเป็นเมืองที่สาวกส่วนใหญ่ของวอลเดินส์อาศัยอยู่ พวกทหารได้ให้ทำลายบ้านเรือนกว่า 300 หลังคาเรือน ทำลายเมืองบางแห่งที่มีกำแพงล้อมรอบ เผาพวกปฏิรูปตายไปหลายคนและขับไล่คนอื่น ๆ ให้เข้าไปในเขตนอแอมดีและเยอรมัน

แต่ทั้ง ๆ ที่มีการข่มเหงอย่างรุนแรงเช่นนี้ความเชื่อของพวกปฏิรูปก็ยังคงเจริญรุ่งเรืองต่อไป พวกวอลเดินส์ในหลายพื้นที่กลับมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน สันตะปาปาโกรธแค้นที่พวกเขาเพิ่มจำนวนขึ้นจึงได้ใช้ความพยายามทุกวิถีทางที่จะทำลายล้างพวกเขาให้หมดสิ้นไปแบบถอนรากถอนโคนซึ่งทำให้พวกวอลเดินส์ไม่สามารถดำรงตำแหน่งที่มีอำนาจ ไม่สามารถทำงานที่มีเกียรติหรือมีผลประโยชน์ใด ๆ ได้ แม้แต่ที่ดินและทรัพย์สินสมบัติของพวกเขาก็ถูกยึด พวกเขาไม่ได้รับอนุญาตให้ฝังศพคนตายในแผ่นดินศักดิ์สิทธิ์ สำหรับพวกวอลเดินส์บางคนที่เป็นที่ปลื้มอยู่ในประเทศสเปนนั้น อัลดีฟอนซัสกษัตริย์แห่งเมืองอารรัาก็อนก็ได้รับการชักจูงจากสันตะปาปาให้ออกกฎหมายเป็นบทบัญญัติอย่างเข้มงวดให้พวกโรมันคาทอลิกทุกคนข่มเหงพวกเขาในทุกหนทุกแห่งที่ตามหาตัวจนพบ และได้มีคำสั่งออกมาว่าทุกคนที่ให้ความช่วยเหลือพวกเขาแม้เพียงเล็กน้อยก็จะถือว่าเป็นคนกบฏและมี

พฤติกรรมที่เป็นภัยอย่างร้ายแรงต่อบ้านเมือง

ปีเตอร์ วอลโด ก็ยังคงเทศนาต่อต้านศาสนจักรแห่งกรุงโรมด้วยใจกล้าหาญ ปฏิบัติการต่าง ๆ ของวอลโด และเพื่อน ๆ ที่ร่วมทำการในการปฏิรูปได้ก่อให้เกิดจุดเริ่มต้นของการตั้งศาลค้นหาและสอบสวนของศาสนจักรโรมันคาทอลิก สันตะปาปาอินโนเซนต์ที่ 3 ได้ให้บาทหลวงบางคนรับหน้าที่เป็นผู้ค้นหาและสอบสวนเพื่อจะมอบพวกปฏิรูปให้ตกอยู่ในเงื้อมมือของอำนาจฝ่ายโลก บาทหลวงเหล่านี้เมื่อได้รับข้อมูลมาเพียงเล็กน้อย หรือใช้วิธีคาดเดาเอาเองแล้วก็จะรีบมอบพวกปฏิรูปที่จับได้ให้แก่เจ้าหน้าที่บ้านเมือง และเจ้าหน้าที่บ้านเมืองก็จะมอบพวกเขาไว้ในเงื้อมมือของเพชรฆาต กระบวนการสอบสวนก็จะเต็มไปด้วยอย่างรวดเร็ว เพราะการมีข้อกล่าวหาที่เพียงพอแล้วที่จะเห็นว่ามีความผิด และไม่เคยมีการพิจารณาคดีผู้ที่ถูกกล่าวหาอย่างยุติธรรมเลย

แต่เมื่อสันตะปาปาเห็นว่าวิธีการเหล่านี้ไม่ก่อให้เกิดผลที่น่าพอใจเขาจึงตัดสินใจที่จะลองใช้วิธีการอื่นที่นุ่มนวลและดูเป็นธรรมชาติมากกว่า เพราะฉะนั้นเขาจึงส่งบาทหลวงที่มีสมณศักดิ์อันสูงส่งหลายคนให้ไปเทศนาท่ามกลางพวกวอลเด็นส์ และชักนำพวกเขาให้เปลี่ยนความคิดเห็นเสียใหม่ ในบรรดาบาทหลวงเหล่านี้มีคนหนึ่งชื่อ โดมินิค ซึ่งเป็นผู้ที่ร่อนรนในการกระทำตามเป้าหมายของสันตะปาปา โดมินิคได้คิดค้นและพัฒนาการจัดระบบตำแหน่งตามลำดับขั้นขึ้นมา ซึ่งเรียกกันโดยทั่วไปว่า "ระบบตำแหน่งตามลำดับขั้นของโดมินิคเนน" โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้เกิดความสะดวกในการติดต่อกับโลกภายนอก และตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาสมาชิกของระบบตำแหน่งตามลำดับขั้นนี้ก็เป็นตัวแหนดสำคัญในการสืบสวนสอบสวนคดีต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องทางโลก

อำนาจของบรรดาผู้ที่มีหน้าที่ในการค้นหาและสอบสวนก็มีอยู่อย่างไม่จำกัด พวกเขาสามารถจะดำเนินการกับใครก็ได้ตามใจปรารถนา โดยไม่มีการคำนึงถึงอายุ เพศ หรือยศฐาบรรดาศักดิ์ใดๆทั้งสิ้น ถ้าผู้ถูกกล่าวหาเป็นผู้ที่มีชื่อเสียงในทางเสื่อมเสียการกล่าวหานั้นก็ถือว่าถูกต้องและเพียงพอแล้ว และแม้แต่บุตรสนเท่ห์ที่ส่งโดยทางจดหมายก็ยังถือว่าเป็นหลักฐานที่ใช้ในการกล่าวหาผู้เคราะห์ร้ายได้ การเป็นคนมั่งมีก็เป็นความผิดเทียบเท่ากับสาวกในนิกายความเชื่อที่ออกนอกกลุ่มนอกรทาง (คาทอลิกเรียกคริสเตียนเป็นนิกายความเชื่อที่ออกนอกกลุ่มนอกรทาง) เพราะฉะนั้นคนเป็นอันมากที่มีเงินจึงถูกกล่าวหาว่าเป็นคนมั่งมี หรือเป็นผู้สนับสนุนนิกายความเชื่อที่ออกนอกกลุ่มนอกรทาง (หมายถึงความเชื่อของพวกคริสเตียนแท้ที่ถูกกล่าวหา) เพื่อนฝูงและญาติมิตรของผู้ที่ถูกคุมขังเพราะเหตุความเชื่อจะไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าเยี่ยมนักโทษเหล่านี้ คนที่พยายามเยี่ยมหรือปรนนิบัตินักโทษดังกล่าวก็ถือว่าเป็นการเสี่ยงภัยอย่างยิ่ง การหยิบยื่นหญ้าฟางเส้นเล็ก ๆ ให้แก่คนเหล่านั้นที่ถูกคุมขังสักเส้นหนึ่ง หรือการหยิบยื่นน้ำให้แก่พวกเขาสักแก้วหนึ่งก็เรียกได้ว่าเป็นผู้สนับสนุนนิกายความเชื่อที่ออกนอกกลุ่มนอกรทาง ไม่มีทนายความคนใดกล้าที่จะแก้คดีให้แม้ว่าจะเป็นที่นั่งของเขาเองก็ตาม และไม่กล้าแม้แต่จะจดบันทึกหรือจดจำเรื่องราวใด ๆ เพื่อจะเป็นประโยชน์ต่อพวกปฏิรูปเหล่านี้

อันที่จริง ความอาฆาตแค้นของพวกโรมันคาทอลิกก็ไม่ได้หยุดอยู่แค่เพียงหลุมฝังศพเท่านั้น แม้แต่กระดูกของพวกวอลเด็นส์หลายคนที่ได้ตายไปนานแล้วก็ยังถูกขุดขึ้นมาเผาจนกลายเป็นเถ้าถ่านเพื่อให้คนที่ยังมีชีวิตอยู่เกิดความหวาดกลัว และถ้าคนหนึ่งคนใดที่กำลังนอนใกล้จะตายอยู่แล้วถูกกล่าวหาว่าเป็นสาวกของพวกวอลเด็นส์

ทรัพย์สินสมบัติของเขาก็จะถูกยึดและมรดกของทายาทก็จะถูกโกงไปด้วย บางคนก็จะถูกบังคับให้ออกเดินทางจาริกไปยังแผ่นดินศักดิ์สิทธิ์ซึ่งขณะเดียวกันพวกโดมินิแคนก็จะเข้ามาครอบครองบ้าน และทรัพย์สินสมบัติของเขา เมื่อเจ้าของกลับมาพวกเขา ก็มักจะแกล้งทำเป็นไม่รู้จำ

ในปี ค.ศ.1380 บาทหลวงผู้ค้นหาและสอบสวนที่มีชื่อว่า แพรนซิส โบแรลลีได้รับมอบหมายงานจากสันตะปาปาคลีเมนต์ที่ 7 ให้ตามล่าและลงโทษพวกวอลเต็นส์ที่อยู่ในเมืองอิคซ์ เมืองแอมโบรน เมืองซาวอย เมืองออเรนจ์ เมืองอาร์เลส เมืองเวียนนา เมืองเวนิซ และเมืองเอวิกนอน เขาได้ไปยังเมืองแอมโบรน และเรียกทุกคนที่อาศัยอยู่ที่นั่นให้มาปรากฏตัวต่อหน้าเขา คนที่ถูกตรวจสอบแล้วพบว่าเป็นผู้มีความเชื่อแบบปฏิรูป ก็จะถูกมอบให้อยู่ในเงื้อมมือของอำนาจฝ่ายโลกและจะถูกเผาเสียด้วยไฟอันร้อนแรง ส่วนคนเหล่านั้นที่ไม่ยอมปรากฏตัวก็จะถูกตัดออกจากการศาสนจักรโทษฐานขัดขืนคำสั่ง และทรัพย์สินสมบัติของเขาจะถูกยึดด้วย ในการแบ่งสรรทรัพย์สินสมบัติเหล่านี้ บาทหลวงแพรนซิส โบแรลลีจะได้รับส่วนแบ่งมากกว่าเจ้าหน้าที่ฝ่ายโลกคือได้รับมากกว่า 2 ใน 3 ของทรัพย์สินสมบัติของทุกคนที่ถูกปรับโทษในขณะที่ผู้มีอำนาจฝ่ายโลกจะได้รับน้อยกว่า 1 ใน 3 ส่วน บางทีก็ไม่ได้อะไรเลย พวกปฏิรูปทุกคนที่อาศัยอยู่ในเมืองอื่น ๆ ที่มีชื่ออยู่ในเขตรับผิดชอบของนักบวชคนนี้ต่างก็ต้องทนทุกข์ทรมานไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากันเลย

ในปี ค.ศ.1400 พวกวอลเต็นส์ที่อาศัยอยู่ตามหุบเขาพราเกิล่าได้ถูกกองทหารกองหนึ่งโจมตีอย่างฉับพลันจากการยุ้งของบาทหลวงบางคน กองทหารนั้นได้ปล้นเรือนของพวกวอลเต็นส์ ฆ่าผู้ที่อาศัยอยู่ในบ้านนั้น และขับไล่พวกเขาไปยังภูเขาแอลป์ซึ่งมีคนเป็นอันมากแข็งตายด้วยความหนาวเย็นเพราะในขณะนั้นเป็นช่วงฤดูหนาวที่หนาวเย็นที่สุดโดยเฉพาะอย่างยิ่งในแถบเทือกเขาแอลป์นี้เอง

ในปี ค.ศ.1460 การข่มเหงก็ยังดำเนินต่อไปในเมืองดอฟินีโดยหัวหน้าผู้ปกครองดูแลเขตศาสนจักรแห่งเมืองแอมโบรนซึ่งได้มอบภาระหน้าที่นี้ให้แก่บาทหลวงคนหนึ่งชื่อจอห์น เวย์ลิตี บาทหลวงคนนี้ได้ทำการข่มเหงด้วยความรุนแรงยิ่งนัก ไม่เพียงแต่พวกวอลเต็นส์เท่านั้นที่ต้องทนทุกข์ทรมาน แม้แต่พวกโรมันคาทอลิกหลายคนก็ต้องสงสัยก็ถูกทรมานด้วย เพราะถ้ามีคาทอลิกคนหนึ่งคนใดแสดงความเมตตา สงสารหรือช่วยเหลือผู้บริสุทธิ์ที่ถูกกระทำทารุณกรรม พวกเขาก็จะถูกกล่าวหาอย่างแน่นอนว่ามีใจเอนเอียงเข้าข้างนิกายที่ออกนอกกลุ่มนอกรีต และจะต้องประสบชะตากรรมร่วมกับพวกเขาด้วย ในที่สุดการกระทำของบาทหลวงเวย์ลิตี ก็รุนแรงจนทนกันต่อไปไม่ได้แล้ว พวกคาทอลิกจำนวนมากจึงได้ร่วมกันลงชื่อและยื่นคำฟ้องต่อเวย์ลิตีไปยังพระเจ้าหลุยส์ที่ 11 กษัตริย์แห่งประเทศฝรั่งเศส ซึ่งได้ทรงตัดสินพระทัยและประทานพระบรมราชานุญาตให้เป็นไปตามข้อเรียกร้องของพวกเขานั้น และได้ส่งพระบรมราชโองการดังกล่าวไปยังเจ้าเมืองดอฟินีให้หยุดการข่มเหงนั้น อย่างไรก็ตามบาทหลวงเวย์ลิตีก็ยังข่มเหงต่อไปตามคำสั่งของหัวหน้าผู้ปกครองดูแลเขตศาสนจักรโดยการใช้ช่องโหว่จากข้อความสุดท้ายของคำสั่งนั้น เขาได้เสแสร้งว่าเขาไม่ได้กระทำอะไรที่ขัดกับพระบัญชาของกษัตริย์ที่ได้ทรงสั่งให้พิพากษาลงโทษคนเหล่านั้นที่สนับสนุนสิ่งใดก็ตามที่เป็นศัตรูต่อความเชื่อที่บริสุทธิ์ของคาทอลิก แต่ในที่สุดการข่มเหงนี้ก็ปิดฉากลงเพราะหัวหน้าผู้ปกครองดูแลเขตศาสนจักรคนนี้ได้ตายไปในปี ค.ศ. 1487

ในปี ค.ศ.1488 สันตะปาปาอินโนเซนต์ที่ 8 ตัดสินใจที่จะทำการข่มเหงพวกวอลเด็นส์ และเพื่อจุดมุ่งหมายนี้เขาจึงได้ส่งอัลเบิร์ต เดอ คาพิทาเนอัส หัวหน้าผู้ปกครองดูแลเขตศาสนจักรแห่งเมืองครีโมนาไปที่ประเทศฝรั่งเศส เมื่ออัลเบิร์ตมาถึงเมืองคอปินีแล้ว เขาก็ได้ขอความช่วยเหลือจากร้อยโทของกษัตริย์แห่งประเทศนั้นให้มาช่วยกันกำจัดพวกวอลเด็นส์จากหุบเขาลอยเซ่ นายร้อยโทคนนี้ก็เต็มใจที่จะให้ความช่วยเหลือในทันที จึงได้พากันยกกองทัพไปยังหุบเขาแห่งนั้น แต่เมื่อพวกทหารมาถึงหุบเขาแล้ว พวกเขา ก็พบว่าพวกวอลเด็นส์ที่เคยอาศัยอยู่ที่นี้ได้ทิ้งหุบเขาไว้ให้รกร้าง และหนีขึ้นภูเขาไปหลบซ่อนตัวอยู่ตามถ้ำสัตว์และถ้ำอื่น ๆ โดยทั่วไป หัวหน้าผู้ปกครองดูแลเขตศาสนจักรคนนั้นและนายร้อยโทก็ยกกองทัพตามไปอย่างกระชั้นชิด และสามารถจับตัวพวกวอลเด็นส์ได้เป็นจำนวนมาก เมื่อจับตัวได้แล้วก็โยนพวกเขาลงมาจากหน้าผาสูงชัน ทำให้พวกเขาตกลงมากระแทกพื้นร่างแหลกเหลวไม่มีชิ้นดี อย่างไรก็ตามมีหลายคนที่ได้ถอยร่นเข้าไปในถ้ำใหญ่ส่วนที่ลึกที่สุด และเพราะเหตุที่พวกเขา รู้จักความลึกลับซับซ้อนของถ้ำนี้ดีจึงสามารถหลบซ่อนตัวหนีจากการตามล่าไปได้ แต่เมื่อหัวหน้าผู้ปกครองดูแลเขตศาสนจักรและนายร้อยโทไม่หาตัวพวกเขาไม่พบจึงได้สั่งให้เอากิ่งไม้แห้ง ๆ มากองสุ่มไว้ที่ปากถ้ำหลาย ๆ แห่ง แล้วจุดไฟ พวกวอลเด็นส์ที่หลบซ่อนอยู่ในถ้ำเหล่านั้นจึงถูกควั่นรมตายอย่างน่าเวทนาอยู่ภายในถ้ำนั่นเอง

เมื่อพระเจ้าหลุยส์ที่ 12 ขึ้นครองราชสมบัติแห่งประเทศฝรั่งเศส ในปี ค.ศ.1598 พวกวอลเด็นส์ได้ถวายฎีการ้องเรียนขอให้พระองค์มีพระบัญชาให้มีการคืนทรัพย์สินของพวกตนกลับคืนมา กษัตริย์องค์นี้ทรงตั้งพระทัยที่จะให้มีการสอบสวนเรื่องนี้โดยไม่ลำเอียงเข้าข้างฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง จึงได้ส่งผู้แทนที่ได้รับมอบหมายจากพระองค์พร้อมด้วยคนของสันตะปาปาเข้าไปร่วมกันทำการสอบสวนเรื่องนี้โดยตรงไปตรงมา พวกพยานที่ให้การปรักปรำพวกวอลเด็นส์ก็ถูกสอบสวนด้วย ในที่สุดผู้แทนพระองค์ก็ได้ประกาศว่า แม้แต่ตัวเขาเองก็ยังอยากจะเป็นคนที่ดีให้ได้เท่ากับคริสเตียนที่ถือว่าแย่ที่สุดพวกวอลเด็นส์นั้น รายงานที่น่าชื่นชมนี้ก็ถูกส่งไปถึงกษัตริย์ พระองค์จึงได้ออกคำสั่งให้คืนทรัพย์สินสมบัติของพวกวอลเด็นส์แก่เขาไปทันที แต่หัวหน้าผู้ปกครองดูแลเขตศาสนจักรแห่งเมืองแอมโบรนซึ่งมีทรัพย์สินสมบัติของพวกวอลเด็นส์จำนวนมากที่สุดได้โต้แย้งว่าตนเองไม่ยอมคืนทรัพย์สินสมบัติใด ๆ ทั้งสิ้นเพราะทรัพย์สินสมบัติเหล่านั้นได้ถูกรวบรวมเข้าเป็นทรัพย์สินในเขตศาสนจักรของเขาแล้ว อย่างไรก็ตามด้วยความรู้สึกอิฉา ริชยา เขาจึงเสนอว่าจะยอมคืนสวนองุ่นหลายแห่งที่ยึดมาได้โดยมีข้อแม้ว่า ชุมนางทั้งหลายแห่งเมืองคอปินีจะต้องคืนทุกสิ่งทุกอย่างที่ยึดได้จากพวกวอลเด็นส์ แต่ไหนเลยพวกขุนนางจะยอมทำเช่นนั้น ตรงกันข้ามพวกเขากลับปฏิเสธข้อเสนอนี้โดยสิ้นเชิง เพราะอยากจะเป็นครอบครัวสมบัติที่ยึดมาได้เช่นเดียวกับหัวหน้าผู้ปกครองดูแลนั่นเอง เมื่อพวกวอลเด็นส์เห็นว่าพวกตนไม่อาจที่จะได้ทรัพย์สินสมบัติคืนจึงได้ร้องเรียนต่อกษัตริย์อีกครั้งหนึ่ง และพระองค์ทรงให้ความสนใจต่อคำร้องเรียนของพวกเขา จึงทรงเขียนจดหมายไปถึงหัวหน้าผู้ปกครองดูแลเขตศาสนจักร ซึ่งเขาได้ตอบกลับมาด้วยความว่า "ในตอนเริ่มต้นของการข่มเหงนั้น พวกวอลเด็นส์ได้ถูกสันตะปาปาตัดออกจากศาสนจักร และผลที่เกิดขึ้นตามมาคือทำให้ทรัพย์สินสมบัติของพวกเขายึดไปด้วย เพราะฉะนั้นทรัพย์สินสมบัติเหล่านี้จะคืนให้อย่างชอบธรรมไม่ได้จนกว่าคำพิพากษาเรื่องการตัดพวกเขาออกจากศาสนจักรนั้นจะถูกยกเลิกเสียก่อน"

ในที่สุดพวกวอลเดินส์ซึ่งอยู่ในเมืองดอปินี ได้แพร่กระจายเข้าไปในส่วนอื่น ๆ อีกหลายส่วน และได้ทวีจำนวนเพิ่มขึ้นเป็นอันมากโดยเฉพาะอย่างยิ่งในแคว้นโพรวองซ์ ย้อนกลับไปในตอนที่เราเจอพวกวอลเดินส์ถึงแคว้นโพรวองซ์เป็นครั้งแรกนั้น แคว้นนี้เกือบจะเป็นทะเลทรายเลยทีเดียว แต่ด้วยความขยันขันแข็งและความมานะบากบั่นของพวกเขาในไม่ช้าแคว้นนี้ก็อุดมสมบูรณ์ด้วยข้าวโพด น้ำมัน น้ำมันและผลไม้มาชนิด บ่อยครั้งที่เดียวที่สันตะปาปามาพักที่ตำหนักของตนในเมืองเอวิกอนจึงมีโอกาสได้อยู่ใกล้กับพวกนี้บ้าง และในบางครั้งก็ได้ทราบข่าวเกี่ยวกับความขัดแย้งของพวกเขาที่มีต่อศาสนจักรแห่งกรุงโรมหลายต่อหลายเรื่องด้วยกัน ซึ่งเหตุการณ์เหล่านี้ทำให้สันตะปาปารู้สึกขุ่นเคืองใจเป็นอย่างยิ่งจึงได้ตัดสินใจที่จะข่มเหงพวกเขาในเขตพื้นที่นี้อย่างอำมหิต การดำเนินการอย่างรุนแรงจนถึงขีดสุดนี้ก็เกิดขึ้นภายใต้คำสั่งของผู้มีสิทธิอำนาจฝ่ายศาสนจักรเพียงอย่างเดียวโดยไม่ได้มีการปรึกษากับกษัตริย์แห่งประเทศฝรั่งเศสทำให้พระองค์รู้สึกตกพระทัยจึงได้ส่งผู้ควบคุมการสอบสวน และบาทหลวงของพระองค์ไปพิจารณาสอบสวนเรื่องที่เกิดขึ้น

เมื่อเจ้าหน้าที่ทั้ง 2 คนกลับมาแล้วก็ได้ถวายรายงานให้ทรงทราบว่า พวกวอลเดินส์ไม่ได้เป็นพวกอันตรายตามที่เข้าใจกัน พวกเขาดำเนินชีวิตที่เรียบง่ายด้วยความสัตย์ซื่อที่น่าชมเชย พวกเขาได้สั่งสอนให้ลูก ๆ ของเขารักพระเจ้าและรับพิธีบัพติศมา และยังได้สอนลูก ๆ ให้รู้จักคำอธิษฐานขององค์พระผู้เป็นเจ้า ให้รู้จักหลักข้อเชื่อของคริสเตียนและบัญญัติ 10 ประการ พวกเขาถือรักษาวันขององค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างบริสุทธิ์ เกรงกลัวพระเจ้า ถวายพระเกียรติแด่กษัตริย์ และปรารถนาดีต่อประเทศชาติ กษัตริย์ถึงกับอุทานออกมาว่า "ถ้าอย่างนั้นพวกเขาก็เป็นคริสเตียนที่ดีกว่าตัวเรา และประชาชนของเราที่เป็นคาทอลิกนะสิ เหตุฉะนั้นพวกเขาจึงไม่สมควรที่จะถูกข่มเหง" กษัตริย์องค์นี้ทรงประเสริญเท่า ๆ กับคำตรัสของพระองค์จึงได้ทรงมีพระบัญชาให้เลิกการข่มเหงเสีย

เวลาผ่านไปอีกช่วงระยะเวลาหนึ่ง พวกที่อาศัยอยู่ในเมืองเมรินดอลได้รับคำสั่งให้หัวหน้าครอบครัวทุกคนในเมืองนั้นมาปรากฏตัวต่อศาลของศาสนจักร เมื่อพวกเขาปรากฏตัวและประกาศตัวว่าเป็นพวกวอลเดินส์พวกเขาก็ถูกนำไปเผาทันที ครอบครัวของเขาถือว่าเป็นพวกที่ผิดกฎหมาย ที่พักอาศัยของพวกเขาที่ถูกทิ้งให้รกร้างว่างเปล่าไป และป่าไม้ที่ล้อมรอบเมืองนั้นก็ถูกตัดลงมาเป็นพื้นที่จตุรัสขนาด 200 ก้าวเพื่อว่าบริเวณทั้งหมดนั้นจะกลายเป็นเมืองร้าง

ผู้นำของเมืองโอพีตได้ส่งกองทหารหลายกองเข้าไปเผาหมู่บ้านบางแห่งที่พวกโปรเตสแตนต์ครอบครองอยู่ ทหารเหล่านี้ได้ปฏิบัติภารกิจอันเหี้ยมโหดตามคำสั่งนั้นทันที และยังสามารถทำกินเลยด้วยการปฏิบัติต่อพวกที่อาศัยอยู่ที่นั่นอย่างป่าเถื่อน โดยไม่คำนึงว่าจะเป็นทารก หรือคนแก่ มีอายุเท่าใดหรือเพศใด จากนั้นเขาก็ยกทัพไปตีเมืองคาไบรเออเรสและได้ระดมยิงเข้าไปในเมืองนั้นอย่างบ้าคลั่ง แต่โดยความเป็นจริงแล้วในช่วงเวลานั้นเองมีชาวนาที่ยากจนและน่าสงสารเพียงไม่เกิน 60 คนเท่านั้นที่อาศัยอยู่รวมกันเป็นครอบครัวภายในเมืองนั้น พวกเขาได้ส่งข่าวมาบอกผู้ข่มเหงรังแกว่า ไม่ต้องสิ้นเปลืองดินปืนที่ใช่ยิงเข้าไปในเมืองหรอกเพราะพวกเขาพร้อมจะเปิดประตูเมืองและยอมจำนนแล้ว แต่มีข้อแม้ว่าพวกเขาจะต้องได้รับอนุญาตให้หนีไปยังเมืองเจนีวาหรือประเทศเยอรมันโดยไม่มีการตามรังควานแต่อย่างใด พวกเขาก็ได้รับคำมั่นสัญญาว่าจะกระทำตามคำขอร้องดังกล่าว แต่ทันทีที่ประตูเมือง

เปิดออก ผู้นำที่สับปลับคนนั้นก็สั่งให้ฟันผู้ชายให้ขาดออกเป็นชิ้น ๆ ซึ่งคำสั่งอันเหี้ยมโหดนี้ก็ได้รับการปฏิบัติตามทันที

ส่วนพวกผู้หญิงรวมและเด็กอีกหลายคนถูกต้อนเข้าไปในยั้งข้าวหลังใหญ่แล้วจุดไฟเผาเสีย ทุกคนจึงถูกเผาผลาญตายในเปลวไฟนั่นเอง พวกผู้หญิงและเด็กคนอื่น ๆ ได้หนีเข้าไปหลบภัยอยู่ในคริสตจักรแห่งหนึ่ง ผู้นำคนนั้นได้สั่งให้นายทหารยร้อยเอกคนหนึ่งยกกำลังตามไปฆ่าพวกเขาให้หมด ตอนแรกร้อยเอกคนนี้ได้ปฏิเสธโดยกล่าวว่า "การกระทำที่โหดร้ายโดยไม่จำเป็นและการฆ่าผู้ที่ไม่มีความผิดและอ่อนแอกว่านั้นไม่ใช่วิถีของนักรบและชายชาติทหาร" ผู้นำไม่พอใจกับคำตอบของเขาจึงได้กล่าวว่า "ฉันขอคำสั่งแก่ให้ปฏิบัติตามคำสั่งของฉันอย่างเคร่งครัดทันที ไม่เช่นนั้นจะมีโทษฐานขัดคำสั่งผู้บังคับบัญชา" ร้อยเอกคนนั้นก็กลัวจะมีโทษฐานขัดคำสั่งจึงได้ลงมือกระทำตามคำสั่งของผู้นำคนนั้น ผู้นำคนนั้นยังได้ส่งทหารกองหนึ่งแยกจากกองทัพของเขาให้เข้าไปทำลายเมืองคอสต้าให้ย่อยยับซึ่งพวกทหารได้กระทำลงไปอย่างโหดเหี้ยมป่าเถื่อนจนเกินกว่าที่จะบรรยายได้ แต่ในที่สุดพระพิโรธและการพิพากษาของพระเจ้าก็มาถึงผู้นำปีศาจที่โหดเหี้ยมคนนี้ เขาได้ทนทุกข์ทรมานด้วยโรคร้ายที่เจ็บปวดรวดร้าว และนำกลัวที่สุดจนสิ้นลมหายใจไปด้วยความทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัส

การข่มเหงในลักษณะเช่นนี้ได้ดำเนินติดต่อกันเป็นช่วงระยะเวลาอันยาวนานหลายศตวรรษภายใต้การปกครองของสันตะปาปาและพระชั้นสูงแห่งศาสนจักรโรมันคาทอลิกหลายต่อหลายคน

การข่มเหงพวกอัลบิเจนส์

พวกอัลบิเจนส์เป็นกลุ่มคนที่มีความเชื่อแบบปฏิรูปซึ่งอาศัยอยู่ในประเทศอัลไบ ในการประชุมสภาที่เมืองลาเทอแรนนั้นสันตะปาปาอเล็กซานเดอร์ที่ 3 ได้สั่งให้ลงโทษพวกอัลบิเจนส์เพราะเหตุความเชื่อ แต่พวกเขากลับเพิ่มจำนวนมากขึ้นอย่างรวดเร็วจนกระทั่งมีหลายเมืองที่เต็มไปด้วยผู้คนที่มีความกล้าหาญใหม่เพราะการเป็นพยานของพวกเขา และนอกจากนี้ยังมีขุนนางคนสำคัญหลายคนรับเอาหลักคำสอนและความเชื่อของพวกเขาด้วย ในบรรดาขุนนางเหล่านี้มีอยู่ 2 คนซึ่งเป็นขุนนางที่มีชื่อเสียงในตระกูลเรย์มอนด์คือ ท่านเอิร์ล เรย์มอนด์แห่งเมืองเทาลาส์ และท่านเอิร์ล เรย์มอนด์แห่งเมืองโพอิซซ์ นอกจากนี้ก็ยังมีท่านเอิร์ลแห่งเมืองบิแซร์ด้วย เป็นต้น

อยู่มาวันหนึ่งได้มีเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดขึ้น เจ้าหน้าที่ผู้มีตำแหน่งระดับสูงของคาทอลิกคนหนึ่งที่มีชื่อว่า ปีเตอร์ ได้ถูกฆ่าตายในเขตรับผิดชอบของท่านเอิร์ล เรย์มอนด์แห่งเมืองเทาลาส์ สันตะปาปาจึงได้ใช้การฆาตกรรมนี้เป็นข้ออ้างที่จะข่มเหงขุนนางคนนี้รวมทั้งบริวารของท่านด้วย สันตะปาปาได้ส่งตัวแทนหลายคนออกไปทั่วทวีปยุโรปเพื่อไปประตมกำลังมาต่อสู้กับพวกอัลบิเจนส์ โดยได้ให้คำมั่นสัญญาในฐานะประมุขสูงสุดของศาสนาคริสต์นิกายโรมันคาทอลิกว่าทุกคนที่เข้าร่วมในสงครามครั้งนี้จะได้ขึ้นสวรรค์อย่างแน่นอน สันตะปาปาได้เรียกสงครามนี้ว่า สงครามบริสุทธิ์ ซึ่งจะต้องจับอาวุธขึ้นต่อสู้เป็นเวลานาน 40 วัน ทุกคนที่เข้าร่วมเพื่อบรรลุเป้าหมายดังกล่าวจะได้รับกุศลผลบุญมากเท่ากับคนที่เคยเข้าร่วมในสงครามครูเสดเพื่อแย่งชิงแผ่นดินบริสุทธิ์นั้น สันตะปาปายังได้

ออกคำสั่งไปถึงบรรดาหัวหน้าผู้ปกครองดูแลเขตศาสนจักรต่างๆ และผู้ปกครองดูแลเขตศาสนจักรทุกคนให้ตัดท่าน เอิร์ลแห่งเมืองเทาลาส์ออกจากศาสนจักรและตัดออกจากการร่วมสามัคคีธรรมในพิธีกรรมอันศักดิ์สิทธิ์ซึ่งจัดขึ้นทุกวันสะบาโตและวันเทศกาลเลี้ยงต่าง ๆ ขณะเดียวกันสันตะปาปาก็ได้ประกาศปลดเปลื้องความผิดแก่เหล่าบริวารของท่านเอิร์ลที่เคยให้สัตย์ปฏิญาณว่าจะจงรักภักดีต่อท่านเอิร์ลตลอดไป และยังสามารถสั่งให้พวกเขาออกตามล่าตัวท่านเอิร์ล นอกจากนี้สันตะปาปายังได้ยึดที่ดินบางส่วนของท่านเอิร์ลมาเป็นกรรมสิทธิ์ของตน ทำลายทรัพย์สินสมบัติของท่าน และฆ่าบริวารทั้งหลายของท่านที่ยังคงซื่อสัตย์และจงรักภักดีต่อท่านเอิร์ล

เมื่อท่านเอิร์ลได้ยื่นถึงการกระทำอันอุกอาจของสันตะปาปาอเล็กซานเดอร์ที่ 3 และการเตรียมงานใหญ่เพื่อต่อต้านท่าน ท่านจึงได้เขียนจดหมายไปถึงสันตะปาปาองค์นี้โดยตรงไปตรงมา เพราะไม่ปรารถนาที่จะถูกพิพากษาปรับโทษโดยที่ยังไม่มีโอกาสให้การหรือแก้ข้อกล่าวหาเลย ท่านเอิร์ลยังได้ย้ำให้สันตะปาปาแน่ใจว่าตัวท่านเองไม่ได้มีส่วนในการตายของปีเตอร์ แต่สันตะปาปาได้ตั้งใจอย่างแน่วแน่แล้วว่า จะทำลายท่านให้พินาศย่อยยับไปจึงตัดสินใจที่จะไม่ฟังการแก้คดีใด ๆ ของท่านทั้งนั้น แล้วกองทัพที่นำเกรงขามซึ่งมีพวกขุนนางและพระชั้นสูงหลายคนเป็นแม่ทัพก็เริ่มยกทัพออกไปสู้รบกับพวกอัลบิเจนส์ ท่านเอิร์ลมีทางเลือกที่จะใช้กำลังในการต่อสู้เพื่อป้องกันตัวหรือเลือกที่จะยอมจำนน และท่านก็ตัดสินใจเลือกอย่างที่สอง คือยอมจำนน ผู้แทนของสันตะปาปาประจำอยู่ที่เมืองแวลเลนซ์ ท่านเอิร์ลจึงเดินทางไปที่นั่นและท่านได้กล่าวโต้แย้งออกมาว่าท่านประหลาดใจที่มีการส่งทหารพร้อมอาวุธมากันเป็นจำนวนมากเพื่อจะมาต่อสู้กับท่านก่อนที่จะได้มีการพิสูจนกันสักเล็กน้อยถึงความผิดของท่าน เหตุฉะนั้นท่านจึงตั้งใจที่จะมอบตัวโดยมีค่าให้การจากความสำนึกผิดขอขมาชั่วดีเป็นอาวุธ และหวังว่ากองทัพคงจะถูกห้ามปรามไม่ให้ปล้นบริวารทั้งหลายของท่านซึ่งเป็นผู้บริสุทธิ์ ผู้แทนได้ตอบว่าเขารู้สึกดีใจที่ท่านเอิร์ลได้ยอมมอบตัวแต่โดยดี แต่ในเรื่องเกี่ยวกับข้อเสนอของท่านนั้น เขาไม่อาจจะเสแสร้งแก้งบอกท่านว่า ได้ยกเลิกคำสั่งเหล่านี้แก่พวกทหารแล้ว นอกเสียจากว่าท่านจะยอมมอบเมืองป้อมปราการที่ดีที่สุดของท่าน 7 แห่งให้แก่สันตะปาปาเพื่อเป็นหลักประกันถึงการประพฤติดัวของท่านในอนาคต

การเรียกร้องของผู้แทนสันตะปาปาทำให้ท่านเอิร์ลทราบว่าคุณเองตัดสินใจผิดพลาดที่ยอมมอบตัวในครั้งนี้นี้ แต่ก็สายเกินไปเสียแล้วท่านรู้ว่าตนเองกำลังอยู่ในฐานะของนักโทษจึงได้สั่งให้มอบป้อมปราการเหล่านั้นแก่พวกเขาโดยดี ทันทีที่ผู้แทนของสันตะปาปาเข้ายึดสถานที่เหล่านั้น เขาก็สั่งให้เจ้าเมืองทั้งหลายที่ปกครองเมืองเหล่านั้นมาปรากฏตัวต่อหน้าเขา เมื่อพวกเจ้าเมืองมาถึงแล้วเขาก็กล่าวว่า ท่านเอิร์ลแห่งเมืองเทาลาส์ได้มอบป้อมปราการทั้งหลายของท่านให้แก่สันตะปาปาแล้ว ดังนั้นพวกเขาจะต้องถือว่าเดี๋ยวนี้พวกเขาเป็นคนของสันตะปาปา ไม่ใช่คนของท่านเอิร์ลอีกต่อไป เพราะฉะนั้นพวกเขาจะต้องจงรักภักดีต่อเจ้านายคนใหม่ของพวกเขา เจ้าเมืองเหล่านั้นต่างก็ประหลาดใจที่เห็นเจ้านายของตนถูกจับเป็นเชลยเช่นนั้น และพวกตนก็ถูกบังคับให้จงรักภักดีต่อเจ้านายใหม่ แต่สิ่งที่ทำให้พวกเขาต้องปวดร้าวใจยิ่งไปกว่านั้นก็คือ ได้มีการทำการอภัยสอดสูต่อท่านเอิร์ลโดยที่ท่านได้ถูกถอดเสื้อผ้าออก และถูกคุมตัวไปเดินรอบหลุมฝังศพของปีเตอร์ ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ในลำดับชั้นของคาทอลิกที่ถูกฆาตกรรม 9 รอบ และถูกเขี่ยอย่างทารุณ พวกนั้นยังได้บังคับให้ท่านสาบานว่าท่านจะเชื่อฟังและจงรักภักดีต่อ

สันตะปาปาตราบชีวิตจะหาไม่ และจะยอมปฏิบัติตามศาสนจักรแห่งกรุงโรม และยอมมีส่วนร่วมในการต่อต้านพวกอัลบิเจนส์ที่จะไม่กลับไปหาพวกเขาอีก ผู้ทำการแทนสันตะปาปาได้กระทำแก่ท่านจนถึงขั้นสั่งให้ท่านเข้าร่วมกับกองทัพตามคำสั่งฎีกาที่ท่านได้ให้ไว้แล้ว โดยให้ดูแลการยึดเมืองบิซิเออเร็ส กองทัพก็ได้ยกไปล้อมเมืองบิซิเออเร็สไว้

ท่านเอิร์ลแห่งเมืองบิซิเออเร็สผู้เป็นเจ้าของเมืองคิดว่าคงจะป้องกันเมืองนี้ต่อไปอีกไม่ไหวแล้วจึงได้ออกมาแสดงปรากฏตัวต่อหน้าผู้แทนของสันตะปาปา และได้อ้อนวอนเขาให้สงสารและเห็นใจพวกชาวเมืองโดยได้แจ้งให้ทราบว่ามีพวกคาทอลิกอาศัยอยู่ในเมืองนี้มากเท่ากับพวกอัลบิเจนส์ ผู้แทนได้ตอบว่าข้อแก้ตัวสารพัดที่ยกมาอ้างนั้นล้วนแล้วแต่เปล่าประโยชน์ทั้งสิ้น และเมืองนี้จะต้องยอมจำนนโดยดี มิฉะนั้นผลที่ตามมาจะก่อให้เกิดความรุนแรง และน่ากลัวที่สุด เมื่อท่านเอิร์ลแห่งเมืองบิซิเออเร็สกลับเข้าไปในเมืองแล้วจึงได้บอกแก่ชาวเมืองว่าท่านไม่ได้รับความเมตตากรุณาใด ๆ ทั้งสิ้น นอกเสียจากว่าพวกวอลเต็นส์จะยอมให้สัตย์ปฏิญาณว่าจะทิ้งความเชื่อของตนและยอมเข้ามาถือการนมัสการตามแบบศาสนจักรแห่งกรุงโรม (คาทอลิก) เท่านั้น กองทัพของพวกโรมันคาทอลิกได้กดดันให้พวกอัลบิเจนส์ทำตามคำเรียกร้องนี้ แต่พวกอัลบิเจนส์กลับตอบออกมาด้วยความเชื่อที่เขากล้าหาญใจว่าพวกเขาจะไม่ยอมละทิ้งความเชื่อของตนเพราะเห็นแก่ราคาอันต่ำของชีวิตที่ไร้ค่านี้ ถ้าพระเจ้าทรงพอพระทัยที่จะปกป้องพวกเขา พระองค์ก็ทรงสามารถกระทำได้ แต่ถ้าพระองค์จะได้รับพระเกียรติจากการที่พวกเขาอภิชัยรักษาความเชื่อนี้จนถึงแก่ความตาย ก็จะเป็นเกียรติยศอันใหญ่ยิ่งแก่พวกเขาที่จะตายเพราะเห็นแก่พระองค์ พวกเขาจึงได้ตอบเพิ่มเติมอีกว่า พวกเขาขอทำให้สันตะปาปาซึ่งฆ่าได้แต่กายเกิดความไม่พอใจดีกว่าที่จะทำให้พระเจ้าไม่พอพระทัย เพราะพระองค์ทรงเป็นผู้ที่สามารถจะทิ้งทั้งกาย และจิตวิญญาณลงในรกได้ สำหรับในเรื่องนี้ศัตรูของพวกอัลบิเจนส์ซึ่งปะปนอยู่ในเมืองนั้นด้วย เมื่อเห็นว่าการวิงวอนของตนไร้ผลจึงได้ส่งผู้ปกครองดูแลของพวกเขาไปหาผู้แทนของสันตะปาปาเพื่อขอ ร้องเขาว่า อย่าเหมารวมพวกเขาในการลงโทษและปราบปรามพวกอัลบิเจนส์ และได้อธิบายว่าวิธีที่ดีที่สุดที่จะชักนำพวกอัลบิเจนส์ให้หันไปมีความเชื่อแบบโรมันคาทอลิกนั้นจะต้องกระทำด้วยความนุ่มนวลไม่ใช่ด้วยความรุนแรง เมื่อผู้แทนได้ยินคำพูดเช่นนี้ก็โกรธผู้ปกครองดูแลคนนั้นเป็นอย่างยิ่งถึงกับประกาศว่าถ้าคนทั้งเมืองไม่ยอมรับผิดชอบในความผิดนี้ร่วมกัน พวกเขาก็จะได้ลิ้มรสแห่งความหายนะไปพร้อม ๆ กัน โดยไม่คำนึงถึงศาสนา เพศ หรืออายุ เมื่อพวกชาวเมืองได้ยินคำพูดเช่นนั้นก็ปฏิเสธที่จะยอมจำนนจึงถูกโจมตีทุกด้านอย่างรุนแรง เมื่อมีการโหมโจมตีอย่างหนักโดยใช้วิธีการที่ทารุณโหดร้ายและใช้ความรุนแรงในทุกรูปแบบตามแต่ที่พวกที่เชื่อถือสิ่งที่เห็นธรรมชาติอย่างงมงายจะคิดค้นขึ้นมาได้ ในที่สุดเมืองนั้นก็ถูกยึด หลายส่วนของเมืองถูกเผาซึ่งได้ก่อให้เกิดความสับสนวุ่นวายขึ้นอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน บริเวณหลายแห่งตามถนนเจ็จนองด้วยเลือด พวกที่หลบซ่อนอยู่ในที่พักอาศัยของตนมีแต่ทางเลือกที่น่ากลัวเท่านั้นคือ จะเลือกหลบอยู่ที่นั่นจนถูกไฟคลอกตาย หรือเลือกที่จะวิ่งออกไปถูกฆ่าตายด้วยคมดาบของพวกทหารผู้แทนที่กระหายเลือดได้ตะโกนบอกพวกทหารว่า "ขำมัน ขำพวกมันให้หมดทุกคน ขำทั้งผู้ชาย ผู้หญิง และเด็ก ขำทั้งพวกคาทอลิกกับพวกอัลบิเจนส์ด้วย เพราะเมื่อพวกเขาตายแล้วพระเจ้าผู้เป็นเจ้าย่อมทราบดีว่าจะทรงเลือกพวกของพระองค์ออกมาอย่างไร" เมื่อเป็นเช่น

นั้นเมืองปีซิเออเร็สอันสวยงามจึงกลายเป็นซากปรักหักพังกองหนึ่งเท่านั้น และชาวเมืองกว่า 60,000 คน ซึ่งมีอายุต่างกันทั้งชายและหญิงต่างก็ถูกฆ่าตายหมดสิ้น

ท่านเอิร์ลแห่งเมืองปีซิเออเร็สพร้อมด้วยคนอื่น ๆ อีกไม่กี่คนได้หลบหนีไปยังเมืองคาร์แคสสัน ซึ่งพวกเขาพยายามที่จะใช้เป็นป้อมปราการป้องกันตนเองที่คิดว่าน่าจะแข็งแกร่งที่สุดเท่าที่จะหาได้ในเวลานั้น ผู้แทนสันตะปาปาไม่อยากจะพลาดโอกาสในการหลั่งเลือดของพวกอัลบิเจนส์ในระหว่าง 40 วันซึ่งเป็นกำหนดเวลาที่กองทัพเข้ามากระทำภารกิจในครั้งนี้ ผู้แทนจึงได้นำทัพบุกเข้าตีเมืองคาร์แคสสันทันที และทันทีที่ทหารได้เข้าโอบล้อมเมืองนั้นไว้อย่างแน่นหนาแล้ว การโจมตีอย่างรุนแรงก็เปิดฉากขึ้นอย่างรวดเร็ว พวกทหารที่ล้อมเมืองนั้นก็ถูกต้านทานไว้อย่างเข้มแข็ง ห่างจากเมืองคาร์แคสสันมาอีกประมาณ 3 กิโลเมตรมีเมืองเล็ก ๆ อีกเมืองหนึ่งชื่อคาร์แคสสันเหมือนกัน ก็เป็นเมืองที่พวกอัลบิเจนส์อีกกลุ่มหนึ่งใช้เป็นป้อมปราการในการป้องกันตนเองเช่นเดียวกัน การต้านทานอย่างเข้มแข็งของชาวเมืองทำให้ผู้แทนสันตะปาปาคนนั้นรู้สึกโกรธแค้นและเดือดดาลยิ่งนักจึงตัดสินใจที่จะระบายความแค้นเอากับเมืองเล็ก ๆ ที่มีชื่อเดียวกันนั้น เช้าวันรุ่งขึ้นเขาได้นำกำลังทหารออกโจมตีเมืองเล็ก ๆ แห่งนั้นทุกด้าน ถึงแม้ว่าชาวเมืองนั้นพยายามป้องกันตนเองอย่างกล้าหาญ แต่ผู้แทนคนนั้นก็สามารถยึดเมืองไว้ได้ด้วยการโจมตีอย่างหนัก และได้ยกทัพบุกเข้าไปฆ่าทุกคนที่อยู่ในเมืองนั้นด้วยดาบ

ในขณะที่สถานการณ์ที่คับขันกำลังดำเนินอยู่นั้น กษัตริย์แห่งเมืองอาร์รากอนได้เสด็จมายังค่ายทหาร และหลังจากที่ได้เข้าคารวะผู้แทนของสันตะปาปาแล้ว พระองค์ก็ได้ตรัสบอกเขาว่า ตัวพระองค์เองเข้าใจว่าท่านเอิร์ลแห่งปีซิเออเร็สซึ่งเป็นญาติของพระองค์กำลังหลบอยู่ในเมืองคาร์แคสสัน แต่ถ้าผู้แทนให้อนุญาตพระองค์ก็จะเสด็จเข้าไปที่นั่น และจะพยายามพุดจาวานล้อมให้ท่านเอิร์ลสำนึกถึงภาระหน้าที่ที่ท่านพึงมีต่อองค์สันตะปาปาและศาสนจักร ผู้แทนคนนั้นก็เห็นชอบด้วย กษัตริย์จึงเสด็จไปหาท่านเอิร์ลและทรงถามท่านว่า ท่านมีแรงจูงใจอะไรถึงได้ยอมอดสู้อยู่และขังตัวเองไว้ในเมืองเพื่อต่อสู้กับกองทัพอันมหาเข่นนี้ ท่านเอิร์ลก็ตอบว่า ก็เพื่อจะปกป้องชีวิตของตนเอง ปกป้องทรัพย์สินและบริวารของตน ท่านเอิร์ลยังได้ชี้แจงอีกว่า สันตะปาปาได้ใช้ศาสนาบังหน้าเพื่อเป็นข้ออ้างที่จะฆ่าล้างของท่าน คือท่านเอิร์ลแห่งเมืองเทเลสและฆ่าตัวท่านเองด้วย ท่านยังได้ตอบไปอีกว่าท่านได้เห็นการกระทำที่โหดร้ายทารุณที่พวกเขานำมาใช้ที่เมืองปีซิเออเร็สโดยไม่ละเว้นแม้แต่พวกบาทหลวง ท่านเอิร์ลยังได้ตอบเพิ่มเติมถึงสิ่งที่พวกเขาได้กระทำต่อเมืองคาร์แคสสันอีกแห่งหนึ่งซึ่งเป็นเมืองเล็ก ๆ ที่ตั้งอยู่ใกล้ ๆ กันนั้น พวกเขาเห็นและได้ประจักษ์แล้วและจะไม่ขอความเมตตาจากผู้แทนสันตะปาปาหรือกองทัพเหล่านั้นแต่ประการใด ด้วยเหตุนี้ท่านจึงขอเลือกที่จะตายโดยการป้องกันตนเองพร้อมกับพวกบริวารของท่านดีกว่าที่จะตกอยู่ในเงื้อมมือของศัตรูใจทรिमอย่างผู้แทนของสันตะปาปาคนนั้น กษัตริย์จึงทรงกลับไปรายงานให้ผู้แทนทราบในสิ่งที่ท่านเอิร์ลได้กล่าวมาแล้ว หลังจากที่ผู้แทนได้ใช้เวลาพิจารณาอยู่ชั่วขณะหนึ่งจึงตอบว่า "เพื่อเห็นแก่พระองค์ ข้าพเจ้าจะให้ความเมตตาแก่ท่านเอิร์ลแห่งปีซิเออเร็สและคนอื่น ๆ อีก 12 คนก็จะได้รับความปลอดภัยพร้อมกับท่านเอิร์ลด้วย และจะได้รับอนุญาตให้กลับไปพร้อมกับทรัพย์สินสมบัติของพวกเขาโดยสวัสดิภาพ แต่สำหรับคนอื่น ๆ แล้วข้าพเจ้าตั้งใจที่จะให้พวกเขาอยู่ในดุลยพินิจของข้าพเจ้าเองว่าจะจัดการอย่างไรต่อไป" คำตอบนี้ไม่เป็นที่พอพระทัยของ

กษัตริย์ และเมื่อท่านเอิร์ลได้ทราบคำตอบดังกล่าวท่านก็ปฏิเสธที่จะกระทำตามข้อเสนอเหล่านี้โดยสิ้นเชิง ผู้แทนสันตะปาปาจึงตัดสินใจที่จะใช้เล่ห์เหลี่ยม เขาได้ส่งทูตที่เป็นบุรุษที่มีลักษณะดีคนหนึ่ง ซึ่งเป็นผู้ที่ชำนาญในการกลบเกลื่อนความรู้สึกของตนเอง และมีอุบายที่แยบยลให้ไปหาท่านเอิร์ลแห่งบิชอปเอเรียสพร้อมกับข่าวที่ดูเหมือนว่าจะแสดงถึงอหังการอันดีเลิศ แผนการนั้นมีอยู่ว่าให้ทูตคนนี้พยายามใช้ทุกวิถีทางที่จะชักจูงให้ท่านเอิร์ลเดินทางออกจากเมืองนั้นเพื่อไปเจรจากับผู้แทนสันตะปาปา แผนการอันชั่วร้ายก็ประสบความสำเร็จ ท่านเอิร์ลหลงเชื่อคำมั่นสัญญาที่เขาได้ให้ไว้แก่ท่านโดยทูตที่เป็นตัวแทนนั้นว่า จะรับรองความปลอดภัยของท่าน ท่านเอิร์ลจึงได้ออกจากเมืองและเดินทางไปกับทูตคนนั้น ทันทีที่ผู้แทนของสันตะปาปามองพบกับท่านก็ได้แจ้งให้ท่านทราบว่าท่านเป็นนักโทษแล้ว และจะต้องเป็นนักโทษอยู่อย่างนั้นจนกว่าเมืองคาร์แคสสันจะยอมจำนน และพวกที่อยู่ในเมืองนั้นจะได้รับการส่งสอนถึงภาระหน้าที่ที่พวกเขาพึงมีต่อสันตะปาปาเสียก่อน

เมื่อประชาชนเหล่านั้นทราบข่าวว่า ท่านเอิร์ลแห่งบิชอปเอเรียสถูกจับเป็นเชลยก็พากันวิตกกังวลอย่างยิ่ง แต่ได้มีชาวเมืองคนหนึ่งได้มาแจ้งให้พวกเขาทราบว่า มีเส้นทางใต้ดินที่สามารถจะนำพวกเขาออกจากที่นี่ไปสู่ปราสาทแห่งเมืองคามาเรท ซึ่งอยู่ห่างไกลออกไปประมาณ 14 กิโลเมตรได้ พวกเขาเมืองก็พากันยินดีกับข่าวที่ได้รับมานี้ พออย่างเข้าเวลาเย็นวันนั้นชาวเมืองก็เริ่มออกเดินทางหลบหนีไปด้วยกัน พวกเขาไปถึงปราสาทในตอนเช้า และแยกย้ายกันหลบหนีไปยังเมืองอาร์ราคอน เมืองแคททาโลเนีย และสถานที่อื่น ๆ ที่พวกเขาคิดว่าจะสามารถป้องกันพวกเขาให้รอดพ้นจากอำนาจและเงื้อมมือของผู้แทนที่กระหายเลือดคนนั้นได้ เช้าวันรุ่งขึ้นกองทหารก็พากันประหลาดใจที่ไม่ได้ยินเสียงใด ๆ และไม่ได้เห็นการเคลื่อนไหวใด ๆ ในเมืองนั้นเลย แต่พวกเขาที่ยังยกทัพเข้ามาใกล้กำแพงเมืองด้วยความหวาดระแวง เพราะเกรงว่าอาจจะมียุบายแอบแฝงเพื่อจะลอบทำร้ายพวกเขา แต่เมื่อพบว่าไม่มีการต่อต้านใด ๆ พวกเขาก็ปีนขึ้นไปบนกำแพงเมืองแล้วร้องตะโกนว่า พวกอัลบิเจนส์ได้หลบหนีไปแล้ว เมื่อเป็นเช่นนี้เมืองพร้อมกับทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดก็ถูกยึด ท่านเอิร์ลแห่งเมืองบิชอปเอเรียสได้ถูกจับขังคุกไว้ในหอคอยที่แข็งแกร่งที่สุดแห่งหนึ่งของเมืองคาร์แคสสัน และในเวลาต่อมาไม่นานนัก ท่านก็เสียชีวิตที่นั่นเอง

เมื่อท่านเอิร์ลแห่งเมืองบิชอปเอเรียสเสียชีวิตแล้ว ตำแหน่งและยศฐาบรรดาศักดิ์ของท่านก็ได้รับการสืบทอดโดยท่านเอิร์ลไซมอนซึ่งเป็นโรมันคาทอลิกที่ใจแคบ เขาได้ขู่ว่าจะแก้แค้นพวกอัลบิเจนส์ นอกเสียจากว่าพวกเขาจะยอมมนัสการตามระเบียบวิธีปฏิบัติของศาสนจักรแห่งกรุงโรม แต่กษัตริย์แห่งเมืองอาร์ราคอนที่ยึดมั่นความเชื่อแบบปฏิรูปอย่างเหนียวแน่น ก็ได้แอบสนับสนุนและส่งเสริมพวกอัลบิเจนส์อย่างลับ ๆ และให้ความหวังแก่พวกเขาว่าถ้าพวกเขาประพฤติดีด้วยความสุขุมรอบคอบ พวกเขาก็จะสามารถหลุดพ้นแอกของท่านเอิร์ลไซมอนเผด็จการคนนี้ได้ พวกอัลบิเจนส์ต่างก็น้อมรับคำแนะนำของพระองค์ ขณะที่เอิร์ลไซมอนเดินทางไปยังเมืองมอนท์ฟีลเยอร์นั้น พวกอัลบิเจนส์ก็ยกพวกไปจู่โจมเมืองป้อมปราการบางแห่งของเขา และได้ประสบความสำเร็จหลายครั้งในการยกพวกไปต่อสู้กับแม่ทัพนายกองทั้งหลายของเขา การกระทำเหล่านี้ทำให้ท่านเอิร์ลไซมอนโกรธแค้นยิ่งนัก เมื่อได้กลับมาจากเมืองมอนท์ฟีลเยอร์แล้วเขาจึงได้รวบรวมกองทหารบางส่วน และยกกำลังไปโจมตีพวกอัลบิเจนส์โดยได้สั่งให้นำเชลยทุกคนที่เขาจับตัวได้ไปเผาทันที แต่ก็ไม่ใช่ว่าเขาจะประสบความสำเร็จไปเสียทุกครั้ง เพราะในการยก

ทัพบางครั้งเขาก็พ่ายแพ้กลับมาอย่างไม่เป็นท่าเลยก็มี ซึ่งทำให้เอิร์ลไซมอนเริ่มรู้สึกท้อใจจึงได้เขียนจดหมายไปถึงผู้มีอำนาจในศาสนจักรโรมันคาทอลิกทุกคนในทวีปยุโรปขอให้รับส่งความช่วยเหลือมายังเขาโดยด่วน มิฉะนั้นเขาก็คงไม่สามารถจะต้านทานพวกอัลบิเจนส์ได้แล้ว ในไม่ช้าเขาก็ได้รับความช่วยเหลือ เขาจึงได้นำทัพไปโจมตีปราสาทเบอร์อนจนบุกเข้ายึดได้ และได้ตั้งตัวเองเป็นเจ้าของปราสาทแห่งนี้ เขาได้สั่งให้นำตัวพวกทหารรักษาการณ์เหล่านั้นไปตัดอวัยวะ และทำให้ตาบอดเสียยกเว้นไว้เพียงคนเดียวเท่านั้น ซึ่งเป็นคนที่ตามองไม่ค่อยจะเห็นอยู่แล้ว เพื่อให้เขานำคนอื่น ๆ ที่ได้ถูกทำให้ตาบอดไปยังโรงอาหาร จากนั้นเอิร์ลไซมอนก็ยังสามารถยึดเมืองมีเนปีได้ เพราะเหตุการณ์ขาดแคลนน้ำจึงได้ถูกกดดันให้ยอมจำนนแก่กองทัพของเขา ท่านลอร์ดแห่งเทอเมิสเจ้าเมืองได้ถูกนำตัวไปคุมขังไว้ในคุก ซึ่งท่านได้เสียชีวิตที่นั่นเอง ภรรยา น้องสาวและลูกสาวของท่านก็ถูกเผา และมีพวกอัลบิเจนส์อีก 180 คนที่ถูกจับโยนเข้าไปในกองไฟ

ขณะนั้นท่านเอิร์ลแห่งเมืองเทาลาสก็กลับมาสัมผัสกับสันตะปาปาอีกโดยจดหมายแนะนำตัวจากกษัตริย์แห่งฝรั่งเศส แต่ผู้แทนแห่งศาสนจักรได้สมรู้ร่วมคิดกับสันตะปาปาและได้พยายามทุกวิถีทางที่จะทำลายท่านเอิร์ลผู้นี้ให้ได้จึงเกิดการโต้เถียงอย่างรุนแรงหลายครั้งระหว่างทั้ง 2 ฝ่าย พอผู้แทนแห่งศาสนจักรสบโอกาสเหมาะจึงได้หาเรื่องและตัดท่านเอิร์ลออกเสียจากศาสนจักร ผู้ปกครองดูแลเขตศาสนจักรโรมันคาทอลิกแห่งเมืองเทาลาสจึงฉวยโอกาสนี้เขียนจดหมายไปเหยียดหยามและเยาะเย้ยแก่ท่านเอิร์ลว่า เมื่อท่านเป็นคนที่ถูกตัดขาดออกจากศาสนจักรแล้ว เขาก็ขอสั่งให้ท่านออกจากเมืองไปเสียเพราะตัวเขาในฐานะที่เป็นผู้ปกครองดูแลเขตศาสนจักรย่อมไม่สามารถจะทำพิธีมิสซาได้อย่างถูกต้อง ขณะที่มียังคน ๆ หนึ่งที่มีลักษณะอันน่าอัปยศเช่นนี้ได้อยู่ใกล้ ๆ เขา ท่านเอิร์ลก็โกรธจัดที่ถูกลบหลู่ดูหมิ่นจากผู้ปกครองดูแลเขตศาสนจักรของเมืองนั้นจึงได้ออกคำสั่งให้เขาออกไปจากเมืองนี้ทันทีมิฉะนั้นจะมีโทษถึงตาย คำสั่งนี้ก็เป็นสิ่งที่บาทหลวงผู้มีตำแหน่งสูงคนนี้ต้องการอยู่แล้ว เพราะจะทำให้เขามีเหตุผลที่จะร้องเรียนต่อหัวหน้าของเขา บรรดาผู้ช่วยผู้ปกครองดูแลพร้อมด้วยพวกบาทหลวงที่ทำหน้าที่ดูแลเขตคริสตจักรจึงถอดรองเท้า ถอดหมวกประจำตำแหน่งออกแล้วยกขบวนเดินแถวอย่างเป็นระเบียบออกจากเมืองไปอย่างเคร่งขรึม ด้วยเท้าเปล่า ไม่สวมหมวก โดยมีคนถือไม้กางเขนและธงนำหน้า และมีพลไพร่เป็นอันมากติดตามไปกับพวกเขาด้วย ขบวนดังกล่าวได้เดินทางมุ่งหน้าไปยังกองทัพของผู้แทนแห่งศาสนจักร (ผู้แทนของสันตะปาปา) และเมื่อขบวนของพวกเขาไปถึงต่างก็ได้รับการต้อนรับด้วยความเคารพนับถือเหมือนกับเป็นวีรชนที่ถูกชมเชยจริงแท้ ผู้แทนแห่งศาสนจักรคิดว่าเป็นข้ออ้างเพียงพอแล้วที่จะยกกองทัพไปต่อสู้กับท่านเอิร์ลแห่งเมืองเทาลาส เพราะท่านได้ถอยหลังจากความจริงซึ่งเป็นคำที่ผู้แทนกล่าวอ้างเพื่อปกป้องท่าน

ผู้แทนแห่งศาสนจักรคนนี้พยายามที่จะล่อให้ท่านเอิร์ลตกอยู่ในเงื้อมมือของเขาโดยการใช้กลอุบายและเล่ห์เหลี่ยมต่าง ๆ แต่เมื่อมีผู้มาแจ้งให้ท่านเอิร์ลทราบถึงกลอุบายเหล่านี้ท่านจึงได้หลบหนีไป ซึ่งได้ทำให้ผู้แทนเดือดดาลจากความอับอายที่กลายเป็นโทษเสียจึงได้ยกทัพไปล้อมปราสาทมอนท์เฟอเรนซ์ซึ่งเป็นของท่านเอิร์ลโดยอยู่ภายใต้การปกครองของบอลด์วิน น้องชายของท่านเอิร์ลแห่งเมืองเทาลาสนั่นเอง แต่เพียงแค่มิการประกาศเตือนให้ยอมออกมามอบตัวในครั้งแรกเท่านั้น บอลด์วินก็ไม่เพียงแต่ยอมจำนนเท่านั้นแต่ยังได้ยอมละทิ้งความเชื่อ

ของตนและเปลี่ยนไปเป็นคาทอลิกทันที เหตุการณ์นี้ได้นำความทุกข์ใจอย่างเหลือล้นมาสู่ท่านเอิร์ลแห่งเมืองเทาลาส์ และยังคงมาด้วยเหตุการณ์อีกอย่างหนึ่งที่ทำให้ท่านต้องทุกข์ใจมากยิ่งขึ้นไปอีกเพราะเหตุที่เพื่อนเก่าของท่านคือ กษัตริย์แห่งเมืองอาร์รากอนได้ทิ้งความสนใจในเรื่องความเชื่อไปเสียแล้ว และมีการประกาศพระราชโองการให้ธิดาของพระองค์อภิเษกสมรสกับบุตรชายคนโตของท่านเอิร์ลไซมอน ขณะนั้นท่านเอิร์ลแห่งเมืองเทาลาส์จึงพยายามทำทุกวิถีทางที่จะฟื้นฟูมิตรภาพกับกษัตริย์แห่งเมืองอาร์รากอน และโดยเหตุที่ยังไม่มีการประกอบพิธีอภิเษกสมรสระหว่างธิดาของกษัตริย์กับบุตรชายคนโตของท่านเอิร์ลไซมอน ท่านจึงอ่อนวอนให้พระองค์ทรงยกเลิกการจับคู่ที่ไม่คู่ควรนี้เสีย และได้เสนอคู่สมรสที่เหมาะสมกว่านั้นคือ ให้บุตรชายคนโตของท่านซึ่งเป็นทายาทที่จะสืบทอดตำแหน่งท่านเอิร์ลแห่งเมืองเทาลาส์สมรสกับเจ้าหญิงแห่งเมืองอาร์รากอน กษัตริย์ก็ทรงรู้สำนึกและยอมปฏิบัติตามอย่างง่ายดาย และไม่เพียงแต่ทรงเห็นชอบกับข้อเสนอนี้เท่านั้น ทั้งยังได้ตั้งกลุ่มร่วมกับพวกอัลบิเจนส์คนสำคัญ ๆ ด้วย พระองค์ยังยอมเป็นแม่ทัพผู้นำกองทัพผสมของพวกเขาด้วย

ทันทีที่กองทัพของพวกอัลบิเจนส์เตรียมพร้อมแล้ว กษัตริย์แห่งเมืองอาร์รากอนก็ทรงเริ่มปฏิบัติภาระกิจของพระองค์โดยการยกทัพไปล้อมเมืองมาเรท ซึ่งเป็นเมืองเล็ก ๆ ของพวกคาทอลิกตั้งอยู่ใกล้ ๆ กับเมืองเทาลาส์ ท่านเอิร์ลไซมอนจึงยกทัพมาช่วยเมืองนี้ ในขณะที่ตนเองกษัตริย์แห่งเมืองอาร์รากอนผู้หย่อนสมรรถภาพและขาดระเบียบวินัยในการควบคุมกองทัพกำลังจัดงานเลี้ยงสนุกสนานเฮฮากันอยู่ เอิร์ลไซมอนจึงเข้าโจมตีพวกอัลบิเจนส์ขณะที่พวกเขากำลังตกอยู่ในภาวะคับขันและสับสนวุ่นวายไปหมด เมื่อกองทัพผสมของพวกปฏิรูปฝ่ายแพ้แล้ว กษัตริย์แห่งเมืองอาร์รากอนก็ถูกปลงพระชนม์ด้วย ความพ่ายแพ้ในการต่อสู้ครั้งนี้เกิดขึ้นจากการละเลยและไม่เอาใจใส่ของกษัตริย์ที่ทรงจัดงานบันเทิงจนเกินขอบเขตในค่ายทหารราวกับว่าพระองค์กำลังอยู่ในภาวะสงบสุขและปลอดภัยอยู่ในบ้านเมืองของพระองค์เอง

ชัยชนะครั้งนี้ทำให้บรรดาผู้บัญชา การทหารของกองทัพโรมันคาทอลิกประกาศว่า พวกเขาจะกวาดล้างเชื้อสายทั้งหมดของพวกอัลบิเจนส์ให้สิ้นซาก หลังจากนั้นไม่นานท่านเอิร์ลไซมอนก็ยกทัพมุ่งหน้าไปยังเมืองเทาลาส์ ซึ่งขณะเดียวกันนั่นเองท่านเอิร์ลแห่งเมืองเทาลาส์ที่หนีไปยังเมืองมอนเทลแบนได้ส่งข่าวไปถึงชาวเมืองเทาลาส์ ให้พวกเขายอมเจรจาข้อตกลงต่าง ๆ กับพวกคาทอลิกอย่างรอบคอบที่สุด เพราะท่านมั่นใจว่าพวกเขาไม่สามารถต้านทานการโจมตีของกองทัพคาทอลิกอันมหึมานี้ได้แน่ เมื่อพวกเขาเมืองเทาลาส์ได้รับคำแนะนำนี้แล้ว พวกเขาก็ส่งคณะทูตไปหาท่านเอิร์ลไซมอนพร้อมด้วยข้อเสนอว่าพวกเขาจะยอมจำนนทันทีโดยมีเงื่อนไขว่า เมือง พลเมือง และทรัพย์สินสมบัติต่าง ๆ ของชาวเมืองจะต้องได้รับการคุ้มครองให้ปลอดภัยจากการทำลายล้าง เงื่อนไขเหล่านี้ก็ได้รับความเห็นชอบในทันที ท่านเอิร์ลไซมอนต้องการจะเป็นที่โปรดปรานของราชสำนักจึงได้เขียนจดหมายไปถึงเจ้าชายหลุยส์ราชบุตรของกษัตริย์ฟิลิปแห่งประเทศฝรั่งเศส โดยแจ้งให้พระองค์ทราบว่าชาวเมืองเทาลาส์ได้เสนอว่าจะยอมจำนนแก่เขา แต่เขาตั้งใจที่จะให้เจ้าชายได้รับเกียรติในการเป็นผู้รับมอบกุญแจเมือง และรับการเคารพจากชาวเมืองเหล่านั้น เขาจึงทูลขอให้พระองค์เสด็จมายังค่ายทหารเพื่อจุดมุ่งหมายที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น เจ้าชายเองก็ทรงพอพระทัยกับคำเชิญนี้จึงได้เสด็จไปยังกองทัพนั้นทันที และทรงให้เมืองเทาลาส์ยอมจำนนและสวามิภักดิ์ต่อ

พระองค์

อย่างไรก็ตามผู้แทนของสันตะปาปาไม่พอใจเป็นอย่างยิ่งกับเงื่อนไขอันนุ่มนวลที่เสนอต่อชาวเมืองเทเลาส์ และยืนยันว่าถึงแม้ว่าเจ้าชายจะได้รับอำนาจในการปกครองเมืองนั้นและได้รับการเคารพจากชาวเมืองก็ตาม แต่สำหรับบรรดาสิ่งของที่ยึดมาได้จะต้องตกเป็นของ "พวกนักแสวงบุญผู้บริสุทธิ์" (นี่เป็นชื่อที่ใช้เรียกทหารคาทอลิกที่มาช่วยกันรบในกองทัพครั้งนี้) และในฐานะที่เมืองนั้นยอมรับพวกที่ยึดถือนิกายความเชื่อที่ออกนอกกลุ่มนอกรีต (ซึ่งหมายถึงพวกคริสเตียน) ไว้จึงต้องถูกยึดอาวุธยุทโธปกรณ์ และเครื่องมือเครื่องมือทุกอย่างไปหมด เจ้าชายและท่านเอิร์ลไซมอนต่างก็โต้แย้งการดำเนินการเช่นนั้น เพราะขัดกับเงื่อนไขที่ได้ตกลงกันไว้ในการยอมจำนน แต่ก็ไร้ผลอย่างสิ้นเชิงเพราะผู้แทนสันตะปาปาได้จัดการให้ "พวกนักแสวงบุญผู้บริสุทธิ์" (ซึ่งเป็นชื่อที่เขาตั้งให้เอง) ให้เข้าไปปฏิบัติภารกิจนี้ ไม่นานนักพวกเขาก็ยึดอาวุธ และเครื่องมือเครื่องมือต่าง ๆ ของเมืองนั้นมาทั้งหมด และยังได้ปล้นทรัพย์สินสมบัติทุกอย่างของชาวเมืองไปจนหมดสิ้นด้วย

แต่เมื่อผู้แทนทราบว่ามีสถานที่อีกหลายแห่งท่ามกลางพวกอาบิเจนส์ ซึ่งเป็นสถานที่ที่มั่งคั่งและเต็มไปด้วยสมบัติฟัสถานเป็นอันมากซึ่งจะตกเป็นของเจ้าชาย ผู้แทนสันตะปาปาจึงตั้งใจที่จะใช้อุบายในการแย่งชิงเอาผลประโยชน์ที่จะได้จากสถานที่เหล่านั้นไปจากเจ้าชาย เพราะเหตุนี้ผู้แทนจึงประกาศนิรโทษกรรมให้แก่พวกอาบิเจนส์ แม้ว่าพวกเขาจะยังไม่ได้เปลี่ยนแปลงความเชื่อเลยแม้แต่น้อยก็สามารถคืนดีกับศาสนจักรคาทอลิกได้อีก ผู้แทนสันตะปาปาได้แจ้งให้เจ้าชายทราบว่า พระองค์ไม่มีอำนาจที่จะจัดการธุระใด ๆ ในสถานที่เหล่านั้น เจ้าชายก็ทรงเรียกร้องให้ผู้แทนอธิบายความหมายของสิ่งที่เขาพูดถึงนี้ ผู้แทนตอบว่า "ความหมายของข้าพเจ้าก็คือว่าประชาชนได้รับการนิรโทษกรรมสำหรับความผิดของเขาแล้วและได้คืนดีกับศาสนจักรเรียบร้อยแล้ว ดังนั้นพวกเขารวมทั้งทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเขาครอบครองอยู่จึงอยู่ภายใต้การคุ้มครองของศาสนจักร และโดยความนัยนี้สถานที่ทุกแห่งที่เป็นของพวกอาบิเจนส์ หรือเกี่ยวข้องกับพวกเขาก็จะตกเป็นกรรมสิทธิ์ของศาสนจักรสถานเดียว" เจ้าชายทรงรู้สึกขุ่นเคืองและไม่พอใจอย่างมากจึงได้เคลื่อนทัพที่อยู่ภายใต้การบังคับบัญชาของพระองค์ และยกทัพไปโจมตีเมืองป้อมปราการแห่งอื่น ๆ ของพวกอัลบิเจนส์ อย่างไรก็ตามพระองค์ก็พบว่าผู้แทนสันตะปาปาได้ใช้อุบายอย่างเดียวกันต่อพระองค์อีก ซึ่งทำให้พระองค์ทรงรู้สึกเอือมระอาจึงได้เสด็จออกจากกองทัพผสมนั้นและกลับราชวังไป

ขณะนั้นท่านเอิร์ลไซมอนกำลังล้อมเมืองโพอิซัวไว้โดยมีสาเหตุหลักมาจากการตายของน้องชายของเขา ซึ่งถูกฆ่าโดยท่านเอิร์ลแห่งเมืองโพอิซัวผู้มีความเชื่อแบบปฏิรูป เอิร์ลไซมอนได้ตั้งทัพอยู่หน้าปราสาทแห่งเมืองโพอิซัวอยู่นาน 10 วันซึ่งในช่วงเวลาดังกล่าวเขาได้บุกเข้าโจมตีเมืองอยู่บ่อย ๆ แต่ก็ถูกต้านทานไว้ได้เสมอ เมื่อเขาได้ทราบข่าวว่า กองทัพของชาวเมืองอาร์ราคอนกำลังยกทัพเต็มอัตราศึกมุ่งหน้ามาทางเขาเพื่อจะแก้แค้นที่ทำให้เกียรติของพวกเขาต้องสิ้นพระชนม์ไป เอิร์ลไซมอนจึงสั่งยกเลิกการล้อมเมืองแล้วยกทัพไปประจัญหน้ากับชาวเมืองอาร์ราคอน ท่านเอิร์ลแห่งโพอิซัวก็ไม่โอกาสงาม ๆ นี้ให้ผ่านไปจึงได้ยกกองทัพบุกทะลุเข้าโจมตีท้ายขบวนกองทัพของท่านเอิร์ลไซมอน ขณะเดียวกันพวกอาร์ราคอนที่อยู่ข้างหน้าก็ตีขนาบจนทำให้กองทัพของท่านเอิร์ลไซมอนต้องพ่ายแพ้ไปอย่างยับเยิน และบีบบังคับให้เอิร์ลไซมอนต้องเก็บตัวกบดานอยู่ในเมืองคาร์แคสสัน

หลังจากนั้นไม่นานผู้แทนของสันตะปาปาก็ได้ทำการเรียกประชุมสภาที่เมืองมอนท์ฟีลเยอร์เพื่อปรับแผนปฏิบัติการทางทหารในการต่อสู้กับพวกออลิเจนส์ และเพื่อเป็นการให้เกียรติแก่เอิร์ลไซมอนซึ่งสามารถมาปรากฏตัวได้เพราะกองทัพชาวเมืองอาร์ราคอนไม่ได้ฉวยโอกาสในชัยชนะของตนเอง และไม่สนใจที่จะปิดล้อมเมืองคาร์แคสตันไว้ และเพราะการละเลยนี้เอง เอิร์ลไซมอนจึงฉวยโอกาสกลับไปยังเมืองมอนท์ฟีลเยอร์ได้ เมื่อพบกันในที่ประชุมสภาแล้วผู้แทนในนามของสันตะปาปาก็ได้กล่าวชมเชยเอิร์ลไซมอนเป็นอันมาก และได้ประกาศว่า ท่านเอิร์ลผู้นี้ควรจะได้เป็นเจ้าผู้ครองนครทุกประเทศที่ยึดได้จากพวกออลิเจนส์ในอนาคต ผู้แทนสันตะปาปาจึงได้ตั้งชื่อและฉายาของเข่าว่า "ทหารที่ชำนาญศึกและกระตือรือร้นขององค์พระเยซูคริสต์ และเป็นผู้ปกป้องความเชื่อของคาทอลิก เป็นผู้ที่ไม่มีใครสามารถจะพิชิตได้" ขณะนั้นเองก็มีคนนำสาส์นได้นำข่าวมาบอกว่า ประชาชนทราบว่าคุณเอิร์ลไซมอนอยู่ในที่ประชุมสภาจึงได้จับอาวุธ และกำลังยกพวกมาที่นี่เพื่อฆ่าเขาโทษฐานที่เป็นผู้ก่อความไม่สงบสุขและสร้างความเดือดร้อนให้แก่ประชาชน ข่าวนี้ทำให้ที่ประชุมสภาสับสนวุ่นวายไปหมด และถึงแม้ว่าเมื่อสักครู่ใหญ่ ๆ ก่อนหน้านั้นนั้นเอิร์ลไซมอนจะได้รับฉายาว่า ผู้ปกป้องความเชื่อที่ไม่มีใครเอาพิชิตได้ แต่ตอนนี้เขาก็ยินดีที่สามารถกระโดดออกนอกหน้าต่างได้อย่างหวุดหวิดและแอบหลบหนีออกจากเมืองนั้นไปได้

หลังจากนั้นไม่นานสันตะปาปาเองได้เรียกประชุมสภาอีกครั้งที่เมืองลาทอแรน ในการประชุมครั้งนี้ได้มีการให้อำนาจอย่างมากแก่พวกผู้ค้นหาและสอบสวนพวกออลิเจนส์ ดังนั้นจึงมีพวกออลิเจนส์จำนวนมากที่ถูกประหารชีวิตทันที ในทำนองเดียวกับการประชุมสภาในครั้งที่แล้ว การประชุมสภาในครั้งนี้ได้มีการเน้นย้ำถึงเกียรติยศทั้งปวงที่ตั้งใจจะมอบให้แก่เอิร์ลไซมอนในการประชุมสภาที่เมืองมอนท์ฟีลเยอร์นั้น และได้ให้มอบอำนาจแก่เขาในการจัดเตรียมกองทัพขึ้นอีกเพื่อยกไปต่อสู้กับพวกออลิเจนส์ ท่านเอิร์ลไซมอนจึงรีบเดินทางไปยังราชสำนักทันทีเพื่อรับพระราชทานรางวัล เมื่อได้รับรางวัลเกียรติยศแล้วเอิร์ลไซมอนก็เริ่มระดมกำลังจากกองทหารค่ายต่าง ๆ ทั่วสาร์ทิส และขณะนี้เขามีกองทัพที่ยิ่งใหญ่และน่าเกรงขาม เมื่อเขาได้ทราบข่าวว่าภรรยาของเขาถูกล้อมอยู่ในเมืองนาร์บอนเนโดยกองทัพที่นำโดยท่านเอิร์ลแห่งเมืองเทเลาส์ เขาจึงปณิธานว่าถ้าเป็นไปได้เขาจะขอกำจัดพวกออลิเจนส์ให้หมดสิ้นไปจากแผ่นดินเลยทีเดียว เมื่อคิดดังนั้นแล้วเอิร์ลไซมอนจึงยกทัพไปช่วยภรรยาของตน เมื่อกองทัพออลิเจนส์เผชิญหน้ากับกองทัพของเขาก็เกิดการต่อสู้กันขึ้นอย่างดุเดือด และพวกออลิเจนส์กลับเป็นผู้มีชัยในการศึกครั้งนี้ แต่เอิร์ลไซมอนกับพวกก็ยังสามารถหลบหนีออกจากสนามรบเข้าไปในปราสาทแห่งเมืองนาร์บอนเน หลังจากนั้นเมืองเทเลาส์ก็ถูกกองทัพของพวกออลิเจนส์ตีคืนมาได้

อย่างไรก็ตาม สันตะปาปาก็ยังคงสนับสนุนความตั้งใจของเอิร์ลไซมอนจึงได้รวบรวมกำลังขึ้นเพื่อให้เอิร์ลไซมอนสานต่อเจตนารมณ์อันชั่วร้ายของตนเองให้สำเร็จ ดังนั้นจึงทำให้เอิร์ลไซมอนสามารถยกกองทัพที่จัดเตรียมขึ้นใหม่ไปล้อมเมืองเทเลาส์ไว้อีก เอิร์ลที่โหดร้ายผู้นี้ได้โจมตีเมืองนั้นอย่างดุเดือด แต่เมื่อถูกต้านทานกลับมามองต้องพบกับความพ่ายแพ้ครั้งยิ่งใหญ่ในชีวิต เขาก็จมปลักอยู่กับความทุกข์ใจ ยิ่งไปกว่านั้นยังมีเหตุการณ์ที่ตอกย้ำความพ่ายแพ้ของท่านเอิร์ลไซมอนให้ยำแย่ลงถึงที่สุดอีกคือ ก่อนที่กองทัพของเขาจะพินตัวจากความระส่ำระสายและขวัญหนีดีฝอนนั้นเอง ท่านเอิร์ลแห่งเมืองโพอิชก็ปรากฏตัวขึ้นนำหน้ากองทัพอันน่าเกรงขามเข้าโจมตีกองทัพที่

กำลังห่อหิวของเอิร์ลไซมอนซ้ำอีก และก็สามารถเอาชนะพวกเขาได้อย่างง่ายดาย ผู้แทนของสันตะปาปาได้เสนอว่าจะรวบรวมกองทัพใหญ่ให้แก่เขาอีก ซึ่งจะเป็นไปด้วยความยากลำบากและต้องใช้เวลาน้อย ๓ ปี แต่ในที่สุดเขาก็ตอบตกลงและเห็นชอบตามข้อเสนอแนะและแผนการดังกล่าว

สามปีให้หลัง ท่านเอิร์ลไซมอนขุนนางผู้มีจิตใจคับแคบก็สามารถออกรบได้อีก ครั้งนี้เขาได้ชักกองกำลังที่เขามีอยู่ทั้งหมดในการโจมตีเมืองเทอาเลาส์ และเขาได้ล้อมไว้เป็นเวลานานถึง 9 เดือน ครั้งหนึ่งพวกที่ถูกล้อมได้ดีได้กลับมาและในเวลานั้นเองท่านเอิร์ลไซมอนก็ถูกฆ่าตาย กองทัพที่ล้อมเมืองอยู่นั้นจึงถอนตัวกลับไป ผู้แทนสันตะปาปาคนนี้ซึ่งมีชื่อว่า เบอร์แทรนด์ ก็แก่ชรามากแล้วและเหนื่อยล้ากับการต้องติดตามกองทัพจึงได้ขออภัยให้เรียกตัวเขากลับเพราะเหตุอายุมากและมีโรคภัยไข้เจ็บต่าง ๆ มารุมเร้า สันตะปาปาจึงได้เรียกเบอร์แทรนด์กลับ และได้แต่งตั้ง คอนเรตซึ่งเป็นผู้ปกครองดูแลเขตศาสนจักรแห่งเมืองพอร์ตัวให้เป็นผู้แทนของสันตะปาปาแทนเบอร์แทรนด์ ผู้แทนคนนี้ก็ตั้งใจที่จะเจริญรอยตามผู้แทนคนก่อน และได้ขมเหงพวกอัลบิเจนส์ด้วยความรุนแรงจนถึงที่สุด เขายังได้ชักชวนให้กษัตริย์แห่งประเทศฝรั่งเศสยกทัพไปล้อมเมืองเทอาเลาส์ด้วยตัวของพระองค์เอง และกดดันให้พวกที่อยู่ในนิกายคริสเตียนแท้ในกลุ่มที่เขาเห็นว่ามีความเชื่อที่ออกนอกกลุ่มนอกรีตและตั้งมั่นยอมหันกลับมาเชื่อฟังศาสนจักรคาทอลิก แต่โดยความเป็นจริงแล้วกษัตริย์แห่งฝรั่งเศสก็ยังคงยั้งและเรียกพวกเขาว่า พวกอัลบิเจนส์ผู้กล้าหาญ เมื่อท่านเอิร์ลแห่งเมืองเทอาเลาส์ทราบข่าวการจัดเตรียมทัพครั้งใหญ่โดยกษัตริย์แห่งฝรั่งเศสนี้ ท่านเอิร์ลจึงได้ส่งพวกผู้หญิง เด็ก ๆ และฝูงสัตว์เลี้ยงไปไว้ในที่ลับและปลอดภัยซึ่งอยู่ท่ามกลางภูเขา ได้สั่งให้ทำการไถ่กลับพื้นดินและเรือทวนไร่นาให้หมดเพื่อว่ากองทัพของกษัตริย์จะไม่มีอาหารสำหรับม้า และท่านเอิร์ลยังได้พยายามทำทุกอย่างที่แม่ทัพผู้ชำนาญศึกจะกระทำกันเพื่อจะทำให้ศัตรูตกอยู่ในภาวะยากลำบากและเปลืองพล้ำในการทำสงคราม ด้วยยุทธวิธีเหล่านี้ไม่นานนักหลังจากที่กองทัพฝรั่งเศสยกเข้ามาในอาณาเขตของเมืองเทอาเลาส์ต่างก็ต้องทนทุกข์ทรมานกับการกันดารอาหารอย่างที่สุด ซึ่งได้กดดันให้กองทัพของข้าศึกต้องยังชีพด้วยการกินซากศพม้าและศพสุนัข อาหารเหล่านี้มีพิษต่อร่างกายและได้ก่อให้เกิดโรคระบาดขึ้น ความทุกข์ลำบากที่ไม่คาดคิดนี้ได้ทำให้กษัตริย์ต้องตกอยู่ในความทุกข์เวทนาอย่างใหญ่หลวง อย่างไรก็ตามราชบุตรผู้ทรงสืบทอดราชบัลลังก์ต่อจากพระองค์ทรงตั้งพระทัยที่จะทำสงครามต่อไป แต่ไม่นานนักพระองค์ก็พ่ายแพ้ต่อท่านเอิร์ลแห่งเมืองเทอาเลาส์ในการทำสงครามทั้ง 3 ครั้ง ต่อมานางกษัตริย์ซึ่งเป็นพระมารดาพร้อมด้วยหัวหน้าผู้ปกครองดูแลเขตศาสนจักรทั้ง 3 คนได้รวบรวมกองทัพที่นำเกรงขามขึ้นอีก และได้ใช้เล่ห์เหลี่ยมอันแยบยลล่อลวงให้ท่านเอิร์ลแห่งเมืองเทอาเลาส์มาร่วมในการประชุมปรึกษาหารือกัน แล้วท่านเอิร์ลก็ถูกหักหลังและถูกจับกุมกลายเป็นนักโทษ ท่านได้ถูกควบคุมตัวมาอยู่ต่อหน้าพวกศัตรูของท่านด้วยเท้าเปล่าและห้ามมิให้สวมหมวกประจำตำแหน่ง และยังถูกบังคับให้เห็นด้วยกับเงื่อนไชที่น่าอัปยศดังต่อไปนี้

ท่านจะต้องให้คำสัตย์ปฏิญาณว่า จะทิ้งความเชื่อที่ท่านเคยปกป้องมาจนบัดนี้

ท่านจะต้องยอมอยู่ใต้อำนาจของศาสนจักรแห่งกรุงโรม

ท่านจะต้องยกใจแอนบุตระสาวของท่านให้สมรสกับพี่ชายหรือน้องชายคนหนึ่งของกษัตริย์แห่งฝรั่งเศส

ท่านจะต้องให้อาจารย์คาทอลิก 6 คนที่สอนเกี่ยวกับศิลปศาสตร์และนักอักษรศาสตร์ 2 คนพำนักอยู่ที่เมือง
เทาลาส

ท่านจะต้องรับกางเขนและรับใช้โดยการทำสงครามกับพวกซาราเซ็น (พวกมุสลิม) ในแผ่นดินศักดิ์สิทธิ์นาน 5 ปี
ท่านจะต้องรื้อกำแพงเมืองเทาลาสให้ราบเสมอฟินดิน

ท่านจะต้องทำลายกำแพงและค่ายคูประตูหอรบของเมืองและปราสาทแห่งอื่น ๆ ของท่านอีก 30 แห่งตามที่คุณแทน
จะแจ้งให้ทราบ

ท่านจะต้องเป็นนักโทษในเรือนจำลูว์รีที่เมืองปารีสจนกว่าบุตรสาวของท่านจะถูกมอบให้แก่พวกที่รับมอบอำนาจ
จากกษัตริย์

หลังจากที่ได้กำหนดเงื่อนไขที่น่าเจ็บปวดเหล่านี้แล้วก็เกิดการข่มเหงอย่างรุนแรงต่อพวกอัลบิเจนส์ มีคน
เป็นอันมากได้รับความทุกข์ทรมานและพลชีพเพราะความเชื่อของตนเอง ยิ่งไปกว่านั้นได้มีการปิดหูปิดตา
ประชาชนมากขึ้นไปอีกคือ ได้มีคำสั่งประกาศออกมาอย่างชัดเจนว่า บุคคลธรรมดาจะไม่ได้รับอนุญาตให้อ่านพระ
คัมภีร์บริสุทธิ ผู้ที่จะอ่านได้จะต้องเป็นนักบวชในลัทธินิกายคาทอลิกเท่านั้น

การข่มเหงพวกอัลบิเจนส์อย่างรุนแรงได้เกิดขึ้นอีกครั้งหนึ่งที่เมืองเทล ในปี ค.ศ.1620 ขณะที่ผู้รับใช้
กำลังเทศนาในที่ประชุมนมัสการของพวกปฏิรูปอยู่นั้นกองทัพคาทอลิกได้บุกโจมตีและฆ่าคนเหล่านั้นตายไปเป็น
จำนวนมาก สตรีคนหนึ่งซึ่งเป็นคนมีชื่อเสียงมากได้ถูกเตือนว่า ให้เปลี่ยนศาสนาของนางเสียเถอะ ถ้าไม่เห็นแก่ชีวิต
ของตนเองอย่างน้อยก็ให้เห็นแก่ชีวิตของทารกที่นางอุ้มอยู่ในมือนั้น นางได้กล่าวด้วยใจกล้าหาญโดยไม่หวั่นไหวเลย
ว่า "ข้าพเจ้าได้ออกจากประเทศอิตาลี ซึ่งเป็นบ้านเกิดเมืองนอนของข้าพเจ้าและยอมทิ้งที่ดินที่ข้าพเจ้ามีอยู่ที่นั่น
เพราะเห็นแก่องค์พระเยซูคริสต์มิใช่หรือ และจะให้ข้าพเจ้ายอมมาทิ้งพระองค์เสียที่นี้หรือ? ส่วนเรื่องเกี่ยวกับลูก
น้อยของข้าพเจ้า ก็เป็นการสมควรยิ่งกว่านั้นอีกที่ข้าพเจ้าจะยอมมอบเขาให้ถูกฆ่าตายเสีย ในเมื่อพระเจ้าเองก็ทรง
มอบพระบุตรของพระองค์ให้ลงมาสิ้นพระชนม์เพื่อเราทั้งหลายมิใช่หรือ?"

โดมินิโก เบอร์โต้ เด็กหนุ่มอายุ 16 ปี ได้ปฏิเสธที่จะเปลี่ยนความเชื่อเป็นคาทอลิกจึงถูกจับให้นั่งบนหลังลา
ตัวหนึ่งโดยให้หันหน้าไปทางหาง เขาถูกบังคับให้จับหางลาตัวนั้นไว้ และถูกพาไปที่ตลาดในสภาพเช่นนี้ ท่ามกลาง
เสียงตบมือโห่ร้องแสดงความสะใจจากคนทั่วไปที่พบเห็น หลังจากนั้นคนเหล่านั้นได้ใช้ไฟเผาร่างกายเขาไปหลาย
ส่วนจนในที่สุดเขาก็ตายเพราะทนความเจ็บปวดอย่างแสนสาหัสนั้นไม่ไหว

หญิงสาวอัลบิเจนส์คนหนึ่งซึ่งหนีภัยจากครอบครัวขุนนางได้ถูกจับและถูกนำตัวแห่ไปตามถนนสายต่าง
ๆโดยให้เธอสวมมงกุฎประจำตำแหน่งผู้นำศาสนาซึ่งทำด้วยกระดาษไว้บนศีรษะ หลังจากที่พวกเขาได้เยาะเย้ย
และโเบียดเธอแล้วก็บอกให้เธอร้องเรียกชื่อนักบุญต่าง ๆ แต่เธอลับกล่าว่า "ความไว้วางใจและความรอดของ
ข้าพเจ้ามีอยู่ในพระเยซูคริสต์เท่านั้น เพราะแม้แต่นางมารีย์หญิงพรหมจารีเองก็ไม่สามารถจะรอดพ้นบาปได้ ถ้า
ปราศจากพระคุณที่มาจากบุตรของนาง" เมื่อเธอล่าเช่นนี้ฝูงชนก็พากันวิ่งกรูเข้ามาล้อมฆ่าเธอจนตาย

เหตุการณ์เกี่ยวกับการข่มเหงในประเทศฝรั่งเศส ทั้งที่เกิดขึ้นก่อนและระหว่างสงครามกลางเมือง

การปฏิรูปความเชื่อที่ผิด ๆ เกี่ยวกับสันตะปาปาได้เกิดขึ้นในช่วงแรก ๆ ที่ประเทศฝรั่งเศสคือ ในศตวรรษที่ 3 อัลเมอร์คัส ผู้มีการศึกษาสูงกับศิษย์ของท่านอีก 6 คนได้ถูกส่งให้หน้าตัวไปเผาที่กรุงปารีสโทษฐานไม่เชื่อว่าพระเจ้าสถิตย์อยู่ในขนมปังศักดิ์สิทธิ์มากกว่าขนมปังอื่น ๆ และหมิ่นประมาทว่าการสร้างแท่นบูชาหรือศาลต่าง ๆ สำหรับนักบุญทั้งหลายนั้นเป็นการบูชารูปเคารพ ส่วนการเผาเครื่องหอมบูชาพวกนักบุญก็เป็นเรื่องเหลวไหลไร้สาระ ทั้งยังกล่าวอีกว่าการจับวัดดมงคลนั้นเป็นเรื่องที่น่าหัวเราะเยาะเย้ยและเปล่าประโยชน์โดยสิ้นเชิง การพลีชีพของอัลเมอร์คัสกับพวกลูกศิษย์ของท่านนั้นเป็นสาเหตุสำคัญที่คนเป็นอันมากหันมายอมรับว่า ความเข้าใจของท่านเหล่านั้นถูกต้องแล้ว ดังนั้นความเชื่อในพระคริสต์จึงเจริญขึ้นและเผยแพร่ออกไปเรื่อย ๆ ในที่สุดความเชื่อนี้ก็ไม่เพียงแพร่กระจายไปหลายพื้นที่ในประเทศฝรั่งเศสเท่านั้น แต่ยังได้กระจายไปในประเทศอื่น ๆ อีกเป็นจำนวนมาก

ในปี ค.ศ.1524 ที่เมืองเมลเดินในประเทศฝรั่งเศส มีชายคนหนึ่งชื่อ จอห์น เคลิร์ค ได้เอาใบประกาศแผ่นหนึ่งไปติดไว้ที่ประตูของพระวิหารแห่งศาสนจักรคาทอลิกแห่งหนึ่ง ซึ่งในประกาศนั้นท่านได้เรียกสันตะ-ปาปาว่า "ผู้ทรยศต่อพระคริสต์" ด้วยความผิดนี้ท่านจึงได้ถูกเขียนซ้ำแล้วซ้ำอีกหลายต่อหลายครั้ง และถูกประทับตราด้วยเหล็กร้อนแดงบนหน้าผากของท่านหลายแห่ง เมื่อถูกปล่อยตัวกลับไปบ้านและมารดาเห็นตราที่หน้าผากของท่าน จึงได้ร้องด้วยเสียงอันดังว่า "สรรเสริญพระคริสต์และขอต้อนรับตราประทับเหล่านี้เพราะเห็นแก่พระองค์" ภายหลังจอห์น เคลิร์คได้เดินทางไปยังเมืองเม็ทซ์ในแคว้นลอร์เร็นซ์ และได้ไปรื้อทำลายรูปเคารพบางอย่าง ซึ่งโทษนี้เองทำให้ท่านถูกตัดมือขวาและจมูก เนื้อหนังที่แขนและขาทั้ง 2 ข้าง และที่หน้าอกก็ถูกดิ่งให้ฉีกออกด้วยคีม แต่ขณะที่ต้องทนทุกข์ทรมานกับความทรมานโหดร้ายเหล่านั้นนั้น ท่านก็ยังมิโจสสงบพอที่จะร้องเพลงสดุดีบทที่ 115 ซึ่งเป็นบทที่ห้ามการบูชารูปเคารพโดยตรง เมื่อเพลงจบลงท่านก็ถูกจับโยนเข้าไปในกองไฟและถูกเผาจนกลายเป็นเถ้าถ่าน

ประมาณช่วงเวลาเดียวกันนั่นเอง หลายคนที่มีความเชื่อแบบปฏิรูปได้ถูกโยยตี ถูกนำตัวเข้าเครื่องดั่งข้อต่อให้หลุดจากกัน ถูกเขียน และถูกเผาจนตาย เหตุการณ์เหล่านี้ได้เกิดขึ้นหลายพื้นที่ในประเทศฝรั่งเศสโดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรุงปารีส เมืองลิโมซิน และเมืองเมลด้า

ที่เมืองเมลด้านี้เอง มีชาวเมืองคนหนึ่งได้ถูกเผาด้วยไฟอ่อน ๆ เพื่อให้ตายอย่างช้า ๆ และทรมานที่สุดโทษฐานที่ไปกล่าวหาพิธีมิสซาถือเป็นการปฏิเสธฤทธานุภาพและความจริงเรื่องการสิ้นพระชนม์และการทนทุกข์ทรมานขององค์พระเยซูคริสต์ที่ไม่กางเขนอย่างเห็นได้ชัด

ที่กรุงปารีส อเล็กซานเดอร์ แคนัส ซึ่งเป็นนักเทศน์ของพวกปฏิรูปได้ถูกเผาด้วยไฟอ่อน ๆ เพื่อให้ตายอย่างช้า ๆ และยังมีชายอีก 4 คนถูกจับโยนเข้าไปในเปลวไฟโทษฐานที่แจกเอกสารดูหมิ่นการทำพิธีมิสซา

ปีเตอร์ กอเต้ท ชาวเมืองเจนัวได้ถูกเผาตามคำร้องเรียนของลุงเขาเองซึ่งเป็นโรมันคาทอลิกที่ใจแคบ นอกจากนี้จอห์น พอยเทอร์ ซึ่งเป็นศิษย์แพทย์ได้ถูกตัดลิ้นแล้วถูกนำตัวไปเผาไฟจนตาย

ที่เมืองอาร์เรส เมืองฟอนทานิส และเมืองรูทีเอิร์ส มีหลายคนต้องพลีชีพเพราะมีความเชื่อแบบปฏิรูป ในเมืองรูทีเอิร์สนั้น สตีเฟน บรุน ถูกปรับโทษโดยถูกเผาไฟโทษฐานปฏิเสธไม่ยอมเข้าร่วมพิธีมิสซา ในขณะที่เอม่อน เดอ ลาวอย ซึ่งเป็นผู้รับใช้ในคริสตจักรแห่งเมืองบัวเดียอุซ์ ได้ถูกรังเรียนโดยนักบวชโรมันคาทอลิกในเมืองนั้น เพื่อนฝูงของท่านได้แนะนำให้ท่านแอบหนีไปอย่างลับๆ แต่ท่านได้ปฏิเสธไม่ยอมทำตามคำแนะนำนั้น เมื่อถูกนำตัวไปสอบสวนแล้ว ท่านก็ถูกนำตัวไปตั้งข้อต่อให้หลุดออกจากกัน ขณะที่ท่านถูกทรมานจนถึงที่สุดนั้นท่านได้หันใจตนเองด้วยคำพูดว่า "ร่างกายนี้จะต้องตายครั้งหนึ่งแต่จิตวิญญาณจะมีชีวิตอยู่ เพราะแผ่นดินของพระเจ้านั้นดำรงอยู่ชั่วนิรันดร์" ในที่สุดท่านก็หมดสติ แต่เมื่อฟื้นคืนสติแล้วท่านก็อธิษฐานเพื่อคนเหล่านั้นที่ขมเหงท่าน จากนั้นท่านก็ถูกถามว่าท่านจะยอมรับความเชื่อของโรมันคาทอลิกหรือไม่? ท่านก็ยังยืนยันกรานที่จะปฏิเสธอย่างแข็งขันจึงได้ถูกปรับโทษให้นำตัวไปเผาไฟ เมื่อเอม่อนถูกคุมตัวไปอยู่ในแดนประหารแล้ว ท่านก็กล่าวว่า "โอ องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอจงรีบช่วยข้าพระองค์ อย่าทรงชักช้าเลย ขอทรงอย่าดูหมิ่นผีพระหัตถ์ของพระองค์เอง" และเมื่อท่านจำได้ว่ามีบางคนเคยเข้าฟังคำเทศนาของท่าน ท่านจึงกล่าวแก่พวกเขาว่า "เพื่อน ๆ ของข้าพเจ้าเอ๋ย ข้าพเจ้าขอเตือนสติให้ท่านหมั่นศึกษา และเรียนรู้เกี่ยวกับข่าวประเสริฐอย่างถ่องแท้ เพราะว่าพระวาระของพระเจ้านั้นย่อมดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ จงอุตส่าห์แสวงหาที่จะรู้จักน้ำพระทัยของพระเจ้า และอย่ากลัวคนเหล่านั้นที่ฆ่าได้แต่กาย แต่ไม่มีอำนาจเหนือจิตวิญญาณนั้น" เพฆฆมาตจึงรีบบีบคอท่านจนตายแล้วศพของท่านก็ถูกเผาในเวลาต่อมา

ในปี ค.ศ.1545 แฟรนซิส บริบาร์ดซึ่งเป็นเลขาของพระคาร์ดินัล เดอ เพลลีย์ได้ถูกตัดสินและถูกเผาโทษฐานพูดเข้าข้างพวกปฏิรูป ส่วนในปี ค.ศ.1545 เจมส์ โคบาร์ดซึ่งเป็นครูโรงเรียนในเมืองเซนต์ไมเคิล ได้ถูกเผาไฟโทษฐานที่กล่าวว่า พิธีมิสซานั้นไม่มีประโยชน์และเป็นเรื่องเหลวไหลไร้สาระ ประมาณช่วงเวลาเดียวกันนั้นมีชาย 14 คนถูกเผาที่เมืองเมลดำ ภรรยาของพวกเขาได้ถูกบังคับให้มองดูการพลีชีพของพวกเขา

ในปี ค.ศ.1546 ปีเตอร์ ชาฟ็อท ได้นำพระคัมภีร์ภาษาฝรั่งเศสจำนวนมากเข้าไปขายในประเทศฝรั่งเศส อย่างเปิดเผย ท่านจึงถูกพิพากษาให้นำตัวไปเผาไฟเสีย หลังจากนั้นไม่นานคนหาพิการคนหนึ่งแห่งเมืองเมียอุซ์, ครูโรงเรียนคนหนึ่งชื่อ สตีเฟน พอลลิออต แห่งเมืองฟิร่า และชายคนหนึ่งที่มีชื่อว่า จอห์น อิงลิช ก็ได้ถูกเผาทั้งเป็นเพราะความเชื่อของเขา

ไมเคิล ไมซิลอท ได้รับแจ้งให้ทราบว่าเขาจะยอมปฏิเสธความเชื่อแล้วได้รับการไว้ชีวิต หรือจะยึดมั่นกับความเชื่อนั้นและต้องถูกเผาด้วยไฟ เขาได้เลือกเอาอย่างที่สอง และได้พูดถ้อยคำหนุนใจว่า "พระเจ้าได้ทรงประทานพระคุณแก่ข้าพเจ้าเพื่อจะไม่ปฏิเสธความจริงนั้น และจะทรงประทานกำลังแก่ข้าพเจ้าเพื่อจะอดทนต่อไฟนี้ได้"

ที่เมืองแลนเกร็สชาย 5 คนกับหญิง 2 คนได้ทนทุกข์ทรมานเพราะมีความเชื่อแบบปฏิรูป ซึ่งในครั้งนั้นหญิงที่มีอายุน้อยที่สุดในกลุ่มได้หนุนใจคนอื่น ๆ ว่า "วันนี้เราทั้งหลายจะได้เข้าพิธีมงคลสมรสกับพระเยซูคริสต์ และอยู่กับพระองค์ตลอดไปเป็นนิรันดร์"

หลังจากกษัตริย์เฮนรี่ที่ 2 แห่งประเทศฝรั่งเศสได้ขึ้นครองราชบัลลังก์ ก็มีเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดเกิดขึ้นอย่างมากมายตามมาทันที ช่างฝีมือคนหนึ่งถูกจับโทษฐานทำงานในวันนักบุญ เมื่อเขาถูกถามว่าทำไมเขาจึงละเมิด

กฎเกณฑ์ทางศาสนาเช่นนี้ คำตอบของเขาก็คือ "ข้าพเจ้าเป็นคนยากจน และจะหวังพึ่งสิ่งใดไม่ได้เลยนอกจากกำลังกายของตัวเองเท่านั้น ความจำเป็นทำให้ข้าพเจ้าต้องขยัน และความรู้สึกผิดชอบชั่วดีของข้าพเจ้าได้บอกข้าพเจ้าว่าไม่มีวันอื่นใดนอกจากวันสะบาโตเท่านั้นที่ข้าพเจ้าต้องถือรักษาไว้ให้บริสุทธิ์โดยละเว้นจากการทำงาน" เมื่อเขาได้แสดงความคิดเห็นออกไปเช่นนั้น เขาก็ถูกนำตัวไปขังไว้ในคุกและต่อมาได้ถูกเผาจนตาย

ชายหนุ่มคนหนึ่งชื่อ โธมัส เป็นชาวเมืองเจนัวได้ต่อว่าชาวโรมันคาทอลิกคนหนึ่งเพราะได้สภสภานโดยใช้ถ้อยคำหมิ่นประมาท โธมัสจึงถูกแจ้งความว่าเป็นคนในนิกายความเชื่อที่ออกนอกกลุ่มนอกรีต เขาจึงถูกเผาที่กรุงปารีส ยังมีชายหนุ่มอีก 3 คนที่ถูกเผาเช่นกันที่เมืองโลอนส์ โดยชาย 2 คนมีเชือกคล้องไว้รอบคอของเขา แต่คนที่ 3 เคยเป็นพนักงานรับใช้ของกษัตริย์จึงได้รับการยกเว้นจากการกระทำที่น่าอับยศอดสูเช่นนั้น อย่างไรก็ตามเขากลับขอร้องให้ตัวเองได้รับการปฏิบัติอย่างน่าอดสูในลักษณะเดียวกันกับเพื่อนของเขาเพื่อเป็นการถวายพระเกียรติยศแด่องค์พระเจ้า คำขอร้องของเขาก็ได้รับการปฏิบัติตาม เมื่อพวกเขาร้องเพลงสดุดีบทหนึ่งจบลงด้วยใจร้อนรนเป็นอันมากแล้ว เขาก็ถูกไฟเผาผลาญจนตาย

ไซมอน ลาโลชาวเมืองเจนัว, มัทธิว ไดม์เน่ซึ่งเคยใช้ชีวิตอย่างเหลวไหลแต่ได้กลับใจใหม่แล้ว และนิโคลัส นีล คนขายหนังสือแห่งกรุงปารีส ทั้ง 3 คนได้ถูกเผาด้วยข้อหาที่ประกาศตัวว่ามีความเชื่อแบบปฏิรูป

ปีเตอร์ เซอร์เร่ซึ่งก่อนหน้านี้เคยเป็นบาทหลวง แต่เมื่อท่านคิดใคร่ครวญถึงความเชื่อที่ผิด ๆ ของสันตะปาปา ในที่สุดท่านก็รับเอาความเชื่อแบบปฏิรูป และได้ฝึกหัดเป็นช่างทำรองเท้า ท่านมีน้องชายคนหนึ่งอยู่ที่เมืองเทเลสซึ่ง เป็นโรมันคาทอลิกที่ใจคอคับแคบ แต่ด้วยความรักน้อง เซอร์เร่จึงเดินทางไปเยี่ยมที่เมืองนั้น โดยหวังว่าจะสามารถชักนำเขาให้หันกลับจากความเชื่อที่ไร้สาระเหล่านั้น ภรรยาของน้องชายไม่เห็นด้วยกับการกระทำเช่นนั้นจึงไปฟ้องร้องท่านทำให้ท่านต้องถูกจับ แต่ท่านได้ประกาศแสดงความเชื่อของท่านอย่างเต็มที่ ผู้พิพากษาจึงถามเกี่ยวกับอาชีพของท่านซึ่งท่านได้ตอบว่า "เมื่อไม่นานมานี้ข้าพเจ้าได้ทำงานเป็นช่างทำรองเท้า" ผู้พิพากษาก็พูดขึ้นว่า "เมื่อไม่นานมานี้หรือ ถ้าอย่างนั้นเมื่อก่อนนี้ท่านทำงานอะไร ?" เซอร์เร่ก็พูดแสดงความรู้สึกออกมาว่า "เรื่องนั้นแทบจะทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกละอายใจที่จะบอกให้ท่านทราบ เพราะเป็นอาชีพที่ชั่วช้าที่สุดและต่ำทรามที่สุดที่มนุษย์จะคิดได้" จากถ้อยคำเหล่านี้ก็ทำให้ทุกคนซึ่งอยู่ที่นั่นคาดคะเนว่า ท่านคงจะเคยเป็นฆาตกรหรือเป็นขโมย และที่ท่านพูดนี้ก็พูดจากความรู้สึกสำนึกผิดที่ท่านมีอยู่ อย่างไรก็ตามผู้พิพากษาได้สั่งท่านให้อธิบายอย่างชัดเจนว่า สิ่งที่ท่านพูดนั้นหมายความว่าอย่างไรกันแน่ เซอร์เร่ก็ระบายความรู้สึกออกมาทั้งน้ำตาว่า "โอ้ เมื่อก่อนนี้ข้าพเจ้าเป็นบาทหลวงโรมันคาทอลิกมาก่อน" คำตอบนี้ทำให้ผู้พิพากษาเดือดดาลเป็นอย่างยิ่งจึงได้พิพากษาลงโทษให้นำตัวเซอร์เร่ไปประจานและดูหมิ่นเหยียดหยามก่อนเป็นอันดับแรก แล้วให้ตัดลิ้นของท่านออกเสีย หลังจากนั้นให้นำตัวไปเผาต่อหน้าคนทั้งปวงเพื่อไม่ให้เป็นอย่างอื่น ๆ

ในปี ค.ศ. 1548 มองสิเอ บลอนดีล พ่อค้าอัญมณีผู้มั่งคั่งได้ถูกจับกุมที่เมืองลียงค์และถูกส่งตัวไปยังกรุงปารีส และที่กรุงปารีสนี่เองท่านได้ถูกเผาเพราะเหตุความเชื่อของท่านตามคำสั่งของศาลในปีค.ศ. 1549

ในปี ค.ศ. 1554 ชายคนหนึ่งที่มีความเชื่อแบบปฏิรูปได้ถูกจับกุมพร้อมด้วยบุตรชายและบุตรสาวของท่าน

และในขณะนั้นได้มีชายอีกผู้หนึ่งได้ถูกจับกุมไปพร้อมกัน พวกเขาทั้ง 4 ชีวิตได้ถูกคุมตัวไปขังไว้ในปราสาทแห่งเมืองนิเวอร์เน่ เมื่อถึงวันพิจารณาคดีพวกเขาก็ประกาศตัวว่ามีความเชื่อแบบปฏิรูปอย่างแท้จริง พวกเขาจึงถูกพิพากษาให้นำตัวไปประหารชีวิต และในขณะที่เจ้าหน้าที่กำลังเตรียมการประหารด้วยการถูตัวพวกเขาด้วยน้ำมันกำมะถัน และดินปืนอยู่นั้นเองพวกเขาก็พากันร้องออกมาว่า "ทาเกลือเลย ทาเกลือลงมาบนเนื้อหนังที่จะเปื่อยเน่าและด้อมไปด้วยความบาปนี้เลย" พวกเขาจึงถูกตัดลิ้นก่อน แล้วจากนั้นอีกซักครู่ต่อมาจึงถูกนำตัวไปเผาไฟ และเชื้อเพลิงอย่างดีที่ทาไว้ทั่วตัวของพวกเขาก็ทำให้เปลวไฟเผาไหม้อย่างรุนแรงจนพวกเขาต้องพลีชีพไปอย่างน่าสยดสยอง

การสังหารหมู่อย่างน่ากลัวในประเทศฝรั่งเศส ในปี ค.ศ.1572

พฤติกรรมอันเหี้ยมโหดซึ่งได้ก่อให้เกิดการนองเลือดอย่างป่าเถื่อนต่อไปนี้ได้เกิดขึ้นในปี ค.ศ.1572 กล่าวคือกษัตริย์ชาร์ลส์ที่ 9 แห่งประเทศฝรั่งเศสและพระชนนีแคธารีนพระมารดาของพระองค์ได้คบคิดกับบรรดาบาทหลวงทั้งหลายทำการวางแผนการโดยมีเป้าหมายที่จะทำลายล้างรากเหง้าของพวกโปรเตสแตนต์ให้หมดสิ้นในคราวเดียวกัน ทั้ง 2 คนได้กำหนดแผนการไว้ 2 อย่างด้วยกัน อย่างแรกคือ กษัตริย์ได้ทรงสั่งให้เจ้าชายโคลิกนีซึ่งเป็นพวกอูทิงนอท (ชาวฝรั่งเศสที่มีความเชื่อแบบโปรเตสแตนต์) ยกกองทัพเข้าไปต่อสู้กับกลุ่มประเทศที่อยู่ต่ำกว่าระดับน้ำทะเล (เนเธอร์แลนด์, เบลเยียม, ลักเซมเบิร์ก) ซึ่งโดยวิธีนี้พระองค์ก็จะทราบจำนวน และทราบชื่อของพวกที่อยู่ฝ่ายเจ้าชายโคลิกนี แผนการที่ 2 ก็คือ กษัตริย์ชาร์ลส์ที่ 9 ได้ออกอูบายโดยการยกเจ้าหญิงมาร์กูไรท์ เดอแวลโลอิสซึ่งเป็นน้องสาวของพระองค์และเป็นหญิงรูปงามแต่ขาดคุณธรรมประจำใจให้อภิเษกสมรสกับเจ้าชายเฮนรี่แห่งเมืองนาแวร์เร่ ซึ่งเป็นหัวหน้าเจ้าชายทั้งหลายของพวกโปรเตสแตนต์ในประเทศฝรั่งเศส และยังเป็นรัชทายาทที่จะได้รับการสวมมงกุฎให้เป็นกษัตริย์แห่งนาแวร์เร่ต่อไปในอนาคต บรรดาขุนนางชั้นนำของพวกโปรเตสแตนต์ต่างก็ได้รับการเชื้อเชิญให้ไปยังกรุงปารีส และได้รับการต้อนรับจากพระนางแคธารีนที่หน้าซื่อใจคด โดยสร้างทำเป็นให้ความเคารพทุกอย่าง แกรับเชิญที่มีชื่อเสียงที่สุดคือพระนางจินเน่ ดี อัลเบรทพระราชินีแห่งเมืองนาแวร์เร่ ซึ่งเป็นพระมารดาของเจ้าชายเฮนรี่นั่นเอง และเป็นผู้ที่ยึดมั่นต่อความเชื่อของพวกอูทิงนอทเป็นที่สุด พระนางจินเน่รู้สึกหวาดกลัวกับการขอเป็นพันธมิตรโดยการสมรสนี้ และพระนางได้เดินทางออกจากอาณาจักรเล็ก ๆ ของพระองค์ คือเมืองนาแวร์เร่ด้วยพระทัยที่ประหวั่นพรันพรึงเพื่อมาเยี่ยมกรุงปารีสในครั้งนี้ พระนางจินเน่ทรงประทับอยู่ที่นั่นไม่ถึง 1 สัปดาห์ก็สิ้นพระชนม์ ซึ่งแทบจะไม่ต้องสงสัยเลยว่าการสิ้นพระชนม์ของพระนางจินเน่เกิดขึ้นจากการถูกลอบวางยาพิษ เนื่องจากสติปัญญาอันปราดเปรื่องและความซื่อตรงของพระนางนั้นย่อมทำให้พระนางเป็นศัตรูที่อันตรายที่สุดของพวกโรมันคาทอลิก

อย่างไรก็ตามเจ้าชายเฮนรี่แห่งนาแวร์เร่ได้ถูกหว่านล้อมให้เชื่อว่าการสิ้นพระชนม์ของพระมารดานั้นเกิดขึ้นจากสาเหตุการตายโดยธรรมชาติ ดังนั้นพิธีการอภิเษกสมรสที่ไม่เหมาะสมนี้ได้ประกอบพิธีขึ้นต่อหน้าคนทั้งปวง

โดยพระคาดินัลแห่งเมืองบัวร์บอนบนเวทียกพื้นสูงที่ได้จัดเตรียมขึ้นนอกกำแพงคริสตจักรเพื่อการนี้โดยเฉพาะที่กรุงปารีสเมื่อวันที่ 18 สิงหาคม คศ. 1572 ตกเย็นคู่อภิเษกสมรสทั้ง 2 ก็ถูกแห่แหนไปยังพระราชวังแห่งหนึ่งกลางกรุงปารีส เพื่อจะทรงรับอาหารค่ำในงานเลี้ยงพิธีเฉลิมฉลองงานอภิเษกสมรสร่วมกัน มีการจัดงานเลี้ยงกันอย่างหรูหราและบรรดาแขกหรือต่างก็ได้รับเกียรติให้รับประทานอาหารร่วมกับผู้ปกครองดูแลเขตศาสนาจักรและกษัตริย์ชาร์ลส์ที่ 9 แห่งฝรั่งเศสที่กรุงปารีสในวันนั่นเอง

อีก 4 วันต่อมาคือ ในวันที่ 22 สิงหาคม 1572 ขณะที่เจ้าชายโคลิกนีแม่ทัพแห่งเมืองนาแวร์เร่กำลังเสด็จกลับจากการประชุมสภาการปกครองนั่นเอง ท่านก็ถูกลอบยิงที่แขนทั้งสองข้าง ท่านจึงกล่าวกับนักเทศน์ประจำตัวของพระมารดาของท่านที่ล่องลับไปแล้วว่า "โอ้! ท่านผู้เป็นพี่ชายในพระคริสต์ของข้าพเจ้าเอ๋ย บัดนี้ข้าพเจ้าทราบแล้วว่าข้าพเจ้าเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงรักอย่างแท้จริง เพราะด้วยเห็นแก่ความบริสุทธิ์ของพระองค์ ข้าพเจ้าจึงถูกยิงจนบาดเจ็บเช่นนี้" ถึงแม้ว่านักเทศน์ที่สวดชื่อผู้นั้นจะทูลแนะนำให้ท่านหนีไปเสียโดยเร็ว ท่านก็ยังคงยืนกรานที่จะประทับอยู่ในกรุงปารีสนั่นเอง อีกไม่นานต่อมาท่านก็ถูกสังหารโดยเบ็มจัส เบสเม ผู้ซึ่งได้กล่าวยอมรับในภายหลังว่า เขาไม่เคยเห็นใครที่กล้าเผชิญความตายได้อย่างกล้าหาญและเด็ดเดี่ยวเหมือนเจ้าชายผู้บังคับบัญชากองทัพท่านนี้เลย

พิธีอภิเษกสมรสนี้ได้จัดขึ้นในวันที่ 18 สิงหาคม ส่วนวันที่ 24 นั้นซึ่งเป็นช่วงเริ่มต้นของเทศกาลนักบุญบาร์โธโลมิวเป็นวันกำหนดสำหรับแผนการการสังหารหมู่ที่จะเกิดขึ้นนั้น เมื่อถึงเวลาตี 2 ระฆังแห่งนักบุญเกอร์เมนแอล ออเซอร์โรอิส ก็ดังขึ้นอย่างซ้ำ ๆ ซึ่งเป็นการบ่งบอกว่าจะมีการตายเกิดขึ้น เมื่อสัญญาณได้ดังขึ้นแล้ว ท่านตุ๊กแห่งเมืองกูอิสก็นำพวกบริวารของเขาไปยังบ้านของเจ้าชายโคลิกนี ท่านตุ๊กคอยอยู่ข้างล่างขณะที่บริวารทั้งหลายของท่าน ซึ่งนำโดยชายหนุ่มคนหนึ่งชื่อเบสเมบุกขึ้นไปยังห้องของเจ้าชายโคลิกนีผู้บังคับบัญชากองทัพของพวกโปรเตสแตนต์ หลังจากที่แหงท่านหลายครั้งแล้ว พวกนั้นก็ไต่โยนท่านลงมาทางหน้าต่างตกลงไปที่พื้นถนน แล้วพวกเขาก็ตัดศีรษะของร่างนั้นออกที่ถนนนั่นเองและนำไปมอบให้แก่สันตะปาปา เท่านั้นยังไม่พอพวกคาทอลิกที่ป่าเถื่อนและโกรธแค้นจนบ้าคลั่งยังได้ทำการดูหมิ่นเหยียดหยามศพของท่านด้วยการตัดแขนทั้งสองข้างและอวัยวะในที่ลับออกแล้วลากศพนั้นไปตามถนนถึงสามวัน จากนั้นก็นำศพไปมัดที่ข้อเท้าแขวนให้ห้อยตัวลงมาภายนอกกรุงปารีสนั้น ทันที้ที่เจ้าชายผู้ทรงเปี่ยมล้นด้วยคุณความดีท่านนี้ต้องพลีชีพไปนั้น กองทหารพร้อมอาวุธก็วิ่งกรูกันไปทั่วพวกเขาฆ่าบุคคลสำคัญที่มีชื่อเสียงและเป็นพวกโปรเตสแตนต์ตายไปอีกจำนวนมาก ซึ่งได้แก่ ท่านเค้าท์ รือชฟูคอลลท์ (เค้าท์เป็นตำแหน่งขุนนางของประเทศฝรั่งเศสซึ่งเทียบเท่ากับขุนนางระดับเอิร์ลของอังกฤษ), เทลินิอัสซึ่งเป็นบุตรเขยของเจ้าชายผู้บังคับบัญชากองทัพ, แอนโทนิอัส, คลาริมอนทัส, ท่านมาร์ควิสแห่งเมืองราเวลี (มาร์ควิสเป็นตำแหน่งขุนนางซึ่งอยู่ระหว่างขุนนางระดับดุกกับเอิร์ล), เลเวิส บัสสิอัส, บานดิเนอัส, พลูเวียร์อัส และ เบอร์เนอัส เป็นต้น ต่อจากนั้นพวกเขาก็ยังได้ฆ่าสามัญชนเป็นลำดับต่อไป

การประหารประหารในครั้งนี้ได้ดำเนินติดต่อกันเป็นระยะเวลาหลายวันและได้สังหารชีวิตคริสเตียนผู้บริสุทธิ์ไปนับหมื่นคนเลยทีเดียว ซากศพถูกโยนทิ้งลงไปในแม่น้ำศพแล้วศพเล่า มีเลือดไหลนองเกลื่อนพื้นถนนแดง

ฉานไปหมด ขณะนั้นแม่น้ำที่เคยใสสะอาดก็แปรเปลี่ยนไปด้วยโลหิตของผู้บริสุทธิ์จล่ำธารสายเลือดเลยทีเดียว ฆาตกรเหล่านั้นก็บ้าคลั่งและกระหายเลือดจนถึงขนาดที่ฆ่าพวกเดียวกันเองโดยได้ฆ่าคาทอลิกทุกคนที่พวกเขาสงสัยว่าไม่ค่อยเคร่งครัดต่อความเชื่อที่ชั่วร้ายนี้ด้วย จากนั้นการกวาดล้างซึ่งเริ่มต้นที่กรุงปารีสก็กระจายไปทั่วทุก อาณาบริเวณของราชอาณาจักรแห่งนี้ เหตุการณ์นี้ได้เกิดขึ้นติดต่อกันหลายวัน แต่การฆ่าขนานใหญ่นั้นได้เกิดขึ้น ในช่วง 3 วันแรกซึ่งกล่าวกันว่า มีผู้ชายและผู้หญิงมากกว่า 10,000 คนทุกระดับอายุ และทุกสถานภาพได้ถูกสังหาร ชีวิตในช่วงเวลาดังกล่าว

การกระทำอันป่าเถื่อนเหล่านี้ ไม่ได้จำกัดอยู่เฉพาะภายในเขตกำแพงกรุงปารีสเท่านั้น แต่ได้แพร่ขยายไปยังเมืองและพื้นที่อื่น ๆ ด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่เมืองไลออนส์ เมืองออร์ลีนส์ เมืองเทเลาส์ และเมืองรูเอินซึ่ง ความโหดร้ายทารุณที่เกิดขึ้นนั้นก็ไม่มีที่ใดจะทัดเทียมได้อีกแล้ว กล่าวกันว่าในระยะเวลาเพียงเดือนเดียวเท่านั้น มี พวกโปรเตสแตนต์ที่ถูกฆ่าตายไปถึง 60,000 คนในประเทศฝรั่งเศสเพียงแห่งเดียว ซึ่งเป็นรายงานที่ได้มาจากคน เหล่านี้ที่เป็นพยานยืนยันถึงเรื่องนี้

ที่เมืองออร์ลีนส์ มีชาย หญิงและเด็ก 1,000 คนถูกสังหารชีวิต และประชาชน 6,000 คนที่เมืองรูเอินก็ถูก สังหารชีวิตในลักษณะเดียวกัน

ที่เมืองเม็ลตีสมี 200 คนถูกจับไปขังไว้ในคุก และถูกนำตัวออกมาตัดเป็นท่อน ๆ อย่างไม่รู้ความปราณีเหมือนกับแกะที่ถูกจับมาเชือดทิ้งเสีย

ที่เมืองลียงค์ ผุ่ชน 600 คนถูกสังหารหมู่พร้อม ๆ กัน ผู้เคราะห์ร้ายเหล่านี้ได้ตกเป็นเหยื่ออันโอชะของ คมดาบซึ่งถืออยู่ในมือของคนที่มีจิตใจกระหายเลือดซึ่งเรียกตัวเองว่า คริสตจักรคาทอลิก พ่อแม่บางคนถูกสังหาร ชีวิตขณะที่กำลังโอบกอดลูกน้อยซึ่งเกาะติดแน่นอยู่กับพ่อแม่ด้วยความอาลัยรัก มีคนจำนวน 300 คนถูกสังหารใน บ้านของผู้ปกครองดูแลเขตคริสตจักรแห่งเมืองลียงค์นั่นเอง พวกนักบวชที่ร้อรในทางที่ผิดนั้นไม่ยอมให้ใครนำ ศพเหล่านั้นไปฝัง

ที่เมืองอ็อกส์โตโบน่า เมื่อชาวเมืองได้ทราบข่าวการสังหารหมู่ที่กรุงปารีสก็พร้อมใจกันปิดประตูเมืองไม่ให้ พวกโปรเตสแตนต์เล็ดลอดหนีออกไปได้แม้แต่คนเดียว จากนั้นพวกเขาก็ช่วยกันค้นหาทุกคนที่อยู่ในข่ายต้องสงสัย ว่ามีความเชื่อแบบปฏิรูปเพื่อนำตัวไปกุมขังและฆ่าอย่างป่าเถื่อน ความหึงหวงในลักษณะเดียวกันนี้ยังได้ถูกนำมา ใช้ที่เมืองอะวาริคัม เมืองทรอยส์ เมืองเทเลาส์ เมืองรูเอิน และอีกหลายต่อหลายแห่ง การฆ่าฟันอย่างบ้าระห่ำนี้ได้ เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง จากเมืองหนึ่งไปสู่อีกเมืองหนึ่ง จากตำบลหนึ่งไปสู่อีกตำบลหนึ่ง จากหมู่บ้านหนึ่งไปสู่อีก หมู่บ้านหนึ่ง ตลอดทั่วราชอาณาจักรแห่งนี้

ต่อไปนี้เป็นคำพยานของฮันส์ไดค์กล่าวเป็นพยานถึงสิ่งที่เกิดขึ้นว่า "สิ่งที่เกิดขึ้นที่นี่ได้แพร่กระจายไปยัง เมืองใหญ่อื่น ๆ จากเมืองใหญ่ ๆ ก็แพร่ไปยังเมืองเล็ก ๆ และหมู่บ้านต่าง ๆ จนกระทั่งมีรายงานว่าทั่วอาณาจักรนี้มี คนถูกฆ่าตายกว่า 30,000 คนในการสังหารหมู่ทั่วไปในครั้งนี้"

ไบรคาโมเทียสชายชราอายุ 70 ปีและคาแวกเนียสได้ถูกจับขึ้นรถลากแล้วลากตัวไปลงโทษ หลังจากที่คน

ทั้ง สองได้ถูกกระทำการอัปยศอดสูในทุกรูปแบบแล้วก็ถูกนำตัวไปแขวนคอ แต่ถ้าใครยอมสารภาพเป็นคนแรกก็อาจจะได้รับการอภัยโทษก็ได้ โดยให้ยอมสารภาพต่อหน้าสาธารณชนว่า เจ้าชายโคลิกนี่ผู้บังคับบัญชากองทัพของพวกโปรเตสแตนต์ได้คบคิดกันวางแผนที่จะต่อสู้และล้มล้างกับกษัตริย์ชาร์ลส์ที่ 9 แห่งประเทศฝรั่งเศส แต่คนทั้งสองก็ปฏิเสธไม่ยอมปฏิบัติตามคำขู่บังคับนั้น

ที่เมืองบัวร์เดียอูซ์โดยการปลุกปั่นของบาทหลวงคนหนึ่งที่มีชื่อว่า แอนจีเรียส จึงทำให้คน 264 คนต้องถูกฆ่าตาย และบางคนในพวกที่ตายนี้เป็นสมาชิกสภาปกครองด้วย

ที่เมืองอะเจนติคัมในแคว้นเมน มีการสังหารหมู่พวกโปรเตสแตนต์อย่างเหี้ยมโหดจากการยุยงปลุกปั่นของอีแมร์ส ซึ่งเป็นผู้สอบสวนและลงโทษความผิดด้านอาชญากรรม มีข่าวลือแพร่สะพัดไปทั่วว่าพวกโปร - แตสแตนต์ได้ทำการปรึกษากันที่จะทำลายศาสนจักรโรมันคาทอลิก พวกฝูงชนที่บ้าคลั่งจึงได้จับคน 100 คนมาจากทุกพื้นที่ ซึ่งมีทั้งชายและผู้หญิงโยนลงไปในแม่น้ำไอคอนต้าซึ่งไหลเลียบเมืองนั้น

ต่อไปนี้จะขอนำบันทึกที่น่าสนใจซึ่งเขียนโดยชาวโรมันคาทอลิกผู้หนึ่งที่มีการศึกษาและมีจิตสำนึกผิดชอบชั่วดีอย่างน่าประหลาดมาเสนอเพื่อเป็นพยานหลักฐานที่แสดงให้เห็นถึงการประหัตประหารผู้คนเป็นจำนวนมากอย่างน่าสะพึงกลัวนี้

"ท่านเค้าท์ เดอ เทลิกนี่ก็ตกเป็นเครื่องสังเวทความป่าเถื่อนของสัตว์ร้ายในร่างมนุษย์เช่นกัน ท่านได้สมรสกับบุตรสาวของเจ้าชายโคลิกนี่ก่อนหน้านี้นี้เพียง 10 เดือนเท่านั้น สีหน้าของท่านมีสง่าราศีและมีเสน่ห์ชวนมองจนพวกอันธพาลในคราบผู้ดีที่บุกเข้ามาเพื่อจะฆ่าท่านถึงกับเกิดความเมตตากรุณาต่อท่าน แต่มีอีกพวกหนึ่งที่ป่าเถื่อนกว่าได้วิ่งจู่โจมเข้าไปสังหารท่านอย่างไม่ลังเล"

"ในเวลาเดียวกันนั่นเอง เพื่อน ๆทุกคนของเจ้าชายโคลิกนี่ต่างก็ถูกฆาตกรรมอย่างเหี้ยมโหดทั่วกรุงปารีส คนบริสุทธิ์เหล่านี้ถูกฆ่าตายโดยไม่มีการแยกแยะว่าเป็นผู้ชาย ผู้หญิง หรือ เด็ก ถนนทุกสายมีซากศพกระจัดกระจายอยู่ทั่วไป บาทหลวงบางคนซึ่งถือกางเขนที่มีรูปพระเยซูตรึงไว้ในมือข้างหนึ่ง และถือกริชไว้ในมืออีกข้างหนึ่งได้วิ่งเข้าไปหาบรรดาหัวหน้าของกลุ่มผู้สังหารเพื่อไปกำชับและเตือนพวกเขาไม่ให้ละเว้นแม้แต่ญาติสนิทหรือมิตรสหายคนใดก็ตาม"

"ทาวานเน็ส ซึ่งเป็นนายพลของประเทศฝรั่งเศส ที่มงายและเชื่อถือโซคลางอย่างยั้งก็เป็นอีกผู้หนึ่งที่มีบทบาทสำคัญท่ามกลางฝูงชนที่คลั่งศาสนาและได้ร่วมกันก่ออาชญากรรมสะเทือนขวัญครั้งประวัติศาสตร์นั้นด้วย เขาเป็นผู้ที่ขี่ม้าไปตามถนนสายต่าง ๆทั่วกรุงปารีสและตะโกนออกคำสั่งแก่ผู้ใต้บังคับบัญชาของเขาว่า "หลังเลือดหลังเลือดของมันออกมาเลย หลังเลือดของมันออกมาให้หมดเพื่อว่าเดือนสิงหาคมนี้เองจะเป็นเดือนที่สดใสและสว่างไสวเหมือนเดือนพฤษภาคม" เมื่อวันเวลาผ่านไป บุตรชายของนายพลคนนี้ได้เขียนบอกเล่าเรื่องราวจากความทรงจำเกี่ยวกับชีวิตของนายพลผู้กระตือรือร้นในการหลังเลือดผู้นี้ให้เราทราบว่ ขณะที่บิดาของเขากำลังนอนใกล้จะถึงวาระสุดท้ายของชีวิตอยู่บนเตียง เขาได้ทำการสารภาพบาปทั้งหมดของเขาต่อบาทหลวง เมื่อบาทหลวงผู้นั้นฟังจบแล้วก็กล่าวด้วยความประหลาดใจว่า "อะไรนะ! ท่านไม่ได้เอ่ยถึงการสังหารหมู่ที่เซนต์บาร์โธโลมิวเลยหรือ?"

นายพลทาวานเน่ส์ได้ตอบว่า "ข้าพเจ้าถือว่านั่นเป็นการกระทำที่เปี่ยมล้นด้วยบุญคุณอันยิ่งใหญ่ซึ่งสามารถชำระบาปทั้งปวงของข้าพเจ้าออกให้หมดสิ้นได้" ความคิดหลงผิดที่มากเกินไปเช่นนี้คงมีแต่ศาสนาเทียมเท็จเท่านั้นที่จะหลอกตัวเองให้หลงเชื่อได้!"

"ที่พระราชวังของกษัตริย์แห่งฝรั่งเศสก็เป็นสถานที่อีกแห่งหนึ่งที่มีกลิ่นไอของการฆ่าฟันอย่างรุนแรง ขณะนั้นกษัตริย์แห่งเมืองนาแวร์เร่กำลังแปรพระราชฐานอยู่ที่เขตลือฟร็วโดยที่ข้าราชการบริพารทุกคนของพระองค์ต่างก็เป็นโปรเตสแตนต์ด้วยกันทั้งสิ้น สำหรับเหตุการณ์ในพระราชวังหลวงนั้นมีข้าราชการบริพารหลายคนที่ถูกจับกุมอย่างไม่ทันตั้งตัวจึงถูกฆ่าตายอยู่บนเตียงพร้อมกับภรรยาของเขานั้นเอง แต่บางคนก็วิ่งหนีที่ร่างกายยังเปลือยเปล่าอยู่และได้ถูกทหารไล่ติดตามไปเข้าห้องโน้นออกห้องนี้จนดูคลุมุ่นวุ่นวายไปทั่วพระราชวังไม่เว้นแม้แต่ห้องโถงรับรองชั้นในสุด พระมเหสีวัยแรกรุ่นของกษัตริย์เฮนรี่แห่งเมืองนาวาร์เร่ได้ถูกเสียงสับสนอลหมานอย่างน่ากลัวปลุกให้ตื่นขึ้นมา และด้วยเกรวว่าจะมีภัยมาร้ายกรายพระสวามีและชีวิตของเธอเองเธอจึงรู้สึกหวาดกลัวสุดขีดจนดูเหมือนซากศพเลยทีเดียว พอได้สติบ้างแล้วเธอก็รีบวิ่งหนีออกจากเตียงเพื่อจะไปซบแทบพระบาทของกษัตริย์แห่งลือฟร็วซึ่งเป็นพระเชษฐา (พี่ชาย) ของเธอ แต่ทันทีที่เธอเปิดประตูออกมาก็มีข้าราชการบริพารของเธอหลายคนวิ่งกรูกันเข้ามาเพื่อหาที่หลบภัย พวกเขาพากันไล่กวาดตามมาอย่าง กระชั้นชิดและได้ฆ่าข้าราชการโปรเตสแตนต์ผู้หนึ่งที่คลานเข้าไปหลบอยู่ใต้เตียงต่อหน้าต่อตาของเธอ อีกสองคนก็ถูกฟันด้วยขวานด้ามยาวจนได้รับบาดเจ็บสาหัสและทรุดตัวลงแทบเท้าของเธอจนเลือดเปรอะเปื้อนเต็มตัวเธอไปหมด"

"ท่านเคิร์ท เดอ ลา โรเซ็ฟฟูคอล์ทขุนนางหนุ่มซึ่งเป็นที่โปรดปรานของกษัตริย์เพราะเป็นผู้ที่มีกริยามรรยาทงดงาม มีความสุภาพอ่อนน้อม และมีวาทศิลป์ในการสนทนาได้อย่างออกรสชาติและสนุกสนานเพลิดเพลิน ท่านได้ใช้เวลาเย็นวันนั้นเข้าเฝ้ากษัตริย์และได้ช่วยให้พระองค์รู้สึกสำราญพระราชหฤทัยเป็นอย่างยิ่งในบรรยากาศที่ผ่อนคลายและเป็นกันเอง จนเวลาได้ล่วงเลยมาถึง 23 นาฬิกา แล้วอู๋ๆ กษัตริย์ก็ทรงรู้สึกไม่สบายใจอะไรบางอย่างประกอบกับที่ทรงเอ็นดูท่านเป็นพิเศษจึงได้พยายามขอร้องท่านถึงสองสามครั้งไม่ให้ท่านกลับบ้านในคืนวันนั้น แต่ให้ค้างที่ลือฟร็วเสียเลย อย่างไรก็ตามเมื่อท่านเคิร์ทกล่าวว่าท่านต้องกลับไปหาภรรยาพระองค์จึงไม่คะยั้นคะยออีกต่อไป ได้แต่ทรงปรารภกับตัวของพระองค์เองออกมาเบา ๆ ว่า "ปล่อยให้ท่านกลับไปเถอะ! ตัวเราเองก็เห็นแล้วว่าพระเจ้าได้ทรงประกาศถึงความตายของท่านไว้แล้ว" หลังจากนั้นเพียง 2 ชั่วโมงท่านเคิร์ทก็ถูกฆ่าตายตามกลางสังฆรณ์ที่พระเจ้าทรงประทานให้จริง ๆ"

จากที่เราได้ศึกษากันมาตั้งแต่ต้นจะเห็นได้ว่ามีคริสเตียนน้อยคนนักที่สามารถหนีรอดจากความบ้าคลั่งของผู้ข่มเหงที่ร้อนรนเหล่านี้ได้ คนหนึ่งในจำพวกโปรเตสแตนต์ก็ได้แก่ เด็กน้อยลาฟอรัซ (ซึ่งภายหลังก็คือ นายพลเดอ ลาฟอรัซผู้มีชื่อเสียงเลื่องลือนั่นเอง) ในเวลานั้นเขาอายุได้ประมาณ 10 ขวบเท่านั้นเอง และเป็นผู้ที่สามารถรอดพ้นเหตุการณ์สังหารหมู่มาได้อย่างน่าอัศจรรย์ ทั้งบิดา พี่ชายของเขา และตัวเขาเองได้ถูกจับกุมพร้อมกันโดยกองทหารของท่านดึกแห่งเมืองแอนจู แล้วฆาตกรเหล่านั้นก็พุ่งเข้าไปใส่พวกเขาและฟันพวกเขาอย่างบ้าคลั่งจนดูสับสนวุ่นวายไปหมด พวกเขาล้มลงในลักษณะที่กองทับ ๆ กันขึ้นไป เด็กน้อยกลับไม่ได้ถูกฟันเลยแม้แต่ตาบเดียว แต่

สภาพการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วและสับสนวุ่นวายชั่วพริบตาที่นั่นกลับทำให้ดูเหมือนว่าเด็กน้อยตายไปในเวลานั้นด้วย เขาสามารถรอดพ้นวิกฤตการณ์แห่งความเป็นความตายในวันนั้นมาได้ราวปาฏิหาริย์ ภายหลังจากนั้นก็เติบโตขึ้นจนกลายเป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงและมีชีวิตยืนยาวถึง 85 ปีทีเดียว

มีเหยื่อที่น่าเวทนาเป็นจำนวนมากที่หนีไปยังริมแม่น้ำและบางคนก็ว่ายน้ำข้ามแม่น้ำเซนนันข้ามไปยังฝั่งชานเมืองเซนต์เจอร์เมน กษัตริย์แห่งฝรั่งเศสทรงเห็นพวกเขาจากหน้าต่างที่หันไปทางแม่น้ำสายนั้นจึงได้ยิงพวกเขาด้วยปืนซึ่งคนรับใช้ผู้หนึ่งของพระองค์ได้บรรจุกระสุนส่งให้ ขณะที่พระมารดาของพระองค์เองก็ไม่ได้รู้สึกสะทสะถ่านอะไร แต่กลับมีอารมณ์ที่แจ่มใสท่ามกลางการประหารประหาร พระนางได้มองลงมาจากกระเบื้องและให้กำลังใจฆาตกรเหล่านั้น ทั้งยังได้หัวเราะเยาะเย้ยและสมน้ำหน้าต่อเสียงร้องครวญครางอย่างเจ็บปวดของคนที่ใกล้จะตายอีกด้วย พระมารดาของกษัตริย์องค์นี้รู้สึกสนุกสนานร่าเริงจนอยู่เฉยไม่ได้เลย และถึงกับอนุญาตให้คณะต่าง ๆ สลับผลัดเปลี่ยนกันเข้ามาดูเพื่อจะกระตุ้นให้พระนางรู้สึกสนุกสนานร่าเริงยิ่งขึ้นไปอีก"

"หลายวันต่อมาหลังจากเหตุการณ์ที่น่าสะพึงกลัวเหล่านี้ได้ผ่านพ้นไปแล้ว ศาสดาจารย์ของประเทศฝรั่งเศสก็พยายามที่จะกลบเกลื่อนความผิดฉกรรจ์เหล่านี้และหาช่องทางที่จะออกกฎหมายนิรโทษกรรมให้กับพวกของตน พวกเขาได้ช่วยกันปิดบังความผิดและเสแสร้งเพื่อให้การสังหารหมู่นั้นกลายเป็นการกระทำที่ชอบธรรมโดยใช้วิธีการปรักปรำให้ร้ายและกล่าวหาว่าเจ้าชายผู้บังคับบัญชากองทัพนั้นสมรู้ร่วมคิดกับพวกเพื่อทำการโค่นล้มราชบัลลังก์ซึ่งแน่นอนไม่มีใครโง่พอที่จะเชื่อเรื่องเหลวไหลไร้สาระนี้เลย แต่รัฐสภาก็ยังคงได้รับมอบหมายให้ดำเนินการต่อไปเพื่อไม่ให้ใครจดจำไว้เป็นเยี่ยงอย่าง ดังนั้นศพของเจ้าชายโคลิกนี่จึงถูกนำไปแขวนคอด้วยโซ่บนตะแลงแกงนั่นเอง กษัตริย์ได้เสด็จไปทอดพระเนตรภาพที่น่าสยดสยองนี้ด้วยตัวของพระองค์เอง เมื่อพระสหายผู้หนึ่งของพระองค์แนะนำให้พระองค์เสด็จกลับโดยได้รำพึงถึงกลิ่นที่น่าสยดสยองของซากศพที่ตลบอบอวลไปทั่วบริเวณนั้น พระองค์กลับตรัสตอบว่า "กลิ่นของศัตรูที่ตายแล้วนี้ช่างหอมเสียนี้กระไร" ภาพการสังหารหมู่ในวันนั้นถูกบุญเซนท์บาร์โธโลมิวได้ถูกวาดไว้ในห้องโถงหลวงแห่งพระราชวังวาติกันในกรุงโรมโดยมีคำจารึกที่มีความหมายว่า "องค์สันตะปาปาได้เห็นชอบกับการตายของเจ้าชายโคลิกนี่"

"ยุคกษัตริย์แห่งเมืองนาแวร์เร่ได้รับการไว้ชีวิตซึ่งเป็นไปตามกลยุทธ์ในการปกครองมากกว่าที่จะเกิดขึ้นจากความเมตตาการุณาของพระมารดาของกษัตริย์แห่งฝรั่งเศส พระนางได้กักขังพระองค์ไว้เป็นนักโทษและตัวประกันอย่างยาวนานเพื่อว่าพระองค์จะเป็นหลักประกันและเครื่องยืนยันว่าพวกโปรเตสแตนต์จะยอมอยู่ใต้อำนาจตลอดไป พระองค์ได้ถูกขังเป็นนักโทษจวบจนถึงวันสิ้นพระชนม์ของพระองค์เลยทีเดียว"

"การประหารประหารอย่างน่ากลัวนี้ไม่ได้จำกัดอยู่แต่เฉพาะในกรุงปารีสเท่านั้น เพราะสำนักพระราชวังได้ออกคำสั่งในลักษณะเดียวกันไปถึงผู้ว่าราชการการประจำมณฑลต่าง ๆ ตลอดทั่วราชอาณาจักรฝรั่งเศส และภายในระยะเวลาเพียง 1 สัปดาห์ก็มีพวกถูกฆ่าฟันตายไปถึง 1 แสนคนเลยทีเดียว มีผู้ว่าราชการการเพียง 2-3 คนเท่านั้นที่ปฏิเสธไม่ยอมเชื่อฟังพระราชโองการอันไม่ชอบธรรมของกษัตริย์ ผู้ว่าราชการการคนหนึ่งในจำนวนนี้มีชื่อว่า มอนท์มอร์รินซึ่งเป็นผู้ว่าราชการการที่ประจำอยู่ในมณฑลลอร์เรนได้เขียนจดหมายถึงกษัตริย์ซึ่งเนื้อความในจดหมายนั้น

สมควรแก่การนำมาถ่ายทอดให้คนรุ่นหลังได้รับรู้ไว้ดังนี้"

"ข้าแต่ฝ่าพระบาท ข้าพระองค์ได้รับพระบัญชาซึ่งมีพระราชลัญจกรของพระองค์ประทับอยู่ด้วยโดยให้ข้าพระองค์ประหารพวกโปรเตสแตนต์ทุกคนที่อยู่ในมณฑลภายใต้เขตรับผิดชอบของข้าพระองค์ ข้าพระองค์มีความเคารพเทิดทูนฝ่าพระบาทเกินกว่าที่จะเชื่อว่าพระราชหัตถเลขาฉบับนี้เป็นของปลอม แต่ถ้าพระบัญชาเป็นคำสั่งของพระองค์จริง ๆ แล้วละก็ (ซึ่งขอให้พระเจ้าอย่าให้เป็นเช่นนั้นเลย) ข้าพระองค์ก็มีความเคารพเทิดทูนพระองค์อย่างเหลือล้นเกินกว่าที่จะเชื่อฟังพระบัญชานี้ได้"

เมื่อข่าวการสังหารหมู่ถูกส่งไปถึงกรุงโรมแล้วความชื่นชมยินดีครั้งใหญ่ที่สุดก็เกิดขึ้น และได้มีการทำเหรียญเพื่อระลึกถึงชัยชนะแห่งความเชื่อจอมปลอมนี้ สันตะปาปาและพวกพระคาดินัลได้เดินแถวแห่เป็นขบวนอันเคร่งขรึมไปยังคริสตจักรเซนต์มาระโกเพื่อขอบคุณพระเจ้า ความชื่นชมยินดีอันน่าสะอิดสะเอียนที่กรุงโรมก็มีอยู่อย่างมากมายจนกระทั่งพวกคาทอลิกได้กำหนดให้มีการจัดวันเทศกาลรื่นเริงและเฉลิมฉลองกันอย่างเต็มที่เพื่อให้ทุกคนที่มาร่วมงานนี้ได้มีโอกาสแสดงความปิติยินดีตามใจปรารถนาของตนเอง และมีการยิงปืนใหญ่กระบอกหนึ่งจากปราสาทเซนต์แอนเจโล่ด้วย ใครก็ตามที่สามารถนำข่าวเกี่ยวกับการกวาดล้างพวกโปรเตสแตนต์ที่ประเทศฝรั่งเศสมาแจ้งให้ทราบได้ก่อนเป็นคนแรกก็จะได้รับรางวัลจากพระคาดินัลแห่งเมืองลอร์เรนเป็นเงิน 1,000 คราวนสำหรับการแจ้งข่าวที่ชั่วร้ายนั้น กษัตริย์ยังได้ออกคำสั่งให้มีการถือรักษาวันนั้นโดยให้มีการแสดงออกถึงความสนุกสนานกันอย่างเต็มที่ เพราะพวกเขาคิดว่าเชื้อสายและเผ่าพันธุ์โปรเตสแตนต์ชาวฝรั่งเศสคงจะสูญพันธุ์ไปจากโลกนี้แล้ว นอกจากนี้ยังมีการฉลองแสดงความชื่นชมยินดีในแบบเดียวกันนี้ทั่วประเทศฝรั่งเศส เนื่องในโอกาสที่คิดว่าสามารถจะโค่นล้มบรรดาผู้สัสต์ชื่อเหล่านั้นลงได้

หลายคนที่ยอมจ่ายเงินค่าไถ่ตามที่เรียกร้องก็ถูกฆ่าตายทันที และมีอยู่หลายเมืองซึ่งกษัตริย์สัญญาว่าจะทรงคุ้มครองให้ได้รับความปลอดภัยก็ถูกจำกัดพื้นที่ที่พวกเขาตกอยู่ในกำมือของแม่ทัพนายกองของพระองค์

เมื่อท่านตุ๊กแห่งเมืองกุอิสยกทัพบุกเข้าโจมตีเมืองโบลิสจนสามารถเข้าเมืองได้โดยการยอมจำนนของชาวเมือง ท่านตุ๊กก็อนุญาตให้พวกทหารปล้นชิงทรัพย์สิ่งของ ช่าหรือเอาโปรเตสแตนต์ทุกคนที่พบไปถ่วงน้ำได้ให้จมน้ำตายได้ การกระทำในครั้งนี้นี้พวกทหารไม่มีการละเว้นใด ๆ ทั้งสิ้นไม่ว่าจะเป็นเพศใดหรืออายุเท่าใดก็ตาม พวกเขายังได้ทำการลบลู่ดูหมิ่นผู้หญิงอย่างหยาบช่าแล้วก็ฆ่าเสีย จากนั้นกองทัพปีศาจนี้ก็เดินทางต่อไปยังเมืองเมียร์ซึ่งอยู่ห่างออกไปประมาณ 10 กิโลเมตรและเป็นสถานที่ซึ่งพวกฮุกกีโนทไฟใช้เป็นที่พักชุมนุมมัธการกันเป็นประจำ ท่านได้สั่งให้โยนอาจารย์แคสเซโบนิัสซึ่งเป็นศิษยาภิบาลประจำเขตนั้นลงในแม่น้ำ พวกทหารได้สังหารชาวเมืองที่เคราะห์ร้ายตายไปเป็นอันมากและได้กระทำการที่ชั่วช้าเลวทรามอย่างบ้าคลั่งในลักษณะเดียวกันเป็นเวลาหลายวัน

ที่เมืองแอนจู พวกเขาได้สังหารผู้รับใช้พระเจ้าคนหนึ่งชื่อ อาจารย์อัลเบียคัส และมีผู้หญิงอีกหลายคนที่ถูกทำการลบลู่ดูหมิ่นอย่างหยาบช่าและถูกฆ่าเสีย มีพี่น้องสองสาวในจำนวนนี้ที่ถูกกระทำบัดสีอย่างน่าอัศจรรย์ต่อหน้าต่อตาบิดาของพวกเธอซึ่งพวกฆาตกรจับมัดกับผนังกำแพงเพื่อให้ดูถูก ๆ ของเขาถูกกระทำบัดสีนั้น แล้วพวกเขาก็ฆ่าผู้หญิงทั้งสองคนรวมทั้งบิดาที่ถูกมัดอยู่ด้วย

จอห์น เบอร์จิโอลัส ซึ่งเป็นชายชราที่เป็นประธานผู้นำแห่งเมืองตูริน และเป็นผู้ที่ต้องสงสัยว่าเป็นพวกโปรเตสแตนต์ด้วย แต่หลังจากที่ได้จ่ายเงินค่าไถ่จำนวนมหาศาลเพื่อไถ่ชีวิตของตัวเองก็กลับถูกรุมตีด้วยไม้กระบองอย่างเหี้ยมโหด ถูกจับเปลื้องผ้าและมัดเท้าห้อยตัวลงมาให้ศีรษะและหน้าอกแช่อยู่ในแม่น้ำลัวร์ และก่อนที่จะตายพวกเขาได้ผ้าทอควักไส้ของท่านออกมาโยนทิ้งลงไปแม่น้ำจากนั้นก็เอาหัวใจที่มิไ่ว้นปลายหอกแล้วแห่ไปรอบเมือง

ที่เมืองบาร์เร ความโหดร้ายทารุณเป็นอันมากได้ถูกนำมาใช้แม้แต่กับเด็กน้อยตัวเล็ก ๆ ที่ไร้เดียงสาที่ยังถูกพวกเขาฆ่าทิ้งออกแล้วตั้งใส่ออกมาได้ด้วยวิธีที่น่าสงสารที่สุด ส่วนคนที่หนีไปยังปราสาทนั้นเมื่อยอมจำนนก็เกือบจะถูกจับแขวนคอตายทีเดียว ที่เมืองมาทิสคอนพวกโรมันคาทอลิกสามารถยึดเมืองมาทิส - กอนโดโดยการให้สินบนแก่ผู้เก็บรักษาภูมิจำเมือง แต่ทั้ง ๆ ที่เขาเองยอมทรยศแล้วก็ยังไม่วายถูกฆ่าตายอีก จากนั้นพวกเขาก็ปฏิบัติต่อชาวเมืองด้วยความเหี้ยมโหดอย่างยิ่งโดยการตัดแขนตัดขาก่อนที่จะฆ่าเหยื่อเป็นเพราะเห็นกีฬาที่เล่นกันได้อย่างสนุกสนาน และเพื่อเป็นการสร้างความบันเทิงให้แก่อาคันตุกะผู้มาเยี่ยมเยียนก็มีบ่อยครั้งที่พวกเขาจับพวกโปรเตสแตนต์โยนจากสะพานสูงลงไปยังแม่น้ำที่อยู่เบื้องล่างพลาทกล่าวไว้ว่า "ท่านเคยเห็นใครกระโดดได้ดีมาก่อนหรือเปล่า?"

ที่เมืองเพินนา หลังจากที่ได้มีการให้คำมั่นสัญญาอย่างเป็นทางการว่าเป็นมั่นเป็นเหมาะแล้วว่าจะให้ความปลอดภัยแก่พวกโปรเตสแตนต์ก็ยังมีคนถึง 300 คนที่ถูกฆ่าฟันอย่างไร้ความเมตตา คน 45 คนต่างก็ประสบชะตากรรมในลักษณะเดียวกันที่เมืองอัลเปียในวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า

ที่เมืองนอนเน แม้ว่าจะมีการยอมจำนนโดยมีข้อแม้ว่าจะต้องได้รับความปลอดภัย แต่ก็ยังมีภาพเหตุการณ์ที่น่าสะพรึงกลัวปรากฏออกมาให้เห็นเต็มไปหมด มีประชาชนทั้งเพศชายและหญิงไม่ว่าจะอยู่ในสภาพใดก็ตามถูกฆ่าตายโดยไม่มีการแยกแยะความแตกต่างใด ๆ ทั้งสิ้น มีเสียงร้องครวญครางดังระงมไปหมดและมีเลือดไหลนองทั่วถนนทุกสาย บ้านก็ถูกทหารวางเพลิงเผาเสีย หญิงคนหนึ่งได้ถูกลากออกมาจากที่ซ่อนพร้อมกับสามีของนาง นางได้ถูกทหารกระทำบาดสีอย่างชั่วช้าก่อน จากนั้นก็สั่งให้นางชักดาบออกมา แล้วทหารก็ใช้กำลังจับให้นางใช้ดาบนั้นแทงเข้าไปที่ท้องสามีของนางจนตาย

ที่เมืองซามาโร-บริจ พวกเขาได้ฆ่าพวกโปรเตสแตนต์ไปกว่าร้อยคนหลังจากที่พวกเขาได้ระบัดสัตย์ในเรื่องที่จะให้ความปลอดภัยและสงบร่มเย็นแก่คนเหล่านั้น ที่เมืองแอนสตอร์ ประชาชน 100 คนถูกฆ่าตาย บางศพถูกทิ้งลงถังส้วม และบางศพก็ถูกทิ้งลงไปแม่น้ำ แม้แต่คน 100 คนที่ถูกคุมขังอยู่ในคุกแห่งเมืองออร์ลินก็ยังคงถูกบุกโจมตีเข้าไปฆ่าโดยฝูงชนที่บ้าคลั่งเหล่านั้น

ร้อยเอกบอร์ติส นายทหารภายใต้การบังคับบัญชาของเจ้าชายแห่งเมืองคอนเด ซึ่งประจำอยู่ที่เมืองมิราเบลล์ ท่านได้ทำสิ่งที่ตรงข้ามกับที่เคยให้สัญญาไว้กับพวกคาทอลิกจึงถูกลอบสังหาร และศพของท่านก็ถูกโยนทิ้งไว้กลางถนนให้ฝูงสุนัขกัดกินเป็นอาหาร

เจ้าชายแห่งเมืองคอนเดถูกจับเป็นนักโทษ และถูกยิงที่คอโดยฝีมือของร้อยเอกมอนทิสควีอัสของพวกเขา

คาทอลิก ซึ่งเป็นผู้ควบคุมทหารคุ้มกันของท่านตุ้คแห่งเมืองแอนจู

กลุ่มโปรเตสแตนต์ที่สามารถหลบหนีความบ้ำคั่งดุจขุนรกรมาได้และหนีไปอยู่ที่เมืองโรเซิลเลซึ่งเป็นเมืองเล็ก ๆ แห่งหนึ่งในแคว้นอนิส เมื่อเห็นพวกเขาปฏิบัติต่อคนที่ยอมจำนนแก่พวกมารร้ายที่สร้างทำตัวว่าเป็นคนบริสุทธิ์อย่างซัวซัวเลวทรามจึงลุกขึ้นยืนหยัดต่อสู้ร่วมกับชาวเมืองเพื่อปกป้องชีวิตของตนเอง และเมื่อเมืองอื่น ๆ เห็นเช่นนั้นก็มีกำลังใจที่จะกระทำตามแบบอย่างเดียวกันคือ ลุกขึ้นต่อสู้ กษัตริย์กษัตริย์จึงทรงรวบรวมกำลังทหารทั้งหมดในประเทศฝรั่งเศสเพื่อจะบดขยี้เมืองนี้ให้ราบเป็นหน้ากลองเลยทีเดียว พระองค์ได้ใช้แม่ทัพที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของพระองค์ในการโอบล้อมเมืองโรเซิลเลทั้งทางบกและทางทะเล และได้เริ่มปิดล้อมและโจมตีเมืองนี้อย่างดุเดือดและถ้าพระเจ้าไม่ได้ทรงคุ้มครองรักษาเมืองนี้ไว้ละก็ เมืองนี้คงจะต้องจบลงด้วยความพินาศในทันที

มีการบุกเข้าโจมตีเมืองโรเซิลเลที่นำสงสารนี้ 7 ครั้งใหญ่ ๆ ด้วยกัน แต่ไม่มีครั้งใดเลยที่ประสบความสำเร็จได้ชัยชนะอย่างเด็ดขาด การปิดล้อมนี้กินเวลานานถึง 7 เดือน แต่ถึงแม้ว่าในการโจมตีหลายต่อหลายครั้งนั้นพวกทหารจะฆ่าชาวเมืองไปน้อยมาก แต่โดยการตัดเสบียงซึ่งก่อให้เกิดการกันดารอาหารขึ้นมาอย่างรุนแรงในเมืองนั้น พวกเขาก็สามารถล้างผลาญชีวิตชาวเมืองไปได้ถึง 18,000 คนจากที่มีอยู่ทั้งหมด 20,000 กว่าคน คนตายซึ่งมีจำนวนมากมายมหาศาลนี้ก็เกินกำลังที่คนเป็นจะนำไปฝังได้ทันจึงต้องตกเป็นอาหารของสัตว์และแร้งกา มีหลายคนถึงกับต้องยกโลงศพไปวางไว้ที่สนามของคริสตจักรแล้วก้าวลงไปนอนในโลงศพใบนั้นเพื่อจะหายใจในนั้นเป็นเหือกสุดท้ายและเพื่อจะไม่ต้องเป็นภาระให้แก่ผู้ที่อยู่เบื้องหลัง ส่วนพวกที่ยังมีชีวิตอยู่ก็กินสิ่งที่เมื่อผู้มีอันจะกินได้กินแล้วต้องตัวสั่นด้วยความขนพองสยองเกล้า เพราะในที่สุดแม้แต่เนื้อมนุษย์ ตับไตลำไส้พุง อุจจาระ และสิ่งที่น่าขยะแขยงที่สุดก็กลายมาเป็นอาหารอย่างเดียวกันสำหรับวีรบุรุษแห่งสังฆธรรมและแห่งเสรีภาพในการปฏิบัติตามความเชื่อของตนซึ่งโลกไม่เหมาะกับคนเช่นนี้เลย

ในการโจมตีทุกครั้งของพวกที่ล้อมเมืองอยู่นั้นก็พบกับการต้านทานอย่างองอาจห้าวหาญเป็นอย่างยิ่งจนพวกเขาเองกลับเป็นฝ่ายที่ต้องสูญเสียแม่ทัพนายกองถึง 132 คนและพลไพร่อีกจำนวนมากในสนามรบ มีอยู่ครั้งหนึ่งที่เกิดรอยแตกขึ้นที่กำแพงด้วยฤทธิ์ของกระสุนปืนใหญ่ลูกลมหิม่า แต่ด้วยความกล้าหาญอย่างไม่หวาดหวั่นของชาวเมือง ซึ่งแม้แต่พวกภรรยาและลูกสาวทั้งหลายก็เข้าช่วยเหลือในการทำศึกในครั้งนี้ กองทัพอคาทอลิกจึงไม่สามารถหักหาญจนบุกเข้าเมืองได้ พวกทหารกลับถูกผลักดันให้ถอยร่นกลับไปและล้มตายไปเป็นอันมาก

อย่างไรก็ตาม ในที่สุดการโอบล้อมเมืองนั้นก็สิ้นสุดลงตามคำทูลขอของท่านตุ้คแห่งเมืองแอนจู ซึ่งเป็นน้องชายของกษัตริย์แห่งประเทศฝรั่งเศส และต่อมาได้กลายเป็นกษัตริย์แห่งประเทศโปแลนด์ ขณะนั้นเองกษัตริย์แห่งฝรั่งเศสก็เบื่อหน่ายกับการฆ่าฟันเต็มทีแล้วจึงคล้อยตามอย่างง่ายดาย ดั่งนั้นพระองค์จึงยอมทำสัญญาสงบศึกกับพวกโปรเตสแตนต์ที่ถูกปิดล้อมอยู่และยอมปฏิบัติตามเงื่อนไข 25 ข้อซึ่งเขียนร่างขึ้นโดยชาวเมืองโรเซิลเล ข้อความในสัญญาสงบศึกนี้ครอบคลุมไปถึงการคุ้มครองพวกชาวเมืองและกลุ่มโปรเตสแตนต์ในประเทศฝรั่งเศสในหลาย ๆ เรื่อง สัญญาฉบับนี้ได้รับการรับรองโดยกษัตริย์แห่งประเทศฝรั่งเศสเอง และได้มีการประกาศให้ทราบโดยทั่วกันทั้งที่เมืองโรเซิลเล และที่เมืองอื่น ๆ ซึ่งนำไปสู่ความชื่นชมยินดีเป็นอันมาก

ปีต่อมากษัตริย์ชาร์ลส์ที่ 9 ก็สิ้นพระชนม์ พระองค์ทรงเป็นเผด็จการผู้ก่อให้เกิดความหายนะต่าง ๆ ตามที่ได้บันทึกไว้แล้วข้างต้นนี้

เราสามารถสังเกตเห็นการพิทักษ์รักษาจากพระเจ้าได้อย่างเด่นชัดจากข้อเท็จจริงอย่างหนึ่งว่า ในการสังหารหมู่ในครั้งนี้มีผู้รับใช้พระเจ้าในการประกาศข่าวประเสริฐเพียง 2 คนเท่านั้นที่ได้พลีชีพไป มิฉะนั้นแล้วก็อาจจะไม่มีใครทำพันธกิจอันว่าด้วยเรื่องการประกาศข่าวประเสริฐให้ขจรขยายและรุ่งเรืองขึ้นอีกในเวลาต่อมาอย่างแน่นอน

ความทนทุกข์ทรมานอย่างน่าเศร้าใจของพวกโปรเตสแตนต์ก็มีมากมายเกินกว่าที่จะบรรยายรายละเอียดออกมาได้หมด แต่กรณีความโหดเหี้ยมอำมหิตที่พวกเขากระทำต่อครอบครัวของ ฟิลิป เดอ ดิวซ์ ก็น่าจะเป็นตัวอย่างที่สามารถกระตุ้นให้เกิดจินตนาการได้ว่าเหตุการณ์ที่ไม่ได้กล่าวถึงนั้นเป็นอย่างไร? หลังจากที่พวกเขาตรัสผู้หลงผิดได้สังหารผู้พลีชีพท่านนั้นบนเตียงแล้วพวกเขาก็เข้าไปหาภรรยาของท่านที่กำลังท้องแก่โดยมีหมอดำแยแฝ้าดูอาการอยู่อย่างใกล้ชิดเพราะครบกำหนดคลอดแล้วและเด็กอาจจะคลอดออกมาได้ทุกขณะ หมอดำแยได้วิ่งวนให้พวกเขาหยุดการฆ่าฟันเสียก่อน อย่างน้อยก็ขอให้ทารกคลอดออกมาก่อน แต่ทั้ง ๆ ที่มีเหตุการณ์คับขันอย่างนี้พวกเขาก็ยังแทงกริชลงไปบนร่างของหญิงที่นำสงสารคนนั้นจนมิดด้าม นางเกรงว่าจะคลอดลูกออกมาในไม่ช้าจึงแข็งใจวิ่งเข้าไปในห้องเก็บข้าวโพด แต่พวกเขาก็ยังไล่กวาดตามนางไปและได้แทงลูกนางที่ท้องแล้วก็จับตัวนางโยนลงไปที่ถนน เมื่อนางตกลงมาทารกก็หลุดออกมาจากแม่ที่กำลังใกล้จะตายแล้ว คาทอลิกที่ป่าเถื่อนคนหนึ่งได้จับทารกน้อยนั้นขึ้นมาแทงแล้วโยนลงไปในแม่น้ำอย่างไม่ใยดีเลยแม้แต่่น้อย

การข่มเหงตั้งแต่มีการยกเลิกพระราชโองการแนนเทิส

จนถึงการปฏิวัติฝรั่งเศสในปี ค.ศ. 1789

การข่มเหงที่มีสาเหตุจากการยกเลิกพระราชโองการแนนเทิสได้เกิดขึ้นโดยพระเจ้าหลุยส์ที่ 14 พระราชโองการฉบับดังกล่าวได้กระทำขึ้นโดยกษัตริย์เฮนรีที่ 4 แห่งประเทศฝรั่งเศสในปี ค.ศ. 1598 ซึ่งเป็นหลักประกันว่าพวกโปรเตสแตนต์จะได้รับสิทธิเท่าเทียมกับพลสกนิกรทุกหมู่เหล่าในราชอาณาจักรแห่งนี้ในทุก ๆ ด้านไม่ว่าจะเป็นด้านศาสนาหรือกิจการพลเรือน พระเจ้าหลุยส์ที่ 14 ทรงยืนยันว่าพวกโปรเตสแตนต์มีสิทธิพิเศษอื่น ๆ โดยกฎหมายอีกฉบับหนึ่งซึ่งเรียกว่าพระราชโองการนิสเม็สและได้บังคับใช้ไปจนตลอดสิ้นรัชกาลของพระองค์

ขณะที่พระเจ้าหลุยส์ที่ 14 ขึ้นครองราชสมบัตินั้นราชอาณาจักรก็เกือบย่อยยับเพราะเหตุจากสงครามกลางเมือง ในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อนี้เองพวกโปรเตสแตนต์ได้หลงลืมคำเตือนขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่า "บรรดาผู้ถือดาบจะต้องพินาศเพราะดาบ" จึงได้เผลอไปเข้าร่วมในการต่อสู้อย่างขมขื่นโดยอยู่ฝ่ายที่สนับสนุนกษัตริย์อย่างเต็มที่เพื่อจะให้พระองค์สำนึกในบุญคุณที่เข้าช่วยเหลือพระองค์ในการต่อสู้เพื่อสถาปนาราชบัลลังก์ของพระองค์ให้มั่นคง แต่แทนที่พระองค์จะเกิดความเอ็นดูและพระราชทานรางวัลแก่คณะโปรเตสแตนต์กลุ่มนั้นที่

ได้ลุกขึ้นต่อสู้เพื่อพระองค์ การกลับเป็นตรงกันข้าม พระองค์ได้ให้เหตุผลว่าอำนาจที่สามารถปกป้องคุ้มครอง
พระองค์ก็สามารถจะโค่นล้มราชบัลลังก์ของพระองค์ได้ด้วย ประกอบกับทรงสดับฟังและหลงเชื่อถ้อยคำยุยงของ
พวกคาทอลิก ดังนั้นพระองค์จึงเริ่มออกกฎหมายที่เคร่งครัดและข้อจำกัดต่าง ๆ มากมายต่อพวกโปรเตสแตนต์ซึ่งเป็น
เครื่องบ่งชี้ถึงการตัดสินใจขั้นเด็ดขาดของพระองค์

เมื่อโรเซิลเล่ได้ถูกจำกัดสิทธิต่าง ๆ มากมายเนื่องจากการยกเลิกสนธิสัญญาหลายฉบับที่ได้เคยกระทำกับ
เมืองนี้ ส่วนเมืองมอนทอบานและเมืองมิลลอสได้ถูกทหารบุกเข้าโจมตีและปล้นสะดมอย่างรุนแรง คณะที่ได้รับการ
มอบหมายจากสันตะปาปาก็ได้รับการแต่งตั้งให้เข้ามาดูแลกิจการของพวกโปรเตสแตนต์ทั้งหมด และจะไม่มีการณ์
อุทธรณ์คดีต่ออำนาจของคณะที่ตั้งขึ้นมานี้ ยกเว้นจะยื่นอุทธรณ์ต่อสภาของกษัตริย์เท่านั้น การกระทำเช่นนี้ก็ส่ง
ผลกระทบต่อพื้นฐานในการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ของเขาไม่ว่าจะเป็นด้านศาสนาหรือกิจการพลเรือนก็ตาม และ
เป็นการกีดกันไม่ให้พวกโปรเตสแตนต์สามารถฟ้องร้องคาทอลิกคนไหนคนใดในศาลสถิตยุติธรรม นอกจากนี้ยังมี
การออกพระราชบัญญัติอีกฉบับหนึ่งให้ทุกเขตศาสนาจักรทำการสอบสวนย้อนหลังไปถึงสิ่งที่พวกโปรเตสแตนต์ได้
กล่าวหรือได้กระทำในช่วงระยะเวลา 20 ปีที่ผ่านมาเพื่อจะเอาผิดกับคนเหล่านั้นด้วย กฎหมายฉบับนี้ก็ทำให้คุก
เต็มไปด้วยนักโทษที่ไร้ความผิด ส่วนคนอื่น ๆ นอกนั้นได้ถูกพิพากษาให้เป็นนักโทษพิพายในเรือหรือถูกเนรเทศไป
เสีย

พวกโปรเตสแตนต์ได้ถูกปลดออกจากตำแหน่ง, ถูกกีดกันทางการค้า และถอดถอนออกจากราชการพิเศษ
และการจ้างงาน ซึ่งทำให้คนเหล่านี้ประสบกับความยากลำบากอย่างแสนสาหัสเพราะขาดช่องทางทำมาหากินและ
อาหารประจำวัน นอกจากนี้พวกคาทอลิกยังได้กระทำการป่าเถื่อนอย่างเลวร้ายด้วยการไม่ยอมให้หมอดำเฒ่าทำ
หน้าที่ดูแลการคลอดลูกอีกด้วย แต่ได้บีบบังคับพวกผู้หญิงโปรเตสแตนต์ที่ตั้งครรภ์ยอมมอบเวลาในช่วงวิกฤติการณ์
ตามธรรมชาตินี้ให้อยู่ในเงื้อมมือของศัตรูคู่แค้นคือ พวกคาทอลิกที่โหดร้ายทารุณ คาทอลิกจะเอาลูกน้อยของพวก
โปรเตสแตนต์ไปอบรมเลี้ยงดูและให้การศึกษาตามหลักความเชื่อของตนเอง เมื่อเด็กอายุได้ 7 ขวบก็จะถูกส่งตัวไป
บวชเป็นเณรเพื่อปลูกฝังให้เข้าสู่การปรนนิบัติรับใช้ในสังฆกรรมต่าง ๆ พวกที่มีความเชื่อแบบปฏิรูปจะถูกห้ามไม่ให้
ช่วยเหลือคนป่วยหรือคนยากไร้ขัดสนในการประชุมนมัสการที่พวกเขาจัดขึ้นเอง การนมัสการในที่ประชุมและการ
ประกอบพิธีศักดิ์สิทธิ์จะต้องกระทำกันต่อหน้าบาทหลวงของคณะนิกายคาทอลิกเท่านั้น และเพื่อเป็นการป้องกัน
เหยื่อผู้เคราะห์เหล่านี้ไม่ให้สามารถหลบหนีออกนอกราชอาณาจักร ดังนั้นทางเข้าออกตรงแนวชายแดนจึงได้รับ
การคุ้มกันอย่างเข้มงวดกวดขันเป็นพิเศษ อย่างไรก็ตาม โดยพระหัตถ์ที่เปี่ยมล้นด้วยพระเมตตากรุณาของพระเจ้าจึง
มีพวกที่ถือรักษาความเชื่อแบบดั้งเดิมประมาณ 150,000 คนที่สามารถเล็ดลอดหลบหนีการระแວดระวังและการ
เฝ้ารักษาการณ์ของพวกคาทอลิกได้ จากนั้นก็พากันอพยพเข้าไปในประเทศต่าง ๆ เพื่อบอกเล่าถึงเรื่องราวอันแสน
รันทนต์ให้ชาวโลกได้รับรู้

ทุกเหตุการณ์ที่ได้เล่ามาจนถึงเวลานี้เป็นเพียงจุดเริ่มต้นของการฝ่าฝืนพระราชโองการแทนที่สเท่านั้น แต่
ในที่สุดการยกเลิกพระราชโองการฉบับนี้ก็เกิดขึ้นตามแผนการอันชั่วร้ายเมื่อวันที่ 18 ตุลาคม ค.ศ. 1685 เพื่อ

พวกเขาจะสามารถทำการข่มเหงได้อย่างเต็มที่ และได้มีการออกพระราชบัญญัติฉบับใหม่อย่างฉุกฉุนหุกขึ้นมาแทนในวันที่ 22 ตุลาคม ซึ่งมีเนื้อหาขัดแย้งกับหลักนิติศาสตร์ในทุกรูปแบบอย่างเห็นได้ชัด

ด้วยอำนาจตามความในพระราชบัญญัติฉบับใหม่ กองทหารม้าจึงได้รับคำสั่งอย่างปัจจุบันทันด่วนให้ออกไปประจำการในฐานที่มั่นล้อมรอบเขตที่มีพวกโปรเตสแตนต์อาศัยรวมตัวกันอยู่อย่างหนาแน่นตลอดทั่วราชอาณาจักรแห่งนั้น และได้มีข่าวในลักษณะเดียวกันประกาศออกไปทั่วประเทศฝรั่งเศสว่า กษัตริย์แห่งราชอาณาจักรนี้จะไม่ยอมให้มีโปรเตสแตนต์ชาวฝรั่งเศสคนใดคนหนึ่งหลงเหลืออยู่ในราชอาณาจักรของพระองค์อีกต่อไป เพราะฉะนั้นพวกเขาจะต้องตัดสินใจที่จะเปลี่ยนความเชื่อของตน ณ บัดนี้ และด้วยเหตุนี้ คณะผู้ดูแล กิจการในเขตศาสนาจักรทุกแห่ง (ซึ่งเป็นพวกผู้ว่าราชการและผู้สอดแนมที่ได้รับการแต่งตั้งให้จับตามองพฤติกรรมและฝ่าสังเกตุการณ์พวกโปรเตสแตนต์) จึงเรียกชาวเมืองที่มีความเชื่อตามแบบปฏิรูปมาประชุมพร้อมกันเพื่อแจ้งให้พวกเขาทราบว่าเขาจะต้องยอมเปลี่ยนไปเป็นคาทอลิกอย่างไม่ชักช้า ไม่ว่าจะโดยความสมัครใจหรือต้องฝืนใจก็ตาม พวกโปรเตสแตนต์ก็ตอบอย่างหนักแน่นว่าพวกเขา "พร้อมจะสละชีวิตและทรัพย์สินสมบัติให้แก่กษัตริย์ ส่วนในเรื่องความรู้สึกผิดชอบชั่วดีของพวกเขาซึ่งอยู่ฝ่ายพระเจ้านั้น พวกเขาไม่สามารถจะละทิ้งเลย"

ทันใดนั้นกองทหารก็วางกำลังรอบประตูและถนนสายต่าง ๆ ของเมืองนั้น และให้ทหารรักษาการณ์ปิดทางเข้าออกทุกด้าน พวกทหารถือดาบเดินเข้ามาอย่างน่ากลัวแล้วก็ร้องขึ้นมาด้วยเสียงอันดังว่า "จะยอมตายหรือยอมเป็นคาทอลิก" กล่าวโดยสรุปในสิ่งที่พวกทหารได้กระทำลงไปต่อไปก็คือ พวกเขาได้ปฏิบัติในสิ่งที่ชั่วร้ายและน่าสะพรึงกลัวทุกอย่างที่พวกเขาสามารถจะสรรหาและคิดค้นขึ้นมาได้เพื่อนำมาบีบบังคับให้พวกโปรเตสแตนต์เปลี่ยนความเชื่อเสีย

ทหารได้แขวนทั้งผู้ชายและผู้หญิงโดยใช้เชือกมัดผมหรือเท้าไว้แล้วดึงขึ้นไปให้ตัวห้อยลงมา จากนั้นก็สูมควันไฟด้วยฟางหรือหญ้าแห้งจนกระทั่งพวกเขาเกือบจะตายเพราะสำลักควันที่หนาที่บนนั้น และถ้าพวกเขายังคงตั้งตึงที่จะปฏิเสธไม่ยอมลงชื่อในใบประกาศว่าจะละทิ้งความเชื่อแล้วละก็ พวกทหารก็จะแขวนเขาขึ้นไปอีกและกระทำการโหดร้ายทารุณซ้ำ ๆ ซาก ๆ อยู่อย่างนั้นเองจนพวกเขาอ่อนระโหยโรยแรงด้วยการทรมานสารพัดรูปแบบนั้น และพวกทหารก็สามารถบีบบังคับให้หลายคนยอมทำตามความประสงค์อันชั่วร้ายนี้ได้

คนอื่น ๆ ได้ถูกพวกเขาถอนผมและเคราออกจนหมดด้วยคีมหนีบ พวกเขายังได้จับคนอื่น ๆ อีกบางคนโยนเข้าไปในไฟกองใหญ่แล้วก็ดึงออกมาอีก ทำอยู่อย่างนี้ครั้งแล้วครั้งเล่าเพื่อบีบบังคับจนกว่าเขาจะสัญญาว่าจะยอมทิ้งความเชื่อนั้น

บางคนก็ถูกพวกเขาจับเปลื้องผ้าออกจนหมด และหลังจากที่ทำการดูหมิ่นเหยียดหยามเขาอย่างน่าอดสูจนถึงที่สุดแล้ว พวกเขาก็เอาเข็มหมุดปักลงไปบนตัวคนเหล่านั้นตั้งแต่หัวจรดเท้า และกรีดเนื้อเขาด้วยมีดพก บางทีก็ลากจุมูกคนเหล่านั้นไปด้วยคีมที่ร้อนแดงจนกว่าเขาจะสัญญาว่าจะหันเหออกจากความเชื่อเดิมของเขา บางครั้งพวกเขาก็จับพ่อและสามีมาได้ ขณะที่พวกเขาข่มขืนภรรยาและลูกสาวของคนเหล่านั้นต่อหน้าต่อตาคนที่ถูกมัดอยู่นั้น มีคนเป็นอันมากที่พวกเขานำตัวไปคุมขังไว้ในคุกใต้ดินที่นั่นที่น้ำสะอาดสะอาดเย็นที่สุด และพวกเขาก็ได้ทรมานและ

กระทำทารุณกรรมคนเหล่านั้นในคุกอย่างลับ ๆ ด้วยในขณะที่ภรรยาและลูก ๆ ของเขาถูกพวกเขาหักขังไว้ใน
สำนักสงฆ์และสำนักชี

พวกที่พยายามจะให้รอดพ้นโดยการหลบหนีก็จะถูกตามเข้าไปในป่าและถูกตามล่าไปในทุ่งนา โดยที่ผู้หนี
นั้นจะถูกยิงเหมือนอย่างยิงสัตว์ป่าเลยทีเดียว กองทหารเหล่านี้ไม่ยอมละเว้นการกระทำที่ป่าเถื่อนไม่ว่าบุคคลผู้นั้น
จะมีฐานะหรือยศฐาบรรดาศักดิ์สูงแค่ไหนก็ตาม แม้แต่สมาชิกรัฐสภาหรือนายทหารขณะที่ยังประจำการอยู่ก็ยังคง
ปลดออกจากตำแหน่งในบัดนั้นเอง และถูกคุมตัวกลับบ้านไปรับการทรมานอย่างรุนแรงในลักษณะเดียวกัน สำหรับ
คนที่บังอาจไปร้องเรียนต่อกษัตริย์ก็จะถูกส่งตัวไปยังเมืองบาสท์เพื่อตีมจอกแห่งความทรมานอย่างเดียวกัน คณะ
ผู้ปกครองดูแลเขตศาสนาจักรและคณะผู้ดูแลกิจการต่างๆ ของพวกโปรเตสแตนต์ได้เดินนำหน้าขบวนทหารม้า
พร้อมด้วยคณะมิชชันนารี บาทหลวง และนักบวชอื่น ๆ เพื่อไปช่วยกันกระตุ้นให้พวกทหารปฏิบัติกรอย่าง
เคร่งครัดให้สอดคล้องกับความเห็นชอบและมติของศาสนาจักรที่บริสุทธิ์ของพวกเขา ซึ่งถือว่าเป็นการถวายพระ
เกียรติแก่พระเจ้าปีศาจ และกษัตริย์ทรราชของคัมภีร์

ในการร่างพระราชบัญญัติเพื่อล้มล้างพระราชโองการแนบเท่นั้น สภาได้มีการแตกแยกเป็น 2 ฝ่าย
สมาชิกบางคนต้องการให้หักขังผู้รับใช้พระเจ้าทุกคนแล้วถูกบีบบังคับให้ยอมเป็นบาทหลวงหรือฆราวาสของนิกาย
คาทอลิก แต่สมาชิกสภาบางคนก็สนับสนุนให้เนรเทศพวกเขาออกไปเสียเพราะว่าการที่ยอมให้มีผู้รับใช้พระเจ้าอยู่
ในราชอาณาจักรก็เท่ากับว่าเป็นการหนุ่ใจให้พวกโปรเตสแตนต์มีความเชื่อที่มั่นคงอย่างนี้ต่อไปอีก และถ้าไป
บังคับคนกลุ่มนี้ให้หันเหความเชื่อมาทางคาทอลิก พวกเขา ก็อาจจะกลายเป็นศัตรูที่ทรงอำนาจอย่างลับ ๆ ภายใต้
ร่มเงาแห่งศาสนาจักรก็เป็นได้เนื่องจากคนพวกนี้มีความรู้และมีประสบการณ์เกี่ยวกับการใช้เหตุผลในการโต้แย้งใน
เรื่องที่ยังมีข้อถกเถียงกันอยู่ได้เป็นอย่างดี พวกคาทอลิกกลัวเสียงสู้อาจารย์ของพวกโปรเตสแตนต์ ไม่ได้จึงได้พากัน
เห็นด้วยกับเหตุผลอย่างหลังนี้จึงได้พิพากษาให้เนรเทศพวกเขาออกไปเสียโดยให้มีเวลาเตรียมตัวที่จะอพยพออก
นอกราชอาณาจักรเพียง 15 วันเท่านั้น

ในวันเดียวกับที่พระราชบัญญัติที่ยกเลิกพระบรมราชานุญาตที่เคยประทานแก่พวกโปรเตสแตนต์ได้
ประกาศ ออกไป พวกเขาก็ทำการกวาดล้างคริสตจักรทั้งหลาย และเนรเทศผู้รับใช้พระเจ้าซึ่งจะต้องออกจากกรุง
ปารีสภายในกำหนดเวลาเพียง 24 ชั่วโมงเท่านั้น นอกจากนี้พวกคาทอลิกยังไม่ยอมให้ผู้ที่ถูกเนรเทศยกย้ายถ่ายเท
หรือขายทรัพย์สินสมบัติของตนอีกด้วย และเมื่อพวกเขาออกเดินทางก็ถูกกลั่นแกล้งด้วยวิธีการต่าง ๆ นานา
สารพัดรูปแบบในระหว่างการเดินทางนั่นเองเพื่อจะหน่วงเหนี่ยวให้พวกเขาเสียเวลาไปอย่างมากมายจนกระทั่ง
เวลาที่กำหนดไว้หมดลงซึ่งก็จะทำให้พวกเขาต้องถูกอยู่ภายใต้การพิพากษาลงโทษให้ไปเป็นนักโทษฝึพายในเรือ
ตลอดชีวิต ที่เมืองท่ามีทหารรักษาการณ์หนาแน่นเพิ่มขึ้นเป็นสองเท่า และนักโทษที่ถูกส่งตัวไปทำงานอยู่ที่นั่นก็เต็ม
ไปด้วยเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายเหล่านี้ซึ่งจะต้องทนกับการทรมานและการขัดสนในสิ่งจำเป็นของชีวิตซึ่งเมื่อใครได้ยีนก็
ต้องตัวสั่นด้วยความขนลุกขนพองอย่างแน่นอน

ดูเหมือนว่าความทุกข์ทรมานทั้งหลายของผู้รับใช้พระเจ้า และคนอื่น ๆ ที่ถูกส่งตัวไปเป็นนักโทษฝึพายใน

เรือจะสาหัสสากรรจ์กว่าความทุกข์ทรมานอื่นใดทั้งหมด พวกเขาต้องถูกล่ามโซ่ไว้กับไม้พายที่ยึดติดอยู่กับเรืออย่างแน่นหนา ฉะนั้นจึงขยับเขยื้อนเคลื่อนที่ไปไหนมาไหนไม่ได้และต้องทนตากแดดตากลมทั้งกลางวันกลางคืนอยู่อย่างนั้นทุกฤดูกาลและทุกสภาพอากาศ เมื่อพวกเขาอ่อนระโหยโรยแรงและเป็นลมล้มพับอยู่ใต้ไม้พายเนื่องจากร่างกายอ่อนเปลี้ยเพลียแรงจนเหลือจะทน แต่แทนที่พวกเขาจะได้รับน้ำผลไม้เพื่อช่วยให้ร่างกายรู้สึกสดชื่น หรืออาหารสักเล็กน้อยเพื่อฟื้นฟูกำลังของเขาให้กลับคืนมาบ้าง เขากลับต้องถูกเขี่ยไปด้วยเส้ หรือถูกหวดด้วยไม้เท้าหรือปลายเชือกที่หึงสากทั้งแข็ง และเนื่องจากไม่มีเสื้อผ้าจะสวมใส่อย่างพอเพียงและขาดการทำความสะอาดตามความจำเป็นของชีวิต พวกเขาจึงต้องทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัสด้วยการถูกรบกวนจากสัตว์ที่น่ารำคาญสารพัดชนิด นอกจากนี้พวกเขายังต้องทนทรมานจากความหนาวเย็นในตอนกลาง เมื่อพวกเขาที่เขี่ยตีและทรมานพวกเขาในตอนกลางวันปลดพวกเขาออกจากโซ่ที่ล่ามติดกับไม้พายในตอนกลางคืนเพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการนอน เพราะแทนที่จะได้นอนบนเตียงตามสมควร นักโทษทุกคนไม่ว่าจะสบายดีหรือกำลังเจ็บป่วยอยู่ก็ตาม ก็ต้องนอนบนกระดานแข็งๆ ขนาดเพียง 18 นิ้วโดยไม่มีผ้าห่มคลุมกายยกเว้นแต่เสื้อผ้าที่เขาสวมใส่อยู่เท่านั้นซึ่งก็เป็นเพียงเสื้อที่ทำด้วยผ้าเนื้อหยาบที่สุด และเสื้อทับอีกตัวหนึ่งที่ทอด้วยผ้าไหมพรมแล้วตัดด้านข้างให้ขาดขึ้นมาถึงช่องแขนเสื้อจึงทำให้เกิดแขนเสื้อโปร่ง ๆ ซึ่งคลุมลงมาไม่ถึงข้อศอกด้วยซ้ำ และทุก ๆ 3 เดือนเขาจะได้รับเสื้อคลุมยาว ๆ ชนิดหยาบอีก 1 ตัว พร้อมด้วยหมวกเก็บไว้สวมบนศีรษะซึ่งจะถูกโกนให้โล้นอยู่เสมอเพื่อเป็นเครื่องหมายแห่งความอัปยศอดสู สิ่งจำเป็นที่ผู้คุมจัดเตรียมให้กับพวกเขาไม่ว่าจะเป็นด้านอาหารหรือสิ่งอื่นใดก็ตามก็จะให้เพียงเล็กน้อยพอ ๆ กับจิตใจที่คับแคบของคนเหล่านั้นที่พิพากษาและลงโทษพวกเขาให้ตกกระกำลำบากและได้รับทุกขเวทนาเช่นนี้ การรักษาพยาบาลเมื่อพวกเขาได้รับความเจ็บป่วยนั้นก็ชวนให้น่าอสังขวิญญาณเกินกว่าที่จะบรรยายได้ พวกเขาจำต้องนอนรอความตายอยู่บนกระดานแข็งแผ่นเดียวกันกับที่เขื่อนนอนทุกวันซึ่งเต็มไปด้วยสัตว์รบกวนนานาชนิดหมด และปราศจากความสะอาดสบายตามธรรมชาติในสภาพที่น่ารังเกียจทุกประการ และก็ไม่ใช่สิ่งที่น่ากลัวเพียงเล็กน้อยเลยสำหรับผู้รับใช้สัตย์ซื่อขององค์พระเยซูคริสต์ที่จะต้องมาถูกล่ามโซ่เคียงข้างกับนักโทษในคดีอุกฉกรรจ์และคนชั่วช้าที่ได้เคยก่ออาชญากรรมอย่างร้ายแรง และปากของคนเหล่านี้ก็ไม่เคยหยุดส้ารอกถ้อยคำพรูสาทและหยาบช้าเลย

ยิ่งไปกว่านั้น ถ้าพวกเขาปฏิเสธไม่ยอมเข้าร่วมในพิธีมิสซา พวกเขาก็จะได้รับการลงโทษที่เรียกว่า "แบสตีนาโด" โดยที่นักโทษจะถูกปลดออกจากโซ่ตรวนที่ล่ามไว้ และเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายนั้นก็จะถูกมอบให้ตกอยู่ในเงื้อมมือของพวกเดิร์ก (ชาวพื้นเมืองที่ดุร้ายของประเทศตุรกี) ซึ่งมีหน้าที่ควบคุมฝีพายบนเรือ เพฆฆฆาตเดิร์กก็จะเปลื้องผ้าที่นักโทษคนนั้นออกจนเปลือยเปล่าทีเดียว แล้วนำเขาไปนอนเหยียดยาวบนปืนใหญ่และช่วยกันจับเขาไว้อย่างแน่นหนาเพื่อไม่ให้ออกแรงดิ้นหรือขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวได้ ในระหว่างนี้จะมีความเจ็บเข้ามาครอบคลุมน้อย่างน่ากลัวตลอดทั่วเรือนั้น ชาวเดิร์กที่ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นเพฆฆฆาตและเป็นผู้ที่คิดว่าเครื่องสังเวณีนี้คงจะเป็นที่พอพระทัยต่อพระมาหะหมัดศาสดาพยากรณ์ที่เขานับถือก็จะโยบตีนักโทษผู้เคราะห์ร้ายนั้นด้วยไม้เรียวอย่างหนาหรือเชือกหยาบ ๆ ที่มีดคมเต็มไปหมดจนกว่าเนื้อหนังหลุดออกจากกระดูก ซึ่งเมื่อถึงขนาดนี้นักโทษก็ใกล้จะสิ้นใจแล้ว แต่เท่านั้นยังไม่พอ พวกเดิร์กยังเอาส่วนผสมของน้ำส้มสายชูกับเกลือมาราดลงบนบาดแผลที่เปิดอ้าอยู่

นั้นเพื่อเพิ่มความทรามานให้หน้าใจพวกเขามากขึ้นอีกเป็นทวีคูณ จากนั้นก็มอบพวกเขาให้อยู่ในความดูแลของสถานพยาบาลบนเรือที่แ่จนเหลือจะทนเพราะบริการไม่ต่างจากโรงพยาบาลทั่วไป และที่สถานพยาบาลนี้เองมีนักโทษหลายพันคนเลยที่เดียวที่ต้องพลีชีพไปภายใต้ความโหดเหี้ยมอำมหิตของคนเหล่านั้น

การพลีชีพของจอห์น คาลัส

เราขอข้ามเรื่องราวเกี่ยวกับการพลีชีพของคริสเตียนหลายต่อหลายคนเพื่อสอดแทรกเรื่องราวและเหตุการณ์เกี่ยวกับการพลีชีพของจอห์น คาลัส ที่ได้เกิดขึ้นเมื่อเร็ว ๆ นี้เองคือ ในปี ค.ศ. 1761 ซึ่งเป็นข้อพิสูจนถึงความหน้าซื่อใจคดและความดันทุรังของพวกที่มีลัทธิความเชื่อตามแบบโรมันคาทอลิก และยังได้แสดงให้เห็นว่าไม่ว่าประสบการณ์หรือการพัฒนาที่ไม่สามารถจะขัดอคติที่ฝังแน่นอยู่ในจิตใจของพวกโรมันคาทอลิกให้หมดไปอย่างถอนรากถอนโคนได้ และไม่สามารถจะทำให้พวกเขาลดความโหดเหี้ยมที่ได้กระทำกับพวกโปรเตสแตนต์ลงได้เลย

จอห์น คาลัส เป็นพ่อค้าขายของอยู่ในเมืองเทลาเลส ท่านดำเนินชีวิตอย่างระมัดระวังจนมีชื่อเสียงดังงามจนได้แต่งงานกับหญิงสาวชาวอังกฤษที่มีเชื้อสายเป็นชนชาติฝรั่งเศส คาลัสกับภรรยาของท่านมีความเชื่อตามแบบพวกโปรเตสแตนต์และมีบุตรชายด้วยกัน 5 คนซึ่งต่างก็ได้รับการศึกษาตามหลักความเชื่อแบบดั้งเดิมในลักษณะเดียวกัน แต่เลวิส บุตรชายคนหนึ่งของท่านได้หันเหความเชื่อไปเป็นคาทอลิกโดยการชักชวนของสาวใช้คนหนึ่งซึ่งได้อาศัยอยู่กับครอบครัวนี้มาเป็นเวลาประมาณ 30 ปีแล้ว อย่างไรก็ตาม คาลัสผู้เป็นบิดาก็ไม่ได้แสดงอาการขุ่นเคืองใจหรืออาฆาตมาดร้ายแต่ประการใด แต่ยังคงให้สาวใช้อยู่ในครอบครัวต่อไปและได้ยังได้จ่ายเงินส่วนแบ่งประจำปีให้แก่บุตรชายคนนี้ตามปกติอีกด้วย

ในเดือนตุลาคม ปีค.ศ. 1761 ครอบครัวนี้ก็ประกอบด้วยจอห์น คาลัสกับภรรยาของท่าน สาวใช้คนหนึ่ง บุตรชายคนโตชื่อมาร์ค แอนโทนี และปีเตอร์ คาลัสซึ่งเป็นบุตรชายคนที่ 2 มาร์ค แอนโทนีได้ศึกษาเล่าเรียนมาทางกฎหมาย แต่กลับถูกกีดกันไม่ให้ปฏิบัติวิชาชีพทางด้านนี้ด้วยเหตุที่เขาเป็นโปรเตสแตนต์ ดังนั้นจึงรู้สึกเศร้าโศกเสียใจกับเรื่องที่เกิดขึ้นถึงกับหันไปค้นคว้าและอ่านหนังสือทุกเล่มที่เกี่ยวกับการฆ่าตัวตายเท่าที่เขาจะสามารถหา มาอ่านได้ และดูเหมือนเขาจะตั้งใจอย่างแน่วแน่ว่าจะต้องทำลายชีวิตของตนเองเสียให้รู้แล้วรูดไปเลย เขาเริ่มประชดชีวิตด้วยทำตัวเหลวแหลก สำมะเลเทเมา ดิถการพนันจนงงหัวไม่ขึ้น และกระทำทุกอย่างจนเรียกได้ว่า เป็นคนชั่วช้าเลวทรามไปเลยที่เดียว ซึ่งเรื่องที่เกิดขึ้นก็ทำให้บิดาต้องคอยดูว่ากล่าวเขาอยู่เสมอ และบางครั้งก็ได้ดูตำว่ากล่าวและตำหนิติเตียนเขาอย่างรุนแรงซึ่งดูเหมือนว่าจะยิ่งตอกย้ำให้เขาจมอยู่กับความทุกข์มากยิ่งขึ้นไปอีก

วันที่ 13 เดือนตุลาคม ปีค.ศ. 1761 เวลาประมาณ 17 นาฬิกา จอห์น คาลัสผู้เป็นบิดาและมาร์ค แอนโทนี บุตรชายคนโตของท่าน ได้พบกับเพื่อนของแอนโทนี ชื่อโกเบอร์ ลา เวสเซ ชายหนุ่มอายุประมาณ 19 ปีซึ่งเป็นบุตรชายของลา เวสเซ ทนายความที่มีชื่อเสียงในเมืองเทลาเลส ท่านคาลัสจึงได้ออกปากเชื้อเชิญโกเบอร์ให้แวะมารับประทานอาหารค่ำที่บ้านด้วยกัน เมื่อถึงเวลาอาหารครอบครัวและแขกผู้มาเยือนต่างก็นั่งในห้องชั้นลอยโดย

ประกอบด้วยคาลิสผู้เป็นบิดากับภรรยาของท่าน แอนโทนีและปีเตอร์ คาลิสซึ่งเป็นบุตรของท่าน พร้อมด้วยโกเบอร์ โดยไม่มีบุคคลอื่นใดอยู่ในบ้านหลังนั้นเลย นอกจากสาวใช้ที่ได้กล่าวถึงมาแล้ว

ขณะนั้นเป็นเวลาประมาณ 19 นาฬิกา พวกเขาใช้เวลาในการรับประทานอาหารไม่นานนัก แต่ก่อนที่การรับประทานอาหารจะเสร็จสิ้นลง แอนโทนีได้ลุกออกจากโต๊ะและเดินเข้าไปในครัวซึ่งอยู่ในชั้นเดียวกันดังเช่นที่เคยปฏิบัติอยู่เป็นประจำ สาวใช้ก็ถามว่า เขาหนาวหรือ? แอนโทนีก็กลับตอบว่า "ตรงกันข้ามทีเดียว ข้าพเจ้ากลับรู้สึก ร้อนรุ่มดังไฟสุ่มทรง" แล้วก็เดินจากเธอไป ในเวลาไล่เลี่ยกันนั่นเองเพื่อนของเขาและสมาชิกในครอบครัวของเขา ต่างก็ทยอยออกจากห้องที่พวกเขาเพิ่งรับประทานอาหารเสร็จและพากันเดินเข้าไปในห้องพักผ่อน บิดาและโกเบอร์ นั่งอยู่บนโซฟาด้วยกัน ปีเตอร์บุตรชายคนรองนั่งบนเก้าอี้ซึ่งมีที่เท้าแขน ส่วนมารดานั่งอยู่บนเก้าอี้อีกตัวหนึ่ง พวกเขาได้สนทนากันต่อโดยไม่มีใครถามถึงแอนโทนีเลย จนระหว่างเวลาประมาณ 21-22 นาฬิกา โกเบอร์ก็ขอตัวกลับบ้านซึ่งเป็นเวลาเดียวกับที่ปีเตอร์ที่เผลอหลับไปได้ตื่นขึ้นมาเพื่อตามไปฉายไฟให้เขา

ชั้นล่างของบ้านคาลิสเป็นร้านขายของและโกดังเก็บของ ซึ่งโกดังเก็บของนั้นได้ถูกแยกออกจากร้านขายของด้วยประตูบานพับ 2 บาน เมื่อปีเตอร์ คาลิสกับโกเบอร์เดินลงบันไดไปถึงร้านขายของก็ต้องตกใจสุดขีดเมื่อเห็น แอนโทนีแขวนคอห้อยอยู่กับเสื้อของตัวเองโดยผูกอยู่กับข้อด้านบนของประตูบานพับ 2 บานซึ่งได้ถูกเปิดออกครึ่งหนึ่งเพื่อให้มีที่ว่างตรงกลางระหว่างประตู 2 บานเพื่อใช้สำหรับการนี้ เมื่อเห็นภาพที่น่าสะพรึงกลัวปรากฏอยู่ตรงหน้าพวกเขาก็ร้องออกมาด้วยเสียงอันดังจนคาลิสผู้เป็นบิดาต้องวิ่งลงมาดูว่าเกิดอะไรขึ้น ในขณะที่ผู้เป็นมารดานั้น ตกตะลึงจนตัวสั่นและแข็งที่อยู่อข้างบนนั่นเอง เมื่อสาวใช้รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นแล้ว เธอก็ยังวิ่งต่อไปจนถึงชั้นล่างซึ่งอาจจะ เป็นเพราะว่าเธอกลัวที่จะต้องวิ่งกลับขึ้นไปบอกข่าวร้ายแก่นายผู้หญิงหรือเพราะว่าเธออาจจะวุ่นวายอยู่กับการช่วยเหลือเจ้านายที่กำลังก่อร่างบุตรชายร่ำไห้จนน้ำตาไหลเปื้อนร่างนั้นเต็มไปหมด ครู่ต่อมามารดาซึ่งถูกทิ้งให้อยู่คนเดียวข้างบนก็ค่อย ๆ เดินลงมาด้วยอารมณ์ที่พลุ่งพล่านจนสุดจะอดกลั้นน้ำตาไว้ได้จึงได้ร้องให้ออกมาอย่าง รุนแรงปรึมว่าจะขาดใจไปพร้อม ๆ กับบุตรอันเป็นที่รักเลยทีเดียว ขณะนั้นเองปีเตอร์ได้ถูกใช้ให้ไปตามนายแพทย์ ลา มอยเร่ซึ่งอาศัยอยู่ในละแวกนั้น แต่เมื่อนายแพทย์ ลา มอยเร่ไม่ได้อยู่ที่บ้านในเวลานั้น โกรเชิลซึ่งเป็นผู้ช่วยนายแพทย์ของลา มอยเร่จึงรีบมายังบ้านคาลิสทันที เมื่อชันสูตรดูแล้วโกรเชิลก็เห็นว่าแอนโทนีขาดใจตายแล้ว ในขณะที่ นั้นเองได้มีฝูงชนคาทอลิกเป็นอันมากมามุงดูที่บ้านหลังนั้น และเมื่อได้ยินว่า แอนโทนีได้ตายอย่างกะทันหันโดยที่ นายแพทย์ผู้ชันสูตรศพได้ระบุว่าเขาถูกบีบคอจนตาย พวกเขาก็พากันคิดไปเองว่า แอนโทนีถูกฆาตกรรม และ เนื่องจากครอบครัวนี้เป็นโปรเตสแตนต์ พวกเขาจึงคาดเดาเอาว่าชายหนุ่มผู้นี้คงกำลังคิดจะเปลี่ยนแปลงความเชื่อ ของตน ดังนั้นจึงถูกฆาตกรรมด้วยเหตุนี้เอง

บิดาผู้น่าสงสารซึ่งเต็มไปด้วยความเศร้าโศกเสียใจต่อการจากไปของบุตรชายอันเป็นที่รักได้รับคำแนะนำ จากบรรดาเพื่อน ๆ ให้ส่งคนไปตามเจ้าหน้าที่ผู้รักษากฎหมายเพื่อมาสักดักันฝูงชนคาทอลิกที่เข้าใจว่าท่าน ฆาตกรรมลูกของตัวเองไม่ให้รู้มฉิร่างท่านออกเป็นขึ้น ๆ ด้วยความโกรธ แล้วคำแนะนำนี้ก็ได้รับการสนองตอบ อย่างรวดเร็ว ดาวิดหัวหน้าฝ่ายรักษากฎหมายได้มากุมกันทั้งผู้เป็นบิดา บุตรชายชื่อปีเตอร์ มารดา โกเบอร์และสาว

ใช้ไว้ได้ความอารักขาโดยได้จัดทหารรักษาความปลอดภัยคนหนึ่งให้มาคุ้มครองพวกเขา จากนั้นดาวิดก็ส่งคนไป ตามนายแพทย์เอม ดี ลา ทัวร์ พร้อมด้วยศัลยแพทย์เอม เอ็ม ลา มาร์กู และศัลยแพทย์เพอร์โรเน็ท ซึ่งได้ร่วมกัน ชั้นสูตรพลิกศพเพื่อหาร่องรอยการถูกประทุษร้ายแต่ก็หาไม่มีร่องรอยที่บ่งบอกว่าเป็นการฆาตกรรมเลย เพราะร่องรอยที่ปรากฏให้เห็นก็มีเพียงรอยถูกรัดที่คอเท่านั้น คณะนายแพทย์ยังได้ระบุว่าผมของผู้ตายหิวในลักษณะปกติคือ ทรงผมยังอยู่ในสภาพที่หิวไว้อย่างเรียบร้อย และไม่มีร่องรอยว่าผมเผ้าจะยุ่งตรงไหนเลย เสื้อผ้าของเขาก็ถูกพับไว้ ตามปกติและถูกจัดวางไว้บนเคาน์เตอร์อย่างเป็นระเบียบ เสื้อตัวที่เขาใส่อยู่ก็ไม่มีรอยขาดหรือถูกปลดกระดุมเลย

แม้ว่าสภาพการณ์ต่าง ๆ จะบ่งบอกอย่างเด่นชัดว่าไม่มีผู้กระทำความผิดใด ๆ ในคดีนี้ แต่หัวหน้าคณะผู้ พิพากษา ก็ยังดันทุรังที่จะคิดว่าน่าจะเป็นการเหมาะสมกว่าที่จะคล้อยตามความคิดเห็นของฝูงชนที่กำลังคลุ้มคลั่ง อยู่ นั่นจึงได้คิดไปว่า ศาลผู้เป็นบิดาคงจะใช้คนให้ไปตามโกเบอร์มา โดยแจ้งให้เขาทราบส่วนตัวศาลเองมีบุตรชาย ที่น่าจะถูกล่ามคอตาย ดังนั้นโกเบอร์จึงเดินทางมาเพื่อปฏิบัติหน้าที่เพชฌฆาตโดยได้รับความช่วยเหลือจากบิดา และน้องชายของผู้ตาย

แต่เนื่องจากไม่มีพยานหลักฐานใดในที่เกิดเหตุที่สามารถพิสูจน์สมมุติฐานที่คาดเดาเอาเองได้ ดังนั้น หัวหน้าฝ่ายรักษากฎหมายจึงใช้พยานแวดล้อมและข้อมูลทั่วไปเพื่อทักท้วงสรุปเอาเองว่ามี การก่ออาชญากรรมขึ้น และบุคคลที่เกี่ยวข้องจะต้องให้การไปในแนวทางว่าเป็นการฆาตกรรมเท่าที่เขาสามารถจะทำได้ คำให้การสามารถ สรุปเหตุการณ์ตามลำดับออกมาได้ว่า โกเบอร์ ลา เว็สเซ ได้รับมอบหมายจากพวกโปรเตสแตนต์ให้เป็นเพชฌฆาต ประจำกลุ่มของพวกเขา เมื่อลูกหลานของพวกเขาจำเป็นต้องถูกจับแขวนคอเพราะเหตุจากการเปลี่ยนแปลงความ เชื่อ นอกจากนี้คำให้การยังระบุอีกว่า เมื่อพวกโปรเตสแตนต์จะแขวนคอลูกหลานของพวกเขา ก็จะบังคับให้ลูก หลานคนนั้นคุกเข่าลงด้วย แต่ได้มีการตั้งคำถามขึ้นมาว่ามีใครได้เห็นแอนโทนี่ ศาลศุกเข่าลงต่อหน้าบิดาของตน ในตอนที่เขาถูกรัดคอหรือเปล่า? คำให้การยังระบุในทำนองเดียวกันว่า แอนโทนี่ตายในขณะที่เป็นโรมันคาทอลิก แต่ก็ยังต้องการข้อพิสูจน์ถึงการเป็นคาทอลิกของเขา

ก่อนที่สำนวนคดีจะพิมพ์ออกมาเพื่อเผยแพร่ต่อสาธารณชน ฝูงชนที่เฝ้าติดตามคดีนี้ก็พากันเชื่อข่าวลือที่ ว่า ขณะที่ยังมีชีวิตอยู่แอนโทนี่เองกำลังจะได้รับการอุปถัมภ์จากตระกูลไวท์ เพ็นนิเทนท์ในวันต่อมา ดังนั้นหัวหน้า ฝ่ายรักษากฎหมายจึงให้ฝังศพของแอนโทนี่ตรงใจกลางคริสตจักรนักบุญสติเฟ่น หลังจากพิธีฝังศพผ่านไป 2-3 วันครบครวัไวท์ เพ็นนิเทนท์ก็เป็นเจ้าภาพในการประกอบพิธีอย่างเคร่งขรึมในพระวิหารของพวกเขาเพื่อเป็นการ ระลึกถึงมาร์ค แอนโทนี่ ศาลศ มี การชิงผ้าขาวแขวนไว้ในโบสถ์เพื่อเป็นการไว้อาลัย และสำหรับพื้นตรงหลุมฝังศพ ซึ่งอยู่ตรงกลางโบสถ์นั้นได้ถูกยกพื้นให้สูงขึ้น มีโครงกระดูกมนุษย์อันหนึ่งถูกนำมาตั้งไว้บนหลุมฝังศพนั้นโดยมีข้อข้าง หนึ่งของกระดูกถือกระดาษแผ่นหนึ่งที่มีข้อความจารึกไว้ว่า "จงละทิ้งลัทธิในกายที่ออกนอกกลุ่มนอกทางเสีย" และที่ ฝ่ามือของมืออีกข้างหนึ่งมีสัญลักษณ์แห่งการพลีชีพปรากฏอยู่ วันต่อมาครอบครัวฟรานซิสแคนก็เป็นเจ้าภาพใน การประกอบพิธีในลักษณะเดียวกันเพื่อเป็นการระลึกถึงและไว้อาลัยแด่ผู้จากไป

หัวหน้าฝ่ายรักษากฎหมายยังได้ดำเนินการเพื่อจะข่มเหงต่อไปโดยไม่ยอมลดความรุนแรงลงเลยและโดย

ไม่มีการพิสูจน์ข้อเท็จจริงแม้แต่เน้อย เขาคิดว่าน่าจะเป็นโอกาสอันเหมาะที่จะหาช่องทางพิพากษาลงโทษผู้เป็นบิดาที่กำลังเศร้าโศก ผู้เป็นมารดา น้องชาย เพื่อน และคนใช้ให้ได้รับความทราบ ฉะนั้นจึงได้สั่งให้นำตัวพวกเขาทั้งหมดไปใส่โซ่ตรวนเมื่อวันที่ 18 พฤศจิกายน ค.ศ. 1761

การดำเนินการที่น่ากลัวอย่างป็นขั้นตอนเหล่านี้ทำให้ผู้ที่ได้รับความทุกข์ทรมานต้องทำเรื่องอุทธรณ์คดีไปยังคณะรัฐสภาซึ่งทราบเรื่องราวที่เกิดขึ้นเป็นอย่างดีจึงได้ส่งยกเลิกคำตัดสินของหัวหน้าฝ่ายรักษากฎหมายคนนั้นในฐานะที่กระทำผิดขั้นตอน แต่คณะรัฐสภาก็ยังคงดำเนินการฟ้องร้องและสอบสวนต่อไป เจ้าหน้าที่ผู้มีหน้าที่แขวนคอกนักโทษได้มาให้การเป็นพยานในชั้นศาลว่า คงจะเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ที่แอนโทนี่จะแขวนคอตัวเองเหมือนอย่างที่ถูกสร้างสถานการณ์ขึ้นมานั้น เสียงส่วนใหญ่ของคณะรัฐสภามีความเห็นว่าการโทษเหล่านี้มีความผิด ดังนั้นจึงได้ส่งตัวพวกเขาไปรับการพิจารณาไต่สวนคดีที่ศาลอาญาแห่งเมืองเทาลาส เมื่อการพิจารณาคดีผ่านพ้นไปมีคณะลูกขุนเพียงคนเดียวเท่านั้นที่ออกเสียงว่าท่านเป็นผู้บริสุทธิ์ แต่หลังจากการโต้เถียงเหตุผลกันอย่างยาวนาน เสียงส่วนใหญ่ก็เสนอให้มีการทรมานโดยให้นำตัวท่านเข้าเครื่องทรมานด้วยวงล้อดึงกระดูกข้อต่อให้หลุดจากกัน ซึ่งบางทีอาจจะสามารถนำไปสู่ขั้นของการพิพากษาลงโทษผู้เป็นบิดาได้โดยการลงทรมานดูซิว่าท่านกระทำผิดหรือเปล่า? โดยหวังว่าด้วยการทรมานอย่างหนักจะสามารถบีบคั้นท่านสารภาพความผิดออกมา และให้การชดทอนนักโทษคนอื่น ๆ ซึ่งกำลังรอคอยชะตากรรมของตนเองด้วยใจระทึก

จอห์น คาลส์ที่น่าสงสารซึ่งขณะนี้ป็นชายชราอายุถึง 68 ปีแล้วได้ถูกพิพากษาให้รับการลงโทษที่น่ากลัวตามลำพัง ท่านได้ทนแบกรับการทรมานอย่างมั่นคง และในที่สุดท่านก็ถูกนำตัวเข้าสู่แดนประหารด้วยจิตใจที่เข้มแข็งจนสามารถปลุกเร้าให้ทุกคนที่ได้พบเห็นเกิดความชื่นชมในตัวท่านขึ้นมาโดยเฉพาะอย่างยิ่งบาทหลวง 2 คนที่มีตำแหน่งในระบบการจัดตำแหน่งตามลำดับชั้นของโดมินิคัน (คือคุณพ่อบูเก็ส และคุณพ่อคอลดาญ) ซึ่งเป็นผู้ที่เฝ้าติดตามคดีนี้และอยู่ดูท่านจนถึงวาระสุดท้ายของชีวิต บาทหลวงทั้งสองได้เปิดเผยว่าพวกเขาคิดว่า คาลส์ไม่เพียงแต่จะเป็นผู้บริสุทธิ์ในคดีที่ท่านถูกกล่าวหาเท่านั้น ท่านยังเป็นแบบอย่างที่น่าชมเชยในเรื่องความรัก ความอดทน และความกล้าหาญเด็ดเดี่ยวตามแบบอย่างทีคริสเตียนแท้ควรประ -พฤติปฏิบัติอีกด้วย ขณะที่คาลส์เห็นโทษฆาตกำลังเตรียมมาตรการขั้นเด็ดขาดที่จะลงโทษท่านเป็นวิธีสุดท้ายอยู่นั้น ท่านก็เปิดเผยความในใจต่อคุณพ่อบูเก็ส แต่ขณะที่ปากของท่านกำลังพูดความในใจออกมานั้น หัวหน้าฝ่ายรักษากฎหมายซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นแห่งหายนะของคาลส์และได้เข้ามายังแดนประหารเพียงเพื่อจะอยากจะสะใจตัวเองที่ได้เป็นพยานเห็นการลงโทษและความตายของคาลส์เท่านั้นก็วิ่งเข้าไปหาท่านและตะโกนกลบเสียงของท่านว่า "เจ้าคนอัปปรีย์ที่น่าเกลียดชัง ไม่น่าที่เตรียมไว้ก็พร้อมจะเผาผลาญร่างของเจ้าให้กลายเป็นขี้เถ้าแล้ว! พูดความจริงออกมาเดี๋ยวนี้" คาลส์ไม่ได้โต้ตอบอะไรออกไปได้แต่เอียงศีรษะไปด้านข้างเล็กน้อย และในเวลานั้นเองโทษฆาตก็ทำตามหน้าที่ของตน

เสียงตะโกนโห่ร้องอย่างเคียดแค้นของประชาชนที่มีต่อครอบครัวคาลส์ก็ดังกระหึ่มไปทั่วเมืองแลนกูต็อคจนทุกคนอยากเห็นลูก ๆ ของคาลส์ แผลกลาญไปภายใต้วงล้อที่ใช้ดึงกระดูกข้อต่อให้หลุดออกมานั้น และอยากเห็นผู้เป็นมารดาของพวกเขาถูกเผาทั้งป็น

ชายหนุ่มโดแนท คาลัสได้รับการแนะนำให้หนีไปยังประเทศสวิสเซอร์แลนด์ เขาจึงหนีไปที่นั่นตามคำแนะนำของผู้หวังดี และได้พบกับสุภาพบุรุษคนหนึ่งซึ่งในตอนแรกก็เพียงแค่สงสารและช่วยบรรเทาท่านให้คลายจากความลำบากเท่านั้นโดยยังไม่กล้าที่จะตัดสินใจเกี่ยวกับการกระทำรุนแรงที่เกินกว่าเหตุต่อบิดา มารดา และพี่น้องของโดแนท อีกไม่นานต่อมาพี่ชายคนหนึ่งซึ่งได้รับการลงโทษเพียงเนรเทศเท่านั้นก็ได้หนีไปพึ่งพิงสุภาพบุรุษคนเดียวกันผู้ซึ่งขณะนี้พยายามทุกวิถีทางที่จะพิสูจน์ให้แน่ใจว่าครอบครัวนี้เป็นผู้บริสุทธิ์ และเมื่อเขาได้พิสูจน์จนมั่นใจแล้ว เขาซึ่งเป็นผู้ที่มีคุณธรรมประจำใจอย่างสูงก็คิดว่าน่าจะเป็นภาระหน้าที่ของเขาในการใช้เพื่อนฝูง เงินทอง ปากกา และชื่อเสียงของเขาเพื่อจะแก้ไขความผิดอันมหันต์ของคณะลูกขุนทั้ง 7 คนแห่งเมืองเทอาเลส และเพื่อให้การพิจารณาคดีได้รับการทบทวนจากสภาของกษัตริย์อีกครั้งหนึ่ง

การรื้อฟื้นคดีนี้ต้องใช้เวลานานถึง 3 ปี และเป็นที่น่าทึ่งกันโดยทั่วไปว่า ท่านเมสซีส เดอ กร็อสเน และท่านแบ็คควอนคอร์ทได้กลายเป็นผู้ที่มีชื่อเสียงและได้รับเกียรติอย่างสูงจากการร่วมกันพิจารณาคดีนี้อย่างรอบคอบ คณะลูกขุนผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 50 คนในศาลฎีกาได้ลงมติประกาศออกมาอย่างเป็นทางการเป็นเอกฉันท์ว่าครอบครัวคาลัสทั้งครอบครัวทุกคนเป็นผู้บริสุทธิ์ และได้ฝากพวกเขาไว้กับศาลสถิตยยุติธรรมแห่งองค์พระมหากษัตริย์เพื่อจะดำเนินการในขั้นต่อไป ท่านดีค เดอ ซอยเชอูลผู้ซึ่งไม่เคยพลาดโอกาสที่จะประกอบคุณงามความดีจากจิตใจที่ติงามของท่านก็ไม่เพียงแต่ช่วยเหลือครอบครัวที่ประสบเคราะห์กรรมนี้ด้วยการมอบเงินให้เท่านั้น แต่ยังได้ทำเรื่องขอเงินชดเชยจากกษัตริย์เป็นจำนวนถึง 36,000 ลีเวอร์อีกด้วย

วันที่ 9 มีนาคม ค.ศ. 1765 ได้มีการลงนามในคำตัดสินของศาลแห่งราชอาณาจักรเพื่อรับรองความบริสุทธิ์ ซึ่งเป็นการประกาศให้ทราบโดยทั่วกันว่าครอบครัวคาลัสไม่ได้กระทำความผิดใด ๆ ในคดีนี้เลย ดังนั้นเองชะตากรรมของพวกเขาก็เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น ที่จริงแล้ววันที่ 9 มีนาคม ค.ศ. 1762 วันนั้นเองเป็นวันที่บิดาผู้บริสุทธิ์และประเสริฐของครอบครัวนี้ต้องถูกประหารชีวิตไปอย่างไม่เป็นธรรม เมื่อถึงวันที่พวกเขาหลุดพ้นจากข้อกล่าวหาอันเอง ประชาชนทั่วกรุงปารีสได้พากันวิ่งเป็นกลุ่ม ๆ เพื่อไปมองดูพวกเขาก้าวออกจากเรือนจำ และตบมือต้อนรับพวกเขาด้วยความยินดีขณะที่น้ำตาที่ไหลออกจากตาพวกเขาดูจล้าธารแห่งความปิติยินดีอย่างเหลือล้น

ตัวอย่างของอคติอันโง่งมเรื่องนี้ได้ตลใจให้เกิดงานเขียนของวอลแตร์เพื่อปล้ำล้างความเชื่อที่หลงมกมายอย่างน่ากลัวโดยปราศจากข้อพิสูจน์ และถึงแม้ว่าตัววอลแตร์เองจะไม่ใช่นักคริสเตียน แต่บทความของเขาเกี่ยวกับความอดทนอดกลั้นและมีจิตใจกว้างขวาง ก็ทำให้งานเขียนของเขามีคุณค่าเป็นอย่างยิ่ง และเป็นอีกวิธีหนึ่งที่ช่วยลดความรุนแรงของการข่มเหงในหลาย ๆ เมืองส่วนใหญ่ที่อยู่ในทวีปยุโรป นอกจากนี้ความบริสุทธิ์แห่งข่าวประเสริฐจะช่วยให้เราอยู่ห่างไกลจากความเชื่อที่หลงมกมายและการใช้ความรุนแรงอย่างเหี้ยมโหดได้เนื่องจากหลักคำสอนที่อ่อนสุภาพขององค์พระเยซูคริสต์สอนให้เราได้รับการปลอบประโลมใจในโลกนี้และได้รับความรอดในโลกที่จะมาถึง การฟ้องร้องโดยการตั้งข้อหาว่ามีความเชื่อที่แตกต่างกันก็ไร้สาระพอ ๆ กับการที่จะไปฟ้องร้องด้วยข้อหาว่ามีรูปร่างหน้าตาที่แตกต่างกัน ถ้าเราถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า ถือนักวิชาหลักคำสอนขององค์พระเยซูคริสต์อย่างบริสุทธิ์ มีความเชื่ออย่างมั่นคงในพระสัญญาทั้งหลายที่ได้บันทึกไว้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ และเชื่อฟัง

กฎหมายบ้านเมืองของประเทศที่เราอาศัยอยู่ เราย่อมมีสิทธิที่จะรับใช้ในพันธกิจเรื่องการประกาศแผ่นดินสวรรค์
ตามความเชื่อในข่าวประเสริฐที่จะนำพาเราให้รับใช้ในพันธกิจด้านต่าง ๆ นั้น

บทที่ 5

การกำเนิด การเปลี่ยนแปลง

และความโหดร้ายของศาลสอบสวนและลงโทษ

ในสมัยของสันตะปาปาอินโนเซนต์ที่ 3 นั้น ความเชื่อแบบปฏิรูปก็เป็นที่เลื่องลือทั่วทวีปยุโรปจนทำให้พวกคาทอลิกเริ่มจะกริ่งเกรงว่าศาสนจักรของพวกเขา กำลังตกอยู่ในอันตราย สันตะปาปาจึงตัดสินใจที่จะยับยั้งการเติบโตของพวกปฏิรูปเท่าที่จะทำได้ ดังนั้นเขาจึงได้แต่งตั้งคณะผู้สอบสวนและลงโทษเป็นจำนวนมากซึ่งเป็นคนที่จะทำการสอบสวนและลงโทษพวกนิกายที่ออกนอกกลุ่มนิกายที่มีความเชื่อแบบปฏิรูป

บาทหลวงโดมินิคและคนอื่น ๆ ที่มีหน้าที่ในการสอบสวนและลงโทษได้กระจายกำลังไปในหลายประเทศที่เป็นโรมันคาทอลิก และได้ปฏิบัติต่อพวกโปรเตสแตนต์อย่างรุนแรงที่สุดในที่สุดเมื่อสันตะปาปาเห็นว่าการมีพวกผู้สอบสวนและลงโทษไม่ได้เกิดประโยชน์ตามเป้าหมายที่เขาคาดหมายไว้สักเท่าไร เขาจึงตัดสินใจตั้งศาลสอบสวนและลงโทษประจำไว้หลายแห่ง สำนักงานของศาลสอบสวนและลงโทษแห่งแรกนั้นตั้งอยู่ที่เมืองเทอาเลาส์ โดยให้โดมินิคเป็นเจ้าหน้าที่ประจำในฐานะผู้สอบสวนและลงโทษเป็นคนแรกของศาลในรูปแบบนี้ศาลสอบสวนและลงโทษหลายแห่งก็ได้ถูกตั้งขึ้นอย่างรวดเร็วในหลาย ๆ ประเทศ แต่ศาลสอบสวนและลงโทษในประเทศสเปนนั้นได้กลายเป็นศาลสอบสวนและลงโทษที่มีอิทธิพลที่สุด เพราะแม้แต่กษัตริย์สเปนแต่ละพระองค์ซึ่งชอบใช้อำนาจตามอำเภอใจในเรื่องอื่น ๆ ก็ยังได้รับการทูลเตือนให้เกรงกลัวอำนาจของศาลสอบสวนและลงโทษบ้าง การที่พวกเขาใช้วิธีที่ทารุณโหดร้ายต่าง ๆ นานาก็ได้สร้างความกดดันแก่คนเป็นอันมากที่มีความเห็นแตกต่างจากพวกคาทอลิกจนต้องพยายามกลบเกลื่อนความรู้สึกและความคิดเห็นของตนเองไว้อย่างระมัดระวัง แม้จะเป็นเพียงเรื่องเล็กน้อยก็ตาม

บาทหลวงที่มีตำแหน่งตามลำดับชั้นในกลุ่มโดมินิคแคน และกลุ่มแฟรนซิสแคนนั้นเป็นบาทหลวงที่มีความร้อนรนที่สุดในบรรดาบาทหลวงทั้งหมด ด้วยเหตุนี้สันตะปาปาจึงมอบสิทธิพิเศษแก่บาทหลวงทั้ง 2 กลุ่ม ให้เป็นผู้ควบคุมศาลสอบสวนและลงโทษตามที่ต่าง ๆ บาทหลวงที่มีตำแหน่งในกลุ่มลำดับชั้นทั้ง 2 กลุ่มนี้ ได้รับการคัดเลือกมาจากประชาชนที่เลวที่สุด ดังนั้นบาทหลวงพวกนี้จึงไม่ได้คำนึงถึงความรู้สำนึกผิดชอบชั่วดีเท่าไรนัก สันตะปาปาได้ให้อำนาจแก่ผู้สอบสวนและลงโทษเหล่านี้อย่างไม่จำกัดเหมือนกับคณะผู้พิพากษาที่เป็นตัวแทนของสันตะปาปาเอง พวกเขาได้รับอนุญาตให้ตัดใครก็ได้ออกจากศาสนจักรหรือจะ พิพากษาประหารชีวิตใครก็ได้ตามที่เขาเห็นสมควรแม้จะมีข้อมูลเพียงเล็กน้อยว่าคน ๆ นั้นเป็นอาจจะเป็นคนในนิกายความเชื่อที่ออกนอกกลุ่มนิกาย นอกจากนี้พวกเขายังได้รับอนุญาตให้ประกาศสงครามศาสนาต่อทุกคนที่พวกเขาเห็นว่าเป็นพวกลัทธินอกคอก และสามารถจัดตั้งกองทัพผสมกับบรรดาเจ้าชายที่มีอำนาจเพื่อจะนำกองทัพของพระองค์มาเข้าร่วมในกองทัพศาสนา

ประมาณปี ค.ศ.1244 อำนาจของพวกเขาที่ยิ่งเพิ่มมากขึ้นอีกสืบเนื่องจากจักรพรรดิเฟรดเดอริกที่ 2 ได้ประกาศตัวเป็นผู้พิทักษ์รักษาสวรรคาผู้สอบสวนและลงโทษเหล่านั้น และได้ทรงออกกฎหมายที่เยี่ยมยอด 2 ฉบับคือให้เฝ้าพวกที่อยู่ในนิกายความเชื่อที่ออกนอกกลุ่มนิกายทุกคนที่ยังขึ้นต่อตั้งต่อไปอีก ส่วนคนที่ได้สำนึกผิดนั้นให้ถูกลงโทษจำคุกตลอดชีวิต

ความรื้อร่นของจักรพรรดิในการปฏิบัติข่มเหงตามข้อเรียกร้องต่าง ๆ ของคณะผู้สอบสวนและลงโทษแห่งศาสนจักรโรมันคาทอลิกก็เกิดขึ้นเนื่องจากมีข่าวลือแพร่สะพัดไปทั่วทวีปยุโรปว่าพระองค์มีพระประสงค์ที่จะละทิ้งความเชื่อของคริสเตียนในทุกรูปแบบแล้วหันไปเปลี่ยนศาสนาเป็นมุสลิม ดังนั้นจักรพรรดิจึงพยายามที่จะลบล้างข่าวลือและแสดงออกถึงความสนิทสนมกับศาสนจักรโรมันคาทอลิกอย่างแนบแน่นด้วยการร่วมมือกับศาลสอบสวนและลงโทษในการข่มเหงด้วยความรุนแรงจนถึงที่สุด

เจ้าหน้าที่ทั้งหลายของศาลสอบสวนและลงโทษนั้นได้แก่ ผู้สอบสวนและลงโทษหรือผู้พิพากษา 3 คน, เจ้าหน้าที่ตรวจสอบการเงิน 1 คน, เลขานุการ 2 คน, เจ้าหน้าที่ฝ่ายกฎหมาย 1 คน, ผู้ส่งข่าว 1 คน, เจ้าหน้าที่ดูแลทรัพย์สิน 1 คน, ผู้คุมเรือนจำ 1 คน, ตัวแทนผู้ดูแลทรัพย์สินสมบัติที่ยึดมา 1 คนรวมทั้งผู้ประเมินราคา ที่ปรึกษา แพชฌฆาต นายแพทย์ ศัลยแพทย์ คนเฝ้าประตู ผู้ช่วยจับกุมและคุมขังผู้ต้องหา และผู้มาตรวจการอีกหลาย คน ซึ่งคนเหล่านี้ทุกคนต้องสาบานตนว่าจะเก็บทุกเรื่องไว้เป็นความลับสุดยอด ข้อหาหลักของพวกเขาที่ตั้งให้แก่พวกที่ถูกจับเหล่านั้นก็คือ การมีความเชื่อที่ออกนอกกลุ่มนิกาย ซึ่งมีหลักฐานที่ประกอบด้วยทุกสิ่งที่เขาพูด หรือเขียนเพื่อต่อต้านหลักความเชื่อหรือธรรมเนียมของศาสนจักรโรมันคาทอลิก ข้อหาอื่น ๆ ได้แก่การทิ้งความเชื่อแบบโรมันคาทอลิก และความเชื่อว่าที่คนที่มีความเชื่ออย่างอื่นก็สามารถรอดพ้นบาปได้ หรือแม้แต่การยอมรับหลักคำสอนของกลุ่มอื่น ๆ ว่ามีเหตุผลนอกเหนือจากคำสอนของพวกคาทอลิก และมีอยู่ 2 สิ่งที่จะทำให้ถูกลงโทษอย่างรุนแรงที่สุดคือ การไม่เห็นด้วยกับการกระทำอย่างหนึ่งอย่างใดของศาลสอบสวนและลงโทษ และการไม่เชื่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่ผู้สอบสวนและลงโทษได้พูดไปแล้ว

ชาวโรมันคาทอลิกทุกคนได้รับคำสั่งให้แจ้งความทันทีไม่ว่าจะเป็นเพื่อนสนิทและรักที่สุดก็ตามถ้าเขาเห็นว่าคนเหล่านั้นเป็นคนในนิกายความเชื่อที่ออกนอกกลุ่มนิกาย หรือมีแนวโน้มในทางหนึ่งทางใดว่าจะเป็นคนในนิกายความเชื่อที่ออกนอกกลุ่มนิกาย มิฉะนั้นคนที่รู้ข้อมูลแล้วไม่แจ้งความก็จะถูกลงโทษด้วยการตัดออกจากศาสนจักรและไม่ให้เข้าร่วมในพิธีกรรมอันศักดิ์สิทธิ์ใด ๆ ทั้งสิ้น และทุกคนที่ให้ความช่วยเหลือแก่พวกโปรเตสแตนต์แม้เพียงเล็กน้อยก็ตามจะถูกเรียกว่าเป็นผู้อุปถัมภ์หรือผู้สนับสนุนนิกายความเชื่อที่ออกนอกกลุ่มนิกาย และข้อหาต่าง ๆ ที่ตั้งให้แก่พวกเหล่านี้ก็คือ ข้อหาโทษฐานที่ทำการหนุ่ใจคนเหล่านั้น ขณะที่ศาลสอบสวนและลงโทษกำลังทำเรื่องฟ้องร้องคนเหล่านั้นอยู่ ถ้าผู้ใดบังอาจให้การสนับสนุนโดยการช่วยไม่ว่าในทางใดทางหนึ่งหรือไม่ยอมแจ้งความให้ทราบเกี่ยวกับความเคลื่อนไหวของคนพวกนี้ หรือถ้าผู้หนึ่งผู้ใดช่วยให้คนเหล่านั้นหลบหนีพวกเขาขึ้นเขาก็จะได้รับโทษข้อหาปิดบัง ซ่อนเร้น ช่วยเหลือให้คำแนะนำหรือให้เงินแก่คนในนิกายความเชื่อที่ออกนอกกลุ่มนิกาย หรือข้อหาไปเยี่ยม เขียนจดหมายไปหา หรือส่งสิ่งของจำเป็นให้แก่พวกเขา นอกจากนี้ยังมีข้อหา

ซ่อน เผา หรือทำลายหนังสือหรือเอกสารที่สามารถจะนำมาใช้เป็นหลักฐานลงโทษพวกเขาได้ ศาลสอบสวนและลงโทษยังทำการพิจารณาคดีคนเหล่านั้น เมื่อถูกกล่าวหาว่าเป็นคนใช้เวทมนตร์ เป็นแม่มด เป็นคนกล่าวคำหมิ่นประมาท ตั้งตัวเป็นผู้ทำนายอนาคต เป็นพ่อมดหมอผี เป็นคนสาบานอย่างพล่อย ๆ และยังพิจารณาคดีคนเหล่านั้นที่ถูกกล่าวหาว่า ได้อ่านหรือเพียงแต่มีพระคัมภีร์เป็นภาษาที่คนทั่วไปใช้กันอยู่ไว้ในครอบครอง หรือมีหนังสือธรรมบัญญัติของพวกยิว หรือมีคัมภีร์กุรอ่านของพวกมุสลิมไว้ในครอบครองก็ต้องถูกพิพากษาเช่นกัน ผู้สอบสวนลงโทษเหล่านี้จะดำเนินการตาม กระบวนการของพวกเขาคด้วยความรุนแรงอย่างที่สุดทุกครั้งไป ไม่ว่าใครก็ตามในพวกโปรเตสแตนต์จะไม่ได้ได้รับความเมตตาใด ๆทั้งสิ้น

สำหรับคนยิวที่บังอาจเปลี่ยนความเชื่อเป็นคริสเตียนเขาก็จะมีชีวิตที่ตกอยู่ในอันตรายและขาดความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของเขา เพราะถ้าคนทั่วไปรู้ว่าเขาคบหาสมาคมกับคนยิวอีกคนหนึ่งที่กำลังใจใหม่เหมือนกัน ผู้คนก็จะเกิดความสงสัยขึ้นว่าทั้ง 2 คนอาจจะแอบทำพิธีของพวกยิวบางอย่างด้วยกัน ถ้าเขาคบหาสมาคมกับคน ๆหนึ่งซึ่งเปลี่ยนความเชื่อจากคาทอลิกมาเป็นโปรเตสแตนต์ ทั้ง 2 คนก็จะถูกกล่าวหาว่าแอบวางแผนร้ายกัน แต่ถ้าเขาคบหาสมาคมกับชาวโรมันคาทอลิกคนหนึ่ง ชาวโรมันคาทอลิกคนนั้นก็มักจะถูกกล่าวหาว่าสร้างทำตัวเป็นคาทอลิกเท่านั้น และผลที่เกิดขึ้นตามมาก็คือทรัพย์สินของคาทอลิกคนนั้นต้องถูกยึด แต่ถ้าเขาร้องเรียนว่าเป็นการปฏิบัติกับเขาอย่างไม่เป็นธรรม เขาก็จะต้องสูญเสียชีวิตของเขาไปพร้อม ๆกับทรัพย์สินนั้นด้วย

ผู้ต้องหาในศาลสอบสวนและลงโทษจะไม่ได้รับอนุญาตให้เห็นหน้าผู้กล่าวหาหรือเห็นหน้าพยานบุคคลที่ให้การปรักปรำเขา วิธีการทุกอย่างนั้นจะดำเนินไปโดยการข่มขู่และการทรมานอย่างรุนแรงเพื่อจะบีบบังคับให้เขาเปิดปากกล่าวหาตัวเองเพื่อจะได้นำไปใช้เป็นพยานหลักฐานที่ผูกตัวเขาอย่างแน่นหนาจนดินไม่หลุด และถ้ามีเจ้าหน้าที่คนไหนเสนอหน้าออกมาผดุงความยุติธรรมหรือขัดขวางอำนาจของศาลสอบสวนและลงโทษแล้วละก็ ผู้นั้นก็จะถูกแก้แค้นและตามล้างตามผลาญอย่างไม่ลดละจนย่อยยับไปเลยทีเดียว ไม่ว่าจะเป็นชาติกำเนิดที่สูงส่งเพียงใดก็ตาม ตำแหน่งอันมีเกียรติเพียงใดก็ตาม ยศฐาบรรดาศักดิ์ที่ยิ่งใหญ่เพียงใดก็ตาม หรือหน้าที่การงานที่สำคัญแค่ไหนก็ตามย่อมไม่สามารถจะคุ้มครองพวกเขาไว้จากการข่มเหงและการทรมานอย่างรุนแรงของศาลสอบสวนและลงโทษนี้ได้ แม้แต่เจ้าที่ระดับต่ำที่สุดของศาลสอบสวนและลงโทษก็ยังสามารถทำให้บุคคลที่มียศและตำแหน่งสูงที่สุดตัวสั่นด้วยความเกรงกลัวได้

การพยายามที่จะแก้คดีนั้นก็แทบจะไม่มีประโยชน์อะไรเลย เพราะแม้แต่การสงสัยก็เป็นเหตุผลเพียงพอแล้วที่จะทำการพิพากษาปรับโทษ ยิ่งเขาร่ำรวยมากเท่าไรเขาก็ยิ่งได้รับอันตรายมากเท่านั้น เมื่อผู้สอบสวนลงโทษเหล่านี้มีติดใจกับผู้หนึ่งผู้ใดที่ไม่มีความผิด พวกเขาจะใช้วิธีการทุกอย่างเพื่อหาช่องทางที่จะพิพากษาลงโทษผู้นั้นอย่างง่ายตาย เช่น มีการกล่าวคำสัตย์สาบานและการให้การที่ไม่เป็นไปตามความจริงเพื่อจะปรัก ปรำว่าผู้ที่ถูกกล่าวหาเหล่านั้นมีความผิด พวกเขาขอมละเลยธรรมเนียมบัญญัติและกฎหมายทุกอย่างเพื่อจะได้แก้แค้นตามอำเภอใจ ถ้าคนหนึ่งคนใดที่ถูกกล่าวหาถูกจับ และต้องติดคุกเขาจะได้รับการปฏิบัติอย่างเลวร้ายที่สุด พวกผู้คุมอาจจะเริ่มด้วยการค้นตัวเขาเพื่อหาหนังสือ หรือเอกสารใด ๆที่จะสามารถนำมาใช้เป็นหลักฐานลงโทษเขาได้ หรืออาจจะค้นหา

เครื่องมือใด ๆ ซึ่งอาจจะนำไปใช้ในการฆ่าตัวตายหรือใช้ในการหลบหนีได้ และบ่อยครั้งที่เดียวที่การค้นตัวนี้นำมาใช้เป็นข้ออ้างเพื่อจะยึดเอาเสื้อผ้าที่เขาใส่อยู่นั้นไปเสีย เมื่อนักโทษคนนั้นถูกค้นตัวและถูกยึดของไปแล้วเขาก็จะถูกนำตัวไปขังไว้ในคุก

การพิพากษาที่เบาที่สุดคือ ติดคุกตลอดชีวิต แต่ผู้สอบสวนและลงโทษเหล่านั้นก็จะดำเนินการต่อไปทันทีที่ละชั้น ๆ อย่างแยบยล อย่างช้า ๆ และโหดเหี้ยม ตอนแรกผู้คุมคุกจะค่อย ๆ ทำตัวให้เป็นที่พอใจของนักโทษคนนั้นโดยการเสแสร้งหวังดีต่อเขา และให้คำแนะนำแก่เขา ในบรรดาคำชี้แนะต่าง ๆ ที่แสดงความเมตตาจอมปลอมนั้นก็ได้แนะนำให้เขาร้องเรียนเพื่อจะได้มีการสอบสวนคดีของเขา เมื่อเขาถูกนำตัวมาอยู่ต่อหน้าทีประชุมของคณะบาทหลวงโรมันคาทอลิกเหล่านั้น คำถามที่ถามออกมาคำแรกก็คือ "ชื่อเรียกร่องของเจ้าคืออะไร" สำหรับคำถามนี้เป็นธรรมดาอยู่เองที่นักโทษจะตอบว่า เขาใครจะฟังการไต่สวนพิจารณาคดีของเขา ขณะนั้นผู้สอบสวนและลงโทษคนหนึ่งก็จะตอบว่า "การพิจารณาคดีของเจ้าคือ จงสารภาพความจริงมาออกมาให้หมด ห้ามปิดบังใด ๆ ทั้งสิ้น และจงฟังความเมตตากรุณาของพวกเราเท่านั้น" ตอนนี้นักโทษสารภาพออกมาเพียงเล็กน้อยแม้เป็นเรื่องที่ไม่สำคัญ พวกเขาจะระบุนความผิดในเรื่องนี้ทันที แต่ถ้าเขาปิดปากเงียบคนเหล่านั้นก็จะขังเขาไว้โดยไม่ให้เห็นแสงเดือนแสงตะวัน หรือแสงสว่างใด ๆ ทั้งสิ้น และไม่ให้อาหารอื่นใดนอกจากขนมปังกับน้ำเพียงเล็กน้อยเท่านั้น จนกว่าคนเหล่านั้นจะ "เอาชนะความต่อต้านในตัวของคน ๆ นั้น" (พวกบาทหลวงเรียกกันอย่างนั้น) แต่ถ้าเขาประกาศว่าเขาไม่ได้ทำอะไรผิด พวกเขาจะถูกทรมานจนกว่าจะตายด้วยความเจ็บปวด หรือมิฉะนั้นก็จนกว่าจะยอมสารภาพว่าตัวเองได้กระทำผิด

ในการพิจารณาคดีของคนที่สารภาพแล้ว คนเหล่านั้นก็จะพูดต่อไปว่า "เจ้าไม่ได้แสดงออกถึงความจริงใจ เจ้าไม่ได้บอกมาให้หมดทุกสิ่งทุกอย่าง เจ้ายังปิดบังซ่อนเร้นไว้ตั้งหลายเรื่อง เพราะฉะนั้นเจ้าจะต้องถูกนำตัวกลับไปขังไว้ในคุกมืด" แต่เมื่อคนเหล่านั้นที่ได้ปิดปากเงียบมาตลอดถูกเรียกตัวมาสอบสวนอีกครั้งหนึ่ง ถ้าเขายังคงปิดปากเงียบต่อไปก็จะมีคำสั่งให้ทรมานต่าง ๆ นานาเพื่อจะทำให้เขาพูดหรือเพื่อจะฆ่าเขาเสียเลย และเมื่อพวกเขาถูกนำตัวมาสอบสวนอีกครั้งหนึ่งก็จะมีคนนำไม้กางเขนที่มีรูปพระเยซูตรึงอยู่มายื่นต่อหน้าเขา แล้วเขาก็จะถูกเตือนอย่างรุนแรงให้กล่าวคำสัตย์สาบานเพื่อประกาศถึงความเชื่อของเขา การกระทำเช่นนี้ทำให้เขาต้องตกอยู่ในการทดสอบความเชื่อของเขาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เขาจะต้องสาบานว่าเขาเป็นโรมันคาทอลิก หรือยอมรับว่าเขาไม่ใช่โรมันคาทอลิก ถ้ามีผู้หนึ่งผู้ใดถูกฟ้องและได้ถูกพิพากษาแล้วว่ามีผิด เขาก็จะถูกเขี่ยอย่างรุนแรง ถูกทรมานอย่างแสนสาหัส และถูกส่งไปเป็นทาสฝีพายในเรือซึ่งจะถูกล่ามโซ่ติดกับพายไว้ในเรือนั้น หรือมิฉะนั้นก็จะถูกพิพากษาประหารชีวิตไปเลย แต่ไม่ว่าจะเป็นกรณีใด ๆ ก็ตามทรัพย์สินสมบัติของเขาจะต้องถูกยึด หลังจากการพิพากษาเสร็จสิ้นลงแล้วก็จะมีการจัดขบวนแห่ไปยังแดนประหาร พิธีการจัดขบวนแห่แบบนี้เรียกว่า "ออโต ดาเฟ" หรือการกระทำที่แสดงออกถึงกับความเชื่อ

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในพิธีอโถ ดาเฟ ครึ่งหนึ่ง

พิธีอโถ ดาเฟ เป็นพิธีที่แปลกประหลาดและป่าเถื่อนที่สุด และนี่เป็นครึ่งหนึ่งที่พิธีอโถ ดาเฟ ได้จัดขึ้นที่เมืองแมดริด ประเทศสเปน ในปี ค.ศ.1682 ในวันที่ 30 พฤษภาคมปีนั่นเอง เจ้าหน้าที่ทั้งหลายของศาลสอบสวนและลงโทษได้ขี่ม้าเดินขบวนเป็นแถวไปยังราชสำนักซึ่งมีสนามจัตุรัสขนาดใหญ่ ขบวนนั้นนำหน้าโดยทัพแตร ทัพกลอง และธงประจำทัพของพวกเขา และที่สนามจัตุรัสนี้เองพวกเจ้าหน้าที่ของศาลสอบสวนและลงโทษก็ได้ประกาศต่อหน้าคนทั่วไปว่า ในวันที่30 มิถุนายน จะมีการประหารชีวิตนักโทษตามคำพิพากษาขั้นสุดท้ายแล้ว ที่เมืองแมดริดหลายปีก่อนหน้านั้นไม่มีเหตุการณ์แบบนี้ให้ดูกันเลย ด้วยเหตุนี้พวกชาวเมืองจึงเฝ้าคอยที่จะชมเหตุการณ์นี้อย่างใจจดใจจ่อและกระวนกระวายที่จะให้ถึงวันนั้นเร็ว ๆ เหมือนกับกำลังคอยวันเทศกาลฉลองชัยชนะที่ยิ่งใหญ่ที่สุด เมื่อวันกำหนดมาถึงก็มีผู้คนเป็นอันมากมาร่วมชุมนุมกันโดยแต่งกายอย่างหรูหราที่สุดเท่าที่ฐานะตนเองจะเอื้ออำนวยได้

ในสนามจัตุรัสขนาดใหญ่นั้นมีการทำเวทีประหารโดยมีการยกพื้นให้สูงขึ้น และตั้งแต่ 7 โมงเช้าจนถึงตอนเย็นจะมีการนำนักโทษประหาร ทั้งชายและหญิงขึ้นมาบนเวทีประหารนี้ ศาลสอบสวนและลงโทษทุกแห่ง ในราชอาณาจักรนั้นจะส่งนักโทษของเขามาที่เมืองแมดริดเพื่อดำเนินการพิพากษาลงโทษ ซึ่งในคราวนี้มีนักโทษประหารผู้ชายและผู้หญิงทั้งหมด 20 คน นอกจากนี้ยังมีทั้งชาวมุสลิมคนหนึ่งที่ได้ทิ้งความเชื่อเดิมของเขาได้ถูกสั่งให้นำตัวพวกเขาไปเผา

ชาวยิวทั้งผู้ชายและผู้หญิง 50 คนซึ่งไม่เคยติดคุกและยอมสำนึกเสียใจในความผิดของตนเองก็ยังคงพิพากษาจำคุกเป็นเวลานานทีเดียว และจะต้องใส่หมวกแก้ปัสเสลียง ส่วนชาวยิวคนอื่น ๆ ที่มีโทษระบอบความผิดฐานสมรสซ้อน ใช้เวทมนตร์ และความผิดอื่น ๆ ก็จะถูกการพิพากษาให้ถูกเข็ญและถูกส่งตัวไปเป็นทาสฝีพายในเรือรบ ในโอกาสอันยิ่งใหญ่ครั้งนี้ศาลแห่งประเทศสเปนทั้งคณะได้มาร่วมกันอยู่ ณ ที่นี้ บัลลังก์ใหญ่ ของผู้สอบสวนและลงโทษที่ตั้งไว้ในลักษณะเดียวกับที่กระทำในศาลพิพากษา และได้ตั้งไว้สูงกว่าบัลลังก์ของกษัตริย์เสียอีก พวกขุนนางก็ทำหน้าที่เหมือนกับเจ้าหน้าที่ของนายอำเภอในประเทศอังกฤษคือ เป็นเจ้าหน้าที่ควบคุมนักโทษประหารที่จะถูกเผาและจับพวกเขาไว้ขณะที่เขาถูกมัดด้วยเชือกเส้นหนา ๆ ส่วนนักโทษคนอื่น ๆ นอกนั้นจะถูกควบคุมตัวโดยพวกเจ้าหน้าที่ผู้ช่วยของศาลสอบสวนและลงโทษซึ่งมีหน้าที่ในการจับกุม และคุมขังผู้ต้องหา

ในบรรดานักโทษที่ต้องทนทุกข์ทรมานเหล่านี้ ก็มีเด็กสาวสวยชาวยิวอยู่ด้วยคนหนึ่งซึ่งมีอายุเพียง 17 ปีเท่านั้น เธอยืนอยู่บนเวทีประหารด้านเดียวกับที่ประทับของพระราชินี เธอจึงได้ทูลเรียกพระนางด้วยความหวังว่าจะได้รับการอภัยโทษโดยเธอได้กล่าวคำทูลอ่อนวอนที่น่าสงสารว่า "ข้าแต่ พระราชินีผู้ยิ่งใหญ่ การที่พระองค์เสด็จมาประทับที่นี่แล้ว พระองค์จะไม่ทรงช่วยเหลือข้าพระองค์ที่กำลังตกอยู่ในสภาพที่ทนทุกข์เวทมนตร์เลยหรือเพคะ? ขอทรงเห็นแก่ข้าพระองค์ที่ยังเยาว์วัยด้วยเถิด ขอทรงคิดใคร่ครวญเถิดว่าข้าพระองค์กำลังจะตายเพราะเหตุการณ์ประกาศตัวว่ามีความเชื่อที่ได้รับการปลุกฝังมาตั้งแต่เด็กกระนั้นหรือ" ดูเหมือนว่าพระราชินีจะทรงสงสารในความ

ทุกข์ทรมานของเธออย่างจับใจ แต่ก็ต้องจำใจหันพระเนตรไปทางอื่นเพราะพระนางเองก็ไม่กล้าที่จะตรัสวาจา เพื่อช่วยเหลือคนที่ถูกศาลสอบสวนและลงโทษประกาศว่าเป็นคนในนิกายความเชื่อที่ออกนอกกลุ่มนิกายได้ ขณะนี้พิธีมิสซาได้เริ่มต้นขึ้นจากจุดศูนย์กลางซึ่งบาทหลวงได้เดินมาจากแท่นบูชาที่ตั้งอยู่ใกล้เวทีประหาร และมานั่งอยู่บนบัลลังก์ที่เตรียมไว้แล้ว จากนั้นหัวหน้าผู้สอบสวนและลงโทษก็เดินลงมาจากอัมบราร์ยที่นั่ง โดยแต่งกายด้วยเสื้อคลุมยาวเพื่อประกอบพิธี และมีมงกุฎสวมอยู่บนศีรษะของเขาด้วย หลังจากที่หัวหน้าผู้สอบสวนและลงโทษได้ก้มศีรษะคำนับแท่นบูชาแล้ว เขาก็เดินตรงขึ้นไปยังเฉลียงของกษัตริย์ติดตามด้วยเจ้าหน้าที่บางคนของเขาซึ่งถือกางเขน 1 อันและหนังสือพระกิตติคุณเหล่านั้นพร้อมด้วยหนังสือที่บันทึกคำสัตย์ปฏิญาณซึ่งกษัตริย์แห่งสเปนทุกพระองค์จะต้องปฏิญาณตนเพื่อผูกมัดตัวเองให้ปกป้องความเชื่อของคาทอลิก ให้กำจัดกวาดล้างพวกลัทธินอกคอกและนิกายความเชื่อที่ออกนอกกลุ่มนิกาย และจะทรงใช้ราชอำนาจทุกอย่างของพระองค์ในการสนับสนุนการข่มเหง และคำสั่งทั้งหลายของศาลสอบสวนลงโทษ ขณะที่ผู้สอบสวนและลงโทษเดินเข้ามาใกล้และยื่นหนังสือเล่มนี้ให้แก่กษัตริย์ กษัตริย์ก็จะทรงยืนขึ้นโดยปราศจากมงกุฎบนศีรษะ และทรงให้สัตย์สาบานที่จะรักษาคำปฏิญาณซึ่งที่ปรึกษาคนหนึ่งของพระองค์จะเป็นผู้อ่านให้พระองค์ฟังนั้นต่อไป หลังจากนั้นกษัตริย์ก็ยังทรงยืนอยู่จนกว่าผู้สอบสวนและลงโทษจะเดินกลับไปถึงบัลลังก์ของเขา ซึ่งในตอนนี้เลขานุการของศาลนี้ก็จะได้เดินขึ้นไปบนธรรมาสน์และดำเนินการให้คณะที่ปรึกษาและที่ประชุมทั้งหมดกล่าวคำปฏิญาณอย่างเดียวกันนั้น

พิธีมิสซาเริ่มขึ้นในเวลาประมาณ 12 นาฬิกาในตอนเที่ยงวัน และยังไม่เสร็จสิ้นจนกว่าจะถึงเวลา 21 นาฬิกา เพราะเวลาจะถูกยื้อออกไปด้วยการประกาศคำพิพากษาสำหรับนักโทษหลายคน การประกาศคำพิพากษาและการลงโทษนี้จะกระทำแยกกันทีละคนด้วยเสียงที่ดังเป็นทอด ๆ ซึ่งตามมาด้วยการเผาผู้ชายและผู้หญิง 21 คน ความกล้าหาญของพวกเขาในการทนทุกข์ทรมานต่อความตายอันน่าสยดสยองในวันนั้นก็เป็นที่น่าประหลาดใจต่อผู้ที่ไปมุงดูอย่างแท้จริง นักโทษประหารบางคนยื่นแขนยื่นขาเข้าไปในเปลวไฟด้วยใจกล้าหาญโดยปราศจากความกลัวแม้แต่น้อย ทุกคนยอมรับความทรมานเพื่อประกาศถึงความเชื่อของตนเองด้วยใจเด็ดเดี่ยวยิ่งนักจนทำให้คนดูรู้สึกเศร้าสลดหดหู่ และหลายคนต้องประหลาดใจกับคนพวกนี้ที่ยอมตายเพื่อความเชื่อทั้ง ๆ ที่สิ่งนั้นมองไม่เห็น ที่ประทับของกษัตริย์อยู่ใกล้กับนักโทษประหารเหล่านั้นจนพระองค์สามารถได้ยินเสียงคร่ำครวญแห่งความตายของพวกเขาได้ อย่างไรก็ตามพระองค์ไม่สามารถจะลูบหน้าอกอันน่าสะพึงกลัวนี้ได้ แม้ว่าพระองค์ปรารถนาที่จะลูบหน้าอกไปให้พ้นก็ตามเพราะนี่ถือว่าเป็นพิธีทางศาสนา และการถวายคำสัตย์ปฏิญาณในตอนที่ยืนครองราชย์นั้นได้ผูกมัดให้กษัตริย์ต้องเห็นชอบต่อการปฏิบัติทุกอย่างของศาลแห่งนี้ ดังนั้นพระองค์จะต้องประทับอยู่ที่นั่นตลอดเวลาด้วย

บางครั้งแม้เวลาจะผ่านไปหลายเดือนแล้ว นักโทษก็ยังไม่ทราบเลยว่าเขาถูกจับกุมโดยมีความผิดในข้อหาอะไร หรือยังไม่ทราบเลยว่าคดีของเขาจะถูกพิจารณาตัดสินเมื่อไร ในที่สุดผู้คุมจะบอกให้เขาทราบว่าจะต้องยื่นคำร้องเพื่อขอรับการพิจารณาคดี เมื่อกระบวนการนี้ผ่านพ้นไปแล้ว เขาจะถูกนำตัวไปสอบสวนโดยไม่ให้สวมอะไรบนศีรษะ เมื่อผู้คุมนำเขามาถึงประตูศาลผู้คุมคนนั้นก็แค่เคาะประตู 3 ครั้งเพื่อให้คณะผู้พิพากษาทราบว่าพวกเขาเข้ามาใกล้แล้ว ผู้พิพากษาก็จะตระหง่างแล้วพนักงานคนหนึ่งก็จะเปิดประตูนั้นออก เพื่อรับตัวนักโทษเข้ามา และส่ง

มารองเขาให้เขาตัวหนึ่ง จากนั้นประธานก็จะสั่งให้นักโทษคุกเข่าลงแล้ววางมือขวาไว้บนหนังสือซึ่งได้ยื่นให้แก่เขา นั้นโดยที่หนังสือนั้นปิดอยู่ เมื่อเขาทำตามแล้ว ก็จะถามเขาด้วยคำถามว่า "ท่านสัญญาไหมว่าจะปกปิดความลับต่าง ๆ ของศาลบริสุทธ์แห่งนี้ และจะพูดแต่ความจริงเท่านั้น" ถ้าเขาตอบคำถามนี้ไปในทางปฏิเสธ เขาก็จะถูกนำตัวกลับไปยังห้องขังของตนและจะถูกกระทำทารุณอย่างโหดร้าย ถ้าเขาตอบคำถามนี้ไปในทางเห็นด้วยเขาก็จะได้รับคำสั่งให้นั่งลง การสอบสวนก็จะดำเนินไปโดยที่ประธานในการสอบสวนจะถามคำถามหลาย ๆ ข้อและเสมียนก็จะจดบันทึกทั้งคำถามและคำตอบเหล่านั้น เมื่อการสอบสวนสิ้นสุดลงก็จะมีการตีระฆังแล้วผู้คุมก็จะเดินเข้ามานำตัวนักโทษกลับเข้าไปคุมขังในคุกตามเดิมพร้อมกับคำเตือนว่า "ลองคิดทบทวนดูให้ดี ลองนึกย้อนกลับไปพิจารณาถึงความบาปเหล่านั้นที่เจ้าเคยกระทำลงไป และเมื่อเจ้าถูกนำตัวกลับมาที่นี่อีกก็จงสารภาพความบาปเหล่านั้นต่อศาลที่บริสุทธ์แห่งนี้เสีย"

เมื่อพวกผู้คุมและพนักงานทั้งหลายเห็นว่านักโทษคนใดให้การรับสารภาพอย่างจริงจัง และได้ตอบคำถามทุกข้อด้วยความเต็มใจแล้วก็จะโค้งคำนับเขา และเสแสร้งทำเป็นเมตตาเขาเพื่อเป็นรางวัลที่เขาได้ให้การอย่างตรงไปตรงมา แต่อีกไม่กี่วันต่อมาเขาก็จะถูกนำตัวมาสอบสวนอีกครั้งเป็นครั้งที่ 2 โดยมีพิธีการต่างๆเหมือนครั้งก่อน บ่อยครั้งที่เดียวที่ผู้สอบสวนและลงโทษเหล่านั้นได้ล่องวงพวกนักโทษโดยการสัญญาจะให้ความปรานีที่สุด และอาจจะปล่อยพวกเขาให้ได้รับอิสรภาพด้วยซ้ำไปถ้าพวกเขาจะยอมกล่าวหาตัวเอง นักโทษที่อยู่ในความระทมทุกข์เหล่านั้น และซึ่งต้องตกอยู่ใต้อำนาจของพวกนั้นก็มักจะตกหลุมพราง และเป็นเครื่องเช่นสังเวทให้แก่ความโง่เขลาของตนเอง

โดยทั่วไปแล้ว สิ่งที่เราได้กล่าวมาทั้งหมดก็สามารถนำมาใช้กับศาลสอบสวนและลงโทษทุกแห่งได้ เพราะการประพฤติปฏิบัติและการดำเนินการในเรื่องต่าง ๆ จะมีลักษณะคล้าย ๆ กัน ศาลสอบสวนและลงโทษของโปรตุเกสก็มีโครงสร้างและแผนการดำเนินงานคล้าย ๆ กับศาลสอบสวนและลงโทษในประเทศสเปนนั่นเอง เพราะเกิดขึ้นในระยะเวลาไล่เลี่ยกัน และอยู่ภายใต้กฎระเบียบเดียวกัน

การทรมาน 3 ครั้ง

ตามกฎระเบียบแล้ว ศาลสอบสวนและลงโทษสามารถทรมานนักโทษได้เพียง 3 ครั้งเท่านั้น ถึงแม้ว่าคณะผู้สอบสวนและลงโทษเหล่านั้นจะมีอำนาจที่จะทำการทรมานเพียง 3 ครั้งก็ตาม แต่ในการทรมานแต่ละครั้งก็เจ็บปวดอย่างแสนสาหัส และสามารถทำให้นักโทษตายเพราะการทรมานนั้นหรือต้องพิการไปตลอดชีวิตได้ทันที ใครก็ตามที่สามารถรอดพ้นจากการทรมานและพ้นโทษออกมาได้ ความเจ็บปวดรวดร้าวที่เกิดขึ้นจากการทรมานเหล่านั้นก็มักจะกำเริบอยู่เสมอโดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงที่สภาพอากาศเปลี่ยนแปลงไป ต่อไปนี้จะขอการบรรยายถึงความทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัสที่เกิดขึ้นจากการถูกทรมานนั้น นี่เป็นเรื่องราวของนักโทษคนหนึ่งที่ต้องทนทุกข์ทรมานจากการทรมานทั้ง 3 ครั้งตามลำดับและยังสามารถรอดชีวิตจากความโหดเหี้ยมอำมหิตที่ผ่านพ้นไปได้ด้วยความยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้า

การทรมานครั้งที่ 1

เมื่อนักโทษคนหนึ่งคนใดปฏิเสธไม่ยอมทำตามข้อเรียกร้องของผู้สอบสวนลงโทษเหล่านั้นโดยการไม่ยอมสารภาพความผิดทุกข้อกล่าวที่คนพวกนั้นตั้งให้แก่เขา เขาก็จะถูกนำตัวไปยังห้องทรมานทันที นักโทษคนนั้นจะถูกห้อมล้อมด้วยคนใจโหด 6 คน ซึ่งหลังจากที่คนเหล่านี้เตรียมเครื่องมือทรมานเรียบร้อยแล้วก็จะเปลื้องเสื้อผ้าของเขาออกจนเหลือแต่กางเกงชั้นใน จากนั้นก็จะถูกจับให้อยู่บนเตียงซึ่งสูงจากพื้นประมาณ 2-3 ฟุต หลังจากนั้นพวกเขาจะเริ่มด้วยการใส่ปลอกคอเหล็กไว้รอบคอของเขา และใส่ห่วงเหล็กไว้ที่เท้าแต่ละข้าง ซึ่งจะยึดเขาให้ติดแน่นอยู่กับเตียงนั้น แขนขาของเขาจึงถูกบังคับให้กางออก แล้วคนเหล่านี้ก็จะขันเชือกเส้นเล็ก ๆ 2 เส้นไว้รอบแขนแต่ละข้าง และขันเชือกเส้นเล็กอีก 2 เส้นไว้รอบขาทั้งสองข้างด้วย เชือกเหล่านี้จะรูดลงไปใต้เตียงโดยผ่านทางรูซึ่งทำไว้สำหรับการนี้ เชือกเหล่านี้จะถูกดึงให้ตึงในเวลาเดียวกัน โดยคนใจโหด 4 คน เมื่อเขาได้รับสัญญาณความเจ็บปวดอันแสนสาหัสเหล่านั้นก็เกิดขึ้นทันที ซึ่งเป็นความเจ็บปวดที่เหลือจะทนได้ เชือกเหล่านั้นซึ่งมีขนาดเล็กก็จะตัดผ่านเนื้อหนังของนักโทษจนถึงกระดูก ทำให้เลือดไหลของเขาพุ่งออกมาตามที่ต่าง ๆ 8 แห่งซึ่งถูกมัดไว้ นั้น ถ้าเขายังยืนกรานที่จะไม่สารภาพตามที่ผู้สอบสวนและลงโทษเหล่านั้นเรียกร้อง เชือกทั้ง 4 เส้นก็จะถูกดึงในลักษณะนี้ 4 ครั้งติดต่อกัน จากนั้นนายแพทย์กับศัลยแพทย์ก็จะเข้ามาตรวจและจะจับดูที่ขมับทั้ง 2 ข้างของเขา เพื่อวินิจฉัยถึงขีดอันตรายที่เขาได้รับ โดยวิธีนี้ความทุกข์ทรมานต่างๆของเขาก็จะพักไว้ชั่วคราวเวลาสั้น ๆ เพียงเพื่อให้เขามีเวลาพอที่จะฟื้นฟูเรี่ยวแรงเพื่อจะทนต่อการทรมานได้อีก ครั้งสุดท้ายที่เชือกเหล่านั้นถูกดึงให้ตึงนั้น เขาจะรู้สึกอ่อนเพลียอย่างยิ่งเพราะการหมุนเวียนของโลหิตได้ถูกปิดกั้นไว้จนหมดและความเจ็บปวดทั้งหลายที่เขาต้องทนนี้ก็ทำให้เขาถึงกับสลบไป จากนั้นเขาก็จะได้รับการแก้มัดและถูกนำตัวกลับไปยังห้องมีดอีก

การทรมานครั้งที่ 2

อีก 6 สัปดาห์ต่อมา นักโทษคนนั้นก็จะเข้าสู่การทรมานในอีกรูปแบบหนึ่ง ลักษณะของการทรมานก็คือ คนเหล่านั้นจะบิดแขนของเขาไปทางด้านหลังโดยให้ฝ่ามือทั้ง 2 ข้างหันไปด้านนอกอยู่ข้างหลังเขา แล้วใช้เชือกเส้นหนึ่งมัดที่ข้อมือทั้ง 2 ข้างไว้ด้วยกัน ซึ่งเชือกเส้นนั้นจะถูกหมุนด้วยเครื่องจักรเครื่องหนึ่ง แขนทั้ง 2 ข้างของเขาจะถูกดึงให้เข้ามาหากันอย่างช้า ๆ ในลักษณะที่หลังมือแต่ละข้างแตะกัน และตั้งขนานกันทีเดียว ผลที่ตามมาของการบิดอย่างรุนแรงนี้ก็จะทำให้หัวใจของเขาทั้ง 2 ข้างหลุดออกจากข้อต่อ และมีเลือดเป็นจำนวนมากไหลออกมาทางปากของเขา การทรมานเช่นนี้จะทำซ้ำกัน 3 ครั้ง หลังจากนั้นเขาก็จะถูกนำตัวกลับไปที่พักมิดนั้นอีก และส่งตัวไปหา นายแพทย์และศัลยแพทย์เพื่อจะจัดกระดูกที่หลุดออกจากข้อต่อนั้นให้เข้าที่ ซึ่งในการจัดกระดูกที่หลุดออกจากกันให้เข้าที่นี้ทำให้เขาต้องเจ็บปวดทรมานอย่างแสนสาหัสที่สุดด้วยเช่นกัน

การทรมานครั้งที่ 3

หลังจากการทรมานครั้งที่ 2 ผ่านไปประมาณ 2 เดือน นักโทษซึ่งฟื้นตัวขึ้นเล็กน้อยก็จะถูกส่งให้หน้าตัวมายังห้องทรมานอีก และที่นั่นเองเขาก็จะต้องรับการลงโทษอีกรูปแบบหนึ่งเป็นครั้งสุดท้าย ซึ่งเป็นการทรมาน 2 ครั้งติดต่อกันโดยไม่มีการหยุดพัก พวกเจ้าพนักงานที่คุมการลงโทษจะเอาโซ่เหล็กหนา ๆ มามัดรอบตัวเขา 2 รอบ โดยจะมัดไขว้กันที่หน้าอกแล้วมาสิ้นสุดที่ข้อมือทั้งสองข้างของเขา จากนั้นพวกเขาก็จับนักโทษให้หลังชิดกับแผ่นไม้หนา ๆ ซึ่งที่ปลายไม้นั้นจะมีลูกรอกอยู่ข้างละอันสำหรับสอดเชือกเส้นหนึ่งผ่านเข้าไป และผูกปลายเชือกข้างหนึ่งไว้กับปลายโซ่ทั้ง 2 ข้างที่ข้อมือของเขา แล้วพนักงานที่คุมการลงโทษคนหนึ่งก็จะดึงปลายเชือกอีกข้างหนึ่งให้ตึงโดยใช้เครื่องกว้านเชือกซึ่งติดไว้ที่ด้านหลังของนักโทษและจะทำให้โซ่รัดแน่นเข้าเรื่อย ๆ และถูกไถไปบนท้องของเขารุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ ขณะที่ปลายโซ่ทั้ง 2 ข้างถูกดึงให้ตึงขึ้นทุกขณะ พวกคนใจอำมหิตเหล่านี้จะทรมานเขาในลักษณะนี้จนถึงขนาดที่ทำให้ข้อมือและหัวไหล่ทั้ง 2 ข้างหลุดออกจากข้อต่อ อย่างไรก็ตามไม่นานนักพวกศัลยแพทย์ก็จะมาจัดกระดูกให้เข้าที่ แต่เจ้าพวกคนป่าเถื่อนเหล่านี้ ก็ยังไม่พอใจกับการกระทำทารุณเหล่านี้ จึงได้จัดการทรมานเขาในรูปแบบเดียวกันนี้เป็นครั้งที่ 2 ติดต่อกันทันที ซึ่งนักโทษจะต้องอดทนด้วยจิตใจที่มั่นคงและเด็ดเดี่ยวเหมือนเดิม แม้ว่าความเจ็บปวดในเวลานี้จะรุนแรงยิ่งกว่าครั้งก่อนก็ตาม จากนั้นเขาก็จะถูกนำตัวกลับไปยังห้องมืดของเขา โดยมีศัลยแพทย์ตามไปช่วยทำแผลให้ และจัดกระดูกที่หลุดออกจากกันให้เข้าที่ดังเดิม และนักโทษจะต้องอยู่ที่นั่นจนกว่าจะถึงพิธีอโถ ดาเฟ้ หรือจนกว่าจะถึงเวลาที่ได้รับการปล่อยตัวจากคุกนั้น

เราอาจจะมองเห็นภาพการทรมานอย่างน่ากลัวที่นักโทษเหล่านั้นได้รับตามคำอธิบายดังกล่าว และจากการที่เขาต้องถูกทรมานซ้ำแล้วซ้ำเล่า แขนขาส่วนใหญ่ของเขาจะเชื่อมต่อกันอย่างไม่สนิท เขาจะบอบช้ำและอ่อนเพลียมากจนไม่สามารถจะยกมือขึ้นมาที่ปากของเขาได้เป็นเวลาหลายสัปดาห์เลยทีเดียว ร่างกายของเขาจะบวมเป่งและเขียวช้ำจากอาการอักเสบที่เกิดขึ้นจากการที่ข้อต่อต้องหลุดออกหลายครั้ง เมื่อเขาได้รับการปลดปล่อยให้เป็นอิสระแล้ว ผลของการทรมานนี้ก็ยังคงติดอยู่ในร่างกายและความทรงจำของเขาไปตลอดชีวิต และบ่อยครั้งเมื่อร่างกายของเขาได้รับการกระทบกระเทือนอย่างกระทันหันเขาก็จะเจ็บปวดอย่างแสนแสนสาหัสขึ้นมาอีกจนเหลือจะทานทนได้ ซึ่งก็เป็นผลสืบเนื่องมาจากการทรมานในครั้งนั้น แม้แต่พวกผู้หญิงที่ตกอยู่ในเงื้อมมืออันอำมหิตของผู้สอบสวนและลงโทษเหล่านี้ก็ต้องตกอยู่ในความทุกข์เวทนาในสภาพที่ไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าผู้ชายเลย เพราะพวกเธอจะไม่ได้รับความเมตตาใด ๆ ทั้งสิ้นทั้ง ๆ ที่เป็นเพศอ่อนแอ แต่กลับถูกทรมานอย่างรุนแรงเท่ากับนักโทษที่เป็นผู้ชาย การดำเนินการเกี่ยวกับการจัดพิมพ์หนังสือ

เมื่อได้กล่าวถึงความโหดร้ายป่าเถื่อนที่พวกนักโทษได้รับการปฏิบัติจากผู้สอบสวนและลงโทษเหล่านั้นแล้ว คราวนี้จะขอเล่าต่อไปถึงอำนาจและความรุนแรงที่พวกเขากระทำต่อการพิมพ์หนังสือบ้าง เมื่อมีการพิมพ์หนังสือออกมาเล่มหนึ่ง พวกพนักงานผู้ช่วยของศาลสอบสวนและลงโทษซึ่งมีหน้าที่ในการจับกุมและคุมขังก็จะอ่านหนังสือ

เล่มนั้นอย่างตั้งใจ พวกเขาไม่ได้พิจารณาถึงคุณค่าของหนังสือเล่มนี้เลย แต่จะช่วยกันสังเกตหาข้อบกพร่องต่าง ๆ ของผู้เขียนหนังสือ และพยายามอย่างเต็มที่ที่จะหาข้อผิดพลาดในการเขียนของเขาอย่างไม่ลดละ เมื่อเป็นเช่นนี้ก็เป็นเรื่องธรรมดาอยู่เองที่พวกเขาจะอ่านอย่างมีอคติ พิจารณาด้วยความลำเอียง และพยายามหาข้อผิดพลาดโดยมุ่งหวังว่าจะต้องหาให้ได้ ซึ่งทำให้ข้อเขียนที่เขียนออกมาอย่าง บริสุทธิ์ใจกลับกลายเป็นข้อเขียนที่มีความหมายไปในทางที่ไม่ดี ข้อหาเพียงเล็กน้อยอย่างหนึ่งอย่างใดก็สามารถทำให้หนังสือเล่มนั้นไม่ผ่านการเซ็นเซอร์ได้ ทุก ๆ ปีจะมีการพิมพ์รายชื่อหนังสือต่าง ๆ ที่ถูกห้ามพิมพ์ โดยจัดเป็นหัวข้อต่าง ๆ 3 หัวข้อด้วยกัน ได้แก่ "ห้ามทั้งหมด" "ห้ามเป็นบางส่วน" และ "ไม่ถูกต้อง" ซึ่งจะมีการเขียนประกาศไว้บนกระดานแผ่นใหญ่เพื่อแขวนไว้ตามที่สาธารณะต่าง ๆ ซึ่งมองเห็นได้ง่าย หลังจากนั้นจึงเป็นภาระหน้าที่ของประชาชนทุกคนที่จะต้องทำลายหนังสือทุกเล่มที่ถูกจัดอยู่ในข้อแรกคือ ห้ามทั้งหมด และห้ามไม่ให้มีหนังสือที่ถูกจัดไว้ในประเภทที่ 2 ด้วย เว้นเสียแต่จะมีการตัดข้อความที่ห้ามนั้นออกไปเสียก่อน และมีการแก้ไขในส่วนที่ต้องแก้ไขนั้น ไม่ว่าจะป็นกรณีใด ๆ การไม่เชื่อฟังจะก่อให้เกิดผลอย่างร้ายแรงที่สุด เพราะการมีไว้ในครอบครองหรือการอ่านหนังสือต้องห้ามเหล่านี้ถือว่ามีผลร้ายแรงมากโดยทั่วไปแล้วผู้จัดพิมพ์หนังสือเหล่านี้ทุกคนจะถูกยึดเยียดความหายนะให้กับสภาพความเป็นอยู่ของเขา และบางครั้งก็ถูกกักขังให้ใช้ชีวิตที่เหลืออยู่ในคุกของศาลสอบสวนและลงโทษเลยทีเดียว

ความโหดร้ายทารุณของศาลสอบสวนและลงโทษในประเทศสเปนและโปรตุเกส (ได้ข้อมูลจากบันทึกต่าง ๆ ที่เป็นจริงที่สุด)

แฟรนซิส โรมานีส ซึ่งเป็นชาวพื้นเมืองของประเทศสเปนได้รับการว่าจ้างจากพวกพ่อค้าแห่งเมืองแอนท์เวิร์ปให้ไปติดต่อการค้าในเมืองบริเมนให้แก่พวกเขา ท่านผู้นี้ได้รับการศึกษาในเรื่องความเชื่อของโรมันคาทอลิกแต่มีอยู่วันหนึ่งท่านได้เข้าไปร่วมในคริสตจักรโปรเตสแตนต์แห่งหนึ่ง ความจริงที่ท่านได้ยึ้นนั้นได้ทิ่มแทงจิตใจของท่าน และท่านก็เริ่มรับรู้ถึงความผิดต่าง ๆ ของศาสนาโรมันคาทอลิก ท่านจึงตัดสินใจที่จะค้นคว้าในเรื่องนี้ต่อไปให้ละเอียดลึกซึ้งยิ่งขึ้น การศึกษาพระคัมภีร์อันบริสุทธิ์และหนังสือที่เขียนโดยผู้รับใช้ของพระเจ้าบางคนในพวกโปรเตสแตนต์อย่างละเอียดถี่ถ้วนนั้นทำให้ท่านรับรู้ถึงความผิดในหลักความเชื่อต่าง ๆ ที่ท่านเคยรับมาก่อนนี้ ท่านจึงได้ทิ้งกฎบัญญัติต่าง ๆ ของนิกายโรมันคาทอลิกแล้วหันไปรับเอาหลักคำสอนทั้งหลายของคริสตจักรแบบปฏิรูปซึ่งเป็นคริสตจักรที่มีความเชื่อที่บริสุทธิ์อย่างแท้จริง เมื่อท่านตัดสินใจที่จะใคร่ครวญถึงเรื่องราวเกี่ยวกับความรอดนิรันดรของตนเอง ดังนั้นท่านจึงศึกษาความจริงเกี่ยวกับความเชื่อมากกว่าที่จะศึกษาในเรื่องการทำมาค้าขาย และได้ซื้อหนังสือต่าง ๆ ไว้อ่านมากกว่าจะซื้อสินค้าไปขาย ด้วยความแน่ใจว่าความมั่งคั่งทางฝ่ายกายนั้นก็เป็นเรื่องเล็กน้อยเมื่อเปรียบเทียบกับความมั่งคั่งฝ่ายจิตวิญญาณ ท่านถึงกับยอมลาออกจากการเป็นตัวแทนของพวกพ่อค้าแห่งเมืองแอนท์เวิร์ป โดยให้เหตุผลและเล่าถึงการกลับใจใหม่ของท่าน จากนั้นท่านก็ตั้งใจที่จะชักชวนบิดาและมารดาของท่านให้กลับใจใหม่เช่นกัน ท่านจึงรีบเดินทางไปยังประเทศสเปนอย่างไม่ชักช้าเพื่อไปทำตามจุดมุ่งหมายที่ได้

วางไว้ แต่พวกพ่อค้าแห่งเมืองแอนท์เวิร์ปได้หักหลังท่านโดยการเขียนจดหมายถึงผู้สอบสวนและลงโทษเหล่านั้น ท่านจึงถูกจับและถูกขังอยู่พักหนึ่ง หลังจากนั้นก็ถูกพิพากษาให้นำตัวไปเผาโดยมัดติดกับไม้ที่ปักไว้บนพื้นในข้อหาเป็นคนในนิกายความเชื่อที่ออกนอกกลุ่มนอกรทาง ขณะที่ท่านกำลังเดินผ่านทางเขนที่ทำด้วยไม้ในระหว่างทางที่จะไปหลักประหารนั้น บาทหลวงคนหนึ่งได้สั่งให้ท่านคุกเข่าลงต่อไม้กางเขนนั้น แต่ท่านได้ปฏิเสธที่จะกระทำเช่นนั้นอย่างสิ้นเชิง โดยได้กล่าวว่า "มันไม่ใช่หน้าที่ของคริสเตียนที่จะนมัสการไม้" เมื่อท่านถูกนำตัวไปไว้บนกองฟืนและจุดไฟเผาแล้วไฟก็ได้ไหม้มาถึงตัวท่านอย่างรวดเร็ว ท่านจึงได้เงยศีรษะขึ้นทันที และท่องบางส่วนของหนังสือสดุดีบทที่ 7

ดร. คาแคลลา และน้องชายของท่านที่ชื่อ ฟรานซิสกับน้องสาวที่ชื่อแบรนเซ่ ทั้งหมดได้ถูกเผาที่เมืองแวลลาโกลิดในข้อหาพูดต่อต้านพวกผู้สอบสวนและลงโทษ

ผู้ดูแลปราสาทโทรเอโน ซึ่งเป็นปราสาทของผู้สอบสวนและลงโทษทั้งหลายแห่งเมืองซีวิลส์นั้นเป็นคนที่มีความเมตตาต่อผู้คนที่อยู่ใต้การควบคุมของเขามากกว่าที่คนทั่วไปกระทำกัน เขาได้ให้สิทธิพิเศษสารพัดอย่างแก่พวกนักโทษเท่าที่เขาสามารถจะให้ได้ และยังให้ความช่วยเหลือทุกอย่างแก่นักโทษเหล่านั้นตามอำนาจของเขาที่จะกระทำได้โดยปิดเรื่องนี้ไว้เป็นความลับที่สุดเท่าที่จะทำได้เช่นกัน แต่ในที่สุดผู้สอบสวนและลงโทษเหล่านั้นก็ล่วงรู้ถึงความเมตตากรุณาของเขา และได้ตัดสินใจที่จะลงโทษเขาอย่างรุนแรงเพื่อไม่ให้ใครจดจำไปใช้เป็นเยี่ยงอย่างสำหรับการกระทำที่พวกเขาเห็นว่าน่ารังเกียจเช่นนั้น พวกเขาได้หาคนมาทำหน้าที่แทนเขา และจับเขาขังไว้ในคุกมืดที่มีแต่ความทรมาน และได้ปฏิบัติต่อเขาอย่างโหดเหี้ยมอำมหิตที่สุดจนเขากลายเป็นคนเสียสติ อย่างไรก็ตามสภาพที่น่าเวทนาของเขานั้นไม่ได้ทำให้เขาได้รับความเมตตาปราณีแต่อย่างใดทั้งสิ้น แม้จะอยู่ในสภาพที่เสียสติแล้วพวกนั้นก็ยังไม่ละเว้นเลย คนเหล่านั้นได้นำตัวเขาออกจากคุกไปเข้าร่วมในขบวน "พิธีออโต ดาเฟ" เพื่อเดินไปยังสถานที่ลงโทษ จากนั้นก็มีการอ่านคำพิพากษาเขา ให้ถูกจับนั่งบนหลังลาโดยมีคนจูงลานั้นไปรอบเมือง ถูกเขี่ย 200 ครั้งแล้วก็ถูกลงโทษให้เป็นทาสฝีพายในเรือรบนาน 6 ปี

สาวใช้ของผู้คุมคุกคนหนึ่งซึ่งทำงานให้กับศาลสอบสวนและลงโทษได้ถูกกล่าวหาว่า แสดงความเมตตา กรุณาและพยายามให้กำลังใจแก่พวกนักโทษ สำหรับความผิดนี้พวกเขาเรียกว่า ความผิดที่ชั่วร้ายมาก ทำให้เธอถูกลงโทษโดยการถูกเขี่ยต่อหน้าสาธารณชน และจากนั้นก็ถูกเนรเทศให้ออกไปจากถิ่นกำเนิดนานถึง 10 ปี และที่หน้าผากของเธอก็ถูกตีตราด้วยเหล็กสีแดงเป็นคำที่เขียนไว้ว่า "ผู้สนับสนุนและช่วยเหลือสาวกในนิกายความเชื่อที่ออกนอกกลุ่มนอกรทาง"

จอห์น พอนทิก ซึ่งมาจากตระกูลผู้ดีชาวสเปนและเป็นโปรเตสแตนต์คนหนึ่งได้ถูกจับ โดยผู้สอบสวนและลงโทษเหล่านั้น และได้ถูกตั้งข้อหาว่าเป็นคนในนิกายความเชื่อที่ออกนอกกลุ่มนอกรทาง แต่สาเหตุที่สำคัญนั้นเป็นเพราะว่าเขาเป็นคนที่ร่ำรวยมาก ข้อหานี้ทำให้ทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดของเขาต้องถูกยึดไปเป็นประโยชน์ของคณะผู้

สอบสวนและลงโทษ ส่วนตัวของเขาเองก็ถูกไฟเผาจนเป็นเถ้าถ่าน

จอห์น กอนแซลโว ซึ่งเดิมเคยเป็นบาทหลวง แต่ขณะนี้ได้รับความเชื่อแบบปฏิรูป ท่านกับมารดาพร้อมด้วยน้องชายคนหนึ่งและน้องสาว 2 คน ถูกล้อมจับโดยคณะผู้สอบสวนและลงโทษ เมื่อถูกพิพากษาแล้วพวกเขาที่ถูกพาไปลงโทษ ขณะที่เดินทางไปนั้นพวกเขาได้ร้องเพลงสดุดีบางตอนของบทที่ 106 และเมื่อมาถึงสถานที่ลงโทษแล้วพวกเขาก็ถูกสั่งให้ท่องหลักข้อเชื่อและพวกเขาได้กระทำตาม แต่เมื่อมาถึงคำว่า "คริสตจักรคาทอลิกอันบริสุทธิ์" พวกเขาถูกสั่งให้ท่องคำว่า "แห่งกรุงโรม" เพิ่มเข้าไปด้วย แต่เมื่อพวกเขาได้ปฏิเสธซ้ำเป็นครั้งที่ 2 ผู้สอบสวนและลงโทษคนหนึ่งก็กล่าวว่า "สังหารพวกเขาเดี๋ยวนี้" เพฆฆมาตที่โหดร้ายเหล่านั้นจึงได้บีบคอพวกเขาตายอยู่ตรงนั้นเอง

ผู้หญิงโปรเตสแตนต์ 4 คนได้ถูกล้อมจับ ถูกนำตัวไปทรมาน และภายหลังได้ถูกสั่งให้นำตัวไปประหารชีวิต ในระหว่างทางพวกเขาเริ่มร้องเพลงสดุดี แต่พวกเจ้าหน้าที่คิดว่า ถ้อยคำในบทเพลงสดุดีเหล่านั้นเล็งถึงพวกตนจึงได้เอาของมายึดใส่ปากพวกเขาไว้เพื่อจะให้เงียบเสีย แล้วพวกเขาก็ถูกเผาและบ้านทั้งหลายที่พวกเขาเคยอาศัยก็ถูกทำลายไปในลักษณะเดียวกัน

ศาลสอบสวนและลงโทษได้มีคำสั่งให้จับตัวเฟอร์ดินันด์ ซึ่งเป็นครูโรงเรียนโปรเตสแตนต์คนหนึ่งด้วยโทษในข้อหาที่สั่งสอนพวกลูกศิษย์ด้วยหลักการและความเชื่อของนิกายโปรเตสแตนต์ เมื่อเขาถูกทรมานอย่างทารุณแล้วหลังจากนั้นก็ถูกจับโยนเข้าไปในกองไฟ

ชาวสเปนโรมันคาทอลิกคนหนึ่งชื่อ จูเลียโน ได้เดินทางเข้าไปในประเทศเยอรมัน และได้กลับใจใหม่หันไปมีความเชื่อแบบโปรเตสแตนต์ เขาได้รับหน้าที่ในการลักลอบขนพระคัมภีร์จำนวนมากเข้าไปในประเทศของเขาเอง โดยแอบซ่อนไว้ในถังหลายใบซึ่งได้ทำการบรรจุไว้อย่างดีเหมือนกับว่าภายในเป็นเหล้าเร็นนิช เขาประสบความสำเร็จในการแจกจ่ายพระคัมภีร์บริสุทธิ์เหล่านั้น แต่อย่างไรก็ตามมีบางคนที่ไม่เสแสร้งทำตัวเป็นโปรเตสแตนต์ได้เข้ามาซื้อพระคัมภีร์ไปเล่มหนึ่งและได้ทรยศหักหลังเขา โดยนำเรื่องนี้ไปฟ้องศาลสอบสวนและลงโทษ จูเลียโนจึงถูกจับและมีการใช้อุบายเพื่อสืบหาตัวว่ามีใครที่ซื้อพระคัมภีร์ไปบ้าง ดังนั้นจึงมีคน 800 คนถูกจับและถูกทรมานโดยไม่มีการแยกแยะว่าใครเป็นใคร จากนั้นคนส่วนใหญ่ในพวกนี้ได้ถูกพิพากษาลงโทษต่าง ๆ กัน จูเลียโนถูกเผา นักโทษ 20 คนถูกยิงโดยผูกติดกับเส้นเหล็กแล้วย่างบนกองไฟ มีหลายคนต้องติดคุกตลอดชีวิต บางคนก็ถูกเขียนต่อหน้าสาธารณะชน มีหลายคนถูกส่งไปเป็นทาสฝีพายในเรือรบ และมีอยู่ไม่กี่คนเท่านั้นที่ได้รับการปล่อยตัวให้พ้นข้อกล่าวหา

หญิงสาวคนหนึ่งถูกบังคับให้ไปอยู่ในสำนักแม่ชีของคาทอลิก แต่เธอปฏิเสธที่จะบวชเป็นแม่ชี หลังจากที่เราออกจากสำนักแม่ชีแห่งนั้นแล้ว เธอได้รับความเชื่อแบบโปรเตสแตนต์ ซึ่งทำให้เธอต้องถูกจับและถูกลงโทษจนถึงความตายด้วยเปลวไฟอันร้อนแรง

คริสโตเฟอร์ โลชาต้าซึ่งเป็นนายแพทย์ และนักปรัชญาที่มีชื่อเสียงได้กลายเป็นที่เกลียดชังของพวกผู้สอบสวนและลงโทษเพราะเหตุที่เขาได้เปิดเผยให้เห็นความผิดต่าง ๆ ของลัทธิโรมันคาทอลิก และได้ประกาศตัวรับ

เอาความเชื่อของนิกายโปรเตสแตนต์ เขาจึงถูกจับกุม ต้องติดคุกและถูกดิงกระดูกข้อต่อให้หลุดออกจากกัน แต่ความทรمانอย่างแสนสาหัสเหล่านี้ไม่สามารถที่จะทำให้เขายอมรับด้วยปากได้ว่า คริสตจักรโรมันคาทอลิกเป็นคริสตจักรที่เที่ยงแท้ เขาถูกพิพากษาลงโทษให้ถึงความตายด้วยไฟ ซึ่งเขาได้ยอมรับการลงโทษนี้ด้วยความอดทน ซึ่งสมควรที่จะนำไปเป็นแบบอย่างในการรักษาความเชื่อไว้ให้มั่นคง จากนั้นเขาก็มอบวิญญาณจิตของเขาแก่องค์พระผู้สร้างของเขาเอง

หญิงสาวคนหนึ่งชื่อ มาเรีย เดอ ค็อกซิคัว อาศัยอยู่กับพี่ชายของเธอที่เมืองลิสบอน เธอได้ถูกคณะผู้สอบสวนและลงโทษจับกุมตัวไป และสั่งให้หน้าเธอไปเข้าเครื่องดิงกระดูกข้อต่อให้หลุดจากกัน ความทรمانต่าง ๆ ที่เธอได้รับนั้นทำให้เธอต้องยอมสารภาพตามข้อหาทั้งหลายที่ตั้งให้แก่เธอ แล้วเชือกที่ใช้ดิงข้อต่อของเธอนั้นก็ถูกปล่อยให้หย่อนลง เธอจึงถูกนำตัวกลับไปยังห้องขังของเธออีก เธอได้ถูกขังอยู่ที่นั่นจนกระทั่งแขนและขาของเธอสามารถใช้การได้เป็นปกติ แล้วเธอก็ถูกนำตัวกลับมาอยู่ต่อหน้าศาลและถูกสั่งให้ยืนยันคำสารภาพของเธอ เธอปฏิเสธที่จะทำตามอย่างสิ้นเชิงโดยบอกแก่พวกเขาว่าสิ่งที่เธอได้พูดไปแล้วนั้นเกิดจากการบีบบังคับให้เธอพูดเพราะเหตุความเจ็บปวดเกินขนาดที่เธอได้รับนั้น ผู้สอบสวนและลงโทษทั้งหลายก็พากันเดือดดาลด้วยคำตอบนี้ จึงได้สั่งให้นำตัวเธอไปดิงกระดูกข้อต่ออีก และเพราะความอ่อนแอของเนื้อหนังตามธรรมชาติ เธอจึงไม่สามารถทนต่อความเจ็บปวดนั้นได้และได้สารภาพเหมือนครั้งก่อน หลังจากนั้นเธอจึงถูกนำตัวกลับไปยังห้องขังอีก เมื่อถูกนำตัวมาอยู่ต่อหน้าผู้สอบสวนลงโทษเหล่านั้นเป็นครั้งที่ 3 พวกเขาทั้งสองก็สั่งให้เธอเซ็นรับคำสารภาพครั้งที่ 1 และ 2 เธอได้ตอบเหมือนครั้งที่แล้ว และยังได้พูดเสริมอีกว่า "ฉันได้ยอมแพ้ต่อความอ่อนแอของเนื้อหนังมา 2 ครั้งแล้ว และบางทีครั้งนี้ขณะที่อยู่บนเครื่องดิงกระดูกข้อต่อ ฉันอาจจะอ่อนแอจนสารภาพอย่างนั้นอีกก็ได้ แต่จงเชื่อเถิดว่าถ้าท่านทรمانฉัน 100 ครั้งก็ตาม ทันทีที่ฉันถูกปล่อยจากเครื่องดิงกระดูกข้อต่อนั้น ฉันก็จะปฏิเสธสิ่งที่ฉันพูดเพราะการบีบบังคับด้วยความเจ็บปวดนั้น" แล้วพวกผู้สอบสวนลงโทษก็ได้สั่งนำตัวเธอไปดิงกระดูกข้อต่ออีกเป็นครั้งที่ 3 และในระหว่างการสอบสวนครั้งสุดท้ายนี้ เธอได้ต่อต้านต่อความทรمانด้วยความกล้าหาญที่สุด และไม่อาจที่จะบีบบังคับเธอให้ตอบคำถามใด ๆ ที่ถามเธอได้เลย ขณะที่เธอมีความกล้าหาญและความมั่นคงเพิ่มขึ้นนั้น แทนที่พวกผู้สอบสวนและลงโทษจะฆ่าเธอเสียก็กลับพิพากษาให้เขียนเธออย่างรุนแรงไปตามถนนสายต่าง ๆ ในเมืองนั้น แล้วให้เนรเทศเธอไปอยู่เสียที่อื่นเป็นเวลา 10 ปี

สุภาพสตรีคนหนึ่งมาจากตระกูลขุนนางแห่งเมืองซีวิลส์ชื่อ เจน โบฮอร์เคีย ได้ถูกจับกุมตามข้อมูลที่ได้จากน้องสาวซึ่งถูกทรمان และถูกเผาไฟโทษฐานที่ประกาศตัวว่ามีความเชื่อแบบโปรเตสแตนต์ ขณะที่น้องสาวคนนี้ได้ถูกทรمانอยู่บนเครื่องดิงกระดูกข้อต่อนั้นเธอสารภาพว่าเธอได้พูดคุยกับพี่สาวของเธอเกี่ยวกับนิกายโปรเตสแตนต์บ่อย ๆ และด้วยการบีบบังคับให้เธอสารภาพนี้ เจนจึงถูกจับและถูกพิพากษาให้นำตัวไปเข้าเครื่องดิงกระดูกข้อต่อ ความทรมานของเธอก็สาหัสมากจนอีก 2-3 วันต่อมา เธอได้สิ้นลมหายใจเพราะความบอบซ้ำที่ได้รับจากการทรمانนั้น

นายแพทย์ผู้มีการศึกษาดีคนหนึ่งชื่อ ไอเซ็ค โอโรบิโอ ได้เขียนตีคนใช้ชาวแอฟริกามุสลิมโทษฐานที่แอบ

ขโมยของ คนใช้คนนั้นกล่าวหาว่าไอเซ็คนับถือศาสนายิว ผู้สอบสวนและลงโทษจึงได้ไปจับตัวเจ้านายคนนี้ด้วย ข้อหาดังกล่าว เขาถูกขังอยู่ในคุกนานถึง 3 ปีก่อนที่จะทราบระแคะระคายว่าเขาจะต้องเจอกับอะไรบ้าง แล้วเขาก็ถูกทรมานด้วยวิธีการต่าง ๆ ได้แก่ ถูกจับให้ใส่เสื้อคลุมทำด้วยผ้าลินินเนื้อหยาบ จากนั้นก็ดึงให้เสื้อคลุมนั้นรัดแน่น เข้าจนกระทั่งการหมุนเวียนของโลหิตเกือบจะหยุดลง และลมหายใจก็เกือบจะถูกบีบออกจากร่างกายของเขาจนหมด หลังจากนั้นเชือกที่มัดตัวนั้นถูกคลายออกทันที อากาศก็พุ่งเข้าไปในท้องของเขาอย่างรวดเร็ว และเลือดก็ไหลพรวดเข้าไปในหลอดเลือดซึ่งทำให้เขาได้รับความเจ็บปวดอย่างแสนสาหัส พนักงานทรมานเหล่านั้นยังไม่พอใจกับการทรมานแบบนี้ จึงได้เอาเชือกมามัดที่ข้อมือของเขาทั้ง 2 ข้างของเขา แล้วดึงเชือกเส้นนั้นให้รัดแน่นจนเจาะทะลุเข้าไปถึงกระดูก เขาได้ถูกทรมานอย่างสุดทายเป็นถึง 3 ครั้งด้วยกัน จากนั้นก็ต้องนอนพักถึง 70 วัน ก่อนที่บาดแผลต่าง ๆ ของเขาจะหายดี

ชาวเมืองโกลีโต้คนหนึ่งเป็นนักจิตรกรรมที่ชอบสร้างสรรค์ศิลปะภาพเขียนอย่างประณีต แล้วเอาไปใส่กรอบเพื่อประดับตกแต่งห้องต่าง ๆ ในบ้านของเขา ในบรรดาภาพเขียนฝีมือเหล่านี้ก็มีภาพเขียนชิ้นใหญ่อยู่ชิ้นหนึ่ง ซึ่งเป็นคำอธิษฐานขององค์พระผู้เป็นเจ้าพร้อมด้วยหลักข้อเชื่อและพระบัญญัติ 10 ประการตามข้อพระคัมภีร์ ภาพเขียนชิ้นนี้ได้ถูกแขวนไว้ในที่สะดวกตามองเห็นได้ง่ายภายในบ้านหลังนั้น วันหนึ่งคนของคณะสอบสวนและลงโทษผู้หนึ่งได้มองเห็นภาพนั้นและสังเกตเห็นว่าเลขข้อพระคัมภีร์ที่กล่าวถึงเนื้อหาของพระบัญญัติเหล่านั้นไม่ได้ใช้ตามที่ศาสนจักรแห่งกรุงโรมกำหนดไว้ แต่กลับไปใช้ตามเลขข้อของคริสตจักรแห่งนิกายโปรเตสแตนต์ อีกไม่นานศาลสอบสวนและลงโทษก็ได้ข้อมูลเกี่ยวกับดังกล่าวชายหนุ่มผู้ดีคนนี้จะจึงถูกจับกุม ถูกยื่นฟ้องและถูกเผาไฟเพียงโทษฐานที่เขาประดับตกแต่งบ้านด้วยผลงานจากฝีมือของเขาเพียงชิ้นเดียวแท้ ๆ

การพบความชั่วช้าบางอย่างของศาลสอบสวนและลงโทษ ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่แปลกประหลาด

ในขณะที่เจ้าชาย 2 พระองค์พยายามต่อสู้ดิ้นรนเพื่อจะได้สวมมงกุฎกษัตริย์แห่งประเทศสเปนอยู่นั้น ทั้ง 2 คนต่างก็อ้างสิทธิอันชอบธรรมของตัวเองที่จะได้รับอำนาจสูงสุดนี้ ฝรั่งเศสสนับสนุนเหตุผลของเจ้าชายองค์หนึ่ง ส่วนอังกฤษนั้นสนับสนุนเจ้าชายอีกองค์หนึ่ง ท่านตุ๊คนแห่งเมืองเบอร์วิกซึ่งเป็นบุตรนอกสมรสของกษัตริย์เจมส์ที่ 2 ผู้ได้สละราชบัลลังก์แห่งอังกฤษนั้นได้บังคับบัญชากองทัพสเปนและฝรั่งเศสจนได้ชัยชนะต่อชาวอังกฤษในสงครามที่เมืองแอลแมนซาซึ่งเป็นสงครามที่มีชื่อเสียงในประวัติศาสตร์ จากนั้นก็มีการแบ่งกองทัพออกเป็น 2 ส่วน กองทัพส่วนหนึ่งประกอบด้วยชาวสเปนกับชาวฝรั่งเศสนำทัพโดยท่านตุ๊คนแห่งเมืองเบอร์วิกมุ่งหน้าไปยังเมืองคาทาโลเนีย กองทัพอีกส่วนหนึ่งประกอบด้วยกองทหารฝรั่งเศสเท่านั้นนำทัพโดยท่านตุ๊คนแห่งเมืองออร์ลีนส์เคลื่อนทัพไปรบเพื่อพิชิตเมืองอาร์ราคอน ขณะที่กองทหารยกมาเข้าใกล้เมืองอาร์ราคอน บรรดาเจ้าหน้าที่บ้านเมืองที่ปกครองเมืองอยู่นั้นได้ออกมามอบกุญแจเมืองให้แก่ท่านตุ๊คนแห่งออร์ลีนส์ แต่ท่านได้บอกพวกเขาอย่างเย่อหยิ่งว่า พวกเขาเป็นพวก

กบฏ และตัวท่านจะไม่ยอมรับบุญแจกเหล่านั้นเพราะท่านได้รับคำสั่งให้บุกเข้าโจมตีเมืองและเอาชนะด้วยความ
แตกหัก ดังนั้นท่านจึงยิงกำแพงด้วยปืนใหญ่ที่ขึ้นมาด้วยจนทำให้กำแพงแตกออกเป็นช่อง แล้วท่านก็เข้าเมืองทาง
รอยแตกนั้นรวมทั้งกองทัพทั้งหมดของท่านด้วย หลังจากที่ท่านได้วางกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ที่นั่นแล้วท่านก็ยกทัพไปปราบ
ปรามเมืองอื่น ๆต่อไปโดยได้ทิ้งกองกำลังอันเข้มแข็งส่วนหนึ่งไว้ดูแลเมืองนี้ โดยให้อยู่ภายใต้การบังคับบัญชาของ
พลโทเอม เดอ ลีแกล ถึงแม้ว่านายทหารหนุ่มผู้ดีคนนี้จะได้รับการอบรมเลี้ยงดูให้เป็นโรมันคาทอลิกคนหนึ่ง แต่เขา
ก็ไม่ได้มีความเชื่อที่มั่งงายแต่อย่างใด เขาได้ใช้ความกล้าหาญในการรวบรวมคนดีมีฝีมือไว้มากมาย และเขายังเป็น
สุภาพบุรุษที่ประสบความสำเร็จ และเป็นนายทหารที่ชำนาญศึกในเวลาเดียวกัน

ก่อนที่ท่านจะยกทัพออกไปนั้นท่านได้สั่งให้เรียกเก็บภาษีเมืองนี้อย่างหนัก เงินภาษีที่เรียกเก็บจาก
บรรดาเจ้าหน้าที่บ้านเมืองและชาวเมืองคนสำคัญ ๆรวมทั้งภาษีที่เรียกเก็บจากทุก ๆบ้านนั้นก็ได้รับการจ่ายให้ทันที
ที่เรียกเก็บ แต่เมื่อคนเหล่านี้เรียกเก็บภาษีจากพวกหัวหน้าของสำนักแม่ชีและวัดคาทอลิกทั้งหลาย พวกเขาก็พบว่า
นักบวชเหล่านั้นต่างก็ไม่ยอมจ่ายเงินเหมือนคนอื่น ๆที่ได้จ่ายมาแล้ว เงินภาษีที่จะได้จากพวกนักบวชเหล่านั้นนั้น
สำนักของพวกเยซุอิตจะต้องจ่าย 2,000 เหรียญทอง พวกคาร์เมลิตจะต้องจ่าย 1,000 เหรียญทอง พวกออกัสติน
จะต้องจ่าย 1,000 เหรียญทอง และพวกโดมินิแคนจะต้องจ่าย 1,000 เหรียญทอง

พลโท เอม เดอ ลีแกลได้ใช้คนให้นำคำสั่งขึ้นเด็ดขาดไปให้แก่พวกเยซุอิตเพื่อกำชับให้พวกเขาจ่ายเงินทันที
หัวหน้าสูงสุดของพวกเยซุอิตได้ตอบกลับมามีว่า การที่จะให้นักบวชจ่ายเงินแก่กองทัพนั้นเป็นเรื่องที่ขัดกับหลักการที่
ว่าคริสตจักรจะได้รับการยกเว้นจากการภาษีทุกอย่าง และเขาไม่ทราบเหตุผลอื่นใดอีกเลยว่าจะมีใครที่จะมีสิทธิ์
อำนาจที่จะกระทำการเช่นนั้นได้ พลโทเอม เดอ ลีแกลจึงส่งกองทหารม้า 4 กองร้อยเข้าไปประจำการ และพัก
อาศัยอยู่ในสำนักแห่งนั้นพร้อมด้วยสาส์นที่แสดงถึงการเสียดสีด้วยข้อความดังนี้ "เพื่อจะช่วยให้ท่านเข้าใจถึงความ
จำเป็นในการจ่ายเงินภาษีจำนวนดังกล่าว ข้าพเจ้าจึงได้นำเหตุผลสำคัญ 4 ประการส่งมายังสำนักของท่าน ซึ่งเป็น
เหตุผลที่ได้มาจากระบบเหตุและผลของทหาร เพราะฉะนั้นหวังว่าท่านคงจะไม่ต้องการการดักเตือนอื่นใดอีกในการ
ที่จะขึ้นการประพฤติที่เหมาะสมของท่าน"

พวกเยซุอิตก็งุนงงเป็นอย่างมากกับการดำเนินการทางทหารเช่นนี้ จึงได้ส่งม้าเร็วไปยังราชสำนักเพื่อไปหา
อาจารย์ของกษัตริย์องค์นี้ ซึ่งเป็นผู้ที่อยู่ในกลุ่มตำแหน่งตามลำดับชั้นกลุ่มเดียวกับพวกเยซุอิต แต่ม้าเร็วนั้นก็ถูก
รังควานอย่างหนักจากกองทหารเหล่านั้นจึงไม่สามารถนำข่าวสารไปถึงที่หมายให้รวดเร็วตามต้องการได้ เมื่อพวก
เยซุอิตเห็นว่าทุกสิ่งกำลังเข้าสู่ความหายนะจึงยอมจ่ายเงินก่อนที่ม้าเร็วนั้นจะกลับมา

สาวกในกลุ่มออกัสตินและกลุ่มคาร์เมลิต ได้เห็นสัญญาณเตือนภัยจากสิ่งที่เกิดขึ้นแก่พวกเยซุอิตจึงรีบไป
จ่ายเงินเสียก่อนด้วยความรอบคอบ ซึ่งการกระทำเช่นนี้ก็ทำให้สามารถหนีรอดจากการประพฤติอย่างไร้เหตุผลของ
ทหารเหล่านั้นได้

ในอีกด้านหนึ่งนั้น กลุ่มโดมินิแคนซึ่งทุกคนเป็นเจ้าหน้าที่จับกุมและคุมขัง หรือเป็นตัวแทนที่ขึ้นตรงต่อ
ศาลสอบสวนและลงโทษ พวกเขาคิดว่าในสภาพเช่นนี้คงจะเป็นเครื่องป้องกันพวกเขาให้พ้นจากการกระทำกองทัพ

ได้ หัวหน้าของพวกโดมินิแคนจึงได้ส่งแถลงการณ์ไปยังผู้บัญชาการทหารว่า ผู้ดำรงตำแหน่งตามลำดับชั้นของเขานั้นยากจน และไม่มีเงินที่จะจ่ายเป็นค่าบำรุงกองทัพได้ "เนื่องจากทรัพย์สินมั่งคั่งทั้งหมดของพวกโดมินิแคนนั้นอยู่ที่รูปเคารพของอัครทูตและนักบุญที่ทำด้วยเงิน ซึ่งตั้งอยู่ในคริสตจักรของเราเท่านั้น และการที่จะเคลื่อนย้ายรูปเคารพเหล่านี้ก็ถือว่าเป็นการลบหลู่หมิ่นต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์อย่างแน่นอน" การบอกให้ทราบเป็นนัย ๆ อย่างนี้ก็เพื่อจะขู่ให้ผู้บัญชาการชาวฝรั่งเศสคนนี้เกิดความกลัวขึ้นมา พวกผู้สอบสวนและลงโทษเหล่านี้คิดว่ายังไงเสียเขาก็คงไม่กล้าที่จะลบหลู่จนถึงขั้นปรารถนาที่จะได้รูปเคารพอันมีค่าเหล่านี้ อย่างไรก็ตามเขาได้ส่งสาส์นกลับมาบอกว่ารูปเคารพเงินเหล่านี้ยอมใช้แทนเงินตราได้อย่างดีทีเดียว และเหมาะที่จะเป็นสมบัติของเขามากกว่าที่จะเป็นของพวกโดมินิแคนเองเสียอีก เขาได้กล่าวว่า "เนื่องจากขณะนี้พวกท่านมีรูปเคารพเป็นอันมากซึ่งอยู่ในลักษณะที่ตั้งอยู่ในช่องกำแพงซึ่งไม่มีประโยชน์ และเคลื่อนไหวไม่ได้ ดังนั้นจึงไม่มีคุณค่าใด ๆ แก่มวลมนุษยเลยแม้แต่น้อย แต่เมื่อรูปเคารพเหล่านี้ตกเป็นของของข้าพเจ้าแล้ว สิ่งเหล่านั้นก็จะมีประโยชน์มาก และข้าพเจ้าจะทำให้รูปเคารพเหล่านี้เคลื่อนไหวได้เพราะข้าพเจ้าตั้งใจที่จะนำไปหลอมทำเป็นเหรียญเงิน ซึ่งจะทำให้รูปเคารพเหล่านี้เดินทางไปไหนมาไหนได้เหมือนกับนักบุญและอัครทูตที่มีชีวิตอยู่อย่างแท้จริงทีเดียว"

คณะผู้สอบสวนและลงโทษก็ประหลาดใจกับการปฏิบัติเช่นนี้ ซึ่งพวกเขาไม่เคยคาดคิดเลยว่าจะได้รับการโต้ตอบกลับมาเช่นนี้ แม้แต่จากกษัตริย์ผู้สวมมงกุฎก็ตามเพราะฉะนั้นพวกเขาจึงเจตนาที่จะส่งมอบรูปเคารพอันมีค่าเหล่านั้น โดยแท้เป็นขบวนพิธีอันเคร่งขรึมเพื่อพวกเขาจะสามารถปลุกเร้าประชาชนให้ก่อการจลาจลขึ้นมาได้ได้ ดังนั้นพวกบาทหลวงที่มีตำแหน่งตามลำดับชั้นจึงได้รับคำสั่งให้เดินแถวเป็นขบวนไปยังบ้านของพลโทเอ็ม เดอ ลีแกล พร้อมด้วยรูปปั้นอัครทูตและนักบุญต่างๆ ซึ่งทำด้วยเงินโดยให้พวกเขาร้องไห้คร่ำครวญพร้อมทั้งถือเทียนไขที่จุดไว้ไปด้วย พวกเขาจะต้องร้องไห้คร่ำครวญอย่างขมขื่นตลอดทางโดยให้พากันร่ำร้องว่า "เจ้าพวกนิกายที่ออกนอกกลุ่มนอกลู่นอกทาง! เจ้าพวกนิกายที่ออกนอกลู่นอกทาง!"

เมื่อ พลโทเอ็ม เดอ ลีแกลทราบข่าวว่าจะมีการดำเนินการเช่นนี้จึงได้สั่งให้กองทหารราบ 4 กองร้อยเข้าแถวไปตามถนนที่จะนำไปสู่บ้านของเขา ทหารราบทุกคนได้รับคำสั่งให้ถือปืนยาวที่บรรจุกระสุนไว้พร้อมในมือข้างหนึ่ง ส่วนมืออีกข้างหนึ่งนั้นให้ถือเทียนไขที่จุดไว้เช่นกัน เพื่อว่ากองทหารเหล่านี้จะสามารถใช้กำลังด้านทานกำลังหรือให้เกียรติแก่พิธีที่เสแสร้งนี้ แล้วแต่สถานการณ์ที่เกิดขึ้น เพราะฉะนั้นรูปเคารพเงินเหล่านี้จึงถูกมอบให้แก่พลโทเอ็ม เดอ ลีแกล ซึ่งเขาได้ส่งไปยังโรงกษาปณ์เพื่อหลอมเป็นเหรียญ

อย่างไรก็ตาม พวกผู้สอบสวนลงโทษได้ตัดสินใจที่จะตัดสามัคคีธรรมกับพลโทเอ็ม เดอ ลีแกล และตัดเขาออกจากศาสนจักรนอกเสียจากว่าเขาจะยอมคืนรูปเคารพเหล่านั้นนักบุญอันมีค่าของพวกเขาจากการเก็บไว้ในโรงกษาปณ์ก่อนที่พวกมันจะถูกหลอมละลาย ผู้บัญชาการทหารชาวฝรั่งเศสคนนี้ได้ปฏิเสธอย่างสิ้นเชิงที่จะคืนรูปเคารพเหล่านั้น พวกผู้สอบสวนลงโทษจึงได้ร่างแบบฟอร์มการตัดสามัคคีธรรมแล้วสั่งให้เลขาธิการของพวกเขานำไปอ่านให้พลโทเอ็ม เดอ ลีแกล ฟังและรับทราบการตัดสามัคคีธรรมและการตัดขาดจากศาสนจักรนั้น

เลขาธิการก็ได้กระทำภารกิจอันนี้อย่างซื่อตรง และได้อ่านคำสั่งตัดสามัคคีธรรมนั้นอย่างตั้งใจและชัดเจน

ผู้บัญชาการชาวฝรั่งเศสคนนี้ก็ยอมฟังด้วยความอดกลั้นเป็นอย่างยิ่ง และได้บอกแก่เลขานุการคนนั้นอย่างสุภาพว่า เขาจะให้คำตอบในวันรุ่งขึ้น ทันที้ที่เลขานุการของศาลสอบสวนลงโทษกลับไปแล้วพลโทเอ็ม เดอ ลีแกลก็สั่งให้ เลขานุการส่วนตัวของเขาเตรียมแบบฟอร์มการตัดสามัคคีธรรมขึ้นฉบับหนึ่งซึ่งมีลักษณะคล้ายกับแบบฟอร์มที่ศาล สอบสวนลงโทษได้ส่งมา แต่แทนที่จะเป็นชื่อของเขา กลับเขียนชื่อของคณะผู้สอบสวนลงโทษเหล่านั้นลงไป

เช้าวันรุ่งขึ้นเขาได้ส่งกองทหาร 4 กองพร้อมอาวุธให้การอารักขาเลขานุการส่วนตัวของเขาและให้ดำเนินการตามคำสั่งของเขา เลขานุการของเขาจึงได้เดินทางไปยังศาลสอบสวนลงโทษและยื่นกรานว่าตัวเขาจะต้องได้ รับการต้อนรับอย่างสมเกียรติ หลังจากที่ถูกเชิญกันจนอะอะเอ็ดตะโรไปหมดแล้ว เขาก็ได้รับอนุญาตให้เข้าไปได้ ทันที้ที่เขาเข้าไปข้างในเขาก็อ่านคำสั่งตัดสามัคคีธรรมกับคณะผู้สอบสวนลงโทษเหล่านั้น ซึ่งออกโดยพลโทเอ็ม เดอ ลีแกลอย่างเสียงดังฟังชัด ผู้สอบสวนลงโทษเหล่านั้นต่างพากันอุทานด้วยความไม่พอใจต่อพลโทเดอ ลีแกลว่า เจ้า พวกนิกายที่ออกนอกกลุ่มนอกทาง และได้ประกาศโต้แย้งว่าการกระทำของเขาเป็นการลบหลู่ดูหมิ่นต่อศาสนจักร แต่ เลขานุการของเขายังได้ทำให้พวกเขาประหลาดใจมากยิ่งขึ้นไปอีกโดยการบอกพวกเขาว่าพวกเขาจะต้องย้ายออกไปจากที่พักที่พวกเขากำลังอาศัยอยู่นี้เนื่องจากผู้บัญชาการทหารชาวฝรั่งเศสต้องการให้กองทหารเข้ามาพักอาศัย ในศาลสอบสวนลงโทษแห่งนี้ เพราะเป็นสถานที่ซึ่งมีพื้นที่กว้างขวางที่สุดในเมืองนี้ สำหรับเรื่องดังกล่าวคณะผู้ สอบสวนและลงโทษได้ประท้วงขึ้นด้วยเสียงอันดัง เลขานุการจึงได้สั่งให้ทหารควบคุมตัวพวกเขาไว้ และส่งตัวพวกเขาไปยังสถานที่ซึ่งพลโทเอ็ม เดอ ลีแกลได้จัดไว้ให้เป็นที่ต้อนรับพวกเขา คณะผู้สืบสวนและลงโทษจึงออกเดินทางไปยังเมืองแมดริดที่ซึ่งที่นั่นเองพวกเขาได้ทำเรื่องร้องเรียนไปยังกษัตริย์อย่างขมขื่นที่สุด แต่พระองค์ได้บอกพวกเขาว่า พระองค์ไม่สามารถจะช่วยบรรเทาทุกข์พวกเขาได้เลยเพราะความเจ็บปวดที่พวกเขาได้รับนี้เกิดขึ้นจาก กองทัพของปู่พระองค์เองซึ่งก็คือ กษัตริย์แห่งกองทัพฝรั่งเศสอันเข้มแข็ง และโดยความช่วยเหลือของกษัตริย์อาวโรโส องค์นี้เท่านั้นที่จะทำให้พระองค์สามารถตั้งมั่นคงอยู่ได้ในอาณาจักรของพระองค์ พระองค์ได้ตรัสว่า "ถ้าเป็นกองทัพของเราเอง เราคงจะลงโทษทัณฑ์พวกเขาอย่างสาสมแล้ว แต่เท่าที่เป็นอยู่ในขณะนี้ เราไม่อาจจะเสแสร้งแก่งัดทำ เป็นว่าสามารถใช้อำนาจใด ๆ ได้เลย"

ขณะเดียวกันพลโทเอ็ม เดอ ลีแกลได้เปิดประตูคุกทุกบานในศาลสอบสวนและลงโทษ และได้ปล่อย บรรดานักโทษให้เป็นอิสระซึ่งเมื่อนับจำนวนนักโทษรวมกันแล้วมีมากถึง 400 คน และในจำนวนนี้มีหญิงสาวสวย 60 คนรวมอยู่ด้วย ซึ่งดูเหมือนว่าจะอยู่รวมกันเป็นฮาเร็ม (เป็นสถานที่บังคับให้หญิงบริการความใคร่ของชาย) สำหรับหัวหน้าผู้สืบสวนลงโทษคนสำคัญ 3 คนด้วยกัน การค้นพบนี้ได้เปิดเผยให้เห็นความชั่วช้าของคณะผู้ สอบสวนและลงโทษอย่างชัดเจน และเรื่องนี้ได้ทำให้หัวหน้าผู้ปกครองดูแลศาสนจักรคาทอลิกตกใจเป็นอันมากจึง ประรณานาที่จะให้พลโทเอ็ม เดอ ลีแกลส่งผู้หญิงเหล่านั้นกลับบ้านโดยสวัสดิภาพ ในขณะเดียวกันเขาได้ประกาศ ห้ามมิวิพากษ์วิจารณ์ศาสนจักร เช่น ห้ามเยาะเย้ยหรือตำหนิศาลสอบสวนลงโทษซึ่งเป็นสำนักอันบริสุทธิ์

แต่ผู้บัญชาการทหารชาวฝรั่งเศสคนนี้ได้ส่งสารไปยังหัวหน้าผู้ปกครองศาสนจักรผู้นั้นเพื่อแจ้งให้ทราบว่า พวกนักโทษได้หลบหนีไปแล้ว หรือไม่ก็ได้หลบซ่อนอยู่กับเพื่อนฝูงของพวกเขาอย่างลับ ๆ หรืออาจจะหลบซ่อนอยู่

กับนายทหารทั้งหลายของเขาเอง ดังนั้นจึงเป็นไปได้สำหรับตนเองที่จะส่งตัวพวกเธอกลับไปอีก เพราะฉะนั้น บัดนี้ศาลสอบสวนและลงโทษที่ได้กระทำการชั่วช้าเช่นนั้นเห็นจะต้องทนกับการถูกเปิดโปง และทนกับความ อับอายของพวกเขาเองเสียแล้ว

เจ้าชายดอน คาร์ลอสผู้มีอัธยาศัยไมตรีอันดี ซึ่งเป็นราชบุตรของกษัตริย์ฟิลิปที่ 2 แห่งประเทศสเปน และเป็นหลานชายของจักรพรรดิชาร์ลส์ที่ 5 พระองค์ตั้งใจที่จะยกเลิกศาลสอบสวนและลงโทษไปเสีย แต่ น่าเสียดาย เหลือเกินที่พระองค์ต้องมาถูกปลงพระชนม์ก่อนที่จะได้ก้าวขึ้นเป็นกษัตริย์

เจ้าชายดอน คาร์ลอสสืบทอดลักษณะที่ดีทุกอย่างของปู่มาไว้ในตัว และไม่มีลักษณะที่เลวของพระราช บิดาอยู่ในตัวของพระองค์เลย พระองค์มีสติปัญญาพอที่จะมองเห็นความผิดต่าง ๆ ของศาสนจักรโรมันคาทอลิก และทรงเกลียดชังชื่อศาลสอบสวนและลงโทษ พระองค์ได้กล่าวโจมตีสำนักแห่งนี้ในที่สาธารณะอย่างรุนแรง และได้ทรงเยาะเย้ยการแก้ล้างทำตัวว่าเครื่องศาสนาของคณะสอบสวนและลงโทษ พระองค์ได้ทรงประกาศว่าถ้าพระองค์ ได้สวมมงกุฎกษัตริย์ พระองค์ก็จะยกเลิกสำนักนี้ และกำจัดหน่วยงานทั้งหลายของสำนักนี้ไปเสียให้หมด

เรื่องนี้ทำให้คณะผู้สอบสวนและลงโทษเกิดความโกรธแค้นต่อเจ้าชายองค์นี้ ดังนั้นพวกเขาจึงตัดสินใจที่จะ ฆ่าพระองค์เสีย พวกเขาได้ใช้หน่วยงานทุกแห่งของเขาให้ค่อย ๆ ใช้เล่ห์เหลี่ยมในการแพร่กระจายข่าวที่นำความ เสียหายมาสู่เจ้าชายองค์นี้ จนในที่สุดก็ปลุกปั่นให้เกิดความไม่พอใจเป็นอย่างยิ่งในท่ามกลางประชาชน จนทำให้ กษัตริย์จำเป็นต้องย้ายเจ้าชายดอน คาร์ลอสออกจากพระราชวัง เท่านั้นยังไม่สาแก่ใจ พวกเขายังได้ตามรังควาน บรรดาเพื่อนฝูงและญาติมิตรของพระองค์ด้วยโดยการบีบบังคับให้กษัตริย์เนรเทศท่านดักคอน จอห์นแห่งประเทศ ออสเตรียซึ่งเป็นพี่ชายของกษัตริย์เองและเป็นลูกของเจ้าชายดอน คาลอสพร้อมด้วยเจ้าชายแห่งเมืองพาร์มาซึ่งเป็น หลานของกษัตริย์และเป็นลูกพี่ลูกน้องกับเจ้าชายดอน คาลอสให้ออกจากพระราชวังไปด้วย เพราะพวกเขาทราบดี ว่าบุคคลเหล่านี้สนิทสนมกับเจ้าชายดอน คาลอสเป็นพิเศษ

หลังจากนั้นไม่นานเจ้าชายองค์นี้ก็ได้ออกแสดงความเมตตากรุณา และแสดงความชื่นชมต่อพวกโปรเตสแตนต์ ในประเทศเนเธอร์แลนด์ ศาลสอบสวนและลงโทษจึงได้ชุกคามด้วยเสียงอันดังโดยประกาศว่า เมื่อคนพวกนั้นถือ เป็นพวกที่อยู่ในนิยามความเชื่อที่ออกนอกกลุ่มนอกทาง ดังนั้นเจ้าชายเองก็ต้องเป็นคนหนึ่งในจำพวกนั้นด้วย เพราะพระองค์ทรงให้ความช่วยเหลือและสนับสนุนคนเหล่านั้น ศาลสอบสวนและลงโทษซึ่งมีอิทธิพลครอบงำจิตใจ ของกษัตริย์เป็นอย่างยิ่งเพราะพระองค์ทรงเป็นทาสของการลัทธิความเชื่อที่มงายถึงกับยอมทิ้งความรู้สึกผิดชอบ ชั่วดีตามธรรมชาติเพราะเห็นแก่อำนาจอันชั่วร้ายนี้ พระองค์ทรงเกรงว่าจะทำให้ศาลสอบสวนและลงโทษเกิดความ โมโหจึงได้พิพากษาให้ประหารชีวิตราชบุตรของพระองค์เสีย

พวกเขาได้ยอมให้โอกาสแก่เจ้าชายซึ่งพวกเขาเรียกว่า "การตามใจ" แก่เจ้าชาย นั่นคือ พระองค์ได้รับ อนุญาตให้เลือกวิธีตายด้วยตัวพระองค์เองว่าอยากตายแบบไหน พระองค์ได้เลือกวิธีให้เลือดไหลออกและการ อาบน้ำเดือด ซึ่งเมื่อเส้นเลือดที่แขนและขาของเขาทั้ง 2 ข้างจะต้องเปิดออกและเขาก็จะหมดลมหายใจอย่างช้า ๆ กลายเป็นเหยื่อที่ต้องพลีชีพให้กับความอาฆาตของคณะผู้สอบสวนและลงโทษ และตกเป็นเหยื่อให้กับการมือคัตอัน

ให้ยมโหดของราชบิดาพระองค์เอง

เรื่องราวเกี่ยวกับการข่มเหง ดร. อิกิโตโอ

ดร.อิกิโตโอได้รับการศึกษาจากมหาวิทยาลัยแห่งเมืองแอลcala และได้อุทิศตัวในการศึกษาพระคัมภีร์ และเมื่อศาสตราจารย์ทางด้านศาสนศาสตร์ได้เสียชีวิตลง ท่านก็ได้รับเลือกให้มาดำรงตำแหน่งนี้แทนเขา ท่านเองได้ประพฤติตัวเป็นที่น่าพอใจของทุกคนจนทำให้ชื่อเสียงของท่านแพร่กระจายไปทั่วยุโรปอย่างรวดเร็ว อย่างไรก็ตามศัตรูทั้งหลายของต็อกเตอร์คนนี้ก็ได้อ้างเรียนท่านไปยังคณะผู้สอบสวนและลงโทษซึ่งพวกเขาได้ส่งหมายเรียกตัวท่านมา และเมื่อท่านมาแล้วก็จับท่านขังไว้ในคุกมืด

สมาชิกส่วนใหญ่ของเขตคริสตจักรใหญ่ที่เมืองซีวิลส์ และมีคนอื่นเป็นจำนวนมากที่เป็นสมาชิกของคริสตจักรแห่งเมืองดอร์ทอยส์ เป็นพวกที่เห็นด้วยกับหลักคำสอนของอิกิโตโอเพราะพวกเขาคิดว่าหลักคำสอนของท่านสอดคล้องกับหลักความเชื่อที่แท้จริง ดังนั้นพวกเขาจึงร้องเรียนไปยังจักรพรรดิแทนท่านอิกิโตโอ แม้ว่าจักรพรรดินี้จะได้รับการศึกษาอบรมตามแบบอย่างโรมันคาทอลิก แต่พระองค์ไม่ใช่คนที่มีจิตใจคับแคบเลย ดังนั้นพระองค์จึงออกคำสั่งให้ปล่อยตัวท่านเป็นอิสระ หลังจากนั้นไม่นานท่านได้ไปเยี่ยมคริสตจักรแห่งเมืองแวลลาโดลิด และได้กระทำทุกสิ่งเท่าที่สามารถกระทำได้เพื่อส่งเสริมให้ความเชื่อทวีมากขึ้น เมื่อท่านเดินทางกลับบ้านแล้ว ท่านก็ล้มป่วยและเสียชีวิตขณะที่ชรามาก

พวกผู้สอบสวนและลงโทษที่เคยผิดหวังจากการมุ่งร้ายต่อชีวิตของท่านขณะที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ จึงได้สั่งให้ชุดฉากศพของท่านขึ้นมาดำเนินคดี และฉากศพนั้นก็ได้รับการพิพากษาให้ถูกเผาจนเป็นเถ้าถ่าน ซึ่งการพิพากษานี้ก็ได้รับการปฏิบัติอย่างเคร่งครัด

เรื่องราวเกี่ยวกับการข่มเหง ดร.คอนสแตนติน

ดร.คอนสแตนตินเป็นเพื่อนสนิทของดร.อิกิโตโอ และเป็นคนที่มีความสามารถเหนือธรรมดาและมีความรอบรู้อย่างลึกซึ้ง วาทศิลป์ของท่านทำให้ท่านเป็นที่พอใจของคนทั่วไป และหลักคำสอนอย่างถูกต้องของท่านทำให้ท่านเป็นนักเทศน์ที่ทรงคุณค่าเป็นอย่างยิ่ง

เมื่อ ดร.อิกิโตโอ ได้สอนให้ท่านตั้งมั่นคงอยู่ในหลักการของนิกายโปรเตสแตนต์อย่างดีแล้ว ท่านก็ได้เทศนาแต่หลักคำสอนต่าง ๆ ที่สอดคล้องกับความบริสุทธิ์ของข่าวประเสริฐเท่านั้น โดยไม่มีรอยต่างพริ้วจากความเชื่อผิด ๆ ของศาสนจักรโรมันคาทอลิกที่ได้สืบคลานเข้ามาเป็นช่วง ๆ เลย ด้วยเหตุผลนี้ท่านจึงมีศัตรูมากมายในท่ามกลางพวกโรมันคาทอลิก ซึ่งปรารถนาที่จะให้ท่านประสบกับความหายนะ มีบุรุษที่ควรแก่การยกย่องสรรเสริญผู้หนึ่ง ชื่อ สโกบาร์ทา ได้ก่อตั้งโรงเรียนขึ้นแห่งหนึ่งสำหรับสอนวิชาการต่าง ๆ เกี่ยวกับคริสเตียน และได้แต่งตั้ง ดร. คอนส

แดนดินให้เป็นผู้อ่านคำบรรยายในโรงเรียน ท่านเองก็ยอมรับหน้าที่นี้ด้วยความเต็มใจทันที และได้อ่านคำบรรยาย และอธิบายหนังสือสุภาพศต ปัญญาจารย์และบทเพลงที่ใช้เนื้อร้องจากพระคัมภีร์ แต่ขณะที่ท่านกำลังเริ่มที่จะ อธิบายหนังสือโยบอยู่นั้น คณะผู้สืบสวนและลงโทษก็ได้มาล้อมจับท่านไว้ เมื่อถูกนำตัวมาสอบสวนท่านก็ตอบ คำถามด้วยความระมัดระวัง จนทำให้พวกที่กล่าวหาท่านนั้นไม่สามารถจะตั้งข้อหาที่ชัดเจนต่อท่านได้

ท่านด็อกเตอร์คนนี้ได้ฝากหนังสือหลายเล่มไว้กับผู้หญิงคนหนึ่งชื่อ นางมาติน ซึ่งเป็นหนังสือที่มีค่ามาก สำหรับท่าน แต่ท่านทราบว่าเป็นหนังสือเหล่านี้เป็นของต้องห้ามในสายตาของศาลสอบสวนและลงโทษ หญิงคนนี้จะ ถูกจับและหลังจากที่มีการดำเนินการในเรื่องคดีเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ททรัพย์สมบัติทั้งหมดของนางก็ถูกยึด

เมื่อคณะผู้สอบสวนและลงโทษมีหนังสือและข้อเขียนต่าง ๆ ของคอนสแตนตินเหล่านี้อยู่ในมือแล้ว พวก เขาก็ไม่ได้อรอ้อจึงได้รับใช้สิ่งเหล่านี้เป็นเหตุที่จะใช้ตั้งเป็นข้อหาแก่ท่าน เมื่อท่านถูกนำตัวมาสอบสวนอีกครั้งหนึ่ง พวกเขาก็ให้นำหนังสือซึ่งเป็นลายมือของท่านเองมายืนยันเป็นหลักฐาน ท่านจึงเดาเหตุการณ์ทั้งหมดได้ว่าเกิดเรื่อง อะไรขึ้น ท่านสารภาพว่าเป็นลายมือของท่านเอง และได้อธิบายเหตุผลว่าหลักคำสอนในหนังสือเล่มนี้ถูกต้องแล้ว โดยกล่าวว่า "ในหนังสือเล่มนั้นและในหนังสือเล่มอื่น ๆ ทั้งหมดข้าพเจ้าไม่เคยเขียนหันเหออกจากความจริงของข่าว ประเสริฐเลย แต่ได้มุ่งหวังที่จะรักษาพระบัญญัติอันบริสุทธิ์ของพระคริสต์ตามที่ พระองค์ทรงมอบพระบัญญัติเหล่านี้ไว้สำหรับมวลมนุษย" หลังจากที่ท่านถูกขังอยู่ในคุกเป็นเวลานานกว่า 2 ปี ในที่สุดก็ได้เกิดโรคร้ายแก่ท่านซึ่ง ทำให้ความทุกข์ทรมานของท่านสิ้นสุดลง อย่างไรก็ตามได้มีการดำเนินคดีต่อไปกับศพของท่าน ซึ่งได้ถูกมีการ ดำเนินการอย่างเปิดเผยต่อหน้าสาธารณะชนในพิธีอโศก ดาเฟ ที่จัดขึ้นภายหลังโดยให้มีการเผาศพของท่านให้ กลายเป็นเถ้าถ่านเพื่อไม่ให้ใครถือปฏิบัติเป็นเยี่ยงอย่าง

การพลีชีพของนิโคลาส เบอร์ตัน

เบอร์ตันเป็นพ่อค้าแห่งกรุงลอนดอนทำการค้ากับประเทศสเปน ขณะที่ท่านอยู่ที่เมืองคาคิซ ในประเทศ สเปนในวันที่ 5 พฤศจิกายน ค.ศ. 1560 นั้นเจ้าหน้าที่จับกุมคุมขังคนหนึ่งของศาลสอบสวนและลงโทษได้เรียกท่าน ในที่พักอาศัยของท่าน โดยแสร้งทำเป็นว่าเขาอยากจะส่งสินค้าจำนวนหนึ่งไปยังกรุงลอนดอน เมื่อเขาได้ถาม คำถามหลายข้อตามที่เขาคิดว่าเหมาะสมแล้วเขาก็กลับไป วันรุ่งขึ้นเจ้าหน้าที่คนหนึ่งของศาลสอบสวนและลงโทษก็ เข้ามาจับกุมเบอร์ตัน ในการสอบสวนนั้นประธานในการสอบสวนได้ถามคาดคั้นว่าท่านเคยพูด หรือบอกอะไรเป็น นัยที่แสดงถึงการขาดความเคารพต่อลัทธิความเชื่อของโรมันคาทอลิกบ้างหรือเปล่า เบอร์ตันได้ตอบปฏิเสธโดย กล่าวไว้ว่า ตัวท่านเองสำนึกอยู่เสมอว่าเรากำลังอยู่ในประเทศอะไร และก็จำเป็นที่จะต้องแสดงความเคารพต่อ ศาสนาประจำชาติของประเทศนั้น ๆ อย่างไรก็ตามการพูดแก้คดีเช่นนี้ไม่ได้ช่วยอะไรท่านเลย พวกเขาได้เอาโซ่ ตรวนมาล่ามท่านไว้แล้วนำตัวไปขังในเรือนจำกลางของเมืองคาคิซให้อยู่กับพวกโจรและอาชญากรแผ่นดินนาน 14 วัน

ในระหว่างช่วงระยะเวลาดังกล่าว ท่านได้สั่งสอนพวกนักโทษที่น่าสงสารเหล่านี้ด้วยพระวณะของพระเจ้าตามของประธานอันประเสริฐที่พระเจ้าทรงมอบไว้แก่ท่านให้กระทำการกิจในการประกาศนี้ นอกจากนี้การประกาศและการเป็นพยานแก่นักโทษชาวอังกฤษแล้วท่านยังได้สั่งสอนนักโทษคนอื่น ๆ ด้วยภาษาสเปนที่ท่านได้ร่ำเรียนมาอีกด้วย และในช่วงระยะเวลาเพียงสั้น ๆ ท่านก็ได้ปรับเปลี่ยนความเชื่อของพวกนักโทษชาวสเปนและชาวอังกฤษที่เชื่อในสิ่งที่ยังมลายไรรัสระให้หันกลับมายอมรับพระวณะของพระเจ้าและยอมที่จะละทิ้งธรรมเนียมและพิธีกรรมของศาสนจักรโรมันคาทอลิกเสีย

เมื่อพวกเจ้าหน้าที่ของคณะสอบสวนและลงโทษทราบเรื่องเข้าก็ได้ย้ายท่านในสภาพที่ยังติดอยู่ในโซ่ตรวนนั้นเองไปยังเมืองซีวิลล์ แล้วคุมขังท่านไว้ในเรือนจำไทรอะน่าซึ่งเป็นคุกที่มีกฎระเบียบเข้มงวดและโหดร้ายยิ่งขึ้น คราวนี้พวกหัวหน้าอาวุโสของคณะสอบสวนและลงโทษไม่ยอมให้เบอร์ตันพูดหรือเขียนอะไรเพื่อติดต่อกับใครทั้งสิ้น ดังนั้นแม้แต่ในปัจจุบันนี้ก็ยังไม่มีความรู้ใดที่ทราบว่ามีใครเป็นผู้กล่าวหาท่าน

พวกเขาได้ดำเนินการต่อไปด้วยการทรมานท่าน โดยหวังว่าจะได้ข้อมูลจากท่านแต่ก็กลับคว้าน้ำเหลว พวกเขาจึงพิพากษาท่านโทษฐานดื้อดึงไม่ยอมอ่อนน้อม และในพิธีอโธ ดาเฟ้ครั้งต่อมาท่านก็ถูกนำตัวมาฟังคำตัดสินในสภาพที่ลื่นของท่านได้ถูกดึงออกมาให้แลบเข้าไปในช่องตรงกลางของไม้ที่ถูกผ่าออกแล้วมัดลื่นของท่านไว้กับไม้นั้นอย่างแน่นหนาเพื่อว่าท่านจะไม่สามารถพูดถึงความเชื่อและความรู้สึกผิดชอบชั่วดีแก่ประชาชนได้อีก แล้วท่านได้ถูกนำตัวไปเผาในลักษณะนี้นั่นเอง ในช่วงเวลาเดียวกันกับการพลีชีพของเบอร์ตันนั้นยังมีชาวอังกฤษอีกหลายคนในประเทศสเปนที่ได้พลีชีพจากการกระทำของคณะผู้สอบสวนและลงโทษในคราวเดียวกันนั่นเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งจอห์น เบเกอร์, วิลเลียม เบอร์กท และวิลเลียม เบอร์กอสส์ซึ่งถูกเผา และวิลเลียม โฮเกอร์ซึ่งเป็นชายหนุ่มอายุประมาณ 16 ปีได้ถูกพวกหนุ่ม ๆ ในเมืองซีวิลล์เอาหินขว้างจนตายเพราะเหตุความเชื่ออันชอบธรรมของเขาเช่นกัน

เหตุการณ์เกี่ยวกับวิลเลียม การ์เดนเนอร์

วิลเลียม การ์เดนเนอร์เกิดที่เมืองบริสตอล ท่านได้รับการศึกษามาเป็นอย่างดี และเมื่อมีอายุพอสมควรแล้วก็ได้รับการฝากฝังให้อยู่ในความดูแลของพาเกท ซึ่งเป็นพ่อค้าที่มีชื่อเสียง ขณะที่ท่านมีอายุได้ 26 ปีก็ถูกส่งตัวไปอยู่ที่เมืองลิสบอนที่นั่นเองท่านได้อุทิศตัวในการศึกษาภาษาโปรตุเกส และได้พูดคุยกันอย่างลับ ๆ กับคน 2-3 คนที่ท่านทราบว่าเป็นโปรเตสแตนต์ที่มีความร้อนรน และในเวลาเดียวกันก็หลีกเลี่ยงที่จะไม่ทำให้คนหนึ่งในพวกโรมันคาทอลิกขัดเคืองใจ

ในช่วงเวลาดังกล่าวได้มีการจัดพิธีอภิเษกสมรสระหว่างราชบุตรของกษัตริย์แห่งประเทศโปรตุเกส กับเจ้าหญิงอินแฟนทาแห่งประเทศสเปน เมื่อถึงวันอภิเษกสมรสทั้งเจ้าบ่าว เจ้าสาว และคนในราชสำนักทั้งหมดก็ได้เสด็จไปยังคริสตจักรใหญ่ร่วมด้วยฝูงชนทุกระดับชั้นเป็นจำนวนมาก และในคนจำนวนนั้นก็มีวิลเลียม การ์เดนเนอร์รวม

อยู่ด้วย ซึ่งได้เข้าร่วมในพิธีนั้นตลอดโดยและก็รู้สึกตกตะลึงอย่างมากกับการความเชื่อที่มงายซึ่งเขาได้เห็นในพิธี อภิเษกสมรสนั้น ดังนั้นท่านจึงได้วางแผนที่จะทำการปฏิรูปความเชื่อในประเทศโปรตุเกส ท่านได้จัดการระดม กิจการงานต่าง ๆ ฝ่ายโลกจนเสร็จสิ้น ได้ชำระหนี้สินของท่าน ได้ชำระระดมเอกสารและบัญชีต่าง ๆ ที่ใช้ในการค้า และได้ส่งมอบสินค้าให้กับลูกค้า วันอาทิตย์ต่อมาท่านก็ไปยังคริสจักรใหญ่และนั่งลงใกล้ ๆ แทนบูชาโดยถือพระ คัมภีร์ใหม่ไว้ในมือข้างหนึ่งไม่นานนัก กษัตริย์กับข้าราชการก็มาถึง และพระคาร์ดินัลจึงเริ่มทำพิธีมิสซา เมื่อถึง ตอนที่คนเหล่านั้นจะต้องทำความเคารพต่อขนมปังไร้เชื้อนั้น การ์เดนเนอร์ก็กระโดดเข้าหาพระคาร์ดินัล และแย่ง ขนมปังนั้นมาจากเขาทิ้งลงพื้นแล้วเหยียบไว้ใต้ฝ่าเท้าของท่าน ทุกคนในที่ประชุมต่างก็งุนงงไปหมดกับ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น มีชายคนหนึ่งได้ชักกริชออกมาแทงการ์เดนเนอร์เข้าที่หัวไหล่จนได้รับบาดเจ็บ กษัตริย์องค์นั้น ทรงคิดว่าท่านคงจะถูกใครปลุกปั่นให้กระทำเช่นนั้น จึงได้คาดคั้นถามว่าใครเป็นผู้บงการอยู่เบื้องหลัง ซึ่งท่านได้ตอบ ว่า "ความรู้สึกผิดชอบชั่วดีของข้าพเจ้านั้นเอง ข้าพเจ้าจะไม่ให้มนุษย์คนใดที่มีชีวิตอยู่ต้องมาเสี่ยงกับสิ่งที่ข้าพเจ้าได้ กระทำลงไป และที่ข้าพเจ้าต้องกระทำเช่นนี้ก็เพราะข้าพเจ้าเป็นหนี้ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า และเป็นหนี้ในการรับใช้ อื่น ๆ ทุกอย่างต่อพระผู้สร้างของข้าพเจ้าเอง" ด้วยเหตุนี้ท่านจึงถูกส่งตัวไปยังเรือนจำ และมีการออกคำสั่งประกาศ โดยทั่วไปให้จับกุมชาวอังกฤษทุกคนในเมืองลิสบอน ซึ่งคำสั่งนี้ก็ได้มีการปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด มีคนบริสุทธิ์เป็น จำนวนมากต้องถูกทรมานเพื่อบังคับให้พวกเขาสารภาพว่า เขารู้อะไรเกี่ยวกับเรื่องที่เกิดขึ้นบ้าง สำหรับการ์เดน เนอร์เองก็ถูกทรมานในลักษณะที่เจ็บปวดอย่างแสนสาหัส เมื่อท่านถูกพิพากษาตัดสินให้ประหารชีวิตแล้ว ก็ได้มี การก่อกองไฟกองใหญ่ขึ้นใกล้ ๆ กับทะเลแ่งแก่งที่ใช้สำหรับแขวนคอ การ์เดนเนอร์ได้ถูกชักออกให้เข้าไปใกล้ทะเลแ่ง แก่งแล้วก็ถูกหย่อนลงใกล้ ๆ ไฟกองนั้น แต่ยังไม่ได้หย่อนลงไปให้ใกล้จนถูกเปลวไฟ เพราะว่าคนเหล่านั้นต้องการจะ เผา หรือที่จริงแล้วน่าจะเรียกว่าท่านด้วยไฟอ่อน ๆ เพื่อให้ท่านตายด้วยความทรมารอย่างช้า ๆ นั่นเอง ขณะนั้น ได้มีลมพัดเปลวไฟที่กำลังแผดเผาการ์เดนเนอร์อยู่นั้นให้ลอยไปทางท่าเรือ และได้เผาไหม้เรือรบลำหนึ่งของกษัตริย์ และสร้างความเสียหายอื่น ๆ อีกเป็นอันมาก หลังจากที่การ์เดนเนอร์ตายแล้วชาวอังกฤษที่ถูกจับเนื่องจาก เหตุการณ์นี้ก็ได้รับการปล่อยตัวทั้งหมด

เรื่องราวเกี่ยวกับชีวิต และการทรมานทุกขุทรมานของวิลเลียม ลีโวก

วิลเลียม ลีโวก สืบเชื้อสายมาจากครอบครัวผู้ดีในประเทศสกอตแลนด์ และมีนิสัยรักการท่องเที่ยว ท่าน ได้เดินทางท่องเที่ยวไปทั่วประเทศฝรั่งเศส เยอรมัน และสวิสเซอร์แลนด์ จนกระทั่งมาถึงเมืองมาลากาในประเทศ สเปน ขณะที่ท่านพำนักอยู่ที่นั่นท่านได้ทำสัญญากับผู้ควบคุมเรือฝรั่งเศสลำหนึ่งให้พาท่านเดินทางไปยังเมืองอเล็กซานเดรีย แต่การเดินทางนี้ได้ถูกระงับยับยั้งไว้ เนื่องจากเหตุการณ์ดังต่อไปนี้

ในตอนเย็นของวันที่ 17 ตุลาคม ค.ศ.1620 หมู่เรือรบอังกฤษได้มาทิ้งสมอลอยเรืออยู่หน้าเมืองมาลากา วันรุ่งขึ้นก็มีคนมากมายจากหมู่เรือเหล่านั้นขึ้นฝั่งไป ในจำนวนคนเหล่านั้นมีหลายคนที่ยังจำมักคุ้นกับลีโวกมาก่อน

พวกเขาจึงเชื่อเชิญให้ลิธโกวขึ้นไปบนเรือด้วย พวกเขายังได้แนะนำให้ลิธโกวรู้จักกับผู้บัญชาทหารเรือชาวอังกฤษ อีกด้วย ลิธโกวได้พักอยู่บนเรือรบจนถึงวันรุ่งขึ้น ผู้บัญชาการทหารเรือชาวอังกฤษได้เสนอว่าจะพาท่านเดินทางล่องเรือไปยังเมืองอัลจีเออร์ด้วย แต่ด้วยเหตุที่ลิธโกวได้ทำสัญญาสำหรับการเดินทางไปยังเมืองอเล็กซานเดรียแล้ว และ กระเป๋าเดินทางของท่านก็ยังอยู่ในเมือง ดังนั้นท่านจึงไม่สามารถจะรับความปรารถนานี้ได้ เมื่อลิธโกวกลับขึ้นฝั่ง ท่านก็ใช้เส้นทางลัดเพื่อจะกลับถึงที่พักของท่านได้อย่างรวดเร็วและมีเวลาพอที่จะเตรียมตัวสำหรับการออกเดินทางไปยังเมืองอเล็กซานเดรียในคืนวันนั้นเอง แต่กลับถูกห้อมล้อมด้วยทหารยศสิบเอก 9 คน ซึ่งได้ใช้ผ้าคลุมสีดำคลุมตัวท่านไว้แล้วใช้กำลังนำท่านไปยังบ้านของเจ้าเมืองอย่างลับ ๆ เพื่อไม่ให้พ่อค้าชาวอังกฤษคนอื่น ๆ ที่อาศัยอยู่ในสเปนทราบถึงสิ่งที่เกิดขึ้น

เจ้าเมืองได้เริ่มต้นด้วยการถามคำถามหลายต่อหลายข้อโดยได้ถามว่าท่านมาจากประเทศอะไร? กำลังเดินทางมุ่งหน้าไปที่ไหน? และได้อาศัยอยู่ในประเทศสเปนมานานเท่าไรแล้ว? หลังจากที่ท่านตอบคำถามเหล่านี้แล้ว ท่านก็ถูกนำตัวไปคุมขังไว้ในคุก

ต่อมาลิธโกวก็ถูกนำตัวออกมาอีก คราวนี้เจ้าเมืองได้สอบถามถึงคุณลักษณะของผู้บัญชาการทหารชาวอังกฤษ และสอบถามว่ามีแรงจูงใจอะไรที่ทำให้ท่านผู้บัญชาการทหารเรือไม่ยอมรับค่าเชลยจากเจ้าเมืองให้ขึ้นฝั่ง เจ้าเมืองได้คาดคั้นถามถึงชื่อของพวกกัปตันชาวอังกฤษว่ามีชื่ออะไรบ้าง และสอบถามว่าลิธโกวเองรู้อะไรบ้างเกี่ยวกับการออกเดินทางของเรือเหล่านี้จากอังกฤษ ดูเหมือนว่ากลุ่มทหารเผด็จการเหล่านี้จะประหลาดใจเมื่อท่านปฏิเสธว่าไม่มีความรู้เกี่ยวกับเครื่องยนต์กลไกและอุปกรณ์ของหมู่เรือเหล่านั้นเลย โดยเฉพาะอย่างยิ่งตัวเจ้าเมืองเองซึ่งได้กล่าวว่า ท่านโกหก และยังได้ปรักปรำอีกว่า ท่านเป็นไส้ศึกและเป็นสายลับ และได้ออกเดินทางมาจากประเทศอังกฤษโดยตรงเพื่มาดำเนินการตามแผนการที่จะมาบ่อนทำลายประเทศสเปน และได้มาอาศัยอยู่ในเมืองซีวิลล์นานถึง 9 เดือนก็เพื่อจุดมุ่งหมายในการสืบข่าวกรองเกี่ยวกับหมู่เกาะอินดีที่กองทัพเรือสเปนกำลังรอคอยอยู่นั่นเอง พวกเขาจึงได้ตั้งสมมุติฐานและสรุปเอาเองอีกว่า ท่านเพิ่งกลับมาจากการร่วมประชุมสภาสงครามซึ่งจัดขึ้นนี้บนเรือของพลเอกเมื่อเช้านี้เอง เพื่อจะปฏิบัติตามคำสั่งลับที่ท่านได้รับมอบหมาย พวกเขาได้ตำหนิหาว่าท่านเป็นผู้สนับสนุนการเผาเกาะเซนต์โทมัสในหมู่เกาะอินดีตะวันตกด้วย พวกเขาบอกว่า "เพราะฉะนั้นพวกลูเธอแรนและลูกหลานของพญามารเหล่านี้ไม่สมควรจะได้รับความเชื่อถือในสิ่งที่เขาพูดหรือสาบานเลย"

ลิธโกวพยายามที่จะหลีกเลี่ยงข้อกล่าวหาทุกข้อแต่ก็เปล่าประโยชน์ ท่านได้ทักท้วงด้วยการขออนุญาตที่จะใช้ให้คนไปเอากระเป๋าเสื้อผ้าของท่านมา ซึ่งภายในกระเป๋าเสื้อผ้าใบนั้นมีเอกสารที่อาจจะแสดงความบริสุทธิ์ของท่านได้ พวกเขาก็เห็นคล้อยตามคำขอร้องนี้โดยคิดว่าการกระทำเช่นนั้นอาจจะค้นพบอะไรบางอย่างที่ยังปิดบังซ่อนเร้นพวกเขาอยู่ก็ได้ ดังนั้นกระเป๋าเสื้อผ้าดังกล่าวจึงถูกนำมาเปิดออก และในหลายสิ่งทีหลายอย่างที่พบอยู่ในกระเป๋านั้นก็มีใบอนุญาตจากกษัตริย์คิงเจมส์ที่ 1 โดยลงพระปรมาภิไธยของพระองค์ที่อนุญาตให้ผู้ถือสิทธิใบนี้สามารถเดินทางออกนอกราชอาณาจักรไปยังประเทศอียิปต์ได้ (กษัตริย์คิงเจมส์พระองค์นี้เองเป็นผู้ที่ได้ทรงบัญชาให้มีการแปลพระคัมภีร์ภาษาอังกฤษฉบับคิงเจมส์ King James Version จากภาษาเดิมขึ้นมาใช้กันทั่วไป) พวก

สเปนที่เยอหยิ่งได้แสดงอาการดูหมิ่นเหยียดหยามไบอนุญาดนี้ออกมาอย่างเห็นได้ชัด ส่วนเอกสารอื่น ๆ ก็มีหนังสือเดินทางและคำพยานชีวิตของคุณคิลที่มีชื่อเสียงอันดิงมาอีกหลายฉบับ แต่ดูเหมือนว่าหลักฐานทางด้านเอกสารต่าง ๆ เหล่านี้กลับยืนยันข้อสงสัยของพวกผู้พิพากษาที่มีอคติทั้งหลายแทนที่จะช่วยคลี่คลายข้อสงสัยในใจของพวกเขาได้ พวกเขาได้ยึดเอกสารทั้งหมดไว้ตรวจสอบและสั่งให้นำตัวนักโทษไปคุมขังไว้ตามเดิม

มีการเห็นพ้องต้องกันว่าท่านควรจะถูกขังไว้ในห้องขังซึ่งอยู่ในบ้านเจ้าเมือง และให้เก็บเรื่องนี้ไว้เป็นความลับสุดยอด พอตกเที่ยงคืนมีทหารยศสิบเอกคนหนึ่งกับทาสชาวตุรกี 2 คนมาพาตัวลิวโกวออกจากที่คุมขัง แต่ก็เป็นกรนำท่านไปสู่ความน่ากลัวยิ่งขึ้นไปอีก พวกเขาได้พาท่านเดินวนไปไปตามเส้นทางหลายแห่งจนถึงห้องที่อยู่ไกลออกไปทางสวนซึ่งที่นั่นพวกเขาได้ล่ามท่านไว้ด้วยโซ่ตรวนอย่างแน่นหนา และได้แยกขาท่านออกโดยใช้ท่อนเหล็กยาวกว่า 3 ฟุตมาขวางไว้ เครื่องจำจองเหล่านี้มีน้ำหนักมากจนทำให้ท่านไม่สามารถจะยืนหรือนั่งได้ แต่ทำให้ท่านจำต้องนอนหงายอยู่ตลอดเวลา

วันรุ่งขึ้นเจ้าเมืองก็มาเยี่ยมท่าน และได้สัญญากับท่านว่าถ้าท่านสารภาพว่าท่านเป็นสายลับ ท่านก็จะได้รับการปล่อยตัวให้เป็นอิสระและจะได้รับผลประโยชน์อย่างมากมาย แต่เมื่อท่านประท้วงว่าท่านไม่มีความผิด เจ้าเมืองจึงเดินจากไปด้วยความโกรธและได้กล่าวว่า ท่านจะไม่ได้เห็นเขาอีกเลยจนกว่าการทรมานต่าง ๆ จะบีบคั้นให้ท่านต้องสารภาพไปเอง เจ้าเมืองยังได้สั่งให้ผู้คุมลดอาหารของท่านโดยห้ามให้อาหารเกินกว่าขนมปังบูต 3 ออนซ์ (น้ำหนัก 1 ออนซ์ เท่ากับ 28 กรัม) และให้น้ำครึ่งลิตรต่อวันเว้นวัน แม้กระทั่งเตียง ที่นอน หมอน และเครื่องอำนวยความสะดวกอื่นใดก็ไม่ให้มีเลย นอกจากนี้ยังมีการให้เฝ้ากักกันและปูนขาวมาปิดหน้าต่างให้หมด ส่วนร่องใต้ประตูก็ให้ปิดทับเสียด้วยเสื่อถึง 2 ชั้นเพื่อไม่ให้อากาศถ่ายเทได้สะดวกดังนั้นภายในห้องจึงร้อนอบอ้าวเป็นอย่างยิ่ง

ลิวโกวต้องตกอยู่ในสภาพที่แสนลำเค็ญและยากลำบากโดยไม่มีโอกาสได้เห็นหน้าผู้คนอยู่เป็นเวลาหลายวัน และในระหว่างนี้เจ้าเมืองได้รับจดหมายจากกรุงแมดริดที่มีเนื้อความและคำสั่งเกี่ยวกับนักโทษคนนี้ เจ้าเมืองก็เห็นคล้อยตามคำสั่งที่มีมาถึงเขาจึงได้เริ่มกระทำทารุณกรรมอย่างเหี้ยมโหดต่อท่านตามแต่จะสรรหาวิธีการมาได้ และการลงมือทรมานนี้จะต้องทำอย่างรุนแรงและเร่งด่วนเพื่อบีบบังคับให้ลิวโกวยอมรับสารภาพอย่างรวดเร็ว เนื่องจากเทศกาลคริสตมาสใกล้เข้ามาเต็มทีแล้ว ขณะนั้นเองท่านได้ถูกคุมขังมานานถึง 47 วันโดยไม่มีความคืบหน้าในคดีนี้เลย

เมื่อท่านถูกขังได้ 48 วันท่านก็ถูกสอบสวนอีก คราวนี้นักโทษได้แสดงความจำนงที่จะให้มีล่ามมาช่วยแปลในการสอบสวนตามกฎหมายของประเทศสเปนที่จะอนุญาตให้เป็นไปตามข้อเรียกร้องตามสิทธิของผู้ต้องหาที่พึงจะได้รับ แต่ข้อเรียกร้องนี้ก็กลับถูกปฏิเสธโดยไม่มีคำอธิบายใด ๆ ทั้งสิ้น นอกจากนี้พวกเขายังไม่ยอมให้ลิวโกวอุทธรณ์ไปยังศาลฎีกาในกรุงแมดริดอีกด้วย

พวกเขาได้บีบบังคับให้ลิวโกวยอมเปิดเผยและสารภาพเรื่องทุกอย่างที่เกิดขึ้น คือให้ยอมรับข้อกล่าวหาว่าตัวเองได้ทำความผิดต่าง ๆ ทั้ง ๆ ที่ตัวเองไม่ได้กระทำเลย ลิวโกวก็ยังคงยืนยันกรานว่าตนเองเป็นผู้บริสุทธิ์ เจ้าเมืองจึงสั่ง

ให้นำตัวท่านไปทรมาน ท่านได้ถูกนำตัวไปยังที่ตั้งของเครื่องดิงกระดุกข้อต่อให้ เจ้าหน้าที่ควบคุมการลงโทษได้ทุบโซ่ตรวนที่จำองอยู่นั้นให้หลุดออกจากท่าน ซึ่งทำให้ท่านได้รับความเจ็บปวดเป็นอย่างยิ่ง เพราะเหล็กหมุดเหล่านั้นได้ติดไว้อย่างแน่นหนา ดังนั้นแม้จะใช้ค้อนอันใหญ่ทุบก็หลุดออกได้ยากมากจนทำให้ค้อนใหญ่ต้องทุบจนสนั่นเท้าข้างหนึ่งของเขาฉีกขาดออกไปกว่าครึ่งนิ้ว เหล็กหมุดข้างนั้นจึงยอมหลุดออก

ความเจ็บปวดอย่างแสนสาหัสประกอบกับสภาพที่อิดโรยเนื่องจากไม่ได้กินอะไรมา 3 วันก็ทำให้ท่านต้องร้องครวญครางออกมาด้วยความขมขื่นอย่างเวทนายิ่งนัก แม้กระนั้นก็ตามเจ้าหน้าที่ผู้มีหน้าที่ในการทรมานก็ยังมาซ้ำเติมด้วยการทวาดอย่างดั่งว่า "ไอ้เจ้าวายร้าย ไอ้คนหน้าซื่อใจคด นี่จะเป็นการทรมานจนถึงที่สุดที่เจ้าจะได้รับอย่างสาสมทีเดียว"

ทันทีที่โซ่ตรวนหลุดออก ท่านก็คุกเข่าลงเปล่งเสียงอธิษฐานสั้น ๆ ว่า ขอให้พระเจ้าทรงช่วยให้ท่านสามารถอดทนต่อการทดลองที่ท่านต้องเผชิญอยู่นี้ด้วยเถิด แล้วท่านก็ถูกถอดเสื้อผ้าออกและถูกนำตัวไปเข้าเครื่องดิงกระดุกข้อต่อให้หลุดจากกัน การที่จะบรรยายให้เห็นถึงการทรมานต่าง ๆ ที่ท่านได้รับนี้เป็นสิ่งที่ไม่ได้เป็นไปได้เลย ท่านต้องนอนอยู่บนเครื่องดิงกระดุกข้อต่อมานานกว่า 5 ชั่วโมง ซึ่งในช่วงเวลาดังกล่าวนี้นั้นท่านยังได้ถูกทรมานด้วยวิธีการต่าง ๆ อีกประมาณ 60 อย่างในลักษณะที่โหดร้ายทารุณที่สุด และถ้าพวกเขาทำการทรมานต่อไปอีกเพียง 2-3 นาทีเท่านั้นชีวิตของลิธโกวก็คงจะพินาศอยู่ตรงนั้นเอง

เมื่อถูกนำตัวลงมาจากเครื่องดิงกระดุกข้อต่อแล้ว ท่านก็ถูกล่ามโซ่ตรวนและถูกนำตัวไปยังคุกมืดโดยไม่ได้รับอาหารบำรุงมากไปกว่าน้ำอุ่นอุ่น ๆ เพียงเล็กน้อยเท่านั้น ซึ่งพวกเขานำมาให้ท่านดื่มเพื่อไม่ให้ท่านตาย และเพื่อสงวนชีวิตของท่านไว้สำหรับการทรมานและการลงโทษในคราวต่อไป แต่ไม่ได้เกิดจากความสงสารและมีใจเมตตากรุณาต่อท่านแม้แต่น้อย

ลิธโกวต้องตกอยู่ในสภาพที่น่ากลัวเช่นนี้จนเกือบจะตายหลายครั้งเพราะขาดสิ่งจำเป็นพื้นฐานสำหรับการดำรงชีวิตที่บอบช้ำนี้ให้อยู่รอดต่อไปได้ จนกระทั่งถึงวันคริสต์มาสท่านจึงได้รับความบรรเทาจากนางมาเรียเน่ ซึ่งเป็นสาวใช้ที่คอยปรนนิบัติรับใช้คุณผู้หญิงของเจ้าเมือง สาวใช้คนนี้ได้รับอนุญาตเป็นกรณีพิเศษให้กลางงานเพื่อจะเข้าเยี่ยมลิธโกวในคุกได้ นางได้นำอาหารบำรุงกำลังบางอย่างซึ่งประกอบด้วยน้ำผึ้ง น้ำตาล ลูกเกด และอาหารชนิดอื่น ๆ เข้าไปให้ท่านรับประทานด้วย เมื่อนางได้เห็นสภาพที่ทรุดโทรมของลิธโกว นางก็เกิดความรู้สึกสะเทือนใจอย่างรุนแรงถึงกับกลืนน้ำตาไว้ไม่อยู่จึงได้ร้องไห้ออกมาด้วยความขมขื่น ตอนที่รำลึกกันนั้นนางได้แสดงความห่วงใยออกมาอย่างมากมายว่าตัวนางเองคงไม่สามารถจะช่วยเหลืออะไรท่านได้อีกแล้ว

ลิธโกวผู้ระทมทุกข์ได้ถูกคุมขังอยู่ในคุกที่น่าขยะแขยงนี้จนกระทั่งเกือบจะกลายเป็นอาหารของสัตว์อันตรายที่สกปรกและน่ารำคาญไปเสียแล้ว สัตว์ต่าง ๆ เช่น หนู แมลงสาบ เหาและแมลงร้ายได้คืบคลานไปตามหนวดเครา ริมฝีปาก และเปลือกตาของท่านจนท่านเกือบจะไม่สามารถลืมตาได้ สภาพอันน่ารันทดของท่านก็ยิ่งทวีมากขึ้นเพราะท่านไม่สามารถจะใช้มือหรือขาป้องกันตนเองได้เนื่องจากทั้งมือและเท้าของท่านบอบช้ำอย่างรุนแรงจากการทรมานจนในเวลาที่ใช้การไม่ได้เสียแล้ว เท่านั้นยังไม่พอนะใจ เจ้าเมืองที่ใจร้ายยังได้สั่งให้เอาสัตว์อันตรายที่

สกปรกและนำรำคาญมาโยนใส่ท่าน 2 ครั้งในทุก ๆ 8 วันอีกด้วย อย่างไรก็ตาม ลิธโกวยังได้รับความช่วยเหลือให้สามารถบรรเทาจากการลงโทษที่ไม่เป็นธรรมในส่วนนี้เนื่องจากความมีน้ำใจของทาสชาวตุรกีที่คอยเฝ้าปรนนิบัติท่านอยู่ ทาสตุรกีคนนี้จะช่วยฆ่าพวกสัตว์อันตรายที่สร้างความรำคาญเหล่านั้น และแบ่งปันอาหารทุกอย่างแก่ท่านเท่าที่เขาสามารถจะทำได้อย่างปลอดภัย

ในที่สุด ทาสชาวตุรกีคนนี้ก็นำข่าวที่ไม่สู้ดีมาแจ้งให้ลิธโกวทราบซึ่งทำให้ความหวังที่จะได้รับการปล่อยตัวให้มีอิสรภาพนั้นริบหรี่เสียเหลือเกิน ในทางตรงกันข้ามท่านอาจจะต้องจบชีวิตลงด้วยการทรมานในรูปแบบใหม่ เนื้อหาของข่าวนั้นก็คือ เจ้าเมืองได้ใช้ให้อาจารย์บาทหลวงชาวอังกฤษจากวิทยาลัยคนหนึ่งให้แปลหนังสือและการสังเกตการณ์ของลิธโกวออกมาเป็นภาษาสเปน และยังมีข่าวที่มีการพูดกันหนาหูในบ้านของเจ้าเมืองว่าลิธโกวเป็นหัวหน้าของนิกายความเชื่อที่ออกนอกกลุ่มนิกายอื่นด้วย ข่าวเหล่านี้ได้ทำให้ลิธโกวตื่นตระหนกเป็นอย่างยิ่ง และท่านก็เกิดความกลัวขึ้นมาพวกเขาคงจะตัดสินใจที่จะปลิดชีวิตของท่านในไม่ช้าไม่นานนี้เอง

ประมาณ 2 วันหลังจากที่ท่านได้ข่าวดังกล่าว ทั้งเจ้าเมือง ผู้สอบสวนและลงโทษ และบาทหลวงฝ่ายธรรมบัญญัติคนหนึ่งพร้อมด้วยพวกเยซูอิต (บาทหลวงที่มีตำแหน่งตามลำดับชั้นกลุ่มเยซูอิตในศาสนาโรมันคาทอลิก) อีก 2 คนก็เข้ามาในห้องใต้ดินที่ท่านถูกคุมขังอยู่นั้น ผู้สอบสวนและลงโทษคนนั้นได้ถามลิธโกวว่าท่านเป็นโรมันคาทอลิกหรือไม่? และยอมรับอำนาจสูงสุดของสันตะปาปาหรือไม่? ท่านตอบว่าตัวท่านเองขอปฏิเสธทั้งสองสิ่งนี้โดยสิ้นเชิง ลิธโกวยังได้กล่าวเสริมขึ้นมาอีกว่าท่านรู้สึกประหลาดใจที่ถูกถามคำถามเช่นนี้ เพราะว่าได้มีบทบัญญัติตราไว้ในมาตรากฎหมายแห่งสันติภาพระหว่างประเทศอังกฤษกับประเทศสเปนแล้วว่าพลเมืองของประเทศอังกฤษไม่ต้องอยู่ใต้อำนาจของศาลสอบสวนและลงโทษ หรือถูกตามรังควานโดยคณะผู้สอบสวนและลงโทษด้วยเหตุแห่งความแตกต่างทางด้านความเชื่อ และเนื่องจากความขมขื่นที่อัดอั้นอยู่ในใจจนสุดจะฝืนทนได้ท่านจึงใช้คำพูดที่รุนแรงและไม่ค่อยเหมาะกับสถานการณ์นี้เลยว่า "ก็เหมือนอย่างที่ท่านเกือบจะฆาตกรรมข้าพเจ้าโดยอ้างว่าเป็นคนทรยศที่เสแสร้งนั่นแหละ มาบัดนี้พวกท่านจงใจจะให้ข้าพเจ้าพลีชีพเพื่อความเชื่อของข้าพเจ้า" ลิธโกวยังได้ทักท้วงเจ้าเมืองในเรื่องที่เขาสนองตอบด้วยความเย็นชาต่อกษัตริย์คิงเจมส์แห่งประเทศอังกฤษ (ซึ่งลิธโกวเองเป็นพสกนิกรของพระองค์อยู่ด้วย) ในเหตุการณ์ที่ได้ทรงช่วยเหลือชาวสเปนเมื่อปีค.ศ. 1588 ในขณะที่เรืออาร์มาดาของสเปนเกิดอัปปางอยู่ที่ชายฝั่งทะเลสก็อตแลนด์จนชาวสเปนบนเรือหายชะงัดนั้นได้รับการบรรเทาทุกข์จนสามารถพ้นภาวะวิกฤติมาได้ ซึ่งถ้าไม่มีการอุปถัมภ์ช่วยเหลือจากพระองค์แล้วละก็ ชาวสเปนเหล่านั้นคงพินาศย่อยยับไปหมดแล้ว

เจ้าเมืองเองก็ยอมรับความจริงในสิ่งที่ลิธโกวได้หยิบยกขึ้นมาพูด แต่ได้ตอบกลับไปด้วยความหยิ่งโสว่า กษัตริย์ซึ่งในขณะนั้นปกครองเฉพาะในเขตสก็อตแลนด์เท่านั้นได้สั่งการให้มีการช่วยเหลืออย่างกตัญญูก็เนื่องจากความเกรงกลัวมากกว่าที่จะกระทำด้วยความรักและความเมตตาากรุณา เพราะฉะนั้นจึงไม่สมควรที่จะได้รับคำขอบคุณใด ๆ คนหนึ่งในพวกเยซูอิตได้พูดโพล่งขึ้นมาด้วยอารมณ์ว่า "ไม่จำเป็นต้องมีความเลื่อมใสศรัทธากับพวกที่อยู่ในนิกายความเชื่อที่ออกนอกกลุ่มนิกายอื่น" เมื่อถึงเวลานี้ผู้สอบสวนและลงโทษจึงลุกขึ้นแนะนำตัวเองต่อลิธโกวว่า

"เจ้าถูกจับด้วยข้อหาว่าเป็นผู้สอดแนม และถูกกล่าวหาว่าเป็นคนทรยศหักหลังจึงได้ถูกทรมานโดยปราศจากความผิดก็จริง แต่เป็นเพราะฤทธิ์อำนาจของพระเป็นเจ้าการพิพากษาและการลงโทษเหล่านั้นจึงตกมาถึงตัวเจ้าเพราะพวกเจ้าทั้งหลายได้ดูหมิ่นเหยียดหยามปาฏิหาริย์แห่งพระแม่มารีย์ซึ่งเกิดขึ้นที่เมืองลอเรโทได้ และเจ้ายังได้แสดงความคิดของเจ้าออกมาในบทความของเจ้าด้วยการลบหลู่ดูถูกความศักดิ์สิทธิ์ขององค์พระสันตะปาปาผู้เป็นตัวแทนที่ยิ่งใหญ่ของพระเป็นเจ้าและเป็นปุโรหิตของพระคริสต์บนแผ่นดินโลก ดังนั้นที่เจ้าต้องตกอยู่ในเงื้อมมือของพวกเราก็เป็นการชอบอยู่แล้ว"

ในที่สุดการแสดงออกด้วยความยโสโอหังและเหลวไหลไร้สาระก็สิ้นสุดลง พวกเขาได้ใช้เวลา 8 วันแก่นักโทษคนนี้ในการพิจารณาและตัดสินใจให้แน่แน่ว่า ตัวท่านเองจะยอมหันเหความเชื่อมาทางพวกเขาหรือไม่? ผู้สอบสวนและลงโทษได้บอกแก่ท่านว่า ในระหว่างช่วงเวลา 8 วันนี้ทั้งตัวเขาเองและคณะบาทหลวงคนอื่น ๆ ที่มีตำแหน่งตามลำดับชั้นจะคอยเฝ้าดูอยู่เพื่อที่ท่านอาจต้องการความช่วยเหลือใด ๆ ในการสำนึกผิดและกลับใจเสียใหม่นี้ ขณะนั้นเองคนหนึ่งในพวกเยซูอิตได้ใช้นิ้วทำเป็นสัญลักษณ์รูปไม้กางเขนที่หน้าอกก่อนจะกล่าวว่า "ดูเถิด บุตรชายของข้าพเจ้าเอ๋ย เจ้าทราบหรือไม่ว่าเจ้าสมควรจะถูกเผาทั้งเป็น แต่โดยพระคุณของพระแม่เจ้าแห่งเมืองลอเรโท ผู้ซึ่งเจ้าได้หมิ่นประมาทนั่น เราเองจึงยอมเอาเป็นธุระที่จะช่วยให้ทั้งจิตวิญญาณและเนื้อหนังของเจ้าให้รอด"

เช้าวันรุ่งขึ้นคณะสอบสวนและลงโทษก็กลับมา และได้ถามนักโทษคนนี้ว่าท่านมีปัญหาลำบากยากเย็นอะไรเกี่ยวกับความรู้สึกผิดชอบชั่วดีในมนธรรมประจำใจของท่านหรือ ถึงได้ชักช้าไม่ยอมสำนึกผิดและกลับใจเสียใหม่? ท่านได้ตอบคำถามนี้ว่า ท่านไม่มีข้อสงสัยใด ๆ ในใจของท่านเลย เพราะมีความเชื่อมั่นในพระสัญญาทั้งหลายขององค์พระเยซูพระคริสต์เจ้า และเชื่อในน้ำพระทัยของพระองค์ที่ทรงเปิดเผยไว้ในหนังสือพระกิตติคุณเหล่านั้นตามที่ได้มีการประกาศในคริสตจักรคาทอลิกปฏิรูป (โปรเตสแตนต์) ผู้สอบสวนลงโทษได้ตอบถ้อยคำเหล่านี้โดยกล่าวว่า "เจ้าไม่ใช่คริสเตียน แต่เป็นคนในนิกายความเชื่อที่ออกนอกกลุ่มนิกายอย่างเหลวไหลไร้สาระ และเป็นพวกที่จะต้องพินาศตลอดไปเป็นนิตย์" นักโทษท่านนี้จึงได้บอกเขาว่า การชักจูงโดยใช้คำพูดดูหมิ่นเหยียดหยามการใช้เครื่องดั่งกระดูกข้อต่อ และการทรมานต่าง ๆ นั้นไม่สอดคล้องกับธรรมชาติและแก่นแท้ของหลักความเชื่อและความรักเลย แต่จะต้องชักจูงด้วยเหตุผลต่าง ๆ ที่มาจากพระคัมภีร์อันศักดิ์สิทธิ์ เพราะฉะนั้นวิธีการอื่น ๆ ทุกอย่างที่นำมาใช้กับท่านนั้นจึงใช้ไม่ได้ผลโดยสิ้นเชิง

คำตอบเช่นนี้ของลิวโกวก็ทำให้ผู้สอบสวนและลงโทษรู้สึกเดือดดาลจนเขาได้ต่อหน้าท่าน ด่าทอท่านด้วยถ้อยคำที่หยาบคายอย่างยิ่ง และยังพยายามจะแทงท่านอีกด้วย ดีที่ว่าพวกเยซูอิตได้มาช่วยกันเขาเอาไว้ทันเวลา และตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาผู้สอบสวนและลงโทษก็ไม่เคยแวะมาเยี่ยมนักโทษใจเด็ดคนนี้อีกเลย

วันต่อมา คราวนี้เป็นทีของพวกเยซูอิตที่เคยกันผู้สอบสวนและลงโทษไม่ให้ทำร้ายลิวโกวที่จะใช้ความพยายามและเล่ห์เหลี่ยมในการเกลี้ยกล่อมลิวโกวบ้าง บาทหลวงที่มีตำแหน่งตามลำดับชั้นในกลุ่มเยซูอิต 2 คนนั้นได้กลับมาอีกด้วยท่าทีที่ยกตนข่มท่านและเยอหยิ่งจองหองยิ่งนัก คนที่เป็นหัวหน้าได้ถามลิวโกวอย่างห้วน ๆ ขึ้นมา

ว่า ตัดสินใจอย่างไร? สำหรับคำถามนี้ลิวโกตอบว่าตัวท่านเองตัดสินใจอย่างแน่วแน่แล้วว่า นอกเสียจากว่าพวกเขาจะสามารถชี้แจงเหตุผลได้อย่างกระจ่างแจ้งเท่าที่นั่นท่านถึงจะยอมเปลี่ยนทัศนคติและความคิดเห็นของท่าน เมื่อหัวหน้าได้อวดภูมิปัญญาของตนเกี่ยวกับพิธีศักดิ์สิทธิ์ทั้ง 7 พิธี, การสวดภาวนาอันยาวนานของนักบุญ และการเสกขมนมปังกับเหล้าองุ่นให้กลายเป็นพระกายและพระโลหิตพระเยซูคริสต์แล้วเขาก็ได้อี้อวดต่อไปถึงศาสนจักรของตนเองอย่างมากมาย โดยโอ้อวดว่าเป็นศาสนาที่เก่าแก่ เป็นศาสนาสากล และและมีเอกภาพในการประกอบพิธีกรรมต่าง ๆ ลิวโกได้ปฏิเสธสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้นโดยกล่าวว่า "ความเชื่อที่ข้าพเจ้าถือรักษาไว้นี้เป็นความเชื่อที่มีอยู่และสืบทอดกันมาตั้งแต่ยุคแรกที่มีอัครทูตทีเดียว และพระคริสต์ก็ทรงดำรงคริสตจักรของพระองค์ไว้แม้ในวันอันยิ่งใหญ่ที่มีมิตของพวกท่าน"

เมื่อพวกเขาอุททิตเห็นว่าการโต้เถียงในฝ่ายของตนเองไม่ได้ผลที่พึงปรารถนา การทรมานไม่สามารถจะสั่นคลอนความมั่นคงแน่วแน่ของท่านได้ และแม้แต่คำพิพากษาอันโหดร้ายและน่าหวาดกลัวซึ่งท่านสามารถคาดหมายได้ว่าจะประกาศออกมาและลงโทษท่านตามนั้นจริง ๆ ท่านก็ยังไม่หวั่นไหว ดังนั้นหลังจากที่พวกเขาได้ขู่อามาตท่านอย่างรุนแรงแล้วก็ผลจากท่านไป

ต่อมาในวันที่ 8 ซึ่งเป็นวันครบกำหนดที่คณะผู้สอบสวนและลงโทษได้ให้เวลาท่านไว้จึงมีการประกาศคำพิพากษาอย่างเด็ดขาดที่มีต่อท่าน และเมื่อคำพิพากษาได้ประกาศออกไปแล้วพวกเขาก็กลับมาอีก แต่คราวนี้มาด้วยท่าที พฤติกรรม คำพูดและน้ำเสียงที่เปลี่ยนไปในอีกรูปแบบหนึ่ง หลังจากที่โต้แย้งในลักษณะเดียวกับคราวที่แล้วพวกเขาก็ทำที่เป็นปีบน้ำตาให้คลอเบาและแสร้งแสดงความเศร้าโศกด้วยหัวใจที่แหลกสลายเพราะเหตุที่ลิวโกจะต้องประสบกับความตายอย่างน่ากลัวตามที่ได้ตัดสินไปแล้ว แต่เหนือสิ่งอื่นใดทั้งหมดก็คือจิตวิญญาณอันมีค่าที่สุดของท่านจะต้องพินาศย่อยยับไป พวกเขาถึงกับยอมคุกเข่าลงพลางร่ำร้องออกมาว่า "โอ้ น้องชายที่รัก เปลี่ยนความเชื่อ เปลี่ยนความเชื่อเสียทีเถิด เพื่อเห็นแก่พระแม่เจ้าที่ศักดิ์สิทธิ์ ขอให้ท่านเปลี่ยนแปลงความเชื่อเสียเถอะ!" สำหรับคำขอร้องด้วยท่าทีที่วิงวอนแต่แฝงไว้ด้วยอาการข่มขู่ให้เกิดความหวาดกลัวนี้ ลิวโกได้ตอบกลับไปว่า "ข้าพเจ้าไม่กลัวทั้งความตายหรือไฟอันร้อนแรงเพราะได้เตรียมตัวพร้อมแล้วสำหรับเหตุการณ์ทั้งสองอย่างนี้"

คืนนั้น ลิวโกได้รับการพิพากษาให้ถูกทรมานด้วยวิธีการต่าง ๆ 11 อย่าง และถ้าท่านยังไม่ตายด้วยการทรมานต่าง ๆ เหล่านี้ หลังจากที่ยุคเทศกาลอีสเตอร์ผ่านพ้นไปแล้ว ท่านจะถูกนำตัวไปเผาให้เป็นเถาเถานที่เมืองกรินาดา การลงโทษส่วนแรกนี้ได้กระทำกันอย่างป่าเถื่อนมากในคืนวันนั้นเอง แต่พระเจ้าทรงพอพระทัยที่จะประทานกำลังทั้งด้านร่างกายและจิตใจให้ท่านสามารถยึดมั่นและยืนหยัดต่อสู้เพื่อความจริงได้และสามารถมีชีวิตรอดจากการทรมานอันน่ากลัวที่ตกแก่ท่านในคืนนั้นได้อย่างเหลือเชื่อ

หลังจากที่คนป่าเถื่อนเหล่านั้นได้หน้าใจกับการทรมานนักโทษที่เคราะห์ร้ายคนนี้อย่างเหี้ยมโหดแล้วพวกเขาก็เอาโซ่ตรวนมาใส่ท่านแล้วนำตัวกลับไปขังไว้ในคุกใต้ดินตามเดิม เช้าวันต่อมาลิวโกก็ได้รับการบรรเทาและการปลอบประโลมใจจากทาสชาวตุรกีคนเดิมตามที่ได้กล่าวถึงมาแล้วข้างต้น ทาสคนนี้ได้แอบเอาลูกเกตและมะเดื่อใส่แขนเสื้อมาให้ลิวโก ซึ่งลิวโกได้เสียกินด้วยความยากลำบากตามแต่กำลังที่เหลืออยู่จะอำนวยได้ และ

เป็นเพราะความอุปถัมภ์คำชูจากทาสชาวตุรกีคนนี้เองที่ทำให้ท่านมีชีวิตรอดมาอย่างยาวนานในสภาพที่สุดแสนจะ
ลำเค็ญเช่นนี้เพราะเขาพยายามที่จะช่วยเหลือลิโวกวในทุกวิถีทางที่เขาสามารถจะทำได้ทั้งการช่วยกำจัดสัตว์
อันตรายต่าง ๆ ที่สร้างความรำคาญให้แก่ท่าน ช่วยท่านขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวกวและเขาพยายามหาช่องทางที่จะนำ
ผลไม้ต่าง ๆ มาให้ลิโวกวรับประทานสัปดาห์ละ 2 ครั้ง มีข้อที่น่าสังเกตเป็นพิเศษก็คือ ทาสผู้น่าสงสารคนนี้ได้รับ
การอบรมเลี้ยงดูตั้งแต่เด็กตามแนวปฏิบัติของศาสนาพยากรณ์ทั้งหลายและตามคำสอนของบิดามารดาซึ่งล้วนแล้ว
แต่รังเกียจคริสเตียนเป็นอย่างยิ่ง แต่เขากลับมารู้สึกสะเทือนใจ กับสภาพอันน่าเวทนาของลิโวกวจนเกิดความสลด
หดหู่และยอมยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือนั่นแล้วครั้งแล้วครั้งเล่ามาเป็นเวลานานถึง 40 กว่าวันแล้ว ในช่วงระหว่างเวลานี้
ยังมีทาสหญิงนิโกรอีกคนหนึ่งซึ่งพระเจ้าได้ดลใจให้คอยหาโอกาสมาปรนนิบัติรับใช้ท่าน ทาสหญิงนิโกรคนนี้ได้พบ
วิธีที่จะนำอาหารบำรุงจำนวนที่มากกว่าที่ทาสชาวตุรกีคนนั้นนำมาให้ท่านเสียอีก เพราะนางเป็นทาสที่อาศัยอยู่ที่
มานานจึงรู้จักทางหนีที่ไล่เป็นอย่างดี นางได้นำอาหารบางอย่างพร้อมด้วยน้ำอุ่น 1 ขวดมาให้ท่านรับประทานทุก
วัน

ในขณะที่ ลิโวกวเฝ้ารอคอยวันที่จะสิ้นสุดการทรมานที่ท่านได้รับอยู่นี้โดยการจบชีวิตลงด้วยความ
กระวนกระวายใจ แต่โดยพระเมตตาของพระเจ้าที่ทรงเข้ามาขัดขวางไว้จึงทำให้การรอคอยด้วยความรันทดใจนี้ได้
หยุดชงักลงและกลับกลายเป็นความชื่นชมยินดีในที่สุด ท่านก็ได้รับการช่วยเหลือให้รอดพ้นด้วยเหตุการณ์ดังต่อไปนี้

มีสุภาพบุรุษผู้ดีชาวสเปนคนหนึ่ง ได้เดินทางจากเมืองกรินาดาไปยังเมืองมาลากา เจ้าเมืองมาลากาได้บอก
เล่าแก่เขาให้ทราบถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นกับลิโวกวตั้งแต่ตอนที่ถูกจับขังด้วยข้อหาเป็นผู้สอดแนมหรือสายลับ เจ้า
เมืองได้เล่าให้เขาฟังว่า หลังจากที่สืบจนแน่ชัดแล้วว่านักโทษคนนี้ไม่มีความผิด ก็ทำให้เจ้าเมืองเองเกิดความกังวล
เป็นอย่างยิ่งและยินดีที่จะปล่อยลิโวกวให้เป็นอิสระพร้อมทั้งจ่ายเงินชดเชยความบาดเจ็บต่าง ๆ ที่ท่านได้รับ แต่ใน
การตรวจสอบหนังสือที่ท่านเขียนขึ้นมานั้นมีอยู่หลายเล่มที่พบว่ามึลักษณะหมิ่นประมาท และเมื่อท่านได้ปฏิเสธไม่
ยอมให้สัตย์สาบานที่จะละทิ้งแนวความคิดเหล่านี้ ท่านจึงถูกมอบตัวให้แก่ศาลสอบสวนและลงโทษซึ่งได้พิพากษา
ลงโทษท่าน

ในขณะที่เจ้าเมืองกำลังเล่าเหตุการณ์อยู่นั้น คนใช้ของสุภาพบุรุษผู้ดีชาวสเปนซึ่งคอยรับใช้อยู่ที่โต๊ะนั้นก็
งุนงงด้วยความประหลาดใจว่านักโทษผู้นี้สามารถทนต่อการทรมานสารพัดรูปแบบเหล่านั้นได้อย่างไร? เมื่อคนใช้ผู้นี้
ก็กลับมาอยู่ที่พักกับเจ้านายแล้ว เขาก็เริ่มใคร่ครวญในใจถึงสิ่งที่เขาได้ยินมานั้น ซึ่งเรื่องดังกล่าวยังติดค้างอยู่ในใจ
ของเขาจนทำให้เขาไม่สามารถนอนหลับบนเตียงของเขาได้เลย เมื่อถึงตอนเช้าเขาไม่ได้เปิดเผยความตั้งใจของเขา
ให้ใครทราบ แต่ได้รับเข้าไปในเมืองและถามหาตัวแทนการค้าชาวอังกฤษคนหนึ่ง เขาได้ถูกพาตัวไปยังบ้านของไว
ลด์ แล้วเขาก็เล่าเรื่องที่เขาได้ยินจากการสนทนากันระหว่างเจ้านายของเขากับเจ้าเมืองให้ไวลด์ฟัง

เมื่อคนใช้นั้นกลับไปแล้วไวลด์ก็รีบให้คนไปตามตัวแทนการค้าชาวอังกฤษคนอื่น ๆ มาทันที แล้วไวลด์ก็เล่า
เหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับเพื่อนร่วมชาติของพวกเขา หลังจากที่มีการปรึกษาหารือกันเล็กน้อยแล้ว ก็ตกลงกันว่า

จะให้คนนำข่าวนี้อ่านไปส่งถึงท่านเซอร์วอลเทอร์ แอสตัน เอกอัครราชทูตอังกฤษที่กรุงแมดริดโดยด่วน ซึ่งเรื่องนี้ก็ได้มีการปฏิบัติตามที่ตกลงกันไว้ ท่านเอกอัครราชทูตจึงได้ส่งสารไปยังกษัตริย์และสภาแห่งประเทศสเปนจนได้รับคำชี้แจงว่า จะมีการปล่อยตัวลิวอิสและส่งตัวท่านไปพักที่โรงงานชาวอังกฤษ ในขณะที่ที่ประชุมของศาลสอบสวนและลงโทษที่ยังกระหายเลือดอยู่ก็ได้รับมอบคำสั่งดังกล่าวด้วยความไม่พอใจและประหลาดใจอย่างที่สุด แต่ก็จำต้องยอมปฏิบัติตามเพราะไม่อาจขัดคำสั่งที่มาจากกษัตริย์และรัฐบาลส่วนกลางได้

ลิวอิสได้รับการปล่อยตัวให้เป็นอิสระก่อนวันอาทิตย์ในช่วงเทศกาลอีสเตอร์ของปีนั้นเอง ทาสชาวตุรกีที่คอยปรนนิบัติรับใช้ท่านอย่างสัตย์ซื่อตลอดระยะเวลาที่ท่านถูกคุมขังนั้นเป็นผู้แบกลิวอิสออกจากคุกได้เดินทางไปยังบ้านของบอสบิช ซึ่งได้ให้ความสะดวกสบายแก่ท่านทุกอย่าง และเป็นเรื่องที่น่ายินดีที่ขณะนั้นมีพวกทหารเรืออังกฤษอยู่ตามถนน ซึ่งผู้บังคับบัญชาของทหารเรือกองนี้ก็คือ ท่านเซอร์ริชาร์ด ฮอว์คินส์ และท่านผู้นี้ได้ขึ้นฝั่งมาพร้อมกับทหารยาม 1 คนในวันรุ่งขึ้น เพื่อมารับตัวลิวอิสจากพวกพ่อค้า โรงงานนั้นได้มอบเสื้อผ้า อาหาร และสิ่งจำเป็นทุกอย่างแก่ท่าน นอกจากนี้พวกเขายังได้ให้เงินสเปนแก่ท่านอีก 200 เหรียญเงิน และท่านเซอร์ริชาร์ด ฮอว์คินส์ได้ส่งเหรียญทองให้ท่านอีก 2 เหรียญ และท่านเซอร์ริชาร์ดยังได้เรียกร้องให้มีการส่งเอกสารต่าง ๆ ทั้งเงินและหนังสือของลิวอิสมาให้ก่อนที่ท่านจะเดินทางออกจากชายฝั่งประเทศสเปน แต่เรื่องนี้กลับไม่ได้รับคำตอบใด ๆ ที่เป็นที่น่าพอใจเลย

อย่างไรก็ตาม เราก็คงไม่ได้ที่จะขอหยุดคิดใคร่ครวญสักเล็กน้อยถึงการทรงนำและการสำแดงที่มาจากพระเจ้าเพราะทรงเห็นแก่คนของพระองค์ที่นำเวหนามาสู้นี้ ชีวิตของลิวอิสจะจินตนาการอยู่เต็มที่แล้ว เนื่องจากการพิพากษาลงโทษโดยไม่มีโอกาสได้ยื่นอุทธรณ์หรือฎีกาใด ๆ ทั้งสิ้น อีกเพียง 2-3 วันเท่านั้นลิวอิสก็จะถูกนำตัวไปยังเมืองกรินาดาเพื่อจะเผาให้ไหม้เป็นเจ้าถ่าน มีเพียงคนใช้ผู้ต่ำต้อยและยากไร้ธรรมดา ๆ คนหนึ่งและยังเคยไม่รู้จักลิวอิสมาก่อนเลยและไม่เคยสนใจกับอุดมการณ์อันแน่วแน่ของลิวอิสด้วย แต่เขากลับเป็นผู้ที่ยอมเสี่ยงกับการทำให้เจ้านายไม่พอใจและยอมเสี่ยงชีวิตในการเปิดเผยเรื่องราวที่ได้ยินมาซึ่งเป็นเรื่องที่ล่อแหลมต่ออันตรายที่อาจเกิดขึ้นกับชีวิตของตนเองให้แก่สุขภาพบุรุษแปลกหน้าชาวอังกฤษที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อนเลยได้รับทราบด้วยความหวังที่ไม่มีหลักประกันว่าท่านผู้นี้จะยอมยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือหรือเปล่า? การรักษาความลับอย่างสุดยอดโดยสุขภาพบุรุษชาวอังกฤษท่านนี้เป็นสิ่งที่กุมชะตาชีวิตของคนใช้ผู้นี้ไว้อย่างไม่ต้องสงสัย ดังนั้นนี่จึงถือว่าเป็นการทรงนำจากพระเจ้าโดยแท้เพราะพระองค์มักจะทรงใช้คนธรรมดา ๆ ด้วยวิธีการธรรมดา ๆ ที่ไม่มีใครคาดคิดเพื่อหยิบยื่นความช่วยเหลือให้แก่ผู้ชอบธรรมและผู้ที่ถูกกดขี่ข่มเหง เหตุการณ์ดังกล่าวที่เกิดขึ้นนี้สามารถถือเป็นตัวอย่างอันเป็นอุทธานรณที่น่าจดจำทีเดียว

ในที่สุด เรือลำนั้นซึ่งจอดอยู่ติดถนนเป็นเวลานานถึง 12 วันได้ถอนสมอ และใช้เวลาประมาณ 2 เดือนก็แล่นมาถึงเมืองเดปท์ฟอร์ดได้อย่างปลอดภัย เช้าวันรุ่งขึ้นลิวอิสก็ถูกหามมาวางไว้บนที่นอนยัดขนนกเพื่อเคลื่อนย้ายท่านไปยังคุกฮาสนธิ์โอบอลด์สในเมืองเฮิร์ทฟอร์ดเชียร์ ซึ่งในขณะนั้นกษัตริย์และราชวงศ์กำลังแปรพระราชฐานอยู่ที่นั่น ลิวอิสได้ถูกนำตัวเข้าเฝ้าและเล่าเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ท่านต้องถูกทรมาณอย่างสาหัสจนได้รับการ

ปล่อยตัวออกมาด้วยความยินดี เรื่องที่เล่านี้ทำให้กษัตริย์เกิดความสงสารยิ่งนักจนได้ทรงแสดงออกถึงความห่วงใยอย่างลึกซึ้ง และได้ตรัสสั่งให้ส่งตัวลิวโกวไปที่เมืองแบ็ธ สิ่งเหล่านี้ได้เกิดขึ้นภายใต้การทรงนำขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า ดังนั้นลิวโกวจึงได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพของตัวเองจากการตกเป็นทาสอากรรมในสภาพที่น่าเวทนาอย่างที่สุด จนบัดนี้ท่านได้กลับกลายมาเป็นคนที่มีความสุขและมีร่างกายแข็งแรง แต่ท่านก็ต้องสูญเสียความสามารถในการใช้แขนซ้าย และมีกระดูกชิ้นเล็กหลายท่อนที่ถูกบดขยี้และแตกหักจนใช้การอีกไม่ได้

ทั้ง ๆ ที่ลิวโกวได้ใช้ความพยายามทุกอย่างแล้ว ท่านก็ยังไม่สามารถที่จะเรียกร้องเงินหรือทรัพย์สินของท่านคืนมาได้เลย แม้ว่ากษัตริย์ของท่านและพวกรัฐมนตรีจะดูแลเอาใจใส่และเป็นธุระในเรื่องนี้ในนามของท่านก็ตาม ก่อนตามอร์ซึ่งเป็นเอกอัครราชทูตสเปนสัญญาว่า ท่านจะได้ทรัพย์สินของท่านคืนมาดังเดิมพร้อมด้วยเงินพิเศษเพิ่มเติมอีก 1,000 ปอนด์อังกฤษเพื่อชดเชยกับความทุกข์ทรมานที่ท่านเคยได้รับนั้น โดยที่เจ้าเมืองมาลากาจะเป็นผู้จ่ายให้แก่ท่าน อย่างไรก็ตามข้อตกลงเหล่านี้ไม่ได้มีการปฏิบัติตามเลย ถึงแม้ว่ากษัตริย์จะได้รับรองแก่ลิวโกวว่าจะจะมีการปฏิบัติตามสัญญาที่ได้ให้ไว้แล้ว แต่คนสเปนเจ้าเล่ห์นั้นก็หาวิธีหลีกเลี่ยงคำสั่งนั้นไปจนได้

ประวัติของโรเบิร์ต โอเกีเออร์กับภรรยาของท่าน และเบาดิคอนกับมาร์ติน ซึ่งเป็นบุตรชายของพวกเขา ซึ่งถูกเผาที่เมืองลิซึล

ในวันเสาร์ที่ 6 มีนาคม ค.ศ.1556 เวลาประมาณ 4 ทุ่มซึ่งเป็นเวลาที่มืดค่ำแล้ว ผู้นำศาสนจักรของเมืองนี้ พร้อมด้วยสิบเอกซึ่งเป็นบริวารของเขาได้บุกจู่โจมเพื่อค้นหาพวกโปรเตสแตนต์ที่มาร่วมประชุมกันในบ้านเพื่อจัดการนมัสการพระเจ้าตามบ้านต่าง ๆ นั้น อย่างไรก็ตามเมื่อไม่ประสบความสำเร็จพวกเขาก็มายังบ้านของโรเบิร์ต โอเกีเออร์ที่ซึ่งทั้งคนรวยและคนจนมักจะมาฟังคำสอนจากพระคัมภีร์

เมื่อพวกเขาเข้าไปในบ้านหลังนั้นเพื่อจะตามล่าเหยื่อของตน พวกเขาก็พบหนังสือบางเล่มจึงได้ยึดไว้ แต่คนสำคัญที่พวกเขากำลังตามหาอยู่นั้นไม่ได้อยู่ที่นั่นด้วย ชื่อของท่านคือ เบาดิคอนซึ่งเป็นบุตรชายของโรเบิร์ต โอเกีเออร์ที่ได้กล่าวถึงแล้ว ขณะนั้นเบาดิคอนได้ออกจากบ้านเพื่อไปอ่านพระวจนะของพระเจ้าร่วมกับพี่น้องบางคน เมื่อท่านกลับมาแล้วท่านก็เคาะประตูเรียก แต่มาร์ตินน้องชายของท่านเห็นท่านกำลังเดินเข้ามาจึงได้ส่งสัญญาณให้ท่านไปเสีย เบาดิคอนคิดว่าน้องชายคงเข้าใจผิดคิดว่าท่านเป็นคนอื่นจึงกล่าวว่า "นี่ฉันเองนะ เปิดประตูสิ" เมื่อพวกสิบเอกได้ยินเช่นนั้นจึงเปิดประตูให้ท่านเข้ามา และกล่าวว่า "เพื่อน ๆ เอ๋ย ข้าพเจ้าขอบคุณท่านทั้งหลาย และขอต้อนรับพวกท่านซึ่งอยู่ในที่แห่งนี้ด้วย" แล้วผู้นำศาสนจักรคนนั้นก็กล่าวว่า "ในนามแห่งจักรพรรดิ ข้าพเจ้าขอจับกุมทุกคน เมื่อกล่าวเช่นนั้นแล้ว เขาก็สั่งให้มัดสามี ภรรยาของท่าน และบุตรชายทั้ง 2 คนของพวกเราโดยให้มัดไว้แยกกันแต่ละคน และนำไปแยกคุมขังไว้ในห้องขังคนละห้อง สองสามวันต่อมาพวกนักโทษก็ถูกนำตัวมาอยู่ต่อหน้าคณะผู้พิพากษา และถูกสอบสวนเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตของเขา คนเหล่านั้นได้พูดกับโรเบิร์ต โอเกีเออร์ก่อนด้วยถ้อยคำเหล่านี้ว่า "มีคนมาบอกพวกเราว่า แกไม่เคยมาร่วมพิธีมิสซาเลย ไซลี และยังชักจูงไม่ให้คนอื่น ๆ มาเข้าร่วม

ในพิธีนี้ด้วย เรายังได้รับแจ้งอีกว่าแกได้จัดการประชุมนมัสการขึ้นอย่างลับ ๆ ในบ้านของแก ซึ่งเป็นเหตุให้มีการเทศนาหลักคำสอนผิด ๆ ที่นั่น และเป็นคำสอนที่ขัดกับคำสั่งของพระมารดาที่บริสุทธิ์ของพวกเราคือ ศาสนจักรคาโรลินคาทอลิก ดังนั้นก็เท่ากับว่าแกได้ล่วงละเมิดกฎหมายต่าง ๆ ของจักรพรรดิแห่งประเทศนี้"

โรเบิร์ต โอเกออร์ได้ตอบว่า "ตามที่ท่านได้ตั้งข้อกล่าวหาข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าไม่ได้เข้าร่วมพิธีมิสซานั้น ข้าพเจ้าได้ปฏิเสธที่จะเข้าร่วมจริง ๆ เพราะโดยความตายและพระโลหิตอันมีค่าของพระบุตรแห่งพระเจ้า และการถวายเครื่องบูชาของพระองค์นั้นก็ทำให้พิธีต่าง ๆ เหล่านี้ก็ถูกยกเลิกอย่างสิ้นเชิง และถูกเหยียบไว้ใต้ฝ่าเท้าแล้ว ด้วยว่าโดยพระคริสต์การถวายเครื่องบูชาเพียงครั้งเดียวก็ทำให้คนเหล่านั้นที่ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์เป็นผู้สมบูรณ์ครบถ้วนตลอดนิรันดร์ ซึ่งเกิดขึ้นได้โดยการถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชา เพราะว่าเมื่อเราอ่านพระคัมภีร์เราเคยอ่านพบหรือว่า พวกศาสดาพยากรณ์, พระคริสต์ หรืออัครทูตคนไหนคนใดได้กล่าวถึงพิธีมิสซาบ้าง? พวกเขาไม่ทราบเลยว่ามีสวามิภักดิ์หมายถึงอะไร? พระคริสต์ได้ทรงตั้งพิธีมหาสนิทอันบริสุทธิ์ขึ้นจริง ซึ่งเป็นพิธีที่คริสเตียนทุกคนมีสามัคคีธรรมร่วมกัน แต่พวกเขาไม่ได้ถวายเครื่องบูชาใด ๆ เลย ถ้าท่านจะกรุณาอ่านพระคัมภีร์ให้จบท่านจะพบว่ามีการกล่าวถึงพิธีมิสซาแม้แต่ครั้งเดียวเลย เพราะฉะนั้นพิธีมิสซาจึงเป็นเพียงความประสงค์ของมนุษย์เท่านั้น"

"สำหรับข้อกล่าวหาข้อที่ 2 นั้น ข้าพเจ้าไม่ขอปฏิเสธ แต่พวกที่มาประชุมร่วมกันในบ้านของข้าพเจ้านั้นเป็นคนสัตย์ซื่อและเกรงกลัวพระเจ้า ข้าพเจ้าขอยืนยันให้ท่านมั่นใจว่า ข้าพเจ้าไม่ปรารถนาที่จะชักนำใครให้หลงผิด แต่ข้าพเจ้ากระทำด้วยความปรารถนาที่จะก่อให้เกิดประโยชน์ในการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า และเพื่อผลดีที่จะเกิดขึ้นแก่คนเป็นอันมาก ข้าพเจ้าทราบจริง ๆ ว่าจักรพรรดิได้ทรงห้ามไม่ให้จัดการประชุม แต่ทำอย่างไรได้ล่ะ? ข้าพเจ้าก็ทราบเช่นกันว่า พระคริสต์ได้ทรงตรัสบัญชาไว้ในข่าวประเสริฐของพระองค์ คือ พระองค์ได้ตรัสว่า "ที่ใดก็ตามที่มีคน 2 หรือ 3 คนมารวมประชุมกันในนามของเรา เราจะอยู่ท่ามกลางพวกเขา" เมื่อเป็นเช่นนี้ท่านก็เห็นแล้วว่า ข้าพเจ้าไม่สามารถจะเชื่อฟังจักรพรรดิได้อย่างเต็มที่เพราะก็เท่ากับว่าข้าพเจ้าจะต้องขาดความเชื่อฟังในพระคริสต์ สำหรับกรณีนี้แล้ว ข้าพเจ้าขอเลือกที่จะเชื่อฟังพระเจ้ามากกว่าเชื่อฟังมนุษย์"

ผู้พิพากษาคนหนึ่งใช้คำสั่งถามว่า "เมื่อพวกเขาประชุมกันนั้นพวกเขาทำอะไรกันบ้าง? และสำหรับคำถามนี้ เบาดิคอนบุตรชายคนโตได้ตอบกลับไปว่า "ถ้าท่านจะอนุญาต ข้าพเจ้าจะขอเปิดเผยเรื่องนี้ให้ท่านทราบอย่างละเอียดทีเดียว"

เมื่อพวกนายอำเภอซึ่งประกอบกันขึ้นเป็นคณะผู้พิพากษาเหล่านี้ได้ยินการโต้ตอบของบาดิคอนอย่างทันควัน จึงหันไปมองหน้ากันเป็นเชิงขอความเห็นแล้วกล่าวว่า "เอาละ ให้เราฟังคำชี้แจงนี้ด้วยกันเถอะ" เบาดิคอนก็เหลือบตาขึ้นมองฟ้าและเริ่มพูดขึ้นว่า "เมื่อพวกเราประชุมพร้อมกันในพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เพื่อมาฟังพระวจานะของพระเจ้านั้น แรกทีเดียวพวกเราจะคุกเข่าก้มหน้าอยู่จำเพาะพระพักตร์พระเจ้าและสารภาพความผิดบาปทั้งหลายของเราต่อพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพด้วยความถ่อมใจ จากนั้นเราก็อธิษฐานขอให้เราใช้พระวจานะของพระเจ้าอย่างถูกต้อง และเทศนาพระวจานะนั้นด้วยความบริสุทธิ์ใจ นอกจากนี้เรายังได้อธิษฐานสำหรับเจ้านายสูงสุดคือ องค์จักรพรรดิของเราและอธิษฐานสำหรับที่ปรึกษาทุกคนของพระองค์ เพื่อว่า"

เขาเหล่านั้นจะได้ปกครองประเทศอย่างสงบสุขเพื่อเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า"

ขณะที่พวกเขากำลังถูกสอบสวนอยู่นั้น พวกเขาแต่ละคนก็ได้ยอมรับถึงความเชื่อของตนเองอย่างเปิดเผย ไม่นานนักคนเหล่านั้นก็นำตัวพวกเขาไปเข้าเครื่องทรมานเพื่อคาดคั้นให้พวกเขาเปิดเผยว่ามีใครบ้างที่มักจะมาเข้าร่วมประชุมที่บ้านของเขา

อีก 4-5 วันต่อมาพวกเขาก็ถูกเรียกตัวมาอยู่รวมกันต่อหน้าคณะผู้พิพากษาเหล่านี้ อีก หลังจากที่มีการพูดคุยกันหลายคำแล้วคณะผู้พิพากษาก็ถามพวกเขาว่า พวกเขาจะยอมให้เป็นไปตามความปรารถนาของพวกผู้พิพากษาหรือไม่? โรเบิร์ต โอ๊กีเออร์กับเบาดิคอนบุตรชายของท่านก็คิดใคร่ครวญเล็กน้อยแล้วกล่าวว่า "ใช่ เรายอมให้เป็นไปตามนั้น" จากนั้นมาร์ตินบุตรชายคนเล็กก็ถูกถามคาดคั้นอย่างเดียวกัน แต่เขาตอบว่าเขาไม่ยอมให้เป็นไปตามความปรารถนาของคณะผู้พิพากษาเหล่านั้น แต่จะขออยู่กับมารดาของเขา ดังนั้นเขาจึงถูกส่งตัวกลับเข้าคุกอีก ขณะที่บิดากับบุตรชายคนโตนั้นได้ถูกพิพากษาให้นำตัวไปเผาจนเป็นเถ้าถ่าน ในขณะที่มีการประกาศคำพิพากษานั้นผู้พิพากษาคนหนึ่งได้พูดด้วยอารมณ์เดือดพล่านเพราะความโกรธ เมื่อเห็นความเยือกเย็นของผู้รับใช้พระเจ้าทั้ง 2 คนนี้ หลังจากที่คุณทั้งสองได้ถูกพิพากษาประหารชีวิตแล้ว พวกเขา ก็เดินกลับเข้าห้องขังด้วยความชื่นชมยินดีที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงให้เกียรติแก่พวกเขาในการนับพวกเขาให้เข้าร่วมอยู่ในจำพวกของคนที่พลีชีพเพื่อพระเจ้านั้นที่พวกเขาถูกนำกลับเข้าห้องขังนั้นกลุ่มที่มีตำแหน่งตามลำดับชั้นของคาทอลิกกลุ่มหนึ่งก็มาถึง คนหนึ่งในกลุ่มนี้ได้บอกพวกเขาว่าเวลาที่พวกเขาจะต้องตายได้มาถึงแล้ว โรเบิร์ต โอ๊กีเออร์กับบุตรชายของท่านก็กล่าวว่า "เราทราบแล้ว ขอสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงเป็นพระเจ้าของเราทั้งหลาย และบัดนี้เมื่อร่างกายของเรารอดพ้นจากคุกอันชั่วร้ายนี้แล้ว จิตวิญญาณของเราก็จะได้เข้าสู่แผ่นดินดินสวรรค์ของพระองค์ ซึ่งเป็นแผ่นดินที่เปี่ยมด้วยสง่าราศีเป็นอันมาก" คนหนึ่งในกลุ่มที่มีตำแหน่งตามลำดับชั้นได้พยายามที่จะชักชวนให้พวกเขาหันเหออกจากความเชื่อของตนโดยกล่าวว่า "คุณพ่อโรเบิร์ต ท่านเป็นคนแก่แล้วนะ ข้าพเจ้าขอรับรองท่านว่าสำหรับในช่วงวาระสุดท้ายของท่านนี้ ขอให้ท่านคำนึงถึงการรักษาชีวิตของท่านไว้ และถ้ายอมฟังข้าพเจ้าข้าพเจ้าขอรับรองว่าท่านจะสบายอย่างแน่นอน"

ชายชราคนนี้ได้ตอบว่า "บุรุษที่น่าสงสารเอ๋ย..! ท่านกล้าดียังไงถึงได้อ้างว่าสิ่งที่เป็นของเจ้านิรันดรองค์นี้ว่าเป็นของท่านเอง ซึ่งเป็นการขโมยพระเกียรติของพระองค์ไปเสีย เพราะดูเหมือนว่าตามคำพูดของท่าน ถ้าข้าพเจ้ายอมฟังท่านท่านก็จะกลายเป็นผู้ช่วยให้รอดของข้าพเจ้า ไม่..ไม่ใช่..! ข้าพเจ้ามีพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดเพียงองค์เดียวคือ พระเยซูคริสต์ผู้จะทรงช่วยให้ข้าพเจ้ารอดพ้นจากโลกอันทุกข์ทรมานนี้ในอีกไม่นานนี้ ข้าพเจ้ามีเจ้านายแต่เพียงผู้เดียว ซึ่งเป็นผู้ที่พระบิดาในสวรรค์ได้ตรัสสั่งให้ยอมฟังพระองค์เท่านั้น และข้าพเจ้าไม่ปรารถนาที่จะฟังใครอีกเลย"

อีกคนหนึ่งได้เตือนสติให้ท่านสงสารจิตวิญญาณของท่านเอง โรเบิร์ตจึงกล่าวว่า "ท่านได้ขอรับรองให้ข้าพเจ้าสงสารจิตวิญญาณของข้าพเจ้าเอง ท่านไม่เห็นหรือว่าข้าพเจ้าสงสารจิตวิญญาณของข้าพเจ้าแค่ไหน เพราะเพื่อพระนามของพระคริสต์แล้วข้าพเจ้าก็เต็มใจที่จะทิ้งร่างกายอันนี้ของข้าพเจ้าให้อยู่ในไฟ โดยหวังว่าวันนี้ข้าพเจ้าจะ

ได้อยู่กับพระองค์ในเมืองบรมสุขเกษม ข้าพเจ้าได้มอบความไว้วางใจทั้งหมดของข้าพเจ้าไว้กับพระเจ้า และความหวังใจของข้าพเจ้าก็ยึดแน่นอยู่ที่คุณงามความดีของพระคริสต์คือ การสิ้นพระชนม์ และความทุกข์ทรมานของพระองค์ พระองค์จะทรงนำข้าพเจ้าไปในทางที่ถูกต้องที่จะเข้าสู่แผ่นดินของพระองค์ได้ ข้าพเจ้าเชื่อในสิ่งที่เหล่าศาสตาศาพยากรรมและเหล่าอัครทูตซึ่งเป็นผู้บริสุทธิ์ได้บันทึกไว้ และข้าพเจ้าจะขอมีชีวิตและขอตายในความเชื่อนี้" เมื่อผู้มีตำแหน่งตามลำดับชั้นคนนั้นได้ยินคำตอบเช่นนี้จึงกล่าวว่า "ออกไป เจ้าสุนัข แก่ไม่สมควรจะได้ชื่อว่าเป็นคริสเตียน แก่กับลูกชายของแกทั้ง 2 คนนั้นแหละถูกตัดสินให้ตายอย่างน่าอนาถแล้ว"

ขณะที่พวกนั้นกำลังจะแยกเบาดิคอนไปจากบิดาของเขา เขาก็กล่าวว่า "ปล่อยให้บิดาของข้าพเจ้าอยู่ตามลำพังเถอะ อย่าไปปรบกวทันท่านอีกเลย ท่านแก่แล้วและร่างกายก็ทรุดโทรมมากแล้ว ข้าพเจ้าขอรับรองพวกท่านอย่าไปขัดขวางไม่ให้ท่านได้รับมงกุฎแห่งการพลีชีพนี้เลย"

เมื่อเดินทางมาถึงแดนประหาร บุตรชายคนนั้นก็ถึงกางเขนที่ทำด้วยไม้ไปจากมือของบิดาและกล่าวว่า "เพราะเหตุใดประชาชนจึงต้องโกรธเคืองเราที่ไม่ยอมรับพระเยซูคริสต์ที่ทำด้วยไม้? ก็เรามีกางเขนของพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์เป็นนิตย์อยู่ในใจของเราแล้วนี้ และเราตระหนักว่าพระวจนะอันบริสุทธิ์ของพระองค์ก็เขียนอยู่ภายในใจของเราด้วยตัวอักษรทองคำแล้ว"

มีกองทหารกองหนึ่งควบคุมตัวคนทั้ง 2 ไปยังแดนประหารดูราวกับว่าเป็นกษัตริย์ที่กำลังได้รับการแห่แหนเข้าไปในราชอาณาจักรของพระองค์ จากนั้นเบาดิคอนก็ถูกลากตัวไปยังไม้ที่ปักไว้บนพื้น ซึ่งที่นั่นเอง เบาดิคอนได้เริ่มร้องเพลงสดุดีบทที่ 16 ผู้มีตำแหน่งตามลำดับชั้นคนหนึ่งจึงร้องออกมาว่า "ท่านเจ้านายทั้งหลายของข้าพเจ้า ท่านไม่ได้ยินหรือว่าไอ้คนที่ออกนอกกลุ่มนอกทางพวกนี้กำลังร้องเพลงที่เป็นความเชื่อผิด ๆ อันชั่วร้ายเพื่อจะล่อลวงประชาชนให้หลงไป?" เมื่อเบาดิคอนได้ยินดังนั้นจึงตอบว่า "เจ้าคนโง่เขลา ทำไมเจ้าจึงเรียกเพลงสดุดีของดาวิดว่าเป็นความเชื่อที่ผิด ๆ ละ?" แล้วท่านก็หันหน้าไปมองบิดาของท่านซึ่งกำลังจะถูกล่ามโซ่ไว้กับไม้ที่ปักไว้บนพื้น และได้กล่าวว่า "บิดาเอ๋ย ท่านจงเข้มแข็งเถิด เหตุการณ์ที่เลวร้ายที่สุดกำลังจะผ่านพ้นไปในไม่ช้านี้" จากนั้นท่านก็กล่าวถ้อยคำสั้น ๆ เหล่านี้ซ้ำ ๆ กันหลายครั้ง "โอ้ พระเจ้าพระบิดานิรันดร์ ขอทรงโปรดรับเครื่องบูชาที่เป็นร่างกายของเราเพื่อเห็นแก่พระเยซูคริสต์พระบุตรที่รักของพระองค์" ในท่ามกลางความขัดแย้งเหล่านี้ เบาดิคอนก็เหลือบตาขึ้นมองฟ้าและได้กล่าวแก่บิดาของท่านว่า "ดูเถิด ข้าพเจ้าเห็นฟ้าสวรรค์เปิดออกและมีทูตสวรรค์ที่สว่างไสวหลายล้านองค์เตรียมพร้อมที่จะรับเราขึ้นไปด้วยความยินดีที่ได้เห็นเราเป็นกัลยาณียศในการเป็นพยานต่อความจริงให้โลกได้รับรู้ บิดาเอ๋ย ขอให้เราดีใจและชื่นชมยินดีเถิด เพราะว่าความยินดีทั้งหลายบนสวรรค์กำลังเปิดออกสำหรับเราแล้ว" จากนั้นไฟก็ถูกจุดขึ้นที่ฟางหญ้าและเศษไม้เหล่านั้นทันที ในที่สุดไฟก็เริ่มลุกลามร้อนขึ้นเรื่อย ๆ ถ้อยคำสุดท้ายที่คนทั้งหลายได้ยินพวกเขาเปล่งออกมาก็คือ "พระเยซูคริสต์พระองค์ผู้ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า ข้าพระองค์ทั้งหลายขอฝากวิญญาณจิตของเราไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์" แล้วเขาทั้งสองก็ล่วงหลับไปในองค์พระผู้เป็นเจ้าในลักษณะนี้เอง

มาถึงตอนนี้ฝูงชนโรมันคาทอลิกหลายคนก็ไปหามาร์ตินกับมารดาของเขา เพื่อหวังว่าจะสามารถจะ

ชักชวนให้คนทั้งสองหันเหจากความเชื่อของตนได้ และเพื่อที่จะช่วยให้กิจการอันชั่วร้ายของพวกเขาสัมฤทธิ์ผลได้ดียิ่งขึ้นพวกเขาจึงได้แยกคนทั้งสองออกจากกัน หลังจากที่ผ่านไปช่วงระยะเวลาหนึ่ง หญิงผู้นำสารก็เริ่มหวั่นไหวและละทิ้งความเชื่อดั้งเดิมของนางเสีย ซึ่งก็ทำให้บรรดาศัตรูของพวกเขาคริสเตียนมีความชื่นชมยินดีในเรื่องนี้ เมื่อกลุ่มคนของพระคริสต์กลุ่มเล็ก ๆ ได้ยินข่าวที่นำเศร้านี้ก็พากันมุ่งหน้ากับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าก็ไม่ได้ทรงปล่อยให้พวกเขาต้องตกอยู่ในสภาพที่โศกเศร้าเช่นนี้

วันหนึ่งได้มีบาทหลวงผู้หนึ่งในคณะบาทหลวงเหล่านั้นได้เข้าไปคอยดูแลนางถึงในห้องซัง โดยได้แนะนำให้นางซังจุงมาร์ตินบุตรชายของนางให้มาเป็นพวกเดียวกันเสีย และชักนำให้เขาหันออกจากความเชื่อผิด ๆ ของเขานั้น นางก็สัญญาว่าจะพยายาม แต่เมื่อมาร์ตินถูกนำตัวมาหามารดาของเขา และได้ทราบว่านางไม่เพียงแต่เสื่อมลงเท่านั้น แต่ยังได้หันเหออกจากทางที่ถูกต้องด้วย เขาก็เริ่มเศร้าโศกเสียใจกับสภาพอันน่าเวทนาของนางและกล่าวด้วยน้ำตานองหน้าว่า "โอ้! แม่ ท่านได้ทำอะไรลงไปเนี่ย ? ท่านได้ปฏิเสธพระองค์ผู้ยอมไถ่ชีวิตท่านไว้หรือ ? โอ้! พระเจ้าผู้ประเสริฐ ข้าพเจ้าจะต้องมีชีวิตอยู่เพื่อจะทนเห็นสิ่งนี้ซึ่งทรมานใจของข้าพเจ้าอย่างปวดร้าวหรือนี้" เมื่อมารดาของเขาได้ยินคำดุด่าต่อว่าที่นำสารของบุตรชายและได้เห็นน้ำตาที่บุตรชายของนางหลั่งออกมา และเพราะนางเองนางก็เริ่มมีกำลังในองค์พระผู้เป็นเจ้าขึ้นอีกนางจึงได้ออกมาทึ่งน้ำตาว่า "ข้าแต่ พระบิดาผู้ทรงเปี่ยมล้นด้วยความเมตตา ขอทรงโปรดเมตตาต่อข้าพระองค์ผู้เป็นคนบาปที่น่าเวทนานี้ด้วยเถิด และขอทรงปกคลุมการล่วงละเมิดของข้าพระองค์ไว้ภายใต้ความชอบธรรมของพระบุตรผู้บริสุทธิ์ของพระองค์ ข้าแต่ องค์พระผู้เป็นเจ้า โปรดประทานกำลังจากเบื้องบนให้แก่ข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะสามารถยืนหยัดในความเชื่อดั้งเดิมของข้าพระองค์ได้ และขอทรงบันดาลให้ข้าพระองค์ยึดมั่นอยู่ในความเชื่อนี้จนถึงลมหายใจเฮือกสุดท้ายของข้าพระองค์ด้วยเถิด"

หลังจากการเปลี่ยนแปลงนี้ได้เกิดขึ้นไม่นานนัก คนเหล่านั้นซึ่งได้ถูกซาตานใช้เป็นเครื่องมือในการล่อลวงนางก็เดินเข้ามา โดยคิดว่านางคงจะมีจิตใจอยู่ในสภาพเดียวกับตอนที่พวกเขาปล่อยให้นางอยู่กับบุตรชายตามลำพัง ทันทีที่นางเห็นพวกเขา นางก็กล่าวด้วยความขะแยงว่า "ออกไปไอ้ซาตาน จงถอยไปให้พ้นจากข้าพเจ้า ตั้งแต่นี้ต่อไปเจ้าไม่มีส่วนและไม่มีส่วนแบ่งอะไรในชีวิตข้าพเจ้าเลย ข้าพเจ้าจะยืนหยัดอยู่ในความเชื่อดั้งเดิมของข้าพเจ้าด้วยความช่วยเหลือที่มาจากพระเจ้า และถ้าข้าพเจ้าไม่สามารถจะลงชื่อยืนยันคำพูดนี้ด้วยน้ำหมึก ข้าพเจ้าก็จะขอประทับตราด้วยเลือดของข้าพเจ้าเอง" ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาภาชนะที่อ่อนแอซึ่งเคยหวั่นไหวไปชั่วขณะหนึ่งก็เริ่มเข้มแข็งขึ้นเรื่อย ๆ ผู้ที่มาเกลี้ยกล่อมคนหนึ่งก็ได้กล่าวแก่มาร์ตินว่า "เจ้าหนุ่มหน้าโง่ เจ้าพูดในสิ่งที่เจ้าไม่รู้ เจ้าไม่เห็นหรือว่าประชาชนเหล่านี้ทุกคนได้ยื่นเกี่ยวกับเจ้า ? พวกเขาไม่ได้เชื่ออย่างที่เจ้าเชื่อ และข้าพเจ้าไม่สงสัยเลยว่าพวกเขาก็รอดกันได้ทุกคน" เมื่อหญิงผู้ประเสริฐคนนั้นได้ยินคำพูดเช่นนี้จึงตอบว่า "ท่านเจ้าคะ พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้ตรัสไว้ว่า เพราะว่าประตูใหญ่และทางกว้างนำไปถึงความพินาศ และคนที่เข้าไปทางนั้นมีมากแต่ประตูแคบที่นำไปถึงชีวิตนั้นมีผู้พบปะน้อย แล้วท่านสงสัยหรือว่าเราอยู่ในทางตรงนั้นหรือเปล่า เมื่อท่านได้เห็นความทุกข์ทรมานต่าง ๆ ของเรา ขอให้ท่านลองเปรียบเทียบหลักคำสอนของเรากับหลักคำสอนของ

พวกบาทหลวงหรือของพวกพระชั้นสูงของท่าน เพราะว่าโดยส่วนตัวของเราแล้วพวกเราตัดสินใจแล้วว่าที่จะมีพระคริสต์เพียงองค์เดียวผู้ทรงถูกต้องไว้ที่กางเขน เรายอมรับพระคัมภีร์ในพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่เท่านั้น"

หลังจากนั้นไม่นานมาร์ตินกับมารดาของเขาก็ถูกมัด และถูกนำตัวไปยังสถานที่ซึ่งพวกเขาจะต้องพลีชีพ เพราะความเชื่อนั้น เมื่อถูกมัดติดกับไม้ที่ปักไว้บนพื้นแล้วนางก็กล่าวให้พวกคนดูได้ยินได้ฟังว่า "เราเป็นคริสเตียน และเดี๋ยวนี้การที่เรากำลังรับความทรมาณอยู่นี้ก็ไม่ใช่เพราะเราเป็นฆาตกรหรือเป็นขโมย แต่เพราะเราไม่ยอมเชื่อ นอกเหนือไปจากสิ่งที่พระวจนะของพระเจ้าได้สอนเราไว้" ทั้ง 2 คนก็ขึ้นขมยินดีที่ทรงนับว่าพวกเขาคุ้มค่าสมควรที่จะได้รับความทุกข์ทรมาณเพราะเหตุเดียวกันนั้น เมื่อไฟได้ถูกจุดขึ้นแล้ว แต่ความร้อนแรงของไฟนั้นก็ไม่สามารถจะยับยั้งความร้อนรนของเขาทั้ง 2 คนได้ พวกเขาที่ยังมั่นคงในความเชื่อและได้ขุมมือของเขาทั้ง 2 ขึ้นไปที่ฟ้าแล้ว พร้อมใจกันกล่าวขึ้นว่า "ข้าแต่ พระเยซูเจ้า ข้าพระองค์ทั้งหลายขอฝากวิญญาณจิตของเราไว้ในพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระองค์" แล้วทั้งมารดากับบุตรชายก็ล่วงหลับไปในองค์พระผู้เป็นเจ้าของในลักษณะนี้เอง

การรายงานเหตุการณ์ย่อ ๆ เกี่ยวกับการสังหาร หมู่ที่เมืองแอสซี ในเขตแชนเปญในประเทศฝรั่งเศส

เมื่อท่านตุ้คแห่งเมืองกูอิสเดินทางมาถึงเมืองจอยน์วิลล์ก็ถามชาวเมืองนั้นว่า "เคยมีนักเทศน์มาเทศนาให้พวกโปรเตสแตนต์ในเมืองแอสซีฟังหรือเปล่า?" เมื่อท่านได้ยินว่าพวกเขามีนักเทศน์ที่เทศนาแก่พวกเขาท่านก็เกิดโทสะอย่างรุนแรง ในวันเสาร์ซึ่งเป็นวันสุดท้ายของเดือนกุมภาพันธ์ ปี ค.ศ.1562 ท่านก็เดินทางออกจากเมืองจอยน์วิลล์ ไปพักอาศัยในหมู่บ้านแดมมาร์ติน ซึ่งอยู่ห่างออกไปประมาณ 4 กิโลเมตรเพื่อว่าท่านจะได้ระบายโทสะของท่านต่อพวกที่ออกนอกกลุ่มนอกรีตในเมืองแอสซีอย่างลับ ๆ

วันต่อมาหลังจากที่ท่านตุ้คได้ยินเสียงการเฉลิมฉลองพิธีมิสซา ซึ่งมีกองทหารพร้อมอาวุธ 200 คนเข้าร่วมในพิธีนี้ด้วย ท่านก็เดินทางออกจากเมืองแดมมาร์ตินผ่านไปทางเมืองแอสซี ขณะนั้นมีพวกทหารและพวกพลธนูบางคนติดตามท่านตุ้คไปยังเมืองแอสซีเพื่อจะทำการล้อมเมืองนั้นไว้ ทหารส่วนใหญ่ถูกจัดให้พักอาศัยในบ้านของพวกโรมันคาทอลิก เมื่อถึงวันเสาร์ก่อนที่จะมีการบุกเข้าฆ่าฟันนั้นก็มีคนมาเฝ้ามองดูพวกทหารขณะที่พวกเขากำลังเตรียมอาวุธของตนให้พร้อม แต่พวกที่สัสต์ชื่อซึ่งเฝ้ามองดูอยู่นั้นก็ไม่ได้เอะใจว่า จะมีการสมคบวางแผนชั่วกัน เพราะคิดว่าท่านตุ้คคงจะปฏิบัติต่อพวกตนอย่างสมเกียรติในฐานะที่เป็นราษฎรที่อยู่ภายใต้การปกครองของกษัตริย์

ท่านตุ้คแห่งเมืองกูอิสได้ยกกำลังทหารทั้งหมดของท่านเข้าไปในเมืองแอสซีด้วยความตั้งใจที่จะลงมือแก้แค้น พวกโปรเตสแตนต์อย่างโหดร้ายและน่ากลัวที่สุด ท่านตุ้คได้นำกองทหารของท่านตรงไปยังวัดโรมันคาทอลิก และได้ออกคำสั่งให้ชาวโรมันคาทอลิกทุกคนแยกตัวออกมาอยู่รวมกันในวัดโรมันคาทอลิกนี้ และห้ามออกไปที่ถนนโดยเด็ดขาดไม่ว่าด้วยเหตุใด ๆ ทั้งสิ้น ถ้าไม่เชื่อฟังก็เท่ากับเป็นการเอาชีวิตตัวเองออกไปเสี่ยงกับความตาย ซึ่งเรื่องนี้ก็ได้มีการปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด จากนั้นท่านตุ้คจึงได้ยกกำลังทหารของท่านตรงไปยังยู้งฉางหลังใหญ่แห่งหนึ่ง

ซึ่งพวกฮุกินอท (โปรเตสแตนต์ชาวฝรั่งเศส) กำลังประชุมนมัสการกันตามปกติ ขณะที่พวกทหารยกทัพเข้ามาใกล้ ยิ่งฉวยพวกเขาก็ได้ยิงปืนเข้าไปทางหน้าต่างที่มีอยู่หลายบานนั้น ผู้คนที่อยู่ภายในซึ่งมีจำนวนประมาณ 1,200 คนก็ตกใจ และเมื่อได้รับรายงานแล้วก็พากันวิ่งกรูไปที่ประตูโดยหวังว่าจะหลบหนีเข้าไปในป่าได้

ภาพที่น่าสยดสยองจึงเกิดขึ้นคนเหล่านั้นที่พยายามจะหนีออกไปทางประตูต่างก็ถูกฟัน และถูกฆาตกรรมโดยพวกทหารที่อยู่ข้างนอก แล้วพวกทหารเหล่านั้นก็พากันวิ่งเข้าไปข้างในพร้อมด้วยดาบที่ถืออยู่ในมือ และได้ลงมือฆ่าฟันทั้งผู้ชาย ผู้หญิงและเด็กอย่างไร้ความปราณี ส่วนทหารคนอื่นๆที่มีปืนก็ยิงไปยังผู้คนที่อยู่ที่ชั้นลอย คนพวกนี้จึงพังหลังคาจนเปิดออกเป็นช่องและกระโดดข้ามกำแพงเมืองที่สูงมากลงมาแล้วรีบวิ่งหนีเข้าไปในป่าเพื่อหาที่ปลอดภัย บางคนในพวกนี้ก็ได้รับบาดเจ็บจากกระสุนปืน ส่วนคนอื่น ๆนั้นก็ถูกแทงหรือถูกฟันด้วยดาบที่ศีรษะหรือที่แขน

แม้ว่าขณะที่การสังหารหมู่ได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว แต่อาจารย์โมเรลซึ่งเป็นนักเทศน์ก็ยังคงยืนอยู่ที่ธรรมาสน์และคอยเตือนสติประชาชนเหล่านั้นให้ยึดมั่นอยู่ในความเชื่อและอธิษฐานต่อพระเจ้าขอให้ทรงเมตตาพวกเขา อาจารย์โมเรลถูกจับและถูกนำตัวไปอยู่ต่อหน้าท่านดุก ท่านดุกได้คำรามออกมาว่า "มานี่! เจ้าเป็นผู้รับใช้ในที่แห่งนี้หรือ..? ใครได้ทำให้เจ้ากล้าหาญชาญชัยจนถึงกับกล้ามาล่อลวงผู้คนเหล่านี้ให้หลงไปจากทางที่ถูกต้อง" ผู้รับใช้คนนี้จะกล่าวว่า "ท่านครับ ข้าพเจ้าไม่ได้เป็นคนล่อลวง เพราะข้าพเจ้าได้เทศนาข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์แก่พวกเขาอย่างตรงไปตรงมาอยู่แล้ว" เมื่อท่านดุกรู้สึกว่าคุณค่าของท่านเป็นการโต้ตอบที่ไม่เห็นสอดคล้องกับความบ้าคลั่งอันเหี้ยมโหดของตน เขาจึงเริ่มใช้คำแข่งสาปโดยกล่าวว่า "ข่าวประเสริฐนั้นได้สอนให้ภักดีต่อเจ้าหน้าที่บ้านเมืองด้วยหรือ? ท่านผู้นำศาสนจักรของเมืองนี้ท่านจงไปเตรียมตะแลงแกงแขวนคอไว้ให้พร้อม และให้แขวนคอชายคนนี้เสียเถิด" เมื่อกล่าวเช่นนั้นแล้วผู้รับใช้พระเจ้าท่านนี้ก็ถูกมอบไว้ในมือของเจ้าพนักงาน 2 คนซึ่งได้ปฏิบัติต่อเขาอย่างเลวทราม พวกผู้หญิงในเมืองนั้นซึ่งเป็นพวกโรมันคาทอลิกที่โง่เขลาได้หยิบดินขึ้นมาปาใส่หน้าเขา และตะโกนโห่ร้องด้วยเสียงอันดังว่า "ฆ่ามัน! ฆ่าเจ้าคนต่ำช้านี้ซึ่งเป็นต้นเหตุที่ทำให้คนเป็นอันมากต้องตายไป"

ขณะเดียวกันนั้นเองท่านดุกก็ได้เดินเข้าไปในยุ่งฉาง พวกโปรเตสแตนต์ก็ยื่นพระคัมภีร์ที่ยิ่งใหญ่ ซึ่งพวกเขาใช้ในการนมัสการพระเจ้าให้ท่านดุกพิจารณา ท่านดุกก็รับมาถือไว้ในมือและได้เรียกพระคาดินัลซึ่งเป็นน้องชายของท่านให้มาหาและกล่าวว่า "ดูสิ หนังสือของพวกฮุกินอทนี่ เป็นหนังสืออะไรกันแน่?" เมื่อพระคาดินัลได้ดูหนังสือเล่มนั้นแล้วก็กล่าวว่า "หนังสือเล่มนี้มีแต่เรื่องที่ประเสริฐทั้งสิ้นเพราะว่าหนังสือเล่มนี้คือพระคัมภีร์บริสุทธิ์นั่นเอง" ท่านดุกก็ขุ่นเคืองใจที่น้องชายของท่านมีความคิดเห็นในเรื่องนี้แตกต่างจากท่าน ท่านดุกจึงเกิดความเดือดดาลขึ้นมา และได้ตะคอกขึ้นว่า "อะไรนะ..! พระคัมภีร์บริสุทธิ์ในปัจจุบันนี้หรือ..? พระเยซูคริสต์ได้ทนทุกข์ทรมานผ่านมาตั้ง 1,500 ปีแล้ว หนังสือเหล่านี้จะได้รับการพิมพ์ขึ้นเมื่อ 1 ปีที่ผ่านมาเอง แล้วท่านจะมาพูดได้ยังไงละว่า นี่เป็นหนังสือข่าวประเสริฐ? ท่านกำลังพูดในสิ่งที่ตัวเองไม่รู้สินะ"

การสังหารหมู่ก็ได้ดำเนินต่อไปเป็นเวลานาน 1 ชั่วโมงเต็ม ขณะที่พวกพลตราก็ยังคงเป่าแตรให้บุกเข้าโจมตี เมื่อเหยื่อสังหารคนหนึ่งคนใดได้ขอร้องให้เมตตาพวกเขาโดยเห็นแก่ความรักขององค์พระเยซูคริสต์ พวก

ฆาตกรก็จะตอบด้วยความดูหมิ่นเหยียดหยามว่า "เจ้าอ้างพระนามของพระคริสต์ เดียวนี้พระคริสต์ของพวกเจ้าอยู่ที่ไหนล่ะ?"

การสังหารหมู่ในครั้งนี้มีคนพลีชีพไป 50-60 คน นอกจากนี้ก็ยังมีผู้บาดเจ็บอีกประมาณ 250 คนซึ่งบางคนในจำนวนนี้ก็ถึงแก่ความตายด้วย มีคนหนึ่งต้องสูญเสียขาไปข้างหนึ่ง อีกคนหนึ่งเสียแขนไปข้างหนึ่ง และอีกคนหนึ่งก็เสียนิ้วของตนไปหลายนิ้ว ผู้ถวายเงินสำหรับช่วยเหลือคนยากจนขัดสนซึ่งติดไว้ที่ประตูคริสตจักรโดยยึดไว้กับตะขอเหล็ก 2 ตัวภายในมีเงิน 12 ปอนด์ได้ถูกตัดออกจากที่ของมันและไม่เคยถูกนำกลับมาติดไว้ที่เดิมเลย

ผู้รับใช้พระเจ้าคนนั้นก็ถูกคุมขังไว้อย่างใกล้ชิด และถูกขู่ว่าจะพวกเขาจะจับตัวท่านยึดใส่กระสอบและถ่วงให้จมน้ำตายเสีย อย่างไรก็ตามท่านได้รับการปล่อยตัวให้เป็นอิสระในวันที่ 8 พฤษภาคม ค.ศ. 1563 ตามคำร้องเรียนอย่างเอาจริงเอาจังของเจ้าชายแห่งเมืองพอร์ตเทียน

เหตุการณ์โดยย่อเกี่ยวกับเมืองแซนเซอระหว่างที่ถูกปิดล้อม

แซนเซอเร็เป็นเมืองเล็ก ๆ เมืองหนึ่งซึ่งอยู่ในเขตรับผิดชอบของแคว้นเซอร์ ตั้งอยู่ด้านซ้ายของริมฝั่งแม่น้ำลัวร์ เป็นสถานที่ซึ่งพวกคริสเตียนที่สตัยซื่อได้หนีไปลี้ภัยใน ปี ค.ศ. 1573 เมืองนี้ได้ถูกพวกศัตรูปิดล้อมไว้โดยรอบตั้งแต่เดือนเมษายน และเนื่องจากการถูกปิดล้อมไว้อย่างนี้เองในไม่ช้าชาวเมืองก็ขาดแคลนอาหารจึงได้ไปรวบรวมลา และล่อที่มีอยู่ในเมืองนั้นมาเป็นอาหารซึ่งลาและล่อพวกนี้ก็ถูกจับกินหมดภายในเวลาไม่ถึงหนึ่งเดือนแล้วเขาจึงฆ่าม้าและสุนัขเป็นอาหาร และหลังจากสัตว์พวกนี้หมดแล้วเขาก็ไล่จับพวกแมว หนูบ้าน หนูนา ตัวตุ่น และสัตว์อื่น ๆ รวมทั้งแมลงทุกชนิดที่พวกเขาสามารถจับได้ เมื่อกินสัตว์พวกนี้หมดแล้ว พวกเขาก็ประทังชีวิตด้วยการกินหนังวัว หนังแกะ แผ่นหนังที่ใช้เขียนหนังสือ รองเท้าเก่า ๆ กีบของม้าและวัว เขาสัตว์ที่ใช้ประดับบ้านและโคมไฟ เชือก สายบังเหียนม้าและเข็มขัดหนัง พอใกล้จะถึงสิ้นเดือนมิถุนายนชาวเมืองจำนวน 1 ใน 3 ส่วนที่ถูกปิดล้อมไว้ก็ไม่มีอาหารจะกินอีกแล้ว จนกระทั่งต้องไปหาเมล็ดของต้นป่านมาบดในครกทำเป็นขนมปัง และพวกเขาก็ได้ทำเช่นเดียวกันนี้กับพืชทุกชนิดโดยนำไปผสมกับรำข้าวด้วย

เด็กทุกคนที่มีอายุต่ำกว่า 12 ปีก็ตายอย่างน่าเวทนาเนื่องจากไม่สามารถจะทนกับการขาดแคลนอาหารนี้ได้มีเด็กชายอายุ 10 ขวบคนหนึ่งซึ่งเกือบจะตายอยู่แล้ว เมื่อเขาเห็นบิดามารดาของเขาร้องไห้คร่ำครวญต่อเขา เด็กน้อยจึงกล่าวแก่บิดามารดาว่า "ทำไมแม่ จึงถึงต้องร้องไห้คร่ำครวญด้วยล่ะ เพราะเห็นลูกอดอยากจนใกล้ตายเช่นนี้หรือ ? ลูกไม่ได้ขออาหารเลยแม้แต่น้อยเพราะลูกทราบดีว่าแม่ไม่มีอาหารแล้ว แต่เมื่อเห็นอยู่แล้วว่าเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าที่ลูกจะต้องตายไปในสภาพนี้ก็ให้เราขอบพระคุณสำหรับสิ่งนี้ด้วยกันเถิด ลาซาร์สชายผู้ชอบธรรมคนนั้นไม่ได้ตายเพราะขาดอาหารหรือ ? ลูกไม่ได้อ่านพบเรื่องนี้ในพระคัมภีร์ของลูกหรือ?" เมื่อกล่าวคำเหล่านี้จบลงเด็กน้อยคนนั้นก็สิ้นลมหายใจ

จากเหตุการณ์นี้ประชาชนไม่ได้ตายไปหมดทุกคนเนื่องจากการขาดอาหาร เพราะว่ามีคนเก็บมาบางตัวไว้

สำหรับใช้งานและเก็บแม่วัว 6 ตัวไว้สำหรับบริดนมเพื่อเลี้ยงดูเด็กทารกที่ยังแบเบาะ ต่อมาสัตว์เหล่านี้ได้ถูกฆ่าเอาเนื้อส่งไปขายเพื่อบรรเทาทุกข์ให้แก่ผู้รอดชีวิตเหล่านั้น ข้าวสาลีหนัก 1 ปอนด์ (ประมาณครึ่ง กิโลกรัม) เขาขายในราคาครึ่งคราวน์

มีคนไม่เกิน 84 คนที่ต้องตายด้วยน้ำมือของศัตรู แต่มีคนมากกว่า 500 คนที่ตายอย่างน่าอนาถเนื่องจากการขาดแคลนอาหารนั้น มีทหารของเมืองนั้นเป็นจำนวนมากที่ได้หลบหนีออกจากเมืองไปเพื่อหลีกเลี่ยงจากการอดอาหารตายอย่างช้า ๆ โดยเลือกที่จะตายด้วยคมดาบคมดาบของศัตรูมากกว่าที่จะต้องตายแบบนั้น ทหารบางคนในพวกนี้ถูกฆ่าตาย ส่วนทหารคนอื่น ๆ นั้นก็ถูกจับไปขังคุก ทหารที่เหลืออยู่นอกนั้นก็ถูกประหารชีวิตทันที

ดูเหมือนว่าความหวังทุกอย่างได้ถูกตัดขาดจากพวกเขาเสียแล้ว และความตายกำลังเตรียมจะตะครุบชีวิตพวกเขาทุกคนอยู่แล้ว เพราะเหตุว่ากษัตริย์แห่งประเทศฝรั่งเศสไม่ยอมใจอ่อนกับสภาพอันเลวร้ายของพวกเขา แต่กลับทรงโกรธแค้นเมื่อเห็นความกล้าหาญของคนเหล่านั้นถึงกับจึงได้ทรงสาบานไว้ว่าจะทำให้พวกเขาอดอยากจนต้องกินเลือดกินเนื้อกันเองเลยทีเดียว แต่การที่ท่านตุ๊กแห่งเมืองแอนจูได้รับเลือกให้ขึ้นครองราชบัลลังก์ของประเทศโปแลนด์ก็ทำให้เกิดความสงบสุขโดยทั่วไป และพวกโปรเตสแตนต์ก็ได้ยินดีกับการมีเสรีภาพในการประพฤติปฏิบัติตัวอยู่ในกรอบแห่งความเชื่อของตนเองอีกครั้งหนึ่งโดยไม่ต้องถูกข่มเหง อย่างน้อยก็เป็นชั่วระยะเวลาหนึ่ง

เกร็ดชีวิตเกี่ยวกับกาลิเลโอ

แม้แต่กลุ่มบุคคลที่มีชื่อเสียงที่สุดในด้านวิทยาศาสตร์และปรัชญาก็ยังไม่พ้นจากการถูกเพ่งเล็งของพวกที่หลงระเหิงในอำนาจอย่างบ้าคลั่ง กาลิเลโอซึ่งเป็นนักดาราศาสตร์และนักคณิตศาสตร์ที่มีชื่อเสียงโด่งดังในสมัยนั้นเป็นคนแรกที่ประสบความสำเร็จในการใช้กล้องโทรทรรศน์ส่องดูเทหวัตถุบนท้องฟ้าและค้นพบความจริงเกี่ยวกับการเคลื่อนที่ของดวงดาวต่าง ๆ เขาได้ค้นพบว่าดวงอาทิตย์เป็นศูนย์กลางของการโคจรของโลกและดาวเคราะห์ทั้งหลาย และเนื่องจากการค้นพบที่ยิ่งใหญ่นี้เองกาลิเลโอจึงถูกนำตัวมาอยู่ต่อหน้าศาลสอบสวนและลงโทษและได้ถูกคุกคามจากอันตรายในการที่จะได้รับโทษถึงขั้นประหารชีวิตอยู่ชั่วระยะเวลาหนึ่งทีเดียว

หลังจากที่ศาลสอบสวนและลงโทษได้ใช้เวลาอย่างยาวนานในการพิจารณาทบทวนข้อเขียนของกาลิเลโอด้วยความขัดเคืองใจเป็นอย่างยิ่ง ในที่สุดคนเหล่านั้นก็ตัดสินใจให้มีการประณามการค้นพบครั้งสำคัญของกาลิเลโอในหลาย ๆ เรื่องว่าเป็นเรื่องที่เกิดจากความบังเอิญอย่างร้ายแรง คณะผู้สอบสวนและลงโทษจึงได้มีมติเป็นเอกฉันท์ที่จะประกาศข้อหาแก่ท่านว่า "กาลิเลโอ โดยเหตุที่เจ้าบังอาจเขียนเรื่องต่าง ๆ และเชื่อตามที่เจ้าเขียนเช่นนั้น เจ้าจึงตกเป็นผู้ต้องสงสัยอย่างยิ่งว่า จะเป็นผู้ที่มีความเชื่อออกนอกกลุ่มนอกทางจากศาสนจักรอันศักดิ์สิทธิ์โดยเหตุที่เจ้าเชื่อและยอมรับหลักคำสอนที่ผิด ๆ ว่าเป็นความจริง ซึ่งเป็นหลักคำสอนที่ขัดแย้งกับคัมภีร์อันศักดิ์สิทธิ์กล่าวคือ ความเชื่ออย่างผิด ๆ ที่ว่าดวงอาทิตย์เป็นศูนย์กลางการโคจรของโลก และดวงอาทิตย์ไม่ได้เคลื่อนที่จากทิศตะวันออกไป

ทางทิศตะวันตก และความเชื่อที่ว่าโลกเองก็เคลื่อนที่และไม่ได้เป็นศูนย์กลางของจักรวาล"

เพื่อจะรักษาชีวิตไว้ กาลิเลโอจึงจำต้องยอมรับว่าท่านได้กระทำผิดในเรื่องที่คิดว่าโลกโคจรรอบดวงอาทิตย์ และได้ยอมให้คำสัตย์ปฏิญาณว่า "ในอนาคตต่อไปภายหน้า ข้าพเจ้าจะไม่กล่าวหรือยืนยัน ไม่ว่าโดยจะเป็นคำพูดหรือข้อเขียนใด ๆ ที่จะทำให้ตัวข้าพเจ้าเองต้องตกเป็นผู้ต้องสงสัยเช่นนี้อีก" กล่าวกันว่าทันทีที่กาลิเลโอกล่าวคำสัตย์ปฏิญาณตามที่ถูกบังคับนี้เสร็จแล้วท่านก็หันมากระซิบกับเพื่อนคนหนึ่งที่ยืนอยู่ข้าง ๆ กันนั้นว่า "แต่โดยสรุปแล้วโลกก็ยังเคลื่อนที่อยู่ดีนั่นแหละ"

บทที่ 6

เรื่องราวเกี่ยวกับการข่มเหงในประเทศอิตาลี

ภายใต้อำนาจของศาสนจักรโรมันคาทอลิก

โดยมีสันตะปาปาเป็นประมุข

ขณะนี้เรากำลังจะเข้าสู่เหตุการณ์เกี่ยวกับการข่มเหงในประเทศอิตาลี ประเทศซึ่งเป็นศูนย์กลางของศาสนจักรโรมันคาทอลิกที่ประทับของสันตะปาปา แหล่งของความเชื่อผิด ๆ ที่ได้แพร่กระจายออกไปยังประเทศต่าง ๆ และได้ล่อลวงจิตใจของคนเป็นอันมากให้หลงไป ทั้งยังได้ก่อเมฆหมอกแห่งความเชื่อที่มลายและอคติมาบดบังความเข้าใจของมนุษยชาติให้ไขว้เขวไปเสียหมด

เรื่องราวเกี่ยวกับการข่มเหงที่เราจะมาศึกษาและติดตามร่วมกันนี้เป็นการข่มเหงและความโหดร้ายทารุณที่ก่อขึ้นโดย อำนาจของสันตะปาปาโดยตรง อำนาจของศาลสอบสวนและลงโทษ โดยอคติและความใจแคบของเจ้าผู้ครองนครหลาย ๆ พระองค์ในประเทศอิตาลีนั่นเอง

ในคริสต์ศตวรรษที่ 12 การข่มเหงในช่วงแรกภายใต้อำนาจของสันตะปาปาและคณะบาทหลวงได้เริ่มต้นขึ้นในประเทศอิตาลี ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่สันตะปาปาเป็นชาวอังกฤษชื่อ เอเรียน เหตุการณ์ต่าง ๆ ได้เริ่มก่อตัวขึ้นจากจุดเริ่มต้นดังต่อไปนี้

อาร์โนลด์ ซึ่งเป็นผู้มีการศึกษาและเป็นผู้กล่าวสุนทรพจน์ได้อย่างยอดเยี่ยมของเมืองเบร์สเซีย ท่านเดินทางมายังกรุงโรมและได้มีใจกล้าที่จะเทศนาต่อต้านความเสื่อมทรามและพิธีกรรมใหม่ที่คืบคลานเข้ามาในคริสตจักร ท่านสามารถเทศนาและให้เหตุผลได้อย่างชัดเจน สอดคล้องกัน และแสดงออกถึงแก่นแท้ของหลักความเชื่ออันบริสุทธิ์ออกมาได้อย่างแท้จริงจนทำให้คณะวุฒิสมาชิกแห่งสภาการปกครองและผู้คนเป็นอันมากพากันเห็นชอบและชื่นชมกับหลักคำสอนของท่านเป็นอย่างยิ่ง

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทำให้สันตะปาปาเอเรียนรู้สึกไม่พอใจยิ่งนักจนถึงกับออกคำสั่งอาร์โนลด์ออกไปเสียจากกรุงโรมทันทีในฐานะที่ท่านถือในกายความเชื่อที่ออกนอกกลุ่มนอกทาง อย่างไรก็ตามอาร์โนลด์ไม่ได้กระทำตามคำสั่งดังกล่าวเนื่องจากคณะวุฒิสมาชิกแห่งสภาการปกครองและบุคคลสำคัญบางคนได้ยื่นมือเข้ามาปกป้องท่านและพากันขัดขืนสิทธิอำนาจของสันตะปาปา

สันตะปาปาจึงประกาศว่ามีการต่อต้านสิทธิอำนาจของศาสนจักรในกรุงโรม ซึ่งได้ทำให้คณะบาทหลวงเข้ามาใกล้เกลี้ยและจัดการในเรื่องนี้ สันตะปาปาจึงพยายามชักจูงคณะวุฒิสมาชิกและผู้คนที่พากันเลิกล้มจุดยืนใหม่และยอมให้เนรเทศอาร์โนลด์ออกไปจากกรุงโรมเสีย ในที่สุดข้อเสนอนี้ก็เป็นที่เห็นชอบท่ามกลางคนเหล่านั้น เมื่อการกลับกลายเป็นเช่นนี้อาร์โนลด์จึงได้ถูกเนรเทศออกนอกราชอาณาจักรแห่งประเทศอิตาลี ท่านจึงเดินทางไปยัง

ประเทศเยอรมัน แต่ท่านก็ยังคงเทศนาต่อต้านสันตะปาปาและเปิดเผยถึงความผิดของศาสนจักรแห่งกรุงโรมที่มีอยู่ มากมายหลายข้อและเป็นข้อที่สามารถเห็นได้อย่างชัดเจน

ด้วยเหตุนี้สันตะปาปาเอเรียนผู้กระหายที่จะเห็นเลือดของอาร์โนลด์จึงได้พยายามอยู่หลายครั้งหลายคราที่จะจับท่านให้มาอยู่ในกำมือของเขา แต่อาร์โนลด์ก็สามารถหลีกเลี่ยงบ่วงแร้วที่วางไว้ดักท่านได้เป็นเวลานานทีเดียว อย่างไรก็ตามในที่สุดเมื่อถึงวาระที่รัชทายาทเฟร็ดเดอริค บาร์บารอสซาจะก้าวขึ้นครองราชย์สมบัติเดลิงวาล์ยเป็น จักรแห่งกรุงโรมนั่นเอง พระองค์ได้ร้องขอให้สันตะปาปาเป็นผู้สวมมงกุฎให้แก่พระองค์ด้วยมือของเขาเอง สันตะปาปาก็ยินยอมทำตามพระประสงค์ของพระองค์ แต่ในขณะที่เดียวกันเขาก็ทูลขอความช่วยเหลือจากพระองค์ โดยได้ขอให้พระองค์ทรงจัดการนำอาร์โนลด์ให้มาอยู่ในกำมือของเขา จักรพรรดิองค์ใหม่จึงรีบออกคำสั่งให้ไปจับ ตัวนักเทศน์ผู้เคราะห์ร้ายมาให้หมอบให้แก่สันตะปาปา และในไม่ช้าอาร์โนลด์ก็ต้องพลีชีพให้แก่ความคลั่งแค้นของ สันตะปาปาเอเรียน อาร์โนลด์ถูกแขวนคอและศพก็ถูกเผาจนกลายเป็นเถ้าถ่านที่เมืองอูเปรีย เพื่อนฝูงและผู้ร่วม ทำการกับท่านอีกหลายคนต่างก็ได้รับชะตากรรมในลักษณะเดียวกับท่าน

เอ็นซินาส ซึ่งมีพื้นเพเป็นชาวสเปนแต่ได้ถูกส่งตัวไปที่กรุงโรมเพื่อรับการอบรมเลี้ยงดูตามความเชื่อของ ศาสนจักรโรมันคาทอลิก แต่เมื่อท่านได้มีโอกาสสนทนากับพวกที่มีความเชื่อแบบปฏิรูปบางคนและได้อ่านข้อเขียน ที่พวกเขาฝากไว้ให้ท่านอ่าน ท่านก็เปลี่ยนความเชื่อไปเป็นโปรเตสแตนต์ ในที่สุดก็มีผู้ล่วงรู้เรื่องนี้เข้าญาติคนหนึ่ง ของท่านเองได้ไปฟ้องร้องให้ดำเนินคดีกับท่าน เอ็นซินาสจึงถูกเผาตามคำสั่งของสันตะปาปาและมดิลบของคณะ พระคาถินัลทั้งหลาย เมื่อท่านพลีชีพไปแล้วน้องชายของท่านก็ถูกจับกุมในเวลาไล่เลี่ยกันโทษฐานที่มีพระคัมภีร์เป็น ภาษาสเปนไว้ในครอบครอง แต่ก่อนที่กำหนดเวลาสำหรับการประหารจะมาถึง เขาก็พบวิธีที่จะหลบหนีออกจาก คุกและแอบไปลี้ภัยอยู่ในประเทศเยอรมัน

ฟานินัส เป็นฆราวาสธรรมดา ๆ ที่มีการศึกษาคนหนึ่ง ท่านได้อ่านหนังสือหลายเล่มที่ได้แย้งในเรื่องหลัก ความเชื่อจนท่านได้หันไปมีความเชื่อตามแบบปฏิรูป มีผู้นำเรื่องที่เกิดขึ้นไปแจ้งให้สันตะปาปารับทราบ ฟานินัสจึง ถูกจับกุมและคุมขังไว้ในคุก ภรรยา ลูก ๆ และญาติพี่น้องของท่านได้มาเยี่ยมท่านขณะที่ท่านถูกคุมขังอยู่นั้น ความ สะเทือนใจก็ทำให้ท่านถึงกับยอมละทิ้งความเชื่อของท่านเสียเพื่อจะได้รับการปลดปล่อยให้มีอิสรภาพ แต่ทันทีที่ ฟานินัสเป็นอิสระจากการคุมขังนั่นเองจิตใจของท่านก็กลับฟ้องท่านท่านจึงรู้สึกถึงโซ่ตรวนอันหนักอึ้งจนสุดจะทน ทนซึ่งเป็นน้ำหนักของพันธนาการแห่งความรู้สึกผิดชอบชั่วดีในมโนธรรมของท่านนั่นเอง ความประหวั่นพรั่นพรึงก็ มากจนกระทั่งท่านทนแบกรับไว้อีกต่อไปไม่ไหวท่านจึงยอมหันกลับจากการละทิ้งความเชื่อที่ถูกต้องและประกาศ ตัวว่าท่านมั่นใจถึงความผิดของศาสนจักรแห่งกรุงโรมได้อย่างเต็มที่ และเพื่อจะแก้ตัวจากหลงผิดไปชั่วขณะ บัดนี้ ท่านจึงยอมทำทุกวิถีทางที่ท่านสามารถจะทำได้เต็มที่และอย่างเปิดเผยเพื่อชักนำให้คนเป็นอันมากกลับใจมา เป็นพวกโปรเตสแตนต์ ความพยายามของฟานินัสก็ประสบความสำเร็จอย่างยิ่ง แต่การดำเนินการเหล่านี้ได้ทำให้ ท่านถูกจับไปขังอีกเป็นครั้งที่ 2 พวกเขาได้ยื่นข้อเสนอว่าจะละเว้นชีวิตและปลดปล่อยให้ท่านมีอิสรภาพถ้าท่าน ยอมละทิ้งความเชื่อเดิมอีกครั้ง แต่คราวนี้ฟานินัสปฏิเสธข้อเสนอนี้ด้วยความดูหมิ่นเหยียดหยามโดยท่านได้กล่าว

ว่า ตัวท่านเองรู้สึกสะอิดสะเอียนกับชีวิตที่ได้มาด้วยเงื่อนไขดังกล่าวเป็นอย่างยิ่ง

เมื่อถูกถามว่าเหตุใดท่านจึงแข็งขันที่จะยืนกรานตามความคิดของท่านเองอย่างดื้อดึงและปล่อยให้ภรรยาและลูก ๆ ต้องจมปลักอยู่กับความทุกข์ทรมานใจเช่นนี้? ฟานินัสตอบว่า "ข้าพเจ้าไม่ได้ปล่อยให้พวกเขาจมปลักอยู่กับความทุกข์ทรมานใจเลย ข้าพเจ้าได้มอบพวกเขาให้อยู่ในความดูแลของผู้ที่ไว้วางใจได้อย่างดีเลิศ" คนที่ตั้งคำถามนี้ขึ้นมาได้ย้อนกลับไปอีกด้วยความประหลาดใจว่า "ผู้ใดหรือที่ไว้วางใจได้?" และสำหรับคำถามนี้ฟานินัสได้ตอบกลับไปว่า "ข้าพเจ้าหมายถึงองค์พระเยซูคริสต์เจ้า และข้าพเจ้าคิดว่าข้าพเจ้าคงไม่

สามารถจะหาผู้ดูแลพวกเขาได้ดีกว่านี้อีกแล้ว" ในวันประหารชีวิต ฟานินัสก็แสดงอาการร่าเริงออกมาอย่างเห็นได้ชัด ซึ่งผู้สังเกตการณ์คนหนึ่งทนเก็บความสงสัยไว้ไม่ไหวจึงได้ถามขึ้นมาว่า "ช่างเป็นเรื่องที่น่าแปลกใจจริง ๆ ที่ท่านแสดงอาการเปรมปรีดีออกมาในสถานการณ์หน้าสีหน้าขวานเช่นนี้ แม้แต่ในขณะที่องค์พระเยซูคริสต์เองก่อนที่จะเผชิญกับความตาย พระองค์ก็ตกอยู่ในสภาพที่ทุกข์ทรมานใจอย่างเหลือล้นจนถึงขนาดที่พระเสโท (เหงื่อ) ไหลออกมาเป็นโลหิตและน้ำเลยที่เดียว" ฟานินัสได้ตอบว่า "พระคริสต์ทรงแบกรับความเจ็บปวดและความทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัสในทุกรูปแบบโดยการเผชิญกับนรกและความตายเพราะเห็นแก่เรา และโดยการที่พระองค์ทรงรับความทรมานอย่างใหญ่หลวงนี้เองคนเหล่านั้นที่เชื่อในพระองค์อย่างแท้จริงก็จะหลุดพ้นจากการหวาดกลัวนรกและความตายได้อย่างสิ้นเชิง" ฟานินัสได้ถูกจับแขวนคอ จากนั้นศพของท่านก็ยังถูกเผาจนกลายเป็นเถ้าถ่านแล้วถูกนำไปโปรยให้ลอยกระจัดกระจายไปตามลมอีกด้วย

โดมินิคัส ซึ่งเป็นทหารที่มีการศึกษา เมื่อท่านได้อ่านข้อเขียนหลายเรื่องที่ได้แย้งเกี่ยวกับหลักความเชื่อ ท่านจึงยอมเปลี่ยนความเชื่อไปเป็นโปรเตสแตนต์ที่ร้อนรนในทางของพระเจ้าและได้ปลีกตัวไปหลบอยู่เสียที่เมืองพลาเซ็นเทีย และที่เมืองนี้เองท่านได้เทศนาข่าวประเสริฐอย่างตรงไปตรงมาให้ที่ประชุมซึ่งมีคนเป็นอันมากได้เข้ามาร่วมฟังท่านแบ่งปันพระวจนะของพระเจ้า มีอยู่วันหนึ่งโดมินิคัสได้กล่าวสรุปในตอนท้ายของคำเทศนาของท่านว่า "ถ้าที่ประชุมเข้ามาร่วมประชุมในวันพรุ่งนี้ ข้าพเจ้าจะอธิบายถึงลักษณะของผู้ทรยศต่อพระคริสต์ให้ท่านทั้งหลายได้รับทราบ และจะระบายสี่สรรค์ของมันตามความเป็นจริงให้ท่านทั้งหลายทราบว่ามันมีรูปร่างลักษณะอย่างไรได้อย่างชัดเจน"

วันรุ่งขึ้น มีฝูงชนกลุ่มใหญ่เข้ามาร่วมประชุมกันในวันนั้น แต่ขณะที่โดมินิคัสกำลังจะเริ่มเทศนาอยู่นั้นเอง ผู้รักษาภูมายบ้านเมืองคนหนึ่งก็วิ่งขึ้นไปบนเวทีธรรมาสน์และกุมตัวโดมินิคัสไว้ซึ่งท่านก็ยอมให้จับกุมแต่โดยดี ขณะที่ท่านเดินไปกับผู้รักษาภูมายบ้านเมืองคนนั้นท่านก็ได้กล่าวขึ้นด้วยข้อความว่า "ตอนแรก ข้าพเจ้ายังสงสัยว่า ทำไมพญามารถึงปล่อยข้าพเจ้าไว้เนิ่นนานเช่นนี้?" และเมื่อท่านถูกนำตัวไปสอบสวน คำถามที่พวกเขาถามท่านก็คือ "เจ้าจะยอมทิ้งหลักคำสอนของเจ้าไหม?" โดมินิคัสได้ตอบคำถามดังกล่าวว่า "หลักคำสอนของข้าพเจ้าหรือ?!? ข้าพเจ้าไม่มีและไม่เคยถือรักษาหลักคำสอนของตนเองเลย ทุกสิ่งที่ข้าพเจ้าเทศนานั้นเป็นหลักคำสอนของพระเยซูคริสต์ และข้าพเจ้าก็ยอมสละเลือดเนื้อและชีวิตเพื่อปกป้องหลักคำสอนเหล่านี้ด้วย ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นความชื่นชมยินดีที่จะได้รับความทุกข์ทรมานเพราะเห็นแก่องค์พระผู้ไถ่ของข้าพเจ้า" แล้วพวกเขาก็ได้ใช้วิธีการทุกอย่างเพื่อจะ

ทำให้โดมินิคัสยอมที่จะละทิ้งความเชื่อของท่านและหันกลับไปรับเอาความเชื่อผิด ๆ ของศาสนจักรแห่งกรุงโรม แต่เมื่อพวกเขาเห็นว่าการชกแจงและการแสดงอาการชมชู่อาฆาตมาดร้ายใช้ไม่ได้ผล ท่านจึงถูกตัดสินประหารชีวิต และได้ถูกแขวนคอตายกลางตลาดในเมืองนั่นเอง

กาลิสิอัส สุภาพบุรุษชาวโปรเตสแตนต์ซึ่งอาศัยอยู่ใกล้ ๆ กับปราสาทเซนต์แอนเจโล่ ท่านได้ถูกจับกุมด้วยเหตุจากความเชื่อของท่าน เพื่อนฝูงของท่านจึงใช้ความพยายามอย่างที่สุดมากมายหลายประการจนสามารถทำให้ท่านละทิ้งความเชื่อดั้งเดิมและยอมเห็นชอบกับหลักคำสอนอันมงายที่เผยแพร่โดยศาสนจักรแห่งกรุงโรม อย่างไรก็ตามเมื่อกาลิสิอัสได้สติกลับคืนมาและสำนึกถึงความผิดของท่านท่านก็ได้ประกาศขอหันกลับจากการละทิ้งความเชื่อของตนอย่างเปิดเผยต่อหน้าคนทั้งปวง ท่านจึงถูกจับกุมและถูกพิพากษาให้นำตัวท่านไปเผาเสียด้วยไฟ เพราะฉะนั้นท่านจึงถูกล่ามโซ่ไว้กับไม้ที่ปักอยู่บนพื้น ท่านได้ถูกปล่อยให้อยู่ในสภาพนี้หลายชั่วโมงก่อนที่จะถูกจุดขึ้นที่ไม้พินเหล่านั้นเพื่อให้ภรรยา ญาติพี่น้อง และเพื่อนฝูงที่ห้อมล้อมอยู่นั้นได้มีโอกาสเกลี้ยกล่อมและพูดจาหวานล่อมให้ท่านเลิกล้มความผิดของท่านเสีย อย่างไรก็ตามกาลิสิอัสยังคงรักษาความมั่นคงอันเด็ดเดี่ยวในความเชื่อของท่านไว้อย่างเหนียวแน่นและได้อ้อนวอนให้เพชรฆาตลงมือจุดไฟที่ไม้เพื่อเผาท่านเสียเลย ในที่สุดเพชรฆาตก็ยอมทำตามความประสงค์ของท่าน และในไม่ช้ากาลิสิอัสก็ถูกเผาผลาญไปในเปลวไฟซึ่งได้ไหมลุกไหม้อย่างรวดเร็วอย่างน่าอัศจรรย์ใจและทำให้ท่านเสียชีวิตภายในเวลาไม่กี่นาทีเท่านั้น

หลังจากที่สุภาพบุรุษท่านนี้พลีชีพไปไม่นานนักก็มีพวกโปรเตสแตนต์อีกจำนวนมากที่ถูกประหารชีวิตเพราะความเชื่อของพวกเขาในหลาย ๆ ส่วนของประเทศอิตาลี ซึ่งนี่ถือเป็นข้อพิสูจน์ที่แน่ชัดถึงความเชื่ออย่างเอาจริงเอาจังของพวกเขาโดยการพลีชีพนี้เอง

เหตุการณ์เกี่ยวกับการชมเหงในแคว้นโบฮีเมีย และในประเทศเยอรมันภายใต้อำนาจของสันตะปาปา

การที่พวกโรมันคาทอลิกได้ใช้ความรุนแรงกับคริสตจักรทั้งหลายในแคว้นโบฮีเมีย (ซึ่งอยู่ในประเทศเช็กโกสโลวาเกีย) ทำให้สมาชิกของคริสตจักรเหล่านั้นต้องส่งผู้รับใช้พระเจ้า 2 คนและพี่น้องสมาชิกคริสเตียนอีก 4 คนไปยังกรุงโรมในปี ค.ศ.977 เพื่อขอให้สันตะปาปาช่วยหาทางผ่อนคลายความทุกข์แก่พวกเขา หลังจากที่เกิดความล่าช้าอยู่ชั่วระยะเวลาหนึ่ง ข้อเรียกร้องของพวกเขาก็ได้รับการตอบสนองตามที่ขอมานั้น ความทุกข์โศกของพวกเขาก็ได้บรรเทาเบาบางลง มีระบุเอาไว้โดยเฉพาะเจาะจงอยู่ 2 เรื่องที่พวกเขาได้รับการยินยอมให้สามารถกระทำได้ก็คือ การได้รับอนุญาตให้จัดการน้สการพระเจ้าโดยใช้ภาษาของพวกเขาเอง และอนุญาตให้คริสเตียนธรรมดาสามารถรับจอกน้ำองุ่นในพิธีมหาสนิทได้ด้วย (ตามธรรมเนียมสำหรับพิธีมหาสนิทอันศักดิ์สิทธิ์ของคาทอลิกนั้นมีแต่บาทหลวงผู้ประกอบพิธีเท่านั้นที่สามารถจะรับจอกเหล้าองุ่นของเขาได้)

อย่างไรก็ตามอีกไม่นานต่อมา ได้เกิดการโต้เถียงกันอย่างรุนแรงขึ้นอีก สันตะปาปาคนแล้วคนเล่าที่สืบ

ตำแหน่งต่อ ๆ กันมาได้พยายามใช้อำนาจทั้งหมดที่เขามีอยู่ขึ้นเพื่อจะครอบงำความคิดของชาวโบฮีเมียให้ได้ ชาวโบฮีเมียจึงพยายามต่อสู้ดิ้นรนด้วยจิตใจที่เข้มแข็งและเด็ดเดี่ยว เพื่อจะรักษาเสรีภาพในการนมัสการของพวกเขาไว้

ในปี ค.ศ.1375 มีคณะบุคคลที่เป็นเพื่อนกันบางคนซึ่งมีความร้อนรนในการประกาศข่าวประเสริฐจึงได้ทำเรื่องร้องเรียนไปยังกษัตริย์ชาร์ลสแห่งประเทศโบฮีเมีย เพื่อทูลขอให้พระองค์ทรงเรียกให้มีการประชุมสภาเพื่อสอบสวนเรื่องการใช้อำนาจในทางที่ผิดซึ่งกำลังคืบคลานเข้ามาในคริสตจักรและมีผลกระทบต่อการปฏิรูปความเชื่อโดยทั่วไป กษัตริย์ชาร์ลสเองไม่ทราบว่าจะดำเนินการอย่างไร จึงได้ติดต่อขอคำแนะนำจากสันตะปาปา เมื่อสันตะปาปาทราบเรื่องเข้าก็รู้สึกโกรธแค้นกับเรื่องนี้เป็นอย่างยิ่ง และได้ตอบมาเพียงว่า "ให้ลงโทษพวกที่บังอาจประพฤติออกนอกกลุ่มนอกรีต" เมื่อเป็นเช่นนั้นกษัตริย์จึงได้เนรเทศทุกคนที่มีส่วนในการร้องเรียนดังกล่าว และเพื่อที่จะแสดงออกถึงความร้อนรนที่พระองค์มีต่อสันตะปาปา จึงได้ทรงออกกฎหมายอีกมากมายเพื่อจำกัดเสรีภาพในการนับถือศาสนาในประเทศนี้

อย่างไรก็ตาม เนื่องจากการถูกข่มเหงในแคว้นโบฮีเมียก็ยังไม่มากนักจนกระทั่งหลังจากที่จอห์น ฮัสส์และเจโรมแห่งกรุงปรากถูกเผาด้วยไฟแล้วการข่มเหงจึงเริ่มรุนแรงยิ่งขึ้นและมีจำนวนผู้พลีชีพก็เพิ่มจำนวนมากขึ้นเรื่อย ๆ นักปฏิรูปที่สำคัญทั้งสองท่านนี้ได้ถูกพิพากษาลงโทษและประหารชีวิตตามข้อเสนอของสันตะปาปาและคณะตัวแทนบาทหลวง

การพลีชีพของจอห์น ฮัสส์ กับ เจโรม แห่งกรุงปราก (เมืองหลวงของประเทศเช็กโกสโลวาเกีย) นั้นได้เพิ่มความเกลียดชังที่พวกคาทอลิกมีต่อคนที่มีความเชื่อแบบปฏิรูปมากยิ่งขึ้น ดังนั้นพวกเขาจึงต้องพลีชีวิตเพราะสาเหตุจากการเป็นคริสเตียนนั้น บุรุษผู้ยิ่งใหญ่และเคร่งครัดในทางของพระเจ้าทั้ง 2 ท่านนี้ได้ถูกพิพากษาลงโทษตามคำสั่งของสภาแห่งเมืองคอนสแตนซ์ ซึ่งตอนนั้นได้มีขุนนางคนสำคัญของแคว้นโบฮีเมียถึง 58 คนพยายามที่จะยื่นมือเข้าช่วยเหลือคนทั้ง 2 คนนี้ให้หลุดพ้นจากความตาย อย่างไรก็ตามทั้ง 2 คนได้ถูกเผาเสียด้วยไฟ และสันตะปาปาได้ร่วมมือกับสภาแห่งเมืองคอนสแตนซ์ในการออกคำสั่งให้คณะบาทหลวงโรมันคาทอลิกทุกแห่งตัดสามัคคีธรรมกับทุกคนที่รับเอาแนวความคิดของคนทั้งสอง หรือแม้แต่แสดงความสงสารในชะตากรรมของคนทั้งสอง ผลที่ตามมาเนื่องจากการออกคำสั่งเหล่านี้ก็ทำให้เกิดความขัดแย้งอย่างรุนแรงระหว่างพวกโรมันคาทอลิกกับพวกปฏิรูปที่เป็นชาวโบฮีเมีย และทำให้พวกปฏิรูปชาวโบฮีเมียต้องถูกข่มเหงอย่างรุนแรง

ส่วนที่กรุงปรากนั้นการข่มเหงก็รุนแรงสุดขีด จนในที่สุดพวกปฏิรูปที่ถูกบีบคั้นให้จนตรอกนั้นก็ได้ลุกขึ้นมาป้องกันตนเองโดยบุกเข้าโจมตีทำเนียบรัฐสภา และได้จับสมาชิกรัฐสภา 12 คนพร้อมด้วยโทษของเขายืนลงมาจากหน้าต่างหลายบานที่มีอยู่ในทำเนียบแห่งนั้น เมื่อสันตะปาปาทราบข่าวนี้จึงได้เดินทางไปยังเมืองฟลอเรนซ์ และได้ทำการตัดสามัคคีธรรมกับพวกปฏิรูปชาวโบฮีเมียต่อหน้าสาธารณะชนทั่วไป ซึ่งเท่ากับเป็นการปลุกเร้าให้จักรพรรดิแห่งประเทศเยอรมัน บรรดากษัตริย์ เจ้าชายและท่านตุ้คทั้งหลายลุกขึ้นจับอาวุธเพื่อกวาดล้างเผ่าพันธุ์นี้ให้สิ้นซากไป โดยที่พวกเขาได้รับการหนุนใจจากการสัญญาว่าแม้แต่คนที่ชั่วช้าที่สุดก็จะได้รับการอภัยโทษความผิดบาปทั้งสิ้น ถ้าคนนั้นสามารถฆ่าโปรเตสแตนต์ชาวโบฮีเมียได้แม้เพียงคนเดียวก็ตาม เรื่องนี้ก็ลงเอยด้วยสงครามนอง

เลือดเพราะมีเจ้าชายชาวโรมันคาทอลิกหลายองค์ได้รับหน้าที่ในการกวาดล้างประชาชนที่เขาเห็นว่าอยู่นอกกฎหมายนี้ ขณะเดียวกันชาวโบฮีเมียก็เตรียมพร้อมที่จะตอบโต้พวกเขาเหล่านั้นอย่างเข้มแข็งจนถึงที่สุด กองทัพโรมันคาทอลิกได้ชัยชนะเหนือกองกำลังของพวกเขาโปรเตสแตนต์ในการสู้รบที่เมือง -คัทเทินเบิร์ก จึงได้ควบคุมตัวนักโทษไปยังเมืองลิก 3 แห่งซึ่งอยู่ใกล้ ๆ เมืองนั้นและได้จับคนหลายร้อยคนโยนลงไปกองทั่วมกกันในเมืองเหล่านั้นทำให้พวกเขาต้องตายในสภาพที่น่าสลดหดหู่ยิ่งนัก

จักรพรรดิเฟอร์ดินานด์ ซึ่งมีความเกลียดชังต่อพวกโปรเตสแตนต์อย่างที่สุดก็ทรงดำริว่า พระองค์ยังคงซีซ่มเหงพวกเขาไม่เพียงพอจึงได้ตั้งศาลสูงสำหรับพวกนักปฏิรูป โดยใช้แผนการของศาลสอบสวนและลงโทษที่ทราบมาว่าพวกที่มีความเชื่อแบบปฏิรูปเหล่านี้จะต้องย้ายจากที่หนึ่งไปอยู่อีกที่หนึ่งและจะมีกองทหารติดตามไปด้วยเสมอ ศาลสูงนี้ส่วนใหญ่ประกอบด้วยพวกเยซูอิต (บาทหลวงที่มีตำแหน่งตามลำดับชั้นกลุ่มเยซูอิตในศาสนาโรมันคาทอลิก) ซึ่งคำตัดสินของพวกนี้จะไม่เปิดโอกาสให้มีการยื่นอุทธรณ์เลย คณะศาลสูงที่กระหายเลือดเหล่านี้ซึ่งติดตามด้วยกองทหารคุ้มกันได้เดินทางไปทั่วแคว้นโบฮีเมีย ซึ่งมักจะไม่ค่อยมีการสอบสวนและไม่ค่อยจะเห็นนักโทษกันบ่อยนัก เพราะพวกเขาอนุญาตให้พวกทหารฆาตกรรมพวกโปรเตสแตนต์ได้ตามอำเภอใจ แล้วค่อยรายงานเรื่องที่เกิดขึ้นต่อศาลสูงตามใจปรารถนาของตัวเอง

หลังจากนั้นไม่นานจักรพรรดิก็ออกคำสั่งลับให้จับกุมขุนนาง และผู้มีเกียรติทุกคนที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนความเชื่อของพวกโปรเตสแตนต์ พระองค์ได้ร่วมเสนอชื่อของเฟรดเดอริก ซึ่งเป็นท่านเค้าท์ผู้มีสิทธิที่จะเข้ารับการศึกษาจากเมืองโรนให้ขึ้นเป็นกษัตริย์แห่งแคว้นโบฮีเมีย

มีคนถูกจับกุมทันทีในคืนเดียวจำนวน 50 คนและถูกนำตัวไปยังปราสาทแห่งเมืองปราก ขณะเดียวกันทรัพย์สินของคนที่ไม่ได้อยู่ที่นั่นก็ถูกยึด และพวกเขาได้ถูกประกาศว่าเป็นคนนอกกฎหมาย และมีการนำชื่อของพวกเขาที่ไม่ได้อยู่ที่นั่นในวันจับกุมนั้นไปติดไว้ที่ตะแลงแกงแขวนคอ เพื่อเป็นเครื่องแสดงให้เห็นถึงความอัปยศต่อหน้าสาธารณชนทั่วไป

ภายหลังศาลสูงสำหรับพวกนักปฏิรูปก็ได้ดำเนินการที่จะพิจารณาคดีคนเหล่านั้นที่ถูกจับกุม ในจำนวนคณะผู้พิพากษาในศาลสูงนี้มีพวกโปรเตสแตนต์ 2 คนที่ได้ทั้งความเชื่อของตนได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้ทำการสอบสวนคนเหล่านั้นด้วย ผู้ทำการสอบสวนทั้ง 2 คนนี้ได้ถามคำถามที่ไร้สาระอย่างดูหมิ่นเหยียดหยาม ซึ่งทำให้ขุนนางผู้หนึ่งที่รักพระเจ้ารู้สึกไม่พอใจเป็นอย่างยิ่งจึงได้เดินออกมาเปิดอกของท่านออกพลาญเปล่งเสียงพูดออกมาอย่างดังว่า "พี่น้องนี้สิ แล้วตรวจดูหัวใจของข้าพเจ้า ท่านจะไม่พบสิ่งอื่นใดเลยนอกจากความรักในการนมัสการพระเจ้า และความรักในเสรีภาพเท่านั้น นี่เองเป็นแรงจูงใจที่ทำให้ข้าพเจ้าต้องออกมาต่อสู้ และข้าพเจ้าก็เต็มใจที่จะตายเพื่อปกป้องสิ่งเหล่านี้ด้วย"

เนื่องจากไม่มีนักโทษคนใดยอมทิ้งความเชื่อของตน หรือยอมรับว่าตัวเองได้กระทำความผิด ดังนั้นพวกเขาเหล่านี้จึงถูกประกาศว่ามีความผิดทุกคน อย่างไรก็ตามการพิพากษานั้นก็ขึ้นอยู่กับจักรพรรดินั่นเอง เมื่อกษัตริย์องค์นั้นได้อ่านชื่อของเขาทั้งหลาย และอ่านข้อหาที่มีต่อพวกเขาแล้ว พระองค์ก็ทรงพิพากษาทุกคนในลักษณะ ต่าง ๆ คำ

พิพากษาของพระองค์นั้นมีอยู่ 4 รูปแบบ ได้แก่ การประหารชีวิต, การเนรเทศ, การจำคุกตลอดชีวิต และถ้าพระองค์กำลังอารมณ์ดีก็จะทรงพิพากษาเพียงแค่ว่าให้จำคุกเท่านั้น

มีอยู่ 20 คนที่ได้รับคำสั่งให้นำตัวมาลงโทษก็ได้รับการแจ้งให้ทราบว่า พวกเขามีสิทธิ์ที่จะเชิญนักบวชในพวกเยซูอิท (บาทหลวงที่มีตำแหน่งตามลำดับชั้นกลุ่มเยซูอิทในศาสนาโรมันคาทอลิก) รวมทั้งบาทหลวง หรือพวกที่มีตำแหน่งตามลำดับชั้นกลุ่มอื่น ๆ ของโรมันคาทอลิกมาเพื่อขอคำปรึกษาหรือช่วยเตรียมใจเขาให้พร้อมสำหรับการเปลี่ยนแปลงในชีวิตอย่างน่ากลัวที่จะเกิดขึ้นนี้ แต่จะไม่อนุญาตให้สนทนากับโปรเตสแตนต์คนไหนคนใดเลย พวกเขาได้ปฏิเสธข้อเสนอนี้โดยสิ้นเชิง และได้ใช้ความพยายามทุกวิถีทางที่จะหนุ่ใจซึ่งกันและกันในภาวะคับขันเช่นนี้

แล้วตอนเช้าของวันลงโทษก็มาถึง มีการยิงปืนใหญ่เพื่อเป็นสัญญาณบอกให้นำตัวนักโทษเหล่านั้นจากปราสาทไปยังตลาดกลางเมือง ซึ่งมีเวทีที่ใช้สำหรับลงโทษเตรียมไว้แล้ว กองทหารได้เข้าแถวอย่างเป็นระเบียบเพื่อเข้าร่วมในพิธีประหารชีวิตนี้ จากนั้นพวกนักโทษก็เดินออกมาจากปราสาทผ่านพวกทหาร พวกเยซูอิท พวกบาทหลวง และพวกเพศฆราวาสด้วยความภาคภูมิใจในศักดิ์ศรี และมีความชื่นชมยินดีโดยมีประชาชนจำนวนมากมาร่วมชุมนุมกันเพื่อดูจุดจบของผู้ยอมพลีชีพเหล่านี้

คนสำคัญบางคนที่ได้พลีชีพในการประหารชีวิตครั้งนี้

ท่านลอร์ด สไชลลิกซึ่งเป็นขุนนางอายุประมาณ 50 ปี เมื่อท่านได้รับการแจ้งว่าท่านจะต้องถูกตีแยกส่วนต่าง ๆ ของร่างกายให้ขาดเป็น 4 ท่อนและอวัยวะต่าง ๆ ของท่านจะกระจัดกระจายไปตามที่ต่าง ๆ ท่านก็ยิ้มและกล่าวว่า "การไม่มีหลุมฝังศพนั้นเป็นเพียงเรื่องเล็กน้อย" แล้วสุภาพบุรุษผู้มีศักดิ์ศรีคนหนึ่งซึ่งยืนอยู่ข้าง ๆ ได้ร้องขึ้นว่า "เจ้านายของข้าพเจ้าเอ๋ย จงกล้าหาญเถิด" ท่านก็ตอบว่า "ข้าพเจ้าเป็นที่โปรดปรานของพระเจ้าซึ่งก็เพียงพอแล้วที่จะชักนำจิตใจของข้าพเจ้าให้มีความกล้าหาญ ข้าพเจ้าไม่ได้กังวลหรือขลาดกลัวต่อความตายเลย ข้าพเจ้ากำลังเผชิญหน้ากับความตายในสนามรบฝ่ายจิตวิญญาณเพื่อต่อสู้กับผู้ทรยศต่อพระคริสต์แล้ว" หลังจากที่ท่านได้กล่าวคำอธิษฐานอย่างสั้น ๆ ซ้ำกันหลายครั้งแล้ว ท่านก็บอกเพศฆราวาสว่า ตัวท่านเองพร้อมแล้ว เพฆฆราวาสคนนั้นจึงฟันมือขวาและศีรษะของท่านออก จากนั้นก็นำตัวไปตีร่างให้แยกออกเป็น 4 ท่อน

เหยื่อสังหารอีกคนหนึ่งคือท่านวิสเค้าน์ วินซ์สลอส ขุนนางที่น่านับถือผู้ที่มีอายุถึง 70 ปีแล้ว และมีเกียรติยศชื่อเสียงเท่า ๆ กับในเรื่องความเคร่งครัดในทางของพระเจ้า การเป็นผู้มีความรู้ดี และมีอธยาศัยไมตรีรับแขกดี การสูญเสียทรัพย์สินสมบัติฝ่ายโลกนั้นมีผลกระทบต่อจิตใจของท่านน้อยมาก ขณะเมื่อบ้านของท่านถูกพังเข้าไป ทรัพย์สินของท่านได้ถูกยึด และที่ดินก็ถูกริบเอาไปด้วยนั้น ท่านเพียงแต่พูดด้วยความสงบเป็นอย่างยิ่งว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงประทานแก่ข้าพเจ้า และองค์พระผู้เป็นเจ้าก็ทรงเอาไปจากข้าพเจ้า ขณะนี้ข้าพเจ้าชราภาพมากแล้วและปรารถนาที่จะถวายชีวิตแล้ว เพื่อข้าพเจ้าจะไม่ต้องเป็นพยานรับรู้ถึงความชั่วร้ายต่าง ๆ ที่

กำลังคอยท่าจะขย้ำประเทศของข้าพเจ้า ท่านทั้งหลายก็กระหายที่จะดื่มเลือดของข้าพเจ้ามาตั้งนานแล้ว เอาเลือดของข้าพเจ้าไปเกิด เพราะว่าพระเจ้าจะทรงเป็นผู้แก้แค้นแทนข้าพเจ้าเอง" เมื่อได้กล่าวเช่นนั้นแล้วท่านก็เดินเข้าไปใกล้ท่อนไม้ที่ทำเป็นเชิงไขว้รองศีรษะที่จะตัดออกนั้น ท่านได้ลูบเคราอันขาวโพลนของท่านพลางว่า "เคราที่น่านับถือของข้าพเจ้าเอ๋ย บัดนี้เกียรติยศอันยิ่งใหญ่กำลังจะตามเจ้าไปพร้อมด้วยมงกุฎแห่งการพลีชีพจะเป็นส่วนแบ่งของเจ้าส่วน"

ท่านลอร์ด ฮาแรนท์ เป็นสุภาพบุรุษผู้มีเกียรติซึ่งความสามารถที่ติดตัวมากับท่านนั้นก็ได้รับการขัดเกลาและปรุงแต่งให้ดีขึ้นจากการที่ท่านได้มีโอกาสท่องเที่ยวไปตามที่ต่าง ๆ โดยท่านได้ไปเยือนสถานที่สำคัญ ๆ ในทวีปยุโรป เอเชีย และแอฟริกา ข้อหาต่าง ๆ ที่มีต่อท่านคือ การที่ท่านเป็นพวกโปรเตสแตนต์คนหนึ่ง และได้ถวายคำสัตย์ปฏิญาณว่าจะจงรักภักดีต่อท่านเคิร์ทเฟรดเดอริกแห่งเมืองโรน ซึ่งเป็นขุนนางผู้มีสิทธิ์ที่จะได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงกษัตริย์แห่งแคว้นโบฮีเมีย เมื่อท่านลอร์ด ฮาแรนท์ได้เดินขึ้นไปบนเวทีประหารแล้วท่านก็กล่าวว่า "ข้าพเจ้าเคยเดินทางไปหลายประเทศ และได้เดินทางผ่านประเทศที่ป่าเถื่อนอยู่หลายประเทศ แม้กระนั้นก็ตามข้าพเจ้าก็ไม่เคยพบความเหี้ยมโหดที่ไหนจะมีมากเท่ากับประเทศบ้านเกิดเมืองนอนของตนเองเลย ข้าพเจ้าได้รอดพ้นจากภยันตรายนับไม่ถ้วนทั้งทางบกและทางทะเล โดยได้ชัยชนะเหนือทุกสิ่งแต่ต้องมาถูกประหารชีวิตโดยไม่มีความผิดในถิ่นกำเนิดของตนเอง เลือดของข้าพเจ้าได้ถูกตามล่าโดยคนเหล่านั้นที่ข้าพเจ้าและบรรพบุรุษทั้งหลายของข้าพเจ้าได้เสี่ยงชีวิตและชะตากรรมมาเพื่อคนเหล่านั้นเอง แต่กลับมากถูกคนเหล่านั้นลอบกัดเอาในบ้านเกิดเมืองนอนของตัวเอง อย่างไรก็ตามขอให้พระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพทรงโปรดให้อภัยแก่พวกเขาด้วย เพราะพวกเขาไม่ทราบว่าเขาได้กระทำอะไรลงไป" แล้วเมื่อท่านได้เดินเข้าไปใกล้ท่อนไม้ที่ไขว้รองศีรษะนั้นท่านก็คุกเข่าลง และได้เปล่งเสียงร้องออกมาอย่างเต็มที่ว่า "โอ้! ข้าแต่ องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์ขอมอบวิญญาณจิตของข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ ข้าพระองค์ไว้วางใจในพระองค์เสมอ เหตุฉะนั้นขอให้พระเจ้าผู้เฝ้าที่เปี่ยมด้วยความบริสุทธิ์ทรงโปรดรับข้าพระองค์ไว้ด้วยเถิด"

ท่านลอร์ด เฮ็นรี ออทโท เมื่อเดินไปบนเวทีในตอนแรกก็ดูเหมือนจะรู้สึกขุ่นเคืองใจเป็นอย่างยิ่ง และได้พูดขึ้นราวกับว่าท่านเองกำลังพูดกับจักรพรรดิองค์นั้นโดยท่านได้กล่าวว่า "โอ้ จักรพรรดิเฟอร์ดินานด์ผู้เป็นเผด็จการที่ขอบกตขี้ข่มเหง บัลลังก์ของพระองค์ก็ตั้งอยู่บนกองเลือด และถ้าพระองค์ทรงฆ่าร่างกายของข้าพเจ้าเสีย และดึงอวัยวะของข้าพเจ้าให้กระจัดกระจายไป อวัยวะเหล่านั้นก็จะยังลุกขึ้นมาพิพากษาพระองค์ได้อีก" แล้วท่านก็เงิบเสียงลง แต่เมื่อได้เดินไปเดินมาซักครู่หนึ่ง ท่านก็มีความกล้ากลับคืนมาอีก และมีใจสงบเป็นอย่างยิ่ง ท่านจึงได้กล่าวกับสุภาพบุรุษแห่งความเชื่ออีกผู้หนึ่งซึ่งอยู่ใกล้ ๆ กันนั้นว่า "ข้าพเจ้ารู้สึกท้อใจเป็นเวลา 2-3 นาที แต่บัดนี้ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการจิตใจของข้าพเจ้าได้ฟื้นขึ้นแล้ว ขอให้พระเจ้าทรงได้รับการสรรเสริญเถิด ความตายไม่ได้ปรากฏตัวเป็นเจ้าแห่งความน่ากลัวอีกต่อไป แต่ดูเหมือนว่าความตายกำลังจะเชื่อเชิญให้ข้าพเจ้าเข้าไปมีส่วนร่วมกับความยินดีบางอย่างที่ยังไม่มีใครเคยรู้จักเลย" เมื่อท่านได้คุกเข่าลงข้างหน้าท่อนไม้ที่ไขว้รองศีรษะแล้ว ท่านก็กล่าวขึ้นมาอีกว่า "ข้าแต่ พระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพ ข้าพระองค์ขอฝากวิญญาณของข้าพระองค์ไว้กับพระองค์ ขอพระองค์ทรง

โปรดรับดวงวิญญาณของข้าพระองค์ไว้เพื่อเห็นแก่พระคริสต์ และรับเอาไว้ให้อยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ด้วย
เถิด"

ท่านเซอร์แกสเปอร์ แคลพิทซ์ ขุนนางผู้นี้มีอายุถึง 86 ปีทีเดียว เมื่อเดินทางมาถึงแดนประหารแล้วท่านได้
กล่าวกับหัวหน้าเจ้าหน้าที่ว่า "จงดูคนโบราณที่นำเวหนานี้ ซึ่งเป็นผู้ที่ได้ทูลอ่อนวอนพระเจ้าบ่อย ๆ ขอให้ทรงเอา
เขาออกไปจากโลกที่ชั่วร้ายนี้ แต่ไม่สามารถจะทำได้จนมาบัดนี้จึงได้บรรลุตามความปรารถนาของเขา พระเจ้าได้
ทรงรักษาข้าพเจ้าไว้จนถึงปีเหล่านี้ เพื่อจะเป็นเป้าสายตาให้โลกจับตามอง และเป็นเครื่องบูชาสำหรับพระองค์เอง
เพราะฉะนั้นขอให้ข้าพเจ้าของพระเจ้าจงถึงที่สำเร็จตามนั้น" เจ้าหน้าที่คนหนึ่งได้บอกท่านว่าเมื่อมาพิจารณาถึง
อายุของท่านซึ่งแก่ชรามากแล้ว ดังนั้นถ้าท่านเพียงแต่ขอภัยโทษ ท่านก็จะได้รับการอภัยโทษทันที ท่านจึงได้
อุทานออกมาว่า "ขอภัยโทษ! ข้าพเจ้าจะขอภัยโทษจากพระเจ้าผู้ซึ่งข้าพเจ้าได้กระทำความผิดบ่อย ๆ เท่านั้น แต่ไม่ใช่
ขอภัยโทษจากจักรพรรดิผู้ซึ่งข้าพเจ้าไม่เคยกระทำความผิดด้วยเลย ถ้าข้าพเจ้ายื่นคำร้องเพื่อขอภัยโทษก็อาจจะมึน
เหตุอันควรที่จะสงสัยกันว่าข้าพเจ้าได้กระทำความผิดอะไรบางอย่างซึ่งทำให้ข้าพเจ้าสมควรได้รับชะตากรรมเช่นนี้
ไม่! ไม่ใช่เลย เมื่อข้าพเจ้าตายโดยไม่มีผิด และตายด้วยความรู้สึกผิดชอบชั่วดีที่ไม่มีมลทินนี้ ข้าพเจ้าก็จะไม่ถูก
แยกต่างหากจากเพื่อนขุนนางของข้าพเจ้าในความเชื่อนั้น" เมื่อกล่าวเช่นนั้นแล้วท่านก็ยอมมอบคอของท่านไว้กับ
ท่อนไม้ที่ใช้รองศีรษะนั้นด้วยความชื่นชมยินดี

คริสโตเฟอร์ โขเบอร์ ทนทีที่สุภาพบุรุษที่มีศักดิ์ศรีผู้นี้ก้าวขึ้นไปบนเวทีประหารนั้นท่านก็กล่าวว่า "ข้าพเจ้า
มาในนามของพระเจ้าเพื่อจะตายถวายพระเกียรติแด่พระองค์ ข้าพเจ้าได้ต่อสู้มาอย่างดีแล้ว และได้ถึงจุดมุ่งหมาย
ของเส้นทางชีวิตแล้ว เพราะฉะนั้นเพชฌฆาตของข้าพเจ้าเอ๋ย เจ้าจงทำหน้าที่ของเจ้าเถิด" เมื่อถึงตอนนี้ท่านก็ได้รับ
มงกุฎแห่งการพลีชีพนั่นทันที

สิเมโอน ซัสซิคีร์ ซึ่งไม่ได้เกิดในตระกูลขุนนาง จึงถูกส่งให้นำตัวไปแขวนคอ ดูเหมือนว่าท่านจะทนรอ
การที่ต้องจากไปนี้ไม่ไหว ดังนั้นท่านจึงกล่าวว่า "ทำไมเวลาทุก ๆ ขณะต้องมาถ่วงเวลาข้าพเจ้าไว้จากการที่จะได้
เข้าไปในแผ่นดินของพระคริสต์เสียเล่า"

นาราเนียล วอดเนียนสกี๊ ได้ถูกแขวนคอโทษฐานที่ให้การสนับสนุนความเชื่อของพวกโปรเตสแตนต์ และ
ที่ตะแลงแกงแขวนคอนั้นเองพวกเขาชูอิท (บาทหลวงที่มีตำแหน่งตามลำดับชั้นกลุ่มเยชูอิทในศาสนาโรมันคาทอลิก)
ได้ใช้การชักชวนทุกวิถีทางเพื่อจะทำให้ท่านยอมทิ้งความเชื่อของตนแต่ก็ไร้ผล บุตรชายของท่านจึงเดินเข้าไปใกล้
ตะแลงแกงแขวนคอแล้วกล่าวกับบิดาของเขาว่า "พ่อครับ ถ้าพวกเขาเหยียดชีวิตให้แก่พ่อโดยมีเงื่อนไขว่า พ่อต้อง
ทิ้งความเชื่อเสียก่อน ข้าพเจ้าก็ขอวิงวอนให้พ่อระลึกถึงพระคริสต์มากกว่าสิ่งอื่นใดทั้งหมด" บิดาของเขาก็ได้ตอบ
คำพูดของบุตรว่า "บุตรชายของข้าพเจ้าเอ๋ย เป็นเรื่องที่น่ายินดีจริงๆ ที่พ่อได้รับการเตือนสติจากลูกให้ยืนหยัดอย่าง
มั่นคงในความเชื่อ แต่ขออย่าสงสัยพ่อเลย ขอให้ลูกพยายามหนุนใจให้พี่น้องชายหญิงของเจ้า และพวกเด็ก ๆ ให้ยึด
มั่นในความเชื่อและคอยส่งสอนพวกเขาให้เอาอย่างการยืนหยัดอย่างมั่นคงของพ่อนะ" ทนทีที่ท่านได้กล่าวถ้อยคำ
เหล่านี้จบลงท่านก็ได้รับเอาความตายที่มาถึงนั้นด้วยความกล้าหาญเป็นอย่างยิ่ง

ประวัติศาสตร์เกี่ยวกับชีวิต การทบทวนทุกขุทรมานและการพลีชีพของดร.จอห์น ฮัสส์ ซึ่งถูกเผาที่เมืองคอนสแตนซ์ ในประเทศเยอรมัน

จอห์น ฮัสส์ เป็นชาวโบฮีเมียโดยกำเนิด ท่านเกิดในหมู่บ้านฮัสเซนทซ์ซึ่งเป็นหมู่บ้านแห่งหนึ่งในแคว้นโบฮีเมียเมื่อประมาณปี ค.ศ.1380 บิดาและมารดาของท่านได้ให้การศึกษาแก่ท่านอย่างดีที่สุดเท่าที่พวกเขาจะให้ได้ เมื่อท่านได้รับความรู้ในด้านวรรณกรรมโรมันและกรีกจากโรงเรียนเอกชนเป็นอย่างดีแล้ว ท่านก็ถูกส่งตัวไปเรียนต่อที่มหาวิทยาลัยแห่งกรุงปารีส ซึ่งในไม่ช้าท่านก็ฉายแววให้เห็นว่าเป็นผู้มีความสามารถ และมีความขยันหมั่นเพียร

ในปี ค.ศ.1398 ท่านได้เป็นบัณฑิตในด้านศาสนศาสตร์ ภายหลังจากท่านได้รับเลือกให้เป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักรแห่งเบ็ธเลเฮมในกรุงปารีส และยังได้เป็นอธิการบดีของมหาวิทยาลัยแห่งนั้นอีกด้วย เนื่องจากความไว้วางใจเหล่านี้ที่ได้มอบแก่ท่านนั้น ท่านจึงได้พยายามทุ่มเทในการปฏิบัติหน้าที่ของตนด้วยความสัตย์ซื่ออย่างยิ่ง และในที่สุดท่านก็กลายเป็นผู้มีชื่อเสียงเลื่องลือในด้านการเทศนาและการประกาศถึงความจริงด้วยใจกล้าหาญ และในเวลาไม่นานนักสิ่งนี้ก็กลับทำให้ท่านถูกเพ่งเล็งและกระตุ้นให้เกิดการมุ่งร้ายจากสันตะปาปา และพวกบิรวารของเขา

แต่สาเหตุสำคัญที่ปลุกเร้าให้เกิดการเกลียดชังฮัสส์นั้น ก็เนื่องมาจากสันตะปาปาจอห์นที่ 23 ได้ออกคำประกาศโดยให้สัตยาบันว่าจะยกบาปทั้งสิ้นให้แก่ทุกคนที่เข้าร่วมในกองทัพของเขาเพื่อต่อสู้กับขัตรีย์ลาติสลอสแห่งเมืองเนเป็ลส์ ซึ่งขณะนี้ได้ทรงยกทัพเข้าบุกรุกรัฐต่าง ๆ ของศาสนจักรคาทอลิก เมื่อคำสั่งนี้ได้ออกประกาศในกรุงปารีสนั้น ฮัสส์ก็อดไม่ได้ที่จะเทศนาคัดค้านเรื่องนี้ว่าเป็นสิ่งที่ขัดแย้งกับแก่นแท้ของหลักความเชื่อแบบคริสเตียน ดังนั้นสันตะปาปาจึงได้มีคำสั่งเรียกตัวท่านมายังกรุงโรม เมื่อท่านปฏิเสธไม่ยอมคล้อยตาม สันตะปาปาจึงตัดสามัคคีธรรมกับท่าน และห้ามไม่ให้จัดการประชุมสมัชการในคริสตจักรทุกแห่งในกรุงปารีส ยกเว้นคริสตจักรแห่งเดียวเท่านั้นที่ฮัสส์ยังอาศัยอยู่ในกรุงนั้น เมื่อเป็นเช่นนี้เพื่อจะหลีกเลี่ยงจากความยุ่งยากทั้งหลาย ฮัสส์จึงเดินทางกลับไปอยู่ที่เมืองฮัสเซนเนทซ์

เมื่อนักปฏิรูปความเชื่อชาวอังกฤษที่ชื่อ วิคคลิฟฟ์ ได้จุดประกายแสงสว่างของการปฏิรูปไว้อย่างเจิดจ้าจนเริ่มที่จะฉายแสงทะลุทะลวงเข้าไปในมุมมืดของนิกายโรมันคาทอลิกได้ ประชาชนจำนวนมากในแคว้นโบฮีเมียได้รับเอาหลักคำสอนต่าง ๆ ของวิคคลิฟฟ์ไว้ด้วยความกระตือรือร้นและรื้อร่นโดยเฉพาะอย่างยิ่งจอห์น ฮัสส์กับเพื่อน ๆ ของท่านซึ่งเป็นเพื่อนที่ร่วมพลีชีพด้วยกันคือ ท่านเจอโรมแห่งกรุงปารีส

อิทธิพลของฮัสส์ในมหาวิทยาลัยแห่งนี้ก็มีอยู่มากมาย ไม่เพียงแต่ความรู้ในเรื่องศิลปะในการพูด และการใช้ชีวิตที่เป็นแบบอย่างของท่านเท่านั้น แต่ยังมีอิทธิพลกับความคิดของประชาชนเพราะท่านได้รับสิทธิพิเศษจากขัตรีย์ให้เป็นตัวแทนของชาวโบฮีเมียในมหาวิทยาลัยศาสนศาสตร์แห่งนี้ด้วย

เพราะเหตุที่ฮัสส์ได้ยึดมั่นในหลักคำสอนต่าง ๆ ของวิคคลิฟฟ์ไว้อย่างเหนียวแน่นท่านจึงได้คัดค้านคำสั่ง

ของหัวหน้าผู้ปกครองดูแลเขตศาสนจักรอย่างสุดกำลัง ซึ่งเป็นผู้ที่ได้รับคำบัญชาจากสันตะปาปาที่มอบอำนาจให้
เขาในการยับยั้งการพิพาทของวิคคิฟในเขตปกครองของเขา และโดยอาศัยสิทธิอำนาจของคำบัญชานี้
หัวหน้าผู้ปกครองดูแลเขตศาสนจักรจึงได้ประกาศว่าบทความต่าง ๆ ที่เขียนโดยวิคคิฟนั้นเป็นหนังสือต้องห้าม
ดร.ฮัสส์กับสมาชิกคนอื่น ๆ บางคนของมหาวิทยาลัยได้คัดค้านกับการดำเนินการต่าง ๆ ที่ไม่ชอบธรรมเหล่านี้โดย
การประท้วงและยื่นอุทธรณ์ต่อการพิพากษาของหัวหน้าผู้ปกครองดูแลเขตศาสน จักร ทันทีที่สันตะปาปาทราบ
ข่าวนี้เขาก็มอบหมายหน้าที่นี้ให้ พระคาร์ดินัลโคลอนน่า เรียกตัวจอห์น ฮัสส์ให้มาแสดงตัวที่ศาลแห่งกรุงโรมเพื่อ
ตอบคำถามเกี่ยวกับข้อกล่าวหาต่าง ๆ ที่มีต่อท่านในเรื่องการเทศนา ความเชื่อที่ผิด ๆ และออกนอกกลุ่มนอกรีตด้วย

ในการเตรียมที่จะมาปรากฏตัวในครั้งนี้ ดร.ฮัสส์หวังว่าจะได้รับการอภัยโทษ เพราะตัวท่านเองก็เป็นผู้
ที่ได้รับการชื่นชมอย่างมากในแคว้นโบฮีเมียจนกระทั่งกษัตริย์วินซ์สโลส พระราชินี พวกขุนนาง และมหาวิทยาลัย
แห่งนั้นประสงค์ที่จะให้สันตะปาปายกเลิกการไปปรากฏตัวของฮัสส์ในครั้งนี้ และขออย่าให้สันตะปาปาปล่อยให้
แผ่นดินโบฮีเมียต้องถูกกล่าวหาว่าเป็นพวกลัทธิที่ออกนอกกลุ่มนอกรีต แต่ขออนุญาตให้พวกเขาได้มีการเทศนาชาว
ประเสริฐอย่างอิสระในสถานที่ที่มีสภากิจการทั้งหลายของเขาเอง

เจ้าหน้าที่ที่ควบคุมการสอบในมหาวิทยาลัย 3 คน ได้มาปรากฏตัวต่อหน้าพระคาร์ดินัลโคลอนน่า แทนดร.
ฮัสส์ ทั้ง 3 คนได้อ้อนวอนให้ยกโทษในการที่ฮัสส์ไม่มาปรากฏตัว และได้กล่าวว่าพวกเขาพร้อมที่จะตอบคำถามใน
นามของเขาแล้ว แต่พระคาร์ดินัลประกาศว่าฮัสส์ขัดขืนคำสั่ง ดังนั้นจึงได้ตัดสามัคคีธรรมกับท่าน เมื่อเป็นเช่นนี้เจ้า
หน้าที่ที่ควบคุมการสอบในมหาวิทยาลัยทั้ง 3 คนจึงยื่นอุทธรณ์ไปยังสันตะปาปา สันตะปาปาก็แต่งตั้งให้พระคาร์ดินัล
4 คนเป็นผู้สอบสวนข้อเท็จจริงในกระบวนการพิพากษาที่เกิดขึ้นนี้

ในที่สุด พวกที่ได้รับมอบหมายอำนาจให้ทำหน้าที่สอบสวนก็ยืนยันตามคำพิพากษาของพระคาร์ดินัล
โคลอนน่า และได้ขยายการตัดสามัคคีธรรมออกไปอีก คือ ไม่เพียงแต่ตัดสามัคคีธรรมกับฮัสส์เท่านั้น แต่ยังได้
ตัดสามัคคีธรรมกับเพื่อน ๆ และสาวกของท่านทุกคนอีกด้วย

ฮัสส์จึงได้ยื่นทำการอุทธรณ์การพิพากษาที่ไม่เป็นธรรมนี้ต่อการประชุมสภาคริสตจักรสมัยหน้าแต่ไม่
ประสบความสำเร็จ และทั้ง ๆ ที่มีการออกคำสั่งที่รุนแรงอย่างนี้และยังถูกไล่ออกจากคริสจักรของท่านในกรุงปารีส
ท่านฮัสส์ก็ยังคงกลับไปเมืองฮัสซิงเนทซ์ ซึ่งที่นั่นท่านก็ยังคงประกาศความจริงต่อไปทั้งบนธรรมาสน์ และด้วยข้อ
เขียนจากปลายปากกาของท่าน

ในเดือนพฤศจิกายน ปี ค.ศ.1414 ก็มีการจัดการประชุมสภาทั่วไปขึ้นที่เมืองคอนสแตนซ์ ในประเทศ
เยอรมัน โดยมีจุดมุ่งหมายที่จะตัดสินเกี่ยวกับการโต้แย้งที่เกิดขึ้นในเวลานั้นระหว่างบุคคล 3 คนซึ่งได้แย่งชิง
บัลลังก์สันตะปาปากัน บุคคลเหล่านี้ได้แก่ จอห์น ซึ่งได้รับการเสนอชื่อและสนับสนุนโดยชาวอิตาลี กรีกอรี ผู้ได้รับ
การสนับสนุนจากชาวฝรั่งเศส และเบนดิคท์ ผู้ได้รับการสนับสนุนจากชาวสเปน การประชุมสภานี้ได้ดำเนินติดต่อกัน
ไปนานถึง 4 ปีซึ่งในการประชุมสภานี้ได้มีการออกกฎหมายหลายฉบับอย่างรุนแรงที่สุด เพื่อจะบดขยี้พวก
โปรเตสแตนต์ให้ย่อยยับไป การแย่งชิงบัลลังก์นี้ทำให้สันตะปาปาจอห์นถูกปลดจากตำแหน่ง และถูกบีบคั้นให้หลบ

หนีไป

จอห์น ฮัสส์ ถูกเรียกให้มาปรากฏตัวในสภาประชุมแห่งนี้ และเพื่อป้องกันอันตรายที่อาจจะเกิดขึ้น จักรพรรดิจึงได้ส่งใบคุ้มครองให้แก่ท่านโดยมีข้อความเขียนไว้ว่า "ท่านทั้งหลายจะต้องอนุญาตให้ฮัสส์ผ่านไป หยุดพักอาศัย และเดินทางกลับได้อย่างอิสระโดยปราศจากการขัดขวางอย่างหนึ่งอย่างใดทั้งสิ้น" เมื่อฮัสส์ได้รับข่าวนี้แล้วท่านก็ได้บอกแก่คนที่นำข่าวมาว่า ท่านไม่ปรารถนาสิ่งใดมากไปกว่าการที่จะได้ชำระตัวต่อหน้าสาธารณะชนให้พ้นจากข้อกล่าวหาว่าเป็นพวกที่ออกนอกกลุ่มนอกรีต และท่านถือว่าตนเองก็มีความสุขแล้วที่มีโอกาสถูกเรียกตัวให้ไปเข้าร่วมในการประชุมสภาครั้งนี้อย่างยุติธรรม

ในระหว่างการเดินทางของฮัสส์นั้นมีผู้คนเป็นอันมากได้ออกมาเข้าแถวและห้อมล้อมรออยู่ทั้งสองฟากถนน และทางเดินเพื่อคอยต้อนรับด้วยความเคารพนับถือที่มีอยู่ในตัวท่านเสมือนท่านเป็นผู้พิชิตที่ยิ่งใหญ่ในวันนั้นเลยทีเดียว ถึงขนาดที่ทำให้ฮัสส์ต้องอุทานออกมาว่า "ตอนแรกข้าพเจ้าคิดว่าตัวข้าพเจ้าเองคงเป็นคนนอกกฎหมายที่ไม่มีใครอยากจะคบค้าสมาคมด้วยเสียอีก แต่ตลอดทางที่ข้าพเจ้าเดินผ่านมานั้นข้าพเจ้าได้เห็นแม้กระทั่งเพื่อนที่แย่มากที่สุดของข้าพเจ้าก็ยังมาต้อนรับข้าพเจ้าทั้งในแคว้นโบฮีเมียและในประเทศเยอรมันด้วย"

ทั้ง ๆ ที่มีคำสัญญาจากจักรพรรดิว่าจะให้ใบคุ้มครองแก่ท่านให้เดินทางเข้าออกเมืองคอนสแตนซ์ได้โดยสวัสดิภาพ แต่ก็ไม่มีใครสนใจกับการรับรองของจักรพรรดินั้น ตามหลักปฏิบัติของที่ประชุมสภานี้มีอยู่ว่า "ความเชื่อที่ถูกต้องจะไปด้วยกันกับพวกที่ออกนอกกลุ่มนอกรีตนั้นไม่ได้" เมื่อพวกเขาทราบว่าท่านมาอยู่ในเมืองนั้นแล้วท่านก็ถูกจับกุมและถูกนำตัวไปคุมขังไว้ในตึกหลังหนึ่ง เพื่อนคนหนึ่งของท่านสังเกตเห็นความขัดแย้งในความเชื่อนี้จึงได้ยื่นคำร้องทุกข์เกี่ยวกับใบคุ้มครองของจักรพรรดิ แต่สันตะปาปากลับตอบออกมาว่า พระองค์ไม่ได้ประทานใบคุ้มครองใด ๆ ทั้งสิ้น และเขาเองก็ไม่ต้องทำตามข้อผูกพันใด ๆ ของจักรพรรดิด้วย

ขณะที่ฮัสส์ถูกคุมขังอยู่นั้น ที่ประชุมสภาได้ทำหน้าที่เหมือนกับพวกผู้สอบสวนและลงโทษ พวกเขาได้ประณามหลักคำสอนต่าง ๆ ของวิคคิฟฟ์ และด้วยความอาฆาตแค้นที่ทำอะไรไม่ได้จึงสั่งให้ไปขุดศพของวิคคิฟฟ์ขึ้นมาเผาจนเป็นเถ้าถ่านไป ซึ่งก็ได้มีการปฏิบัติตามคำสั่งนี้อย่างเคร่งครัด

ขณะเดียวกันพวกขุนนางแห่งแคว้นโบฮีเมีย และโปแลนด์ได้ทุ่มเทความพยายามทุกอย่างเพื่อช่วยฮัสส์ แต่ก็ได้เพียงแค่อป้องกันไม่ให้มีการปิดบังการพิพากษาความผิดของท่าน ซึ่งกระทำโดยพวกที่ได้รับมอบอำนาจและแต่งตั้งให้มาพิจารณาคดีของท่าน ในที่สุดท่านก็ถูกนำตัวมาอยู่ต่อหน้าที่ประชุมสภา ซึ่งได้มีการอ่านบทความต่าง ๆ ที่ใช้เป็นหลักฐานในการดำเนินคดีต่อท่าน มีบทความต่าง ๆ ถึง 40 เรื่องซึ่งส่วนใหญ่แล้วคัดลอกออกมาจากข้อเขียนต่าง ๆ ของท่านนั่นเอง

ดร.จอห์น ฮัสส์ได้ให้คำตอบต่อข้อกล่าวหาทั้งหลายว่า "ข้าพเจ้าได้เคยอุทธรณ์ต่อสันตะปาปาที่ถึงแก่กรรมไปแล้ว แต่คดีข้าพเจ้าไม่คืบหน้าหน้าเลย แล้วก็ยังตัดสินไม่ได้เสียที ดังนั้นข้าพเจ้าจึงทำการอุทธรณ์ไปยังสันตะปาปาจอห์นที่ 23 ผู้สืบทอดตำแหน่งต่อมา แต่แม้เวลาจะล่วงเลยไปถึง 2 ปีแล้วก็ตามข้าพเจ้าก็ยังไม่ได้รับความยุติธรรมในการแก้คดีความของข้าพเจ้าเลย ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงขออุทธรณ์ต่อองค์พระเยซูคริสต์เจ้าผู้ทรงเป็นผู้

พิพากษาสูงสุด"

เมื่อจอห์น ฮัสส์ได้กล่าวถ้อยคำเหล่านี้จบลง พวกเขาก็คาดคั้นถามท่านว่าตัวท่านเองยอมอ่อนน้อมรับการอภัยโทษในความผิดบาปของท่านจากสันตะปาปาหรือไม่? ฮัสส์ก็ตอบว่า "ไม่" แล้วพวกเขาก็ถามอีกว่า การที่ท่านขออุทธรณ์ต่อพระเยซูคริสต์นั้นเป็นการกระทำที่ถูกต้องหรือไม่? และสำหรับคำถามนี้ฮัสส์ได้ตอบว่า "ข้าพเจ้าขอยืนยันต่อหน้าท่านทั้งหลายตามความเป็นจริงว่า ไม่มีการอุทธรณ์อื่นใดจะยุติธรรมและเกิดผลมากไปกว่าการอุทธรณ์ที่ได้กระทำต่อองค์พระเยซูคริสต์เจ้า เพราะกฎหมายโดยทั่วไปได้กำหนดไว้ว่าการอุทธรณ์นั้นจะเกิดขึ้นเนื่องจากความผิดพลาดและความผิดพลาดที่ได้กระทำโดยผู้พิพากษาในระดับที่ต่ำกว่าเพื่อผู้ที่คิดว่าตนเองไม่ได้รับความเป็นธรรมนั้นจะได้ยื่นอุทธรณ์และร้องเรียนเพื่อขอความช่วยเหลือจากผู้พิพากษาในระดับที่สูงกว่า แล้วใครเล่าจะเป็นผู้พิพากษาที่สูงกว่าองค์พระเยซูคริสต์เจ้า? ข้าพเจ้าขอถามท่านทั้งหลายว่าใครเล่าจะรู้จักคดีนี้ได้อย่างทะลุปรุโปร่งและพิพากษาได้อย่างยุติธรรมมากกว่าหรือเทียบเท่ากับพระองค์ได้ในเมื่อไม่มีการล่อลวงอยู่ในพระองค์เลยและไม่มีผู้ใดสามารถจะล่อลวงพระองค์ได้ด้วย ก็แล้วใครจะสามารถช่วยเหลือและบรรเทาทุกข์ให้แก่ผู้ถูกข่มเหงที่น่าเวทนาได้ดีไปกว่าพระองค์อีกเล่า?" ขณะที่จอห์น ฮัสส์กำลังกล่าวและประกาศถ้อยคำเหล่านี้ด้วยท่าทีที่สงบและด้วยสีหน้าของคนที่เคร่งครัดในทางของพระเจ้าอยู่นั้นท่านก็ถูกเยาะเย้ยและถากถางและล้อเลียนโดยสภาทั้งมวล

พวกเขากล่าวว่าถ้อยคำเหล่านี้เป็นถ้อยคำที่แสดงออกถึงความดีใจและตั้งใจที่จะก่อกรรมให้พวกเขาเกิดความโกรธแค้น ดังนั้นคณะผู้ปกครองดูแลเขตคริสตจักรซึ่งได้แต่งตั้งมาโดยสภานั้นเองจึงได้ทำการถอดชุดบาทหลวงของท่านออกเสีย และได้กระทำการดูหมิ่นเหยียดหยามท่านต่าง ๆ นานา และยังได้สวมหมวกประจำตำแหน่งที่ทำจากกระดาษไว้บนศีรษะของท่านด้วย และบนหมวกกระดาษใบนั้นมีรูปผีมารซาตานวาดไว้ด้วยพร้อมกับข้อความที่เขียนไว้ว่า "หัวหน้าโจรของพวกที่ออกนอกกลุ่มนอกรีต" ทันทีที่ฮัสส์มองเห็นหมวกกระดาษใบนี้ท่านก็กล่าวขึ้นมาว่า "องค์พระเยซูคริสต์เจ้าของข้าพเจ้าได้ทรงสวมมงกุฎหนามเพราะเห็นแก่ข้าพเจ้า แล้วไหนข้าพเจ้าจะสวมมงกุฎขนาดเบาใบนี้เพราะเห็นแก่พระองค์ไม่ได้? มันจะดูน่าอัปยศสักแค่ไหนกัน? ข้าพเจ้าขอสวมมงกุฎใบนี้ด้วยความเต็มใจอย่างยิ่ง" เมื่อหมวกกระดาษได้ถูกสวมลงบนศีรษะของฮัสส์แล้ว ผู้ปกครองดูแลเขตศาสนจักรก็กล่าวว่า "บัดนี้พวกเราขอมอบวิญญูณจิตของเจ้าไว้กับพญามาร" ทันใดนั้นเองดร.จอห์น ฮัสส์ก็กล่าวว่า "แต่สำหรับข้าพเจ้า" พลังตาของท่านก็เงยขึ้นเพ่งดูฟ้าสวรรค์พร้อมกับกล่าวต่อไปอีกว่า "ขอมอบวิญญูณจิตที่พระองค์ทรงไถ้ไว้แล้วไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ โอ องค์พระเยซูคริสต์เจ้า เจ้าข้า!"

เมื่อการสอบสวนเสร็จสิ้นลงแล้วท่านก็ถูกนำตัวออกไปจากศาล และที่ประชุมสภาก็ได้ลงมติกันว่าจะนำท่านไปเผาไฟโทษฐานเป็นพวกที่ออกนอกกลุ่มนอกรีต เว้นเสียแต่ว่าท่านจะยอมถอนตัวออกมาจากความเชื่อนั้น ท่านได้ถูกนำตัวไปขังไว้ในคุกที่น่าสะอิดสะเอียนโดยในตอนกลางวันท่านจะถูกล่ามด้วยโซ่ตรวนที่หนักอึ้ง จนท่านแทบจะไม่สามารถขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวได้เลย และในเวลากลางคืนมือของท่านจะถูกตรึงไว้กับห่วงที่ยึดติดกับกำแพงคุกนั้น

ท่านต้องตกอยู่ในสภาพนี้หลายวัน ซึ่งในระหว่างนั้นก็มิขุนนางแห่งแคว้นโบฮีเมียหลายคนได้พยายามเข้าขัดขวางเพื่อจะช่วยเหลือท่านให้รอดพ้นจากชะตากรรมนี้ พวกเขาได้ยื่นคำร้องให้ปล่อยท่านโดยมิขุนนางหลายคน ซึ่งมีชื่อเสียงที่สุดของแคว้นโบฮีเมียได้ยื่นคำร้องนี้ไปยังที่ประชุมสภาคาทอลิก แม้กระนั้นก็ตามฮัสส์มีศัตรุมากมาย อยู่ในเวลานี้จึงไม่มีใครให้ความสนใจกับการร้องทุกข์นี้เลย พวกนักปฏิรูปมักจะถูกบังคับให้ยอมรับคำพิพากษาของศาลเฉพาะกิจที่ไร้ความเมตตาแห่งนี้

หลังจากที่มีการยื่นคำร้องนั้นไม่นาน จักรพรรดิก็ได้ส่งผู้ปกครองดูแลเขตศาสนจักร 4 คนและท่านลอร์ดอีก 2 คนเข้าไปในห้องขังเพื่อจะพูดเจรจากับท่านลอร์ดให้ฮัสส์ยอมปฏิเสศความเชื่อที่ออกนอกกลุ่มออกทางนั้น แต่ท่านได้ทูลขอพระเจ้าด้วยน้ำตาโดยขอให้พระเจ้าทรงเป็นพยานว่า ท่านไม่รู้สึกละเลยที่ท่านได้เทศนาหรือเขียนสิ่งใดที่ได้ขัดแย้งกับความจริงของพระเจ้า หรือขัดแย้งกับความเชื่อของคริสตจักรดั้งเดิมของท่านเลย

ในวันที่ 4 กรกฎาคม ท่านก็ถูกนำตัวมาอยู่ต่อหน้าที่ประชุมสภาเป็นครั้งสุดท้าย หลังจากที่มีการสอบสวนกันอย่างยาวนาน ท่านก็ถูกสั่งให้ยอมกล่าวคำสัตย์ปฏิญาณว่าจะทิ้งความเชื่อนี้เสีย ซึ่งท่านได้ปฏิเสธไม่ยอมทำตาม โดยไม่มีการลงเลืด ๆ ทั้งสิ้น ที่ประชุมสภาจึงได้ดำหนิตัดยืนท่านที่เอาแต่ดื้อรั้นและไม่ยอมกลับตัวกลับใจเสียใหม่ จึงได้มีการตัดสินชี้ขาดให้ถอดท่านออกจากการเป็นบาทหลวง ให้เผาหนังสือต่าง ๆ ของท่านต่อหน้าสาธารณชนทั่วไป และให้มอบตัวท่านไว้กับอำนาจฝ่ายโลก

ท่านได้รับการพิพากษาโดยไม่แสดงอารมณ์ออกมาให้เห็นแม้แต่น้อย เมื่อการพิพากษาสิ้นสุดลงแล้วท่านก็คุกเข่าลงและเงยหน้าขึ้นมองฟ้าสวรรค์พร้อมกับเปล่งเสียงด้วยจิตใจที่เปี่ยมด้วยความเมตตากรุณาเหมือนอย่างวีรชนที่เคยพลีชีพในสมัยโบราณนั้นโดยกล่าวว่า "โอ้ ข้าแต่ พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอให้พระเมตตาอันไม่จำกัดของพระองค์ได้ทรงโปรดอภัยต่อความอยุติธรรมของพวกศัตรูเหล่านี้ด้วยเถิด พระองค์ทรงทราบดีถึงความไม่ยุติธรรมในข้อกล่าวหาต่าง ๆ ที่มีต่อข้าพระองค์นี้ ข้าพระองค์ได้ถูกเขายัดเยียดความผิดต่าง ๆ จนดูเลอะเทอะไปหมด ข้าพระองค์ได้ถูกกดขี่ข่มเหงและปรักปรำโดยพวกพยานอย่างไม่มีมูลความจริงเลยแม้แต่น้อย และโดยการพิพากษาจอมปลอมนี้ แม้กระนั้นก็ตาม โอ้ พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอให้พระเมตตาของพระองค์ ซึ่งไม่มีสิ้นใดสามารถจะบรรยายได้จงเปี่ยมล้นอยู่ในพระองค์ เพื่อว่าพระองค์จะไม่แก้แค้นพวกเขาที่กระทำผิดต่อข้าพระองค์"

สีหน้าท่าทางของจอห์น ฮัสส์ก็ปรากฏความชื่นชมยินดีขึ้นอย่างสงบ ซึ่งเป็นเครื่องบ่งชี้ให้เห็นว่าจิตวิญญาณของท่านกำลังเข้าใกล้อาณาจักรแห่งความสุขนิรันดร์เข้าไปทุกทีแล้ว และเมื่อผู้ปกครองดูแลเขตศาสนจักรได้เร่งเร้าให้ท่านปฏิเสศความเชื่อที่ออกนอกกลุ่มออกทางนั้น ท่านก็หันหน้าไปยังประชาชนและกล่าวว่า

"บรรดาท่านลอร์ดและผู้ปกครองดูแลเขตศาสนจักรเหล่านี้ได้ให้คำแนะนำแก่ข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าควรจะสารภาพต่อหน้าท่านทั้งหลายถึงความผิดทุกอย่างที่ข้าพเจ้าได้กระทำลงไป ถ้าเรื่องนี้เป็นการเล่นเสียงชื่อเสียงหรือถูกดำหนิตัดยืนจากมนุษย์เท่านั้น พวกเขาก็อาจจะชักจูงให้ข้าพเจ้ากระทำได้อย่างง่ายดาย แต่บัดนี้ข้าพเจ้ากำลังอยู่ในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพเจ้า และถ้าเป็นการทำให้พระองค์ไม่พอพระทัยแล้วละก็ ข้าพเจ้าย่อมไม่สามารถจะกระทำตามสิ่งที่พวกเขาเรียกร้องได้ เพราะข้าพเจ้าทราบดีว่า ข้าพเจ้าเองไม่

เคยสั่งสอนสิ่งหนึ่งสิ่งใดเหมือนอย่างที่เราเขาได้ปรักปรำข้าพเจ้าอย่างไม่เป็นความจริงนั้น แต่ข้าพเจ้าได้เทศนา ได้สั่งสอน ได้เขียนและได้คิดขัดแย้งกับหลักความเชื่อที่ออกนอกกลุ่มนอกรทางและความอสังค์ยธรรมเสมอ"

จากนั้นพวกผู้ปกครองดูแลศาสนจักรก็ได้มอบตัวท่านให้กับจักรพรรดิ และจักรพรรดิได้ส่งตัวท่านให้แก่ท่านตุ้คแห่งเมืองบาวาเรีย หนังสือต่าง ๆ ของท่านได้ถูกเผาที่ประตูใหญ่ของเขตศาสนจักรแห่งนั้น และในวันที่ 16 กรกฎาคม ท่านก็ถูกนำตัวไปยังเขตรอบนอกของซานเมืองคอนสแตนซ์เพื่อจะเผาไฟทั้งเป็นที่นั้น

เมื่อมาถึงแดนประหารแล้ว ท่านก็คุกเข่าลงแล้วร้องเพลงสดุดีหลายตอน และได้เพ่งมองขึ้นไปยังฟ้าสวรรค์อย่างแน่วแน่พลางกล่าวว่า "ข้าแต่ องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์ขอฝากวิญญาณจิตของข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระองค์ พระองค์ได้ทรงไถ่ข้าพระองค์ไว้แล้ว โอ้ พระเจ้าผู้ทรงสัตย์ซื่อและประเสริฐที่สุด"

ไม้พินได้ถูกกองสุขขึ้นมาจากจนถึงระดับคอของท่านทีเดียว ขณะนั้นเองท่านตุ้คแห่งแคว้นบาวาเรียอยากจะแสดงอำนาจว่าเขาสามารถจะเกลี้ยกล่อมให้ฮัสส์ละทิ้งความเชื่อได้จึงได้ใช้วาจาหวานล้อมอยู่หลายประการ แต่ฮัสส์ได้กล่าวโต้ตอบเขาว่า "ไม่เลย ที่ท่านกล่าวมานั้น ข้าพเจ้าไม่เคยเทศนาหลักคำสอนที่แสดงออกถึงความชั่วร้ายเลย สิ่งที่ข้าพเจ้าได้สั่งสอนออกไปด้วยริมฝีปากของข้าพเจ้านั้น มาบัดนี้ข้าพเจ้าขอประทับตราด้วยเลือดของข้าพเจ้าเอง" แล้วท่านก็หันไปกล่าวแก่เจ้าหน้าที่ที่ทำการประหารชีวิตว่า "เวลานี้ท่านกำลังจะจุดไฟเผาท่าน (ฮัสส์ตั้งใจจะเน้นคำว่า "ท่าน" โดยการพูดคำว่าท่านออกมาเป็นภาษาโบฮีเมีย)" แต่ภายในอีก 1 ศตวรรษต่อจากนี้ไปท่านจะพบกับหงส์ซึ่งท่านไม่สามารถจะย่างหรือต้มได้เลย" ถ้าฮัสส์กำลังพยากรณ์อยู่ละก็ ท่านคงจะหมายถึง มาร์ติน ลูเธอร์ ซึ่งฉายแสงแห่งความเชื่ออย่างสุกสกาวเมื่อประมาณ 100 ปีให้หลัง และเป็นผู้ที่แลกลงสู่กับแขนทั้งสองข้างของท่าน

ทันทีที่ท่านไม้แห้งเหล่านั้นติดไฟแล้ว วีรชนผู้ยอมพลีชีพท่านนี้ก็ร้องเพลงสรรเสริญบทหนึ่งด้วยน้ำเสียงที่ชื่นชมยินดีจนเสียงของท่านดังกว่าเสียงไฟที่เผาไม้แห้งและเสียงอ้ออึงของฝูงชนเหล่านั้น แต่ในที่สุดเสียงของท่านก็ถูกขัดขวางด้วยเปลวไฟอันร้อนแรงซึ่งไม่ซ้าก็ได้เผาผลาญจนชีวิตของท่านจบสิ้นลงตรงนั้นเอง

คนเหล่านั้นยังได้พยายามรวบรวม骸กระดูกจากร่างของท่านอย่างชะมัดเข้มข้นแล้วนำไปโปรยลงในแม่น้ำไรน์เพื่อไม่ให้ชิ้นส่วนของท่านสุภาพบุรุษผู้นี้หลงเหลืออยู่บนแผ่นดินโลกเลย แม้กระนั้นก็ตามการกระทำเช่นนี้ก็ยังไม่สามารถจะลบเลือนความทรงจำเกี่ยวกับดร.จอห์น ฮัสส์ให้ออกไปจากใจของบรรดาธรรมิกชนได้ไม่ว่าจะกำจัดด้วยไฟ น้ำ หรือด้วยการทรมานชนิดอื่นก็ตาม

เหตุการณ์เกี่ยวกับการทนทุกข์ทรมาน และการพลีชีพของเจโรมแห่งกรุงปรีาก ซึ่งถูกเผาที่เมืองคอนสแตนซ์ ในประเทศเยอรมัน โทษฐานที่ถือรักษาหลักคำสอนของวิคคลิฟ

วีรบุรุษในความเชื่อท่านนี้ถือกำเนิดที่กรุงปรีาก (เมืองหลวงของประเทศเช็กโกสโลวาเกีย) และได้รับการศึกษาที่มหาวิทยาลัยแห่งกรุงปรีาก ท่านเป็นผู้มีชื่อเสียงในด้านศิลปะการพูดและเป็นยังผู้ที่มีความรู้รอบในเรื่องต่าง ๆ เป็นอย่างดี เมื่อท่านสำเร็จการศึกษาแล้วท่านก็ได้เดินทางท่องเที่ยวไปในพื้นที่ส่วนใหญ่ของทวีปยุโรป และได้เยี่ยมเยียนสถานศึกษาและวิทยาลัยพระคัมภีร์หลายแห่งโดยเฉพาะอย่างยิ่งมหาวิทยาลัยแห่งกรุงปารีส ไฮเด็นเบิร์ก

โคลโลญ และออกซ์ฟอร์ด ท่านได้ศึกษางานเขียนต่าง ๆ ของวิกคิลิฟที่มหาวิทยาลัยออกซ์ฟอร์ดนี้เอง และเพราะเหตุที่ท่านเป็นคนที่มีความสามารถในการเรียนรู้เป็นพิเศษ ท่านจึงสามารถศึกษาภาษาอังกฤษจนเกิดความชำนาญได้อย่างรวดเร็ว และได้แปลข้อเขียนและบทความหลายเรื่องออกมาเป็นภาษาของตนเองด้วย

เมื่อเจโรมกลับไปถึงกรุงปารีสแล้ว ท่านได้ประกาศว่าท่านยอมรับหลักความเชื่อต่าง ๆ ของวิกคิลิฟอย่างเปิดเผย และท่านยังได้พบว่าหลักความเชื่อเหล่านั้นเจริญรุ่งเรืองมากในแคว้นโบฮีเมีย ซึ่งมีสาเหตุจากความเชื่อ ความมานะบากบั่น และความร้อนรนของจอห์น ฮัสส์ ท่านจึงได้ยอมเป็นผู้ช่วยของฮัสส์ในการทำงานเพื่อปฏิรูปความเชื่อนั้น

ในวันที่ 4 เดือนเมษายน ค.ศ.1415 เจโรมได้เดินทางไปยังเมืองคอนสแตนซ์ ซึ่งขณะนั้นเป็นเวลาช่วงระยะเวลาประมาณ 3 เดือนก่อนที่จอห์น ฮัสส์จะพลีชีพเพื่อความเชื่อของตนเอง เจโรมได้หลบหนีเข้าไปในเมืองอย่างลับ ๆ และได้ปรึกษากับพวกผู้นำบางคนในกลุ่มของท่านเพื่อหาหนทางที่จะช่วยเหลือจอห์น ฮัสส์ให้พ้นจากชะตากรรมอันเลวร้ายในครั้งนี้ แต่ท่านก็ถูกเกลี้ยกล่อมได้อย่างง่ายดายตายว่าท่านคงจะไม่สามารถช่วยเหลืออะไรเพื่อนของท่านได้เลย

เมื่อท่านรู้ว่าข่าวเรื่องที่ท่านได้เข้ามาในเมืองคอนสแตนซ์นั้นได้แพร่สะพัดออกไปแล้ว และได้รู้ตัวว่าที่ประชุมสภาปรารภจะจับตัวท่าน ท่านจึงหลบออกไปจากเมืองอย่างระมัดระวัง และได้เดินทางไปยังเมืองไอเบอร์ลิง ซึ่งเป็นเมืองที่จักรพรรดิได้ประทับอยู่ ตั้งอยู่ห่างจากเมืองคอนสแตนซ์ออกไปประมาณ 1.6 กิโลเมตร ขณะที่ท่านอาศัยอยู่ในเมืองนี้ท่านได้เขียนจดหมายไปถึงจักรพรรดิ และระบุว่าตัวท่านเองพร้อมที่จะไปปรากฏตัวต่อหน้าที่ประชุมสภา ก็ต่อเมื่อท่านได้รับใบคุ้มครองจากองค์จักรพรรดิแล้วเท่านั้น อย่างไรก็ตามท่านได้ถูกปฏิเสธในเรื่องนี้ท่านจึงร้องเรียนไปยังที่ประชุมสภา แต่ได้รับการตอบสนองด้วยคำตอบที่ไม่พึงปรารถนาเช่นเดียวกัน

หลังจากนั้น ท่านได้ทำเอกสารแล้วนำไปแจกจ่ายและติดตามที่สาธารณะทุกแห่งในเมืองคอนสแตนซ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งบนประตูทั้งหลายที่บ้านของพระคาดินัล ในเอกสารเหล่านี้ท่านได้ประกาศว่าท่านยอมที่จะไปปรากฏตัวที่เมืองคอนสแตนซ์เพื่อปกป้องคุณธรรมและหลักคำสอนของท่าน ซึ่งท่านได้กล่าวว่าทั้ง 2 อย่างนี้ได้ถูกบิดเบือนไปจากความเป็นจริงอย่างมาก ท่านยังได้ประกาศว่าถ้ามีการพิสูจน์ได้ว่า ท่านมีความเชื่อที่ผิด ๆ หนึ่งอย่างใดแล้วละก็ ท่านก็จะถอนตัวออกมาเสียจากความเชื่อนั้น โดยท่านปรารถนาเพียงแต่ขอให้ที่ประชุมสภารับรองความปลอดภัยของท่านโดยใช้ความเชื่อของพวกเขาเป็นหลักประกัน

เมื่อไม่ได้รับคำตอบจากเอกสารและใบประกาศเหล่านี้ท่านจึงออกเดินทางไปยังเมืองโบฮีเมีย และด้วยความรอบคอบจึงได้นำใบรับรองที่เซ็นชื่อโดยขุนนางโบฮีเมียหลายคนซึ่งอยู่ที่เมืองคอนสแตนซ์ในเวลานั้นไปด้วย เพื่อเป็นหลักฐานแสดงว่าท่านได้ใช้ความพยายามทุกวิถีทางตามกำลังของท่านแล้วที่จะเข้ารับการไต่สวนจากที่ประชุมสภา

อย่างไรก็ตาม ท่านได้ถูกจับกุมในระหว่างการเดินทางที่เมืองเฮร์ซอว์โดยเจ้าหน้าที่ของท่านตุ๋กแห่งเมืองซัลท์สแบช ท่านตุ๋กและพวกเจ้าหน้าที่หวังว่าในเรื่องนี้พวกเขาจะได้รับคำแนะนำจากที่ประชุมสภาทันทีว่าจะให้

ดำเนินการอย่างไรต่อไป

ท่านตุ้คแห่งเมืองซัลท์แบซจึงได้เขียนจดหมายถึงที่ประชุมสมานันเพื่อแจ้งให้พวกเขาทราบว่าท่านตุ้คเองได้ทำอะไรลงไปบ้าง และได้ขอคำชี้แนะว่าจะให้ท่านทำอะไรกับเจโรม หลังจากไปที่ประชุมสภาได้ชี้แจงถึงบทบัญญัติตามกฎหมายที่ท่านตุ้คจะต้องกระทำ แล้วพวกเขาก็ได้ขอให้ท่านตุ้คส่งตัวนักโทษดังกล่าวมาที่เมืองคอนสแตนซ์ ดังนั้นเจโรมจึงถูกส่งตัวไปยังหอคอยในเมืองคอนสแตนซ์ และถูกมัดติดกับท่อนไม้ที่ใช้รองศิระษะ เท้าของท่านก็ถูกยึดติดไว้กับข้อไม้ ท่านถูกขังไว้จนกระทั่งฮัสส์เพื่อนของท่านได้พลีชีพเพราะความเชื่อนั้น

หลังจากนั้นท่านก็ถูกนำตัวออกมาจากคุก และถูกข่มขู่ว่าท่านจะต้องถูกทรมานและถึงแก่ความตายถ้ายังขึ้นต่อดังต่อไปอีก เจโรมก็ตกใจกลัวกับการเตรียมเครื่องทรมานนั้น และด้วยความอ่อนกำลังในขณะนั้นท่านจึงได้ให้คำสัตย์ปฏิญาณว่าจะทิ้งหลักความเชื่อต่าง ๆ ของท่านเสีย และได้ยอมรับว่าสมควรแล้วที่ฮัสส์จะประสบกับชะตากรรมเช่นนั้น และยังยอมรับว่าทั้งท่านและฮัสส์เป็นพวกที่มีความเชื่อออกนอกกลุ่มนอกทาง ผลที่เกิดขึ้นตามมาคือโช่ตรวนของท่านได้ถูกปลดออก และการปฏิบัติอย่างหยาบช้านั้นก็ถูกพักไว้ก่อน

อย่างไรก็ตามพวกศัตรูของท่านยังสงสัยในเรื่องความจริงใจของท่านในการสารภาพนั้น จึงได้กำหนดให้ท่านต้องทิ้งความเชื่อนั้นในอีกรูปแบบหนึ่ง ท่านได้ปฏิเสธที่จะตอบคำถามนี้ยกเว้นจะเป็นการตอบอย่างเปิดเผยต่อหน้าคนทั่วไป ดังนั้นท่านจึงถูกนำตัวมาอยู่ต่อหน้าที่ประชุมสภา ในขณะนั้นเองท่ามกลางความประหลาดใจของพวกที่กำลังสอบสวนท่าน และเป็นการณ์ที่น่าชื่นชมยินดีสำหรับความจริงนั้น เพราะท่านได้ประกาศยืนยันในความเชื่อเดิมของท่านและได้เรียกร้องขออนุญาตที่จะแก้คดีของท่านด้วยตนเอง แต่เมื่อได้รับการปฏิเสธท่านจึงระบายความโกรธต่อการปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรมนี้ออกมาว่า

"นี่ช่างเป็นการปฏิบัติที่ป่าเถื่อนจริง ๆ ข้าพเจ้าเคยถูกกักขังอยู่ในคุกต่าง ๆ หลายต่อหลายแห่ง ไม่มีความทุกข์เวทนาอย่างใดและไม่มีความขัดสนอย่างใดที่ข้าพเจ้าไม่ได้ประสบในคุกเหล่านั้น สำหรับพวกศัตรูของข้าพเจ้านั้น ท่านทั้งหลายยอมให้เขากล่าวหาข้าพเจ้าได้อย่างเต็มที่ แต่ในทางตรงกันข้าม สำหรับข้าพเจ้าท่านทั้งหลายกลับปฏิเสธไม่ยอมให้ข้าพเจ้าได้มีโอกาสที่จะแก้คดีเลยแม้แต่นิดเดียว ท่านทั้งหลายได้ประกาศว่าข้าพเจ้าเป็นพวกที่ออกนอกกลุ่มนอกทางโดยไม่ทราบหลักความเชื่อของข้าพเจ้าเลย และก่อนที่ท่านทั้งหลายจะทราบว่าข้าพเจ้ามีความเชื่อแบบใดท่านทั้งหลายก็ได้ประกาศว่าข้าพเจ้าเป็นศัตรูกับความเชื่อของท่านเสียแล้ว ท่านทั้งหลายเป็นที่ประชุมสภาทั่วไป ท่ามกลางท่านทั้งหลายนั้นเป็นศูนย์กลางของชาวโลกที่สามารถใช้ตัดสินในเรื่องความจริงต่าง ๆ เรื่องเกี่ยวกับสติปัญญาและความบริสุทธิ์ แต่ท่านทั้งหลายก็ยังคงเป็นมนุษย์ที่อยู่ในเนื้อหนัง และเนื้อหนังนั้นก็มักจะถูกล่อลวงให้หลงไปได้โดยสภาพที่ปรากฏให้เห็นแต่เพียงภายนอกเท่านั้น เมื่อการใช้คุณธรรมของท่านยิ่งเน้นในเรื่องสติปัญญามากเท่าไร ท่านยิ่งต้องระวังที่จะไม่ให้ตัวท่านหันเหไปในความโง่เขลามากยิ่งขึ้นเท่านั้น หลักความเชื่อที่ข้าพเจ้ากำลังแก้ข้อกล่าวหาอยู่เดี๋ยวนี้ไม่ใช่หลักความเชื่อของข้าพเจ้าเอง แต่เป็นความเชื่อสำหรับมนุษย์ทั้งปวง เป็นหลักความเชื่อของพวกคริสเตียน และเป็นความเชื่อที่จะส่งผลกระทบต่อสิทธิต่าง ๆ ของคนรุ่นหลังด้วย และคดีความของข้าพเจ้าก็ถือเป็นอุทธรณ์ในเรื่องนี้ได้เป็นอย่างดี"

ถัดจากเหตุการณ์นี้ไปอีก 3 วัน การพิจารณาคดีของท่านจึงได้เริ่มขึ้น และได้มีการสอบสวนพยานหลายคนเพื่อมาสนับสนุนข้อกล่าวหาว่าท่านนั้น ผู้ถูกกล่าวหา ก็ได้เตรียมตัวสำหรับการแก้คดีของท่านเอง ท่านเปิดเผยว่าท่านได้รับการปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรมมากมายหลายประการ ซึ่งแทบจะเป็นเรื่องที่ไม่น่าเชื่อเลยจริง ๆ เมื่อเรามาคิดทบทวนดูว่าท่านได้ถูกกักขังไว้อย่างแน่นหนาในคุกที่น่าขยะแขยงหลายแห่งมานานถึง 340 วันโดยไม่ได้เห็นแสงเดือนแสงตะวันเลย และเกือบจะถึงแก่ความตายเพราะขาดสิ่งจำเป็นต่าง ๆ ในการดำรงชีวิต แต่ท่ามกลางสภาวะที่ทุกข์ทรมานจนถึงที่สุดนี้ เรากลับเห็นว่าจิตวิญญาณของเจโรมกลับพุ่งสูงขึ้นเหนือความยากลำบากเหล่านี้ ซึ่งถ้าหากเป็นผู้อื่นที่มีจิตใจและความเชื่อที่เข้มแข็งน้อยกว่านี้ล่ะก็ ผู้นั้นคงจะตรอมตรมอยู่กับความทุกข์ทรมานจนตายไปเสียแล้ว

มีหลายคนในที่ประชุมแห่งนี้ได้ขัดขวางไม่ยอมให้ท่านมีโอกาสที่จะพูดเลย เพราะเขากลัวคำพูดอันชาญฉลาดของท่านที่ท่านจะพูดเกี่ยวกับการเชื่อในความจริงนั้น ซึ่งจะมีผลต่อจิตใจของคนเหล่านั้นมาก อย่างไรก็ตามในที่สุดมติของเสียงส่วนใหญ่ในที่ประชุมก็ยอมให้ท่านมีเสรีภาพที่จะแก้คดีของตนเองได้ ท่านได้เริ่มต้นพูดด้วยเสียงอันดัง และได้พูดต่อไปด้วยอาการที่สุขุมเยือกเย็นและใช้ศิลปะในการพูดได้อย่างคล่องแคล่ว จนกระทั่งจิตใจที่ต้อดิ่งและแข็งกระด้างของคนเหล่านั้นอ่อนลงอย่างเห็นได้ชัด และดูเหมือนว่าจิตใจของคนที่มีความเชื่ออันงมงายก็เริ่มจะสัมผัสถึงแสงสว่างแห่งความสำนึกอยู่บ้าง เจโรมได้แยกให้เห็นความแตกต่างอย่างชัดเจนระหว่างหลักฐานบนพื้นฐานของข้อเท็จจริงกับหลักฐานที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของความอาฆาตมาดร้ายและการใส่ร้ายป้ายสี

ท่านได้เริ่มอ้างเหตุผลจากประวัติศาสตร์โดยกล่าวถึงวีรบุรุษมากมายที่ทรงคุณงามความดี แต่ได้ถูกกล่าวหา ถูกประณาม และถูกลงโทษฐานที่เป็นพวกคนชั่ว แต่ต่อมาคนรุ่นหลังได้หาพยานหลักฐานมาพิสูจน์กันแล้ว กลายเป็นผู้ที่สมควรที่จะได้รับเกียรติยศและบำเหน็จรางวัล

ท่านได้กล่าวถึงกิจวัตรประจำวันในชีวิต และในการประพุดติของท่านเองต่อหน้าที่ประชุมนั้น ท่านเคยสังเกตเห็นว่าวีรบุรุษที่ยิ่งใหญ่ที่สุดและบริสุทธิ์ที่สุดนั้นยอมเป็นที่ทรากันโดยทั่วไปแล้วว่า เขาเหล่านั้นมักจะมีความคิดเห็นที่แตกต่างจากความคิดเห็นของคนธรรมดาสามัญทั่วไป และมีแนวความคิดที่เน้นหลักความจริงอย่างเด่นชัดโดยไม่ปิดบังหรือซ่อนเร้นหลักความจริงนั้น เจโรมได้แสดงอาการดูหมิ่นเหยียดหยามบรรดาศักดิ์ครูของท่านได้อย่างยอดเยี่ยม ซึ่งเป็นศัตรูที่พยายามจะชักนำท่านให้หลงจากทางแห่งความจริงและความดีงาม

เจโรมได้สรรเสริญฮัสส์อย่างสูงส่ง และประกาศว่าตัวท่านเองก็พร้อมที่จะพลีชีพตามฮัสส์ไปแล้ว จากนั้นท่านก็พูดปกป้องหลักคำสอนของวิคคลิฟชาวอังกฤษผู้มีชื่อเสียงในฝ่ายจิตวิญญาณ และได้สรุปโดยการตั้งข้อสังเกตให้ใคร่ครวญว่าท่านไม่เคยมีความตั้งใจที่จะดำเนินการใด ๆ เพื่อต่อต้านรัฐบาลภายใต้คริสตจักรของพระเจ้าเลย ท่านร้องเรียนว่าท่านต่อต้านการปฏิบัติของพวกบาทหลวงในทางที่ผิดต่างหาก และท่านยังได้กล่าวต่อไปอีกว่าธรรมเนียมและระเบียบวิธีปฏิบัติของพวกบาทหลวงนั้นเป็นการกระทำที่ไม่แสดงความเคารพต่อพระเจ้าอย่างน่าอายที่สุดเมื่อคริสตจักรของพระเจ้าซึ่งเมื่อก่อนเคยมีไว้เพื่อจุดประสงค์ในเรื่องการสำแดงถึงความรัก และความปรารถนาดี ซึ่งขณะนี้กลับดำเนินการอย่างไม่สมควรเพื่อตอบสนองความเยอหยิ่งของตาด้วยการจัดงานเลี้ยงต่าง ๆ

การสวมเครื่องแต่งกายที่หรูหราในการทำพิธีต่าง ๆ และสิ่งอื่น ๆ ที่แสดงให้เห็นถึงความอภัยในการ
เสแสร้งว่าตัวเองว่ามีความเชื่ออย่างดี

การพิจารณาคดีได้จบสิ้นลง โดยเจโรมถูกพิพากษาอย่างเดียวกันกับการพิพากษาที่เกิดขึ้นแก่ฮัสส์ และได้
ถูกมอบไว้กับอำนาจฝ่ายโลก แต่ในฐานะที่ท่านเป็นเพียงสามัญชนจึงไม่ต้องทำพิธีเพื่อถอดออกจากตำแหน่ง
อย่างไรก็ตามพวกเขาได้เตรียมหมวกเก็บที่ทำด้วยกระดาษระบายสีแดงเป็นรูปฝีมารชาตान เมื่อเขาได้สวมลงบน
ศีรษะของท่านแล้ว ท่านก็กล่าวว่า "พระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เมื่อพระองค์ได้ทรงทนทุกข์ทรมานต่อ
ความตายเพื่อข้าพเจ้าซึ่งเป็นคนชั่วที่นำเวทนาที่สุดนั้น พระองค์ได้สวมมงกุฏนามบนศีรษะของพระองค์ และ
ข้าพเจ้าก็จะสวมหมวกเก็บใบนี้เพราะเห็นแก่พระองค์เช่นกัน"

พวกเขาได้ทิ้งระยะเวลาให้เนิ่นนานออกไปอีก 2 วันด้วยความหวังว่าท่านจะยอมละทิ้งความเชื่อเดิมของ
ท่านเสีย ซึ่งในระหว่างเวลานี้พระคาดีนัลฟลอเรนซ์ได้ใช้ความพยายามทุกวิถีทางที่จะชักนำให้ท่านมาอยู่ฝ่าย
เดียวกันกับท่านให้ได้ แต่ความพยายามทุกอย่างนั้นก็ไร้ผลโดยสิ้นเชิง เจโรมได้ตัดสินใจอย่างเด็ดเดี่ยวมั่นคง
แล้วว่า จะประทับตราหลักคำสอนที่เที่ยงแท้ด้วยเลือดของตนเอง

เมื่อกำหนดวันประหารได้มาถึง ในระหว่างที่ท่านกำลังเดินไปยังแดนประหารนั้นเองท่านได้ร้องเพลง
บทเพลงสรรเสริญพระเจ้าหลายบทเพลง และเมื่อเดินมาถึงจุดประหารที่ฮัสส์ถูกทรมานจนถึงแก่ความตายนั้น ท่าน
ก็คุกเข่าลงอธิษฐานด้วยใจร้อนรน ท่านได้ถอดเสื้อไม้ที่ปักไว้บนพื้นด้วยความชื่นชมยินดีเป็นที่สุด

ขณะที่เพชรฆาตจะลงมือจุดไฟนั้นเอง เขาได้เดินไปข้างหลังท่านเพื่อจะจุดไฟที่กองไม้ นั้น ท่านก็กล่าวขึ้น
ว่า "มาจุดไฟข้างหน้าต่อสายตาข้าพเจ้านี้เถิด ถ้าข้าพเจ้ากลัวไฟข้าพเจ้าก็คงจะไม่มาที่นี่หรอก เพราะข้าพเจ้าเองก็
เคยมีโอกาที่จะหลบหนีหลายครั้งแล้ว" เมื่อเปลวไฟลุกกลามล้อมรอบท่านไว้ทุกด้านแล้ว ท่านก็ร้องเพลงสรรเสริญ
พระเจ้าเพลงหนึ่ง ถ้อยคำสุดท้ายที่ได้ยินท่านพูดออกมาก็คือ "ข้าพระองค์ขอมอบจิตวิญญาณในเปลวไฟนี้ไว้กับองค์
พระคริสต์เจ้า"

เหตุการณ์เกี่ยวกับการข่มเหงในประเทศเนเธอร์แลนด์

ประมาณปี ค.ศ.1543 ถึง 1544 มรสุมที่เกิดจากการข่มเหงได้โหมกระหน่ำอย่างรุนแรงในแคว้นแฟรนเด
อร์ จักรพรรดิชาร์ลส์ที่ 5 แห่งประเทศเยอรมันซึ่งทรงเป็นกษัตริย์ปกครองประเทศสเปนด้วย ทรงเป็นผู้ครอบครอง
เมืองต่าง ๆ เหล่านี้ ได้กระทำการอย่างเข้มแข็งเพื่จะถอนรากถอนโคนลัทธินิกายที่ออกนอกกลุ่มนิกายนี้ให้
หมดสิ้นไปจากแผ่นดินของพระองค์ ความพยายามของพระองค์เป็นต้นเหตุแห่งการนองเลือดที่นำไปสู่การข่มเหง
อย่างเป็นระบบมากยิ่งขึ้นจากท่านตุคแอลวา และจากศาลสอบสวนและลงโทษในสมัยของฟิลิปที่ 2 ซึ่งเป็น
ราชบุตรของพระองค์ และเป็นผู้สืบทอดราชบัลลังก์ต่อจากพระองค์ คนที่มีความเชื่อแบบปฏิรูปมากมายหลายคน
ได้ถูกพิพากษาจำคุก หรือถูกเนรเทศตลอดชีวิต แต่คนจำนวนมากต้องยอมพลีชีพโดยการถูกแขวนคอ ถูกถ่วง

น้ำตาย ถูกเผา ถูกตั้งกระดูกข้อต่อให้หลุดออกจากกัน หรือถูกเผาทั้งเป็น

มีชาวโปรเตสแตนต์คนหนึ่งที่ร่อนรนในทางของพระเจ้า ชื่อจอห์น เดอร์ บอสเคน ถูกจับกุมที่เมืองแอนท์เวิร์พ เพราะเหตุความเชื่อของท่าน ท่านต้องตกอยู่ในสภาพที่ถูกเยาะเย้ยในระหว่างการพิจารณาคดี ซึ่งเมื่อท่านกล้าที่จะประกาศตัวอย่างเปิดเผยว่าท่านเป็นโปรเตสแตนต์คนหนึ่ง ท่านจึงได้ถูกพิพากษาลงโทษอย่างรวดเร็ว อย่างไรก็ตาม พวกเจ้าหน้าที่บ้านเมืองก็ยังคงมีความเกรงกลัวที่จะประหารชีวิตบอสเคนต่อหน้าสาธารณชนทั่วไป เนื่องจากท่านเป็นที่มึนใจเอื้อเฟื้อแผ่อย่างกว้างขวาง และเป็นผู้ที่ดำเนินชีวิตอย่างเคร่งครัดในทางของพระเจ้า จึงเป็นแบบที่ดีของคนทั่วไป ท่านเป็นที่ชื่นชอบและได้รับความเคารพจากประชาชน เพราะฉะนั้นพวกเขาจึงตัดสินใจที่จะประหารชีวิตท่านอย่างลับ ๆ ดังนั้นจึงสั่งให้นำตัวท่านไปถ่วงน้ำให้จมน้ำตายในคุุณนั้นนั่นเอง

ในปี ค.ศ.1568 มีบุคคล 3 คนชื่อ สก็๊อบแลนธ์, ฮุส และคูแมนส์ได้ถูกจับกุมที่เมืองแอนท์เวิร์พ ข้อความในจดหมายฉบับหนึ่งที่ส่งไปถึงพี่น้องโปรเตสแตนต์บางคนซึ่งเขียนขึ้นในระหว่างที่ถูกกักขังอยู่นั้น พวกเขาได้บรรยายความรู้สึกของตัวเองออกมาดังนี้ "เนื่องจากนี่เป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพที่จะให้เราได้รับความทุกข์ทรมานเพราะพระนามของพระองค์ ดังนั้นเราจึงยอมรับเอาด้วยความอดทน ถึงแม้ว่าเนื้อหนังอยากจะขัดขืนต่อฝ่ายจิตวิญญาณก็ตาม แต่ความจริงทั้งหลายของข้าพเจ้าจะเสริฐนนั้นจะหนุนใจเรา และพระคริสต์จะทรงทำให้หัวของงูฟกซ์ เราได้รับการปลอบประโลมใจเพราะเรามีความเชื่อเรา เราไม่กลัวความเจ็บปวดเพราะเรามีความหวังใจ เรายกโทษให้แก่พวกศัตรูของเราเพราะเรามีความรัก ขอให้ท่านทั้งหลายอย่าเดือดร้อนวุ่นวายใจเพราะเรื่องของเราเลย เรามีความสุขใจโดยพระสัญญาทั้งหลายของพระเจ้า และมีความชื่นชมยินดีเป็นอย่างยิ่งที่พระเจ้าทรงดำริว่าเราสมควรจะได้รับความทุกข์ทรมานเพราะเห็นแก่พระคริสต์ เราไม่ปรารถนาที่จะได้รับการปล่อยตัว แต่ปรารถนาที่จะมีความกล้าหาญในการอดทนต่อความยากลำบาก เราไม่ทูลขอเสรีภาพ แต่เราทูลขอฤทธิ์อำนาจที่จะมีความมานะบากบั่นต่อไปอย่างไม่ท้อถอย เราไม่หวังว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงใด ๆ แต่หวังว่าจะได้สวมมงกุฎแห่งชัยชนะบนสิริษะของเรา"

สก็๊อบแลนธ์ เป็นคนแรกที่ถูกนำตัวไปพิจารณาคดี ท่านได้ยื่นกรานที่จะยื่นหยัดอยู่ในความเชื่อของตนเองต่อไป ท่านจึงถูกพิพากษาให้ประหารชีวิตเสีย เมื่อท่านได้เดินกลับไปยังห้องขังของตนเองแล้ว ท่านได้ขอร้องผู้คุมให้เขาไม่อนุญาตให้ผู้มีตำแหน่งตามลำดับชั้นคนหนึ่งคนใดเข้ามาเยี่ยมท่านโดยกล่าวว่า "พวกเขาไม่มีประโยชน์อะไรแก่ข้าพเจ้าเลย มีแต่จะรบกวนข้าพเจ้าให้เกิดความรำคาญเป็นอันมาก ข้าพเจ้าวางใจว่าความรอดของข้าพเจ้าก็ประทับตราไว้แล้วในสวรรค์ และโลหิตของพระคริสต์ซึ่งข้าพเจ้าไว้วางใจอย่างมั่นคงนั้นได้ชำระความบาปทั้งหลายของข้าพเจ้าออกไปแล้ว บัดนี้ข้าพเจ้าจะทิ้งผ้าคลุมที่ทำด้วยดินเหนียวนี้เพื่อจะได้สวมเสื้อคลุมที่มีสง่าราศีอันนิรันดร์ ข้าพเจ้าขอเป็นผู้พลีชีพคนสุดท้ายที่พลีชีพให้แก่พวกทรราชโรมันคาทอลิกนี้ เพื่อว่าคริสตจักรของพระคริสต์จะได้อยู่อย่างสงบสุขบนแผ่นดินโลกเสียที ซึ่งคริสตจักรจะอยู่อย่างสงบสุขหลังจากเวลานี้อย่างแน่นอน" ในวันประหารนั้นท่านได้กล่าวเพื่อนักโทษของท่านอย่างน่าเวทนา เมื่อท่านถูกมัดติดกับไม้ที่ปักไว้บนพื้นแล้วท่านก็ร้องเพลงสดุดีบทที่ 40 และได้กล่าวคำอธิษฐานขององค์พระผู้เป็นเจ้านี้เป็นคำอธิษฐานที่ยอดเยี่ยมและมีความ

สูงส่งที่สุด แต่ก็เป็นคำอธิษฐานง่าย ๆ ที่อธิษฐานกันโดยคนเป็นล้าน ๆ ซึ่งได้ใช้กันมาตั้งแต่ครั้งแรกที่พระอาจารย์ผู้
สันโดษได้ทรงเปล่งเสียงกล่าวคำอธิษฐานนี้บนภูเขาในแคว้นกาลิลี การใช้คำอธิษฐานนี้จะไม่มีครั้งใดเน้นย้ำอย่าง
ไพเราะมากไปกว่าเมื่อต้องทรมนทรมายกับลมหายใจที่ใกล้จะตายท่ามกลางเสียงไฟที่กำลังไหม้กองไม้แห้งจนลุกโพลง
นั้น เมื่อท่านได้มอบวิญญูณจิตของท่านไว้แก่พระเจ้าแล้ว ในไม่ช้าท่านก็ตายอย่างน่าสยดสยองในเปลวไฟนั้น

หลังจากนั้นไม่นานฮูสก็ตายในคุกนั่นเอง ภายหลังจากที่ฮูสเสียชีวิตแล้วคูแมนส์จึงได้เขียนจดหมายไปถึง
เพื่อน ๆ ของตนเองกล่าวว่า "บัดนี้ข้าพเจ้าขาดเพื่อน ๆ ที่เคยร่วมทำการกับข้าพเจ้าแล้ว สก็อบแลนต์ถูกนำตัวไป
พลีชีพและฮูสก็ตายแล้ว แม้กระนั้นก็ตามข้าพเจ้าก็ไม่ได้อยู่เพียงลำพัง แต่พระเจ้าแห่งอิสราเอลทรงประทับอยู่กับ
ข้าพเจ้าด้วย พระองค์จะทรงเป็นโล่ของข้าพเจ้า และทรงเป็นบำเหน็จที่ยิ่งใหญ่อย่างเหลือล้นของข้าพเจ้า" เมื่อคู
แมนส์ถูกนำตัวไปพิจารณาคดี ท่านได้ยอมรับว่าตัวเองมีความเชื่อแบบปฏิรูปอย่างไม่ลังเลเลยแม้แต่น้อย และได้
ตอบข้อหาที่นำมากล่าวหาท่านด้วยความหนักแน่นอย่างลูกผู้ชาย ท่านได้พิสูจน์หลักคำสอนของท่านด้วยการใช้
หลักฐานจากข่าวประเสริฐนั้น ผู้พิพากษาได้กล่าวขึ้นว่า "แต่ เจ้าเต็มใจที่จะตายเพื่อความเชื่อที่เจ้ามีอยู่หรือไม่ ?" คู
แมนส์ได้ตอบว่า "ข้าพเจ้าไม่เพียงแต่เต็มใจที่จะตายเพื่อความจริงเท่านั้น ข้าพเจ้ายังเต็มใจที่จะได้รับความทรมาน
จนถึงที่สุดด้วยวิธีที่โหดร้ายทารุณ ซึ่งได้ประติขฐ์ขึ้นมา นั้นเพราะข้าพเจ้าเห็นแก่ข่าวประเสริฐขององค์พระผู้เป็นเจ้า
หลังจากการทรมานเหล่านี้แล้ว จิตวิญญูณของข้าพเจ้าก็จะได้รับการต้อนรับจากพระเจ้าเองท่ามกลางกลางสง่า
ราศีนิรันดร์นั้น" ภายหลังจากที่ท่านถูกพิพากษาแล้วท่านก็เดินไปยังแดนประหารด้วยความชื่นชมยินดี และได้ตาย
ปลดปล่อยจิตวิญญูณของท่านออกมาอย่างบริสุทธิ์ ซึ่งเป็นผลจากความเชื่อที่รู้และเข้าใจอย่างแจ่มแจ้งนั้น

บาลาซาร์ เจอรราร์ด ซึ่งเป็นชาวพื้นเมืองของแคว้นแฟรนซ์ คอมพ์เท แห่งประเทศเบอร์กันดี เขาเป็นชาว
โรมันคาทอลิกที่ใจแคบ และได้ตัดสินใจที่จะลอบสังหารเจ้าชายวิลเลียมแห่งเมืองแนสซอ ซึ่งเป็นเจ้าชายแห่งแคว้น
ออร์เรนจ์นั้น เมื่อเขาได้เตรียมปืนไว้แล้วเขาก็จับตามองมองเจ้าชายขณะที่พระองค์เสด็จผ่านห้องโถงในพระราชวัง
ของพระองค์เพื่อจะไปเสวยอาหารค่ำ เขาจึงแสดงตัวเพื่อขอดูหนังสือเดินทาง แต่ เจ้าหญิงแห่งแคว้นออร์เรนจ์ทรง
สังเกตว่ามีบางสิ่งบางอย่างผิดปกติในน้ำเสียงและอาการปฏิกิริยาของเขาจึงทรงถามว่าเขาเป็นใคร และได้ตรัสว่าเธอไม่
ชอบสีหน้าท่าทางของเขาเลย เจ้าชายทรงตอบว่า "ก็เป็นคนที่ต้องการจะขอดูหนังสือเดินทางนะสิ ซึ่งเขาก็จะได้
เห็นหนังสือเดินทางนั้นในไม่ช้า" ไม่มีอะไรเกิดขึ้นอีกจนกระทั่งหลังอาหารค่ำได้ผ่านพ้นไปแล้ว ขณะที่เจ้าชายกับ
เจ้าหญิงกำลังเสด็จกลับโดยเดินทางผ่านห้องโถงเล็กอยู่นั้น ผู้ลอบสังหารได้แอบซ่อนตัวอยู่หลังเสาต้นหนึ่ง และได้ยิงปืน
เข้าใส่เจ้าชายทำให้พระองค์ได้รับบาดเจ็บสาหัส เมื่อเจ้าชายได้รับบาดเจ็บแล้วพระองค์มีกำลังเพียงที่จะกล่าวว่า
"องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอพระองค์ทรงโปรดเมตตาจิตวิญญูณของข้าพระองค์และประชาชนที่น่าสงสารคนนี้ด้วยเถิด"
ทันใดนั้นพระองค์ก็สิ้นลมหายใจขณะที่มีอายุ 51 พรรษา การสิ้นพระชนม์ของเจ้าชายองค์นี้ได้ก่อให้เกิดความโศก
เศร้าอย่างกว้างขวางไปทั่วเมืองต่าง ๆ ที่รวมตัวกันอยู่ที่นี่ พิธีฝังพระศพของพระองค์ก็เป็นพิธีที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่เคย
มีผู้พบเห็นในกลุ่มประเทศแผ่นดินต่ำนี้ (ได้แก่ เนเธอร์แลนด์ , เบลเยียม , ลักเซมเบิร์ก) และการร้องไห้คร่ำครวญ
จากการได้สูญเสียพระองค์ไปนั้นก็ได้เป็นการเสแสร้งแก่งัดทำแต่ประการใดเพราะพระองค์ได้ทั้งคุณงามความดี

ไว้เบื้องหลัง ซึ่งเป็นคุณงามความดีที่คนในราชตระกูลอันสูงส่งควรจะแสวงหาอยู่เสมอ แต่นิจจา ไม่ค่อยจะมี กษัตริย์องค์ใดที่สืบราชสมบัติในลำดับต่อมาที่มีคุณงามความดีเหมือนอย่าง "พระราชบิดาแห่งพสกนิกรของ พระองค์"

เหตุการณ์เกี่ยวกับการข่มเหงในแคว้นลิธัวเนีย

การข่มเหงในแคว้นลิธัวเนียได้เริ่มขึ้นในปี ค.ศ.1648 และได้ดำเนินต่อไปด้วยความรุนแรงอย่างยิ่งโดยพวก คอสแซค (ชาวรัสเซียใต้ที่มีความชำนาญในการใช้ม้า) และพวกทาร์ทาร์ (พวกตาดซึ่งเป็นชาวมองโกลกับชาวตุรกี) พวกคอสแซคนั้นโหดร้ายทารุณมากจนแม้กระทั่งพวกทาร์ทาร์ยังต้องทันทานไว้ และหันกลับมาช่วยชีวิตพวกเหยื่อ สंहการที่ถูกหมายปองชีวิตนั้นให้พ้นเงื้อมมือของพวกคอสแซค เมื่อพวกรัสเซียรับทราบว่ามี การกวาดล้างขึ้นใน แคว้นลิธัวเนียซึ่งไม่สามารถจะป้องกันตนเองได้ พวกรัสเซียจึงได้ยกกองทัพมาเข้ามาสมทบในการกวาดล้างด้วย และได้ นำความหายนะไปสู่ทุกหนทุกแห่งที่พวกเขาทัพเข้าไป ทุกสิ่งพังพินาศหมดสิ้น แผ่นดินก็รกร้างว่างเปล่า ใช้ประโยชน์อะไรไม่ได้ คริสตจักรทั้งหลายถูกทำลาย หมู่บ้านต่าง ๆ ถูกเผา เมืองต่าง ๆ ถูกทำลายอย่างราบคาบ ปราสาททั้งหลายได้ถูกรื้อให้พังลงมา ประชาชนถูกฆาตกรรม และโดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกผู้รับใช้ในการประกาศ ข่าวประเสริฐก็ถูกเลือกออกมาเป็นเป้าหมายที่ถูกเกลียดชังและถูกข่มเหงมากเป็นพิเศษ

สรุปเหตุการณ์เกี่ยวกับการถูกข่มเหงที่เกิดขึ้น กับคริสเตียนในประเทศออสเตรียหรือเอธิโอเปีย

ประมาณตอนปลายของศตวรรษที่ 15 มีมิชชันนารีชาวโปรตุเกสบางคนได้เดินทางทางทะเลไปยังประเทศ ออสเตรีย และได้เริ่มเผยแพร่หลักคำสอนต่าง ๆ ของนิกายโรมันคาทอลิกท่ามกลางชาวออสเตรีย ซึ่งได้ประกาศ ตัวเป็นคริสเตียนก่อนที่มิชชันนารีเหล่านี้จะเดินทางมาถึง

พวกบาทหลวงได้สร้างอิทธิพลในพระราชสำนักจนกระทั่งจักรพรรดิทรงเห็นชอบที่จะให้ยกเลิกพิธีต่าง ๆ ที่ได้ตั้งไว้แล้วในคริสตจักรออสเตรีย และให้ยอมรับพิธีต่าง ๆ ที่มาจากกรุงโรม หลังจากนั้นอีกไม่นาน พระองค์ก็ เห็นชอบที่จะยอมรับสังฆราชที่มาจากสันตะปาปา และทรงยอมรับอำนาจสูงสุดของเขาด้วย อย่างไรก็ตาม การ เปลี่ยนแปลงใหม่นี้ไม่ได้เกิดขึ้นโดยปราศจากการต่อต้าน ขุนนางที่มีอำนาจมากที่สุดหลายคน และประชาชนส่วน ใหญ่ที่ได้ประกาศตัวเป็นคริสเตียนแบบดั้งเดิมตามที่มีการวางรากฐานไว้แล้วอย่างมั่นคงในประเทศออสเตรียก็ได้ จับอาวุธขึ้นต่อสู้กับจักรพรรดิ เมื่อเป็นเช่นนี้สำนักแห่งกรุงโรม และพวกทูตจึงได้ใช้อุบายทำให้จักรพรรดิทั้งหมด เกิดความโกลาหลอลหม่านไปทั่ว และได้เริ่มเกิดสงครามขึ้นซึ่งได้ดำเนินติดต่อกันไปหลายรัชกาลของจักรพรรดิองค์ ต่าง ๆ และไม่สามารถจะยุติลงเป็นเวลานานกว่าหนึ่ง ศตวรรษ ตลอดระยะเวลาที่พวกโรมันคาทอลิกก็เข้มแข็งขึ้น

โดยได้รับกำลังเสริมจากพระราชสำนัก ซึ่งโดยการรวมกันเช่นนี้ทำให้พวกคริสเตียนดั้งเดิมในประเทศออสเตรียได้ถูกข่มเหงอย่างรุนแรง และมีคนเป็นอันมากได้ถูกฆ่าตายอย่างสยดสยอง

เหตุการณ์บางอย่างเกี่ยวกับการข่มเหงที่เกิดขึ้นในประเทศญี่ปุ่น

กลุ่มมิชชันนารีชาวโปรตุเกสเป็นพวกแรกที่นำความเชื่อแบบคริสเตียนเข้าไปในประเทศญี่ปุ่น พวกเขาได้ไปถึงเกาะญี่ปุ่นในปี ค.ศ. 1552 และความอุตสาหะพยายามของพวกเขาก็ปรากฏผลสำเร็จในระดับหนึ่ง ซึ่งเกินกว่าที่พวกเขาคาดหมายไว้ล่วงหน้าเสียอีก การทำงานอย่างหนักของพวกเขาก็ได้ประสบความสำเร็จต่อไปเรื่อย ๆ จนถึงปี ค.ศ. 1616 ซึ่งพวกเขาได้ถูกกล่าวหาว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับการสมคบกับผู้อื่นเพื่อลอบวางแผนการที่จะโค่นล้มรัฐบาล และถอดจักรพรรดิลงจากราชบัลลังก์ ถึงแม้ว่าจะมีหลายคนที่เกิดความอิจฉาพวกเขาเป็นอันมากในพระราชสำนักนั้น แต่พวกเขาก็ยังไม่ได้ถูกรังแกเลย จนในปี ค.ศ.1622 การข่มเหง อย่างน่ากลัวจึงได้เกิดขึ้นกับพวกคริสเตียนทั้งชาวพื้นเมืองและชาวต่างชาติ กล่าวกันว่าในระหว่างช่วงเวลา 4 ปีแรกนั้นมีคริสเตียนไม่น้อยกว่า 20,000 คนได้ถูกสังหารหมู่ คริสตจักรทั้งหลายได้ถูกปิด และใครก็ตามที่ประกาศตัวว่าเป็นคริสเตียนก็จะถูกลงโทษด้วยการประหารชีวิต

ในที่สุดพวกคริสเตียนก็ล่าถอยไปยังเมืองซีเนียวาระบนเกาะซิมิโอะ ซึ่งพวกเขาที่ตัดสินใจที่จะป้องกันตนเอง จนถึงที่สุด พวกเขาก็ยังไม่วายที่จะถูกตามล่าโดยกองทัพญี่ปุ่นซึ่งได้ยกทัพมาล้อมเมืองนั้นไว้ ถึงแม้ว่าพวกคริสเตียนจะด้อยกว่ากองทัพญี่ปุ่นมากในเรื่องความมีระเบียบวินัย อาวุธยุทโธปกรณ์ต่าง ๆ และทรัพยากรทั้งหลาย แต่พวกเขาก็ได้ป้องกันตนเองด้วยความกล้าหาญอย่างที่สุด และต้านทานการโจมตีได้ทุกครั้งเป็นเวลานานถึง 3 เดือน อย่างไรก็ตามด้วยสาเหตุจากการขาดแคลนอาหาร และความอ่อนล้าของนักรบทั้งหลาย พวกเขาจึงถูกบีบคั้นให้ต้องยอมจำนนต่อกองทัพญี่ปุ่นอันเกรียงไกร แต่ถึงแม้จะยอมจำนนแล้วก็ตาม เซลยทุกเพศทุกวัยก็ยังถูกเข่นฆ่าโดยฝ่ายที่ชนะอย่างไร้ความปราณี ดังนั้นจะเห็นได้ว่าหลังจากที่มีพวกคริสเตียนปรากฏอยู่เป็นช่วงระยะเวลาสั้น ๆ แล้ว พวกเขาก็ถูกกวาดล้างไปจากแผ่นดินของโชกุนแม่ทัพญี่ปุ่นโดยสิ้นเชิง จวบจนระยะเวลาผ่านไปอีกหลายปีจึงมีคริสเตียนรุ่นใหม่เกิดขึ้นในภายหลัง

สรุปเหตุการณ์เกี่ยวกับการกดขี่ข่มเหงที่เกิดขึ้น กับคริสเตียนในประเทศตุรกี

โมฮัมเหม็ด ซึ่งเป็นผู้ที่แสรังทำตัวเป็นศาสดาพยากรณ์เพื่อหลอกลวงชาวโลกนั้น ในช่วงตอนต้น ๆ ของชีวิตเขาได้แสรังทำเป็นให้ความเคารพต่อพวกคริสเตียน แต่ทันทีที่เขาได้สถาปนาอำนาจของตนเองอย่างมั่นคงแล้ว เขาก็แสดงธาตุแท้ของตัวเองออกมาว่าเป็นศัตรูตัวฉกาจที่กระหายอยากให้เห็นเลือดของพวกคริสเตียน เขาได้

พิสูจน์ธาตุแท้ที่ว่านี้โดยการข่มเหงคริสเตียนตลอดระยะเวลาที่เขามีชีวิตอยู่ และได้สั่งให้พวกสาวกทั้งหลายของเขา ดำเนินการข่มเหงพวกคริสเตียนต่อไปเรื่อย ๆ ชาวเติร์ก (ชนชาติตุรกี) ได้สืบทอดศาสนาต่อจากโมฮัมหมัดคนนี้นั่นเอง และพวกเขาก็ยังถือรักษาติดต่อกันเรื่อยมา โมฮัมหมัดกับลูกหลานของเขาได้ยกกองทัพไปปราบปรามจนได้ชัยชนะต่ออาราเบีย, ปาเลสไตน์, ฟินิเซีย, ซีเรีย, อียิปต์ และเปอร์เซียโดยใช้เวลาเพียง 30 ปีเท่านั้น แต่อย่างไรก็ตามอีกไม่นานพวกเขาก็เกิดความแตกแยกขึ้นในพวกเขาเอง เจ้าชายทั้งหลายของพวกซาราเซ็น (ชาวอาหรับ) ซึ่งได้รับตำแหน่งสุลต่านจึงได้ครอบครองซีเรีย, อียิปต์ และแอฟริกาต่อไปเป็นเวลานานประมาณ 400 ปี

เมื่อกษัตริย์ซาราเซ็นแห่งเปอร์เซียได้เริ่มทำสงครามกับสุลต่านชาวซาราเซ็นแห่งบาบิโลนนั้น สุลต่านแห่งบาบิโลนองค์นี้ได้ไปขอความช่วยเหลือจากพวกเติร์ก ไม่นานนักพวกเติร์กเหล่านี้ก็ได้หิบบอาวุธหันกลับไปสู้พวกเจ้านายของตนเอง และในไม่ช้าพวกเขาก็ได้ชัยชนะต่อพวกซาราเซ็นด้วยความปราชาสามารถและความกล้าหาญของออตโทแมนุส (ซึ่งเป็นบรรพบุรุษของพวกที่สืบเชื้อสายลงมาเป็นราชตระกูลที่ได้ครอบครองบัลลังก์ของชาวตุรกีในปัจจุบัน) หลังจากนั้นพวกเขาก็ได้สถาปนาจักรวรรดิออตโทแมนขึ้นมา

หลังจากที่เมืองคอนสแตนติโนเปิ้ล ได้เป็นเมืองคริสเตียนของจักรพรรดิมานานหลายยุคหลายสมัยแล้ว ในปี ค.ศ.1453 เมืองนี้ก็ได้ถูกล้อมไว้โดยพวกเติร์กภายใต้การของโมฮัมหมัดที่ 2 ซึ่งกองทัพของเขาประกอบด้วยทหาร 300,000 คน และหลังจากการปิดล้อมที่นองเลือดเป็นเวลานาน 6 สัปดาห์เมืองนี้ก็ตกอยู่ในมือของพวกเติร์ก ซึ่งได้ยึดครองไว้เป็นของพวกตนจนถึงทุกวันนี้ ทั้งนี้ที่พวกเขาได้ครอบครองเมืองนี้พวกเขาก็เริ่มใช้การกระทำที่โหดร้ายป่าเถื่อนต่อชาวเมืองอย่างไม่ยอมลดความรุนแรงลงเลย พวกเขาได้ฆ่าพวกชาวเมืองด้วยวิธีที่เหี้ยมโหดทุกอย่าง บางคนถูกย่างทั้งเป็นโดยมัดติดกับแท่งเหล็กที่หมุนอยู่บนเปลวไฟ คนอื่น ๆ ถูกปล่อยให้อดอาหารจนตาย บางคนถูกถลกหนังทั้งเป็น มีหลายคนที่ถูกปล่อยให้ขาดออกเป็นท่อน ๆ ส่วนคนอื่น ๆ นั้นก็จับผูกเชือกติดกับม้าเพื่อดึงแยกร่างให้ขาดออกเป็นชิ้น ๆ

ประมาณปี ค.ศ.1521 โซโลแมนที่ 1 ได้ยึดเมืองโรดส์ด้วยกองเรือ 450 ลำและกองทหาร 300,000 คน ในขณะนั้นเมืองโรดส์ได้รับการคุ้มครองโดยเหล่าอัศวินแห่งกรุงเยรูซาเล็ม วีรบุรุษเหล่านี้ได้ต้านทานพวกที่ไม่มี ความเชื่อจนกระทั่งตีกรามบ้านช่องต่าง ๆ ได้ถูกโจมตีจนพังทลายลงมาจนราบคาบเสมอกับพื้นดิน อาหารและสิ่งจำเป็นของพวกเขาก็หมดลง และกระสุนของพวกเขาก็ถูกใช้จนหมดสิ้น เมื่อพวกเขาไม่ได้รับความช่วยเหลือใด ๆ จากพวกเจ้าชายคริสเตียนพวกเขาจึงยอมจำนน

ด้วยความฮึกเหิมอย่างบ้าคลั่งจากชัยชนะครั้งนี้ โซโลแมนจึงยกทัพไปทางทิศตะวันตกมุ่งหน้าไปยังกรุงเวียนนาโดยได้ฆ่าคนเป็นอันมากในระหว่างทางเพียงเพื่อตอบสนองความพึงพอใจของตนเองเท่านั้นและยังพยายามทำทุกสิ่งเพื่อให้บรรลุความหวังลม ๆ แล้ง ๆ ของตนเองว่าตัวเขาเองสามารถจะปราบทวีปยุโรปลงได้อย่างราบคาบ และสามารถถอนรากถอนโคนพวกคริสเตียนให้หมดสิ้นไปจากแผ่นดินโลกได้

เมื่อโซโลแมนที่ 1 ได้กางเต็นท์ของเขาหน้ากำแพงกรุงเวียนนาแล้ว เขาก็ส่งนักโทษคริสเตียน 3 คนเข้าไปในเมืองเพื่อไปเขย่าขวัญชาวเมืองด้วยการให้ไปรายงานให้พวกชาวเมืองทราบถึงความแข็งแกร่งของกองทัพที่ยกมา

นี้ เพียง 3 วันก่อนที่พวกเติร์กจะยกทัพมาถึงกรุงเวียนนา นั้นชาวเมืองได้แสดงความชื่นชมยินดีกับกองทัพชาวเยอรมันเพราะ ท่านเอิร์ลพาลาไทน์เฟรดเดอริก ได้รับมอบหมายให้มาป้องกันกรุงเวียนนาจึงได้ยกทัพเข้าเมืองมาพร้อมกับทหารผ่านศึก 14,000 คนที่ได้เลือกสรรไว้แล้ว

โซโลมอนได้ส่งใบประกาศไปสั่งให้เมืองนั้นยอมจำนนเสีย แต่เมื่อได้รับการทำร้ายจากพวกเยอรมัน จึงได้เริ่มโอบล้อมกรุงเวียนนาไว้ และเป็นที่ทราบกันดีอยู่แล้วว่าศาสนาของโมฮัมเหม็ดได้ให้สัญญาว่า ทหารทุกคนที่ตายในการสู้รบไม่ว่าจะมีความผิดอะไรก็ตามจะได้เข้าสู่เมืองบรมสุขเกษมทันที เมื่อเป็นเช่นนี้ตามปกติพวกเขาจึงสู้รบอย่างบ้าคลั่งและบ้าบิ่นโดยไม่คำนึงถึงสิ่งใดทั้งสิ้น พวกเขาได้ระดมยิงขานานใหญ่ และได้ใช้ ความพยายามหลายครั้งที่จะเข้ายึดเมืองโดยการโจมตีอย่างรุนแรง แต่ความกล้าหาญอย่างไม่ย่อท้อของพวกเยอรมันนั้นก็เหนือกว่าพวกศัตรู โซโลแมนเองก็โกรธจัดจากการที่ความก้าวหน้าของเขาได้ถูกขัดขวาง อย่างคาดไม่ถึงนี้ เขาจึงตัดสินใจที่จะใช้อำนาจทุกอย่างเพื่อจะดำเนินการตามแผนการของเขา และเพื่อที่จะให้บรรลุตามเป้าหมายดังกล่าวเขาได้เอาปืนใหญ่มาตั้งไว้หน้าประตูพระราชวังของกษัตริย์องค์นั้น และได้ระดมยิงอย่างรุนแรงจนในไม่ช้าก็เกิดรอยแตกเป็นช่องใหญ่ พวกเติร์กจึงอาศัยควันที่คละคลุ้งไปทั่วนั้นกำบังกาย และยกพวกบุกทะลุเข้าไปในเมือง ทหารในเมืองนั้นก็เริ่มยอมจำนนเพราะความพ่ายแพ้กำลังจะมาถึงอยู่แล้ว แต่พวกนายทหารที่มีจิตใจน่าชื่นชมนั้นได้พากันหนุ่ใจให้ส่งเสียงตะโกนอย่างดังขึ้นในเมือง ให้ดูราวกับว่ามีกองทัพใหม่หลายกองเพิ่งจะยกทัพมาถึงกรุงเวียนนา พวกทหารของกรุงเวียนนาเองก็ได้รับแรงบันดาลใจให้เกิดความกล้าหาญขึ้นมาอีก ขณะที่พวกเติร์กนั้นก็กลับวิ่งหนีด้วยความตกใจสุดขีด

โซโลแมนยิ่งรู้สึกสิ้นหวังจากการต่อต้านนั้น จึงตัดสินใจใช้ความพยายามที่จะโจมตีกรุงเวียนนาอย่างรุนแรงด้วยการฝังระเบิดที่ประตูโครินธ์ พวกเขาประสบความสำเร็จในการสืบหน้าเข้าไปถึงรากฐานของหอรบ แต่พวกเขาได้ถูกชาวเมืองที่มีความระมัดระวังพบเห็นเข้า ชาวเมืองที่ทำงานอย่างน่าอัศจรรย์ใจนี้ได้ฝังระเบิดเพื่อทำลายทุ่นระเบิดของฝ่ายตรงข้าม และได้เตรียมโรยดินระเบิดไว้เป็นทางจนถึงหลุมหลบภัยของฝ่ายข้าศึก จากนั้นก็จุดไฟขึ้นทำให้ระเบิดทหารข้าศึกตายไป 8,000 คน และด้วยวิธีนี้จึงทำให้ความพยายามต่าง ๆ ของฝ่ายข้าศึกผู้ถูกรานไม่ประสบความสำเร็จ เมื่อความพยายามทุกครั้งถูกขัดขวางจึงทำให้ความอึกเขมของหัวหน้าชาวตุรกีคนนั้นเสื่อมลงจนแปรสภาพไปเป็นความบ้าคลั่ง เขาได้สั่งให้พวกทหารของเขาปืนกำแพงเมืองขึ้นไป ซึ่งด้วยความพยายามเช่นนี้พวกเขาได้ถูกฆ่าตายไปหลายพันคน พวกทหารยิ่งตายไปมากเท่าไรพวกเขาก็ยังมีแนวโน้มที่จะพ่ายแพ้มากขึ้น ในที่สุดความกล้าหาญของกองทัพของเขาก็อ่อนล้าไปเอง และเพราะความเกรงกลัวในความห้าวหาญของบรรดาผู้ต่อต้านชาวยุโรปเหล่านี้ พวกทหารจึงเริ่มปฏิเสธไม่ยอมเชื่อฟังคำสั่งของโซโลแมน

นอกจากโรคระบาดที่ได้เกิดขึ้นในค่ายทหารแล้วก็ยังทหารจำนวนมากที่ล้มตายเพราะขาดแคลนอาหาร เนื่องจากพวกเยอรมันที่มีความรอบคอบนั้นได้พบวิธีที่จะตัดเส้นทางส่งเสบียงของฝ่ายข้าศึก และมีอยู่ครั้งหนึ่งที่ร้อยเอกโรเจนดอร์ฟเฟียสซึ่งเป็นนายทหารที่กล้าหาญและมีจิตใจกว้างขวางโอบอ้อมอารีของฝ่ายกรุงเวียนนาได้บุกโต้ตอบกลับไปอย่างกระหึ่มและสามารถฆ่าพวกเติร์กตายไปกว่า 5,000 คน ท่านได้ทราบข่าวจากภายในกำแพง

เมืองว่าทหารพวกนี้ได้ยกทัพห่างออกไปจากค่ายมากจึงได้ยกทัพตามไปฆ่าเสีย ในที่สุดเมื่อโซโลมอนต้องประสบกับความล้มเหลวในความพยายามทุกครั้งที่ผ่านมาเขาก็ต้องถอยร่นกำลังใจ หลังจากที่สูญเสียทหารไปมากกว่า 80,000 คนแล้ว เขาก็เลิกกิจกรรมของเขา และได้ส่งสัมภาระของเขาล่วงหน้าไปก่อน จากนั้นจึงยกทัพมุ่งหน้ากลับบ้านเกิดเมืองนอนของตนไปอย่างบอบช้ำ ด้วยเหตุนี้ทวีปยุโรปจึงได้เป็นอิสระพ้นจากความน่ากลัวของนิกายโมฮัมหมัด (พระมะหะหมัด) ที่ได้คืบคลานเข้ามาใกล้ขึ้น

เหตุการณ์เกี่ยวกับการข่มเหงในแคว้นกาลาเบรีย

ประมาณศตวรรษที่ 14 มีพวกวอลเด็นส์จากเมืองพรากีล่า และเมืองดอฟินี่จำนวนมากได้อพยพไปยังแคว้นกาลาเบรียและตั้งรกรากอยู่บนที่ดินซึ่งรกร้างว่างเปล่าโดยได้รับอนุญาตจากพวกขุนนางในดินแดนนั้น และด้วยความอุตสาหพยายามในการทำไร่ไถนา ในไม่ช้าพวกวอลเด็นส์ก็สามารถพลิกฟื้นแผ่นดินที่เมื่อก่อนเคยเป็นป่าเสื่อมโทรมที่แห้งแล้งหลายแห่งให้กลับกลายเป็นพื้นดินที่อุดมสมบูรณ์และเขียวขจีได้อย่างไม่น่าเชื่อ

บรรดาขุนนางในแคว้นกาลาเบรียต่างก็รู้สึกพอใจกับผู้ที่มาเช่าอาศัยพวกใหม่นี้เป็นอย่างมากเพราะเห็นว่าคนพวกนี้มีความซื่อสัตย์ สงบเยียบและขยันขันแข็ง แต่พวกบาทหลวงในประเทศนั้นกลับเต็มไปด้วยความอิจฉาริษยาและในไม่ช้าก็มักจะหาเรื่องต่าง ๆ มาร้องเรียนพวกวอลเด็นส์ไปในทางที่เสียหาย

แต่สำหรับการร้องเรียนเหล่านี้บรรดาขุนนางชาวกาลาเบรียก็ได้ทำให้พวกบาทหลวงสงบปากสงบคำลง โดยการตอบกลับไปว่า คนพวกนี้ไม่เป็นพิษเป็นภัยเลยจริง ๆ และไม่ได้กระทำความผิดใด ๆ ต่อศาสนจักรโรมันคาทอลิก แต่ได้ถวายสืบลดให้แก่พวกบาทหลวงด้วยความชื่นชมยินดี ซึ่งทำให้การเงินของพวกบาทหลวงเพิ่มขึ้นเป็นอันมากจากการที่พวกเขาได้เข้ามาอยู่ในแคว้นนี้ ดังนั้นคนพวกนี้น่าจะเป็นคนสุดท้ายที่จะมีใครหาเรื่องร้องเรียนด้วย

เหตุการณ์ต่าง ๆ ได้ผ่านไปราบรื่นด้วยความอดกลั้นเป็นเวลา 2-3 ปี ซึ่งในช่วงระยะเวลาดังกล่าวพวกวอลเด็นส์ก็ได้รวมตัวกันเป็นเมือง 2 เมืองซึ่งเป็นบ้านพี่เมืองน้องกันโดยได้มีการผนวกหลายหมู่บ้านเข้ามาอยู่ในเขตปกครองของพวกเขาด้วย ในที่สุดพวกเขาก็ได้ติดต่อไปยังเมืองเจนิวาเพื่อเชิญนักเทศน์ 2 คนให้มาเทศนาประจำที่เมืองทั้ง 2 แห่งนี้เมืองละคน เรื่องนี้ก็เป็นที่ทราบกันโดยทั่วไป และข่าวดังกล่าวได้ถูกส่งไปยังสันตะปาปาไพอัสที่ 4 ซึ่งได้ตัดสินใจที่จะกำจัดพวกเขาให้หมดไปจากแคว้นกาลาเบรียอย่างไม่มีลังเล

และเพื่อที่จะบรรลุตามเป้าหมายดังกล่าว สันตะปาปาไพอัสที่ 4 จึงได้ส่งพระคาร์ดินัลออกเล็กซานดรีโน ซึ่งเป็นบุคคลที่อารมณ์ร้าย และเป็นคนที่มิจิดใจคับแคบอย่างร้ายกาจพร้อมด้วยบาทหลวงอีก 2 คนไปยังแคว้นกาลาเบรีย ซึ่งคนทั้ง 3 จะต้องทำหน้าที่เป็นคณะผู้สอบสวนและลงโทษที่แคว้นนั้น พวกผู้มีสิทธิอำนาจเหล่านี้ได้เดินทางมาที่เมืองเซ็นท์ซีสต์ซึ่งเป็นเมืองแห่งหนึ่งที่พวกวอลเด็นส์ได้ช่วยกันสร้างขึ้น เมื่อพวกเขาได้เรียกชาวเมืองมาชุมนุมกันแล้วก็ได้ประกาศแก่บรรดาชาวเมืองว่า ชาวเมืองจะไม่ได้รับอันตรายเลยถ้าเขาทั้งหลายเหล่านั้นยอมรับพวกนัก

เทศน์ที่ได้รับการแต่งตั้งโดยสันตะปาปา แต่ถ้าเขาทั้งหลายบังอาจปฏิเสธนักเทศน์เหล่านั้นพวกเขาจะต้องสูญเสียทั้งทรัพย์สินและชีวิตของตัวเองด้วย และเพื่อเป็นการพิสูจน์สิ่งเหล่านี้ก็จะจัดให้มีการประกอบพิธีมิสซาขึ้นอย่างเปิดเผยต่อหน้าสาธารณชนทั่วไปในตอนบ่ายของวันนั้นเอง ซึ่งชาวเมืองจะต้องเข้าร่วมในพิธีศักดิ์สิทธิ์ที่สำคัญนี้

แต่แทนที่ชาวเมืองเซนต์ซีสต์จะเชื่อฟังคำสั่งโดยการเข้าร่วมในพิธีมิสซา พวกเขากลับหนีเข้าไปในป่าพร้อมกับครอบครัวของเขา เมื่อเป็นเช่นนั้นก็ทำให้พระคาดินัลและผู้ช่วยทั้ง 2 ของเขารู้สึกผิดหวังกับสิ่งที่เกิดขึ้น พวกเขาจึงเดินทางมุ่งหน้าไปยังเมืองลา การ์เต้ ซึ่งเป็นอีกเมืองหนึ่งที่เป็นของพวกวอลเต็นส์ และเพื่อจะหลีกเลี่ยงจากความผิดหวังเหมือนอย่างครั้งที่ผ่านมา พวกเขาจึงได้สั่งให้ปิดประตูเมืองทุกแห่ง และให้พวกทหารเฝ้าทางต่าง ๆ ที่นำไปสู่ประตูเมืองเหล่านั้น พวกเขาได้ยื่นข้อเสนอต่าง ๆ อย่างเดียวกันแก่ชาวเมืองเหล่านั้นเสริมด้วยอุบายที่แยบยลอย่างหนึ่งเพื่อสนับสนุนข้อเสนอต่าง ๆ ของพวกเขาโดยที่พระคาดินัลได้ล่อลวงด้วยการเน้นย้ำให้พวกเขาแน่ใจว่าแม้แต่ชาวเมืองเซนต์ซีสต์ก็ยังยอมรับข้อเสนอเหล่านี้ทันทีและเห็นชอบที่จะให้สันตะปาปาเป็นผู้แต่งตั้งพวกเขาเป็นนักเทศน์ประจำเมืองของเขาด้วย การล่อลวงครั้งนี้ก็ประสบความสำเร็จเพราะประชาชนที่ไร้เดียงสาของเมืองลา การ์เต้ คิดว่าสิ่งที่พระคาดินัลได้บอกแก่พวกเขานั้นเป็นความจริง จึงได้กล่าวว่าพวกเขาจะทำตามแบบอย่างของพวกพี่น้องที่เมืองเซนต์ซีสต์

เมื่อพระคาดินัลได้รับประโยชน์จากการพูดโกหกแล้ว จึงได้ขอกำลังทหาร 2 กองร้อยให้ยกทัพไปสังหารหมู่พวกชาวเมืองเซนต์ซีสต์ กองทหารเหล่านั้นได้บุกเข้าไปในป่าภายใต้คำสั่งอย่างเคร่งครัดให้ตามล่าและสังหารพวกวอลเต็นส์ชาวเมืองเซนต์ซีสต์ทุกคนที่พบเห็นและไม่ให้ไว้ชีวิตไม่ว่าจะเป็นเพศใดหรืออายุขนาดไหนก็ตาม

พวกวอลเต็นส์ซึ่งถูกจู่โจมอย่างรวดเร็วโดยที่ยังไม่ทันได้ตั้งตัว คนเป็นอันมากจึงต้องตกเป็นเหยื่อสังหารของพวกทหารอย่างป่าเถื่อนที่สุด อย่างไรก็ตามเมื่อตั้งหลักได้หลักได้แล้วพวกวอลเต็นส์ก็ตัดสินใจที่จะเอาชีวิตของเขาเข้าแลกด้วยราคาที่แพงที่สุดเท่าที่จะทำได้จึงได้เกิดมีการต่อสู้ขึ้นหลายต่อหลายครั้ง พวกวอลเต็นส์ที่มีอาวุธเพียงครั้งเดียวนั้นได้แสดงให้เห็นแบบอย่างของความกล้าหาญในการต่อสู้ กองทหารได้ถูกโจมตีจนบาดเจ็บ 2 ด้านจึงถูกฆ่าตายเป็นอันมาก ในที่สุดกองทหารส่วนใหญ่ก็ถูกฆ่าตายในการประจัญหน้ากันครั้งต่าง ๆ ทหารที่เหลืออยู่นั้นก็ถูกผลักดันให้ล่าถอยไป เหตุการณ์นี้ก็ทำให้พระคาดินัลโกรธแค้นยิ่งนักจึงได้เขียนจดหมายไปขอกำลังทหารจากผู้แทนพระองค์ที่ปกครองเมืองเนเปิ้ลเพื่อมาเสริมกองทัพให้เข้มแข็งขึ้น

โดยเหตุนี้ผู้แทนพระองค์จึงได้ประกาศไปทั่วดินแดนต่าง ๆ ในเขตเมืองเนเปิ้ลว่า คนนอกกฎหมาย คนที่หนีทหาร และคนที่ต้องห้ามในรูปแบบอื่น ๆ ทุกคนจะได้รับการอภัยโทษจากความผิดของพวกเขาอย่างไม่มีข้อจำกัด โดยมีข้อแม้ว่าจะต้องเข้าร่วมกับการรณรงค์เพื่อทำสงครามกับชาวเมืองเซนต์ซีสต์ และจะต้องจับอาวุธต่อสู้ไปจนกว่าชาวเมืองเหล่านั้นจะถูกฆ่าตายหมด

เพราะฉะนั้นจึงมีหลายคนที่เคยสิ้นหวังกับชะตากรรมของตนเองได้มารวมตัวกัน และถูกจัดไว้เป็นพวกกองร้อยขนาดเบาที่ไม่ต้องการการฝึกปรือมากนัก คนพวกนี้ได้ถูกส่งให้เข้าไปเคลียร์พื้นที่ในป่าและให้สังหารทุกคนที่มีความเชื่อแบบปฏิรูปที่พวกเขาพบเห็นในป่านั้น แม้แต่ตัวผู้แทนพระองค์เองก็ยังได้เข้าร่วมกับพระคาดินัลโดยมี

ตำแหน่งเป็นผู้นำกองทหารประจำการกองหนึ่ง คนทั้งสองได้ร่วมมือกันและประสานงานกันในการต่อสู้เพื่อให้ บรรลุตามเป้าหมายอันนองเลือดตามที่พวกเขาได้ตั้งไว้ นั่น ทหารเอาพวกวอลเดินส์บางคนที่ถูกจับได้ไปมัดห้อยไว้ กับต้นไม้ จากนั้นก็ไปตัดกิ่งไม้มาสมอยู่ข้างล่างแล้วจุดไฟเผาเสีย บางคนก็ถูกผ่าท้องออกแล้วทิ้งซากศพไว้ใน ลักษณะนั้นเพื่อเป็นอาหารของสัตว์ป่าและนกที่ล่าสัตว์อื่นเป็นอาหาร มีหลายคนที่ถูกยิงในระยะไกล แต่พวก วอลเดินส์ส่วนใหญ่ถูกตามล่าเหมือนอย่างกับกิ้งก่าในฤดูล่าสัตว์เลยทีเดียว มีบ้างที่บางคนได้หลบหนีเข้าไปซ่อนตัว อยู่ในถ้ำ แต่การขาดแคลนอาหารก็คร่าชีวิตพวกเขาให้ตายอยู่ภายในถ้ำนั่นเอง การไล่ล่าอย่างป่าเถื่อนได้ดำเนินต่อไปจนกระทั่งบรรดาชาวเมืองที่น่าสงสารเหล่านี้ถูกฆ่าตายจนหมดสิ้น

เมื่อชาวเมืองเซนต์ซีสต์ได้ถูกกำจัดหมดสิ้นไปแล้ว พระคาดินัลกับผู้แทนพระองค์ก็หันไปให้ความสนใจชาว เมืองลา การ์เต้ คนเจ้าเล่ห์พวกนี้ได้ยื่นข้อเสนอว่าถ้าชาวเมืองยอมรับความเชื่อแบบโรมันคาทอลิกแล้วละก็พวกเขา ครอบครัวยุ และลูก ๆ ก็จะได้รับบริการคุ้มครองอย่างเต็มที่ แต่ในทางตรงกันข้ามถ้าพวกเขาปฏิเสธไม่ยอมรับความ เมตตานี้ก็จะมีการใช้กำลังอย่างรุนแรงที่สุด และผลที่ตามมาก็คือ ความตายอย่างโหดเหี้ยมทารุณ แต่ทั้ง ๆ ที่มี คำมั่นสัญญาในความปลอดภัยสำหรับชีวิตและทรัพย์สินอยู่ด้านหนึ่ง และมีการกล่าวหาว่ามาตมาตราร้ายไว้ในอีกด้าน หนึ่ง พวกวอลเดินส์ก็ยังคงพร้อมใจกันปฏิเสธที่จะทิ้งความเชื่อของพวกเขา หรือยอมรับความเชื่อที่ผิด ๆ ของพวก โรมันคาทอลิก พระคาดินัลและผู้แทนพระองค์รู้สึกเดือดดาลกับการปฏิเสธอย่างไม่ใยดีเช่นนี้ จึงได้สั่งให้นำตัวชาว เมือง 30 คนไปเข้าเครื่องดิงกระดุกข้อต่อให้หลุดออกจากกันเพื่อเป็นการขู่ให้คนอื่น ๆ เกิดความหวาดกลัว

คนเหล่านั้นที่ได้ถูกนำตัวไปเข้าเครื่องดิงกระดุกข้อต่อให้หลุดออกจากกันก็ถูกทรมานด้วยความรุนแรงจน กระทั่งมีหลายคนที่ยาตายเนื่องจากการทรมานที่อำมหิตเหล่านี้ ในบรรดาพวกวอลเดินส์ที่ถูกทรมานจนตายเหล่านี้ก็มี ผู้พลีชีพอยู่คนหนึ่งชื่อ ชาร์ลีนได้ถูกทรมานอย่างเหี้ยมโหดจนถึงขนาดที่ท้องแตกและลำไส้ทะลักออกมาภายนอก เขาจึงสิ้นใจตายด้วยความเจ็บปวดอย่างทรมานที่สุด

อย่างไรก็ตามการใช้ความโหดร้ายป่าเถื่อนอย่างรุนแรงก็ไม่อาจทำให้พวกคาทอลิกเหล่านี้ได้รับคำตอบตาม ที่พวกเขามุ่งหมายไว้ เพราะคนเหล่านั้นที่รอดชีวิตจากการถูกทรมานในเครื่องดิงกระดุกข้อต่อให้หลุดจากกัน รวมทั้งคนพวกที่ยังไม่ได้ถูกทรมานนั้นต่างก็ยังคงมีความมั่นใจในความเชื่อของเขาเท่าเดิมอย่างเสมอต้นเสมอปลาย และได้ประกาศด้วยความกล้าหาญว่าไม่มีการทรมานใด ๆ ที่จะสามารถทำให้พวกเขาทิ้งพระเจ้าของเขา หรือยอม หมอบกราบต่อรูปเคารพได้

ความตั้งใจอย่างแน่วแน่ของพวกวอลเดินส์ก็มีผลกระทบต่อพระคาดินัลที่เต็มไปด้วยมิถุนาธิฐิและไม่ยอม มอะลุ่มอลวย เขาได้สั่งให้นำพวกที่มีความเชื่ออย่างมั่นคงหลายคนมาเปลื้องเสื้อผ้าออก และให้เขียนพวกเขาด้วย ไม้เรียวที่ทำด้วยเหล็กจนถึงแก่ความตาย บางคนก็ถูกฟันด้วยมีดขนาดใหญ่จนร่างขาดออกเป็นชิ้น ๆ ส่วนคนอื่น ๆ นั้นก็ถูกจับด้วยโซนลงมาจากยอดหอค้อยที่สูงมาก และมีคนเป็นอันมากที่ถูกนำตัวไปฉาบด้วยยางชันซึ่งเป็นเชื้อเพลิง อย่างดีและถูกเผาทั้งเป็น คนที่เหี้ยมเกรียมเหล่านี้ได้เอาแบบอย่างการทรมานดังกล่าวมาจากจักรพรรดิของพวกเขา ลัทธินอกคอกและนำมาใช้กับพวกวอลเดินส์ด้วย

บาทหลวงคนหนึ่งที่มีนิสัยร้ายป่าเถื่อนและเป็นผู้ที่คอยปรนนิบัติรับใช้พระคาดินัลคนนี้อยู่เสมอมาได้
ขอร้องพระคาดินัลให้ตัวเองได้มีโอกาสหลังเลือดของคนที่น่าเวทนาเหล่านี้ด้วยมือของตนเองบ้าง เมื่อเขาได้รับ
อนุญาตจากพระคาดินัลตามคำขอร้องนั้นแล้ว บาทหลวงที่ป่าเถื่อนคนนี้ก็คว้ามืดอันแหลมคมขนาดใหญ่ตามหนึ่ง
ออกมาเชือดคอหอยทั้งผู้ชาย ผู้หญิง และเด็ก ๆ 80 คนโดยไม่มีอาการที่จะสำนึกผิดเลยแม้แต่น้อย เขาเป็นจุดคนที่
มีอาชีพฆ่าสัตว์ที่ได้เชือดคอแพะแกะมานับไม่ถ้วนอย่างเลือดเย็น แล้วซากศพทุกศพก็ถูกส่งให้นำไปตัดออกเป็น 4
ท่อนและให้เอาแต่ละท่อนนั้นไปเสียบไว้กับปลายไม้ แล้วนำไปเสียบประจานไว้ในพื้นที่ต่าง ๆ ภายในรัศมี 48
กิโลเมตรรอบ ๆ ราชอาณาจักรแห่งนั้น

บุคคลสำคัญของเมืองลา การ์เต้ 4 คนถูกแขวนคอตาย และนักเทศน์ถูกจับโยนลงมาจากยอดหอคอยค
ริสตจักรของท่านเอง ร่างของท่านกระแทกพื้นจนแหลกแหลวไม่มีชิ้นดี แต่ยังไม่ถึงแก่ชีวิต ขณะนั้นเองผู้แทนพระ
องค์ได้เดินผ่านมาพอดีและได้พูดขึ้นว่า "สุนัขตัวนี้ยังมีชีวิตรอดอยู่อีกหรือ? มาเอาตัวมันไปโยนให้หมูกินซิ" แม้ว่าคำ
สั่งดังกล่าวจะดูโหดร้ายป่าเถื่อนก็ตามแต่ก็ได้ได้รับการปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด

ผู้หญิงที่ถือว่าเป็นเพศที่อ่อนแอ 60 คนก็ยังคงถูกนำตัวไปเข้าเครื่องดิงกระดุกข้อต่ออย่างรุนแรงจนเส้นเชือก
เหล่านั้นตัดลึกเข้าไปในแขนและขาจนเกือบถึงกระดูกทีเดียว เมื่อพวกผู้หญิงเหล่านี้ถูกนำตัวกลับเข้าไปขังไว้ในคุก
อีก บาดแผลฉกรรจ์ของพวกเธอก็กลายเป็นเนื้อร้ายและเริ่มเน่าเฟะซึ่งเป็นเหตุให้พวกเธอเสียชีวิตในลักษณะที่ทุกข์
ทรมานอย่างแสนสาหัสอย่างยิ่ง

คนจำนวนมากได้ถูกฆ่าตายด้วยวิธีการหลายอย่าง คนที่ชั่วร้ายทารุณเหล่านี้ต่างก็มีความอิจฉาริษยา และ
ใช้อำนาจตามอำเภอใจของตนเองจนกระทั่งหากมีชาวโรมันคาทอลิกคนหนึ่งคนใดที่มีความเมตตากรุณามากกว่า
คนอื่น ๆ และทนไม่ไหวจนถึงขนาดที่ไปขอร้องแทนพวกที่มีความเชื่อแบบปฏิรูป คนผู้นั้นก็จะถูกจับกุมและถูกฆ่า
เป็นเครื่องบูชาโทษฐานที่เป็นผู้สนับสนุนพวกที่ออกนอกกลุ่มนอกลทางเหล่านั้นทันที

อย่างไรก็ตาม ผู้แทนพระองค์มีเหตุจำเป็นต้องเดินทางกลับไปยังเมืองเนเปิ้ล และพระคาดินัลคนนี้ได้ถูก
เรียกตัวกลับไปยังกรุงโรม ขุนนางชั้นมาร์ควิสแห่งเมืองบูเทนจึงได้รับมอบหมายให้มาทำงานที่คนทั้งสองได้เริ่มมา
แล้วนั้นให้สำเร็จ ซึ่งผลสุดท้ายเขาก็สามารถทำได้สำเร็จจริง ๆ โดยการปฏิบัติด้วยความรุนแรงอย่างป่าเถื่อนที่สุด
จนกระทั่งคนที่มีความเชื่อแบบปฏิรูปนั้นไม่มีหลงเหลืออยู่ในแคว้นกาลาเบรียเลยแม้แต่คนเดียว

ประชาชนที่ไม่มีพิช ไม่มีภัย และไม่เคยมักร้ายใครจำนวนมากมายเหล่านี้ได้ถูกยึดทรัพย์สมบัติไป ที่ดิน
ของเขาก็ถูกฉ้อโกงไป พวกเขาถูกขับไล่ออกจากบ้านของเขาเอง และในที่สุดก็ถูกฆาตกรรมด้วย วิธีการต่าง ๆ
นานาเพียงเพราะเหตุที่พวกเขาไม่ยอมสละความรู้สึกผิดชอบชั่วดีในมโนธรรมของตนเอง เพื่อรับเอาความเชื่อที่
งมงายของพวกอื่น ๆ และยอมรับหลักคำสอนต่าง ๆ ซึ่งพวกเขาเกลียดชังรวมทั้งไม่ยอมฟังอาจารย์และนักบวชทั้ง
หลายที่พวกเขาไม่มีความเชื่อถือหรือศรัทธาเลย พวกเขาจึงต้องประสบกับชะตากรรมดังที่กล่าวมาแล้วทั้งสิ้น

ทรราชมี 3 ประเภท ได้แก่ ทรราชที่จับคนมาเป็นทาส ทรราชที่รับเอาทรัพย์สมบัติของผู้อื่นมาเป็นของตน
และทรราชที่วางกำหนดกฎเกณฑ์และข้อบังคับที่บีบคั้นจิตใจ ทรราช 2 ประเภทแรกสามารถเรียกได้ว่าเป็นทรราช

ฝ่ายโลกซึ่งเป็นการกระทำตามอำเภอใจของผู้ครอบครองที่มีอำนาจสูงสุดตลอดทุกยุคทุกสมัยที่ผ่านมานั่นเอง เขาเป็นผู้ที่ชมชอบในการทรمانผู้อื่นให้เกิดความเจ็บปวดและริบเอาทรัพย์สินของผู้เคราะห์ร้ายที่อยู่ใต้อำนาจมาเป็นของตนเสีย ทรรราชประเภทที่ 3 ซึ่งเป็นทรรราชที่ชอบวางกฎเกณฑ์และข้อบังคับที่บีบคั้นจิตใจคนนั้นสามารถเรียกได้ว่า เป็นทรรราชทางด้านความรู้สึกผิดชอบชั่วดี และนี่เป็นทรรราชประเภทที่เลวร้ายที่สุดเพราะเป็นทรรราชที่รวมเอาลักษณะของทรรราชอีก 2 ประเภทมาไว้ด้วยกันเพราะเหตุที่คนเหล่านี้รวมทั้งบาทหลวงของศาสนจักรโรมันคาทอลิกไม่ได้เพียงแต่ทรمانร่างกายและยึดทรัพย์สินของคนที่พักเขาข่มเหงเท่านั้น แต่ยังได้อาชีวิตรทรมานจิตใจ และถ้าเป็นไปได้ก็ถึงขนาดที่ใช้อำนาจอันมิชอบในการล่อลวงจิตวิญญาณของเหยื่อที่น่าเวทนาให้ถึงความพินาศเลยทีเดียว

เหตุการณ์เกี่ยวกับการข่มเหงในหุบเขาไฟต์มอนท์ตรงบริเวณเชิงเขาแอลป์

ผลที่เกิดขึ้นจากการที่พวกวอลเต็นส์ต้องพบกับการข่มเหงอย่างต่อเนื่องในประเทศฝรั่งเศสนั้นทำให้พวกเขาหนีไปลี้ภัยยังส่วนต่าง ๆ ของโลก นอกจากส่วนอื่น ๆ ที่พวกนี้ได้หลบไปลี้ภัยนั้นมีพวกวอลเต็นส์จำนวนมากมายหลายคนที่ได้หลบไปลี้ภัยในหุบเขาไฟต์มอนท์ตรงบริเวณเชิงเขาแอลป์ ซึ่งพวกวอลเต็นส์เหล่านี้ได้ทวีจำนวนเพิ่มมากขึ้นและเจริญเติบโตขึ้นอย่างมากมาเป็นช่วงระยะเวลาานทีเดียว

ทั้ง ๆ ที่การประพฤติดของพวกเขาก็ไม่เป็นพิษเป็นภัย ใช้งานนุ่มนวลและไม่ก้าวร้าวให้ใครต้องรู้สึกขุ่นข้องหมองใจ นอกจากนี้พวกเขายังยอมถวายหนึ่งในสิบจากสิ่งของที่พวกเขาหามาได้ให้แก่พวกบาทหลวงของศาสนจักรโรมันคาทอลิก แต่คนเหล่านั้นก็ยังไม่พอใจและได้หาทางที่จะคอยรังควานพวกเขา ดังนั้นจึงได้ทำเรื่องร้องเรียนไปยังหัวหน้าผู้ปกครองดูแลเขตศาสนจักรแห่งเมืองตุรินโดยแจ้งให้ทราบว่ พวกวอลเต็นส์แห่งหุบเขาไฟล์มอนท์เป็นกลุ่มคนที่มีความเชื่อออกนอกกลุ่มนอกรทาง พวกบาทหลวงได้อ้างเหตุผลดังต่อไปนี้ คือ

พวกเขาไม่ได้เชื่อในหลักคำสอนต่าง ๆ ของศาสนจักรแห่งกรุงโรม

พวกเขาไม่ได้ถวายเครื่องบูชาหรืออิฐฐานสำหรับคนที่ตายไปแล้ว

พวกเขาไม่ได้เข้าร่วมพิธีมิสซา

พวกเขาไม่ยอมสารถาพบาปและยอมรับการอภัยโทษบาปจากบาทหลวง

พวกเขาไม่เชื่อในเรื่องไฟชำระ และไม่ถวายเงินเพื่อช่วยให้จิตวิญญาณของเพื่อนที่ตายไปแล้วนั้นได้รับการปลด

ปล่อยออกจากไฟชำระ

ด้วยข้อหาเหล่านี้หัวหน้าผู้ปกครองดูแลศาสนจักรจึงได้ออกคำสั่งให้เริ่มทำการข่มเหงพวกวอลเต็นส์ ดังนั้นจึงเป็นจุดเริ่มต้นของการข่มเหงและมีคนเป็นอันมากต้องพลีชีพให้กับความคลั่งแค้นของอย่างงมงามของพวก

นักบวชและบาทหลวง

ที่เมืองตุริน คนหนึ่งที่มีความเชื่อแบบปฏิรูปได้ถูกกระชากใส่ออกมาแล้วนำไปใส่ไว้ในอ่างซึ่งตั้งไว้เบื้องหน้าผู้เคราะห์ร้ายคนนั่นเองและปล่อยให้เขามองดูใส่ของตัวเองจนขาดใจตายไปในสภาพนี้

ที่เมืองรีเวล ชายคนหนึ่งชื่อ แคททีลิน จีราร์ดได้ถูกจับมัดติดกับไม้ที่ปักไว้บนพื้น ท่านได้ขอร้องให้เพชฌฆาตไปหยิบหินก้อนหนึ่งมาให้ท่าน แต่เพชฌฆาตคนนั้นได้ปฏิเสธเพราะคิดว่าท่านหมายถึงที่จะเอาหินก้อนนั้นขว้างใส่ใครบางคน จีราร์ดจึงได้ยืนยันให้เขาแน่ใจว่าท่านไม่มีความตั้งใจที่จะทำเช่นนั้นเลย เพชฌฆาตจึงยอมตามความประสงค์ จีราร์ดได้มองหินก้อนนั้นอย่างเอาจริงเอาจังและได้กล่าวออกมาว่า "เมื่อใดก็ตามที่มนุษย์สามารถจะกินและย่อยหินแข็งก้อนนี้ได้ เมื่อนั้นแหละความเชื่อที่กำลังจะทำให้ข้าพเจ้าต้องทนทุกข์ทรมานอยู่นี้ก็จะถึงกาลอวสาน แต่จะไม่ถึงกาลอวสานไปก่อนหน้านี้เลย" จากนั้นท่านก็โยนหินลงบนพื้นและยอมถูกเผาไฟด้วยความชื่นชมยินดี

มีคนอีกเป็นอันมากที่ได้รับการปฏิบัติอย่างต่ำช้าหรือถูกฆ่าตายด้วยวิธีการต่าง ๆ นานาจนกระทั่งพวกวอลเต็นส์รู้สึกเอือมระอากับความทรามานที่พวกเขาได้รับนั้นจึงได้ร่วมมือกันจับอาวุธขึ้นป้องกันตนเองโดยการรวมตัวกันเป็นกองกำลังประจำการกลุ่มต่าง ๆ หัวหน้าผู้ปกครองดูแลศาสนจักรรู้สึกโกรธแค้นกับการเตรียมการเช่นนี้ จึงได้ส่งกองทหารจำนวนมากมายหลายกองเข้าไปต่อสู้กับพวกเขา แต่ในการต่อสู้ครั้งย่อย ๆ ที่มีการปะทะกันอย่างประปรายนั้นพวกวอลเต็นส์จะได้ชัยชนะเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งสาเหตุส่วนหนึ่งเกิดจากการที่พวกเขามีความชำนาญในภูมิประเทศและคุ้นเคยกับเส้นทางต่าง ๆ ในหุบเขาไพต์มอนท์มากกว่าพวกศัตรู และสาเหตุอีกส่วนหนึ่งก็เป็นเพราะพวกเขาหมดทางเลือกแล้วนอกจากการต่อสู้อย่างดุเดือดที่สุดเพราะถ้าพวกเขาถูกจับตัวได้ พวกเขาก็จะไม่ได้อยู่ในฐานะเชลยศึก แต่จะต้องถูกทรมานจนตายในฐานะของคนที่มีความเชื่อที่ออกนอกกลุ่มนอกทางเลยทีเดียว

ในครั้งนั้นฟิลิปที่ 7 ซึ่งเป็นท่านตุ๋คแห่งเมืองชาวอยและเป็นท่านลอร์ดชั้นสูงสุดแห่งเมืองไพต์มอนท์ ในที่สุดพระองค์ก็ตัดสินใจที่จะใช้อำนาจของพระองค์เข้าขัดขวางและยุติสงครามที่นองเลือดเหล่านี้ ซึ่งเป็นสิ่งที่สันคลอนนโยบายความมั่นคงภายในแห่งอาณาจักรของพระองค์ แม้ว่าพระองค์ไม่ต้องการที่จะทำให้สันตะปาปารู้สึกขุ่นเคืองใจและไม่ต้องการที่จะเผชิญหน้ากับหัวหน้าผู้ปกครองดูแลเขตศาสนจักรแห่งเมืองตุริน แต่อย่างไรก็ตามพระองค์ได้ส่งสารไปให้แก่คนทั้งสองเนื่องจากพระองค์ไม่อาจจะทนนิ่งดูตายเห็นกองทัพประหลาดเพ่นพ่านไปทั่วแผ่นดินที่อยู่ในการปกครองของพระองค์ได้อีกต่อไป ซึ่งกองทหารเหล่านี้กลับนำทัพโดยพวกพระชั้นสูงแทนที่จะเป็นการนำทัพโดยบรรดานายทหารทั้งหลาย และบัญชาการโดยผู้ปกครองดูแลเขตศาสนจักรแทนที่จะบัญชาการโดยแม่ทัพนายกองทั้งหลาย พระองค์จะไม่ยอมให้พสกนิกรในบ้านเมืองของพระองค์ลดลงในขณะที่แม้แต่ตัวพระองค์เองก็ไม่ได้รับเกียรติให้เป็นที่ปรึกษาใด ๆ เกี่ยวกับเรื่องนี้เลย

เมื่อพวกบาทหลวงได้ทราบถึงการตัดสินใจของท่านตุ๋คแล้ว พวกเขาก็พยายามที่จะโน้มน้าวจิตใจของพระองค์ให้มอดิตต่อพวกวอลเต็นส์ ท่านตุ๋คได้แจ้งให้พวกบาทหลวงได้ทราบว่าถึงแม้ว่าพระองค์จะไม่คุ้นเคยกับหลักคำสอนในความเชื่อของคนเหล่านี้ แต่พระองค์ก็มักจะพบอยู่เสมอว่าพวกเขาเป็นคนที่รักสงบ สัตย์ซื่อและเชื่อ

ฟัง ดังนั้นจึงพระองค์จึงตัดสินใจว่าพวกเขาไม่ควรจะถูกข่มเหงอีกต่อไป

พวกบาทหลวงก็พยายามย้าให้ท่านตุ้คแนใจว่าพระองค์เข้าใจพวกวอลเดินส์ผิดไปจากความเป็นจริง เพราะคนพวกนี้เป็นกลุ่มคนชั่ว ดิตสุรา เป็นคนโศโครก เป็นคนหมิ่นประมาท เป็นคนคบชู้ เป็นคนที่สมสู่กับญาติพี่น้องในวงศาคนญาติของตนเอง และยังทำความผิดที่น่าเกลียดชังอีกมากมาย แม้แต่รูปร่างลักษณะของพวกเขาก็แปลกประหลาดพิกลพิการอีกด้วยเพราะเด็กทารกของที่คลอดออกมานั้นมีคอหอยสีดำคล้ำ มีฟัน 4 แถว และมีขนปกคลุมอยู่ทั่วร่างตั้งแต่เกิด แต่ถึงแม้ว่าพวกบาทหลวงจะยืนยันสิ่งเหล่านี้ในลักษณะที่เคร่งขรึมและเอาจริงเอาจังที่สุดก็ตาม ท่านตุ้คก็ยังไม่ยอมรับความคิดเห็นที่พวกเขาพยายามจะยึดเหนี่ยวให้เชื่ออนั้น และเพื่อที่จะทราบความจริงอย่างแน่ชัด พระองค์จึงส่งสุภาพบุรุษที่มีความรู้ดีและมีเหตุผล 12 คนเข้าไปในหุบเขาไพต์มอนด์เพื่อไปศึกษาลักษณะนิสัยที่แท้จริงของคนเหล่านี้

หลังจากที่สุภาพบุรุษเหล่านี้ได้เดินทางไปทั่วเมืองต่าง ๆ และหมู่บ้านทั้งหลายของพวกเขา และได้สนทนากับพวกวอลเดินส์ทุกระดับชั้นแล้ว สุภาพบุรุษเหล่านี้ก็เดินทางกลับไปกลับหาท่านตุ้ค และได้รายงานเรื่องราวเกี่ยวกับพวกวอลเดินส์อย่างน่าชื่นชมที่สุด โดยได้ยืนยันต่อหน้าพวกบาทหลวงว่าคนพวกนี้ไม่เป็นพิษเป็นภัย ไม่พูดจาก้าวร้าวให้ใครต้องขุ่นเคืองใจ มีความจงรักภักดี มีท่าทีที่เป็นมิตร ขยันขันแข็ง และเคร่งครัดในทางของพระเจ้า คนพวกนี้เกลียดชังความผิดบาปต่าง ๆ ที่พวกเขาได้ถูกกล่าวหาอนั้น แต่ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดหลงกระทำความผิดอย่างหนึ่งอย่างใดในความผิดเหล่านั้นเนื่องจากความไร้ศีลธรรมหรือความอ่อนแอของเขาเอง บุคคลผู้นั้นก็จะถูกลงโทษในลักษณะที่รุนแรงที่สุดตามกฎหมายของพวกเขา

สุภาพบุรุษคนหนึ่งได้กล่าวต่อไปว่า "และเพื่อที่จะช่วยให้ได้ทำแนใจในสิ่งที่พวกเราได้พูดไปแล้วนี้ เราจึงได้นำคนสำคัญในพวกวอลเดินส์ 12 คนมาเพื่อที่จะขอภัยโทษในนามของคนอื่น ๆ ทั้งหมดโทษฐานที่จับอาวุธขึ้นต่อสู้ โดยไม่ได้รับอนุญาตจากพระองค์เสียก่อน ถึงแม้ว่าจะเป็นการกระทำเพื่อป้องกันตนเองและเพื่อรักษาชีวิตของตนเองให้พ้นจากมือของพวกศัตรูที่ไร้ความเมตตาก็ตาม นอกจากนี้เรายังได้นำผู้หญิงหลายคนพร้อมกับเด็ก ๆ ที่มีวัยต่างกันมาด้วยเพื่อให้ได้ทำจะให้มีโอกาสที่จะใช้ดุลยพินิจพิจารณาด้วยตัวของพระองค์เอง" ท่านตุ้คได้ยอมรับคำขอภัยโทษจากผู้แทนทั้ง 12 คน และภายหลังยังได้ส่งพวกเขากลับไปด้วยพระทัยที่เปี่ยมล้นด้วยความเมตตา จากนั้นพระองค์ก็สั่งให้บาทหลวงออกไปจากราชสำนักทันที และได้ออกคำสั่งอย่างเคร่งครัดให้หยุดการข่มเหงพวกวอลเดินส์ทั่วแผ่นดินภายใต้การปกครองของพระองค์

ในระหว่างการปกครองของเจ้าชายที่ทรงเปี่ยมด้วยคุณธรรมพระองค์นี้พวกวอลเดินส์ก็ได้อ้อมเอมกับความสงบร่มเย็นจากการปลีกตัวไปอยู่รวมกันตามลำพังที่หุบเขาไพต์มอนท์อนั้น แต่เมื่อเจ้าชายซึ่งเป็นท่านตุ้คองค์นี้ได้เสียชีวิตลง บรรยากาศแห่งความสุขนี้ก็แปรเปลี่ยนไปเนื่องจากผู้สืบทอดตำแหน่งของพระองค์นั้นเป็นโรมันคาทอลิกที่มีจิตใจคับแคบ ในช่วงระยะเวลาไล่เลี่ยกันนั้นเอง พวกวอลเดินส์คนสำคัญบางคนได้วางโครงการว่าจะให้นักเทศน์ของพวกเขาทเทศนาต่อหน้าสาธารณะชนโดยทั่วไป เพื่อจะให้ทุกคนรับรู้ถึงความบริสุทธิ์ในหลักคำสอนต่าง ๆ ของพวกเขาเพราะตั้งแต่ต้นมาจนถึงบัดนั้นพวกเขาได้จัดการเทศนาในส่วนตัวเป็นการเฉพาะเท่านั้น และเป็นการ

เทศนาแก่ที่ประชุมซึ่งประกอบด้วยกลุ่มบุคคลที่มีความเชื่อแบบปฏิรูป ซึ่งพวกเขาก็รู้จักกันดีอยู่แล้ว

เมื่อขานนี้ทราบถึงหูของท่านผู้คนใหม่ ท่านก็กริ้วโกรธเป็นยิ่งนักจึงได้ส่งกองทหารเป็นจำนวนมากเข้าไป ในหุบเขาเหล่านั้นโดยท่านได้สาบานว่า ถ้าคนพวกนี้ไม่ยอมคล้อยตามความเชื่อแบบโรมันคาทอลิก ท่านก็จะถลกหนังคนพวกนี้ทิ้งเป็นเลยทีเดียว แต่หลังจากที่ผู้บัญชาการกองทหารของท่านได้แอบเข้าไปสอดแนมในแผ่นดินของพวกวอลเต็นส์เขาก็ได้ส่งสารไปแจ้งให้แก่ท่านผู้ศรัทธาว่า ความคิดที่จะปราบปรามพวกวอลเต็นส์โดยใช้กำลังทหารเพียงเล็กน้อยนั้นเป็นความคิดที่ผิดพลาดอย่างยิ่ง เพราะคนพวกนี้คุ้นเคยกับภูมิประเทศดีกว่าทุกคนที่อยู่ฝ่ายเดียวกับท่านผู้ศรัทธา พวกเขาได้วางกำลังคุ้มกันทางผ่านทุกเส้นทางไว้อย่างแน่นหนา พวกเขามีอาวุธพร้อมมือกันทุกคน และตั้งใจที่จะป้องกันตนเองอย่างเต็มที่

ท่านผู้ศรัทธาเองก็ตกใจกับรายงานที่ว่านี้จึงได้สั่งให้ยกทัพกลับมา และตั้งใจที่จะดำเนินการด้วยกลอุบาย เพราะฉะนั้นท่านจึงเสนอรางวัลให้แก่ทุกคนที่สามารถจับตัวคนหนึ่งคนใดในพวกวอลเต็นส์ที่ถูกรับเห็นว่าเดินเตร่ออกมาจากเขตรักษาความปลอดภัยของพวกเขาเอง คนพวกนี้ได้ถูกนำตัวไปถลกหนังทั้งเป็น หรือถูกนำตัวไปเผาไฟเสีย

ทันทีที่สันตะปาปาพอลที่ 2 ซึ่งเป็นคนใจแคบอย่างร้ายกาจได้ขึ้นนั่งบนบัลลังก์สืบทอดตำแหน่งสันตะปาปา เขาก็ได้รับเจ้าให้รัฐสภาแห่งเมืองตริโนทำการข่มเหงพวกวอลเต็นส์โทษฐานเป็นพวกที่มีความเชื่อที่ออกนอกกลุ่มนอกทางอย่างน่ากลัวที่สุด รัฐสภาได้ให้ความเห็นชอบในเรื่องนี้ทันที และทันใดนั้นเองก็มีพวกวอลเต็นส์หลายคนถูกจับ และถูกนำตัวไปเผาตามคำสั่งของพวกรัฐสภา ในหมู่ชนที่ถูกระหารชีวิตนี้ก็มีบาร์โธโลมิว เฮ็คเทอร์ซึ่งเป็นคนขายหนังสือและเครื่องเขียนร่วมอยู่ด้วย เขาได้รับการอบรมเลี้ยงดูตามแบบโรมันคาทอลิก แต่มีเอกสารบางอย่างที่เขียนโดยนักเทศน์ของพวกปฏิรูปได้ตกอยู่ในมือของเขา และเขาได้ศึกษาจนเกิดความเชื่อถ้อยในหลักความจริงที่บันทึกไว้ในเอกสารเหล่านั้น และทราบถึงข้อผิดพลาดต่าง ๆ ของศาสนจักรแห่งกรุงโรม

รัฐสภาแห่งเมืองตริโนได้จัดให้มีการประชุมปรึกษาหารือขึ้นอีกครั้งหนึ่ง ในการประชุมครั้งนี้ได้มีมติเห็นชอบที่จะให้ส่งคณะผู้แทนไปยังหุบเขาไฟต์มอนท์ พร้อมด้วยแถลงการณ์ต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

ถ้าพวกวอลเต็นส์ยอมกลับไปสู่อ้อมอกของศาสนจักรแห่งกรุงโรมและยอมรับความเชื่อแบบโรมันคาทอลิก พวกเขาก็จะได้มีความสุขอยู่กับบ้าน ทรัพย์สินสมบัติบนที่ดินของตนเอง และได้ดำเนินชีวิตพร้อมหน้าพร้อมตาไปกับครอบครัวของเขาโดยไม่ถูกรังควานเลยแม้แต่น้อย เพื่อที่จะพิสูจน์ให้เห็นถึงการเชื่อฟังของพวกเขา พวกเขาจะต้องส่งบุคคลสำคัญของพวกเขาทั้ง 12 คนรวมทั้งพวกผู้รับใช้ และครูทั้งหมดไปยังเมืองตริโนเพื่อจะถูกพิจารณาดำเนินการตามความเหมาะสม ทั้งสันตะปาปา กษัตริย์แห่งประเทศฝรั่งเศส และท่านผู้ศรัทธาแห่งเมืองชาวอยได้เห็นชอบและเป็นผู้ให้อำนาจรัฐสภาแห่งเมืองตริโนในการดำเนินการต่าง ๆ ในครั้งนี้ ถ้าพวกวอลเต็นส์แห่งเมืองไฟต์มอนท์ปฏิเสธข้อเสนอนี้ ผลตอบแทนที่พวกเขาจะได้รับก็คือการข่มเหงและความตาย

พวกวอลเต็นส์ได้ตอบโต้ต่อมาตรการต่าง ๆ ที่ไม่ชอบธรรมเหล่านี้ด้วยการให้คำตอบที่ยอดเยียมกลับไปตามลำดับเช่นเดียวกันว่าดังนี้

ไม่มีการพิจารณาในเรื่องใด ๆ ที่จะสามารถทำให้พวกเขาละทิ้งความเชื่อของตนเองได้ พวกเขาไม่ยอม

มอบเพื่อน ๆ ที่ดีที่สุด และเป็นที่เคารพมากที่สุดของพวกเขาให้อยู่ในความควบคุมและอยู่ในดุลยพินิจของศัตรูที่ร้ายกาจที่สุดพวกเขาเห็นความสำคัญของการเป็นที่ชอบพระทัยของพระมหากษัตริย์แห่งกษัตริย์ทั้งหลาย ผู้ทรงครอบครองอยู่ในสวรรค์นั้นมากกว่าที่จะทำตัวให้เป็นที่ชอบใจของผู้มีอำนาจฝ่ายโลกคนใดคนหนึ่งจิตวิญญาณของเขาก็มีค่ามากกว่าร่างกายของเขาเอง

ก็คงจะคาดหมายกันได้ว่าคำตอบที่ตรงเป่าและเต็มไปด้วยพลังเหล่านี้ย่อมทำให้รัฐสภาแห่งเมืองตุรินเกิดความโกรธแค้นเป็นอย่างยิ่ง ผลที่ตามมาคือทำให้คนเหล่านี้ยิ่งเพิ่มความกระตือรือร้นในการแอบจับตัวพวกวอลเต็นส์ให้ตกอยู่ในเงื้อมมือของพวกเขามากขึ้น ซึ่งคนพวกนี้จะถูกทรมานจนถึงแก่ความตายอย่างโหดเหี้ยมที่สุดซึ่งมีอยู่หลายรูปแบบด้วยกัน ในบรรดาคนที่ถูกจับตัวมาเหล่านี้ก็ปรากฏว่าเป็นข่าวร้ายที่เดียวที่พวกเขาสามารถจับตัวเจฟเฟอริ วาร์นาเกิ้ล ซึ่งเป็นผู้รับใช้แห่งเมืองแองรีอกเน่ได้ พวกเขาได้กล่าวหาว่าท่านเป็นคนที่มีความเชื่อที่ออกนอกกลุ่มนอกทางจึงได้ช่วยกันจับท่านโยนเข้าไปในกองไฟ

หลังจากนั้นไม่นาน พวกเขาก็สามารถขอกำลังทหารจำนวนมากได้จากกษัตริย์แห่งประเทศฝรั่งเศส เพื่อมาร่วมกันกวาดล้างพวกปฏิรูปให้หมดสิ้นจากหุบเขาไพต์มอนท์ แต่ในขณะที่กองทหารเหล่านี้กำลังจะเคลื่อนทัพออกไปนั่นเอง บรรดาเจ้าชายทั้งหลายซึ่งเป็นพวกโปรเตสแตนต์แห่งประเทศเยอรมันได้เข้าทำการขัดขวาง และขู่ว่าจะส่งกำลังทหารเข้าช่วยเหลือพวกวอลเต็นส์ เมื่อเป็นเช่นนั้นกษัตริย์แห่งประเทศฝรั่งเศสก็ไม่ปรารถนาจะเข้าทำสงคราม จึงบัญชาให้ถอนกำลังทหารเหล่านั้นกลับมาเสียและได้ส่งสารไปแจ้งให้รัฐสภาทราบว่าจะทำอะไรก็ไม่สามารถจะปล่อยให้พวกทหารเข้าไปปฏิบัติการณ์ในหุบเขาไพต์มอนท์ เรื่องนี้ทำให้สมาชิกที่กระหายเลือดในรัฐสภารู้สึกผิดหวังเป็นอย่างยิ่ง และเนื่องจากขาดกำลังสนับสนุนดังนั้นการข่มเหงจึงค่อย ๆ ยุติลงที่สุดในที่สุด

หลังจากที่มีชีวิตอย่างสงบสุขอยู่นานเพียง 2-3 ปีเท่านั้น พวกเขา ก็ถูกรบกวนอีก ซึ่งเริ่มจากการที่ทูตของสันตะปาปาได้เดินทางมาหาท่านตุคแห่งเมืองชาวอยที่เมืองตุรินเพื่อมาทำธุระบางประการกับท่านตุคนั้น และได้แจ้งให้ท่านตุคซึ่งเป็นเจ้าชายองค์นี้ทราบว่าเขารู้สึกประหลาดใจที่พระองค์ไม่ได้ถอนรากถอนโคนพวกวอลเต็นส์ให้หมดไปจากหุบเขาไพต์มอนท์ หรือไม่ได้บังคับให้พวกเขาหันกลับไปหาศาสนาจักรแห่งกรุงโรม และการที่พระองค์ปล่อยปละละเลยเช่นนี้ทำให้เกิดความสงสัยในตัวพระองค์ขึ้นมา เขายังได้บอกอีกว่าเขาคิดไปจริง ๆ ว่าพระองค์เป็นผู้สนับสนุนพวกที่ออกนอกกลุ่มนอกทางพวกนั้น ดังนั้นเขาจำเป็นต้องรายงานเรื่องนี้ไปยังสันตะปาปา ท่านตุคจึงตื่นตัวจากการถูกมองเช่นนี้ และเกรงว่าจะถูกรายงานไปยังสันตะปาปาด้วยความเข้าใจผิดจึงตกลงใจที่จะขจัดข้อสงสัยเหล่านี้ และเพื่อที่จะพิสูจน์ให้เห็นถึงความร้อนรนของพระองค์เอง พระองค์จึงทรงตัดสินใจที่จะเลิกเหนี่ยวรั้งการกระทำที่โหดร้ายกับพวกวอลเต็นส์ ซึ่งไม่เคยทำให้ใครเดือดร้อนเหล่านี้

ดังนั้นพระองค์จึงรีบออกคำสั่งด่วนโดยการสั่งให้ทุกคนเข้าร่วมพิธีมิสซาเป็นประจำ มิฉะนั้นจะมีโทษถึงตาย สำหรับเรื่องนี้นั้นพวกวอลเต็นส์ได้ปฏิเสธไม่ยอมปฏิบัติตามอย่างเด็ดขาด เมื่อเป็นเช่นนี้พระองค์จึงยกกองทหารจำนวนมากเข้าไปในหุบเขาไพต์มอนท์ และได้เริ่มทำการข่มเหงอย่างรุนแรงที่สุด มีคนเป็นอันมากถูกแขวนคอ ถูกถ่วงให้จมน้ำ ถูกผ่าท้อง ถูกมัดติดกับต้นไม้และแทงด้วยสามง่ามจนทะลุ ถูกโยนลงมาจากหน้าผาที่สูงชัน ถูก

เผา ถูกแทง ถูกดิงกระดุกข้อต่อให้แยกจากกันจนถึงแก่ความตาย ถูกสุนัขข่มกัด และถูกตรึงกางเขนโดยให้ศีรษะ กลับลงมาข้างล่าง ยิ่งไปกว่านั้นพวกเขาจะกระทำการอย่างโหดเหี้ยมอำมหิตยิ่งขึ้นไปอีกเมื่อสามารถจับผู้รับใช้หรือ ครุได้ คนเหล่านี้จะถูกนำตัวไปทรมานอย่างรุนแรงยิ่งขึ้นไปอีกเพราะพวกเขาเห็นว่า เป็นกลุ่มที่เกือบจะเป็นไปไม่ได้ เลยที่จะชักนำให้เปลี่ยนแปลงความเชื่อเสีย

ถ้าดูเหมือนว่าคนหนึ่งคนใดที่ถูกจับได้นั้นเกิดสั่นคลอนในความเชื่อของตนเอง พวกเขาจะไม่ประหารชีวิต คนเหล่านี้ แต่จะส่งคนเหล่านี้ไปเป็นทาสฝีพายในเรือรบเพื่อให้คนพวกนี้กลับใจใหม่เมื่อต้องเผชิญกับความยาก ลำบากสารพัดรูปแบบ

ในการยกทัพบาครังนี้มีผู้ติดตามท่านตุ้คมา 3 คน ซึ่งเป็นผู้ที่เหี้ยมโหดมากได้แก่ 1. โรมัส อินคอมเมิลซึ่ง เป็นผู้ที่ยึดความเชื่อดั้งเดิมนั้นเสีย เขาได้รับการอบรมเลี้ยงดูให้มีความเชื่อแบบปฏิรูป แต่ได้ละทิ้งความเชื่อของตนเองหันไปรับเอาความเชื่อผิดของพวกโรมันคาทอลิกและได้บวชเป็นบาทหลวงด้วย เขาเป็นคนที่ดำเนินชีวิตอย่างไร้ศีลธรรมและขาดความรับผิดชอบ ไม่รู้จักยับยั้งชั่งใจในการทำความผิดใด ๆ ทั้งสิ้น และมีใจจดจ่ออยู่กับการปล้น สตมภ์พวกวอลเต็นส์เหล่านั้น 2. คอร์บิส เป็นผู้ชายที่มีลักษณะนิสัยโหดเหี้ยมและอำมหิตมาก เขามีหน้าที่ทำการ สอบสวนนักโทษ 3. หัวหน้าบาทหลวงฝ่ายรักษาความยุติธรรม เขาเป็นละโมภโลภมาก และกระหายที่จะประหาร ชีวิตพวกวอลเต็นส์ในทุกโอกาสเพราะเขาได้เงินสมนาคุณจากการประหารชีวิตในแต่ละครั้งด้วย

คนชั่วช้าทั้ง 3 คนนี้ไร้ความเมตตาจนถึงที่สุด ทุกหนทุกแห่งที่พวกเขาผ่านไปย่อมมีเลือดของคนบริสุทธิ์ ไหลนองออกมาให้เห็นอย่างแน่นอน แต่นอกจากความโหดเหี้ยมป่าเถื่อนที่กระทำโดยท่านตุ้คและคนทั้งสาม รวมทั้งกองทัพในการยกทัพครั้งต่าง ๆ นั้นแล้วก็ยังมีความโหดร้ายป่าเถื่อนที่เกิดขึ้นมากมายจากพวกโรมันคาทอลิกใน ท้องถิ่นนั่นเอง

ชาวโรมันคาทอลิกที่อาศัยอยู่ในหุบเขาเซนต์มาร์ตินได้พยายามทำทุกวิถีทางที่จะข่มเหงและทรมานพวก วอลเต็นส์ที่อาศัยอยู่ในอาณาบริเวณใกล้เคียงนั้น คนเหล่านี้ได้ทำลายคริสตจักรหลายแห่งของพวกวอลเต็นส์ ได้เอา ที่ดินของพวกเขาไปใช้ประโยชน์ส่วนตัว ได้จับผู้รับใช้ทั้งหลายของพวกเขาโยนไปในกองไฟ และได้ขับไล่พวกเขา เข้าไปอยู่ในป่าโดยที่พวกเขาไม่มีอาหารอื่นใดที่จะประทังชีวิตนอกจากผลไม้ป่า และเปลือกไม้หรือรากไม้เท่านั้น

มีพวกอันธพาลที่เป็นโรมันคาทอลิกกลุ่มหนึ่งสามารถจับผู้รับใช้ของพวกวอลเต็นส์ได้ขณะที่ท่านกำลังจะ เทศนา คนเหล่านั้นก็ตัดสินใจที่จะคุมตัวท่านไปยังที่ที่เหมาะสม ๆ สักแห่งหนึ่งเพื่อจะเผาท่านเสีย แต่เมื่อบรรดาสมาชิก ที่อยู่ภายในเขตคริสตจักรของผู้รับใช้ท่านนี้ทราบเรื่องเข้า ผู้ชายจึงลุกขึ้นจับอาวุธและยกกำลังติดตามอันธพาลกลุ่ม นี้ไปอย่างกระชั้นชิดโดยหวังว่าจะสามารถช่วยชีวิตผู้รับใช้ของพวกเขาให้ได้ แต่พื้นที่ที่อันธพาลกลุ่มนี้เห็นแต่ไกลว่า มีคนกลุ่มหนึ่งไล่ตามมา พวกเขาก็แทงผู้รับใช้ที่น่าสงสารท่านนี้เสียแล้วรีบล่าถอยไปอย่างรวดเร็วโดยปล่อยให้ท่าน นอนจมกองเลือดอยู่ตรงนั้นเอง พี่น้องสมาชิกคริสเตียนที่ยกพวกตามมาช่วยนั้นต่างก็งุนงงทำอะไรไม่ถูกอยู่ชั่วครู่ จากนั้นก็พยายามปฐมพยาบาล ห้ามเลือดและทำทุกวิถีทางที่พวกเขาสามารถจะทำได้เพื่อช่วยชีวิตผู้รับใช้ท่านนี้ แต่ความพยายามทุกอย่างก็ดูเหมือนจะเปล่าประโยชน์เสียแล้ว เนื่องจากอาวุธอันคมกริบนั้นได้แทงถูกอวัยวะ

สำคัญหลายแห่ง ดังนั้นผู้รับใช้ท่านนี้จึงได้เสียชีวิตเพราะทนพิษบาดแผลไม่ไหวขณะที่ถูกนำตัวกลับบ้านนั่นเอง

พวกบาทหลวงแห่งเมืองพิกเนอริออลมีความปรารถนาอย่างร้ายแรงกล้าที่จะจับตัวผู้รับใช้แห่งเมืองเซ็นเจอร์แมนท์ในหุบเขาไพด์มอนท์มาอยู่ในกำมือของพวกตนจึงได้ไปจ้างพวกอันธพาลกลุ่มหนึ่งให้ไปจับตัวท่านมา ผู้นำของคนกลุ่มนี้เป็นคนทรยศซึ่งเคยเป็นผู้ใช้ของผู้รับใช้ท่านนี้มาก่อน เพราะฉะนั้นคนนำทางผู้นี้จึงรู้จักทางลัดที่นำไปสู่บ้านของผู้รับใช้ท่านนี้โดยไม่ให้ใครล่วงรู้และเข้าช่วยเหลือได้เลย เขาได้เดินมาเคาะประตูและเมื่อถูกถามว่าใครมาหา เขาก็บอกรหัสชื่อของตนออกไป ผู้รับใช้ท่านนี้คิดว่าคงจะไม่มอันตรายจากคนที่เขาเคยให้ความอุปถัมภ์ช่วยเหลือมาแล้วอย่างมากมายจึงได้เปิดประตูทันที แต่เมื่อเห็นว่ามีพวกอันธพาลมาด้วยท่านก็รีบหนีเอาชีวิตรอดซึ่งเป็นเวลาเดียวกับที่พวกอันธพาลพากันวิ่งกรูเข้ามาจับตัวท่านไว้ได้ พวกเขาได้ฆาตกรรมครอบครัวของท่านเสีย หลังจากนั้นพวกเขาได้คุมตัวผู้รับใช้ท่านนี้เดินทางมุ่งหน้าไปยังเมืองพิกเนอริออลโดยระหว่างการเดินทางนั้นเองพวกเขาได้ใช้ปลายหอก หลาวและดาบ ฯลฯ แทะเพื่อกระตุ้นให้ท่านเดินเร็ว ๆ ท่านได้ถูกขังไว้ในคุกเป็นเวลานาน จากนั้นก็ถูกนำตัวไปมัดติดกับไม้ที่ปักอยู่บนพื้นเพื่อเผาไฟเสีย

ผู้หญิง 2 คนที่ได้รับคำสั่งให้นำไม้ฟืนมากองสุ่มไว้รอบ ๆ หลักประหารนั้นเคยเป็นพวกวอลเดินส์แต่ได้ทิ้งความเชื่อเดิมเพื่อรักษาชีวิตของตนเองไว้ พวกเธอได้วางไม้ฟืนลงที่พื้นก่อนที่จะตะคอกออกมาว่า "เฮ้ย! ไอ้เจ้าคนชั่วที่บังอาจคิดออกนอกกลุ่มนอกทาง เอ้า! นี่ฟืนของแกเพื่อตอบแทนต่อหลักคำสอนอันตรายที่เจ้าได้สอนพวกเรา" ผู้หญิงทั้งสองคนได้กล่าวถ้อยคำเหล่านี้ซ้ำ ๆ กันถึง 2 ครั้ง แต่ท่านได้ตอบกลับไปด้วยอาการสงบว่า "ข้าพเจ้าได้เคยสอนพวกท่านมาแล้วอย่างดี แต่เป็นตัวท่านเองต่างหากที่ไปเรียนรู้อะไรที่ไม่ดีมา" จากนั้นไฟก็ถูกจุดขึ้นที่ไม้ฟืนเหล่านั้น และท่านได้ถูกเผาผลาญอย่างรวดเร็วขณะที่ร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าตราบเท่าที่เสียงของท่านยังมีอยู่นั่นเอง

กองทัพพวกอันธพาลซึ่งเป็นกองกำลังของพวกบาทหลวงก็ยังทำการโจมตีทั่วเมืองเซ็นท์เจอร์แมนต่อไป โดยได้ฆาตกรรมและปล้นสดมภ์ชาวเมืองมากมาย พวกปฏิรูปในเมืองลูเชอร์เน่และเมืองแองรีอิกเน่ จึงได้ส่งกองกำลังไปช่วยพี่น้องของพวกเขา กองกำลังเหล่านี้ได้บุกเข้าโจมตีพวกอันธพาลแตกพ่ายไปหลายครั้งทำให้พวกบาทหลวงตื่นตกใจเป็นอย่างยิ่งจนได้หลบออกไปจากโบสถ์ของตนในเมืองพิกเนอริออลไปชั่วระยะเวลาหนึ่ง จนกว่าพวกเขาจะสามารถจัดหาทหารประจำการมาทำศึกและคุ้มครองตนเองได้

เมื่อท่านตุ้คแห่งเมืองซาวอย หันมาคิดว่าตนเองไม่ประสบความสำเร็จเหมือนที่เคยคาดหมายไว้ พระองค์จึงทรงหาวิธีเพิ่มกำลังทหารของพระองค์โดยการรวมเอากลุ่มอันธพาลซึ่งเป็นกองกำลังของพวกบาทหลวงและนักโทษที่มีความผิดร้ายแรงเข้ามารวมไว้ในกองทัพด้วย และได้ทรงบัญชาว่าจะมีการปลดปล่อยนักโทษทั่วประเทศออกจากในคุกทุกแห่ง แต่มีเงื่อนไขอยู่ว่าผู้ที่ได้รับการปล่อยตัวจะต้องจับอาวุธและช่วยเหลือในการกำจัดพวกวอลเดินส์ให้หมดไปอย่างสิ้นซาก

ทันทีที่พวกวอลเดินส์ทราบข่าวเกี่ยวกับการดำเนินการเหล่านั้น พวกเขาก็รีบเก็บข้าวของของตนเท่าที่จะสามารถเก็บเอาไปได้ และอพยพออกไปจากหุบเขาเหล่านั้นโดยได้ถอยร่นเข้าไปหลบซ่อนอยู่ตามโขดหิน และในถ้ำ

ต่าง ๆ ท่ามกลางภูเขาแอลป์ที่สูงขึ้นไปอีก

เมื่อกองทัพยกไปถึงที่หมายแล้วพวกทหารก็เริ่มปล้นสดมภ์พร้อมทั้งเผาเมืองต่าง ๆ และหมู่บ้านทุกแห่งที่พวกเขายกทัพผ่านไป แต่กองทัพเหล่านั้นไม่สามารถจะบุกผ่านเข้าไปทางช่องเขาแอลป์ได้เพราะพวกวอลเดินส์พยายามต้านทานไว้ด้วยความกล้าหาญและด้วยอาศัยกลศึกอันแยบยล

แต่ถ้ามีพวกวอลเดินส์คนใดคนหนึ่งบังเอิญตกอยู่ในเงื้อมมือของทหารในกองทัพเหล่านี้ก็เป็นอันแน่นอนทีเดียวที่คนผู้นั้นจะต้องถูกทารุณอย่างป่าเถื่อนที่สุด มีทหารคนหนึ่งสามารถจับกุมพวกวอลเดินส์มาได้คนหนึ่ง ทหารคนนี้ก็กดหูขาของชายผู้นั้นจนขาตอออกมา แล้วจึงกล่าวว่า "ข้าจะเอาวิญชะชะนี้ของคนชั่วที่มีความเชื่อที่ออกนอกกลุ่มนอกทางคนนี้เข้าไปในเมืองกับข้าด้วย แล้วจะเก็บรักษาไว้เป็นของที่ระลึกที่หายาก อย่างหนึ่งทีเดียว" จากนั้นเขาก็จัดการแทงชายผู้นั้นก่อนที่จะโยนร่างลงไปใต้น้ำ

ทหารกองหนึ่งค้นไปค้นมาก็บังเอิญไปพบชายชราอายุกว่า 100 ปีที่หน้านับถือคนหนึ่งแอบซ่อนตัวอยู่กับหลานสาวอายุ 18 ปีในถ้ำ คนเหล่านั้นได้รู้แผนแทงชายชราที่น่าสงสารคนนี้อย่างเหี้ยมโหดผิดมนุษย์ แล้วยังพยายามข่มขืนกระทำชำเราหญิงสาวคนนั้นอีก เธอถึงกับผงะถอยหลังและวิ่งหนีอย่างไม่คิดชีวิต แต่คนเหล่านั้นก็ยังคงวิ่งไล่ตามเธอไปอย่างไม่ลดละ เธอจนตรอกและหมดหนทางจริง ๆ จึงได้กระโดดหน้าผาและตายอย่างน่าอนาถใจ

พวกวอลเดินส์จึงตัดสินใจอย่างเด็ดเดี่ยวว่าถ้าสามารถทำได้ พวกเขาก็จะพยายามขับไล่ผู้บุกรุกเหล่านี้ออกไปให้หมด ดังนั้นพวกเขาจึงไปเข้าร่วมกับกองกำลังของพวกโปรเตสแตนต์ในประเทศเยอรมันและร่วมกับพวกปฏิรูปจากเมืองคอปินีและเมืองพรากีล่า พวกเหล่านี้ได้แยกกันจัดกองทัพกำลังทหารของตนเองขึ้นมา เมื่อมีกองกำลังเข้ามาเสริมเช่นนี้พวกวอลเดินส์จึงตัดสินใจที่จะยกพวกออกไปจากเทือกภูเขาแอลป์ เพราะถ้าขึ้นอยู่ต่อไปพวกเขาจะต้องตายแน่ ๆ เนื่องจากฤดูหนาวกำลังใกล้เข้ามาแล้ว และเพื่อผลักดันกองทัพของท่านตุคให้ถอนกำลังออกไปจากหุบเขาเหล่านั้นซึ่งเป็นบ้านเกิดเมืองนอนของพวกเขา

ท่านตุคแห่งเมืองชวอยเอเองทรงเริ่มเบื่อหน่ายกับสงครามครั้งนี้ เพราะทำให้พระองค์รู้สึกเหน็ดเหนื่อยและมีพระทัยวิตกกังวลยิ่งนัก และทำให้ต้องสูญเสียชีวิตผู้คนไปเป็นอันมากและสูญเสียทรัพย์สินเงินทองไปเป็นจำนวนมากมายมหาศาลทีเดียว และยังเป็นการศึกษาที่น่าเบื่อหน่ายและนองเลือดเกินกว่าที่พระองค์ได้คาดหมายไว้และต้องเสียค่าใช้จ่ายมากกว่าที่พระองค์ได้คิดไว้ตั้งแต่แรกเสียอีก เพราะในตอนแรกนั้นพระองค์คิดว่าการยึดทรัพย์สินของพวกวอลเดินส์น่าจะสามารถนำมาชดเชยกับค่าใช้จ่ายที่สูญเสียกับการยাত্রาทัพครั้งนี้ได้ แต่พระองค์ก็คิดผิดถนัด เพราะทั้งชุดของสันตะปาปา ทั้งพวกผู้ปกครองดูแลเขตศาสนาจักรทั้งหลาย ทั้งพวกบาทหลวง และทั้งนักบวชอื่น ๆ ที่เข้าร่วมในกองทัพและเป็นผู้ก่อให้เกิดการสงครามครั้งนี้ต่างก็จับเอาทรัพย์สินส่วนใหญ่ไปเป็นของตนเองด้วยเหตุผลที่ก๊วขึ้นมาเองสารพัดอย่าง ด้วยเหตุผลเหล่านี้และด้วยเหตุจากการถึงแก่อนิจกรรมของภริยาท่านตุคซึ่งท่านพึงจะได้รับข่าวร้ายดังกล่าวเมื่อไม่นานนี้เอง และเพราะทรงเกรงว่าพวกวอลเดินส์ที่ได้ร่วมทำสนธิสัญญากับคริสเตียนกลุ่มอื่นนั้นจะมีกำลังมากเกินกว่าที่พระองค์จะจัดการได้ ดังนั้นพระองค์จึงตัดสินใจเสด็จกลับเมืองตุริน

พร้อมกับกองทัพของพระองค์ และตัดสินใจที่จะทำสัญญาสงบศึกกับพวกวอลเต็นส์

การตัดสินใจของท่านผู้ที่จะดำเนินการในทางปฏิบัตินี้เช่นกลับขัดต่อความรู้สึกและความปรารถนาของพวกคณะบาทหลวงซึ่งเป็นผู้ที่ได้รับผลประโยชน์และเป็นผู้ที่ใส่ใจกับการแก้แค้นพวกวอลเต็นส์เป็นอย่างยิ่ง แต่ท่านผู้ก็ได้เสียชีวิตลงหลังจากที่กลับไปยังเมืองตูลูไรได้ไม่นานก่อนที่จะมีการรับรองสาระสำคัญในสัญญาสงบศึกให้มีผลบังคับใช้อย่างเป็นทางการ แต่ขณะที่พระองค์กำลังนอนรอความตายอยู่นั้นเองพระองค์ได้กำชับบุตรชายของพระองค์อย่างเคร่งครัดให้ปฏิบัติตามสิ่งที่พระองค์ได้ตั้งปณิธานไว้แล้ว และขอให้กระทำให้เป็นทีพอใจต่อพวกวอลเต็นส์ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

ชาร์ลส เอ็มมานูเอล ซึ่งเป็นบุตรชายของท่านผู้ได้ครอบครองเมืองชาวอย ต่อจากบิดาจึงได้ให้การรับรองสนธิสัญญาสงบศึกกับพวกวอลเต็นส์อย่างเต็มที่ตามคำสั่งเสียของบิดา แม้ว่าคณะบาทหลวงจะพยายามทุกวิถีทางที่จะชักนำท่านให้ทำในสิ่งที่ตรงกันข้ามก็ตาม

เรื่องราวเกี่ยวกับการข่มเหงทั้งหลายในเมืองเวนิซ

ขณะที่เมื่อดินแดนแห่งเมืองเวนิซยังคงปลอดภัยจากการข่มเหงจากคณะผู้สอบสวนและลงโทษอยู่นั้นก็มีชาวโปรเตสแตนต์จำนวนมากมาตั้งรกรากอาศัยอยู่ที่นั่นอย่างมั่นคง และเป็นเหตุให้คนเป็นอันมากที่อาศัยอยู่ในบริเวณนั้นหันมาเชื่อถือในหลักความเชื่อที่บริสุทธิ์จากการเป็นพยานของโปรเตสแตนต์พวกนี้และจากการที่พวกเขาใช้คำพูดที่อ่อนหวานนุ่มนวลและไม่ก้าวร้าวให้ใครต้องรู้สึกขุ่นเคืองใจ

เมื่อสันตะปาปาได้รับการแจ้งให้ทราบถึงความเชื่อในกายโปรเตสแตนต์ได้เจริญรุ่งเรืองขึ้นมาอีก ดังนั้นในปี ค.ศ. 1542 สันตะปาปาจึงส่งคณะผู้สอบสวนและลงโทษเข้าไปในเมืองเวนิซเพื่อทำการไต่สวนในเรื่องดังกล่าวและให้มีอำนาจในการจับกุมบุคคลที่ไม่พึงปรารถนาได้ด้วย เช่นนั้นแหละการข่มเหงอย่างรุนแรงจึงเริ่มต้นขึ้นทันที และมีบุคคลที่นำเคารพนับถือหลายคนต้องพลีชีพเนื่องจากการรับใช้พระเจ้าด้วยความบริสุทธิ์และดูหมิ่นเกลียดชังบ่วงแสร้งของการบุชารูปเคารพ

วิธีในการที่พวกเขาจะเอาชีวิตพวกโปรเตสแตนต์นั้นก็มีอยู่มากมายหลายวิธี แต่มีอยู่วิธีหนึ่งที่ได้มีการคิดค้นขึ้นมาใช้ในโอกาสนี้เป็นครั้งแรก ซึ่งเราจะขออธิบายให้ทราบวิธีดังกล่าวดังต่อไปนี้ ทันทิที่คำพิพากษาได้ประกาศออกไปแล้ว ตัวของนักโทษจะถูกมัดด้วยโซ่ที่ร้อยติดอยู่กับหินใหญ่ก้อนหนึ่ง จากนั้นเขาจะถูกจับให้นอนหงายลงบนไม้กระดานแผ่นหนึ่ง และจะถูกพายออกไปในทะเลระหว่างเรือ 2 ลำเป็นระยะทางพอสมควร และเมื่อเรือ 2 ลำนั้นแยกออกจากกัน น้ำหนักของหินขนาดใหญ่ก้อนนั้นก็ถ่วงให้นักโทษจมดิ่งสู่ก้นทะเลอย่างรวดเร็ว

ถ้าผู้ใดบังอาจกล้ามาปฏิเสธสิทธิอำนาจของคณะผู้สอบสวนและลงโทษที่เมืองเวนิซ พวกเขาก็จะถูกส่งตัวไปยังกรุงโรม ซึ่ง ณ ที่นั่นเองพวกเขาจะถูกกักขังไว้ในคุกที่ขึ้นแฉะ และจงใจจะให้เขาถูกขังอยู่ในนั้นโดยไม่มีโอกาสได้ฟังการพิจารณาคดีจนเนื้อหนังของเขาเน่าเปื่อย และต้องตายอย่างน่าเวทนาในคุกนั่นเอง

ชาวเมืองเวนิซคนหนึ่งชื่อ แอนโทนี ริเช็ตติ ได้ถูกจับกุมโทษฐานที่เป็นโปรเตสแตนต์จึงได้ถูกพิพากษาให้นำตัวไปลงน้ำในลักษณะที่เราได้อธิบายไปแล้วข้างต้น สองสามวันก่อนวันกำหนดเวลาประหารชีวิตจะมาถึงบุตรชายของท่านก็มาเยี่ยมท่าน และได้ขอร้องให้ท่านทิ้งความเชื่อเพื่อรักษาชีวิตและเพื่อตัวเองจะไม่ต้องกลายเป็นคนกำพร้าพ่อ ผู้เป็นบิดาได้ตอบกลับไปว่า "คริสเตียนที่ตินั้นจะต้องไม่ยึดติดกับทรัพย์สินสมบัติและลูกหลาน หรือแม้แต่ชีวิตของตนเองเพื่อเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าผู้ไถ่ของเขา เพราะฉะนั้นเราจึงตัดสินใจเด็ดขาดแล้วที่จะเสียสละทุกสิ่งในโลกชั่วคราวที่เป็นเสมือนทางผ่านใบนี้เพราะเห็นแก่ความรอดในโลกที่จะดำรงอยู่สืบ ๆ ไปเป็นนิรันดร์"

บรรดาเจ้านายทั้งหลายในเมืองเวนิซก็ได้ส่งสารให้ท่านทราบว่า หากตัวท่านเองยอมรับเอาความเชื่อแบบโรมันคาทอลิก พวกเขาไม่เพียงแต่จะไถ่ชีวิตของท่านเท่านั้น แต่จะยอมคืนที่ดินจำนวนมหาศาลที่ท่านได้จำนองไว้ โดยที่ท่านไม่ต้องเสียเงินค่าไถ่เลยแม้แต่ penny หนึ่งอย่างใดก็ตาม ท่านได้ปฏิเสธข้อเสนอนี้โดยไม่มีเงื่อนไข และได้ส่งข้อความกลับไปยังขุนนางเหล่านี้ว่า ตัวท่านเองเห็นคุณค่าของจิตวิญญาณของตัวเองสูงเกินกว่าที่พิจารณาถึงเรื่องอื่นใดทั้งหมด เมื่อท่านได้รับการแจ้งให้ทราบว่าเพื่อนนักโทษของท่านที่มีชื่อว่า ฟรานซิส เซก้า ได้ทิ้งความเชื่อเสียแล้ว ท่านก็ตอบว่า "ถ้าเขาได้ละทิ้งพระเจ้า ข้าพเจ้าก็รู้สึกสมเพชเขาเป็นอย่างยิ่ง แต่โดยส่วนตัวของข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าจะขอกระทำตามหน้าที่ของข้าพเจ้าต่อไปอย่างมั่นคง" เมื่อพวกเขาเห็นว่าความพยายามทุกอย่างที่จะชักจูงท่านให้ละทิ้งความเชื่อไร้ผลโดยสิ้นเชิง ดังนั้นท่านจึงถูกประหารชีวิตตามคำพิพากษาโดยที่ท่านยอมรับความตายนี้ด้วยความชื่นชมยินดีและได้อธิษฐานมอบวิญญาณจิตของท่านไว้กับพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพด้วยความร้อนรน

ส่วนเรื่องที่พวกเขาบอกแก่ท่านว่า ฟรานซิส เซก้า ได้ละทิ้งความเชื่อแล้วนั้นเป็นเรื่องที่ไม่มีมูลความจริงเลย เขาไม่เคยเสนอตัวว่าจะยอมทิ้งหลักความเชื่อที่แท้จริง แต่ในทางตรงกันข้ามเขากลับยึดมั่นในหลักความเชื่อของตนเองไว้อย่างเหนียวแน่นจนได้ถูกประหารชีวิตเพียง 2-3 วันหลังจากการพลีชีพของริเช็ตติในลักษณะเดียวกันนั่นเอง

ฟรานซิส สปิโนร่า ซึ่งเป็นสุภาพบุรุษโปรเตสแตนต์ที่มีความรู้ดี ได้ถูกจับกุมตามคำสั่งของคณะผู้สอบสวนและลงโทษจึงได้ถูกนำตัวมาอยู่ต่อหน้าศาลพิพากษาและพิจารณาคดี พวกเขาได้นำบทความเรื่องหนึ่งที่เขียนเกี่ยวกับงานเลี้ยงอาหารค่ำขององค์พระผู้เป็นเจ้ามายื่นส่งให้แก่ท่าน และได้ถามท่านว่าท่านรู้จักผู้แต่งบทความเรื่องดังกล่าวหรือไม่? ซึ่งท่านได้ตอบว่า "ข้าพเจ้าขอสารภาพด้วยตัวของข้าพเจ้าเองว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้เขียนเรื่องนี้ขึ้นมาเอง และข้าพเจ้าขอถือโอกาสที่จะยืนยันอย่างแข็งขันว่า ทุกบรรทัดล้วนแต่เป็นสิทธิอำนาจที่ได้มาจากพระคริสตธรรมคัมภีร์และสอดคล้องกับพระคริสตธรรมคัมภีร์ทั้งสิ้น" และเนื่องจากการรับสารภาพดังกล่าวนี้เองท่าน พวกเขาจึงถือว่าท่านเป็นนักโทษที่จะต้องได้รับการคุมกันอย่างแน่นหนาในคุกใต้ดินเป็นเวลาหลายวันที่เดียว

เมื่อสปิโนร่าถูกนำตัวมาสอบสวนอีกเป็นครั้งที่สอง คราวนี้ท่านได้ตำหนิผู้แทนของสันตะปาปาและคณะผู้สอบสวนและลงโทษว่าเป็นคนป่าเถื่อนที่ปราศจากความเมตตา และยังสามารถแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความเชื่อที่งมงายและการบูชารูปเคารพที่ปฏิบัติกันอยู่ในศาสนจักรของโรมันคาทอลิกได้อย่างกระฉ่างแจ้งจนเมื่อพวกเขาไม่สามารถจะโต้แย้งกับเหตุผลของท่านได้จึงได้นำตัวท่านกลับเข้าไปคุมขังไว้ในคุกใต้ดินอีก เพื่อจะบีบบังคับให้ท่าน

ใคร่ครวญและยอมกลับใจจากสิ่งที่ท่านได้พูดไปแล้วนั้น

ในการสอบสวนท่านเป็นครั้งที่สามนั้น พวกเขาได้ถามท่านว่าท่านจะยอมละทิ้งความผิดของท่านหรือไม่? ท่านได้ตอบต่อคำถามดังกล่าวว่าหลักคำสอนที่ท่านถือรักษาอยู่นี้ไม่ใช่หลักคำสอนผิด ๆ เลย แต่เป็นหลักคำสอนที่บริสุทธิ์เทียบเท่ากับหลักคำสอนที่องค์พระเยซูคริสต์เจ้าและบรรดาอัครทูตของพระองค์เคยสอนไว้และได้สืบทอดลงมาจนถึงเราทั้งหลายโดยผ่านทางพระคัมภีร์อันศักดิ์สิทธิ์นั้น ในที่สุดคณะผู้สอบสวนและลงโทษจึงได้พิพากษาให้นำตัวท่านไปถ่วงน้ำเสีย ซึ่งการประหารชีวิตที่เกิดขึ้นนั้นก็ได้รับการดำเนินการในลักษณะที่เราได้อธิบายไปแล้ว

สปีโนซ่าได้เข้าสู่ความตายด้วยความสงบเยือกเย็นและชื่นชมยินดีอย่างที่สุด และดูเหมือนว่าท่านปรารถนาที่จะให้การพิจารณาดีและการประหารชีวิตอย่างไม่ยุติธรรมนี้จบ ๆ ลงไปเสียที ท่านได้ประกาศว่าการมีชีวิตอยู่ยืดยาวต่อไปก็ไร้แต่จะเป็นการหวังเหนี่ยวความสุขที่แท้จริง ซึ่งสามารถคาดหมายได้ในโลกที่จะมาถึงนี้ให้เนิ่นนานออกไปเท่านั้น

เรื่องราวเกี่ยวกับบุคคลที่น่าสนใจหลายคนที่ได้พลีชีพในส่วนต่าง ๆ ของประเทศอิตาลี เพราะเหตุจากความเชื่อของพวกเขา

จอห์น มอลลิอัส เกิดที่กรุงโรม บิดามารดาของท่านก็เป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงในกรุงโรมนั่นเอง เมื่อท่านอายุได้ 12 ปีบิดามารดาของท่านได้ส่งตัวท่านไปประจำอยู่ในสำนักสงฆ์ที่เมืองเกรย์ เพรียส์ ซึ่งท่านได้ศึกษาเล่าเรียนและเจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็วในด้านศิลปะ วิทยาศาสตร์ และภาษาศาสตร์จนกระทั่งเมื่อท่านอายุเพียง 18 ปีเท่านั้นก็ได้ถูกจัดให้มีตำแหน่งตามลำดับในคณะบาทหลวงแล้ว

จากนั้นมอลลิอัสก็ถูกส่งตัวไปที่เมืองเฟอร์รารา หลังจากที่ท่านได้รับการศึกษาอย่างต่อเนื่องอีก 6 ปีท่านก็ได้รับมอบหมายให้เป็นผู้สอนพระคัมภีร์ในมหาวิทยาลัยของเมืองนั้น แต่ช่วงเวลานี้เป็นช่วงเวลาที่ท่านไม่มีความสุขเลย เพราะท่านต้องใช้ความสามารถอย่างมากในบิดเบือนความจริงของข่าวประเสริฐ และกลบเกลื่อนความผิดของศาสนจักรแห่งกรุงโรม หลังจากที่ท่านอาศัยอยู่ที่เมืองเฟอร์ราราชั่วระยะเวลาหนึ่ง ท่านก็ย้ายไปที่มหาวิทยาลัยแห่งเมืองโบโนเนีย ซึ่งท่านได้เป็นศาสตราจารย์ที่นี่ เมื่อท่านได้อ่านบทความบางเรื่องที่เขียนโดยผู้รับใช้ทั้งหลายที่มีความเชื่อแบบปฏิรูป ท่านก็สัมผัสถึงความผิดต่าง ๆ ของนิกายโรมันคาทอลิกได้อย่างชัดเจน และในไม่ช้าท่านก็กลายเป็นโปรเตสแตนต์ที่มีใจร้อนรนเป็นอย่างยิ่ง

บัดนี้ท่านตั้งใจที่จะอธิบาย จดหมายของอาจารย์ปาลาที่เขียนไปถึงกรุงโรม (พระธรรมโรม) ตามความหมายที่แท้จริงของข่าวประเสริฐอันบริสุทธิ์นั้นในการเทศนาของท่านตามปกติ กลุ่มคนที่เข้าฟังคำเทศนาของท่านอย่างต่อเนื่องต่างก็รู้สึกประหลาดใจยิ่งนัก แต่เมื่อคณะบาทหลวงทราบถึงแก่นแท้ในหลักคำสอนของท่าน พวกเขาก็แจ้งเรื่องราวที่เกิดขึ้นไปยังกรุงโรม สันตะปาปาจึงส่งนักบวชชื่อ คอร์เนลิอัส ไปยังเมืองโบโนเนียเพื่อไปอธิบายจดหมายฉบับเดียวกันนั้นตามหลักความเชื่อของศาสนจักรแห่งกรุงโรมแข่งกับมอลลิอัส อย่างไรก็ตาม ในไม่ช้า

ประชาชนก็เห็นความแตกต่างระหว่างนักเทศน์ทั้งสองคน กล่าวคือคนฟังคำเทศนาของมอลลิอัสเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ในขณะที่คอร์เนลิอัสกลับต้องเทศนาให้เก้าอี้ที่ว่างเปล่าฟังในที่สุด

คาร์เนลิอัสได้เขียนรายงานเกี่ยวกับความล้มเหลวของตนเองไปยังสันตะปาปา สันตะปาปาจึงออกคำสั่งให้จับกุมมอลลิอัสทันที มอลลิอัสได้ถูกจับกุมตามคำสั่งดังกล่าวและถูกคุมขังไว้อย่างแน่นหนา ผู้ปกครองดูแลเขตศาสนจักรแห่งเมืองโบโนเนียได้ส่งสารไปกำชับท่านว่าท่านจะต้องหันกลับจากความเชื่อนั้นเสีย มิฉะนั้นท่านจะถูกเผาด้วยไฟ มอลลิอัสจึงยื่นอุทธรณ์ไปยังกรุงโรม ด้วยเหตุนี้ท่านจึงถูกส่งตัวไปที่กรุงโรมเพื่อจะรับการพิจารณาคดีที่นั่น

ที่กรุงโรม มอลลิอัสได้ขอให้มีการพิจารณาคดีของท่านกล่าวกลางสาธารณชนอย่างเปิดเผย แต่สันตะปาปาได้ปฏิเสธคำขอร้องของท่านโดยสิ้นเชิง และได้บัญชาให้ท่านแสดงความคิดเห็นของท่านออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร ซึ่งท่านก็ได้เขียนแสดงความคิดเห็นและหลักความเชื่อของท่านออกมาตามหัวข้อดังนี้

ความบาปดั้งเดิมที่สืบทอดต่อ ๆ กันมาตั้งแต่อาดัม

อิสรภาพในการตัดสินใจที่จะทำอะไรก็ได้

การที่ศาสนจักรแห่งกรุงโรมจะกระทำผิดไม่ได้เลย

การที่สันตะปาปาจะกระทำผิดไม่ได้เลย

ความชอบธรรมโดยความเชื่อ

ไฟชำระ

หลักคำสอนว่าขนมปังกับเหล้าองุ่นในพิธีมหาสนิทถูกเสกให้เป็นพระกายและพระโลหิตของพระเยซูคริสต์

พิธีมิสซา

การสารภาพบาปที่หูของบาทหลวง

การอธิษฐานเผื่อคนที่ตายไปแล้ว

ขนมปังศักดิ์สิทธิ์

การอธิษฐานเผื่อธรรมิกชน

การจาริกเพื่อแสวงหาดินแดนศักดิ์สิทธิ์

การชะโลมคนที่ใกล้จะตายซึ่งกระทำโดยบาทหลวง

การนมัสการโดยใช้ภาษาแปลก ๆ

ฯลฯ

มอลลิอัสได้ยืนยันความคิดเห็นของท่านตามหัวข้อเหล่านี้โดยการใช้หลักฐานอ้างอิงจากพระคริสตธรรมคัมภีร์ ในที่สุดสันตะปาปาก็ปล่อยท่านไปด้วยเหตุผลทางการเมืองและการปกครองบางประการ แต่ต่อมาอีกไม่

นานนักก็ได้บัญชาให้จับตัวท่านอีกและให้นำตัวไปประหารชีวิต มอลลิอัสถูกแขวนคอก่อน แล้วก็ให้นำร่างของท่านไปเผาจนกลายเป็นเถ้าถ่านเมื่อปี ค.ศ. 1553

อีก 1 ปีต่อมา ฟรานซิส แกมบา ชาวเมืองลอมบาร์ดซึ่งเป็นผู้ที่กลับใจเสียใหม่จากการเป็นพยานของพวกเขา โปรเตสแตนต์ได้ถูกจับกุม จากนั้นก็ถูกพิพากษาประหารชีวิตโดยคำสั่งของวุฒิสมาชิกแห่งเมืองมิลานของประเทศอิตาลี ที่แดนประหารนั่นเอง นักบวชผู้หนึ่งได้ยื่นไม้กางเขนให้แก่ฟรานซิส ฟรานซิสจึงกล่าวแก่นักบวชผู้นั้นว่า "จิตใจของข้าพเจ้าเปี่ยมล้นด้วยคุณงามความดีขององค์พระเยซูคริสต์จนข้าพเจ้าเองไม่ต้องการแท่งไม้ที่ไร้สาระแท่งนั้นเพื่อจะช่วยให้ข้าพเจ้าระลึกถึงพระองค์" ด้วยการแสดงออกและด้วยคำพูดเช่นนี้ ลี้นของท่านจึงถูกเจาะจนทะลุ จากนั้นท่านก็ถูกเผาเสียด้วยไฟ

ปี ค.ศ. 1555 อัลเจริอัส ซึ่งเป็นนักศึกษาในมหาวิทยาลัยแห่งเมืองปาตัว และเป็นผู้มีความรอบรู้จากการศึกษาเล่าเรียนมาเป็นอย่างดี เมื่อเขาได้รับเอาความเชื่อแบบปฏิรูปก็พยายามกระทำทุกอย่างที่เขาสามารถจะทำได้เพื่อช่วยให้ผู้อื่นกลับใจเสียใหม่ พฤติกรรมของอัลเจริอัสก็เป็นเหตุให้ตัวเขาเองต้องถูกกล่าวหาต่อสันตะปาปาว่าเขามีความเชื่อที่ออกนอกกลุ่มนอกทาง ดังนั้นเขาจึงถูกจับกุมและถูกนำตัวไปขังไว้ในคุกที่เมืองเวนิซ

แต่เมื่อสันตะปาปาทราบข่าวมาว่า อัลเจริอัส เป็นผู้มีความรอบรู้อย่างยิ่ง และมีความสามารถส่วนตัวอย่างยอดเยี่ยม ท่านจึงคิดว่า ถ้าท่านสามารถเกลี้ยกล่อมให้เขาละทิ้งหลักการของพวกเขาโปรเตสแตนต์ได้ ความรู้และความสามารถของเขาก็จะเป็นประโยชน์ต่อศาสนจักรแห่งกรุงโรมเป็นอย่างยิ่ง เมื่อคิดได้เช่นนั้นแล้วสันตะปาปาจึงบัญชาให้ส่งตัวอัลเจริอัสมายังกรุงโรม และพยายามที่จะชักจูงเขาให้มาอยู่ฝ่ายตนเองให้ได้โดยการให้คำมั่นสัญญาว่าจะให้สิ่งต่าง ๆ ที่ดูเหมือนจะเป็นฝ่ายโลกทั้งสิ้น แต่เมื่อสันตะปาปาพบว่าความพยายามแต่ละอย่างของท่านไร้ผลโดยสิ้นเชิง ท่านจึงสั่งให้นำเขาไปเผาเสีย คำสั่งดังกล่าวก็ได้รับการปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด

ปี ค.ศ. 1560 สันตะปาปาไพอัสที่ 4 ได้บัญชาให้มีการข่มเหงพวกโปรเตสแตนต์ทุกคนอย่างรุนแรงในทุกเมืองตลอดทั่วราชอาณาจักรของประเทศอิตาลี ในเวลานั้นมีคนจำนวนมาก ทุกเพศ ทุกวัย และทุกสถานภาพได้พลีชีพไปอย่างน่าสะพึงกลัว ความทารุณโหดร้ายที่ปฏิบัติกันในครั้งนั้นก็รุนแรงมากจนกระทั่งมีชาวโรมันคาทอลิกที่มีการศึกษาดีและมีใจเมตตาคนหนึ่งได้เขียนเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับความทรมาณอย่างแสนสาหัสของพวกโปรเตสแตนต์ไปยังขุนนางชั้นสูงผู้หนึ่งว่า

"ท่านผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้า เจ้าข้า ข้าพเจ้าไม่อาจจะทนเก็บความรู้สึกและอารมณ์ของข้าพเจ้าได้เลยในเรื่องเกี่ยวกับการข่มเหงที่กำลังดำเนินอยู่ในเวลานี้ ข้าพเจ้าคิดว่ามันเป็นการกระทำที่ทารุณโหดร้ายเกินความจำเป็น ลักษณะของการประหารชีวิตก็ถึงกับทำให้ข้าพเจ้าต้องตกใจกลัวจนตัวสั่นไปหมด เพราะดูแล้วเหมือนการฆ่าวัวควายหรือแพะแกะมากกว่าจะเป็นการประหารชีวิตมนุษย์ ข้าพเจ้าจะขอเล่าภาพเหตุการณ์ให้เจ้านายฟังสักเรื่องหนึ่ง ซึ่งข้าพเจ้าเป็นประจักษ์พยานที่เห็นเหตุการณ์เหล่านี้ด้วยตาของข้าพเจ้าเอง มีโปรเตสแตนต์ 70 คน เบียดเสียดอย่างแออัดกันอยู่ในคุกใต้ดินที่สกปรกโสโครกด้วยกัน เพฆฆฆฆได้เดินเข้าไปท่ามกลางนักโทษเหล่านั้นแล้วเขาก็เลือกนักโทษคนหนึ่งออกมาผูกตา แล้วนำตัวออกไปขังที่โถงหน้าเรือนจำนั่นเอง และได้ทำการเชือด

คอหอยของนักโทษผู้นั้นอย่างเลือดเย็นที่สุด จากนั้นเพชรฆาตก็เดินกลับเข้าไปในคุกใต้ดินนั้นอีกโดยปราศจากอาการสะทกสะท้านใด ๆ ทั้งสิ้น ขณะที่มือยังคงถือมีดอยู่อย่าง กระจายเลือด เพชรฆาตก็เลือกนักโทษอีกผู้หนึ่งมาผูกตา แล้วนำออกไปฆ่าในลักษณะเดียวกัน เพชรฆาตได้ลงมือกระทำการที่ป่าเถื่อนเช่นนี้ซ้ำแล้วซ้ำอีกจนนักโทษกลุ่มนั้นถูกฆ่าตายจนหมดสิ้น ข้าพเจ้าขอมอบเรื่องนี้ให้อยู่ในดุลยพินิจของใต้เท้าที่จะพิจารณาความรู้สึกของข้าพเจ้าที่มีต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้ น้ำตาของข้าพเจ้ากำลังหยดลงบนกระดาษที่ข้าพเจ้าใช้เขียนเล่าเหตุการณ์อันเลวร้ายที่เกิดขึ้นนี้ อีกสิ่งหนึ่งที่ข้าพเจ้าใคร่ขอล่าถึงก็คือ เรื่องเกี่ยวกับความกล้าหาญอดทนของพวกเขาในการเผชิญกับความตาย ดูเหมือนว่าคนเหล่านี้ย่อมรับสิ่งที่เกิดขึ้นด้วยความเชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างแท้จริงโดยได้อิฐฐานต่อพระเจ้าด้วยความร้อนรน และเผชิญชะตากรรมของเขาด้วยความชื่นชมยินดี ข้าพเจ้าไม่อาจจะบรรยายภาพเหล่านี้โดยระงับอารมณ์ไม่ให้อารมณ์หวั่นกลัวจนตัวสั่นได้เลยในเมื่อข้าพเจ้าเห็นเพชรฆาตคาบมีดที่เปื้อนเลือดเต็มไปหมดไว้ด้วยฟันของเขา ช่างเป็นภาพที่น่าสะพรึงกลัวอะไรเช่นนั้น แม้แต่ตัวของเพชรฆาตเองก็ยังไม่ยอมไปด้วยเลือด เพชรฆาตผู้นี้ได้กระทำหน้าที่ของตนเองอย่างป่าเถื่อนโดยไม่สนใจใยดีต่อสิ่งใดทั้งสิ้น"

ชายหนุ่มชาวอังกฤษคนหนึ่งมีเหตุต้องมาอาศัยอยู่ในกรุงโรม วันหนึ่งขณะที่เขากำลังเดินผ่านคริสตจักรแห่งหนึ่งในกรุงโรมนั่นเอง ขบวนแห่งขนมปังศักดิ์สิทธิ์ก็เริ่มแห่ออกมาจากคริสตจักรแห่งนั้นพอดี โดยมีผู้ปกครองดูแลเขตศาสนจักรคนหนึ่งเป็นผู้ถือขนมปังศักดิ์สิทธิ์ เมื่อชายหนุ่มเห็นเข้า เขาก็แยงขนมปังนั้นไปจากมือของผู้ปกครองดูแลคนนั้น แล้วโยนลงที่พื้นและกระแทกด้วยเท้าทั้งสองข้างพลางร้องต่อคนกลุ่มนั้นว่า "เจ้าพวกคนบูชารูปเคารพผู้นำเกลียดชังทั้งหลาย พวกเจ้าได้ละทิ้งพระเจ้าเที่ยงแท้เพื่อมาเทิดทูนบูชาขนมปังขึ้นเล็ก ๆ เพียงขึ้นเดียวเท่านั้น" การกระทำเช่นนี้ทำให้ประชาชนรู้สึกเดือดดาลจนอยากจะฉีกเนื้อของเขาออกมาเป็นชิ้น ๆ ตรงนั่นเอง แต่พวกบาทหลวงได้นิมน้าวให้พวกเขาอมปล่อยให้สันตะปาปาเป็นผู้ตัดสินคดีความเอง

เมื่อเรื่องดังกล่าวทราบถึงหูของสันตะปาปา เขาก็โกรธจัดจนได้สั่งให้นำตัวนักโทษไปเผาทันที แต่มีพระคาดินัลผู้หนึ่งได้ทัดทานสันตะปาปาไว้จากการตัดสินใจอย่างเร่งด่วนเช่นนี้ โดยพูดทัดทานไว้ว่าน่าจะเป็นการดีกว่าที่จะทิ้งละโทษเขาอย่างช้า ๆ เพื่อจะทรมานและสอบสวนเขาดูว่ามีใครอยู่เบื้องหลังที่คอยยุยงให้เขากระทำการอันอูกอาจเช่นนี้

สันตะปาปาเองก็เห็นชอบกับข้อเสนอดังกล่าว ชาวอังกฤษคนนี้จึงถูกทรมานอย่างรุนแรงที่สุด และคำพูดเพียงประโยคเดียวที่พวกเขาสามารถค้นออกมาจากเขาได้ก็คือ "นี่เป็นน้ำพระทัยพระเจ้าที่จะให้ข้าพเจ้ากระทำในสิ่งที่ข้าพเจ้าได้ทำไปแล้ว"

เมื่อเป็นเช่นนี้สันตะปาปาจึงพิพากษาลงโทษเขา ดังนี้

เขาจะต้องเปลือยกายจนถึงเอวและจะถูกเพชรฆาตนำตัวไปแห่งประจานตามถนนสายต่าง ๆ ในกรุงโรม

เขาจะต้องสวมภาพพญามารไว้บนศีรษะ

หลังของเขาจะถูกวาดและระบายเป็นรูปเปลวไฟ
มือข้างขวาของเขาจะถูกตัดทิ้ง
หลังจากที่เสร็จสิ้นการแห่ประจานแล้ว เขาก็จะถูกเผาด้วยไฟ

ทันทีที่เขาได้ยินการประกาศถึงคำพิพากษาที่เขาจะได้รับนั้น เขาก็อธิษฐานอ้อนวอนพระเจ้าขอให้พระองค์ทรงโปรดประทานกำลังและความกล้าหาญอดทนที่จะสามารถผ่านพ้นเหตุการณ์เหล่านี้ไปได้ ขณะที่เขาถูกแห่ไปตามถนนสายต่าง ๆ นั้นเอง ประชาชนก็หัวเราะเยาะเย้ยและกระทำการดูหมิ่นเหยียดหยามเขาเป็นอันมาก เขาจึงได้ตอบกลับไปด้วยการดำเนินความเชื่อที่มั่งคั่งของนิกายโรมันคาทอลิก แต่มีพระคานินลคนหนึ่งที่ร่วมในขบวนแห่นั้นได้ยินเข้าโดยบังเอิญจึงได้สั่งให้เอาของยึดใส่ปากและผูกปากของเขาเสียเพื่อไม่ให้เขาสามารถพูดอะไรได้อีก

เมื่อเขาถูกแห่ประจานมาถึงประตูคริสตจักรตรงจุดที่เขาได้แย่งขนมปังศักดิ์สิทธิ์มากระที่บนนั้น เพฆมฆาตที่มีหน้าที่ในการแขวนคอก็ตัดมือข้างขวาของเขาออกมาเสียประจานไว้บนเสาไม้ จากนั้นเจ้าหน้าที่ที่มีหน้าที่ในการทรมาน 2 คนก็ใช้คบเพลิงลนและจี้ตามร่างกายของเขาตลอดเส้นทางของการแห่ประจานที่เหลืออยู่นั้น

เมื่อแห่มาถึงหลักประหารเขาได้ก้มลงจูบโซ่เส้นที่จะใช้มัดเขากับเสาไม้ที่ปักอยู่บนพื้น ขณะนั้นเองมีนักบวชคนหนึ่งยื่นรูปเคารพของนักบุญผู้หนึ่งให้แก่เขา เขาก็บิดทิ้งเสีย แล้วเขาก็ถูกมัดด้วยโซ่ติดกับเสาไม้ที่ปักอยู่บนพื้นนั้น ไฟได้ถูกจุดขึ้นที่ไม้พิน และแล้วเขาก็ถูกเผาผลาญจนกลายเป็นเถ้าถ่านอยู่ตรงนั้นเอง

หลังจากการประหารชีวิตที่ได้กล่าวถึงข้างต้นนี้ผ่านพ้นไปไม่นานนัก ก็มีชายชราที่หน้าเคารพนับถือผู้หนึ่งซึ่งได้ถูกจำจองในฐานะของนักโทษของศาลสอบสวนและลงโทษมาช้านานแล้วก็ได้ถูกพิพากษาประหารชีวิตด้วยการเผาไฟ ในวันประหารนั้นเอง เมื่อท่านถูกมัดติดกับเสาไม้ที่ปักอยู่บนพื้นแล้วก็มีบาทหลวงผู้หนึ่งยื่นไม้กางเขนให้แก่ท่าน ซึ่งท่านได้กล่าวต่อการกระทำนี้ว่า "ถ้าท่านไม่เอารูปเคารพนั้นออกไปเสียจากสายตาข้าพเจ้า ก็เท่ากับว่าท่านได้บีบคั้นให้ข้าพเจ้าต้องถ่มน้ำลายรดเจ้าสิ่งนั้นเสียแล้ว" บาทหลวงผู้นี้ได้ดูต่าว่ากล่าวท่านจากคำพูดดังกล่าวอย่างรุนแรง แต่ท่านก็ยังคงพูดเตือนสติให้บาทหลวงผู้นี้ระลึกถึงพระบัญญัติสิบประการข้อที่ 1 และ 2 และขอให้เขาละเว้นจากการบูชารูปเคารพตามที่พระเจ้าเองได้ทรงบัญชาไว้แล้ว ท่านจึงถูกเอาของยึดใส่ปากและผูกปากเสียเพื่อไม่ให้พูดสิ่งใดได้อีก จากนั้นไฟก็ถูกจุดขึ้นที่กองพินเหล่านั้น ท่านจึงได้พลีชีพท่ามกลางเปลวไฟนั้นเอง

เรื่องราวเกี่ยวกับการข่มเหงในดินแดนของ

ขุนนางชั้นมาร์ควิสแห่งเมืองซาลูเซียส

ในปี ค.ศ. 1561 ดินแดนขุนนางชั้นมาร์ควิสแห่งเมืองซาลูเซียส ซึ่งตั้งอยู่ทางทิศใต้ของเหล่าหุบเขาไพต์มอนท์ มีพวกโปรเตสแตนต์อาศัยอยู่เป็นส่วนใหญ่ เมื่อขุนนางมาร์ควิสซึ่งเป็นเจ้าของที่ดินในแถบนั้นทั้งหมดได้ถูก

สันตะปาปาอุยงให้ทำการข่มเหงพวกโปรเตสแตนต์ในบริเวณนั้น ท่านมาร์ควิสจึงเริ่มต้นการข่มเหงด้วยการเนรเทศ บรรดาผู้รับใช้ทั้งหลาย และถ้ามีผู้รับใช้คนใดคนหนึ่งปฏิเสธที่จะทิ้งลูกแกะของท่าน ก็ย่อมเป็นการแน่นอนทีเดียวที่ท่านจะต้องถูกจับไปขังไว้ในคุกและถูกทรมานอย่างรุนแรง อย่างไรก็ตาม ท่านมาร์ควิสก็ยังไม่กระทำเลยเถิดถึงขั้นประหารชีวิตผู้หนึ่งผู้ใดเลย

ต่อมาอีกไม่นานนัก ดินแดนในเขตครอบครองของท่านมาร์ควิสได้ตกเป็นของท่านตุ๊คแห่งเมืองชาวอย ซึ่งได้ส่งจดหมายเวียนไปทั่วเมืองและหมู่บ้านทุกแห่งโดยเนื้อความในจดหมายฉบับนั้น ท่านตุ๊คคาดหวังเป็นอย่างยิ่งว่าประชาชนทุกคนจะไปเข้าร่วมในพิธีมิสซาโดยพร้อมเพรียงกัน เมื่อชาวเมืองซาลูเซสได้รับจดหมายฉบับนี้แล้วพวกเขาก็ส่งจดหมายตอบฉบับหนึ่งกลับไปยังท่านตุ๊คแห่งเมืองชาวอย

หลังจากที่ท่านตุ๊คได้อ่านจดหมายตอบฉบับดังกล่าวแล้ว ท่านก็ไม่ได้รบกวนพวกโปรเตสแตนต์เป็นชั่วระยะเวลาหนึ่ง แต่ในที่สุดท่านตุ๊คได้ส่งสารไปประกาศให้พวกเขาทราบโดยทั่วกันว่า พวกเขาจะต้องมาเข้าร่วมและถือรักษาพิธีมิสซาตามธรรมเนียมของนิกายโรมันคาทอลิก มิฉะนั้นก็ให้ออกไปเสียจากดินแดนในเขตครอบครองของท่านตุ๊คภายใน 15 วัน เมื่อพวกโปรเตสแตนต์ได้รับบัญชาอย่างไม่คาดหมายนี้พวกเขาก็ส่งตัวแทนผู้หนึ่งไปหาท่านตุ๊คเพื่อเจรจาขอให้ท่านยกเลิกคำสั่งดังกล่าว หรืออย่างน้อยก็ให้ลดความรุนแรงลงบ้าง แต่การคัดค้านของพวกเขาก็เปล่าประโยชน์โดยสิ้นเชิง ท่านตุ๊คได้ขอให้พวกเขาเข้าใจไว้ด้วยว่าคำสั่งดังกล่าวถือเป็นคำสั่งที่เด็ดขาดแล้ว

คนที่อ่อนแอก็ยอมเข้าร่วมในพิธีมิสซาเพื่อหลีกเลี่ยงจากการถูกเนรเทศและเพื่อจะสามารถรักษาทรัพย์สินและที่ดินของเขาไว้ได้ ส่วนคนอื่น ๆ ก็ยอมย้ายออกไปพร้อมด้วยทรัพย์สินทุกอย่างที่สามารถขนไปยังดินแดนอื่น ๆ ได้ และมีหลายคนที่ไม่ประวิงเวลาอยู่เนิ่นนานจนกระทั่งพวกเขาต้องทิ้งข้าวของมีค่าแล้วรีบเดินทางออกจากดินแดนในเขตครอบครองนั้นอย่างรีบร้อน แต่คนเหล่านั้นที่อยู่รั้งท้ายเพราะยังอาลัยอาวรณ์กับทรัพย์สินสมบัติและบ้านเรือนของตนก็ได้ถูกจับกุม ถูกปล้นเอาทรัพย์สินของไป และถูกฆ่าตายเสีย

เรื่องราวเกี่ยวกับการข่มเหงต่าง ๆ ในหุบเขาไฟต์มอนท์ในศตวรรษที่ 17

สันตะปาปาคลีเมนต์ที่ 8 ได้ส่งพวกมิชชันนารีเข้าไปในเหล่าหุบเขาไฟต์มอนท์ด้วยความตั้งใจที่จะชักจูงพวกโปรเตสแตนต์ให้ละทิ้งความเชื่อของตนเสีย มิชชันนารีเหล่านี้ได้สร้างโบสถ์ขึ้นในบริเวณพื้นที่หลายส่วนของเหล่าหุบเขาไฟต์มอนท์ ไม่นานนักโบสถ์เหล่านี้ก็ได้สร้างปัญหายุ่งยากให้แก่พวกที่มีความเชื่อแบบปฏิรูป เพราะโบสถ์เหล่านี้ไม่ได้เป็นเพียงป้อมปราการที่ใช้ควบคุมพวกเขาเท่านั้น แต่ยังเป็นทีลี้ภัยสำหรับทุกคนที่หลบหนีจากการที่ได้ทำอันตรายแก่พวกเขาไม่มากนักแล้วก็เข้าไปหลบซ่อนในโบสถ์เหล่านี้

ความโอหังและการกดขี่ข่มเหงที่ได้รับจากมิชชันนารีเหล่านี้ได้เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ พวกโปรเตสแตนต์จึงได้ร้องทุกข์ไปยังท่านตุ๊คแห่งเมืองชาวอย เพื่อขอความคุ้มครองให้พ้นจากอันตราย แต่แทนที่พวกเขาจะได้รับการบรรเทาทุกข์ใด ๆ ท่านตุ๊คกลับออกคำสั่งโดยที่พระองค์ได้ประกาศว่า พยานเพียงคนเดียวในศาลก็เพียงพอแล้วที่จะฟ้อง

ร้องพวกโปรเตสแตนต์คนใดคนหนึ่งได้ และใครก็ตามที่สามารถเป็นพยานได้ว่ามีโปรเตสแตนต์คนหนึ่งได้กระทำ ความผิดไม่ว่าจะเป็นความผิดอะไรก็ตาม พยานคนนั้นก็จะได้รับรางวัลเป็นเงิน 100 คราวน์

ผลที่เกิดขึ้นตามมาก็คงจะคาดหมายกันได้อยู่แล้วว่า การออกคำสั่งดังกล่าวเป็เหตุให้มีพวกโปรเตสแตนต์ จำนวนมากมายพลีชีพของตนเนื่องจากพยานเท็จและความละโมภของคนที่เหล่านั้น เพราะมีชาวโรมันคาทอลิกที่ชั่วร้ายหลายคนที่กำลังสวดสาบานทุกอย่างเพื่อปกป้องพวกโปรเตสแตนต์เพราะเห็นแก่อำมิสสินจ้างที่จะได้เป็นรางวัล แล้วก็รีบไปสารภาพบาปกับบาทหลวงเพื่อขอการยกโทษบาปผิดจากการให้คำสัตย์สาบานอย่างพล่อย ๆ นั้น และถ้ามีโรมันคาทอลิกคนใดที่มีความรู้สึกผิดชอบชั่วดีมากกว่าคนอื่น ๆ และมาดำเนินคดียื่นคนเหล่านั้นสำหรับความผิดที่พวกเขาทำอย่างไม่ละอายนั้น คนกลุ่มนี้เองนั้นแหละจะถูกแจ้งความและลงโทษในข้อหาหมิ่นพฤติกรรมสนับสนุน พวกที่มีความเชื่อที่ออกนอกกลุ่มนอกรทาง

พวกมิชชันนารีคาทอลิกได้กระทำทุกวิถีทางที่พวกเขาสามารถจะทำได้เพื่อให้หนังสือของพวกเขา โปรเตสแตนต์ตกมาอยู่ในกำมือของพวกเขาเพื่อจะได้นำไปเผาทำลายเสีย แต่ในและเมื่อพวกโปรเตสแตนต์พยายามอย่างสุดความสามารถที่จะปกปิดและซ่อนหนังสือของเขาไว้อย่างมิดชิด มิชชันนารีคาทอลิกเหล่านั้นจึงเขียนจดหมายไปยังท่านตุ๊กแห่งเมืองชาวอย เมื่อท่านตุ๊กเห็นว่าคนเหล่านั้นไม่ยอมมอบพระคัมภีร์ หนังสือเกี่ยวกับการอธิษฐาน และตำรับตำราเกี่ยวกับหลักความเชื่อให้แก่กลุ่มมิชชันนารี ดังนั้นท่านตุ๊กจึงส่งทหารจำนวนหนึ่งเข้าไปล้อมกรอบพวกเขาไว้ ทหารผู้ดีในคราบของผู้ร้ายเหล่านี้ได้กระทำการที่ชั่วร้ายในบ้านเรือนของพวกโปรเตสแตนต์เป็นอันมาก และยังได้ทำลายเสียบึงอาหารของเขาทั้งหมดจนทำให้หลายครอบครัวต้องสิ้นเนื้อประดาตัวจนถึงกับล้มจมไปหมด

และเพื่อจะสนับสนุนให้พวกโปรเตสแตนต์ยอมทิ้งความเชื่อดั้งเดิมให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ท่านตุ๊กแห่งเมืองชาวอยจึงได้ออกประกาศฉบับหนึ่ง ซึ่งพระองค์ได้บัญชาไว้ในใบประกาศฉบับนี้ว่า "เพื่อที่จะหวนใจพวกที่ออกนอกกลุ่มนอกรทางให้ยอมหันกลับมาเป็นคาทอลิก พวกเราจึงมีความประสงค์ และมีความยินดีที่จะประกาศให้ทราบกันโดยทั่วกัน ณ ที่นี้ว่า ทุกคนที่รับเอาความเชื่อแบบโรมันคาทอลิกอันบริสุทธิ์นี้ จะได้รับประโยชน์จากการยกเว้นภาษีทั้งหมดทุกอย่างเป็นเวลา 5 ปี โดยเริ่มจากวันที่พวกเขากลับใจใหม่นั้น" นอกจากนี้ท่านตุ๊กยังได้ตั้งศาลชนิดหนึ่งขึ้นมาอีกด้วย เรียกว่า สภากวาดล้างพวกที่ออกนอกกลุ่มนอกรทางให้หมดสิ้นไป ศาลประเภทนี้มีหน้าที่สืบสวนเกี่ยวกับสิทธิพิเศษต่าง ๆ ที่บรรดาคริสตจักรโปรเตสแตนต์ทั้งหลายเคยได้รับมาตั้งแต่สมัยโบราณ และสืบสวนเกี่ยวกับกฎหมายต่าง ๆ ที่ออกมาเป็นครั้งคราวในลักษณะที่เป็นประโยชน์ต่อพวกโปรเตสแตนต์ เพื่อจะได้ออกกฎหมายยกเลิกสิทธิพิเศษต่าง ๆ และยกเลิกกฎหมายที่เป็นประโยชน์ต่อพวกโปรเตสแตนต์เหล่านี้เสีย

หลังจากนั้นท่านตุ๊กก็ได้ออกคำสั่งอีกหลายครั้งอย่างต่อเนื่อง โดยห้ามมิให้พวกโปรเตสแตนต์ทำหน้าที่เป็นครูในโรงเรียน หรืออาจารย์พิเศษที่สอนเป็นการส่วนตัว ห้ามมิให้เป็นครูสอนศิลปะวิทยาการ หรือภาษาใด ๆ ทั้งสิ้น ห้ามมิให้มีตำแหน่งใด ๆ ที่จะได้รับผลประโยชน์ ความเชื่อถือ หรือเกียรติยศใด ๆ และในที่สุดก็ได้ออกคำสั่งให้พวกเขาต้องเข้าร่วมพิธีมิสซา คำสั่งในครั้งสุดท้ายนี้ก็เป็นสัญญาณที่ชี้ให้เห็นว่าการข่มเหงกำลังจะเริ่มขึ้นอย่างแน่นอน ซึ่งก็ได้มีการข่มเหงเกิดขึ้นตามมาในไม่ช้า

บุคคลในกลุ่มแรกคนหนึ่งที่ตั้งใจดูความสนใจของพวกโรมันคาทอลิก ก็คือ ซีแบสเตียน บาแซน ซึ่งเป็นโปรเตสแตนต์ที่มีใจร้อนรน ท่านได้ถูกพวกมิชชันนารีคาทอลิกจับตัว คุกขังไว้ และถูกทรมานนานถึง 15 เดือน จากนั้นก็ถูกโยนเข้าไปในกองไฟ

แต่ก่อนที่การข่มเหงจะเริ่มต้นขึ้นนั้น พวกมิชชันนารีคาทอลิกได้จ้างพวกลักพาตัวให้ไปขโมยเด็ก ๆ ของพวกโปรเตสแตนต์มา เพื่อคนพวกนี้จะได้อบรมเลี้ยงดูเด็ก ๆ ที่ถูกลักพาตัวมาได้นั้นให้เติบโตขึ้นมาเป็นโรมันคาทอลิกโดย ตอนแรกพวกเขา ก็แอบทำการนี้กันอย่างลับ ๆ แต่ต่อมาพวกเขาก็ใช้กำลังแย่งชิงเอาเด็กไปอย่างหน้าด้าน ๆ และถ้าพ่อแม่ที่นำเวทนาเหล่านี้เข้ามาขัดขวางก็ถูกฆาตกรรมทันที

เพื่อส่งเสริมให้การข่มเหงกระทำกันให้มากยิ่งขึ้นไปอีก ท่านตุ๊คนแห่งเมืองชาวอวยจึงได้เรียกให้มีการประชุมทั่วไปซึ่งประกอบด้วยพวกขุนนางกับชนชั้นสูงที่เป็นโรมันคาทอลิก และได้มีมติให้มีการออกคำสั่งให้ปราบปรามพวกปฏิรูปอย่างเอาจริงเอาจังโดยได้มีการอ้างเหตุผลหลายประการในการกวาดล้างพวกปฏิรูปในครั้งนี้ เหตุผลต่าง ๆ ที่พวกเขาพยายามเสกสรรปั้นแต่งขึ้นมาก็คือ

เพื่อพิทักษ์รักษาสีทธิอำนาจของสันตะปาปา

เพื่อให้การดำเนินงานของศาสนจักรอยู่ภายใต้การปกครองเพียงรูปแบบเดียว

เพื่อก่อให้เกิดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันท่ามกลางหมู่คณะ

เพื่อถวายเป็นเกียรติแก่บรรดานักบุญทั้งหลาย และเป็นการถือรักษาพิธีต่างๆ ของศาสนจักรแห่งกรุงโรม"

คำสั่งต่าง ๆ ก็ตามมาด้วยการออกพระราชบัญญัติที่เหี้ยมโหดที่สุดอีกฉบับหนึ่งโดย แอนดรู แกสทาลโด ซึ่งเป็นดอกเตอร์ทางด้านกฎหมายบ้านเมืองเมื่อวันที่ 25 มกราคม ค.ศ.1655 และโดยความเห็นชอบของท่านตุ๊คน คำสั่งดังกล่าวได้ประกาศให้ทราบโดยทั่วกันว่า ให้หัวหน้าครอบครัวทุกคนพร้อมด้วยสมาชิกของครอบครัว ที่มีความเชื่อแบบปฏิรูป ไม่ว่าจะมียศฐาบรรดาศักดิ์ระดับใด หรือมีสถานภาพใดก็ตามโดยไม่มีข้อยกเว้น โดยเป็นผู้ที่อาศัยอยู่และเป็นครอบครัวที่ดินในเขตเมืองลูเซอร์เน่ เมืองเซนต์จีโอแวนนิ เมืองไบเบียนา เมืองแคมพิกลีอง เมืองเซนต์เซ็คคอนโด เมืองลูเซอร์เน่ททา เมืองลา ทอร์เร่ เมืองฟีนส์ และเมืองบริเซแรสสิโอ จะต้องย้ายออกไปจากสถานที่ดังกล่าวภายใน 3 วันหลังจากวันประกาศ และให้ย้ายเข้าไปตั้งหลักแหล่งในสถานที่และเขตจำกัด ซึ่งท่านตุ๊คนอนุญาตให้อยู่ได้ตามชอบพระทัยพระองค์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่เมืองบ็อบบิโอ เมืองแองร็อกน่า เมืองวิลาริโอ เมืองโรราทา และในเขตโบเน่ททิ ประชาชนทุกคนจะต้องปฏิบัติตามโดยไม่มีข้อยกเว้น มิฉะนั้นจะมีโทษถึงตายทั้งบ้านเรือนและทรัพย์สินก็จะถูกยึดด้วย เว้นเสียแต่ว่าพวกเขาจะยอมเปลี่ยนความเชื่อมาเป็นโรมันคาทอลิกภายในเวลาที่กำหนดให้

การออกคำสั่งอย่างกระหน่ำหนักนี้ได้ส่งผลกระทบต่อคนเหล่านั้นทุกคนอย่างรุนแรง และฤดูหนาวที่กำลังพัดมาอย่างรุนแรงจนเห็นได้ชัดนี้ก็จะเพิ่มความทุกข์ทรมานให้แก่พวกเขามากยิ่งขึ้น แต่ทั้ง ๆ ที่เป็นเช่นนี้พวก

โรมันคาทอลิกเหล่านั้นก็ยังขับไล่พวกเขาให้ออกไปจากที่พักอาศัยของเขาตามเวลาที่กำหนดไว้แล้ว โดยไม่มีแม้แต่เครื่องนุ่งห่มที่จะปกคลุมร่างกายพวกเขาได้อย่างเพียงพอ มีคนจำนวนมากที่ต้องตายอย่างน่าอนาถนเพื่อพวกเขาเหล่านั้นเนื่องจากอากาศที่หนาวเย็นจนจับขั้วหัวใจ หรือไม่ก็เนื่องจากขาดแคลนอาหาร ส่วนคนเหล่านั้นที่ยังตกค้างอยู่ภายหลังจากที่มีการประกาศคำสั่งนี้ไปแล้วก็ถูกฆาตกรรมโดยชาวบ้านที่เป็นโรมันคาทอลิกหรือถูกยิงโดยพวกทหาร

เราสามารถจะมองเห็นถึงความเหี้ยมโหดเหล่านี้ได้จากการบรรยายสภาพที่เกิดขึ้นในจดหมายที่เขียนขึ้นโดยชาวโปรเตสแตนต์คนหนึ่งซึ่งอยู่ในที่เกิดเหตุและได้หนีพ้นจากการถูกล้างผลาญชีวิตในครั้งนี้ เขาได้เขียนเล่าไว้ในเนื้อความของจดหมายฉบับดังกล่าวไว้ว่า "เมื่อกองทหารเหล่านั้นตั้งหลักได้แล้วก็ยังเพิ่มจำนวนมากขึ้นเรื่อย ๆ เพราะมีชาวบ้านที่เป็นโรมันคาทอลิกในละแวกนั้นได้เข้ามาร่วมสมทบด้วยเป็นอันมาก เนื่องจากเมื่อคนพวกนี้ทราบที่เรากลายเป็นเหยื่อที่เคราะห์ร้ายสำหรับนักรบที่ทิ้งปล้นและฆ่าเหล่านั้นพวกเขาก็รีบเข้ามาสมทบกับกองทัพ และเมื่อกำหนดเวลามาถึงพวกเขาก็ได้โถมเข้าใส่พวกเราด้วยความโกรธแค้นอย่างบ้าคลั่ง นอกเหนือจากท่านตุ๊คนแห่งกองทัพของเมืองชาวออย และพวกชาวบ้านที่เป็นโรมันคาทอลิกแล้วยังมีกองหนุนของชาวฝรั่งเศสอีกหลายกองพัน กองร้อยบางกองร้อยซึ่งขึ้นตรงต่อกองทัพน้อยของชาวไอริช และมีกลุ่มของพวกนอกกฎหมาย พวกชนของเถื่อน และพวกนักโทษอีกหลายกลุ่มซึ่งเป็นพวกที่ได้รับคำมั่นสัญญาจากบาทหลวงและผู้มีอำนาจว่า จะได้รับนิรโทษกรรม และได้รับการปลดปล่อยให้มีอิสรภาพในโลกนี้ และยิ่งไปกว่านั้นยังจะได้รับการอภัยโทษบาปในโลกที่จะมาถึงอีกด้วย สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้จะเป็ผลตอบแทนที่พวกเขาจะได้รับจากการที่ช่วยกำจัดพวกโปรเตสแตนต์ให้หมดไปจากบริเวณหุบเขาไพต์มอนท์

"ฝูงชนพร้อมอาวุธซึ่งได้รับการสนับสนุนจากพวกผู้ปกครองดูแลเขตศาสนจักร และพวกบาทหลวงทั้งหลาย ก็ได้กระหน่ำโจมตีพวกโปรเตสแตนต์อย่างดุเดือดที่สุด ซึ่งในเวลานั้นมีแต่ความหวาดกลัวและสิ้นหวังท่ามกลางพวกโปรเตสแตนต์นั้น เลือดกระเซ็นเปรอะเปื้อนไปทั่วพื้นบ้านทุกหลัง ซากศพเกลื่อนไปทั่วท้องถนนสายต่าง ๆ เสียงร้องไห้คร่ำครวญทำให้ผู้ที่ได้ยินต้องตื่นตระหนกไปทั่วทุกสารทิศ มีบางคนก็ลุกขึ้นจับอาวุธขึ้นป้องกันตนเอง และเข้ารบกับกองทหารเหล่านั้นเป็นจุด ๆ แต่มีคนเป็นจำนวนมากหนีไปยังภูเขาร่วมกับครอบครัวของตน

ที่หมู่บ้านแห่งหนึ่ง พวกผู้รุกรานได้ทราบว่ามีหญิงและเด็ก ๆ 150 คนหลังจากที่พวกผู้ชายได้หลบหนีก่อนหน้านี้ไปแล้ว พวกผู้ชายเหล่านั้นคงหวังว่าคนเหล่านี้คงจะไม่ทำร้ายผู้หญิงและเด็ก แต่พวกเขาคิดผิดไปถนัด เพราะพวกผู้รุกรานได้ตัดศีรษะบรรดาผู้หญิงเหล่านั้น และทุบหัวของเด็กจนมันสมองแตกกระจาย

ในเมืองวิลาร์โอและและบ็อบบิโอ คนส่วนใหญ่ที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไปที่ได้ปฏิเสธไม่ยอมไปเข้าร่วมในพิธีมิสซาก็ถูกคนเหล่านั้นจับตรึงบนไม้กางเขนโดยห้อยศีรษะลงมาด้านล่าง สำหรับเยาวชนและเด็ก ๆ ส่วนใหญ่ที่มีอายุน้อยกว่า 15 ปีก็ถูกรัดคอตายอย่างน่าอนาถ

ซาราธาทีโนล เด็ส วิกเน็ส หญิงชราอายุ 60 ปีได้ถูกทหารจับกุม คนเหล่านั้นได้สั่งให้นางอธิษฐานต่อนักบุญบางท่าน เมื่อนางได้ปฏิเสธ พวกเขาก็ฟันเคียวเข้าที่ท้องของนาง แล้วเกี่ยวจนท้องของนางแหะออกจากนั้น

ก็ตัดศีรษะนางเสีย

มาร์ธา คอนสแตนติน หญิงสาวที่มีรูปร่างหน้าตาดีคนหนึ่งได้ถูกทหารหลายคนในกองทัพกระทำอย่างชั่วช้าลามกและโหดร้ายทารุณยิ่งนัก พวกเขาได้ข่มขืนเธอก่อน จากนั้นก็ฆ่าเธอด้วยการตัดเด้านมของเธอทั้ง 2 ข้าง แล้วเอาไปทอดในกระทะก่อนที่จะยกเป็นสำหรับอาหารไปตั้งไว้เบื้องหน้าเพื่อนทหารด้วยกัน เพื่อนทหารเหล่านั้นก็กินเข้าไปโดยไม่ทราบว่าเป็นอะไร? เมื่อพวกเขากินเข้าไปหมดแล้วจึงมีคนบอกว่ามันทำมาจากอะไร? ผลที่เกิดขึ้นตามมาจากความคึกคองและความพิเรนทร์ของทหารกลุ่มนั้นก็ได้นำให้เกิดการทะเลาะวิวาทกันขนานใหญ่ ทั้งสองฝ่ายชักดาบออกมาทำหั่นกันจนดูคลุมุ่นุ่นวายไปหมด มีคนเป็นอันมากถูกฆ่าตายจากการทะเลาะวิวาทกันเองในครั้งนี้ แต่ฝ่ายที่ตายมากกว่าคือ พวกที่ได้ลงมือสังหารหมู่พวกผู้หญิงอย่างน่าสะพึงกลัวและพวกที่เข้าร่วมกันวางแผนกลั่นแกล้งเพื่อนทหารด้วยกันอย่างที่มีมนุษยธรรมดาสามัญไม่พึงกระทำนั้น

ทหารกลุ่มหนึ่งสามารถจับผู้ชายชาวเมืองธราสสินีเออร์ได้คนหนึ่งจึงใช้ปลายดาบแทงทะลุใบหูของเขาทั้งสองข้าง และแทงทะลุเท้าของเขาทั้งสองข้างด้วย จากนั้นพวกเขาก็ใช้คีมที่ได้นำไปเผาไฟจนร้อนแดงมาถอนเล็บออกจากนิ้วมือและนิ้วเท้าของเขา แล้วก็เอาเขาไปผูกติดกับหางลาตัวหนึ่ง ซึ่งมันได้ลากเขาไปตามถนนสายต่าง ๆ สุดท้ายพวกเขาได้ใช้เชือกมัดรอบศีรษะของเขาแล้วเอาไม้ใส่เข้าไปในเชือก แล้วพวกเขาก็ช่วยกันขันชะเนาะอย่างรุนแรงเพื่อจะบีบศีรษะให้หลุดออกจากร่างเสียเลย

ปีเตอร์ ไชมอน ชาวโปรเตสแตนต์ที่มีอายุล่วงเข้าสู่วัย 80 ปีแล้วได้ถูกจับมัดคอกับสันเท้าทั้งสองข้าง แล้วโยนลงไปจากหน้าผาอันสูงชัน แต่ขณะที่ร่างของเขากำลังล่องล่นลงไปในนั้นต้นไม้ที่งอกออกมาจากกลางหน้าผาได้เกี่ยวเชือกที่มัดตัวเขาไว้ เขาจึงห้อยอยู่กลางหน้าผานั้นเอง เขาต้องทนทุกข์ทรมานอยู่ในสภาพนั้นเป็นเวลาหลายวัน และในที่สุดก็เสียชีวิตด้วยความอดอยากอย่างน่าเวทนายิ่งนัก

ผู้หญิงคนหนึ่งชื่อ อาร์มานได้ถูกแยกแขนขาออกจากร่าง แล้วนำแขนและขาเหล่านั้นไปแขวนไว้ที่รั้วต้นไม้หญิงชรา 2 คนถูกฟันจนแผลหวนหวนและถูกปล่อยทิ้งไว้ให้นอนอยู่บนทิวเขาในทุ่งจนขาดใจตายไปเองหญิงชรามากแล้วและมีรูปร่างพิกลพิการก็ยังไม่มีการละเว้น นางได้ถูกตัดจมูกและแขนทั้ง 2 ข้างออกและถูกปล่อยให้เลือดไหลออกจนตายในสภาพนั้น

มีพวกผู้ชาย ผู้หญิง และเด็ก ๆ หลายคนถูกเหวี่ยงลงมาจากโขดหินร่างกระแทกพื้นจนแหลกเหลวไม่มีชิ้นดี ในบรรดาคนเหล่านี้มีผู้หญิงคนหนึ่งชื่อ แมกดาเลิน เบอร์ทีโน ซึ่งเป็นโปรเตสแตนต์แห่งเมืองลา ทอร์เร่ ได้ถูกถอดเสื้อผ้าออก ถูกมัดให้ศีรษะอยู่ระหว่างขาทั้งสองข้างของตัวเองและถูกจับโยนลงมาจากหน้าผาที่สูงชันแห่งหนึ่ง แมรี เรย์มอนเต้จากเมืองเดียวกันนั้นได้ถูกแล่นเรือออกจากกระดุกจนขาดใจตาย แมกดาเลิน ไฟลือทแห่งเมืองวิลลาโรได้ถูกหั่นเป็นชิ้น ๆ ในถ้ำที่เมืองแคสทีลัส แอนน์ ชาร์ โบนิเออร์ ได้ถูกปลายไม้ข้างหนึ่งแทงทะลุร่างของเธอ ส่วนปลายอีกข้างหนึ่งนั้นปักไว้บนพื้น และถูกปล่อยไว้ในสภาพนั้นให้ตายไปอย่างน่าอนาถ

จาค็อบ เพอริน ซึ่งเป็นผู้ปกครองดูแลเขตคริสตจักรแห่งเมืองวิลลาโรพร้อมกับด้วยเดวิดน้องชายของเขาได้ถูก

ถลกหนังทั้งเป็น

จิโอแวนนิ แอนเดรีย มิเซียลล์ ซึ่งเป็นชาวเมืองลา ทอร์เร่ ถูกจับพร้อมกับลูก ๆ ของเขาอีก 4 คน ลูก 3 คนถูกหั่นออกเป็นชิ้น ๆ ต่อหน้าต่อตาเขา เมื่อลูกเหล่านั้นตายไปแล้ว พวกทหารก็หันมาถามเขาว่า เขาจะยอมประกาศที่จะทิ้งความเชื่อเดิมหรือไม่ ซึ่งเขาได้ปฏิเสธอย่างเสมอต้นเสมอปลาย ทหารคนหนึ่งจึงจับขาทั้ง 2 ข้างของลูกคนสุดท้ายแล้วยกขึ้นมาทั้งตัวและได้ถามคำถามเดียวกันนี้ต่อพ่อของเด็ก เขาได้ตอบเช่นเดิมซึ่งขณะนั้นคนอำมหิตผิดมนุษย์ผู้นี้จึงได้ฟาดศีรษะของเด็กนั้นจนสมองแตกกระจายไปทั่ว อย่างไรก็ตามในช่วงเวลาเดียวกันพ่อของเด็กได้กระโดดถอยห่างจากพวกเขาและรีบวิ่งหนี พวกทหารยิงปืนใส่เขาแต่ยิงไม่ถูก เขาจึงวิ่งหนีอย่างรวดเร็วเข้าไปอาศัยหลบซ่อนตัวในภูเขาแอลป์

จิโอแวนนิ พิลานซิอง ได้ปฏิเสธที่จะกล่าวคำสัตย์สาบานว่าจะทิ้งความเชื่อเดิมจึงถูกมัดขาข้างหนึ่งไว้กับหางของล่อ และถูกลากไปตามถนนสายต่าง ๆ ในเมืองลูเซิร์นเน่ท่ามกลางเสียงตะโกนโห่ร้องแสดงความสะใจจากฝูงชนที่ไร้ความเมตตาปราณี และยังได้เอาหินขว้างปาใส่เขาอีกพลางร้องตะโกนออกมาว่า "เขาถูกพญามารสิงร่างอยู่จนแม้กระทั่งการขว้างด้วยหินหรือการถูกลากไปตามถนนสายต่าง ๆ ก็ยังไม่สามารถฆ่าเขาให้ตายได้ เพราะพญามารนั่นเองที่ทำให้เขามีชีวิตอยู่ได้" จากนั้นพวกเขาก็นำชายผู้นี้ไปที่ริมแม่น้ำและได้ตัดศีรษะของเขา แล้วทิ้งศีรษะกับศพของเขาไว้ที่ริมแม่น้ำโดยไม่มีการกลบฝังแต่อย่างใด

ปีเตอร์ ฟอนไทเน่ มีลูกสาวอายุ 10 ขวบชื่อ แดมาลีน ซึ่งหน้าตาสวยสดงดงามมาก แต่ก็ยังไม่วายต้องถูกข่มขืนและถูกฆาตกรรมโดยพวกทหาร พวกเขายังได้ขังเด็กผู้หญิงอีกคนหนึ่งซึ่งมีอายุไล่เลี่ยกันให้ตายทั้งเป็นที่เมืองวิลลาโนว่า

เมื่อหญิงที่น่าสงสารผู้หนึ่งได้ทราบข่าวว่าพวกทหารกำลังยกพวกมุ่งหน้ามายังบ้านของนาง นางจึงรีบหนีไปพลซึ่งมีทารกน้อยนอนอยู่ข้างในแล้วเร่งเดินทางมุ่งหน้าไปยังป่าที่บอบอย่างรีบร้อน อย่างไรก็ตามพวกทหารก็ยังมองเห็นเข้าจนได้จึงไล่ตามนางไป นางจำใจต้องทำให้ตัวเบาลงโดยการวางเปลและทารกน้อยนั้นลงบนพื้น เมื่อพวกทหารมาถึงก็ได้ฆาตกรรมเด็กทารกทันที และได้ออกติดตามมารดาของทารกนั้นต่อไปจนมาพบนางหลบอยู่ในถ้ำจึงได้ข่มขืนนางก่อน แล้วจึงใช้ดาบฟันนางจนร่างแหลกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย

จาโคโบ มิซีลิโน ซึ่งเป็นหัวหน้าผู้ปกครองคริสตจักรแห่งเมืองบ็อบบิโอ พร้อมด้วยพวกโปรเตสแตนต์คนอื่น ๆ อีกหลายคนได้ถูกแขวนไว้ด้วยตะขอหลายอันซึ่งเกี่ยวแน่นอยู่ที่ท่อน และถูกปล่อยทิ้งไว้ให้อยู่ในสภาพนั้นจนขาดใจตายไปด้วยความทรมาณอย่างแสนสาหัส

จิโอแวนนิ รอสแทกนีออล ซึ่งเป็นชาวโปรเตสแตนต์ที่ได้รับความเคารพนับถือมาก ท่านมีอายุ 80 กว่าปีก็ยังถูกตัดจมูกและใบหูทั้ง 2 ข้าง และถูกแล่เนื้อออกไปจากร่างกายที่ละชิ้นจนท่านเลือดไหลออกมามากจนถึงแก่ความตายในที่สุด

จาค็อบ ไบโรเน่ ซึ่งเป็นครูสอนอยู่ที่โรงเรียนในเมืองโรราท่า ด้วยโทษฐานที่ได้ปฏิเสธไม่ยอมเปลี่ยนความเชื่อของตนจึงถูกถอดเสื้อผ้าออกจนร่างกายเปลือยเปล่า และถูกคีมเหล็กร้อนแดงกระชากดึงเล็บมือและเล็บเท้า

หลุดออกมา ส่วนมือก็ถูกปลายแหลมของมีดเจาะจนทะลุ จากนั้นท่านก็ถูกมัดด้วยเชือกรอบเอวของท่าน และถูกนำตัวเดินไปตามถนนสายต่าง ๆ โดยมีทหารขนานบ่าของท่านไปข้างละคน ทุกครั้งที่มีการเลี้ยวเข้าไปในถนนและตามตรอกซอกซอยต่าง ๆ นั้นทหารที่อยู่ทางขวามือของท่านก็จะใช้มีดกรีดเนื้อของเขาเป็นแผลลึกยาว ส่วนทหารที่อยู่ทางซ้ายมือของท่านก็ตีท่านด้วยกระบองสั้น ทหารทั้ง 2 คนได้พูดขึ้นพร้อมกันว่า "แกจะไปเข้าร่วมพิธีมิสซาไหม? แกจะไปเข้าร่วมพิธีมิสซาไหม?" ท่านก็ยังคงตอบปฏิเสธต่อคำถามเหล่านี้ ในที่สุดท่านก็ถูกนำตัวมาถึงสะพาน พวกเขาได้ตัดศีรษะของท่านที่เสาของราวสะพานนั้น และได้โยนศีรษะกับศพของท่านลงไปในแม่น้ำ

พอล การ์เนียร์ ซึ่งเป็นโปรเตสแตนต์ซึ่งเป็นที่รักของคนเป็นอันมากเพราะท่านเป็นผู้ที่เคร่งครัดในทางของพระเจ้าอย่างยิ่ง ท่านได้ถูกควักลูกตาออกทั้ง 2 ข้าง จากนั้นก็ถูกถลกหนังทั้งเป็น และถูกตัดแยกออกเป็น 4 ส่วน แต่ละส่วนได้ถูกนำไปวางไว้ตามบ้านสำคัญ ๆ ทั้ง 4 แห่งในเมืองลูเซิร์น ท่านได้ยอมรับการทรมานเหล่านี้ทุกอย่างด้วยความอดทนเป็นเลิศ ปากของท่านได้สรรเสริญพระเจ้าตราบเท่าที่ท่านยังสามารถเอ่ยวาจาได้ ซึ่งแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าความกล้าหาญอย่างเด็ดเดี่ยวเช่นนี้เกิดขึ้นจากการไว้วางใจในพระเจ้าอย่างแท้จริง

ดาเนียล คาร์บอน ชาวเมืองโรแคฟเพียต้าได้ถูกกลุ่มทหารจับกุม ทหารเหล่านี้ได้ตัดศีรษะเขาแล้วเอาควักเอาสมองไปทอดกิน

หญิงฆราวาส 2 คนจากคริสตจักรเซนต์จีโอแวนนีได้ถูกนำตัวไปเผาทั้งเป็น

หญิงหม้ายชาวเมืองลาร์ ทอร์เรและลูกสาวของนางได้ถูกต้อนให้เดินลงไปในแม่น้ำ แล้วถูกขว้างด้วยหินจนตายอยู่ในแม่น้ำนั่นเอง

ชายผู้หนึ่งชื่อ พอล ไกลส์ พยายามจะวิ่งหนีจากพวกทหารจึงถูกยิงที่คอ พวกทหารได้เจาะจมูกของเขา แล่คางของเขาออก ได้แทงเขาและเอาซากศพของเขาโยนให้พวกสุนัขกัดกินเสีย

กองทหารของชาวไอริชบางกลุ่มจับนักโทษชาวเมืองการ์ซิกเลียน่า ได้ 11 คน พวกทหารได้เร่งไฟในเตาหลอมให้ร้อนแรงยิ่งขึ้น และได้บังคับให้พวกเขาผลัดกันและกันเข้าไปในเตาหลอมนั้นจนกระทั่งมาถึงคนสุดท้าย พวกเขาก็ผลักเขาเข้าไปในเตาไฟด้วยตนเอง

ไมเคิล โจนส์ เป็นชายอายุประมาณ 90 ปีถูกเผาจนตาย

แบ็พทิสต้า อ็อดริ ซึ่งเป็นชายแก่อีกคนหนึ่งถูกแทงจนตาย

บาร์โธโลมิว แพรสเช่ ถูกเจาะสันเท้าทั้ง 2 ข้างจนทะลุแล้วเอาเชือก 2 เส้นมาร้อยที่รูทั้ง 2 ข้างนั้น เขาได้ถูกเชือกลากไปในสภาพนั้นจนมาถึงบริเวณคุก ซึ่งอีกไม่นานนักเขาก็เสียชีวิตในคุกนั่นเองเนื่องจากบาดแผลได้ลุกลามจนกลายเป็นเนื้อร้าย

บุตรชายคนหนึ่งและบุตรสาวคนหนึ่งของที่ปรึกษาแห่งเมืองจีโอแวนนีได้ถูกทิ้งให้กลิ้งลงมาจากเนินเขาที่สูงชันด้วยกัน สุดท้ายก็กลิ้งตกลงไปในหลุมลึกที่ก้นเหวและจบชีวิตลงที่นั่นเอง

ซิฟเรียนา แบสเตีย เมื่อถูกถามว่าเขาจะสละความเชื่อของเขา และเปลี่ยนเป็นโรมันคาทอลิกหรือไม่ เขาก็ตอบว่า "ข้าพเจ้าขอสละชีวิตหรือยอมเปลี่ยนเป็นสุนัขเสียยิ่งดีกว่า" บาทหลวงคนหนึ่งจึงได้ตอบต่อคำพูดนั้นว่า

"สำหรับการพูดเช่นนั้นเจ้าจะได้สละชีวิต และจะถูกโยนให้พวกสุนัข" เมื่อกล่าวเช่นนั้นแล้วพวกเขาก็ลากชายผู้นี้ไปที่คุก และขังเขาไว้จนกระทั่งเขาต้องตายเพราะความหิวโหยอย่างน่าเวทนา หลังจากนั้นพวกเขาก็โยนซากศพของเขาไว้ในถนนหน้าคูกนั้นเอง และซากศพของเขาได้ถูกพวกสุนัขเข้ามากัดกินอย่างน่าสมเพช

มาร์กาเร็ท ซาเร็ทต้า ได้ถูกขว้างด้วยหินจนตาย แล้วถูกจับโยนลงไปในแม่น้ำ

แอนโทนี บาร์ติน่า ถูกจามศีรชะจนแยกออกเป็น 2 ซีก

โจเซฟ ฟ้อนท์ ถูกฟันกลางลำตัวจนขาดออกเป็นแผลเหวอะหวะ

ดาเนียล มาเรียกับสมาชิกทุกคนในครอบครัวของเขาต่างก็ป่วยเป็นไข้กันหมดทุกคน ขณะนั้นพวก

อันธพาลคาทอลิกหลายคนได้ฟังประตูเข้าไปในบ้านของเขา และได้ล้อเลียนด้วยการประกาศแก่ทุกคนที่อยู่ในบ้านว่า กลุ่มของพวกตนเป็นนายแพทย์ที่เชี่ยวชาญในการรักษาโรคและจะช่วยทำการบำบัดรักษาให้พวกเขาสบายขึ้นอย่างทันตาเห็นทีเดียว จากนั้นคนกลุ่มนี้ก็ได้ลงมือตามที่พวกเขาได้ประกาศไว้ด้วยการทุบศีรษะของทุกคนในครอบครัวนั้นจนตายหมด

เด็กทารกน้อย 3 คนซึ่งเป็นลูกของชาวโปรเตสแตนต์ที่ชื่อ ปีเตอร์ ไฟน์ได้ถูกลมด้วยหิมะจนหายใจไม่ออกและขาดใจตายไปอย่างน่าอนาถ

สุภาพสตรีสายสวยได้ถูกจับเปลื้องผ้าออกจนหมดและถูกแทงด้วยไม้ทะลวงจนตาย

ลูซี่ ซึ่งเป็นภรรยาของปีเตอร์ เบสซัน นางได้อาศัยอยู่ในหมู่บ้านแห่งหนึ่งในหุบเขาไฟต์มอนท์ เนื่องจากนางมีครรภ์แก่มากแล้วจึงตัดสินใจที่จะหลบหนีจากสภาพอันน่าหวาดกลัวที่ล้อมรอบนางอยู่ทุกหนทุกแห่ง ดังนั้นนางจึงพาลูก 2 คนที่ยังเยาว์วัยไปด้วยโดยจูงมือไว้ข้างละคน และได้เริ่มเดินทางมุ่งหน้าไปยังภูเขาแอลป์ แต่ในวันที่ 3 ของการเดินทางได้คลอดลูกออกมาคนหนึ่ง ซึ่งทารกน้อยคนนี้ได้เสียชีวิตเนื่องจากสภาพอากาศที่หนาวเย็น มีคนไปพบเหตุการณ์นี้เข้าขณะที่ลูก ๆ อีก 2 คนได้นอนตายอยู่ข้าง ๆ แม่ ซึ่งกำลังจะสิ้นใจตายไปข้าง ๆ คนที่พบเห็นเหตุการณ์นี้เอง นางจึงเล่าเหตุการณ์ต่าง ๆ ข้างต้นนี้ให้ฟัง จากนั้นก็สิ้นใจตายอยู่ตรงนั้นเอง

ฟรานซิส กร็อส บุตรชายของนักเทศน์คนหนึ่งได้ถูกหั่นเนื้อออกเป็นชิ้นเล็ก ๆ อย่างช้า ๆ แล้วเอาไปใส่ไว้ในจานที่วางอยู่เบื้องหน้าของเขา บุตร 2 คนของเขาก็ถูกหั่นเนื้อเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยต่อหน้าต่อตาเขาเช่นกัน ขณะที่ภรรยาของเขาเองก็ถูกมัดติดกับเสาเพื่อบังคับให้นางดูการกระทำที่โหดเหี้ยมอำมหิตที่พวกเขาได้กระทำต่อสามีและลูก ๆ ของนางอย่างไร้ความปราณี เมื่อคนใจบาปที่ชมชอบกับการทรมานผู้อื่นเหล่านี้เริ่มรู้สึกเบื่อกับการกระทำที่ชั่วร้ายป่าเถื่อนของตนเองแล้วพวกเขาก็ตัดศีรษะสามีและภรรยา แล้วก็เอาเนื้อของทั้งครอบครัวไปให้พวกสุนัขกินเป็นอาหาร

ซียอร์ โธมัส มาร์เกอร์ ซึ่งมีเชื้อสายชาวฝรั่งเศสได้หลบหนีเข้าไปในถ้ำ แต่เมื่อถูกพบตัวแล้วพวกทหารก็ปิดปากถ้ำไว้ เขาจึงต้องตายอย่างน่าอนาถเพราะขาดแคลนอาหาร

จูดิธ เรเวลินกับเด็ก ๆ อีก 7 คนถูกฆาตกรรมอย่างเหี้ยมเกรียมบนเตียงนอนนั้นเอง

จาค็อบ โรเซโน่ ถูกส่งให้อริษฐานต่อพวกนักบุญ เมื่อเขาปฏิเสธพวกทหารก็รมตีเขาอย่างรุนแรงด้วย

กระบองสั้นเพื่อจะบังคับให้เขายอมปฏิบัติตาม แต่เขาก็ยังมีความสัจย์ที่อย่างมั่นคง พวกทหารจึงยิงเขาและมีลูกกระสุนฝังอยู่ในร่างกายของเขาหลายลูก ขณะที่เขากำลังทนทรมานอยู่ในช่วงเวลาแห่งความเป็นความตายอยู่นั้น พวกทหารได้ตะโกนใส่หน้าเขาว่า "แกจะยอมอิฐฐานต่อพวกนักบุญใหม่ ?" เขาได้ตอบคำถามนี้อย่างเด็ดเดี่ยวว่า "ไม่ ไม่ ไม่" ขณะนั้นทหารคนหนึ่งถือดาบใหญ่อยู่ในมือได้ตัดศีรษะของเขาขาดออกเป็นอันสิ้นสุดความทรมานของเขา แต่ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาจะได้รับบำเหน็จเป็นอันมากในโลกหน้าจากการพลีชีพที่ยิ่งใหญ่ของเขาในครั้งนี้

ทหารคนหนึ่งได้พยายามข่มขืนหญิงสาวที่มีชื่อว่า ซูซานน่า แก็คควิน เธอได้ต่อสู้ขัดขืนอย่างสุดกำลัง และขณะที่ต่อสู้ดิ้นรนอยู่นั้นเธอได้ผลักทหารผู้นั้นตกจากหน้าผาที่สูงชันลงไปกระแทกพื้นจนร่างแหลกเหลวเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยอยู่เบื้องล่างนั่นเอง แต่แทนที่เพื่อนทหารของเขาจะชื่นชมกับความดีงามของหญิงสาวที่พยายามปกป้องพรหมจารีของตนเอง พวกเขากลับถือดาบวิ่งกรูกันเข้ามาฟันร่างเธอจนขาดออกเป็นชิ้น ๆ

จีโอแวนนิ พัลลัส ชาวนาที่ยากไร้ในเมืองลาร์ ทอร์เร ได้ถูกพวกทหารจับตัวโทษฐานเป็นชาวโปรเตสแตนต์ ท่านมาร์ควิสแห่งเมืองเพียนซาทำสั่งให้นำตัวไปประหารชีวิตในสถานที่ไกล ๆ กับสำนักชี เมื่อถูกนำตัวมาถึงทะเลแวงแวงแวงค่อนั้น มีนักบวชหลายคนได้มาชักจูงให้เขาทิ้งความเชื่อของตนเองเสีย แต่เขาได้บอกแก่คนพวกนั้นว่าเขาจะไม่อาจจะยอมรับการบัพการบัพการได้เลย และยังกล่าวว่าเขามีความชื่นชมยินดีที่พระเจ้าทรงเห็นว่า เขาสมควรที่จะได้รับความทุกข์ทรมานเพราะพระนามของพระคริสต์ จากนั้นพวกเขาก็พยายามเกลี้ยกล่อมโดยชี้แจงให้เขาเห็นว่าภรรยากับลูก ๆ ของเขาซึ่งต้องพึ่งน้ำพักน้ำแรงของเขาก็จะได้รับความทุกข์ยากหลังจากที่เขาตายไปแล้ว เขาได้ตอบคำถามนี้ว่า "ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะให้ภรรยา กับลูก ๆ รวมทั้งตัวข้าพเจ้าเองพิจารณาใคร่ครวญถึงจิตวิญญาณมากกว่าร่างกาย และพิจารณาใคร่ครวญถึงโลกภายนอกมากกว่าโลกปัจจุบันนี้ สำหรับการที่ข้าพเจ้าจะต้องทิ้งพวกเขาให้อยู่ในความทุกข์ยากนั้น พระเจ้าทรงมีพระเมตตา และทรงจัดเตรียมสิ่งต่าง ๆ ให้แก่พวกเขาตราบใดที่พวกเขาจะสมควรที่จะได้รับการพิทักษ์รักษาและการคุ้มครองจากพระองค์" เมื่อพวกนักบวชเห็นว่าชายที่นำสงสารผู้นี้ไม่ยอมอ่อนข้อให้เลยแม้แต่น้อย พวกเขาจึงสั่งให้เพชฌฆาตทำหน้าที่ของเขา ภายหลังศพของเขาได้ถูกปลดลงมาจากทะเลแวงแวงแวงและถูกเหวี่ยงทิ้งลงไปใต้ม่าน้ำ

พอล คลิเมนต์ซึ่งเป็นผู้ปกครองคนหนึ่งของคริสตจักรแห่งเมืองรอสซาน่า ได้ถูกพวกนักบวชในโบสถ์คาทอลิกที่ตั้งอยู่ในละแวกเดียวกันนั้นจับกุม และถูกนำตัวไปยังตลาดกลางของเมืองนั้น ซึ่งเป็นสถานที่ที่พวกโปรเตสแตนต์บางคนเพิ่งจะถูกประหารชีวิตไปเมื่อไม่นานมานี้ พวกทหารได้นำซากศพเหล่านั้นมาให้เขาดูเพื่อว่าภาพที่น่าสยดสยองที่ปรากฏอยู่เบื้องหน้าจะก่อให้เกิดความรู้สึกลึกซึ้งในใจของเขา แต่เมื่อเขามองเห็นซากศพเหล่านั้น เขาก็กล่าวด้วยอาการสงบว่า "พวกท่านอาจจะฆ่าร่างกายได้ แต่ท่านไม่สามารถจะทำร้ายจิตวิญญาณของผู้เชื่อที่แท้จริงได้ สำหรับซากศพอันน่ากลัวที่พวกท่านได้แสดงให้เห็นให้ข้าพเจ้าดูนี้ พวกท่านก็แน่ใจได้แล้วว่า พระเจ้าจะทรงแก้แค้นบรรดาฆาตกรที่ได้ฆ่าคนที่น่าสงสารพวกนี้ และจะทรงพิพากษาลงโทษพวกเขาสำหรับเลือดของคนบริสุทธิ์ที่พวกเขาได้กระทำให้ไหลออก" พวกนักบวชต่างก็พากันโมโหกับคำตอบเช่นนี้จึงได้ให้นำตัวเขาไปแขวนคอทันที ขณะที่เขากำลังถูกแขวนอยู่นั้นพวกทหารได้หาความสำคัญด้วยการถอยออกมายืนในระยะไกลแล้วใช้ปืนยิง

ร่างของเขาต่างเป่าอย่างสนุกสนาน

ดาเนียล แรมแบร์ทแห่งเมืองวิลริโอ ซึ่งเป็นบิดาของครอบครัวที่มีสมาชิกเป็นจำนวนมาก ได้ถูกจับและถูกคุมขังพร้อมกับคนอื่น ๆ อีกหลายคนในคุกเมืองพายซาน่า มีบาทหลวงหลายคนได้มาเยี่ยมท่านและขอร้องท่านอย่างไม่ลดละด้วยความพยายามที่จะชักจูงให้ท่านยอมเปลี่ยนเป็นคาทอลิกแต่ท่านได้ปฏิเสธอย่างแข็งขัน เมื่อบาทหลวงเหล่านั้นเห็นว่าท่านได้ตัดสินใจอย่างเด็ดเดี่ยวเช่นนี้ จึงสร้างทำเป็นสงสารครอบครัวของท่านซึ่งมีสมาชิกเป็นจำนวนมากนั้น และได้บอกท่านว่า ถ้าท่านยอมเห็นด้วยกับสภาระสำคัญต่อไปนี้ ท่านก็จะยังมีชีวิตอยู่ต่อไป สาระสำคัญที่พวกเขานำมาเสนอต่อท่านก็คือ

การที่พระคริสต์เสด็จมาสถิตอยู่ในขนมปังนั้นอย่างแท้จริง

หลักคำสอนที่ว่าขนมปังและน้ำองุ่นถูกเสกให้กลายเป็นพระกายและพระโลหิตของพระคริสต์

เรื่องไฟชำระ

สันตะปาปาไม่สามารถทำความผิดใด ๆ ได้เลย

การกล่าวพิธีมิสซาสำหรับคนที่ตายไปแล้วนั้นสามารถจะปลดปล่อยจิตวิญญาณทั้งหลายออกจากไฟชำระได้

การอธิษฐานต่อนักบุญทั้งหลายจะทำให้ได้รับการอภัยโทษจากความผิดบาป

แรมแบร์ทได้ตอบต่อข้อเสนอเหล่านี้ว่า ไม่ว่าจะจะเป็นความเชื่อ ความเข้าใจหรือความรู้สึกผิดชอบชั่วดีของตัวเองต่างก็ไม่ยอมให้ท่านเห็นชอบกับข้อหนึ่งข้อใดในสาระสำคัญเหล่านี้ ท่านได้กล่าวว่า "เพราะว่า

ในข้อที่ 1. การที่จะเชื่อว่าพระคริสต์เสด็จมาสถิตอยู่ในขนมปังอย่างแท้จริงนั้นเป็นทั้งการหมิ่นประมาทและเป็นทั้งการบุชารูปเคารพด้วย

ในข้อที่ 2. การที่จะเชื่อในถ้อยคำอันศักดิ์สิทธิ์ว่าสามารถเปลี่ยนขนมปังและน้ำองุ่นไปเป็นพระกาย และพระโลหิตอย่างเดียวกันกับพระกายและพระโลหิตของพระคริสต์ขณะที่ทรงถูกตรึงบนกางเขน และภายหลังได้เสด็จลอยขึ้นสู่สวรรค์นั้นก็เป็นเรื่องเหลวไหลเกินกว่าที่เด็ก ๆ จะยอมเชื่อด้วยซ้ำไป ไม่มีสิ่งใดหอรอกนอกจากความเชื่ออย่างงมงายเหมือนคนตาบอดเท่านั้นที่จะสามารถทำให้พวกโรมันคาทอลิกไว้วางใจในสิ่งที่เหลวไหลไร้สาระเช่นนี้

ในข้อที่ 3. หลักคำสอนในเรื่องไฟชำระก็มีความขัดแย้งกันเอง และเหลวไหลยิ่งกว่าเทพนิยาย

ในข้อที่ 4. การที่สันตะปาปาไม่สามารถทำความผิดได้นั้นก็เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ สันตะปาปาได้กล่าวอ้างอย่างเย่อหยิ่งว่าตัวเองเป็นผู้ที่ประเสริฐสูงสุด ซึ่งสิ่งเหล่านี้ที่โดยความเป็นจริงแล้วเป็นลักษณะของพระเจ้าเท่านั้น เพราะพระองค์ทรงเป็นชีวิตที่สมบูรณ์พร้อมที่สุด

ในข้อที่ 5. การกล่าวในพิธีมิสซาสำหรับคนที่ตายไปแล้วนั้นเป็นเรื่องเหลวไหลไร้สาระ และมีไว้เพื่อให้สอดคล้องกับนิยายเรื่องไฟชำระ เพราะบันปลายชีวิตของทุกคนย่อมถูกกำหนดไว้ในที่สุดเมื่อจิตวิญญาณออกจาก

ร่างกายแล้ว

และข้อที่ 6. การอธิษฐานต่อพวกนักบุญเพื่อจะได้รับการอภัยโทษจากความผิดบาปนั้นเป็นการบูชาผิดที่ เพราะแม้แต่พวกนักบุญหรือพวกธรรมิกชนเหล่านั้นเองก็ต้องการให้พระคริสต์ทรงเป็นผู้ทูลขอแทนพวกเขา เพราะฉะนั้นด้วยเหตุที่พระเจ้าทรงเป็นผู้เดียวเท่านั้นที่สามารถอภัยโทษความผิดทั้งหลายของเราได้ เราจึงต้องทูลขอต่อพระองค์ผู้เดียวเพื่อจะได้รับการอภัยโทษนั้น"

พวกบาทหลวงต่างก็พากันเดือดดาลกับคำตอบเหล่านี้จึงตั้งใจที่จะสั่นคลอนความดีเดี่ยวของท่านโดยใช้วิธีการที่โหดเหี้ยมทารุณที่สุดเท่าที่จะคาดคิดได้ พวกเขาสั่งให้ตัดข้อมือของท่านทั้งทุกวันวันละข้อจนกระทั่งข้อมือของท่านถูกตัดขาดหมดทุกนิ้วไม่มีเหลือแม้แต่ข้อเดียว จากนั้นพวกเขาก็เปลี่ยนไปตัดนิ้วเท้าในลักษณะเดียวกัน หลังจากนั้นพวกเขาก็ตัดมือข้างหนึ่งสลัดกับเท้าข้างหนึ่งทุกวัน แต่เมื่อพวกเขาเห็นว่าท่านยอมทนต่อความทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัสด้วยความกล้าหาญที่ไม่อาจทำลายลงได้ และได้รับการรักษาความเชื่อของตนเองไว้ด้วยการตัดสินใจอย่างเด็ดเดี่ยวมั่นคง พวกเขาจึงแทงท่านตรงหัวใจแล้วเอาศพของท่านโยนให้พวกสุนัขกินเสีย

ปีเตอร์ ทาบรีโอล่าซึ่งเป็นสุภาพบุรุษชาวโปรเตสแตนต์ที่มีชื่อเสียงมาก เขาถูกทหารกองหนึ่งจับตัวได้ และเมื่อเขาปฏิเสธไม่ยอมทิ้งความเชื่อของตน พวกทหารได้แขวนลงดินระเบิดตุ้งเล็ก ๆ หลายตุ้งไว้รอบตัวเขา จากนั้นก็จุดชนวนลงดินระเบิดเหล่านั้นระเบิดเขาจนแหลกเป็นจุลไป

แม้แต่แอนโทนี่ซึ่งเป็นบุตรชายของแซมมวล คาเทียริส เขาเป็นชายหนุ่มที่เป็นใบ้และไม่เคยแสดงอาการก้าวร้าวต่อใครเลย ก็ยังถูกทหารกลุ่มหนึ่งสับร่างออกเป็นชิ้น ๆ ไม่นานต่อมาทหารอันธพาลกลุ่มนี้ได้บุกเข้าไปในบ้านของปีเตอร์ โมนิเรียตและได้ตัดขาทุกคนที่อยู่ในครอบครัวนี้ แล้วปล่อยให้พวกเขาเลือดไหลจนตายเนื่องจากช่วยเหลือตนเองและช่วยเหลือซึ่งกันและกันไม่ได้

เมื่อดาเนียล เบนเนซถูกจับกุม จมูกของเขาได้ถูกเจาะจนขาดออกเป็นช่อง หูของเขาทั้ง 2 ข้างถูกตัดทิ้ง จากนั้นก็ถูกนำตัวไปแยกร่างจนขาดออกเป็น 4 ส่วน แล้วแต่ละส่วนก็ถูกนำไปแยกแขวนไว้บนต้นไม้ 4 ต้น

แมรี โมนิโน ได้ถูกกระทำอย่างทารุณจนกระทั่งกระดูกกรามหักทั้ง 2 ข้าง แล้วจากนั้นก็ถูกปล่อยทิ้งไว้ให้อยู่ในสภาพนี้จนตายอย่างน่าอนาถเพราะความหิวโหยเนื่องจากเขาไม่สามารถจะกินอะไรได้เลย

แมรี เพลาซียง หญิงหม้ายรูปงามคนหนึ่งซึ่งเป็นชาวเมืองวิลารีโอ นางได้ถูกจับกุมโดยกองทหารชาวไอริช หน่วยหนึ่ง ทหารเหล่านี้ได้ทุบตีนางอย่างเหี้ยมโหด หลังจากนั้นก็ข่มขืนและลากนางไปจนถึงสะพานสูงที่ทอดข้ามแม่น้ำแห่งหนึ่ง คนเหล่านั้นได้พากันเปลื้องผ้านางออกในลักษณะที่อุจาดตาที่สุด พวกเขาช่วยกันจับนางมัดขาทั้ง 2 ข้างไว้ด้วยกันแล้วผูกเชือกแขวนไว้กับราวสะพานโดยให้ศีรษะห้อยลงไปเหนือแม่น้ำ จากนั้นพวกเขาก็รีบวิ่งไปแยกย้ายกันลงเรือหลายลำแล้วพายออกไปใกล้สะพานแห่งนั้น แล้วก็ใช้ปืนระดมยิงนางจนขาดใจตายอยู่เหนือแม่น้ำนั่นเอง

แมรี นิกรีนอกับบุตรสาวซึ่งเป็นคนปัญญาอ่อนที่น่าสงสารก็ประสบชะตากรรมไม่แตกต่างจากพี่น้อง

คริสเตียนคนอื่น ๆ ทั้ง 2 คนถูกฟันเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยในปานั้น ซากศพของพวกเขาก็ได้ถูกทิ้งให้พวกสัตว์ป่ากินเป็นอาหาร

ซูซานน่า คาลวิโอ ได้วิ่งหนีทหารกลุ่มหนึ่งเข้าไปหลบซ่อนตัวอยู่ในยุงฉาง พวกทหารก็ยังคงตามไปจุดไฟที่ฟางข้าวและเผาเธอตายอย่างทรมาณอยู่ในยุงฉางนั้น

เด็กชายดาเนียล เบอ์ทีโน ได้ถูกจับไปเผาด้วยไฟ

ดาเนียล มิเซียลินี ถูกกระชากลิ้นจนหลุดออกมาและถูกปล่อยทิ้งไว้ให้อยู่ในสภาพนั้นจนขาดใจตายไปเอง แอนดริโอ เบอ์ทีโน ชายชราที่แก่มากแล้วและยังเดินกะเผลกอีกด้วยได้ถูกรุมฟันแทงอย่างสยดสยองที่สุดสุดท้ายก็ถูกฟันจนท้องแหะออก และถูกปลายแหลมของขวานด้ามยาวเกี่ยวไส้ของเขากลับออกมาเหวี่ยงเล่น

สุภาพสตรีชาวโปรเตสแตนต์ซึ่งมีชื่อว่า คอนสแตนเทีย เบลลิองได้ถูกจับเพราะเหตุความเชื่อของตนเอง และได้ถูกบาทหลวงคนหนึ่งถามว่านางจะยอมปฏิสธพญามาร และยอมเข้าร่วมพิธีมิสซาไหม? นางได้ตอบคำถามนี้ว่า "ข้าพเจ้าได้รับการอบรมเลี้ยงดูให้อยู่ในความเชื่อซึ่งสอนให้ปฏิสธพญามารเสมอมา แต่ถ้าข้าพเจ้ายอมทำตามความประสงค์ของท่านและไปเข้าร่วมพิธีมิสซานั้น ข้าพเจ้าก็แน่ใจว่าข้าพเจ้าจะได้พบกับมันที่นั่นในรูปแบบต่าง ๆ" บาทหลวงคนนั้นโกรธจัดกับคำตอบที่อหังการเช่นนี้ จึงได้สั่งให้นางถอนคำพูดเสีย มิฉะนั้นนางจะได้รับความทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัส อย่างไรก็ตามนางได้ตอบด้วยความกล้าหาญว่า นางไม่แยะต่อความทุกข์ทรมานใด ๆ ที่เขาจะหยิบยื่นให้ และแม้ว่านางจะได้รับความทรมานสารพัดอย่างที่เขายพยายามคิดค้นกันขึ้นมา นางก็จะรักษาความรู้สึกผิดชอบชั่วดีของตนเองไว้ให้ปราศจากมลทินและรักษาความเชื่อของตนเองไว้ไม่ให้ถูกกล่าวร้ายได้ บาทหลวงคนนั้นจึงสั่งให้ทหารฉีกเนื้อตามส่วนต่าง ๆ ของร่างกายนางหลายส่วน นางยอมรับความเจ็บปวดด้วยความอดทนอย่างยอดเยี่ยมที่สุด นางเพียงแต่กล่าวกับบาทหลวงคนนั้นว่า "ท่านจะต้องได้รับความทุกข์ทรมานอย่างน่ากลัวและเนิ่นนานในนรกเพื่อแลกกับกับความเจ็บปวดเล็ก ๆ น้อย ๆ เพียงชั่วคราวที่ข้าพเจ้ากำลังทนอยู่นี้" บาทหลวงคนนั้นรู้สึกเดือดดาลกับคำพูดดังกล่าวเป็นอย่างยิ่ง และอยากจะหยุดลิ้นของนางเสียจึงได้สั่งให้ทหารปืนยาวเข้าแถวแล้วยิงปืนใส่นาง นางจึงสิ้นลมหายใจโดยได้ประทับหมายสำคัญแห่งการรักษาความเชื่อของนางไว้จนถึงที่สุดด้วยด้วยชีวิตและเลือดเนื้อของตนเอง

หญิงสาวชื่อ จูดีธ แมนดอน ปฏิสธที่จะเปลี่ยนความเชื่อของตนเองและหันมารับเอาความเชื่อแบบแบบคาทอลิกจึงได้ถูกจับมัดไว้กับเสาที่ปักอยู่บนพื้น ผุจนได้พากันขว้างปาท่อนไม้ใส่เธอตามธรรมเนียมโบราณที่ป่าเถื่อนซึ่งได้เคยปฏิบัติกันในวันอังคารก่อนที่จะถึงวันพุธซึ่งถือเป็นวันเริ่มต้นของเทศกาลถือศีลอดและปลีกวิเวกของพวกคาทอลิกเป็นเวลานาน 40 วันก่อนที่จะถึงวันอีสเตอร์ การปฏิบัติตามธรรมเนียมที่ป่าเถื่อนอย่างไร้ความเมตตาเช่นนี้ก็ทำให้แขนขาของนางถูกกระแทกและฟาดฟันในลักษณะที่น่าสยดสยองอย่างยิ่ง ในที่สุด ท่ามกลางกระบองที่รุมตีกระหน่ำนางอยู่นั้นก็มีกระบองอันหนึ่งตีเข้าที่ศีรษะของนางอย่างแรงจนสมองแตกกระจาย

ดาวิด แพกเลีย และพอล เจนเร่พร้อมด้วยลูกชายคนละหนึ่งคน ได้พยายามที่จะหลบหนีไปยังภูเขาเอลป์ แต่ได้ถูกพวกทหารไล่ตาม และติดตามมาทันพวกเขาที่ทุ่งราบอันกว้างใหญ่ พวกทหารได้ไล่ต้อนพวกเขาด้วยความ

สนุกสนานโดยใช้ดาบแทงกระตุ้นพวกเขาเพื่อบังคับให้วิ่งหนีไปรอบ ๆ จนกระทั่งพวกเขาล้มลงด้วยความเหน็ดเหนื่อย เมื่อพวกเขาเห็นว่าจิตใจของพวกเขาหดหู่ท้อแท้ และไม่สามารถจะเล่นเกมสปีดอันป่าเถื่อนโดยการวิ่งหนีได้อีกต่อไป พวกเขาจึงรุมฟันพวกเขาจนยับเยินไปทั้งร่างและทิ้งศพที่แหลกเหลวให้กองอยู่ตรงนั้นเอง

ไมเคิล กริฟ เป็นคนหนุ่มมาจากเมืองบ็อบบิโอได้ถูกจับในเมืองลา ทอร์เร และถูกนำตัวไปที่สะพาน เขาได้ถูกจับโยนลงไปในแม่น้ำ อย่างไรก็ตามเนื่องจากเขาเป็นผู้ที่ชำนาญในการว่ายน้ำ เขาจึงรีบว่ายน้ำตามกระแสน้ำโดยคิดอยู่ในใจว่าเขาคงจะหนีรอดไปได้ แต่พวกเขาและฝูงชนได้วิ่งตามเขามาทั้ง 2 ฝั่งของแม่น้ำ และเอาหินขว้างใส่เขาตลอดเวลาจนกระทั่งหินก้อนหนึ่งได้ลอยมาถูกตรงขมับของเขาอย่างแรงเขาถึงกับผงะจมลงและสำลักน้ำตาย

ดาวิด อาร์มานด์ ถูกสั่งให้กัมศิระลงปาวางบนตอไม้ที่ใช้สำหรับการประหารชีวิต ขณะนั้นเองทหารคนหนึ่งได้เจ็คอ้อนขนาดใหญ่สูงขึ้นจนสุดแขน แล้วก็ทุบลงไปตรงศีรษะของเขาจนมันสมองแตกกระจาย

ดาวิด บาร์โดน่า ถูกจับกุมที่เมืองวิลาร์โอ และได้ถูกนำตัวไปยังเมืองลา ทอร์เร เมื่อเขาปฏิเสธที่จะละทิ้งความเชื่อของตนเอง เขาก็ถูกทรมานด้วยการมัดไม้ขีดไฟกำมะถันไว้ระหว่งนิ้วมือ และนิ้วเท้าของเขาทุกนิ้ว แล้วก็จุดไฟให้ไฟเผานิ้วมือและนิ้วเท้าของเขา หลังจากนั้นก็ทรมานเขาต่อโดยการใช้คีมที่เผาจนร้อนแดงดึงเนื้อหนังของเขาหลุดออกมาจนเขาขาดใจตายด้วยการทรมานอย่างรุนแรงนั่นเอง

จีโอแวนนิ บาร์ลีน่า กับภรรยาได้ถูกจับโยนลงไปในบึงน้ำนิ่งแห่งหนึ่ง และถูกบังคับให้มุดลงไปใต้น้ำโดยการแทงด้วยสามง่ามและการเอาหินขว้าง ในที่สุดทั้งสองคนก็สำลักน้ำตายอยู่ในบึงนั้น

ทหารจำนวนหนึ่งได้บุกเข้าไปในบ้านของโจเซฟ การ์นิอีโร่ และก่อนที่คนเหล่านี้จะบุกเข้าไปพวกเขาได้ยิงปืนเข้าไปทางหน้าต่างเพื่อเตือนว่าพวกเขากำลังจะบุกเข้าไปแล้ว กระสุนปืนยาวลูกหนึ่งได้เจาะเข้าไปในทรวงอกข้างหนึ่งของนางการ์นิอีโร่ขณะที่นางกำลังให้นมลูกด้วยเต้านมอีกข้างหนึ่ง เมื่อนางทราบเจตนาของพวกเธอนางก็พร่ำร้องวอนอย่างน่าเวทนาเพื่อขอให้พวกเขาไว้ชีวิตทารกน้อย พวกเขาได้ให้คำมั่นสัญญาและได้จัดการส่งตัวทารกไปยังแม่ของพวกโรมันคาทอลิกทันที จากนั้นพวกเขาก็จับผู้เป็นสามีแขวนคอกับประตูบ้านของเขาเอง และเมื่อพวกเขายังผู้เป็นภรรยาที่ศีรษะแล้วพวกเขาก็ทิ้งร่างของนางให้นอนจมกองเลือดและทิ้งศพของสามีให้ห้อยอยู่ที่ประตูตะแลงแกงนั่นเอง

อิสยาห์ แมนดอลเป็นชายชราชาวโปรตุเกสแดนดัตช์ที่เคร่งครัดในทางของพระเจ้า ในช่วงชีวิตที่ตกต่ำท่านได้หลบหนีจากพวกผู้ข่มเหงที่ไร้ความเมตตา โดยเข้าไปหลบอยู่ในรอยแตกของหินใหญ่ก้อนหนึ่งซึ่งที่นี่เองท่านต้องทนทรมานต่อความยากลำบากอย่างน่าเวทนาที่สุด เพราะในท่ามกลางฤดูหนาวนั้นท่านต้องนอนบนหินที่หนาวเย็นโดยไม่มีสิ่งใดรองรับ และไม่มีอะไรปกคลุมเพื่อความอบอุ่นแก่ร่างกายเลย อาหารของท่านคือรากไม้ต่าง ๆ ที่ท่านขุดได้ใกล้ ๆ กับที่พักอันแสนทรมานของท่าน และวิธีเดียวเท่านั้นที่ท่านจะสามารถหาน้ำดื่มได้ก็คือ การอมหิมะไว้ในปากจนกว่ามันจะละลายกลายเป็นน้ำ อย่างไรก็ตาม มีทหารบางคนได้ตามหาท่านจนพบที่นี่เอง หลังจากที่ได้ทุบตีท่านอย่างไร้ความปรานีแล้ว พวกเขา ก็ได้ไล่ต้อนท่านไปยังเมืองลูเซอร์เน่โดยการใส่ปลายแหลมของดาบรุมแทงเพื่อกระตุ้นให้ท่านรีบเดินตลอดเวลา แต่ด้วยความอ่อนเพลียเป็นอันมากจากลักษณะการดำเนินชีวิตที่

แรนค์ดันดังได้กล่าวมาแล้ว และจิตใจของท่านก็อ่อนระโหยโรยแรงเนื่องจากการทุบตีที่ท่านได้รับนั้นท่านจึงล้มลงที่ถนน พวกทหารได้ตรงเข้ามาทุบตีท่านอีกเพื่อบังคับให้ท่านเดินทางต่อไป ขณะที่ท่านคุกเข่าอยู่นั้นท่านได้อ้อนวอนให้พวกทหารช่วยท่านให้หลุดพ้นจากความทรมานนี้โดยการฆ่าท่านให้ตายไปเสียที ในที่สุดพวกทหารก็พากันเห็นชอบที่จะทำเช่นนั้น ทหารคนหนึ่งจึงยิงทะลุศีรษะของท่านพลางกล่าวว่า "นี่แน่ะ เจ้าคนที่กล้าออกนอกกลุ่มนอกทางจงรับสิ่งที่เจ้าขอเถิด"

นางแมรี เรเวิ้ลซึ่งเป็นหญิงชาวโปรเตสแตนต์ที่นำเคาะพนักถือคนหนึ่งได้ถูกยิงที่หลังขณะกำลังเดินไปตามถนนทำให้นางล้มลงที่พื้น แต่เมื่อมีกำลังฟื้นคืนมาบ้างแล้วนางก็พยุงตัวขึ้นคุกเข่า และชูมือทั้ง 2 ข้างไปยังฟ้าสวรรค์ พลาอิชฐานต่อพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพอย่างร้อนรนที่สุด ขณะนั้นเองทหารจำนวนมากซึ่งอยู่ใกล้ ๆ นั้นได้ระดมยิงใส่นางขึ้นพร้อมกันทำให้สิ้นสุดความทรมานของนางไปทันที

พวกผู้ชาย ผู้หญิงและเด็กจำนวนหนึ่งได้หลบหนีไปอยู่ในถ้ำใหญ่แห่งหนึ่งเพื่อจะหลบซ่อนตัวให้พ้นจากอันตราย พวกเขาได้อาศัยหลบซ่อนตัวอย่างปลอดภัยเป็นเวลาหลายสัปดาห์ พวกเขาได้ร่วมกันตั้งกฎว่าเมื่อถึงคราวจำเป็นผู้ชาย 2 คนจะต้องออกไปหาอาหาร มีอยู่วันหนึ่งพวกเขาได้ถูกพบเห็นเข้าซึ่งทำให้ถ้ำแห่งนั้นถูกค้นพบ หลังจากนั้นไม่นานกองทหารของพวกโรมันคาทอลิกก็ปรากฏขึ้นเบื้องหน้าถ้ำนั้น ทหารเหล่านี้หลายคนเป็นเพื่อนบ้านและเป็นเพื่อนที่รู้จักมักคุ้นกับคนที่อยู่ในถ้ำ และยิ่งไปกว่านั้นมีทหารบางคนเป็นญาติของคนที่อยู่ในถ้ำนั้นด้วย เพราะเหตุนี้พวกโปรเตสแตนต์เหล่านั้นจึงกล้าออกจากถ้ำ และได้วิงวอนขอร้องพวกเขาให้เห็นแก่ความสัมพันธ์ที่เคยมีอริยาศัยไม่ตรีอันดีต่อกัน รวมทั้งเห็นแก่ความสัมพันธ์ทางสายเลือด และความเป็นเพื่อนบ้านใกล้ชิดกันที่เคยสนิทสนมกันมา ขอให้พวกทหารอย่าเช่นฆ่าพวกเขาเลย แต่ความเชื่ออันงมกลับมีอิทธิพลเหนือความรู้สึกนึกคิดตามธรรมชาติและเหนือความรักที่พึงมีให้แก่เพื่อนมนุษย์ด้วยกัน พวกโรมันคาทอลิกที่ตามืดมัวเพราะความใจแคบเหล่านั้นได้บอกพวกเขาว่า พวกตนไม่สามารถจะแสดงความเมตตาใด ๆ ต่อพวกที่มีความคิดออกนอกกลุ่มนอกทางได้ จึงขอให้พวกเขาทุกคนเตรียมตัวตายเสียเถิด เมื่อพวกโปรเตสแตนต์เหล่านั้นได้ยินคำตอบดังกล่าวและตระหนักถึงวิธูมานะอันชั่วช้าของฝ่ายศัตรูจึงพากันก้มหน้าหมอบลงพร้อมกับชูมือและจิตใจของเขาสู่สวรรค์ พวกเขาได้อธิษฐานอย่างเอาจริงเอาจังและร้อนรนและได้ก้มหน้าลงจนเกือบถึงพื้นเพื่อรอคอยชะตากรรมของตนเองด้วยจิตใจที่กล้าหาญเด็ดเดี่ยวอย่างยิ่ง ในไม่ช้าพวกโรมันคาทอลิกเหล่านี้ก็ตัดสินใจฟันพวกเขาจนแหลกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย และทิ้งร่างที่แหลกเหลวและแขนขาที่ขาดวินอยู่ภายในถ้ำนั้นเอง

ขณะที่ จิโอแวนนิ ซัลวาเกียท เดินผ่านศาสนจักรโรมันคาทอลิกแห่งหนึ่ง เขาไม่ได้ถอดหมวกออกจึงถูกกลุ่มสมาชิกบางคนของศาสนจักรแห่งนั้นเดินตามและได้พากันกลุ่มรุมทำร้ายและฆ่าเขาเสีย

จาค็อบ บาร์เรลกับภรรยา ได้ถูกท่านเอิร์ลแห่งเมืองเซ็นท์เซคอนด์ได้ซึ่งเป็นนายทหารคนหนึ่งในกองทัพของท่านตุ๊คแห่งเมืองชาวอยจับกุมได้และถูกนำตัวไปขังไว้เป็นนักโทษ ท่านเอิร์ลได้มอบคนทั้งสองไว้ในเงื้อมมือของกองทหารทั้งหมด ทหารเหล่านั้นจึงได้ตัดเต้านมภรรยาของเขา และตัดจมูกของเขาออกเสีย จากนั้นก็ยิงกระสุนทะลุศีรษะของพวกเขา

แอนโธนี่ ก็โก้ ผู้ซึ่งเป็นโปรเตสแตนต์ที่มีจิตใจอ่อนไหวได้เดินทางไปยังเมืองเพอร์รีไอร์แลนด์ด้วยเจตนาที่จะทิ้งความเชื่อของตนและยอมรับเอาลัทธิความเชื่อตามแบบโรมันคาทอลิก เขาได้เล่าความตั้งใจของเขาให้บาทหลวงบางคนฟัง บาทหลวงเหล่านั้นได้แสดงความชื่นชมเขาเป็นอย่างยิ่ง พวกเขาได้ร่วมกันกำหนดเวลาที่เขาจะประกาศละทิ้งความเชื่อต่อหน้าสาธารณชนทั้งหลาย แต่ในระหว่างเวลานั้นเองแอนโธนี่กลับฟื้นฟูความเชื่อและสำนึกถึงการทรยศของตนเอง ความรู้สึกผิดชอบชั่วดีได้แทรกซึมจิตใจเขาทั้งกลางวันและกลางคืนจนเขาตัดสินใจไม่ยอมละทิ้งความเชื่อ แต่จะชองหาทางที่จะหลบหนีไปเสีย เขาสามารถเล็ดลอดออกไปได้ เมื่อคนเหล่านั้นทราบว่าเขาหายตัวไปก็รีบติดตามไปจนจับตัวเขาได้ในที่สุด ในระหว่างที่พวกเขาเดินทางกลับมานั้นเองพวกเขาได้พยายามกระทำทุกวิถีทางที่จะชักชวนเขาให้กลับไปมีความคิดที่จะละทิ้งความเชื่ออีกครั้ง แต่เมื่อเห็นว่าความพยายามของพวกเขาไม่สัมฤทธิ์ผลพวกเขาก็พากันทบทวนเขาอย่างรุนแรง ตไปตามถนนนั้นเอง เมื่อเดินมาถึงหน้าผาที่สูงชันแอนโธนี่ก็ฉวยโอกาสกระโดดลงไปหน้าผานั้นและร่างก็ถูกกระแทกจนแหลกเหลวเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยอยู่เบื้องล่างนั่นเอง

สุภาพบุรุษโปรเตสแตนต์ผู้มั่งคั่งคนหนึ่งในเมืองบ็อบบิโอรัฐสวิตเซอร์แลนด์กับบาทหลวงที่ใช้วาจาดูหมิ่นเหยียดหยามในยามค่ำคืนวันหนึ่งจึงได้โต้ตอบกลับไปอย่างรุนแรงและยังได้กล่าวว่าสันตะปาปาเป็นผู้ทรยศต่อพระคริสต์ พิธีมิสซาเป็นการบูชารูปเคารพ ไฟชำระเป็นเรื่องที่น่าหัวเราะเยาะเย้ย และการยกบาปโดยบาทหลวงก็เป็นเรื่องหลอกลวงทั้งสิ้น บาทหลวงคนนี้อาจจะแก้แค้นจึงได้ว่าจ้างอันธพาลเหลือเดน 5 คนซึ่งได้บุกเข้าไปในบ้านของสุภาพบุรุษคนนั้นในคืนนั้นเอง พวกเขาได้กรูกันเข้าไปจับกุมเขาด้วยความรุนแรง ชายผู้สูงศักดิ์ก็ตกใจกลัวเป็นอย่างยิ่งจึงได้คุกเข่าลงร้องขอให้พวกเขาเมตตาต่อเขาด้วย แต่พวกอันธพาลเหลือเดนกลับลงมือสังหารเขาโดยไม่ลังเลแม้แต่น้อย

เรื่องเล่าเกี่ยวกับสงครามของชาวเพียมอนท์

การสังหารหมู่และการฆาตกรรมที่กล่าวถึงไปแล้วว่าได้ถูกก่อในหุบเขาเพียมอนท์ ซึ่งเมืองเล็ก ๆ และหมู่บ้านเหล่านั้นแทบจะไม่มีผู้คนอยู่อาศัยแล้ว สถานที่แห่งหนึ่งไม่ได้ถูกโจมตี และนั่นเป็นเพราะความยากลำบากในการเข้าถึงมัน นี่เป็นเมืองเล็ก ๆ ของสามัญชนชื่อว่าโรราส ซึ่งตั้งอยู่บนโขดหินหนึ่ง

ขณะที่งานหลังเล็ดนั้นเริ่มซาลงในที่อื่น ๆ เอิร์ลแห่งคริสโตเป็ล หนึ่งในเหล่าเจ้าหน้าที่ของท่านดยุคแห่งชาวออย ได้ตั้งใจแน่วแน่ที่จะตั้งตัวเป็นเจ้าของในเรื่องนี้ และเมื่อเล็งเห็นเช่นนั้น จึงส่งคนสามร้อยคนไปจู่โจมมันแบบไม่ทันตั้งตัว

อย่างไรก็ตาม ชาวเมืองโรราส ได้ข่าวกรองเกี่ยวกับการมาของกองทหารเหล่านี้ เมื่อนายพันโจชัว จิอานาเวล นายทหารโปรเตสแตนต์ผู้กล้าหาญคนหนึ่ง ได้เป็นผู้นำทัพของพลเมืองกลุ่มเล็ก ๆ และดักซุ่มโจมตีศัตรูนั้นในโตรกธารเล็ก ๆ

เมื่อกองทหารเหล่านั้นปรากฏตัว และเข้ามาในโตรกธารนั้นแล้ว ซึ่งเป็นสถานที่แห่งเดียวซึ่งจะผ่านเข้า

เมื่อนั้นได้ พวกโปรเตสแตนท์ก็ยังยิ่งสู้กองทัพเหล่านั้นได้เป็นอย่างดี และยังมีอำพรางตัวอยู่หลังพุ่มไม้พ้นจากสายตาของศัตรู ทหารหลายนายถูกฆ่าตาย และพวกที่เหลือก็ยังถูกระดมยิงใส่ไม่หยุด และเมื่อไม่เห็นว่าจะยิงโต้ตอบผู้ใดดี พวกเขาจึงคิดว่าควรถอยทัพ

เหล่าสมาชิกของชุมชนเล็ก ๆ นี้จึงส่งสาส์นไปถึงท่านมาควิสแห่งปีอาเนซซา หนึ่งในเหล่าเจ้าหน้าที่ทั่วไปของท่านดยุค โดยมีใจความว่า ‘พวกเขาเสียใจที่ต้องจับอาวุธขึ้นต่อสู้ แต่การลอบโจมตีโดยทหารกลุ่มหนึ่ง โดยไร้เหตุผลอันควร และไม่มี การแจ้งล่วงหน้าถึงจุดประสงค์แห่งการมาของทหารเหล่านั้น ได้ทำให้พวกเขาตกใจยิ่งนัก และว่ามันเป็นธรรมเนียมของพวกเขาที่จะไม่ยอมให้พวกทหารเข้ามาในชุมชนเล็ก ๆ ของพวกเขา พวกเขาจึงใช้กำลังขับไล่ และจะทำเช่นนั้นอีก แต่ในเรื่องอื่น ๆ ทั้งปวง พวกเขาประกาศตัวว่าจะปฏิบัติตามหน้าที่ เชื่อฟัง และจงรักภักดีต่อกษัตริย์ของพวกเขา ดยุกแห่งชาวอย!

ท่านมาควิสแห่งปีอาเนซซา เพื่อที่ตนจะมีโอกาสมากขึ้นในการล่อหลอกและสร้างความประหลาดใจให้แก่พวกโปรเตสแตนท์แห่งโรราส จึงตอบกลับไปว่า ‘ท่านพอใจมากกับพฤติกรรมของพวกเขา เพราะพวกเขาได้ทำสิ่งที่ถูกต้องแล้ว และยังทำการรับใช้ประเทศชาติของพวกเขาด้วยซ้ำ เพราะคนเหล่านั้นที่ได้พยายามจะผ่านเข้าโตรกธารนั้นไม่ใช่กองทัพของท่าน หรือถูกส่งไปโดยท่าน แต่เป็นกองโจรที่จนตรอก ผู้ซึ่งรังควานพื้นที่เหล่านั้นมาสักพักแล้ว และสร้างความหวาดกลัวให้ประเทศเพื่อนบ้าน’ เพื่อแต่งเติมสีสันเข้ากับความทรยศของตนอีก ท่านจึงให้ตีพิมพ์คำประกาศที่กำกวมซึ่งดูเหมือนเข้าข้างชาวเมืองเหล่านั้น

กระนั้น วันนั้นเองหลังจากคำประกาศที่ดูน่าเชื่อถือนี้ และการวางตัวแบบมารยา ท่านมาควิสส่งคนห้าร้อยคนไปยึดเมืองโรราส ขณะที่ชาวเมืองเหล่านั้นถูกหลอกให้ตายใจโดยพฤติกรรมแบบมารยาของท่าน

อย่างไรก็ตาม นายพันจีโอานาเวล ไม่ยอมถูกหลอกง่าย ๆ ขนาดนั้น เขาจึงวางกำลังซุ่มโจมตีทหารกลุ่มนี้เหมือนที่เขาทำในคราวก่อน และขับไล่พวกเขาให้ล่าถอยไปพร้อมกับความสูญเสียมหาศาล

แม้ความพยายามสองหนนี้จะล้มเหลว ท่านมาควิสแห่งปีอาเนซซาก็ยังมุ่งมั่นที่จะพยายามอีกเป็นหนที่สาม ซึ่งจะต้องนำกลัวยิ่งกว่าเดิม แต่ก่อนอื่นท่านตีพิมพ์ประกาศอีกฉบับอย่างหน้าด้าน โดยปฏิเสธว่าตนไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับความพยายามหนที่สองนั้น

ต่อมาไม่นาน เจ็ดร้อยคนที่ถูกคัดเลือกถูกส่งไปทำภารกิจนี้ ผู้ซึ่งแม้ถูกระดมยิงจากพวกโปรเตสแตนต์ ก็ยังฝ่าโตรกธารนั้นไป เข้าเมืองโรราส และเริ่มเข่นฆ่าทุกคนที่พวกเขาพบเจอ โดยไม่แยกแยะวัยหรือเพศ นายพันโปรเตสแตนต์จีโอานาเวล ซึ่งเป็นผู้นำกองกำลังเล็ก ๆ แม้เขาเสียโตรกธารนั้นไปแล้ว ก็ยังมุ่งมั่นที่จะต้านการรุกของคนเหล่านั้นเพื่อผ่านเข้าไปยังส่วนที่อุดมสมบูรณ์ที่สุดและดีที่สุดในเมืองนั้น เขาประสบผลสำเร็จที่นี่ โดยพยายามระดมยิงไม่หยุด และเพราะคนของเขาทุกคนเป็นพลปืนที่ยิ่งแกร่งที่สุด แม้ทัพที่เป็นโรมันคาทอลิกเปลี้ยพล้ำอย่างมากกับการต่อต้านนี้ เพราะตนคิดว่าตนได้เอาชนะอุปสรรคทุกอย่างแล้ว อย่างไรก็ตาม เขาก็ยังพยายามฝืนที่จะตีฝ่าไปให้ได้ แต่ก็พาคันรูกิ๊บไปได้แค่ครั้งละสิบสองคน และพวกโปรเตสแตนต์ยังมีเนินดินสูงถึงระดับอกคอยป้องกันอีก เขาจึงอึ้งกับกลุ่มคนหยิบมือเดียวที่ขัดขวางเขา

เพราะเดี๋ยวดาลกับความสูญเสียกองทหารมากมายของตน และกลัวว่าจะต้องอดสูหากตนยังต้องพยายามทำสิ่งที่ดูเหมือนไม่มีทางทำได้ต่อไป เขาจึงคิดว่าเป็นการฉลาดที่สุดที่จะถอยทัพ อย่างไรก็ตาม เพราะไม่เต็มใจที่จะถอนกำลังคนของเขาไปทางโตรกธารที่ตนได้เข้ามา เพราะความยากลำบากและความอันตรายของภารกิจนี้ เขาจึงมุ่งมั่นที่จะถอยทัพไปทางวิลาร์โอ โดยใช้อีกทางผ่านชื่อว่าปีอัมปรา ซึ่งแม้ว่าจะเข้าถึงยาก แต่ก็ลง่าย ทว่าเขาต้องประสบกับความผิดหวัง เพราะนายพันจิวานาเวลได้วางกำลังคนกลุ่มเล็ก ๆ ของตนไว้ที่นี่ ซึ่งรัคาญใจยิ่งนักกับกองทหารเหล่านั้นขณะที่พวกเขาเดินผ่าน และถึงกับไล่ตามหลังพวกเขาไปจนพวกเขาเข้าสู่พื้นที่เปิด

ท่านมาควิสแห่งปีอานเนสซ่า เมื่อพบว่าความพยายามทั้งหมดของตนล้มเหลว และว่ากลยุทธ์ทุกอย่างที่ตนใช้มีแต่จะส่งสัญญาณเตือนภัยไปยังชาวเมืองโรราส จึงตั้งใจที่จะลงมืออย่างเปิดเผย และด้วยเหตุนี้จึงประกาศว่าจะตบรางวัลอย่างงามให้แก่ผู้ใดก็ตามที่จะถืออาวุธไปต่อสู้กับพวกนอกรีตที่ต่อต้านแห่งเมืองโรราส ตามที่ท่านเรียกคนเหล่านั้น และว่านายทหารคนใดที่สามารถกำจัดทั้งคนเหล่านั้นได้จะได้รางวัลตอบแทนอย่างสมเกียรติ

นายพันมาริโอ ผู้เป็นคาทอลิกที่มีทิวี่ และเป็นคนพาลอย่างร้ายกาจ อาสาที่จะทำภารกิจนี้ เขาจึงได้ลาภกิจเพื่อไปประตมพลกองทหารในหกเมืองต่อไปนี้: ลูเซิร์น, บอร์เจส, ฟาโมลาส, บ็อบบีโอ, เบจนาล และคาวอส

เมื่อได้กองทหารของตนครบแล้ว อันประกอบด้วยทหารหนึ่งพันคน เขาก็วางแผนที่จะไม่ไปตามโตรกธารเหล่านั้นหรือทางผ่านเหล่านั้น แต่ที่จะพยายามขึ้นไปถึงยอดโขดหินหนึ่ง ซึ่งจากตรงนั้นเขาคิดว่าเขาจะให้เหล่าทหารของเขาพุ่งเข้าไปในเมืองโดยไม่ต้องเจอกับความยุ่งยากหรือการขัดขวางมากนัก

พวกโปรเตสแตนต์ยอมให้พวกทหารโรมันคาทอลิกขึ้นไปเกือบถึงยอดโขดหินนั้น โดยไม่ขัดขวางคนเหล่านั้นเลย หรือโผล่มาให้เห็นเลยด้วยซ้ำ แต่เมื่อคนเหล่านั้นเกือบไปถึงยอดนั้น พวกเขาก็ออกมาโจมตีคนเหล่านั้นอย่างดุเดือดที่สุด กลุ่มหนึ่งคอยระดมยิงใส่ตลอดแบบเข้าเป้า และอีกกลุ่มคอยลี้ภัยหนีกันใหญ่ ๆ ลงมา

นี่ก็ยังการรุกของกองทหารของพระสันตะปาปาได้ หลายคนถูกฆ่าตายโดยปืนคาบศิลา และอีกหลายคนตายเพราะก้อนหินเหล่านั้น ซึ่งโจมตีพวกเขาจนตกหน้าผาชัน หลายคนตายเพราะความเร่งรีบ โดยการพยายามถอยทัพโดยการกระโดดหน้าผา และร่วงมาแหลกเป็นชิ้น ๆ และนายพันมาริโอเองก็หวุดหวิดเอาชีวิตไม่รอด เพราะเขาร่วงมาจากจุดที่มีหินขรุขระและหล่นในแม่น้ำสายหนึ่งซึ่งพัดเขามาติดตีนโขดหินนั้น เขาถูกอุ้มขึ้นมาแบบไม่รู้สีกตัว แต่ก็ฟื้นตัวในเวลาต่อมา แม้เขาต้องนอนชมเพราะแผลฟกช้ำไปอีกนาน และสุดท้ายสุขภาพของเขาแย่ลงที่เมืองลูเซิร์น ซึ่งเป็นที่ ๆ เขาเสียชีวิต

ทหารอีกกองถูกส่งให้ไปจากค่ายที่วิลาร์โอ เพื่อทำการโจมตีเมืองโรราส แต่คนเหล่านี้ก็พ่ายแพ้เช่นกัน เพราะการช่มยิงของพวกโปรเตสแตนต์ และจำต้องถอยทัพไปยังค่ายที่วิลาร์โออีก

หลังจากชัยชนะแต่ละหนที่ส่งสัญญาณเหล่านี้ นายพันจิวานาเวลกล่าวคำปราศรัยอันเหมาะสมแก่ผู้คนของตน บอกให้พวกเขาคุกเข่าลง และถวายคำขอบพระคุณแด่องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์สำหรับการปกป้องคุ้มครองของพระองค์ และปกติแล้วปิดท้ายด้วยเพลงสดุดีบทที่สิบเอ็ด ซึ่งมีหัวข้อเกี่ยวกับการไว้วางใจในพระเจ้า

ท่านมาควิสแห่งปีอานเนสซ่าเดี๋ยวดาลยิ่งนักกับการพ่ายแพ้ย่อยยับเช่นนี้ให้แก่ชาวเมืองโรราสแค่ไม่กี่คน

ด้วยเหตุนี้ท่านจึงมุ่งมั่นที่จะขับไล่คนเหล่านั้นออกไปโดยใช้วิธีที่น่าจะสำเร็จผลอย่างแน่นอน

เพราะเห็นเช่นนั้นท่านจึงสั่งระดมพลและฝึกฝนทหารกองหนุนโรมันคาทอลิกทุกนายแห่งเมืองเพียมมอนท์เมื่อคำสั่งเหล่านี้สำเร็จ ท่านจึงเพิ่มทหารประจำอีกแปดพันคนเข้ากับทหารกองหนุนนี้ และแบ่งทหารทั้งหมดออกเป็นสามกลุ่มชัดเจน ท่านวางแผนให้ทหารที่นำกล้วทั้งสามกลุ่มนี้ทำการโจมตีพร้อมกัน เว้นแต่ชาวเมืองโรราส ผู้ซึ่งท่านได้ส่งข่าวไปแจ้งแล้วเกี่ยวกับการจัดเตรียมครั้งใหญ่เหล่านี้ของท่าน จะยอมปฏิบัติตามเงื่อนไขต่อไปนี้:

1. ขอภัยโทษที่จับอาวุธขึ้นต่อสู้
2. ออกค่าใช้จ่ายทั้งหมดสำหรับเหล่าทหารที่ถูกส่งไปต่อสู้พวกเขา
3. ยอมรับความผิดพลาดไม่ได้ของพระสันตะปาปา
4. ไปร่วมพิธีมิสซา
5. สวดอ้อนวอนต่อเหล่านักบุญ
6. ไว้เครา
7. ส่งตัวเหล่าผู้รับใช้ของพวกเขา
8. ส่งตัวเหล่าครูในโรงเรียนของพวกเขา
9. ไปสารภาพบาป
10. จ่ายเงินกู้เพื่อช่วยจิตวิญญาณให้รอดพ้นจากไฟชำระ
11. เลิกนับถือนายพันจีโอวานาเวล
12. เลิกนับถือเหล่าผู้ปกครองแห่งคริสตจักรของพวกเขา

ชาวเมืองโรราส เมื่อทราบถึงเงื่อนไขเหล่านี้ ต่างรู้สึกเดือดดาลยิ่งนัก และส่งข่าวไปบอกท่านมาควิสว่า แทนที่จะปฏิบัติตามเงื่อนไข พวกเขาขอเลือกที่จะทนทุกข์สามสิ่ง ซึ่งเป็นสิ่งที่มนุษย์เกลียดกลัวที่สุด นั่นคือ

1. ให้ทรัพย์สินของพวกเขาถูกยึด
2. ให้บ้านเรือนของพวกเขาถูกเผา
3. ให้ตัวพวกเขาถูกฆ่าตาย

เพราะเหลืออดกับข้อความนี้ ท่านมาควิสจึงส่งจดหมายสั้นกระชับนี้ไปถึงพวกเขา:

ถึงชาวเมืองโรราสที่เป็นพวกนอกรีตแสนต่อต้าน

พวกเจ้าจะได้ตามคำขอของพวกเจ้า เพราะเหล่าทหารที่ถูกส่งไปต่อสู้พวกเจ้าได้รับคำสั่งอันเข้มงวดให้ปล้นสะดม เผา และฆ่า

--ปีอานเนสซ่า

กองทัพทั้งสามนั้นจึงถูกสั่งให้เคลื่อนทัพ และมีการสั่งให้โจมตีดังนี้: จุดแรกข้างโขดหินเหล่านั้นแห่งวิลารีโอ; จุดที่สองริมทางผ่านของบัจจอล และจุดที่สามริมโตรกธารแห่งลูเชิร์น

ทหารเหล่านั้นตีฝ่าผ่านไปเพราะมีจำนวนมากกว่า และเมื่อผ่านโขดหิน ทางผ่าน และโตรกธารนั้นแล้วก็เริ่มทำสิ่งที่เลวทรามต่ำช้าน่าสยดสยองที่สุด และแสดงความโหดร้ายทารุณที่สุด พวกผู้ชายถูกแขวนคอ ถูกเผา ถูกชิงพิตจนตาย หรือถูกหั่นเป็นชิ้น ๆ พวกผู้หญิงถูกจับผ้าท้อง ถูกตรึงกางเขน ถูกถ่วงน้ำ หรือถูกโยนจากหน้าผา และเด็ก ๆ ถูกโยนให้หอกแทง ถูกบดเป็นชิ้น ๆ ถูกเชือดคอ หรือถูกทุบจนสมองไหล หนึ่งในร้อยยี่สิบหกคนได้ทนทุกข์ในลักษณะนี้วันแรกที่พวกเขายึดเมืองนั้นได้

เพราะเห็นดีด้วยกับคำสั่งของท่านมาควิสแห่งปีอานเนสซ่า พวกเขาปล้นสะดมทรัพย์สิน และเผาบ้านเรือนของคนเหล่านั้น อย่างไรก็ตาม โปรเตสแตนต์หลายคนหนีรอดไปได้ ภายใต้การนำของนายพันจีโอวานาเวล ซึ่งภรรยาและลูก ๆ ของเขาถูกจับเป็นนักโทษและถูกส่งตัวไปภายใต้การคุ้มกันแน่นหนาไปยังเมืองตูริน

ท่านมาควิสแห่งปีอานเนสซ่าเขียนจดหมายฉบับหนึ่งไปถึงนายพันจีโอวานาเวล และปล่อยตัวนักโทษ

โปรเตสแตนต์คนหนึ่งเพื่อให้เขานำจดหมายนี้ให้ไปนายพัน เนื้อหาของจดหมายนั้นมีอยู่ว่า ถ้านายพันจะยอมนับถือศาสนาโรมันคาทอลิก เขาก็จะได้รับค่าชดเชยสำหรับความสูญเสียทั้งหมดของเขาตั้งแต่การเริ่มต้นของสงครามนี้ ภรรยาและลูก ๆ ของเขาจะได้รับการปล่อยตัวทันที และตัวเขาเองจะได้รับการเลื่อนยศอย่างสมเกียรติในกองทัพของท่านดยุคแห่งซาวอย แต่ถ้าเขาปฏิเสธที่จะยอมรับข้อเสนอเหล่านี้ที่มีให้แก่เขา ภรรยาและลูก ๆ ของเขาก็จะถูกประหารชีวิต และรางวัลก้อนใหญ่จะถูกรวบให้แก่ม้าที่จับเขามาได้ ไม่ว่าจะป็นหรือตาย จนเหล่ามิตรสหายที่เขาไว้วางใจก็จะถูกล่อใจให้ทรยศเขา เพราะเงินรางวัลก้อนโตนั้น

จิวานาเวลผู้กล้าหาญตอบจดหมายฉบับนี้ไปดังต่อไปนี้
ท่านมาควิส นายเจ้าข้า

ไม่มีการทรมาณใดที่สาหัสเกินหรือความตายใดที่ทารุณเกิน จนข้าจะขอเลือกสละทิ้งศาสนาของข้า ฉะนั้น คำสัญญาเหล่านั้นจึงไร้ผล และคำขู่ทั้งหลายมีแต่จะเสริมกำลังความเชื่อของข้าให้เข้มแข็ง

ส่วนภรรยากับลูก ๆ ของข้า นายเจ้าข้า ไม่มีสิ่งใดที่สร้างความเจ็บปวดแก่ข้ามากไปกว่าการคิดถึงการทำพวกเขาถูกจองจำ หรือเป็นจินตนาการที่น่าหวาดหวั่น มากไปกว่าการที่พวกเขาต้องทนทุกข์ความตายที่แสนรุนแรงและทารุณ ข้ารู้สึกได้ถึงความรู้สึกทุกอย่างอันอ่อนโยนของผู้เป็นสามีและพ่อ ใจของข้าเต็มไปด้วยความรู้สึกรู้สึกรู้สาทุกอย่างของความเป็นมนุษย์ ข้ายอมทนทุกข์ทรมานทุกอย่างเพื่อช่วยพวกเขาให้พ้นจากอันตราย ข้าขอยอมตายเพื่อปกป้องชีวิตของพวกเขาไว้

แต่เมื่อกล่าวไปมากมายเช่นนี้แล้ว นายเจ้าข้า ข้าขอรับประกันท่านว่าการซื้อชีวิตของพวกเขาต้องไม่ใช่ราคาแห่งความรอดของข้า ท่านมีพวกเขาอยู่ในอำนาจของท่าน นั่นเป็นความจริง แต่การปลอมโยนของข้าก็คืออำนาจของท่านเป็นเพียงสิทธิอำนาจชั่วคราวเหนือร่างกายของพวกเขา ท่านอาจทำลายส่วนที่ตายได้ แต่จิตวิญญาณที่เป็นอมตะของพวกเขาอยู่ไกลเกินเอื้อมของท่าน และจะมีชีวิตต่อไปหลังจากนี้เพื่อเป็นพยานปรักปรำท่านเพราะความโหดเหี้ยมของท่าน ข้าจึงขอฝากตัวพวกเขาและตัวข้าเองไว้กับพระเจ้า และอธิษฐานขอให้เกิดการปฏิรูปในใจของท่าน

--โจซัว จิวานาเวล

นายทหารโปรเตสแตนต์ผู้กล้าหาญคนนี้ หลังจากเขียนจดหมายด้านบนแล้ว ได้ย้ายไปอยู่ที่เทือกเขาแอลป์ พร้อมกับเหล่าผู้ติดตามของเขา และเมื่อมีพวกโปรเตสแตนต์ลี้ภัยที่มารวมด้วยเป็นจำนวนมาก เขาจึงรบกวนศัตรูนั้นโดยการต่อสู้ประปรายอยู่เสมอ

เมื่อวันหนึ่งได้พบกับทหารกองหนึ่งของพระสันตะปาปาใกล้เมืองปีเยียนา แม้ว่าเขามีจำนวนผู้น้อยกว่าก็โจมตีคนเหล่านั้นอย่างดุเดือด และทำให้คนเหล่านั้นแตกกระเจิงโดยที่ไม่มีผู้ใดเสียชีวิต แม้ตัวเขาเองถูกยิงขาทะเล ในการประจัญบานนั้น โดยทหารนายหนึ่งที่ได้ซ่อนตัวอยู่หลังต้นไม้ต้นหนึ่ง แต่จิวานาเวลเมื่อเห็นว่ากระสุนนั้นถูกยิงมาจากที่ไหน ก็เล็งปืนของตนไปที่นั่น และไล่คนที่ทำให้เขาบาดเจ็บนั้นหนีไป

นายพันจิวานาเวลเมื่อได้ยินว่านายพันคนหนึ่งชื่อจาเฮียร์ได้รวบรวมโปรเตสแตนต์กลุ่มใหญ่ได้ จึงเขียนจดหมายไปหาเขา โดยเสนอให้พวกเขารวมพลังกัน นายพันจาเฮียร์ตกลงตามข้อเสนอที่นั้นทันที และเดินทางพบกับจิวานาเวลโดยตรง

เมื่อรวมทัพกันได้แล้ว มีการเสนอให้โจมตีเมือง ๆ หนึ่ง (ซึ่งมีพวกโรมันคาทอลิกอาศัยอยู่) ที่ชื่อว่าคาร์ซิกลิอานา การโจมตีนั้นดำเนินไปได้ด้วยดี แต่กำลังเสริมที่เป็นม้าและทหารราบนั้นเข้าเมืองมาช้า ซึ่งพวกโปรเตสแตนต์เหล่านั้นไม่ทราบอะไรเลย พวกเขาจึงถูกไล่ไป แต่ก็ทำการถอยทัพได้อย่างมีชั้นเชิง และสูญเสียคนไปแค่คนเดียวในการสู้รบ

ความพยายามครั้งถัดมาของกองกำลังโปรเตสแตนต์คือที่เซนต์เซกอนโด ซึ่งพวกเขาโจมตีอย่างอีกหิมยิ่งนัก แต่พบกับการต่อต้านอย่างแข็งแรงจากกองทหารโรมันคาทอลิก ผู้ซึ่งวางป้อมไว้ตามท้องถนนและฝั่งตัวอยู่ในบ้านเรือน ซึ่งจากที่นั่นพวกเขาระดมกระสุนปืนคาบศิลาเป็นจำนวนมาก อย่างไรก็ตาม พวกโปรเตสแตนต์ก็รุกหน้าต่อไป โดยใช้ไม้กระดานจำนวนมากเป็นเครื่องกำบัง ซึ่งบางคนซุ่มไว้เหนือศีรษะของตน เพื่อป้องกันตัวจากกระสุนของศัตรูที่ยิงมาจากบ้านเรือน ขณะที่คนอื่น ๆ ยังระดมยิงโดยตรงต่อไป จนบ้านเรือนและสนามเพลาะเหล่านั้นแตกพ่าย และเมืองนั้นถูกยึด

ในเมืองพวกเขาพบของริบจำนวนมหาศาล ซึ่งได้ถูกนำมาจากพวกโปรเตสแตนต์หลายครั้งหลายหน และสถานที่หลายแห่ง และซึ่งถูกเก็บรวบรวมไว้ในโกดัง คริสตจักร บ้านหลายแห่ง ฯลฯ พวกเขาย้ายของริบเหล่านี้ไปไว้ในสถานที่ปลอดภัย เพื่อจะไปแจกจ่าย ด้วยความยุติธรรมมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ในหมู่ผู้ที่ทนทุกข์

การโจมตีที่สำเร็จผลนี้เกิดขึ้นได้เพราะความชำนาญและความกล้าหาญจนฝ่ายที่มีชัยมีการสูญเสียน้อยมาก พวกโปรเตสแตนต์ถูกฆ่าเพียงสิบเจ็ดคน และได้รับบาดเจ็บยี่สิบหกคน ขณะที่ฝ่ายของพระสันตะปาปาสูญเสียไปไม่น้อยกว่าสี่ร้อยห้าสิบคนที่ถูกฆ่าตาย และห้าร้อยสิบเอ็ดคนที่ได้รับบาดเจ็บ

นายทหารฝ่ายโปรเตสแตนต์ห้าคน ได้แก่ จิวานาเวล, จาเฮียร์, ลอเรนซิโอ, เจโนเล็ทและเบเน็ท วางแผนที่จะโจมตีเมืองบิเกราส ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงเดินทางโดยแบ่งเป็นห้ากลุ่ม และตกลงกันว่า จะทำการโจมตีพร้อมกัน นายพันเหล่านั้น นั่นคือจาเฮียร์และลอเรนซิโอ ผ่านเข้าไปในสองโตรกธารในป่า และมาถึงที่ปลอดภัย โดยอาศัยที่กำบัง แต่อีกสามกลุ่มที่เหลือเดินทางผ่านทางภูมิประเทศเปิดโล่ง และด้วยเหตุนี้จึงอาจโดนโจมตีได้ง่ายกว่า

เมื่อพวกโรมันคาทอลิกรู้ตัว จึงส่งกองทหารไปช่วยเมืองบิเกราสจากควอร์ส, บิเบีย, เฟลิเน่, คัมพิกลิโอเน่ และสถานที่ใกล้เคียงอื่น ๆ เมื่อคนเหล่านี้รวมตัวกัน พวกเขาก็มุ่งมั่นที่จะโจมตีพวกโปรเตสแตนต์ทั้งสามกลุ่มนั้นที่กำลังเดินทางผ่านทางภูมิประเทศเปิดโล่ง

เหล่านายทหารโปรเตสแตนต์เมื่อเห็นเจตนาของศัตรู และอยู่ห่างกันไม่มากนัก จึงรวมกำลังกันอย่างรวดเร็วและตั้งขบวนเพื่อจะสู้ศึก

ในระหว่างนั้น เหล่านายพันจาเฮียร์และลอเรนซิโอ ได้โจมตีเมืองบิเกราสแล้ว และเผาบ้านเรือนที่อยู่รอบนอกจนหมดสิ้น เพื่อที่จะรุกคืบไปได้ง่ายดายมากขึ้น แต่เมื่อไม่ได้รับการสนับสนุนตามที่พวกเขาคาดหวังไว้จากนาย

พันโปรเตสแตนต์ที่เหลืออีกสามนาย พวกเขาจึงส่งผู้สื่อสารคนหนึ่งไป โดยขี่ม้าเร็วไปยังภูมิภาคเปิดโล่งเพื่อที่จะซักถามเหตุผล

ผู้สื่อสารนั้นกลับมาในไม่ช้าและแจ้งพวกเขาว่ามันไม่ได้อยู่ในอำนาจของนายพันโปรเตสแตนต์สามนายนั้นที่จะสนับสนุนการรบของพวกเขา เพราะว่าตัวพวกเขาเองก็ถูกโจมตีโดยกองกำลังที่เหนือกว่ามากในที่ราบ และแทบจะด้านทานไม่ไหวแล้วในการสู้รบที่เทียบกันไม่ได้

เหล่านายพัน จาเฮียร์และลอเรนซิโอ เมื่อได้รับข่าวสารนี้ จึงตัดสินใจเลิกโจมตีเมืองบิเกราส และรีบเร่งไปช่วยเหลือเพื่อน ๆ ของพวกเขาบนที่ราบ การตัดสินใจนี้กลับเป็นงานรับใช้ที่สำคัญมากที่สุด เพราะทันทีที่พวกเขามาถึงที่จุดนั้นซึ่งสองกองทัพกำลังทำหันทันกันอยู่ กองทหารของพระสันตะปาปาเริ่มมีชัย และกำลังจะตีโอบมาทางปีกซ้าย ซึ่งถูกสั่งการโดยนายพันจิวานาเวล การมาถึงของกองทหารเหล่านี้กลับพลิกผันให้ฝ่ายโปรเตสแตนต์ได้เปรียบ: และกองกำลังของพระสันตะปาปา แม้ว่าพวกเขาต่อสู้ด้วยความทรหดแบบไม่ลดละ ก็พ่ายแพ้อย่างราบคาบ หลายคนถูกฆ่าตายและได้รับบาดเจ็บ ทั้งสองฝ่าย และสัมภาระ เสบียงทหาร ฯลฯ ซึ่งถูกริบไปโดยพวกโปรเตสแตนต์ก็มีจำนวนมหาศาล

นายพันจิวานาเวล เมื่อได้รับแจ้งว่าฝ่ายศัตรูสามร้อยคนจะขนส่งเสบียงปริมาณมาก จาก ลาตอร์เร่ ไปยังปราสาทมิราบัค จึงตัดสินใจว่าจะโจมตีพวกเขากลางทาง ด้วยเหตุนี้เขาจึงเริ่มโจมตีที่มัลเบค แม้ด้วยกองกำลังที่ไม่มากพอ การต่อสู้ที่ยาวนานและนองเลือด แต่พวกโปรเตสแตนต์จำต้องยอมแพ้ให้กับฝ่ายที่มีจำนวนเยอะกว่าในที่สุด และจำต้องถอยทัพ ซึ่งพวกเขาทำเป็นประจำ แต่ประสบความสำเร็จเพียงเล็กน้อย

นายพันจิวานาเวลมุ่งหน้าไปยังจุดที่ได้เปรียบ ซึ่งตั้งอยู่ใกล้เมืองวิลาริโอ และจากนั้นก็ส่งข้อมูลและคำสั่งต่อไปยังชาวเมืองนั้น

1. ว่าเขาจะโจมตีเมืองนั้นในยี่สิบสี่ชั่วโมง
2. ว่าด้วยความเคารพต่อพวกโรมันคาทอลิกที่ถืออาวุธ ไม่ว่าจะพวกเขาจะเป็นคนของกองทัพหรือไม่ก็ตาม เขาจะดำเนินการตามกฎหมายของการตอบโต้ และสังหารคนเหล่านั้นเสีย เพราะความเสื่อมทรามหลายอย่างและการเช่นฆ่าอันตรายมากมายที่พวกเขาได้กระทำ
3. ว่าพวกผู้หญิงและเด็ก ๆ ทุกคน ไม่ว่าจะพวกเขานับถือศาสนาใด จะได้รับความปลอดภัย
4. ว่าเขาสั่งพวกโปรเตสแตนต์ผู้ชายทุกคนให้ออกจากเมืองและมาเข้าร่วมกับเขา
5. ว่าพวกที่ทิ้งความเชื่อทุกคน ผู้ซึ่งเพราะความอ่อนแอได้ปฏิเสธศาสนาของตน ควรถูกถือว่าเป็นพวกศัตรู เว้นแต่พวกเขาจะบอกเลิกการปฏิเสธของตน
6. ว่าทุกคนที่กลับมาปฏิบัติหน้าที่ของตนที่มีต่อพระเจ้า และตัวพวกเขาเอง จะได้รับการต้อนรับในฐานะเพื่อน

พวกโปรเตสแตนต์ส่วนใหญ่ออกมาจากเมืองนั้นทันที และเข้าร่วมกับนายพันจิวานาเวลด้วยความพึงพอใจยิ่งนัก และไม่กี่คนที่เพราะความอ่อนแอหรือความกลัว ได้ปฏิเสธความเชื่อของตน บอกเลิกการปฏิเสธของตนและ

ถูกรับเข้าในอ้อมอกของคริสตจักร เมื่อท่านมาคริสแห่งปีอาเนซช่าถอนกองทัพออกไปแล้ว และตั้งค่ายอยู่ในส่วนที่แตกต่างมากที่เดียวของประเทศนั้น พวกโรมันคาทอลิกแห่งเมืองวิลลาโรโอจึงคิดว่ามั่นคงจะโจมตีเวลาที่จะพยายามปกป้องสถานที่แห่งนี้ด้วยกองกำลังเล็ก ๆ ที่พวกเขา มี ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงหนีไปอย่างรวดเร็ว โดยทิ้งเมืองนั้นและทรัพย์สินส่วนใหญ่ของตนไว้ในดุลยพินิจของพวกโปรเตสแตนต์

เหล่าแม่ทัพโปรเตสแตนต์ซึ่งได้เรียกประชุมใหญ่เกี่ยวกับสงคราม ตั้งปณิธานที่จะทำการโจมตีเมืองลาตอร์เร่

พวกพระสันตะปาปาซึ่งรู้ข่าวเกี่ยวกับแผนการนั้น จึงส่งกองทหารบางส่วนไปปกป้องโตรกธารหนึ่ง ซึ่งเป็นทางที่พวกโปรเตสแตนต์น่าจะเข้ามา แต่คนเหล่านี้ก็พ่ายแพ้ ถูกบังคับให้ละทิ้งทางผ่านนั้น และต้องจำใจล่าถอยไปยังลาตอร์เร่

พวกโปรเตสแตนต์เดินทัพต่อไป และกองทหารเหล่านั้นของลาตอร์เร่ เมื่อเข้าสู่รบก็ทำการตีฝ่าวงล้อมอย่างดุเดือด แต่ก็ประสบความสูญเสียมากมาย และต้องไปหาที่หลบภัยในเมือง ผู้ว่าราชการเมืองตอนนี้ก็ถึงแก่การปกป้องสถานที่นั้น ซึ่งพวกโปรเตสแตนต์เริ่มทำการโจมตีแบบมีรูปแบบแล้ว แต่หลังจากพยายามอย่างกล้าหาญหลายหน และโจมตีอย่างดุเดือด แม่ทัพเหล่านั้นก็ตัดสินใจที่จะยกเลิกภารกิจนั้นด้วยเหตุผลหลายประการ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เพราะว่าพวกเขาพบว่าสถานที่แห่งนั้นแข็งแกร่งเกินไป พวกเขาเองมีจำนวนน้อยเกินไป และเป็นใหญ่ของพวกเขาไม่ตีพอที่จะพังกำแพงเหล่านั้น

เมื่อตัดสินใจเช่นนี้แล้ว เหล่าแม่ทัพฝ่ายโปรเตสแตนต์ก็เริ่มถอยทัพอย่างมีชั้นเชิง และทำเช่นนั้นอย่างสม่ำเสมอจนศัตรูไม่เลือกที่จะไล่ตามพวกเขา หรือรั้งความกองหลังของพวกเขา ซึ่งคนเหล่านั้นสามารถกระทำได้ขณะที่พวกเขาผ่านโตรกธารเหล่านั้น

วันถัดมาพวกเขารวมพล ตรวจสอบกองทัพ และพบว่าจำนวนทหารทั้งหมดคือสี่ร้อยเก้าสิบห้า นาย จากนั้นพวกเขาจัดประชุมเรื่องการสู้รบ และวางแผนภารกิจที่ง่ายกว่าเดิม: นี่จะเป็นการโจมตีเมืองสามัญชนชื่อว่ากรูซอล สถานที่แห่งหนึ่งซึ่งมีพวกโรมันคาทอลิกที่ถือปฏิสนธิมากที่สุดหลายคนอาศัยอยู่ และเป็นพวกที่เคยแสดงความโหดเหี้ยมแบบที่ไม่เคยได้ยินมาก่อนต่อพวกโปรเตสแตนต์ในระหว่างการข่มเหงเหล่านั้น

ชาวเมืองกรูซอล เมื่อได้ยินถึงแผนการที่จะต่อสู้พวกเขา หนีไปยังป้อมปราการเพื่อนบ้าน ซึ่งตั้งอยู่บนโขดหินก้อนหนึ่ง และเป็นที ๆ พวกโปรเตสแตนต์มาถึงพวกเขาไม่ได้ เพราะว่าคนไม่กี่คนจริง ๆ สามารถทำให้มันเป็นสถานที่ ๆ เข้าถึงไม่ได้สำหรับกองทัพจำนวนมาก ดังนั้นพวกเขาจึงหนีเอาชีวิตรอดไปได้ แต่รีบเร่งเกินกว่าที่จะเก็บทรัพย์สินของพวกเขาไปด้วย ซึ่งทรัพย์สินส่วนใหญ่ที่นั่นเคยถูกปล้นมาจากพวกโปรเตสแตนต์ และบัดนี้เคราะห์ดีที่กลับมาเป็นกรรมสิทธิ์ของเหล่าเจ้าของที่ถูกต้อนแล้ว มันประกอบด้วยของมีค่าราคาแพงจำนวนมาก และมีสิ่งที่มีค่ามากกว่า ณ เวลานั้น นั่นคือ เครื่องอาวุธจำนวนมาก

วันนั้นหลังจากที่พวกโปรเตสแตนต์จากไปพร้อมกับของริบของตน กองทหารแปดร้อยนายก็มาถึงเพื่อให้ความช่วยเหลือชาวเมืองกรูซอล โดยถูกส่งตัวมาจากเมืองลูเซิร์น, บิเกราส, คาวอร์ส ฯลฯ แต่เมื่อพบว่าตัวเองมาช้า

ไป และการไล่ล่าคงจะสูญเปล่า เพื่อจะไม่กลับไปมือเปล่า พวกเขาจึงเริ่มปล้นสะดมหมู่บ้านใกล้เคียงหลายแห่ง แม้สิ่งที่พวกเขาเอาไปนั้นมาจากเพื่อน ๆ ของตนก็ตาม หลังจากเก็บรวบรวมข้าวของได้เยอะพอสมควรแล้ว พวกเขาจึงเริ่มแบ่งปันกัน แต่เพราะตกลงกันไม่ได้เกี่ยวกับส่วนแบ่งที่แตกต่างเหล่านั้น พวกเขาจึงทะเลาะและต่อแย้งกัน ก่อเรื่องใหญ่โต และจากนั้นก็ปล้นสะดมกันเอง

ในวันเดียวกันนั่นเองที่พวกโปรเตสแตนต์ประสบความสำเร็จมากจริง ๆ ที่เมืองกรูซอล พวกของพระสันตะปาปาบางคนได้เดินทัพไปโดยมีแผนที่จะปล้นสะดมและเผาหมู่บ้านเล็ก ๆ ของโปรเตสแตนต์ชื่อว่าโรคัพพิอาตต้า แต่ระหว่างทางพวกเขาได้พบกับกองกำลังของโปรเตสแตนต์ที่เป็นคนของนายพันจาเฮียร์และลอเรนซิโอ ผู้ซึ่งประจำการอยู่บนเนินเขาอันโกรเญ่ เกิดการต่อสู้เล็กน้อยตามมา เพราะว่าพวกโรมันคาทอลิกเหล่านั้น ในการโจมตีแรกเลย ถอยทัพไปอย่างสับสนมาก และถูกไล่ตามไปพร้อมกับการเข่นฆ่ามากมาย หลังจากการไล่ตามสิ้นสุดลง กองทหารของพวกคาทอลิกที่แตกพ่ายบางคนได้พบกับชาวนาที่ยากจนคนหนึ่ง ซึ่งเป็นโปรเตสแตนต์ เอาเชือกเส้นหนึ่งมัดรอบศีรษะของเขา และชิงเชือกนั้นจนกะโหลกของเขาแตกละเอียด

นายพันจิวานาเวลและนายพันจาเฮียร์คิดแผนการด้วยกันว่าจะโจมตีเมืองลูเซิร์น แต่นายพันจาเฮียร์ เมื่อไม่ได้นำกองกำลังของตนมา ณ เวลาที่กำหนดไว้ นายพันจิวานาเวลจึงตัดสินใจที่จะทำภารกิจนี้ด้วยตัวเอง

ด้วยเหตุนี้เขาซึ่งต้องจำใจเดินทัพไป จึงเดินทางต่อไปยังสถานที่แห่งนั้นในระหว่างกลางดึก และเกือบไปถึงที่นั่นตอนรุ่งสาง สิ่งแรกที่เขาต้องทำคือตัดท่อน้ำเหล่านั้นที่ส่งน้ำไปเข้าไปในเมืองนั้น และจากนั้นก็พังสะพาน ซึ่งเสียดายจากชนบทสามารถเข้าไปทางสะพานนั้นเท่านั้น

จากนั้นเขาก็โจมตีสถานที่นั้น และริบยึดด่านหน้าได้สองแห่ง แต่เมื่อพบว่าตัวเองไม่สามารถยึดเมืองนั้นได้ เขาจึงถอยทัพไปอย่างรอบคอบโดยมีความสูญเสียน้อยมาก แต่ก็โทษนายพันจาเฮียร์สำหรับความล้มเหลวของภารกิจนี้

พวกคาทอลิกซึ่งได้ข่าวว่านายพันจิวานาเวลอยู่ที่อ็องโกรเญ่กับทหารของเขาเองเท่านั้น จึงตัดสินใจที่จะบุกโจมตีเขาหากเป็นไปได้ ดังนั้นกองทหารหมู่ใหญ่จึงถูกส่งไปจากลาตอร์เร่และที่อื่น ๆ: กองหนึ่งของทหารเหล่านั้นขึ้นไปบนยอดของภูเขาสูงหนึ่ง ซึ่งข้างใต้ภูเขานั้นเขาประจำตำแหน่งอยู่ และอีกกองที่เหลือตั้งใจว่าจะไปยึดประตูเซนต์บาร์โธโลมิว

พวกคาทอลิกคิดว่าตัวเองจะจับตัวนายพันจิวานาเวลและคนของเขาทุกคนได้แน่นอน เพราะฝ่ายนั้นมีแค่สามร้อยคน และกองกำลังของพวกเขาเองมีถึงสองพันห้าร้อยคน อย่างไรก็ตาม แผนการของพวกเขาก็ถูกพระเจ้าขัดขวาง เพราะว่าทหารคนหนึ่งของฝ่ายคาทอลิกเผลอเป่าแตรก่อนส่งสัญญาณให้โจมตี นายพันจิวานาเวลจึงรู้ตัวและให้กองกำลังเล็ก ๆ ของเขาไปประจำอยู่ที่ประตูเซนต์บาร์โธโลมิวและที่ไตรกธารซึ่งเป็นจุดที่ศัตรูต้องลงมาจากภูเขาเหล่านั้น อย่างไม่ได้เปรียบยี่งนักจนกองทหารฝ่ายโรมันคาทอลิกล้มเหลวในการโจมตีทั้งสองจุด และถูกขับไล่ไปพร้อมกับความสูญเสียมากมาย

หลังจากนั้นไม่นาน นายพันจาเฮียร์ก็มายังอันโกรเญ่ และรวมกำลังพลของตนเข้ากับกำลังพลของนายพันจิวานา

อานาเวล ให้เหตุผลอันเพียงพอที่จะแก้ตัวเรื่องความล้มเหลวที่ถูกกล่าวถึงไปก่อนหน้านี้ บัดนี้ นายพันจาเฮียร์ทำภารกิจลับ ๆ หลายหนอย่างประสบความสำเร็จมาก ๆ โดยเลือกกองทหารที่แข็งแกร่งที่สุดทุกครั้ง ซึ่งเป็นของทั้งจิอานาเวลและตัวเขาเอง วันหนึ่งเขานำชายสี่สิบสี่คนไป เพื่อจะเดินทางไปทำภารกิจหนึ่ง และเมื่อเข้าไปในที่ราบแห่งหนึ่งใกล้ออสซาค จู ๆ เขาก็ถูกล้อมโดยทหารม้าฝูงใหญ่ นายพันจาเฮียร์กับคนของเขาต่อสู้อย่างจนตรอก แม้ว่ามีความจํานวนน้อยกว่ามาก และฆ่าแม่ทัพ นายพันสามคน และพลทหารห้าสิบเจ็ดนายของฝ่ายศัตรู แต่นายพันจาเฮียร์เองถูกฆ่าตาย พร้อมกับคนของเขาสามสิบห้าคน พวกที่เหลือก็ยอมจํานน ทหารคนหนึ่งตัดศีรษะของนายพันจาเฮียร์ และหิ้วมันไปที่ดูริน นำเสนอมันต่อท่านดยุคแห่งชาวออย ผู้ซึ่งตบรางวัลเขาเป็นเหรียญเงินหกร้อยดูคาทูน

ความตายของสุภาพบุรุษท่านนี้เป็นความสูญเสียที่ส่งสัญญาณแก่พวกโปรเตสแตนต์ เพราะเขาเป็นเพื่อนแท้ต่อและเพื่อนร่วมทางของคริสตจักรที่ปฏิรูปแล้ว เขามีจิตใจที่ไม่หวั่นเกรงที่สุด จนไม่มีความยากลำบากใดจะหันเหเขาไปจากการทำภารกิจหนึ่งให้สำเร็จ หรือยับยั้งรายใดทำให้เขาหวาดกลัวในการทำภารกิจนั้นให้สำเร็จ เขานำเลือดไปสอยอย่างปราศจากการเสแสร้ง และมีมนุษยธรรมแบบไร้ความอ่อนแอ หาญกล้าในสนามรบ อ่อนสุภาพในชีวิตทางบ้าน มีความเป็นอัจฉริยะแบบทะลุทะลวง แข็งขันในจิตวิญญาณ และแน่วแน่ในการทำงานทุกอย่างของตน

เพื่อสร้างความเจ็บปวดให้พวกโปรเตสแตนต์มากขึ้น นายพันจิอานาเวลหลังจากนั้นไม่นานได้รับบาดเจ็บจนเขาต้องนอนพักอยู่บนที่นอน อย่างไรก็ตาม พวกเขาได้รับกำลังใจจากคราวเคราะห์ทั้งหลาย และมุ่งมั่นที่จะไม่ปล่อยให้ตัวเองขวัญเสียจึงโจมตีของกองทหารของพระสันตะปาปาด้วยความทรหดยิ่งนัก พวกโปรเตสแตนต์มีจํานวนน้อยกว่ามาก แต่ต่อสู้ด้วยความมุ่งมั่นยิ่งกว่าพวกคาทอลิก และในที่สุดก็ทำให้ฝ่ายหลังแตกพ่ายไปพร้อมกับการเช่นฆ่าผู้คนมากมาย ในระหว่างทำศึกนั้น จํานวนหนึ่งนามว่ามีคาเอล เบอร์ดินีโนถูกฆ่าตาย เมื่อลูกชายของเขา ผู้ซึ่งตามหลังเขามาติด ๆ โดดมารับหน้าที่แทนบิดา และกล่าวว่า “ข้าเสียพ่อของข้าไปแล้ว แต่จงกล้าหาญเถิด เหล่าเพื่อนทหารเอ๋ย พระเจ้าทรงเป็นบิดาแก่เราทุกคน”

การรบกันประปรายหลายหนเกิดขึ้นระหว่างกองทหารแห่งลาตอร์เร่และทากลิอาเร็ดโต กับกองกำลังฝ่ายโปรเตสแตนต์เช่นกัน ซึ่งโดยรวมแล้วสิ้นสุดลงโดยที่เป็นประโยชน์แก่ฝ่ายหลัง

สุภาพบุรุษโปรเตสแตนต์ท่านหนึ่งนามว่าอันดริออน ระดมกองทหารม้า และเป็นผู้บัญชาการทัพเอง ท่านเซอร์จอห์น เลเจอร์ซึกซวนพวกโปรเตสแตนต์จํานวนมากให้รวมตัวกันเป็นกองกำลังอาสาหลายคณะ และนายทหารฝีมือดีคนหนึ่ง นามว่ามีเซลิน ก่อตั้งกองทหารเบาหลายกลุ่ม คนเหล่านี้ซึ่งทุกคนเข้าร่วมกับพวกที่เหลือของกองทหารโปรเตสแตนต์ที่ผ่านศึกโซกโซน (เพราะคนมากมายเสียชีวิตไปแล้วในหลายศึก การรบประปราย การล้อมเมือง ฯลฯ) รวมกันเป็นกองทัพนำเกรงขาม ซึ่งเหล่านายทหารคิดว่าเหมาะที่จะตั้งค่ายใกล้เซนต์จีโอวานนี

เหล่าแม่ทัพฝ่ายโรมันคาทอลิก ซึ่งตกใจกับการปรากฏอันน่าเกรงขามและกำลังที่เพิ่มขึ้นของกองกำลังโปรเตสแตนต์ ตัดสินใจหากเป็นไปได้ที่จะขับไล่พวกเขาไปจากการตั้งค่ายของพวกเขา เมื่อเห็นเช่นนี้พวกเขาจึงรวบรวมกองกำลังหมู่ใหญ่เข้าด้วยกัน อันประกอบด้วยกองทหารรักษาการณ์ของเมืองต่าง ๆ ของโรมันคาทอลิก เป็นส่วนสำคัญ เกณฑ์มาจากกองพลน้อยของชาวไอริช ทหารประจำการจํานวนมหาศาลที่ถูกส่งมาโดยท่านมาควิส

แห่งปีอาเนซซา เหล่ากองกำลังเสริม และคณะต่าง ๆ ที่เป็นอิสระ

คนเหล่านี้เมื่อรวมตัวกันแล้วก็มาตั้งค่ายอยู่ใกล้พวกโปรเตสแตนต์ และใช้เวลาหลายวันในการประชุมวางแผนทำสงคราม และถกเถียงกันเรื่องวิธีที่เหมาะสมที่สุดในการลงมือ บางคนเห็นควรที่จะปล้นสะดมแถบชนบท เพื่อที่จะล่อพวกโปรเตสแตนต์ออกมาจากค่ายของพวกเขา คณะอื่น ก็เห็นควรที่จะร่อยอย่างอดทนจนกว่าตนถูกโจมตี และคณะที่สามเห็นควรที่จะจู่โจมค่ายของพวกโปรเตสแตนต์ และพยายามที่จะทำให้ตัวเองเป็นเจ้าของทุกสิ่งในค่ายนั้น

คณะหลังสุดนั้นเป็นฝ่ายมีชัย และเช้าวันถัดมาพวกเขาก็ปฏิบัติตามความตั้งใจนั้น กองทหารของโรมันคาทอลิกจึงแบ่งออกเป็นสี่ส่วน สามส่วนจะต้องโจมตีในสถานที่หลายแห่ง และส่วนที่สี่จะต้องอยู่เป็นกำลังสำรองที่จะออกสู้รบเมื่อถึงคราวจำเป็น

นายทหารชาวโรมันคาทอลิกนายหนึ่ง ก่อนการโจมตี ได้กล่าวปราศรัยปลุกใจผู้คนที่เขาดำรงต่อไปนี้:

“เหล่าเพื่อนทหารเอ๋ย บัดนี้พวกท่านกำลังจะเข้าทำศึกใหญ่ ซึ่งจะนำชื่อเสียงและความมั่งคั่งมาสู่พวกท่าน แรงจูงใจแห่งการเข้ารบด้วยใจกล้าของพวกท่านก็มีความสำคัญมากที่สุดเช่นกัน นั่นคือ เกียรติของการแสดงให้เห็นถึงความภักดีของพวกท่านที่มีต่อกษัตริย์ของพวกท่าน ความยินดีที่จะทำให้โลหิตของพวกนอกรีตหลังริน และโอกาสที่จะปล้นสะดมค่ายของพวกโปรเตสแตนต์ ฉะนั้น เหล่าเพื่อนผู้กล้าของข้าเอ๋ย จงลงมือเต็มที่ เช่นฆ่าทุกคนที่พบเจอ และแย่งชิงทุกสิ่งที่คุณท่านได้เข้าใกล้”

หลังจากคำปราศรัยแบบผิดมนุษย์มานี้การสู้รบก็เริ่มต้น และค่ายโปรเตสแตนต์ถูกโจมตีในสามสถานที่ ด้วยความดุเดือดอันเหลือจะคิดได้ การสู้รบนั้นต่อเนื่องพร้อมกับความดีร้ายยิ่งนักและความพากเพียรของทั้งสองฝ่าย โดยกินเวลาต่อเนื่องไม่หยุดนานถึงสี่ชั่วโมง: เพราะหลายคณะของทั้งสองฝ่ายผลัดเปลี่ยนกันมาช่วยกัน และโดยวิธีนั้นจึงมีการยิงต่อเนื่องในระหว่างการทำศึกนั้นทั้งหมด

ในระหว่างการสู้ศึกของกองทัพหลักเหล่านั้น กองทหารพิเศษก็ถูกส่งมาจากกองกำลังสำรองเพื่อโจมตีจุดของคาสเตลาส ซึ่งหากพวกคาทอลิกยังคุมไว้ได้ พวกเขาก็คงจะควบคุมหุบเขาเปโรซ่า เซนต์มาร์ติโน และลูเซิร์นไว้ได้ แต่พวกเขาถูกขับไล่ไปพร้อมกับความสูญเสียมากมาย และจำต้องกลับไปยังกองกำลังสำรองนั้น อันเป็นที่ซึ่งพวกเขาถูกส่งมา

หลังจากที่กองทหารพิเศษนี้กลับไปแล้วไม่นาน กองทหารโรมันคาทอลิกเหล่านั้น ซึ่งถูกกดดันอย่างหนักในศึกสำคัญนี้ ส่งคนไปตามกองกำลังสำรองให้มาสนับสนุนพวกเขา คนเหล่านี้เดินทัพไปช่วยเหลือพวกเขาทันที และช่วยให้ยังไม่รู้ผลแพ้ชนะต่อไปได้อีกสักพัก แต่สุดท้ายแล้วความกล้าหาญของพวกโปรเตสแตนต์ก็มีชัย และพวกคาทอลิกพ่ายแพ้อย่างราบคาบ พร้อมกับความสูญเสียของสามร้อยคนที่ถูกฆ่าตาย และอีกมากมายได้รับบาดเจ็บ

เมื่อผู้แทนของเมืองลูเซิร์น ซึ่งเป็นคาทอลิกแท้ทีเดียว แต่ไม่ใช่คนที่มีทิวี่มานะ เห็นชายที่ได้รับบาดเจ็บจำนวนมากถูกพาเข้ามาในเมืองนั้น เขาก็ร้องอุทานว่า “โอ! ข้าเคยคิดว่าพวกสุนัขป่าเคยกัดกินพวกนอกรีต แต่บัดนี้ข้าเห็นพวกนอกรีตกินฝูงสุนัขป่า” คำพูดนี้เมื่อถูกรายงานไปยัง เอ็ม. มาโรลเลส หัวหน้าแม่ทัพชาวโรมันคาทอลิกที่

เมืองลูเซิร์น เขาก็ส่งจดหมายฉบับหนึ่งที่รุนแรงและข่มขู่มายังผู้แทนคนนั้น ซึ่งหวาดกลัวยิ่งนัก จนความตกใจกลัวนั้นทำให้เขาจับไข้ และเขาตายในไม่กี่วัน

ศึกใหญ่ครั้งนี้ถูกต่อสู้ก่อนการเก็บเกี่ยวพืชผล เมื่อพวกเขาทอลิก ซึ่งเหลืออดกับความอภัยของตน และมุ่งมั่นที่จะแก้แค้นให้ได้ จึงกระจายตัวไปตอนกลางคืนในหลายคณะที่ถูกส่งไปทั่วทุ่งข้าวโพดที่สูงอมของพวกโปรเตสแตนต์ และจุดไฟเผาทุ่งเหล่านั้นในหลายแห่ง อย่างไรก็ตาม คณะที่กระจัดกระจายเหล่านี้บางคณะ ต้องทนทุกข์เพราะการกระทำของตน เพราะพวกโปรเตสแตนต์ ซึ่งตื่นตกใจในยามค่ำคืนเพราะเปลวเพลิงลุกไหม้ท่ามกลางข้าวโพดเหล่านั้น ไต่ตามผู้หลบหนีเหล่านั้นในตอนเช้าตรู่ และตามทันหลายคน ข่าพวกเขาเสีย นายพันโปรเตสแตนต์นามว่าเบลลิน เพื่อแก้เผ็ดเช่นกัน ได้ไปพร้อมกับกองทหารเบาหน่วยหนึ่ง และเผาซานเมืองของลาตอร์เร่ โดยล่าถอยในภายหลังพร้อมกับความสูญเสียที่เล็กน้อยมาก ๆ

สองสามวันต่อมา นายพันเบลลิน พร้อมกับกองทหารที่แข็งแกร่งกว่าเดิมเยอะ โจมตีเมืองลาตอร์เร่ตัวเอง และทำให้เกิดช่องโหว่ในกำแพงของสำนักแม่ชีนั้น ผู้คนของเขาเข้าไป ผลักดันกองทหารประจำการเข้าไปในป้อมปราการและเผาทั้งเมืองและสำนักแม่ชีนั้น หลังจากทำสิ่งนี้สำเร็จแล้ว พวกเขา ก็ค่อย ๆ ถอยทัพไปเพราะพวกเขาไม่สามารถทำลายป้อมปราการนั้นให้ราบคาบได้เพราะขาดปืนใหญ่

บันทึกเหตุการณ์เกี่ยวกับการข่มเหงต่าง ๆ ที่เกิดกับมีคาเอล เด โมลินอส ชาวสเปน

มีคาเอล เด โมลินอส ชาวสเปนคนหนึ่งแห่งตระกูลที่มั่งมีและมีเกียรติ ตอนเป็นหนุ่มได้บวชเป็นพระ แต่ไม่ยอมรับการให้เกียรติเป็นพิเศษใด ๆ ในคริสตจักร เขามีความสามารถที่ยอดเยี่ยมตามธรรมชาติหลายอย่าง ซึ่งเขาอุทิศให้แก่งานรับใช้เพื่อนมนุษย์ด้วยกัน โดยไม่คิดที่จะรับค่าตอบแทนใด ๆ สำหรับตัวเองเลย ทางชีวิตของเขานั้นน่าเลื่อมใสและคงเส้นคงวา และเขาไม่ได้แสดงออกถึงความเคร่งครัดเหล่านั้นซึ่งเป็นเรื่องปกติท่ามกลางคณะทางศาสนาเหล่านั้นของคริสตจักรแห่งโรม

เพราะเป็นคนที่ชอบครุ่นคิด เขาจึงสนใจศึกษาเรื่องเส้นรับต่าง ๆ และหลังจากมีชื่อเสียงดีเยี่ยมในสเปนแล้ว และปรารถนาที่จะป่าวประกาศความครุ่นคิดอันลุ่มลึกของเขา เขาจึงไปจากประเทศของตัวเอง และไปตั้งรกรากที่กรุงโรม ที่นี้ในไม่ช้าเขาได้ทำความรู้จักกับบางคนที่โดดเด่นที่สุดในหมู่ผู้มีปัญญา ผู้ซึ่งเห็นชอบยิ่งนักกับความจริงต่าง ๆ ทางศาสนาของเขา จนพวกเขาปรึกษากันว่าจะช่วยเขาในการเผยแพร่ความจริงเหล่านั้น และในเวลาอันสั้น เขาได้มีผู้ติดตามจำนวนมหาศาล ผู้ซึ่งเพราะรูปแบบอันลุ่มลึกแห่งศาสนาของพวกเขา พวกเขาจึงถูกขนานนามว่าพวกเงียบ (Quietists)

ในปี 1675 โมลินอสตีพิมพ์หนังสือเล่มหนึ่งชื่อเรื่องว่า “อิล กิดา สปริตูอาเล่” ซึ่งมีผู้อุปถัมภ์ใหญ่ ๆ หลายเจ้าเขียนจดหมายหลายฉบับมาแนะนำว่าเป็นหนังสือดี หนึ่งในจดหมายเหล่านี้ถูกเขียนโดยอาร์คบิชอปเรจิจิโอ ฉบับที่สองเขียนโดยท่านนายพลแห่งคณะฟรานซิสกัน และฉบับที่สามเขียนโดยคุณพ่อมาร์ติน เด เอสปาร์ซา เยสุ

อิตคนหนึ่ง ผู้ซึ่งเคยเป็นศาสตราจารย์ด้านเทววิทยาทั้งที่ซาลามังกาและที่กรุงโรม

หนังสือเล่มนั้นถูกตีพิมพ์ได้ไม่ทันไร มันก็มีคนอ่านเยอะแยะแล้ว และได้รับคำชมอย่างมาก ทั้งในอิตาลี และสเปน และนี่ยังเพิ่มชื่อเสียงของผู้แต่งมากเสียจนผู้คนที่น่านับถือที่สุดเหล่านั้นอยากทำความรู้จักกับเขา จดหมายหลายฉบับถูกเขียนมาถึงเขาจากหลากหลายผู้คน จนมีการเขียนโต้ตอบกันระหว่างเขากับคนเหล่านั้นที่เห็นชอบกับวิธีการของเขาในหลายส่วนของยุโรป พวกพระที่อยู่ฝ่ายโลกบางรูป ทั้งที่กรุงโรมและที่เมืองเนเป็ลส์ ประกาศตัวอย่างเปิดเผยว่าเห็นด้วยกับมัน และปรึกษากับเขา เหมือนเขาเป็นเทพพยากรณ์คนหนึ่งในหลากหลายโอกาส แต่คนเหล่านั้นที่มาผูกพันตัวเองกับเขาด้วยความจริงใจมากที่สุดคือคุณพ่อบางคนของคณะโอราโทรี โดยเฉพาะอย่างยิ่งสามคนที่โดดเด่นที่สุด อันได้แก่ กาโลเรตี, ชิเชรี, และเปโตรซซี พระคาร์ดินัลหลายรูปก็อยากทำความรู้จักกับเขาเช่นกัน และพวกเขาถือว่าตนมีความสุขในการถูกนับให้อยู่ในกลุ่มมิตรสหายของเขา คนที่โดดเด่นที่สุดในพวกเขาคือ คาร์ดินัล เดสตรึส ชายผู้เล่าเรียนมาเยอะมาก ผู้ซึ่งเห็นชอบอย่างยิ่งกับความจริงเหล่านั้นของโมลินอสจนเขาเริ่มมีการติดต่อสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับเขา พวกเขาสนทนากันทุกวัน และแม้ว่าคนสเปนโดยปกติแล้วมีความไม่ไว้วางใจในตัวคนฝรั่งเศส แต่ว่าโมลินอส ผู้ซึ่งจริงใจในหลักการต่าง ๆ ของตน ได้เปิดใจโดยไม่หวงไว้ต่อพระคาร์ดินัลรูปนี้ และด้วยเหตุนี้จึงมีการเขียนจดหมายโต้ตอบระหว่างโมลินอสกับผู้ที่โดดเด่นบางคนในฝรั่งเศส

ขณะที่โมลินอสกำลังตรากตรำเช่นนี้เพื่อเผยแพร่วิถีคิดทางศาสนาของตน คุณพ่อเปโตรซซีก็เขียนบทความหลายชิ้นที่เกี่ยวข้องกับชีวิตในทางครุ่นคิด แต่เขาเอากฎหลายอย่างสำหรับการเฝ้าเดี่ยวของคริสตจักรโรมมาปนในบทความเหล่านั้นด้วย ซึ่งอาจทำให้เขาถูกวิพากษ์วิจารณ์ บทความเหล่านั้นหลัก ๆ แล้วถูกเขียนเพื่อให้พวกแม่ชีนำไปใช้ และฉะนั้นรูปแบบการเขียนจึงมีลักษณะแบบง่ายที่สุดและคุ้นเคยที่สุด

โมลินอสตอนนี้มีชื่อเสียงมากเสียจนเหล่าพระคณะเยสุอิตและคณะโดมินิกันเริ่มที่จะหวาดหวั่นอย่างมากแล้ว และมุ่งมั่นที่จะยับยั้งความก้าวหน้าของวิธีการนี้ เพื่อจะทำเช่นนี้ จำเป็นที่จะต้องกล่าวร้ายผู้แต่งของมัน และขอร้องนอกรีตเป็นการใส่ความที่สร้างความปั่นป่วนได้รุนแรงที่สุดที่กรุงโรม โมลินอสและเหล่าผู้ติดตามของเขาจึงถูกใส่ความว่าเป็นพวกนอกรีต หนังสือหลายเล่มถูกเขียนขึ้นเช่นกันโดยพระคณะเยสุอิตบางรูปเพื่อต่อต้านโมลินอสและวิธีการของเขา แต่โมลินอสตอบกลับพวกเขาทุกคนไปด้วยใจกล้าหาญ

การโต้แย้งเหล่านี้ก่อให้เกิดความปั่นป่วนในกรุงโรมจนเรื่องทั้งหมดนี้ถูกศาลศาสนานำไปพิจารณา โมลินอสและหนังสือของเขา และคุณพ่อเปโตรซซี กับบทความหลายชิ้นและจดหมายหลายฉบับของเขา ถูกนำมาตรวจสอบอย่างเข้มงวด และพระคณะเยสุอิตถูกถือว่าเป็นผู้กล่าวโทษ คนหนึ่งในสมัชชานั้นเห็นชอบกับหนังสือของโมลินอสจริง ๆ แต่พวกที่เหลือขอร้องให้เขาไม่ต้องโผล่มาให้เห็นที่กรุงโรมอีก ในระหว่างการตรวจสอบนั้นทั้งโมลินอสและเปโตรซซีพินิจพิเคราะห์กัน และหนังสือทั้งหลายของพวกเขาถูกอนุมัติอีก และคำตอบเหล่านั้นซึ่งพวกคณะเยสุอิตได้เขียนมาก็ถูกตำหนิว่าเป็นเรื่องเหลวไหล

การวางตัวของเปโตรซซีในวาระนี้ก็ได้รับคำชมอย่างมากจนมันไม่เพียงเพิ่มความน่าเชื่อถือของอุดมการณ์นั้น แต่รายได้ของเขาเองด้วย เพราะในไม่ช้าเขาได้รับการแต่งตั้งให้เป็นบิชอปแห่งเจซิส ซึ่งเป็นคำประกาศใหม่ที่

ออกโดยพระสันตะปาปาในการเข้าข้างพวกเขา หนังสือหลายเล่มของพวกเขาได้รับความเชื่อถือมากกว่าแต่ก่อน วิธีการของพวกเขาถูกปฏิบัติตามมากขึ้น และความแปลกใหม่ของมัน พร้อมกับความเห็นชอบอันใหม่ที่ได้รับหลังจากถูกกล่าวหาอย่างรุนแรงขนาดนั้นโดยเหล่าพระคณะเยสุอิต ทั้งหมดมีส่วนช่วยเพิ่มความน่าเชื่อถือ และเพิ่มจำนวนคนในคณะนั้นด้วย

พฤติกรรมของคุณพ่อเปโตรชซีในยศศักดิ์ใหม่ของตนช่วยเพิ่มชื่อเสียงของเขาอย่างมหาศาล จนเหล่าศัตรูของเขาไม่ยินดีที่จะรบกวนเขาต่อไปอีก และแน่ทีเดียว งานเขียนต่าง ๆ ของเขามีเหตุให้ถูกวิจารณ์น้อยกว่างานเขียนของโมลินอสเสียอีก ข้อความบางตอนในงานเขียนของฝ่ายหลังไม่ได้ถูกแสดงออกอย่างระมัดระวังมากนัก แต่เปิดช่องให้มีข้อยกเว้นหลายอย่างแก่ข้อความเหล่านั้น ขณะที่ในทางกลับกัน เปโตรชซีอธิบายตัวเองอย่างถ่องแท้มากเสียจนสามารถจัดข้อโต้แย้งเหล่านั้นที่ถูกยกสำหรับบางส่วนของจดหมายของเขาได้อย่างง่ายดาย

ชื่อเสียงอันยอดเยี่ยมที่โมลินอสและเปโตรชซีได้รับเปิดโอกาสให้พวกเงียบ (Quietists) เพิ่มจำนวนขึ้นทุกวัน ทุกคนที่ถูกมองว่าเคร่งครัดอย่างจริงจัง หรืออย่างน้อยก็ได้ชื่อเสียงเช่นนั้น ถูกนับว่าอยู่ในคนกลุ่มนี้ หากคนเหล่านี้ถูกสังเกตเห็นว่าเริ่มเข้มงวดมากขึ้นในชีวิตของพวกเขาและการเฝ้าภาวนาทางจิต ก็ดูเหมือนว่าพวกเขามีการปฏิบัติตัวที่ร้อนรนน้อยลงในส่วนภายนอกทั้งหลายแห่งพิธีการของศาสนจักร พวกเขาไม่ร้อนรนมากนักที่พิธีมิสซา และไม่จริงจังมากนักที่จะขอให้สวดมิสซาให้มิตรสหายของตน และพวกเขาไม่ค่อยมาสารภาพบาปหรือร่วมขบวนแห่ต่าง ๆ ด้วย

แม้ว่าหนังสือของโมลินอสได้รับความเห็นชอบใหม่จากศาลศาสนาจนเหล่าศัตรูของเขาทำอะไรเขาไม่ได้ แต่คนเหล่านั้นก็ยังเกลียดเขาเข้ากระดูกดำอยู่ในใจ และมุ่งมั่นที่จะทำลายเขาให้ได้ พวกเขาแย่งว่าเขามีแผนการชั่วร้าย และว่าในใจของเขาเขาเป็นศัตรูต่อศาสนาคริสต์เถียน: ว่าภายใต้ฉากหน้าของการระดมผู้คนให้สวดภาวนาอย่างลุ่มลึก เขามีเจตนาที่จะลบล้างไปจากความคิดของพวกเขาความรู้สึกเกี่ยวกับสิ่งลึกลับเหล่านั้นแห่งคริสตศาสนา และเพราะว่าเขาเป็นชาวสเปน พวกเขาจึงใส่ความว่าเขาสืบเชื้อสายมาจากพวกยิวหรือพวกมุสลิม และว่าเขาอาจสืบทอดมาในโลหิตของเขา หรือในการศึกษาแรก ๆ ของเขา บางเมล็ดพันธุ์แห่งศาสนาเหล่านั้นซึ่งเขาได้บ่มเพาะมาอย่างมีศิลปะและความกระตือรือร้น การใส่ร้ายอันหลังนี้ได้รับความเชื่อถือเพียงเล็กน้อยที่กรุงโรม แม้ว่ากันว่ามีการส่งคำสั่งออกไปให้ตรวจสอบการจดทะเบียนของสถานที่แห่งนั้นที่โมลินอสได้รับบัพติศมา

เมื่อโมลินอสพบว่าตัวเองถูกโจมตีอย่างหนัก และมีคนจ้องอาฆาตอย่างไม่ลดละ เขาจึงระมัดระวังอย่างมากที่จะขัดขวางไม่ให้การใส่ความเหล่านี้ได้รับความเชื่อถือ เขาเขียนบทความชิ้นหนึ่ง ชื่อเรื่องว่า “การร่วมสนิทบ่อยครั้งและทุกวัน” ซึ่งได้รับความเห็นชอบจากผู้ที่มีความรู้ที่สุดในหมู่พระของโรมเช่นกัน บทความนี้ได้รับการตีพิมพ์พร้อมกับคู่มือทำทางฝ่ายวิญญาณของเขา ในปี 1675 และในบทนำของมันเขาประกาศว่าเขาไม่ได้เขียนมันโดยมีจุดประสงค์ใด ๆ เลยที่จะเอาตัวไปยุ่งเกี่ยวกับข้อพิพาท แต่ว่าเขาเขียนมันโดยได้รับความช่วยเหลืออย่างจริงจังที่สุดจากผู้ที่น่าเลื่อมใสหลายคน

พวกพระคณะเยสุอิต ซึ่งล้มเหลวในความพยายามของพวกเขาที่จะบดขยี้อำนาจของโมลินอสในกรุงโรม ส่ง

เรื่องไปยังศาลของฝรั่งเศส เมื่อในเวลาอันสั้น พวกเขาประสบความสำเร็จมากเสียจนมีคำสั่งหนึ่งส่งมายังพระคาร์ดินัลเดสตรีส ซึ่งบัญชาเขาให้ฟ้องร้องเอาผิดโมลินอสอย่างรุนแรงที่สุด พระคาร์ดินัลรูปนี้ แม้ว่าจะผูกพันอย่างแน่นแฟ้นกับโมลินอส ตัดสินใจที่จะเสียสละทุกสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในมิตรภาพเพื่อเห็นแก่เจตจำนงแห่งนายของตน อย่างไรก็ตาม เมื่อพบว่าไม่มีเหตุเพียงพอที่จะฟ้องร้องกล่าวโทษอีกฝ่ายได้ เขาจึงคิดที่จะจัดหาข้อบกพร่องนั่นเอง เขาจึงไปหาเหล่าเจ้าหน้าที่ศาลศาสนา และแจ้งพวกเขาเกี่ยวกับรายละเอียดหลายประการ ซึ่งไม่เพียงเกี่ยวข้องกับโมลินอส แต่เกี่ยวกับเปโตรูซซีด้วย ซึ่งทั้งคู่ พร้อมกับมิตรสหายหลายคนของพวกเขา ถูกนำตัวมาขึ้นศาลศาสนาพร้อมกัน

เมื่อพวกเขาถูกนำตัวมาอยู่ต่อหน้าเหล่าเจ้าหน้าที่โตสวน (ซึ่งเป็นช่วงเริ่มต้นปี 1684) เปโตรูซซีตอบคำถามเหล่านั้นที่เกี่ยวข้องกับเขาด้วยวิจรรณญาณและความสุขุมมากเสียจนเขาถูกปล่อยตัวในไม่ช้า และแม้ว่าการโตสวนโมลินอสกินเวลานานกว่ามาก คนทั่วไปก็คาดหมายว่าเขาจะถูกปล่อยตัวเช่นกัน แต่หาเป็นเช่นนั้นไม่ แม้ว่าเหล่าผู้โตสวนยังไม่มีข้อกล่าวโทษใด ๆ ที่ยุติธรรมเพื่อปรักปรำเขา พวกเขาก็ยังพยายามที่จะทำให้เขามีความผิดเรื่องการสอนนอกรีตให้ได้ ตอนแรกพวกเขาคัดค้านต่อการที่เขาเขียนจดหมายโต้ตอบในหลายส่วนของยุโรป แต่ในข้อหานี้ เขาได้รับการยกฟ้อง เพราะว่าเรื่องของการเขียนจดหมายโต้ตอบนั้นไม่อาจถูกนับว่าเป็นอาชญากรรมได้ จากนั้นพวกเขาหันไปพูดถึงเรื่องเอกสารต้องสงสัยบางฉบับซึ่งถูกพบในห้องของเขา แต่โมลินอสอธิบายอย่างชัดเจนถึงความหมายของเอกสารเหล่านั้นจนไม่มีทางใช้พวกมันมากล่าวโทษเขาได้ ในที่สุด พระคาร์ดินัลเดสตรีส หลังจากแสดงคำสั่งที่ตนได้รับจากกษัตริย์แห่งฝรั่งเศสให้ฟ้องร้องโมลินอส ก็กล่าวว่าตนสามารถพิสูจน์ได้เกินความจำเป็นเพื่อทำให้พวกเขาเชื่อได้ว่าเขามีความผิดข้อหานอกรีต เพื่อจะทำเช่นนี้ เขาบิดเบือนความหมายของข้อความบางตอนในหนังสือและเอกสารหลายฉบับของโมลินอส และเล่าเหตุการณ์เท็จที่น่าตกใจหลายเรื่องเกี่ยวกับนักโทษผู้นี้ เขายอมรับว่าเขาเคยใช้ชีวิตกับอีกฝ่ายภายใต้ภาพลักษณ์แห่งมิตรภาพ แต่นั่นก็เพียงเพื่อที่จะเปิดโปงหลักการและเจตนาต่าง ๆ ของอีกฝ่ายเท่านั้น: ว่าเขาได้พบว่าหลักการและเจตนาเหล่านั้นมีลักษณะที่เลวร้าย และว่าผลลัพธ์ที่น่าอันตรายหลายอย่างอาจเกิดขึ้นตามมา แต่เพื่อที่จะทำให้เกิดการค้นพบแบบครบถ้วน เขาได้ยอมเห็นคล้อยกับหลายสิ่ง ซึ่งในใจของเขาแล้ว เขาชิงชัง และว่าโดยวิธีการเหล่านี้ เขาได้เห็นลึกในความลับเหล่านั้นของโมลินอส แต่ตั้งใจว่าจะไม่ให้ผิดสังเกต จนกว่าจะสบโอกาสที่จะบดขยี้โมลินอสและเหล่าผู้ติดตามของเขา

เพราะพยานหลักฐานของเดสตรีส โมลินอสจึงถูกศาลศาสนากักตัวอย่างใกล้ชิด ซึ่งเขาอยู่ต่อที่นั่นชั่วระยะเวลาหนึ่ง ในระหว่างนั้นทุกอย่างก็เงียบสงบดี และเหล่าผู้ติดตามของเขาปฏิบัติตามวิธีการของตนได้โดยไม่ถูกขัดจังหวะ แต่อยู่ดี ๆ พวกคณะเยสุอิตก็มุ่งมั่นที่จะถอนรากถอนโคนพวกเขา และพายุนั้นกระหน่ำด้วยความเกลียดชังแบบเข้ากระดูกดำที่สุด

ท่านเคาท์เวสปีนีอานีและภรรยาของท่าน ดอนเปาโล รอซซี ผู้ฟังคำสารภาพต่อเจ้าชายบอร์เกส และบางคนในครอบครัวของเขา พร้อมกับอีกหลายคน (ทั้งหมดเจ็ดสิบคน) ถูกจับมาขึ้นศาลศาสนา ซึ่งหลายคนในพวกเขาได้รับความนับถืออย่างสูงในเรื่องการเรียนรู้และศรัทธาของพวกเขา ข้อกล่าวหาที่กล่าวโทษพระรูปนี้ก็คือ การที่

พวกเขาละเลยในการกล่าวตามหนังสือสวด และพวกที่เหลือถูกกล่าวหาว่าไปร่วมศีลมหาสนิทโดยไม่ได้ไปสารภาพบาปก่อน ว่ากันว่าพวกเขาละเลยส่วนที่เป็นภายนอกทั้งหมดของศาสนา และถวายตัวให้กับการอยู่สันโดษและการอธิษฐานภายใน

ท่านเคาเตสเวสปีเนียนีแสดงตัวด้วยท่าทางที่พิเศษมาก ๆ ในการถูกไต่สวนของเธอต่อหน้าเหล่าผู้ไต่สวน เธอกล่าวว่าเธอไม่เคยเปิดเผยวิธีการของเธอในการภาวนาแก่มนุษย์คนใดเลยนอกจากผู้ฟังคำสารภาพของเธอ และว่ามันเป็นไปได้เลยที่พวกเขาจะทราบเรื่องนั้นหากเขาไม่เปิดเผยความลับนั้น ดังนั้นจึงถึงเวลาแล้วที่จะต้องเลิกไปสารภาพ หากพวกพระใช้ประโยชน์จากมัน เพื่อจะค้นพบความคิดที่อยู่ลับมากที่สุดซึ่งถูกสารภาพแก่พวกเขา และว่าสำหรับอนาคต เธอจะทำการสารภาพของเธอต่อพระเจ้าเท่านั้น

จากคำพูดที่กล่าวหาญนี้ และเสียงอีกทีที่ดังขึ้นเนื่องมาจากสถานการณ์ของท่านเคาเตสผู้นี้ เหล่าผู้ไต่สวนจึงคิดว่าเป็นการรอบคอบที่สุดที่จะปล่อยทั้งตัวเธอและสามีของเธอไป เกรงว่าผู้คนอาจเดือดดาล และสิ่งที่เธอกกล่าวอาจลดทอนความน่าเชื่อถือของการสารภาพ ดังนั้นคนทั้งสองจึงได้รับการปล่อยตัวไป แต่จะต้องมาปรากฏตัวเมื่อใดก็ตามที่พวกเขาถูกเรียก

นอกเหนือจากคนเหล่านั้นที่ถูกกล่าวถึงไปแล้ว ความเกลียดชังของพวกเยสุอิตที่มีต่อพวกเงียบ (Quietists) รุนแรงขนาดนั้น จนภายในระยะเวลาเดือนเดียว คนกว่าสองร้อยคนถูกเรียกให้มาขึ้นศาลศาสนา และวิธีการภาวนานั้นซึ่งได้แพร่ไปในอิตาลีในฐานะเป็นวิธีที่สูงส่งที่สุดที่มนุษย์เดินดินจะไปถึงได้ ถูกถือว่าเป็นคำสอนนอกรีต และเหล่าผู้สนับสนุนหลักของวิธีการภาวนานี้ก็ถูกกักขังในคุกใต้ดินที่น้ำเวทนาที่สุด

หากเป็นไปได้ เพื่อที่จะถอนรากถอนโคนแนวคิดของพวกเงียบ เหล่าผู้ไต่สวนส่งจดหมายเวียนฉบับหนึ่งไปยังพระคาร์ดินัลซีโบ ในฐานะหัวหน้าผู้รับใช้ เพื่อจะแจกจ่ายมันไปทั่วอิตาลี จดหมายนี้ถูกส่งไปถึงพระราชอาณัติทุกคน แจ้งพวกเขาว่าแม้โรงเรียนและภราดรภาพหลายแห่งได้ถูกสถาปนาในหลายส่วนของอิตาลี หากมีใครบางคนภายใต้การเสแสร้งว่านำพาผู้คนเข้าสู่ทางเหล่านั้นของพระวิญญูญาณ และไปสู่การอธิษฐานแห่งความเงียบ ปลุกฝังในพวกเขาคำสอนนอกรีตที่น่าสะอิดสะเอียนหลายอย่าง ก็มีคำสั่งอันเข้มงวดให้ทำลายสมาคมเหล่านั้นทั้งหมด และให้ผู้นำทางฝ่ายวิญญูญาณเข้าไปเหยียบย่ำในเส้นทางทั้งหลายที่รู้จักอยู่แล้ว และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ให้ระวังที่จะไม่ยอมให้คนแบบนั้นมากำกับดูแลสำนักแม่ชีทั้งหลายเลย มีการออกคำสั่งต่าง ๆ เช่นกันให้ใช้ความยุติธรรมต่อผู้คนที่เหล่านั้นที่ถูกพบว่ามีความผิดในคำสอนผิดที่นำสะอิดสะเอียนเหล่านี้

หลังจากเรื่องนี้ มีการตรวจสอบอย่างเข้มงวดในสำนักแม่ชีทุกแห่งของโรม เมื่อเหล่าผู้อำนวยการและเหล่าผู้ฟังคำสารภาพของพวกเขาถูกค้นพบว่ามีส่วนร่วมในวิธีการใหม่นี้ มีการพบว่าพวกคาร์เมลไลท์ พวกแม่ชีแห่งการปฏิสนธิ และคนเหล่านั้นของสำนักแม่ชีอีกหลายแห่ง ทั้งหมดล้วนทุ่มเทให้กับการอธิษฐานและการใคร่ครวญ และว่าแทนที่สร้อยลูกประคำของพวกเขา และการสวดภาวนาอื่น ๆ ต่อเหล่านั้นบุญ หรือรูปจำลองต่าง ๆ พวกเขากลับใช้เวลาตามลำพัง และบ่อยครั้งในการอธิษฐานทางจิต และเมื่อพวกเขาถูกถามว่าทำไมพวกเขาถึงเลิกใช้สร้อยลูกประคำของตนและรูปแบบโบราณทั้งหลายของตน คำตอบของพวกเขาก็คือว่าเหล่าผู้อำนวยการของพวกเขาได้

แนะนำให้พวกเขาทำเช่นนั้น ข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องนี้ถูกมอบให้แก่ศาลศาสนา พวกเขาส่งคำสั่งมาว่าหนังสือทุกเล่มที่
ถูกเขียนในแนวเดียวกันกับหนังสือของโมลิโนสและเปโตรุซซีจะต้องถูกยึดไปจากพวกเขา และพวกเขาต้องกลับมาสู่
รูปแบบเดิมของตนในการสวดภาวนา

จดหมายเวียนฉบับนั้นซึ่งถูกส่งถึงพระคาร์ดินัลซีบี ก่อให้เกิดผลกระทบเพียงเล็กน้อย เพราะว่าบิชอปชาว
อิตาลีส่วนใหญ่ขึ้นขอวิธีการของโมลิโนส มีการตั้งใจไว้ว่าจดหมายฉบับนี้ รวมถึงคำสั่งอื่น ๆ ทั้งหมดจากเหล่า
ผู้ใต้สวน ต้องถูกเก็บไว้เป็นความลับ แต่ไม่ว่าพวกเขาจะระวังมากขนาดไหน มีการคัดลอกจดหมายฉบับนี้ และแจก
จ่ายมันไปในเมืองสำคัญ ๆ ส่วนใหญ่ในอิตาลี นี่สร้างความไม่สบายใจอย่างมากให้แก่เหล่าผู้ใต้สวน ผู้ซึ่งใช้ทุกวิธี
การที่พวกเขาจะทำได้เพื่อปิดบังวิถีปฏิบัติของพวกเขาให้พ้นจากการรู้เห็นของโลก พวกเขาโทษพระคาร์ดินัลรูปนั้น
และกล่าวหาเขาว่าเป็นต้นเหตุของเรื่องนี้ แต่เขาตอกกลับพวกเขาไป และเลขานุการของเขาโทษว่าเป็นความผิด
ของทั้งสองฝ่าย

ในระหว่างธุรกรรมเหล่านี้ โมลิโนสทนทุกข์กับการหลู่เกียรติยิ่งนักจากเหล่าเจ้าหน้าที่ของศาลศาสนา และ
การปลอมโยนเดียวที่เขาได้รับบางครั้งก็มาจากการเย้ยหยันของคุณพ่อเปโตรุซซี

แม้เขาเคยใช้ชีวิตในชื่อเสียงที่โด่งดังที่สุดในกรุงโรมมาหลายปีแล้ว บัดนี้เขาก็เป็นที่รังเกียจมากพอ ๆ กับที่
เขาเคยได้รับความชื่นชม ถูกคนทั่วไปมองว่าเป็นผู้นอกกรีตที่เลวร้ายที่สุดคนหนึ่ง

เหล่าผู้ติดตามส่วนใหญ่ของโมลิโนส ซึ่งเคยถูกจับให้ขึ้นศาลศาสนา เมื่อบอกเลิกวิธีการของเขาแล้ว ก็ถูก
ปล่อยตัวไป แต่ชะตากรรมที่สาหัสยิ่งกว่ารอคอยโมลิโนส ผู้นำของพวกเขา

หลังจากนอนคุกอยู่เป็นเวลานาน ในที่สุดเขาก็ถูกนำตัวไปอยู่ต่อหน้าเหล่าผู้ใต้สวนอีกเพื่อจะตอบหลาย
ข้อหาที่ปรักปรำเขาจากงานเขียนต่าง ๆ ของเขา ทันทีที่เขาปรากฏตัวในศาล โศตรวนเส้นหนึ่งก็ถูกคล้องรอบตัว
ของเขา และเทียนโซอยู่ในมือของเขา เมื่อพระสองรูปอ่านข้อหาเหล่านั้นออกเสียงดัง โมลิโนสตอบแต่ละข้อหาด้วย
ความมั่นคงและความแน่วแน่มาก และแม้ข้อโต้แย้งต่าง ๆ ของเขาเอาชนะพลังของทุกคน เขาก็ยังถูกพบว่า
มีความผิดเรื่องสอนนกรีต และถูกปรับโทษให้จำคุกตลอดชีวิต

เมื่อเขาออกจากศาล มีพระรูปหนึ่งเดินเข้ามาหาเขา ผู้ซึ่งมีความเคารพต่อเขาอย่างมาก เมื่อเขาไปถึงที่คุก
เขาก็เข้าห้องขังที่ถูกจัดไว้สำหรับการคุมขังของเขาด้วยความสงบนิ่งยิ่งนัก และขณะกล่าวอำลาพระรูปนั้น เขาก็
เรียกพระรูปนั้นว่า: “ลาก่อนนะ คุณพ่อ เราจะเจอกันอีกที่วันพิพากษา และเมื่อนั้นมันจะปรากฏว่าความจริงอยู่
ฝ่ายไหน อยู่ฝ่ายของข้า หรืออยู่ฝ่ายของท่าน”

ในระหว่างการถูกคุมขัง เขาถูกทรมานหลายหนในลักษณะที่โหดเหี้ยมที่สุด จนกระทั่งในที่สุด ความรุนแรง
ของการลงโทษเหล่านั้นมีชัยต่อพลังกำลังของเขา และทำให้การมีอยู่ของเขาสิ้นสุดลง

ความตายของโมลิโนสสร้างความหวาดกลัวให้กับเหล่าผู้ติดตามของเขาอย่างมากจนพวกเขาส่วนใหญ่บอก
เลิกวิธีการของเขาในไม่ช้า และเพราะความปากบั่นของพวกเขาเยสุอิต แนวคิดพวกเจียบจึงถูกถอนรากถอนโคนจน
หมดสิ้นไปทั่วประเทศนั้น

บทที่ 7

บันทึกเกี่ยวกับชีวิตและการถูกข่มเหงของจอห์น วิกคิลิฟ

มันคงจะไม่เหมาะสมที่จะอุทิศเพียงไม่กี่หน้ากระดาษของผลงานชิ้นนี้ให้กับรายละเอียดย่อ ๆ เกี่ยวกับชีวิตของชายบางคนเหล่านั้นที่ก้าวออกมาข้างหน้าเป็นพวกแรก โดยไม่คำนึงถึงอำนาจอันถืออิทธิซึ่งขัดขวางการปฏิรูปทุกอย่าง เพื่อจะยับยั้งช่วงเวลาแห่งความเสื่อมทรามของพระสันตะปาปา และเพื่อจะประทับตราหลักคำสอนอันบริสุทธิ์เหล่านั้นแห่งชาวประเสริฐด้วยโลหิตของพวกเขา ในท่ามกลางคนเหล่านี้ เกรทบริเตนได้รับเกียรติในการเป็นผู้นำ และเป็นผู้แรกที่ชำระไว้ซึ่งอิสรภาพนั้นในการพิพาททางศาสนาซึ่งทำให้ยุโรปตกตะลึง และแสดงให้เห็นว่าเสรีภาพทางการเมืองและทางศาสนาเป็นการเติบโตของเกาะที่ได้รับความโปรดปรานนั้นมากพอ ๆ กัน ในท่ามกลางบุคคลที่โดดเด่นเหล่านี้คือ

จอห์น วิกคิลิฟ

นักปฏิรูปชื่อก้องผู้นี้ ซึ่งถูกขนานนามว่าเป็น “ดาวประจำรุ่งแห่งยุคปฏิรูป” เกิดประมาณปี 1324 ในรัชกาลของเอ็ดเวิร์ดที่ 2 เราไม่มีบันทึกแน่ชัดเกี่ยวกับชาติพันธุ์ของเขา พ่อแม่ของเขาซึ่งปรารถนาให้เขารับใช้คริสตจักร ส่งเขาไปเรียนที่ควีนส์ คอลเลจ, เมืองอ็อกซ์ฟอร์ด ซึ่งประมาณช่วงนั้นถูกก่อตั้งโดยโรเบิร์ต อีเกิลส์ฟีลด์ ผู้ฟังคำสั่งร่ำขอของพระนางฟิลิปปี แต่เมื่อไม่พบกับข้อได้เปรียบต่าง ๆ ของการศึกษาในสถาบันที่เพิ่งถูกก่อตั้งซึ่งเขาคาดหวังไว้ เขาจึงย้ายไปเรียนที่เมอร์ตัน คอลเลจ ซึ่ง ณ เวลานั้นถูกถือว่าเป็นสถาบันที่ใฝ่เรียนมากที่สุดแห่งหนึ่งในยุโรป

สิ่งแรกที่ทำให้เขาเริ่มเป็นที่รู้จักในหมู่สาธารณชน คือการที่เขากล่าวปกป้องมหาวิทยาลัยแห่งนั้นให้พ้นจากพวกพระที่ขบถขอทาน ผู้ซึ่งประมาณเวลานี้ ตั้งแต่การตั้งรกรากของพวกเขาในอ็อกซ์ฟอร์ดในปี 1230 ก็เป็นเพื่อนบ้านที่ก่อความรำคาญเรื่อยมาต่อมหาวิทยาลัยแห่งนี้ มีการทะเลาะเบาะแว้งกันตลอด พวกพระซึ่งอุทธรณ์ไปยังพระสันตะปาปา พวกนักศึกษาก็อุทธรณ์ต่อผู้มีอำนาจฝ่ายพลเมือง และบางครั้งฝ่ายหนึ่งชนะ และบางครั้งอีกฝ่ายก็ชนะ พวกพระเริ่มชื่นชอบมาก ๆ แล้วกับความเชื่อที่ว่าพระคริสต์ก็เคยเป็นขอทานธรรมดา ๆ คนหนึ่ง ว่าเหล่าสาวกของพระองค์ก็เป็นพวกขอทานเช่นกัน และว่าการขอทานเป็นสิ่งที่ถูกตั้งขึ้นโดยชาวประเสริฐ พวกพระเผยแพร่หลักคำสอนนี้จากธรรมาสน์และที่ใดก็ตามที่พวกเขาเข้าถึงได้

วิกคิลิฟมองพวกพระที่เคร่งศาสนาเหล่านี้อย่างเหยียดหยามมานานเพราะความเกียจคร้านแห่งชีวิตของพวกเขา และบัดนี้ก็มีโอกาสเหมาะแล้วที่จะเปิดโปงพวกเขา เขาตีพิมพ์บทความชิ้นหนึ่งที่ต่อต้านการขอทานทั้ง ๆ ที่มีร่างกายปกติดี ซึ่งในบทความนั้นเขาโจมตีพวกพระ และพิสูจน์ว่าพวกเขาไม่เพียงเป็นที่ครหาต่อศาสนา แต่ยังเป็นที่ครหาต่อสังคมมนุษย์ด้วย มหาวิทยาลัยแห่งนั้นเริ่มที่จะมองเขาว่าเป็นหนึ่งในเหล่าผู้ชนะเลิศคนแรก ๆ ของพวกเขา และในไม่ช้าเขาก็ถูกเลื่อนขั้นให้เป็นระดับอาจารย์ของบาลีโอล คอลเลจ

ประมาณเวลานี้ อาร์คิซอโปสิทอปได้ก่อตั้งแคนเทอเบอร์รี่ ฮอลล์ ในเมืองอ็อกซ์ฟอร์ด ซึ่งเป็นที่ ๆ เขาได้สถาปนาผู้ดูแลคนหนึ่งที่กับนักศึกษาสิบเอ็ดคน อาร์คิซอโปสิทอปได้เลือกวิคคิลิฟให้มารับตำแหน่งผู้ดูแลนี้ แต่เมื่อเขาเสียชีวิต เขาก็ถูกแทนที่โดยผู้สืบทอดของเขา สตีเฟน แลงแฮม บิชอปแห่งเอลิ เพราะมีความไม่เป็นธรรมอย่างชัดเจนในกิจการนี้ วิคคิลิฟจึงอุทธรณ์ไปยังพระสันตะปาปา ผู้ซึ่งบอกปิดเขาด้วยสาเหตุดังต่อไปนี้: เอ็ดเวิร์ดที่ 3 ซึ่งขณะนั้นเป็นกษัตริย์แห่งประเทศอังกฤษ ได้ถอนตัวจากการส่งบรรณาการแล้ว ซึ่งตั้งแต่สมัยของกษัตริย์จอห์นเคยถูกส่งมาตลอดให้แก่พระสันตะปาปา พระสันตะปาปาเดือดดาลมาก เอ็ดเวิร์ดเรียกประชุมสภา สภานั้นลงมติว่ากษัตริย์จอห์นเคยทำสิ่งที่ผิดกฎหมาย และเคยสละทิ้งสิทธิ์ของประชาชนชาตินั้น และแนะนำกษัตริย์ไม่ให้ยอมจำนนไม่ว่าจะเกิดผลลัพท์ใดก็ตามมาบ้างก็ตาม

ตอนนี้พระรูปนี้เริ่มที่จะเขียนอวยยศพระสันตะปาปาแล้ว และพระที่มีความรู้รูปหนึ่งได้ตีพิมพ์บทความหนึ่งที่กล่าวหาและนำเชื่อถือ ซึ่งมีผู้สนับสนุนมากมาย วิคคิลิฟ ซึ่งรำคาญที่ได้เห็นว่าอุดมการณ์ที่แยงขนาดนั้นได้รับการแก้ต่างดีเหลือเกิน จึงคัดค้านพระรูปนั้น และทำเช่นนั้นในแบบที่ซ้ำของมากเสียจนเขาต้องให้การรับผิดชอบแล้ว ทางโรมเริ่มดำเนินการฟ้องร้องกล่าวโทษเขาทันที และไม่มีใครสงสัยเลยว่าการที่เขาต่อต้านพระสันตะปาปา ณ ช่วงเวลาวิกฤตเช่นนั้น เป็นสาเหตุที่แท้จริงของการที่เขาไม่เหมาะที่จะอยู่ที่โรมอีกต่อไป

ต่อมาภายหลังวิคคิลิฟได้รับเลือกให้เป็นประธานคณะอาจารย์ด้านศาสนศาสตร์: และบัดนี้เชื่อมั่นเต็มที่แล้วเกี่ยวกับคำสอนผิดเหล่านั้นของคริสตจักรโรม และความต่ำช้าของเหล่าผู้แทนในอารามของมัน เขาจึงมุ่งมั่นที่จะเปิดโปงคนเหล่านั้น ในการบรรยายในที่สาธารณะเขาโจมตีความต่ำช้าของคนเหล่านั้นและคัดค้านความโง่เขลาหลายอย่างของพวกเขา เขาแฉการกระทำผิดหลายเรื่องซึ่งถูกปกคลุมด้วยความมืดแห่งการเชื่อถือโศกลาง ตอนแรกเขาเริ่มต้นคลี่คลายความมึนงงหลายอย่างของสามัญชน และเดินหน้าต่อแบบค่อยเป็นค่อยไป พร้อมกับการอธิบายเรื่องทางอภิปรัชญาของยุคสมัยนั้น เขาปนความคิดเห็นหลายอย่างในทางศาสนศาสตร์ซึ่งเห็นได้ชัดว่าเป็นของใหม่ การยึดอำนาจของศาลแห่งโรมเป็นหัวข้อโปรดอย่างหนึ่ง เกี่ยวกับเรื่องนี้เขาขยายความด้วยความเฉียบคมทุกประการของการโต้แย้ง ซึ่งเชื่อมเข้ากับการยกเหตุผลแบบมีตรรกะ ในไม่ช้านี้ทำให้เขาถูกเอ็ดตะโรจากพวกสงฆ์ ซึ่งพร้อมกับอาร์คิซอโปแห่งแคนเทอร์เบอร์รี่ ปลดเขาออกจากตำแหน่งของเขา

ณ เวลานี้การบริการกิจการทั้งหลายอยู่ในมือของท่านดยุคแห่งแลงคาสเตอร์ ซึ่งเป็นที่รู้จักดีในชื่อจอห์นแห่งกอนท์ เจ้าชายผู้ที่มีความเชื่อแบบอิสระมาก ๆ เกี่ยวกับศาสนา และตั้งตัวเป็นศัตรูกับพวกพระ การบังคับขู่เข็ญของศาลแห่งโรมเริ่มกลายเป็นภาระหนัก เขาจึงตั้งใจที่จะส่งบิชอปแห่งบังกอร์และวิคคิลิฟไปโต้แย้งการทำผิดเหล่านี้ และเป็นที่ยกเลิกกันว่าพระสันตะปาปาจะไม่ได้รับผลประโยชน์ใด ๆ ที่เป็นของคริสตจักรแห่งอังกฤษอีกต่อไป ในขณะนี้ ความคิดที่ช่างสังเกตของวิคคิลิฟเจาะลึกเข้าไปในธรรมนูญและนโยบายของโรม และเขากลับมาอย่างแข็งแกร่งมากกว่าแต่ก่อนโดยมุ่งมั่นที่จะเปิดโปงความโลภโมโหสันและความมักใหญ่ใฝ่สูงของมัน

หลังจากได้ตำแหน่งแต่ก่อนของตนกลับคืนมา ในการบรรยายต่าง ๆ ของเขา เขาประณามพระสันตะปาปาอย่างรุนแรง-การอวดดีของเขา--ความผิดพลาดไม่ได้ของเขา--ความเย่อหยิ่งของเขา--ความละโมภของ

เขา--และความเป็นทราซาย์ของเขา เขาเป็นผู้แรกที่ตั้งชื่อให้พระสันตะปาปาว่าปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ ต่อจากพระสันตะปาปา เขาก็จะหันไปเล่นงานความอสังการ ความหุหุหุ และการประประดาของพวกบิชอป และเปรียบเทียบพวกเขากับความเรียบง่ายของพวกผู้ดูแลคริสตจักรสมัยแรก ๆ การเชื่อถือโอโซกลางของพวกเขาและการหลอกลวงต่าง ๆ เป็นหัวข้อที่เขาบรรยายด้วยความคิดอันมีพลังและความแม่นยำเชิงตรรกะ

จากการอุปถัมภ์ของท่านดยุคแห่งแลงคาสเตอร์ วิคคลิฟได้รับตำแหน่งพระที่มีรายได้ดี แต่เขาตั้งตัวในเขตศาสนาของเขาได้ไม่ทันไร พวกศัตรูของเขาและพวกบิชอปก็เริ่มฟ้องร้องเขาอีกด้วยความดุดันครั้งใหม่ ท่านดยุคแห่งแลงคาสเตอร์เป็นเพื่อนของเขาในการฟ้องร้องครั้งนี้ และเพราะมีเขาและมีลอร์ดเพอร์ซี คือท่านเอิร์ลมาร์แชลแห่งประเทศอังกฤษอยู่ด้วย เขาจึงสร้างความตะลึงพรึงเพริดยิ่งนักในการไต่สวนครั้งนี้ จนทั้งหมดจบลงในความอลหม่าน

หลังการสวรรคตของเอ็ดเวิร์ดที่ 3 หลานชายของเขาริชาร์ดที่ 3 ก็สืบราชบัลลังก์ ในวัยสิบเอ็ดปี ท่านดยุคแห่งแลงคาสเตอร์เมื่อไม่ได้รับตำแหน่งผู้ครองร่วมแต่ผู้เดียวตามที่ตนได้คาดหมายไว้ อำนาจของเขาก็เริ่มเสื่อมถอยและเหล่าศัตรูของวิคคลิฟ ซึ่งฉวยโอกาสจากสภาวะการณ์นี้ จึงเริ่มกล่าวหาเขาในเรื่องเดิม ๆ อีก ด้วยเหตุนี้จึงมีราชโองการให้เรื่องถูกส่งมาโดยพระสันตะปาปาถึงกษัตริย์และบิชอปบางรูป แต่กษัตริย์และประชาชนเหล่านั้นแสดงท่าทีเหยียดหยามยิ่งนักต่อการดำเนินการที่โอหังของพระสันตะปาปา และฝ่ายแรก ณ เวลานั้นก็อยากได้เงินมาขัดขวางการรุกรานที่คาดไว้ของพวกฝรั่งเศส จึงเสนอที่จะใช้เงินก้อนโต ซึ่งถูกเก็บรวบรวมมาสำหรับการใช้งานของพระสันตะปาปา เพื่อจุดประสงค์นั้น คำถามนั้นถูกส่งไปเพื่อขอการตัดสินใจของวิคคลิฟ อย่างไรก็ตาม พวกบิชอปซึ่งได้รับการสนับสนุนโดยสิทธิอำนาจของพระสันตะปาปา ยินกรานที่จะนำตัววิคคลิฟมาไต่สวน และอันที่จริงเขาก็กำลังโดนตรวจสอบอยู่ที่แลมเบธ เมื่อเพราะพฤติกรรมที่ก่อจลาจลของประชาชนที่อยู่ภายนอก และตกตะลึงกับคำบัญชาของเซอร์ลูอิส คลิฟฟอร์ด สุภาพบุรุษคนหนึ่งของศาลนั้น ที่สั่งว่าพวกเขาไม่ควรดำเนินการต่อไปสู่การรับโทษที่แน่ชัดใด ๆ พวกเขาจึงเลิกการไต่สวนนั้นโดยมีคำสั่งห้ามไม่ให้วิคคลิฟเทศนาหลักคำสอนเหล่านั้นซึ่งสร้างความรำคาญให้แก่พระสันตะปาปา แต่นักปฏิรูปของเราก็หัวเราะเยาะให้กับคำสั่งนี้ และเดินเท้าเปล่าไปทั่วในชุดเสื้อยาวสักหลาด เทศนาอย่างดุเดือดยิ่งกว่าแต่ก่อน

ในปี 1378 มีการชิงชัยเกิดขึ้นระหว่างพระสันตะปาปาสองรูป นั่นคือ เออร์บันที่ 6 และเคลเมนต์ที่ 7 ผู้เป็นพระสันตะปาปาโดยชอบ กับผู้รักษาการแทนที่แท้จริงของพระเจ้า นี่เป็นช่วงเวลาเหมาะสำหรับการแสดงพรสวรรค์ต่าง ๆ ของวิคคลิฟ: ในเวลาไม่นานเขาเขียนใบปลิวฉบับหนึ่งที่ต่อต้านพระสันตะปาปา ซึ่งผู้คนทุกเพศทุกวัยชอบอ่านกันมาก

พอใกล้สิ้นปีนั้น วิคคลิฟก็ล้มป่วยด้วยความผิดปกติที่รุนแรง ซึ่งกลัวกันว่าอาจทำให้ถึงขั้นเสียชีวิต พวกพระที่ขอบขาทาน ซึ่งมาพร้อมกับพลเมืองสี่คนที่โดดเด่นที่สุดของเมืองอ็อกซ์ฟอร์ด ได้รับอนุญาตให้มาที่ห้องนอนของเขา และอ้อนวอนเขาให้ถอนคำพูด เพื่อเห็นแก่จิตวิญญาณของเขา เรื่องมีขอบเหล่านั้นที่เขาเคยให้ร้ายเกี่ยวกับคณะของพวกเขา วิคคลิฟซึ่งประหลาดใจกับข่าวสารที่ชิงชังนั้น ยันตัวขึ้นนั่งบนที่นอนของเขา และพร้อมกับสีหน้า

ที่จริงจึงตอบกลับไปว่า “ข้าจะไม่ตาย แต่จะมีชีวิตอยู่เพื่อประกาศถึงการกระทำที่ชั่วร้ายเหล่านั้นของพวกพระ”

เมื่อวิคคิลิฟฟื้นตัว เขาก็เริ่มต้นทำงานที่สำคัญที่สุดอย่างหนึ่ง นั่นคือการแปลพระคัมภีร์เป็นภาษาอังกฤษ ก่อนที่ผลงานชิ้นนี้ปรากฏ เขาได้ตีพิมพ์ใบปลิวฉบับหนึ่ง ซึ่งในนั้นเขาแสดงให้เห็นถึงความจำเป็นของการมีพระคัมภีร์ฉบับภาษาอังกฤษ ความกระตือรือร้นของพวกบิชอปที่จะยับยั้งพระคัมภีร์ช่วยเพิ่มยอดขายของมันเป็นอย่างมหาศาล และคนทั้งหลายที่ไม่สามารถหาซื้อเป็นเล่ม ๆ ได้ ก็ไปคัดลอกจากข่าวประเสริฐหรือจดหมายฝากบางฉบับต่อมาภายหลัง เมื่อพวกโลลลาร์ดเพิ่มจำนวนขึ้น และเปลวไฟถูกจุดให้ลุก มันก็เป็นวิธีปฏิบัติปกติในการผูกไว้รอบคอของผู้นอกรีตที่ถูกปรับโทษเศษกระดาษเช่นนั้นที่เขียนชื่อพระคัมภีร์ตามที่ถูกพบเจอในครอบครองของเขา ซึ่งปกติแล้วถูกเผาไปพร้อมกับตัวเขา

ทันทีหลังจากทำงานชิ้นนี้เสร็จสิ้น วิคคิลิฟก็เริ่มไปไกลกว่าเดิมอีกก้าว และส่งผลต่อหลักคำสอนเรื่องการเปลี่ยนแปลงสารัตถะ ความคิดเห็นที่แปลกประหลาดนี้ได้ถูกคิดค้นขึ้นโดยปาสเชด รัตเบิร์ก และถูกรับรองด้วยความกล้าอันน่าอัศจรรย์ วิคคิลิฟในคำบรรยายของเขาต่อหน้ามหาวิทยาลัยอ็อกซ์ฟอร์ดในปี 1381 โจมตีหลักคำสอนนี้ และตีพิมพ์บทความหนึ่งเกี่ยวกับหัวข้อนี้ ดร. บาร์ตัน ณ เวลานั้นเป็นรองอธิการบดีของอ็อกซ์ฟอร์ด เรียกบรรดาประมุขของมหาวิทยาลัยมาประชุมกัน ประณามหลักคำสอนต่าง ๆ ของวิคคิลิฟว่านอกรีต และขู่ผู้แต่งหนังสือเหล่านั้นว่าจะถูกขับออกจากศาสนา ตอนนี่วิคคิลิฟไม่สามารถได้รับการสนับสนุนจากท่านดยุคแห่งแลงคาสเตอร์แล้ว และเมื่อถูกเรียกให้ไปปรากฏตัวต่อหน้าอดีตคู่ปรับของเขา วิลเลียม คอร์ทเนีย ซึ่งตอนนี้ถูกตั้งให้เป็นอาร์คบิชอปแห่งแคนเทอร์เบอรีแล้ว เขาจึงเข้าลี้ภัยอยู่ภายใต้คำขอที่ว่า ในฐานะสมาชิกคนหนึ่งของมหาวิทยาลัย เขาได้รับการละเว้นจากอำนาจไต่สวนของบิชอป คำขอนี้ถูกยอมรับ เพราะมหาวิทยาลัยแห่งนี้มุ่งมั่นที่จะสนับสนุนสมาชิกของพวกเขา

ศาลนั้นมาพบกันตามเวลาที่กำหนดไว้ โดยมุ่งมั่นที่จะนั่งตัดสินเกี่ยวกับความคิดเห็นต่าง ๆ ของเขา และพวกเขาประณามบางความเห็นว่าเป็นความพลั้งผิด และบางความเห็นเป็นคำสอนนอกรีต การตีพิมพ์เกี่ยวกับหัวข้อนี้ถูกตอบในทันทีโดยวิคคิลิฟ ผู้ซึ่งกลายเป็นเป้าหมายของความอาฆาตอันมุ่งมั่นของอาร์คบิชอปผู้นั้นแล้ว กษัตริย์ซึ่งถูกชักชวนโดยอาร์คบิชอปผู้นั้น พระราชทานใบอนุญาตให้จำคุกผู้สอนคำสอนนอกรีต แต่เหล่าสมาชิกสภาล่างขอให้กษัตริย์เพิกถอนคำสั่งนี้เพราะผิดกฎหมาย อย่างไรก็ตาม อาร์คบิชอปผู้นั้น ได้รับจดหมายหลายฉบับจากกษัตริย์ ซึ่งสั่งการประมุขแห่งมหาวิทยาลัยอ็อกซ์ฟอร์ดให้สืบค้นคำสอนนอกรีตและหนังสือทั้งหมดที่ถูกตีพิมพ์โดยวิคคิลิฟ เพราะคำสั่งนั้น มหาวิทยาลัยแห่งนี้จึงกลายเป็นฉากหลังของความโกลาหล วิคคิลิฟถูกคิดว่าหลบฉากไปจากพายุนั้นแล้ว เข้าไปอยู่ในพื้นที่ที่คลุมเครือของอาณาจักรนั้น อย่างไรก็ตาม เมล็ดพันธุ์เหล่านั้นได้ถูกหว่านไป และความคิดเห็นทั้งหลายของวิคคิลิฟก็แพร่หลายอย่างมากจนว่ากันว่าถ้าคุณเจอคนสองคนบนถนน คุณก็อาจแน่ใจได้ว่าคนหนึ่งเป็นพวกโลลลาร์ด ณ ช่วงเวลานี้ ข้อพิพาทระหว่างพระสันตะปาปาทั้งสององค์นั้นยังดำเนินต่อไป เออร์บันตีพิมพ์ราชโองการหนึ่ง ซึ่งในนั้นเขาร้องขออย่างจริงจังให้ทุกคนที่ยังเห็นแก่ศาสนา ให้ออกมาแสดงตัวเพื่อเห็นแก่อุดมการณ์ของมัน และให้ถืออาวุธต่อสู้ศเลเมนต์และเหล่าผู้ติดตามของเขาเพื่อปกป้องตำแหน่ง

สันตะปาปา

สงครามหนึ่ง ซึ่งนามของศาสนาถูกทำให้แพศยาอย่างต่ำช้า ปลุกเร้าความหาญกล้าของวิกคิลิฟ แม้ในวัยชราของเขา เขาหิบบปากกาของตนขึ้นมาอีกหน และเขียนต่อต้านสงครามนั้นด้วยความเผ็ดร้อนที่สุด เขาโต้แย้งกับสันตะปาปาในท่าทีที่อัสระมาก ๆ และถามอีกฝ่ายด้วยใจกล้าว่า: ‘เขากล้าดียังไงถึงทำให้สัญลักษณ์ของพระคริสต์บนกางเขนนั่น (ซึ่งเป็นสัญลักษณ์แห่งสันติสุข ความเมตตา และความรัก) มาเป็นธงชัยเพื่อนำเราไปเช่นฆ่าคริสเตียนด้วยกัน เพราะความรักที่มีต่อพระปลอมสองรูป และเพื่อกดขี่เหล่าคริสเตียนแยะเสียกว่าที่พระคริสต์และเหล่าอัครทูตของพระองค์เคยถูกกดขี่โดยพวกยิวเสียอีก?’ เขากล่าวว่า ‘เมื่อไรหนอที่พระที่เยอหยิ่งรูปนั้นแห่งโรมจะอนุญาตให้มนุษย์ชาติดำเนินชีวิตในสันติสุขและความรัก เหมือนที่ตอนนี้อยู่กันอยู่ต่อสู้อย่างกันและกัน?’

งานเขียนที่รุนแรงชิ้นนี้ทำให้เออร์บันผูกใจเจ็บต่อเขา และอาจทำให้เขาประสบความยากลำบากมากกว่าที่เขาเคยประสบมาก่อน แต่โดยพระคุณพระเจ้าเขาได้รับการช่วยให้พ้นจากเงื้อมมือของคนเหล่านั้น เขาป่วยเป็นอัมพาต และแม้ว่าเขาจะมีชีวิตอยู่ต่อไปได้สักระยะ มันก็เป็นในแบบที่ว่าเหล่าศัตรูของเขามองเขาว่าเป็นคนที่พวกเขาไม่ควรผูกใจเจ็บด้วยแล้ว

วิกคิลิฟซึ่งกลับมาภายในเวลาอันสั้น ไม่ว่าจะจากการถูกเนรเทศของเขา หรือจากสถานที่แห่งอื่นที่เขาไปซ่อนตัว ได้กลับมายังเขตศาสนาของเขาที่ลัตเตอร์เวิร์ธ ที่ซึ่งเขาเป็นบาทหลวง และที่นั่น ค่อย ๆ ไปจากชีวิตที่ตายได้นี้ กลับในสันติสุขในองค์พระผู้เป็นเจ้า ในปลายปี 1384 ณ วันซิลเวสเตอร์ ดูเหมือนว่าเขาอายุยืนทีเดียวก่อนที่เขาจากไป “และว่าสิ่งเดิมนั้นทำให้เขาพอใจในวัยชราของเขา ซึ่งเคยทำให้เขาพอใจสมัยยังหนุ่ม”

วิกคิลิฟมีเหตุบางประการที่จะต้องขอบคุณพวกเขา ที่พวกเขาอย่างน้อยก็ไว้ชีวิตเขาจนกระทั่งเขาตาย และยังให้เขาได้หยุดพักนานพอหลังจากเขาตายไปแล้ว ได้หยุดพักนานสี่สิบเอ็ดปีในหลุมศพของเขาก่อนที่พวกเขาขุดเขาขึ้นมาจากหลุม และเปลี่ยนเขาจากดินให้กลายเป็นเถ้าธุลี ซึ่งเถ้าธุลีนั้นพวกเขายังเอาไปโยนลงในแม่น้ำด้วย และตั้งนั้นเขาจึงถูกเปลี่ยนให้กลายเป็นสามธาตุ นั่นคือ ดิน ไฟ และน้ำ โดยคิดว่าเมื่อทำเช่นนี้แล้วพวกเขาจะสามารถกำจัดทั้งชื่อและหลักคำสอนของวิกคิลิฟได้ตลอดกาล ไม่ต่างกับนักกับตัวอย่างของพวกฟาริสีสมัยโบราณกับเหล่าอัครวินแห่งหลุมศพ ผู้ซึ่งเมื่อพวกเขานำองค์พระผู้เป็นเจ้าไปที่หลุมศพแล้ว คิดที่จะรับประกันว่าพระองค์จะไม่มีทางเป็นขึ้นมาได้อีก แต่คนเหล่านี้และคนอื่น ๆ ทุกคนต้องทราบเพราะไม่มีคำปรึกษาใดต่อสู้องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ จึงไม่มีทางปิดกั้นความจริงได้ แต่มันจะผุดขึ้นมาและออกมาจากพงคลีและเถ้าธุลี เหมือนที่ได้ปรากฏชัดเจนในชายผู้นี้แล้ว เพราะแม้ว่าพวกเขาขุดศพของเขาขึ้นมา เผากระดูกของเขา และเอาเถ้าธุลีของเขาไปถ่วงน้ำ ทว่าพระวณะของพระเจ้าและความจริงแห่งหลักคำสอนของเขา พร้อมกับผลและความสำเร็จของเขา พวกเขาไม่สามารถเผาได้

บทที่ 8

บันทึกเกี่ยวกับการข่มเหงในโบฮีเมียภายใต้สันตะปาปา

เหล่าบิชอปของโรมซึ่งได้ยึดอำนาจเหนือคริสตจักรหลายแห่งแล้ว ใช้ความรุนแรงมากเป็นพิเศษต่อชาวโบฮีเมีย ซึ่งเปิดโอกาสให้พวกเขาส่งผู้รับใช้สองคนและพี่น้องฆราวาสสี่คนไปที่โรม ในปี 977 เพื่อที่จะได้รับการแก้ไขจากสันตะปาปา หลังจากความล่าช้าอยู่บ้าง พวกเขาก็ได้รับตามคำขอ และเรื่องทุกข้อใจของพวกเขาได้รับการแก้ไขสองสิ่งโดยเฉพาะที่พวกเขาได้รับอนุญาตให้กระทำได้ นั่นคือ ที่จะจัดการประชุมนมัสการในภาษาของพวกเขาเอง และที่จะให้ถ้วยดื่มแก่ฆราวาสในพิธีศีลมหาสนิท

อย่างไรก็ตาม ข้อพิพาทเหล่านี้ปะทุขึ้นอีก สันตะปาปาคัดต่อ ๆ มาใช้อำนาจของพวกเขาเพื่อบังคับความคิดของชาวโบฮีเมีย และฝ่ายหลังด้วยความกล้าหาญยิ่งนัก มุ่งมั่นที่จะรักษาไว้ซึ่งเสรีภาพทางศาสนาของพวกเขา

ในปี ค.ศ. 1375 มิตรที่กระตือรือร้นบางคนของชาวประเสริฐได้ขอร้องไปยังชาร์ลส์ กษัตริย์แห่งโบฮีเมีย ให้เรียกประชุมสมการวมหลายคริสตจักร เพื่อจะไต่สวนเกี่ยวกับการทำผิดต่าง ๆ ที่ได้คืบคลานเข้ามาในคริสตจักร และเพื่อที่จะทำให้เกิดการปฏิรูปแบบเต็มที่และถาวร กษัตริย์ซึ่งไม่รู้ว่าจะดำเนินการต่ออย่างไรดี ส่งไปถามสันตะปาปาว่าควรทำอย่างไรดี แต่สันตะปาปาเตือนตลึงนักรบกับกิจธุระนี้จนคำตอบกลับเดียวของเขาก็คือ “จงลงโทษพวกนอกรีตที่จบบังคับและหยาบช้ำเหล่านั้นอย่างรุนแรง” กษัตริย์จึงเนรเทศทุกคนที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการยื่นเรื่องนั้น และเพื่อเอาใจสันตะปาปา จึงออกข้อบังคับเพิ่มเติมอีกหลายข้อเพื่อเหนี่ยวรั้งเสรีภาพทางศาสนาของประชาชน

อย่างไรก็ตาม พวกเหยื่อของการข่มเหง ไม่ได้มีจำนวนมากขนาดนั้นในโบฮีเมีย จนกระทั่งหลังจากการเผาจอห์น ฮัสส์และเจอร์มแห่งปราก นักปฏิรูปคนสำคัญทั้งสองนี้ถูกปรับโทษและถูกประหารชีวิตตามการยุบของสันตะปาปาและเหล่าผู้แทนทูตของเขา ดังที่ผู้อ่านจะได้เห็นจากการอ่านเรื่องย่อเกี่ยวกับชีวิตของพวกเขา

การข่มเหงจอห์น ฮัสส์

จอห์น ฮัสส์เกิดที่ฮุสเซนนิทซ์ หมู่บ้านแห่งหนึ่งในโบฮีเมีย ประมาณปี 1380 พ่อแม่ของเขาให้การศึกษาที่ดีที่สุดแก่เขาเท่าที่สภาวะการณ์ของพวกเขาจะอำนวยได้ และหลังจากได้รับความรู้มากพอสมควรเกี่ยวกับเรื่องคลาสสิกที่โรงเรียนเอกชนแห่งหนึ่ง เขาก็ย้ายไปยังมหาวิทยาลัยแห่งปราก ที่ซึ่งในไม่ช้าเขาพิสูจน์ให้เห็นชัดเจนถึงพลังทางความคิดของเขา และโดดเด่นในด้านความขยันของเขาและการศึกษาหาความรู้

ในปี 1398 ฮัสส์เริ่มศึกษาชั้นปริญญาตรีในด้านศาสนศาสตร์ และต่อมาได้รับเลือกให้เป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักรเบธเลเฮม ในกรุงปราก และเป็นคณบดีและอธิการบดีของมหาวิทยาลัยนั้น ในตำแหน่งเหล่านี้เขาปฏิบัติ

หน้าที่ของตนด้วยความสัจย์ซื่อยิ่งนัก และต่อมาเริ่มแสดงความโดดเด่นยิ่งนักในการเทศนาของเขา ซึ่งสอดคล้องกับหลักคำสอนเหล่านั้นของวิคคิลิฟ จนเขาไม่น่าจะรอดพ้นการสังเตของสันตะปาปาและเหล่าผู้ติดตามของฝ่ายหลังไปได้ ซึ่งเขาตีเตียนด้วยความหยาบกระด้างไม่น้อยเลย

นักปฏิรูปชาวอังกฤษ วิคคิลิฟ ได้จุดไฟแห่งการปฏิรูปให้ติดแล้ว จนมันเริ่มส่องแสงไปยังมุมที่มีมืดที่สุดเหล่านั้นของอำนาจสันตะปาปาและความโหดเขลา หลักคำสอนต่าง ๆ ของเขาแพร่เข้าไปในโบฮีเมีย และมีผู้คนมากมายให้การต้อนรับอย่างดี แต่ไม่มากเป็นพิเศษเท่ากับจอห์น ฮัสส์ และเพื่อนผู้กระตือรือร้นของเขาและสหายผู้ร่วมพลีชีพ เจโรมแห่งปราก

อาร์คบิชอปแห่งปราก เมื่อพบว่าเหล่านักปฏิรูปเพิ่มจำนวนขึ้นทุกวัน ได้ออกคำสั่งให้ปราบปรามการเผยแพร่ต่อไปของงานเขียนเหล่านั้นของวิคคิลิฟ: แต่สิ่งผลแตกต่างไปจากที่เขาคาดไว้มากทีเดียว เพราะมันกระตุ้นเหล่ามิตรแห่งหลักคำสอนเหล่านั้นให้มีความกระตือรือร้นมากขึ้น และแทบจะทั้งมหาวิทยาลัยนั้นรวมใจกันเผยแพร่หลักคำสอนเหล่านั้น

เพราะผูกพันอย่างแน่นแฟ้นกับหลักคำสอนเหล่านั้นของวิคคิลิฟ ฮัสส์จึงคัดค้านคำสั่งของอาร์คบิชอป ผู้ซึ่งอย่างไรก็ตามสุดท้ายแล้วได้รับราชโองการมาจากสันตะปาปา ซึ่งมอบอำนาจให้เขาที่จะขัดขวางการตีพิมพ์หลักคำสอนเหล่านั้นของวิคคิลิฟในเขตปกครองของเขา โดยอาศัยอำนาจแห่งราชโองการนี้ อาร์คบิชอปผู้นี้จึงประณามงานเขียนเหล่านั้นของวิคคิลิฟ: เขายังดำเนินการต่อสู้กับอาจารย์สัคนเช่นกัน ผู้ไม่ยอมส่งมอบหนังสือเหล่านั้นของวิคคิลิฟ และห้ามพวกเขา ไม่ว่าพวกเขาจะมีอิทธิพลมากขนาดไหน ไม่ให้เทศนาแก่ชุมชนมุขมนใดทั้งสิ้น ดร. ฮัสส์พร้อมกับสมาชิกคนอื่น ๆ บางคนของมหาวิทยาลัยนั้น ประท้วงต่อต้านการดำเนินการเหล่านี้ และเข้าสู่การอุทธรณ์จากคำตัดสินนั้นของอาร์คบิชอป

เมื่อเรื่องนี้ทราบไปถึงสันตะปาปา เขาก็มอบอำนาจให้แก่พระคาร์ดินัลโคลอนนา เพื่อสั่งจอห์น ฮัสส์ให้มาปรากฏตัวที่ศาลแห่งโรมด้วยตัวเอง เพื่อตอบข้อกล่าวหาเหล่านั้นที่เขาถูกปรักปรำ เรื่องการเทศนาทั้งคำสอนผิดและคำสอนนอกรีตทั้งหลาย ดร. ฮัสส์ปรารถนาที่จะขอตัวที่จะไม่ไปปรากฏตัวด้วยตัวเอง และได้รับความโปรดปรานยิ่งนักในโบฮีเมีย จนกษัตริย์วินเซสเลาส์ ราซินี เจ้าขุนมูลนาย และมหาวิทยาลัยนั้น ขอร้องสันตะปาปาที่เขาจะไม่ต้องไปปรากฏตัวเช่นนั้น และที่สันตะปาปาจะไม่ปล่อยให้อาณาจักรแห่งโบฮีเมียตกอยู่ภายใต้การถูกกล่าวหาว่านอกรีต แต่อนุญาตให้พวกเขาได้ประกาศข่าวประเสริฐอย่างอิสระในสถานที่นั้มีศาลหลายแห่งของพวกเขา

ผู้แทนสามคนปรากฏตัวแทนดร. ฮัสส์ ต่อหน้าพระคาร์ดินัลโคลอนนา พวกเขาพยายามแก้ตัวให้การไม่มาของเขา และกล่าวว่าพวกเขาพร้อมที่จะตอบในฐานะตัวแทนของเขา แต่พระคาร์ดินัลนั้นประกาศว่าฮัสส์เป็นคนดื้อรั้น และจึงขับเขาออกจากศาสนา ผู้แทนเหล่านั้นอุทธรณ์ต่อสันตะปาปา และแต่งตั้งพระคาร์ดินัลสี่รูปให้ตรวจสอบขึ้นตอนนี้: ผู้รับมอบอำนาจเหล่านี้ยืนยันคำตัดสินก่อนหน้า และขยายการขับออกจากศาสนานั้นไม่เพียงไปถึงฮัสส์ แต่ไปถึงเพื่อน ๆ และเหล่าผู้ติดตามของเขาทุกคน

จากคำตัดสินที่ไม่เป็นธรรมนี้ ฮัสส์อุทธรณ์ต่อสภาหนึ่งในอนาคต แต่ก็ไม่เป็นผล และแม้คำตัดสินจะรุนแรงขนาดนั้น และจึงเป็นการขับออกจากคริสตจักรของเขาในปราก เขาจึงถอยไปยังฮุสเซนนิทซ์ ซึ่งเป็นเมืองเกิดของเขา ซึ่งเป็นที่ ๆ เขาป่าวประกาศหลักคำสอนใหม่ของเขาต่อไป ทั้งจากธรรมาสน์และด้วยปากกา

จดหมายเหล่านั้นซึ่งเขาเขียน ณ เวลานั้นมีมากมาย และเขารวบรวมบทความหนึ่งซึ่งในนั้นเขาเขียนว่าการอ่านหนังสือเหล่านั้นของพวกโปรเตสแตนต์ไม่ใช่เรื่องต้องห้ามอย่างเด็ดขาด เขาเขียนแก้ต่างให้หนังสือของวิกคิลิฟเกี่ยวกับตรีเอกานุภาพ และประกาศด้วยใจกล้าต่อต้านความชั่วเหล่านั้นของสันตะปาปา เหล่าพระคาร์ดินัล และพวกนักบวช แห่งยุคสมัยที่เลวทรามเหล่านั้น เขาเขียนหนังสืออีกหลายเล่มเช่นกัน ซึ่งทุกเล่มถูกเขียนด้วยพลละกำลังแห่งการโต้แย้งที่ช่วยเผยแพร่หลักคำสอนต่าง ๆ ของเขาได้อย่างง่ายดาย

ในเดือนพฤศจิกายน ปี 1414 มีการประชุมสภาที่คอนสแตนซ์ ในประเทศเยอรมนี โดยแสวงว่ามีจุดประสงค์เดียวที่จะตัดสินข้อพิพาทที่ค้างค้ำอยู่ระหว่างสามคนที่ต่อสู้เพื่อสันตะปาปา แต่แรงจูงใจที่แท้จริงก็คือ เพื่อบดขยี้ความก้าวหน้าของการปฏิรูปนั้น

จอห์น ฮัสส์ถูกเรียกให้ไปปรากฏตัวที่การประชุมสภานี้ และเพื่อให้กำลังใจเขา องค์จักรพรรดิส่งคนมารับประกันความปลอดภัยให้เขา: ความสุภาพ และถึงขั้นความเคารพยำเกรงเลยด้วยซ้ำ ที่ฮัสส์ได้พบระหว่างการเดินทางของเขาเป็นสิ่งที่เกินจินตนาการ ถนนคนเดินเหล่านั้น และบางครั้งบนถนนที่มีพาทณะเลยด้วย มีผู้คนยืนอยู่เรียงราย ซึ่งความเคารพมากกว่าความอยากรู้อยากเห็นได้นำพวกเขามารวมตัวกัน

เขาถูกต้อนรับเข้าสู่เมืองนั้นด้วยเสียงไชโยโห่ร้องใหญ่โต และอาจกล่าวได้ว่าเขาผ่านเข้าไปในประเทศเยอรมนีอย่างมีชัยชนะก็ว่าได้ เขาอดไม่ได้ที่จะแสดงออกถึงความประหลาดใจของเขากับการปฏิบัติที่เขาได้รับ: “ข้าพเจ้าคิดในตอนนั้น (เขากล่าวไว้) ว่าข้าพเจ้าเป็นผู้ถูกขับไล่ออกไปแล้ว บัดนี้ข้าพเจ้าเห็นว่าเหล่ามิตรที่แย่มากที่สุดของข้าพเจ้าอยู่ในโบฮีเมีย”

ทันทีที่ฮัสส์มาถึงที่คอนสแตนซ์ เขาก็หาที่พักที่ในสวนที่อยู่ห่างไกลแห่งหนึ่งของเมืองนั้น ช่วงสั้น ๆ หลังจากเขามาถึง คนหนึ่งชื่อสติเฟิน พาเลทซ์ ได้มาหาเขา ซึ่งได้รับการว่าจ้างโดยพระที่ปรากเพื่อจัดการเรื่องการฟ้องร้องเอาผิดเขา พาเลทซ์ในเวลาต่อมาถูกร่วมวงโดยไมเคิล เดอ แคลสซีส ในส่วนของศาลแห่งโรม สองคนนี้ประกาศตัวว่าเป็นผู้กล่าวหาเขา และร่างข้อหาหลายอย่างปรักปรำเขา ซึ่งพวกเขาเสนอต่อสันตะปาปาและเหล่าบิชอปแห่งการประชุมสภานั้น

เมื่อทราบกันว่าเขาอยู่ในเมืองนั้น เขาก็ถูกจับกุมทันที และนำตัวเป็นนักโทษไปยังห้องหนึ่งในวัง การฝ่าฝืนกฎหมายและความยุติธรรมสามัญนี้ถูกสังเกตมากเป็นพิเศษโดยเพื่อนคนหนึ่งของฮัสส์ ผู้ซึ่งขอสิทธิในการผ่านแห่งจักรวรรดิ แต่สันตะปาปาตอบกลับไปว่าตนไม่เคยให้สิทธิในการผ่านใด ๆ และตนไม่ถูกผูกมัดโดยอำนาจของจักรพรรดิด้วย

ขณะที่ฮัสส์ถูกขังอยู่ สภาได้ทำหน้าที่เป็นผู้ไต่สวน พวกเขาประณามหลักคำสอนเหล่านั้นของวิกคิลิฟ และถึงกับสั่งให้ชุดศพของเขาขึ้นมาเผาเป็นขี้เถ้า ซึ่งคำสั่งนั้นถูกปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด ในระหว่างนั้น เหล่าขุนนาง

แห่งโบฮีเมียและโปแลนด์ได้เสนอความเพื่อฮัสส์อย่างแข็งขัน และจนถึงตอนนี้สามารถขัดขวางไม่ให้เขาถูกปรับโทษ โดยไม่ได้เสนอความ ซึ่งคณะกรรมการธิการเหล่านั้นซึ่งถูกแต่งตั้งให้ไต่สวนเขามุ่งมั่นที่จะปรับโทษเขา

เมื่อเขาถูกนำตัวไปอยู่ต่อหน้าสภา ข้อหาเหล่านั้นที่ถูกนำมากล่าวโทษเขาก็ถูกอ่าน: พวกมันมีจำนวนมาก ถึงสี่สิบข้อหา และหลัก ๆ แล้วเกี่ยวข้องกับงานเขียนของเขา

คำตอบของจอห์น ฮัสส์มีดังนี้: “ข้าพเจ้าได้อุทธรณ์ต่อสันตะปาปา ผู้ซึ่งตายไปแล้ว และสาเหตุแห่งคดีของ ข้าพเจ้าก็ยังไม่ได้ ข้าพเจ้าได้อุทธรณ์เช่นกันต่อผู้สืบทอดของเขา จอห์นที่ 23: ซึ่งต่อหน้าเขาเมื่อผ่านไปสองปี พวกทนายของข้าพเจ้าไม่เรียกข้าพเจ้าให้ไปแก้ต่างคดีของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงได้อุทธรณ์ต่อพระคริสต์ผู้พิพากษาสูง องค์นั้น”

เมื่อจอห์น ฮัสส์กล่าวถ้อยคำเหล่านี้ เขาถูกถามว่าเขาได้รับการยกบาปจากสันตะปาปาแล้วหรือไม่? เขา ตอบว่า “ไม่” จากนั้นเขาถูกถามว่ามันถูกต้องหรือไม่ที่เขาได้อุทธรณ์ต่อพระคริสต์? ซึ่งจอห์น ฮัสส์ตอบว่า: “แท้จริงแล้ว ข้าพเจ้าขอยืนยันที่นี้ต่อหน้าพวกท่านทุกคน ว่าไม่มีการอุทธรณ์ใดที่ยุติธรรมและสมฤทธิ์ผลมากไปกว่าการอุทธรณ์ต่อพระคริสต์ เพราะว่าพระราชบัญญัติระบุไว้แล้ว ว่าการอุทธรณ์หาใช่อื่นใดไม่นอกจากว่าในกรณี ที่ถูกทำให้เจ็บช้ำหรือถูกกระทำผิดโดยผู้พิพากษาที่ด้อยกว่า จงวิงวอนและร้องขอความช่วยเหลือจากพระหัตถ์ของผู้พิพากษาองค์สูงกว่า ฉะนั้นใครเล่าเป็นผู้พิพากษาที่สูงกว่าพระคริสต์? ข้าพเจ้าขอถามว่า ใครเล่าสามารถรู้หรือพิพากษาเรื่องนี้ได้ยุติธรรมกว่า หรืออย่างสุจริตกว่า? เมื่อในพระองค์ไม่พบการหลอกลวงเลย และไม่มีใครหลอกลวงพระองค์ได้ด้วย หรือใครเล่าจะช่วยเหลือผู้ตกทุกข์ได้ยากและผู้ถูกกดขี่ได้ดีไปกว่าพระองค์?” ขณะที่จอห์น ฮัสส์ ซึ่งมีสีหน้าที่ยำเกรงพระเจ้าและมีสติดี กำลังพูดและประกาศถ้อยคำเหล่านั้น เขาก็ถูกตำว่าและถูกล้อเลียน โดยคนทั้งสภานั้น

ถ้อยคำที่เลิศจนเหล่านี้ถูกมองว่าเป็นคำพูดที่แสดงถึงการกบฏ และอาจทำให้เหล่าปรปักษ์ของเขาเดือดดาล ด้วยเหตุนี้ พวกบิชอปที่ถูกแต่งตั้งโดยสภานั้นจึงถอดชุดพระของเขาสวม ลดตำแหน่งเขา เอาหมวกกระดาษสวม ศีรษะของเขา ซึ่งบนหมวกนั้นมีภาพวาดของพวกปีศาจ พร้อมกับคำเขียนว่า “หัวใจของพวกนอกรีต” ซึ่งเมื่อเขา เห็น เขาก็กล่าวว่า “พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า เพราะเห็นแก่ข้าพเจ้า ได้ทรงสวมมงกุฎหนาม แล้วทำไมข้าพเจ้าถึงไม่ควรสวมมงกุฎเบาอันนี้เพื่อเห็นแก่พระองค์เล่า แม้ว่ามันจะน่าอับอายสักปานใด? แท้จริง ข้าพเจ้าจะยอมสวม และยอมสวมมันด้วยความเต็มใจ” เมื่อมันถูกสวมบนศีรษะของเขาแล้ว บิชอปผู้นั้นกล่าวว่า “บัดนี้พวกเราขอมอบจิตวิญญาณของท่านไว้กับมารร้าย” จอห์น ฮัสส์ ซึ่งแหงนตามองไปที่สวรรค์กล่าวว่า “แต่ข้า พระองค์ขอมอบไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ โอ พระเยซูคริสต์เจ้าข้า! จิตวิญญาณของข้าพระองค์ซึ่งพระองค์ทรงไถ่ไว้แล้ว”

เมื่อโศกเสี้นั้นถูกรัดไว้รอบตัวเขาที่เสานั้น เขากล่าวด้วยสีหน้ามีรอยยิ้มว่า “พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็น เจ้าของข้าพเจ้าเคยถูกมัดด้วยโซ่ตรวนที่แข็งแกร่งกว่านี้เพราะเห็นแก่ข้าพเจ้า และเหตุใดเล่าข้าพเจ้าจึงต้องละอายกับโซ่ ขันสนิมเส้นนี้?”

เมื่อพินถูกกองสุมจนถึงคอของเขา ท่านดยุคแห่งบาวาเรียก็เจ้าก็เจ้าการจนขอร้องเขาให้บอกเลิกความเชื่อของตน “ไม่ (ฮัสส์กล่าว) ข้าพเจ้าไม่เคยเทศนาหลักคำสอนใดที่ชักนำไปสู่ความชั่วร้าย และสิ่งที่ข้าพเจ้าเคยสอนด้วยริมฝีปากของข้าพเจ้า บัดนี้ข้าพเจ้าขอประทับตราด้วยโลหิตของข้าพเจ้า” จากนั้นเขากล่าวแก่เพชฌฆาตว่า “บัดนี้เจ้ากำลังจะเผาห่านตัวหนึ่ง (ฮัสส์บ่งบอกถึงห่านในภาษาโบฮีเมีย:) แต่ในหนึ่งร้อยปีเจ้าจะมีหงส์ตัวหนึ่งซึ่งเจ้าอย่างหรือต้มไม่ได้เลย” ถ้าเขากล่าวเป็นคำพยากรณ์ เขาก็น่าจะหมายถึงมาร์ติน ลูเธอร์ ผู้ซึ่งส่องแสงประมาณหนึ่งร้อยปีให้หลัง และผู้ซึ่งมีหงส์ตัวหนึ่งเป็นแขนของตน

เปลวไฟถูกจุดไปที่พินเหล่านั้นแล้วตอนนี้ เมื่อผู้พลีชีพของเราขับร้องเพลงนมัสการด้วยเสียงที่ดังและขึ้นบานมากเสียงจนมีคนเดียวได้ยินเขาแม้จะมีเสียงพินที่ใหม่ไฟและเสียงเอะอะของผู้คนมากมาย สุดท้ายเสียงของเขาถูกขัดจังหวะด้วยความร้อนแรงของเปลวเพลิง ซึ่งในไม่ช้าดับชีพของเขา

จากนั้นด้วยความขยันขันแข็ง โดยการรวบรวมเข้าไว้ด้วยกัน พวกเขาโยนขี้เถ้าเหล่านั้นลงในแม่น้ำไรน์ เพื่อที่จะไม่เหลือเศษของชายผู้นั้นบนแผ่นดินโลกเลย แต่ความทรงจำเกี่ยวกับตัวเขาไม่อาจถูกลบเลือนออกไปจากความคิดของผู้ตามทางพระเจ้า ไม่ว่าจะใช้ไฟ น้ำ หรือการทรมานในรูปแบบใดก็ตาม

การข่มเหงเจโรมแห่งปราก

นักปฏิรูปผู้นี้ ซึ่งเป็นเพื่อนร่วมทางของ ดร. ฮัสส์ และอาจกล่าวได้ว่าเป็นผู้ร่วมพลีชีพกับเขา เกิดที่กรุงปราก และรับการศึกษาในมหาวิทยาลัยปราก ซึ่งเป็นที่ ๆ เขาสร้างความโดดเด่นให้กับตัวเองอย่างมากเพราะความสามารถและการเรียนรู้ของเขา เขาได้ไปเยือนพระคริสตธรรมที่เปี่ยมความรู้อีกหลายแห่งในยุโรป โดยเฉพาะมหาวิทยาลัยแห่งปารีส, ไฮเดลเบิร์ก, โคโลญจ์ และอ็อกซ์ฟอร์ด ณ สถานที่อันหลังนี้เขาเริ่มทำความรู้จักกับผลงานต่าง ๆ ของวิคคิลิฟ และเพราะเป็นคนที่มีการประยุกต์ใช้แบบไม่ธรรมดา เขาได้แปลผลงานหลายชิ้นนั้นเป็นภาษาแม่ของเขาเอง และเหนียวแน่นยิ่งนักในการทำให้ตัวเองชำของภาษาอังกฤษ

พอลกลับไปปราก เขาก็ประกาศตัวว่าเป็นผู้ชื่นชอบวิคคิลิฟอย่างเปิดเผย และพบว่าหลักคำสอนต่าง ๆ ของวิคคิลิฟมีความคืบหน้าอย่างมหาศาลในโบฮีเมีย และว่าฮัสส์เป็นผู้ส่งเสริมหลักของหลักคำสอนเหล่านั้น เขาจึงกลายเป็นผู้ช่วยคนหนึ่งของฮัสส์ในงานใหญ่ของการปฏิรูปนั้น

วันที่สี่ มิถุนายน 1415 เจโรมไปถึงที่คอนสแตนซ์ ประมาณสามเดือนก่อนฮัสส์เสียชีวิต เขาเข้าเมืองอย่างลับ ๆ และเมื่อปรึกษากับผู้นำบางคนแห่งคณะของเขา ผู้ซึ่งเขาพบอยู่ที่นั่น เขาก็เริ่มเชื่ออย่างง่ายดายว่าเขาคงช่วยอะไรเพื่อน ๆ ของเขาไม่ได้

เมื่อพบว่าการมาถึงของเขาในคอนสแตนซ์เป็นที่ทราบทั่วกันแล้ว และว่าสถานนั้นเจตนาที่จะจับกุมเขา เขาจึงคิดว่าการหลบหน้าไปเป็นการดีที่สุด ด้วยเหตุนี้ วันถัดมาเขาจึงไปที่ไอเบอร์ลิง เมืองหนึ่งของจักรวรรดิ ห่างไปจากคอนสแตนซ์ประมาณหนึ่งไมล์ จากสถานที่แห่งนี้เขาเขียนไปถึงองค์จักรพรรดิ และเสนอว่าตนพร้อมที่จะ

ปรากฏตัวต่อหน้าสภา หากองค์จักรพรรดิจะให้สิทธิ์ในการผ่านแก่เขา แต่ข้อเสนอนี้ถูกปฏิเสธ จากนั้นเขาขอไปยังสภา แต่ได้รับคำตอบที่ไม่ดีไปกว่าที่ได้จากองค์จักรพรรดิเลย

หลังจากนี้ เขาตั้งหน้าที่จะกลับไปยังโบฮีเมีย เขาเตรียมพร้อมโดยนำใบรับรองฉบับหนึ่งติดตัวไปด้วย ซึ่งถูกลงนามโดยเจ้าขุนมูลนายของโบฮีเมียหลายคน ขณะนั้นที่คอนสแตนซ์ ซึ่งรับรองว่าเขาได้ใช้ทุกวิธีที่รอบคอบแล้วในอำนาจของเขาที่จะให้เขาได้เสนอความ

อย่างไรก็ตาม เจโรมก็หนีไม่พ้น เขาถูกจับที่เฮอร์ซอว์โดยเจ้าหน้าที่คนหนึ่งที่เป็นคนของท่านดยุคแห่งซัลท์สบัค ผู้ซึ่งแม้ไม่ได้รับมอบอำนาจให้กระทำการเช่นนั้น ก็ได้รับคำขอบคุณจากสภาอย่างไม่ต้องสงสัยสำหรับการบริการอันน่าพอใจเช่นนั้น

ท่านดยุคแห่งซัลท์สบัค เมื่อได้ตัวเจโรมมาอยู่ในมือแล้วตอนนี้ เขียนไปหาสภาเพื่อขอคำแนะนำว่าจะดำเนินการอย่างไรต่อไป สภาหลังจากแสดงการขอบคุณต่อท่านดยุคแล้ว ขอร้องเขาให้ส่งตัวนักโทษนั้นมาที่คอนสแตนซ์ทันที ขุนนางผู้ถูกเลือกมาพบกับเขาระหว่างทาง และนำตัวเขาเข้าเมือง โดยตัวเขาเองนั่งบนหลังม้า พร้อมกับข้าราชการหลายคน ผู้ซึ่งนำตัวเจโรมที่ถูกตีรวนไปโดยใช้โซ่ยาวเส้นหนึ่ง และทันทีที่เขาไปถึง เขาก็ถูกขังในคุกใต้ดินโสโครกแห่งหนึ่ง

เจโรมถูกปฏิบัติแทบจะในลักษณะเดียวกันกับที่ฮัสส์โดน เว้นแต่ว่าเขาถูกขังนานกว่า และถูกย้ายจากคุกแห่งหนึ่งไปยังอีกแห่ง สุดท้าย เมื่อถูกนำตัวไปอยู่ต่อหน้าสภา เขาก็ขอร้องที่จะเสนอความของตน และล้างมลทินให้ตัวเอง: ซึ่งเมื่อเขาถูกปฏิเสธ เขาก็ประกาศก้องดังต่อไปนี้:

“อะไรจะป่าเถื่อนขนาดนี้! ข้าพเจ้าถูกขังในคุกหลายแห่งมาสามร้อยสี่สิบวันแล้ว ไม่มีความทุกข์ระทมใด ไม่มีความขาดแคลนใด ที่ข้าพเจ้ายังไม่ได้พบเจอ พวกท่านยอมให้เหล่าศัตรูของข้าพเจ้ากล่าวหาข้าพเจ้าได้เต็มที่: พวกท่านไม่ยอมให้โอกาสข้าพเจ้าได้แก้ต่างเลยสักนิด พวกท่านไม่ยอมให้ข้าพเจ้าได้เตรียมตัวสำหรับการไต่สวนของข้าพเจ้าเลยสักชั่วโมง พวกท่านกลืนคำกล่าวหาปรักปรำข้าพเจ้าที่ดำมืดที่สุดลงไป พวกท่านกล่าวหาข้าพเจ้าว่าเป็นคนนอกกริต โดยไม่รู้จักหลักคำสอนของข้าพเจ้าเลย หว่าข้าพเจ้าเป็นศัตรูของความเชื่อนั้น ก่อนที่พวกท่านได้รู้ว่าข้าพเจ้าประกาศความเชื่อใด หว่าข้าพเจ้าเป็นผู้ข่มเหงพวกพระก่อนที่พวกท่านจะมีโอกาสได้เข้าใจความรู้สึกของข้าพเจ้าที่มีต่อหัวข้อนั้น พวกท่านเป็นสภาสามัญ: ในท่ามกลางพวกท่านคนทั้งโลกนี้สามารถสื่อสารได้เกี่ยวกับแรงโน้มถ่วง สติปัญญา และความศักดิ์สิทธิ์: แต่กระนั้นพวกท่านก็เป็นมนุษย์ และมนุษย์ก็ถูกหลอกง่ายโดยรูปลักษณะภายนอก ยิ่งพวกท่านมีอุปนิสัยเข้าข้างสติปัญญามากเท่าใด พวกท่านก็ยิ่งควรระมัดระวังที่จะไม่เบี่ยงเบนไปสู่ความโง่เขลา เหตุที่ข้าพเจ้าเสนอตอนนี้ไม่ใช่เหตุของข้าพเจ้าเอง: มันเป็นเหตุของมนุษย์ มันเป็นเหตุของพวกคริสเตียน มันเป็นเหตุหนึ่งซึ่งจะส่งผลต่อสิทธิ์เหล่านั้นของชนรุ่นหลัง ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับตัวข้าพเจ้าเองก็ตาม”

คำพูดนี้ไม่ได้ส่งผลน้อยแต่อย่างใด เจโรมต้องฟังการอ่านข้อกล่าวหา ซึ่งถูกลดให้อยู่ภายใต้หัวข้อดังต่อไปนี้: 1. ว่าเขาเป็นผู้ให้ร้ายต่อศักดิ์ศรีของสันตะปาปา 2. ผู้ขัดขวางสันตะปาปา 3. ศัตรูต่อเหล่าพระคาร์ดินัล 4. ผู้ข่มเหงเหล่าบิชอป 5. ผู้เกลียดชังศาสนาคริสเตียน

การไต่สวนของเจโรมมีขึ้นในวันที่สามหลังจากมีการตรวจสอบข้อกล่าวหาและเหล่าพยานของเขาที่สนับสนุนข้อหา นั้นนักโทษถูกเตรียมพร้อมสำหรับการแก้ต่างของตน ซึ่งดูเหมือนแทบจะเหลือเชื่อ เมื่อเราพิจารณาว่าเขาถูกขังอยู่ในคุกโสโครกหลายแห่งมาตลอดสามร้อยสี่สิบวัน ไม่ได้เจอแสงแดด และแทบจะอดตาย เพราะขาดสิ่งจำเป็นทั้งหลาย แต่จิตใจของเขาโอบนหนือข้อเสียเปรียบเหล่านี้ ซึ่งคนที่ใจฉลาดกลัวคงจะจมดิ่งไปได้พวกมันแล้ว และเขาไม่ขาดคำพูดที่ยกมาจากเหล่าบรรพบุรุษและผู้แต่งสมัยโบราณหลายคนด้วย แม้เขาไม่มีโอกาสเข้าถึงห้องสมุดชั้นดีที่สุดก็ตาม

บรรดาผู้ที่มีอิทธิมากที่สุดในที่ประชุมนั้นไม่เต็มใจที่จะฟังเขาแก้ต่าง เพราะรู้ว่าวาทะของเขาจะส่งผลอันใดต่อความคิดของผู้ที่มีอคติมากที่สุด อย่างไรก็ตาม สุดท้ายแล้ว คนส่วนใหญ่ก็ลงมติว่าเขาควรมีเสรีภาพในการแก้ต่างให้ตัวเอง ซึ่งเขาเริ่มต้นในโวหารที่น่าประทับใจจนหัวใจของผู้ที่แข็งกระด้างถูกมองว่าละลายไป และความคิดของผู้เชื่อถือโซครกลางดูเหมือนจะยอมรับลำแสงแห่งการฟ่องใจ เขาแสดงให้เห็นความแตกต่างอันน่าชื่นชมระหว่างหลักฐานที่ตั้งอยู่บนข้อเท็จจริง กับหลักฐานที่ถูกสนับสนุนโดยความอาฆาตและคำใส่ร้าย เขานำเสนอต่อหน้าที่ประชุมนั้นลักษณะชีวิตและการประพุดทั้งหมดของเขา เขาสังเกตเห็นว่าผู้คนที่ยิ่งใหญ่ที่สุดและบริสุทธิ์ที่สุดขึ้นชื่อว่าแยกแยะในประเด็นต่าง ๆ ที่เป็นการคาดเดา โดยมีเป้าหมายเพื่อที่จะแยกแยะความจริงออกมา มิใช่เพื่อที่จะปิดบังความจริงไว้ เขาแสดงการเหยียดหยามแบบน่านับถือต่อเหล่าศัตรูของเขาทุกคน ผู้ซึ่งอยากให้เขาบอกเลิกเหตุแห่งคุณธรรมและความจริง เขาเริ่มยกย่องฮัสส์อย่างสูง และประกาศว่าเขาพร้อมที่จะติดตามฮัสส์ไปในงานที่เปี่ยมสง่าราศีนั้นแห่งการพลีชีพ จากนั้นเขาพูดถึงหลักคำสอนเหล่านั้นที่แก้ต่างได้มากที่สุดของวิคคิลิฟ และสรุปโดยการตั้งข้อสังเกตว่าเขาไม่ได้มีเจตนาเลยที่จะนำเสนอสิ่งใดที่ขัดต่อสภาวะแห่งคริสตจักรของพระเจ้า ว่าเขาแค่ร้องเรียนต่อต้านการประพุดผิดของพวกสงฆ์ และว่าเขาอดไม่ได้ที่จะกล่าวว่า มันช่างเสื่อมเสียยิ่งนักที่ผู้เป็นบิดาของคริสตจักร ซึ่งเดิมที่ถูกเจตนาไว้เพื่อที่จะให้ความรักและเป็นพรแก่ทุกคน ต้องถูกขายเป็นโสเภณีให้แก่ความเยอหยิ่งแห่งดวงตา ในการกินเลี้ยง เครื่องทรงหรรษา และเรื่องน่าครหาอื่น ๆ ที่ทำความอับยศแก่ชื่อและการประกาศตัวแห่งคริสตศาสนา

เมื่อสิ้นสุดการไต่สวน เจโรมได้รับคำตัดสินเดียวกันกับที่เพื่อนร่วมชาติที่พลีชีพของเขาเคยได้รับ ด้วยเหตุนี้ในลักษณะปกติของการเห็นแก่สันตะปาปา เขาจึงถูกส่งตัวให้อ่านาจฝ่ายพลเรือน แต่เพราะเขาเป็นฆราวาส เขาจึงไม่ต้องเจอกับพิธีการถอดยศ พวกเขาได้เตรียมหมวกกระดาษใบหนึ่งที่มีภาพวาดเป็นพวกปีศาจตัวสีแดงไว้แล้ว ซึ่งเมื่อถูกสวมบนศีรษะของเขา เขากล่าวว่า “พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เมื่อพระองค์ทรงทนทุกข์ความมรณาเพื่อข้าพเจ้าซึ่งเป็นคนบาปที่น่าสังเวชที่สุดคนหนึ่ง เคยสวมมงกุฎหนามบนพระเศียรของพระองค์ และเพื่อเห็นแก่พระองค์ ข้าพเจ้าจะสวมหมวกใบนี้”

เขาได้รับโอกาสสองวันพร้อมกับความหวังว่าเขาจะปฏิเสธความเชื่อ ซึ่งในช่วงเวลานั้นพระคาร์ดินัลแห่งฟลอเรนซ์ได้ใช้ความอุตสาหะขั้นขีดสุดเพื่อจะชวนให้เขาปฏิเสธ แต่ความพยายามทั้งหมดนั้นก็กลับสูญเปล่า เจโรมตั้งใจแน่วแน่ที่จะประท้วงหลักคำสอนนั้นด้วยโลหิตของตน และเขาทนทุกข์ความมรณาด้วยความยิ่งใหญ่อันใด

แดนที่สุด

ขณะไปยังแดนประหาร เขาก็ร้องเพลงนมัสการหลายบท และเมื่อเขามาถึงจุดนั้น ซึ่งเป็นจุดเดิมที่ฮัสส์ ถูกเผา เขาคुकเข้าลงและอธิษฐานอย่างร้อนรน เขาสวมกอดเสานั้นด้วยความชื่นบานยิ่งนัก และเมื่อพวกเขาไปอยู่ข้างหลังเขาเพื่อจะจุดไฟที่กองฟืนเหล่านั้น เขากล่าวว่า “มาตรงนี้สิ และจุดไฟต่อหน้าข้าพเจ้าเลย เพราะถ้าข้าพเจ้ากลัว ข้าพเจ้าก็คงไม่มาที่นี่หรอก” เมื่อไฟนั้นถูกจุด เขาร้องเพลงนมัสการบทหนึ่ง แต่ในไม่ช้าก็ถูกเปลวเพลิงซัดจิ้งหะ และถ้อยคำสุดท้ายที่มีคนได้ยินเขากล่าวคือ “จิตวิญญาณดวงนี้ในเปลวไฟข้าพระองค์ขอถวายแด่พระคริสต์ แต่พระองค์”

พอกแก้ผู้หุงหา สุธาพบุรุษผู้เล่าเรียนมาคนหนึ่งแห่งฟลอเรนซ์ เลขานุการของสันตะปาปาสององค์ และเป็นคาทอลิกที่กระตือรือร้นแต่เสรีคนหนึ่ง ในจดหมายฉบับหนึ่งที่ส่งไปถึงเลียวเนิร์ต อาโรทิน เป็นพยานอย่างมากเกี่ยวกับฤทธิ์เดชและคุณธรรมที่เหนือธรรมดาเหล่านั้นของเจโรมซึ่งเขานานนามอย่างเน้นหนักว่าเป็น บุรุษผู้หนึ่งที่แสนมหัศจรรย์!

การข่มเหงซิกกา

ชื่อจริงของผู้รับใช้ที่กระตือรือร้นผู้หนึ่งของพระคริสต์ คือ จอห์น เดอ ทรีอกซ์เนา ชื่อซิกกาเป็นคำภาษาโบฮีเมีย ที่แปลว่า ตาเดียว เพราะเขาเสียตาไปข้างหนึ่ง เขาเป็นชาวโบฮีเมียโดยกำเนิด มาจากตระกูลดีและไปจากราชสำนักของวินเซสเลาส์ เพื่อไปรับใช้กษัตริย์แห่งโปแลนด์ในการต่อสู้กับพวกอัศวินทิวโทนิค หลังจากได้รับตราเกียรติยศและเงินติดกระเป๋าสำหรับความกล้าหาญของเขา เมื่อสิ้นสุดสงคราม เขาก็กลับไปยังราชสำนักของวินเซสเลาส์ ผู้ซึ่งเขาให้ความสนใจอย่างมากเกี่ยวกับการที่ข้าราชการบริหารของกษัตริย์ที่คอนสแตนซ์ถูกเหยียดหยามยิ่งนักในเรื่องของฮัสส์ วินเซสเลาส์เสียใจที่มันไม่อยู่ในอำนาจของเขาที่จะแก้แค้นเรื่องนี้ และตั้งแต่นั้นมาที่นั่น ว่ากันว่าซิกกาได้เกิดแนวคิดที่จะให้มีเสรีภาพทางศาสนาในประเทศของเขา ในปี 1418 สถานนั้นถูกยุบ โดยได้กระทำเรื่องเสื่อมเสียมากกว่าเรื่องดี และในฤดูร้อนของปีนั้นมีการประชุมสามัญของเหล่ามิตรสหายของการปฏิรูปทางศาสนาที่ปราสาทของวิสเกรด ผู้ซึ่งนำโดยซิกกา ได้ขออนุญาตองค์จักรพรรดิที่จะใช้อาวุธ และเสนอที่จะปกป้องเขาจากเหล่าศัตรูของเขา กษัตริย์ขอรับรองพวกเขาให้ใช้อาวุธของพวกเขาอย่างเหมาะสม และการเสนอนโยบายนี้ได้รับประกันซิกกาว่าจะได้รับความไว้วางใจจากคณะของเขา

วินเซสเลาส์ถูกสืบราชบัลลังก์โดยซิกิสมอนด์ น้องชายของเขา ผู้ซึ่งแสดงตัวว่าเกลียดชังพวกนักปฏิรูป และถอดถอนทุกสิ่งทุกอย่างที่สร้างความรำคาญให้แก่การปกครองของเขา ซิกกาและผองเพื่อนของเขา เมื่อทราบเช่นนี้ จึงหันไปจับอาวุธ ประกาศสงครามต่อสู้องค์จักรพรรดิและสันตะปาปา และล้อมเมืองฟิลเซินโดยใช้คน 40,000 คน ในไม่ช้าพวกเขาก็ยึดป้อมปราการนั้นได้ และในเวลาสั้น ๆ ส่วนที่อยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ทั้งหมดของโบฮีเมียก็ยอมจำนน ซึ่งเพิ่มจำนวนคนในกองทัพของเหล่านักปฏิรูปอย่างมหาศาล ฝ่ายหลังนี้ผ่านเมืองมัลดอว์ไปได้แล้ว หลังจาก

การสู้รบอย่างรุนแรงนานห้าวันห้าคืน จักรพรรดิก็เริ่มตกใจ และถอนกองกำลังของเขาไปจากเขตแดนของตุรกี เพื่อเดินทางพวกเขาเข้ามาในโบฮีเมีย ที่เปิร์นในโมราเวีย เขาหยุดชะงัก และส่งคนไปทำข้อตกลงแห่งสันติ โดยเบื้องต้น ซิสกายยอมเสียเมืองพิลเชินและป้อมทั้งหมดที่เขายึดได้แล้ว ซิกิสมอนด์ซึ่งดำเนินการต่อไปในลักษณะที่บ่งบอกอย่างชัดเจนว่าเขากระทำการตามหลักคำสอนของโรม ว่าต้องไม่มีความเชื่อมร่วมกับพวกนอกรีต และปฏิบัติอย่างรุนแรงต่อบรรดาผู้ที่ก่อความไม่สงบในช่วงหลัง ๆ เสียงระฆังเตือนแห่งการปฏิวัติก็ดังก้องจากปลายด้านหนึ่งของโบฮีเมียไปยังอีกด้าน ซิสกายยึดปราสาทแห่งปรากโดยใช้อำนาจเงิน และวันที่ 19 สิงหาคม 1420 เขาเอาชนะกองทัพเล็ก ๆ นั้นที่จักรพรรดิรวบรวมมาเพื่อจะขัดขวางเขา ถัดไปเขายึดออสเตรียโดยการจู่โจม และทำลายเมืองนั้นอย่างป่าเถื่อนจนสร้างความอับอายให้แก่เหตุที่เขาคิดต่อสู้อยู่

ฤดูหนาวใกล้เข้ามา ซิสกาเสริมกำลังค่ายของเขาบนเนินเขาสูงหนึ่งที่เข้มแข็งห่างไปจากปรากประมาณสี่สิบลไมล์ ซึ่งเขาเรียกว่าภูเขาทาโบร์ ซึ่งจากที่นั่นเขาชุมนุมโจรที่เดินทางโดยมักกลุ่มหนึ่งตอนเที่ยงคืน และได้ นักโทษมาพันคน หลังจากนั้นไม่นาน จักรพรรดิยึดป้อมเข้มแข็งแห่งปรากมาได้ โดยใช้วิธีเดียวกันกับที่ซิสกาเคยทำมาก่อน: มันถูกกีดขวางโดยฝ่ายหลัง และความขาดแคลนเริ่มคุกคามจักรพรรดิ ซึ่งเห็นว่าจำเป็นต้องถอยทัพ

เพราะมุ่งมั่นที่จะแสดงความอดุสาหะแบบจนตรอก ซิกิสมอนด์โจมตีค่ายที่เข้มแข็งของซิสกาบนภูเขาทาโบร์ และเช่นฆ่าผู้คนไปมากมาย ป้อมปราการอีกหลายแห่งก็พังเช่นกัน และซิสกาล่าถอยไปยังเนินเขาซุซเชรลुकหนึ่ง ซึ่งเขาเสริมเป็นป้อมที่เข้มแข็ง และจากที่นั่นเขาก่อความรำคาญยิ่งนักให้แก่จักรพรรดิในการที่เขารุกคืบต่อสู้เมืองปราก จนเขาพบว่าเขาต้องทิ้งการปิดล้อมนั้นหรือไม่ก็เอาชนะศัตรูของเขา ท่านมาควิสแห่งมิสเนียถูกแต่งตั้งให้กระทำการนี้โดยใช้กำลังพลมหาศาล แต่เหตุการณ์กลับกลายเป็นความตายของฝ่ายจักรพรรดิ พวกเขาพ่ายแพ้ และจักรพรรดิซึ่งเสียคนไปเกือบหนึ่งในสามของกองทัพของเขา ล่าถอยไปจากการล้อมเมืองปราก ถูกศัตรูตามรังควานไล่หลัง

ในฤดูใบไม้ผลิของปี 1421 ซิสกาเริ่มต้นการรบอีก เหมือนแต่ก่อน โดยทำลายวัดวาอารามทุกแห่งที่เขาเจอระหว่างทาง เขาล้อมปราสาทของวิสเกรด และจักรพรรดิที่มาเพื่อช่วยมัน ตกหลุมพราง พ่ายแพ้พร้อมกับผู้คนถูกฆ่าอย่างน่ากลัว และป้อมปราการสำคัญแห่งนี้ก็ถูกยึด แม่ทัพของเราตอนนี้มีเวลาว่างที่จะจัดการงานเรื่องการฟื้นฟูแล้ว แต่เขาขะเขย่งยิ่งนักกับความโหดเขลาอันน่าเกลียดและการเชื่อถือโง่เขลาของพวกสงฆ์โบฮีเมีย ผู้ซึ่งทำให้ตัวเองเป็นที่น่ารังเกียจในสายตาของคนทั้งกองทัพ เมื่อเขาเห็นอาการใด ๆ ที่แสดงถึงความไม่สบายใจในค่ายนั้น เขาก็จะแพร่สัญญาณเตือนเพื่อจะเปี่ยงเบนอาการเหล่านั้น และชักนำผู้คนของเขาให้ลงมือปฏิบัติ ในการรบครั้งหนึ่ง เขาตั้งค่ายหน้าเมืองรูปี และขณะชี้ให้เห็นสถานที่สำหรับการจู่โจม ลูกธนูดอกหนึ่งที่ถูกยิงมาจากกำแพงปักเขาที่ดวงตา ที่ปรากลูกธนูนั้นถูกดึงออก แต่เพราะถูกพันด้วยลวดหนาม มันจึงฉีกดวงตาข้างนั้นออกมาพร้อมกับมัน เขามีไข้สูงตามมา และเขาเกือบเอาชีวิตไม่รอด ตอนนี้เขาตาบอดสนิท แต่ยังปรารถนาที่จะร่วมรบในกองทัพอยู่ จักรพรรดิ หลังจากเรียกรัฐเหล่านั้นแห่งจักรวรรดิให้มาช่วยเหลือตน ตัดสินใจว่าด้วยความช่วยเหลือของพวกเขา จะโจมตีซิสกาในฤดูหนาว เมื่อกำลังพลจำนวนมากของเขากลับบ้านไปจนกว่าฤดูใบไม้ผลิกลับมา

เหล่าประมุขของรัฐสหพันธ์ล้อมเมืองโซอีซิน แต่พ่อแม่ทัพชาวโบฮีเมียผู้นั้นเพียงเข้ามาใกล้ พวกเขา ก็ถอยทัพไป ซิกิสมอนด์ยังคงเดินหน้าต่อไปพร้อมกับกองทัพหน้าเกรงขามของตน อันประกอบด้วยทหารม้าชาวฮังการี 15,000 นายและทหารราบ 25,000 นาย ซึ่งเตรียมพร้อมสำหรับการรบในฤดูหนาว กองทัพนี้แพร่ความสะพรึงกลัวไปทั่วแดนตะวันออกของโบฮีเมีย ไม่ว่าซิกิสมอนด์เดินทัพไปที่ใด เหล่าผู้ครองเมืองต่างก็วางกุญแจเมืองของตนไว้แทบเท้าของเขา และถูกปฏิบัติด้วยความรุนแรงหรือความโหดปราน ขึ้นอยู่กับความช่วยเหลือของพวกเขาในอุดมการณ์ของเขา อย่างไรก็ตาม ซิสกาซึ่งเดินทัพอย่างว่องไวได้เข้ามาใกล้ และจักรพรรดิตั้งใจที่จะลองเสี่ยงโชคของตนอีกสักหนกับแม่ทัพผู้ไร้พ่ายคนนั้น วันที่สิบสาม มกราคม 1422 สองกองทัพนั้นมาประจันหน้ากันบนที่ราบกว้างใหญ่ใกล้เครมนิตซ์ ซิสกาปรากฏตัวตรงกลางของแนวหน้าของเขา ถูกค้ำกัน หรือถูกนำไป โดยทหารม้าอยู่ทั้งสองด้านของเขา ถือขวานด้ามยาวเล่มหนึ่งเป็นอาวุธ กำลังพลของเขาได้ร้องเพลงนมัสการบทหนึ่ง ชักดาบของตนอย่างใจเย็น และรอสัญญาณ เมื่อเหล่านายทหารของเขาแจ้งเขาว่ากระบวนรบทั้งหมดเตรียมพร้อมแล้ว เขาก็โบกดาบของเขารอบศีรษะของเขา ซึ่งเป็นสัญญาณให้เข้าประจัญบาน

ศึกนี้ถูกพรรณนาว่าเป็นภาพที่น่ากลัวที่สุด ที่ราบอันกว้างใหญ่นั้นเป็นภาพเหตุการณ์แห่งความวุ่นวายต่อเนื่อง กองทัพของจักรพรรดิหนีไปทางชายแดนของโมราเวีย ชาวภูเขาทาโบร์ไล่ตามพวกเขาไปโดยไม่หยุดพัก แม่น้ำอิกลา ซึ่งขณะนั้นจับตัวเป็นน้ำแข็งขัดขวางการหนีของพวกเขา ศัตรูไล่ตามมาอย่างดุเดือด ทหารราบหลายนายและจริ่ง ๆ แล้วทหารม้าทั้งกองเสียงข้ามแม่น้ำไป น้ำแข็งรับน้ำหนักไม่ไหว และไม่ต่ำกว่าสองพันคนจมน้ำตาย คราวนี้ซิสกากลับไปท่าโบร์ ได้ของริบและถ้วยรางวัลมาเพียบซึ่งชัยชนะอันเด็ดขาดที่สุดจะให้ได้

คราวนี้ซิสกาเริ่มกลับมาใส่ใจเรื่องการปฏิรูปอีก เขาห้ามการสวดภาวนาให้คนตาย รูปจำลอง เครื่องแต่งกายแบบบูโรทิต การอดอาหาร และเทศกาลเลี้ยงต่าง ๆ พวกเขาจะต้องได้รับความชื่นชอบตามคุณงามความดีของพวกเขา และไม่ควรถูกข่มเหงเพราะความคิดเห็นทางศาสนา ในทุกสิ่งซิสกาปรึกษากับผู้มีหัวคิดเสรี และไม่ทำอะไรโดยไม่ปรึกษากับส่วนรวม บัดนี้ความไม่เห็นพ้องอันน่าตกใจปะทุขึ้นที่กรุงปรากระหว่างผู้พิพากษาเหล่านั้น ซึ่งเป็นพวกคาลิกซ์ตัน หรือผู้รับศีลศักดิ์สิทธิ์ในทั้งสองแบบ กับพวกทาโบร์ ซึ่งผู้นำเก่าคนของพวกเขาถูกกล่าวหาอย่างลับ ๆ และถูกประหารชีวิต ประชาชนซึ่งเดือดดาลยอมเสียสละผู้พิพากษาเหล่านั้น และเรื่องราวนี้ยุติโดยปราศจากผลที่ตามมาพิเศษใด ๆ พวกคาลิกซ์ตันต้องเผชิญความอดสูแล้ว ซิสกาจึงถูกเทียบเชิญให้รับมงกุฎกษัตริย์แห่งโบฮีเมีย แต่เขาปฏิเสธคำเชิญนี้อย่างสง่างาม และเตรียมพร้อมสำหรับการรบหนถัดไป ซึ่งซิกิสมอนด์ตั้งใจว่าจะพยายามเป็นหนสุดท้าย ขณะที่ท่านมาควิสแห่งมิสเนียทะลวงเข้าไปในแซกซอนตอนบนแล้ว จักรพรรดิเสนอที่จะเข้าไปในโมราเวีย ทางฝั่งของฮังการี ก่อนที่ท่านมาควิสยัดทุ้งนั้นได้ ซิสกาก็นั่งลงตรงหน้าเมืองออสซิกอันเข้มแข็งซึ่งตั้งอยู่บนแม่น้ำเอลเบ ท่านมาควิสรีบไปช่วยมันด้วยกองทัพที่เหนือกว่า และหลังจากการสู้รบแบบไม่ลดละ ต้องประสบความพ่ายแพ้อย่างสิ้นเชิงและออสซิกยอมจำนน จากนั้นซิสกาไปช่วยโปรคอฟ แม่ทัพหนุ่มที่เขาได้แต่งตั้งให้คอยกันซิกิสมอนด์ไว้ และผู้ซึ่งเขาสั่งให้เลิกล้อมเมืองเพอร์นิตซ์ หลังจากล้อมนานแปดสัปดาห์ต่อหน้ามัน

ซิสกาซึ่งเต็มใจที่จะให้กำลังพลของตนได้หยุดพักจากความเหนื่อยล้า บัดนี้เข้ากรุงปราก โดยหวังว่าการ

ปรากฏตัวของเขาจะช่วยระงับความไม่สบายใจใด ๆ ที่อาจหลงเหลืออยู่หลังจากความวุ่นวายครั้งล่าสุด: แต่เขาถูกประชาชนโจมตีอย่างฉับพลัน และเขาก็กำลังพลของเขาซึ่งตอบโต้พลเมืองเหล่านั้นจนหนีไป ก็ถอยไปอยู่กับกองทัพของเขา ผู้ซึ่งเขาคำนึงเคยดีกับความประพุดตักทรยศของพวกคาลิกซ์ตัน เขาพยายามพูดทุกวิถีทางเพื่อระงับความเป็นอริที่คิดแค้น และตอนกลางคืน ในการพูดคุยแบบลับ ๆ ระหว่างโรเกซาน พระผู้มีอิทธิพลในกรุงปราก กับซิสกา ฝ่ายหลังยอมคืนดีด้วย และความเป็นศัตรูที่เคยมีก็หมดสิ้นไป

เมื่อทั้งสองฝ่ายต่างเหนื่อยหน่ายกับสงคราม ซิกิสมอนต์ใช้คนไปหาซิสกา โดยขอร้องให้เขาเก็บดาบเข้าฝัก และบอกเงื่อนไขของตนมา เมื่อกำหนดที่สำหรับการประชุมใหญ่แล้ว ซิสกากับเหล่าเจ้าหน้าที่ระดับสูงของเขาออกไปพบกับจักรพรรดิ เพราะต้องผ่านเข้าส่วนหนึ่งของประเทศนั้นซึ่งมีโรคระบาด เขาติดโรคที่ปราสาทแห่งบรีสคอฟ และจากโลกนี้ไปเมื่อวันที่ 6 ตุลาคม 1424 เหมือนโมเสส เขาตายเมื่อได้เห็นการงานตราครุฑของตนเสร็จสมบูรณ์ และถูกฝังในคริสตจักรแห่งซาลัวอันยิ่งใหญ่ในโบฮีเมีย ซึ่งมีอนุสาวรีย์หนึ่งถูกตั้งขึ้นเพื่อระลึกถึงเขาพร้อมกับคำเขียนไว้บนมัน-- “จอห์น ซิสกา นอนที่นี่ ผู้ซึ่งได้ปกป้องประเทศชาติของตนจากการรุกรานของความเผด็จการของสันตะปาปา พักสงบในที่ศักดิ์สิทธิ์ของตน ในความเกลียดชังที่มีต่อสันตะปาปา”

หลังจากซิสกาตาย โปรคอปก็ป่วยแพ้ และตกต่ำไปพร้อมกับเสรีภาพเหล่านั้นแห่งประเทศของเขา

หลังการเสียชีวิตของฮัสส์และเจอร์ม สันตะปาปาซึ่งร่วมมือกับสภาแห่งคอนสแตนซ์ ได้สั่งให้คณะสงฆ์ของโรมทุกแห่งหนีออกจากศาสนาทุกคนที่รับเอาความคิดเห็นของคนทั้งสอง หรือเห็นใจชะตากรรมของคนทั้งสอง

คำสั่งเหล่านี้ก่อให้เกิดการพิพาทครั้งใหญ่ระหว่างพวกที่อยู่ฝ่ายสันตะปาปากับพวกโบฮีเมียที่อยู่ฝ่ายปฏิรูป ซึ่งเป็นเหตุให้เกิดการข่มเหงอย่างรุนแรงต่อฝ่ายหลัง ที่กรุงปราก การข่มเหงนั้นรุนแรงสุดขีด จนกระทั่งในที่สุดฝ่ายปฏิรูปซึ่งถูกขับไล่ให้จนตรอกต้องจับอาวุธ โจมตีอาคารรัฐสภา และโยนสมาชิกสภาสิบสองคน พร้อมกับโทษกนั้น ออกมาทางหน้าต่างอาคารรัฐสภา ซึ่งร่างของพวกเขาร่วงลงมาเสียบหอกหลายเล่ม ซึ่งถูกชูขึ้นโดยคนอื่น ๆ ของฝ่ายปฏิรูปในท้องถนน เพื่อต้อนรับพวกเขา

เมื่อถูกแจ้งให้ทราบเกี่ยวกับการกระทำเหล่านี้ สันตะปาปาก็มาที่ฟลอเรนซ์ และประกาศขับออกจากศาสนาพวกโบฮีเมียที่อยู่ฝ่ายปฏิรูป โดยยุยงจักรพรรดิแห่งเยอรมนี และบรรดากษัตริย์ เจ้านาย ดยุค ฯลฯ ให้จับอาวุธ เพื่อที่จะถอนรากถอนโคนเผ่าพันธุ์นั้นทั้งหมด และให้คำสัญญาเพื่อเป็นการให้กำลังใจว่าจะยกบาปทั้งหมดไม่ว่าจะเป็นบาปใดก็ตาม ให้แก่คนชั่วที่สุด หากผู้นั้นฆ่าโปรเตสแตนต์ชาวโบฮีเมียได้สักคน

นี่ก่อให้เกิดสงครามนองเลือด เพราะเจ้านายฝ่ายสันตะปาปาหลายคนได้ทำการถอนรากถอนโคนนั้น หรืออย่างน้อยก็เป็นการขับไล่ ผู้คนที่ถูกขับออกเหล่านั้น และชาวโบฮีเมียเหล่านั้น ซึ่งถืออาวุธ เตรียมพร้อมที่จะตอบโต้ด้วยกำลัง ในลักษณะที่แข็งขันและเกิดผลมากที่สุด กองทัพของสันตะปาปาซึ่งมีชัยต่อกองกำลังฝ่ายโปรเตสแตนต์ที่ศึกแห่งคัทเทนเบิร์ก เหล่านักโทษของฝ่ายปฏิรูปถูกจับตัวไปยังเหมืองลิกสามแห่งใกล้เมืองนั้น และหลายร้อยคนถูกโยนทิ้งในเหมืองเหล่านั้นอย่างโหดเหี้ยม ซึ่งเป็นที่ ๆ พวกเขาพินาศอย่างน่าเวทนา

พ่อค้าคนหนึ่งแห่งปราก ซึ่งกำลังเดินทางไปยังเบรสเลา ในซิลิเซีย บังเอิญมาค้างแรมอยู่ในโรงแรม

เดียวกันกับพระหลายรูป เมื่อเข้าสู่การสนทนาเกี่ยวกับเรื่องพิพาททางศาสนา เขาเอ่ยปากชมเชยจอห์น ฮัสส์และหลักคำสอนต่าง ๆ ของฮัสส์อย่างมากมาย พวกเขาซึ่งไม่พอใจกับการกระทำนี้ แจ้งข้อมูลปรักปรำเขาเข้าวันถัดมา และเขาถูกจับเข้าคุกฐานเป็นผู้นอกกรีต มีความพยายามมากมายเพื่อโน้มน้าวเขาให้เปิดรับความเชื่อแบบโรมันคาทอลิก แต่เขายังหนักแน่นมั่นคงต่อหลักคำสอนบริสุทธิ์ของคริสตจักรที่ปฏิรูปแล้ว ไม่นานหลังจากการจำคุกของเขา นักศึกษามหาวิทยาลัยคนหนึ่งถูกจับเข้าคุกเดียวกัน เมื่อได้รับอนุญาตให้สนทนากับพ่อค้าผู้นั้น พวกเขาต่างปลอบประโลมใจซึ่งกันและกัน ในวันประหารชีวิตที่กำหนดไว้ เมื่อนายคุกเริ่มเอาเชือกมัดเท้าของพวกเขา ซึ่งจะใช้ลากพวกเขาไปตามท้องถนน นักศึกษาผู้นั้นก็ดูเหมือนหวาดกลัวยิ่งนัก และเสนอที่จะบอกเลิกความเชื่อของตน และเปลี่ยนเป็นโรมันคาทอลิกหากจะไว้ชีวิตเขา ข้อเสนอผู้นั้นถูกตอบรับ การบอกเลิกความเชื่อของเขาถูกรับไว้โดยพระรูปหนึ่ง และเขาถูกปล่อยตัวไป พระรูปหนึ่งเข้าหาพ่อค้าผู้นั้นเพื่อให้ทำตามแบบอย่างของนักศึกษาผู้นั้น พ่อค้าตอบกลับอย่างสง่างามว่า “อย่าเสียเวลาเลยกับการหวังให้ข้าบอกเลิกความเชื่อของข้า ความคาดหวังของท่านจะสูญเปล่า ข้าสงสารเจ้าหมอนั่นจริง ๆ ที่ยอมสละจิตวิญญาณของตนเพื่อแลกกับการอยู่ได้อีกไม่กี่ปีในชีวิตที่ยุงยากและไม่แน่นอน และห่างไกลเลยกับการคิดที่จะทำตามอย่างของเขา ข้าภูมิใจในความคิดที่จะตายเพื่อเห็นแก่พระคริสต์” เมื่อได้ยินถ้อยคำเหล่านี้ พระรูปนั้นก็สั่งเพชฌฆาตให้ดำเนินการต่อ และพ่อค้าผู้นั้นที่ถูกลากไปทั่วเมือง ก็ถูกนำตัวไปยังแดนประหาร และถูกเผาที่นั่น

พิเซล ผู้พิพากษาฝ่ายสันตะปาปาที่มีทิวู จับตัวโปรเตสแตนต์ได้ยี่สิบสี่คน ซึ่งในคนเหล่านั้นมีสามีกุสสาวของเขา เมื่อพวกเขาทุกคนยอมรับว่าตนอยู่ฝ่ายศาสนาที่ปฏิรูปแล้ว เขาก็ปรับโทษพวกเขาโดยไม่แบ่งแยกให้ถูกถ่วงน้ำในแม่น้ำอับบิส ในวันประหารที่กำหนดไว้ผู้นั้น ผู้คนหมู่ใหญ่มาร่วมในเหตุการณ์ ซึ่งในพวกเขาคือลูกสาวของพิเซล ภรรยาผู้คู่ควรนี้ทรุดตัวลงแทบเท้าบิดาตน น้ำตาไหลอาบเท้าเขา และในลักษณะที่น่าเวทนาที่สุด ขอร้องเขาให้เห็นใจในความเสียใจของเธอ และอภัยโทษให้สามีของเธอ ผู้พิพากษาที่ตื้อดื้อนั้นตอบกลับอย่างเย็นชาว่า “ลูกเอ๊ย อย่าอ่อนวอนเพื่อเขาเลย เขาเป็นคนนอกกรีต คนนอกกรีตผู้ต่ำช้า” เธอตอบกลับอย่างน่าชื่นชมว่า “ไม่ว่าเขามีความผิดเรื่องอะไร หรือเขาเห็นต่างจากพ่อในเรื่องใด เขาก็ยังเป็นสามีของลูก ซึ่งฐานะนั้นในเวลานี้ควรได้รับความใส่ใจทั้งหมดของลูก” พิเซลเริ่มเดือดดาลอย่างรุนแรงและกล่าวว่า “เจ้าบ้าไปแล้ว! หลังจากมันตายไปแล้ว เจ้าจะมีสามีที่คู่ควรกว่านี้ไม่ได้หรือ?” “ไม่ได้ค่ะ (เธอตอบกลับ) ความรักของลูกจดจ่ออยู่กับคนนี้แล้ว และความตายเองไม่สามารถทำลายคำปฏิญาณสมรสของลูกได้” อย่างไรก็ตาม พิเซล ยังไม่โอนอ่อนต่อไป และสั่งให้มัดมือและเท้าของพวกนักโทษไว้ข้างหลังพวกเขา และในลักษณะนั้นให้โยนพวกเขาลงไปในแม่น้ำนั้น ทันทีที่เพชฌฆาตดำเนินการตามนี้ หญิงสาวก็เฝ้าคอยโอกาสของตน กระโจนลงไปในกระแสน้ำ และสวมกอดร่างสามีของนาง ทั้งคู่จมน้ำไปด้วยกันในสุสานธาราเดียว นี่คือแบบอย่างอันไม่ธรรมดาของความรักแห่งชีวิตสมรส ซึ่งภรรยาคนหนึ่งมีความผูกพันที่ไม่อาจละเมิดได้ และความรักใคร่ส่วนบุคคลที่มีต่อสามีของนาง

จักรพรรดิเฟอร์ดินานด์ ซึ่งเกลียดชังพวกโปรเตสแตนต์ชาวโบฮีเมียแบบไร้ขอบเขต คิดว่าตนยังกดขี่พวกเขาไม่มากพอ ได้ก่อตั้งศาลสูงหนึ่งสำหรับพวกนักปฏิรูป ซึ่งเมื่อทำตามแผนของการไต่สวนนั้น พร้อมกับความแตก

ต่างนี้ จะทำให้พวกนักปฏิรูปต้องย้ายจากที่นี่ไปที่โน่น และต้องมีทหารกองหนึ่งคอยเดินทางร่วมตลอด

นักปฏิรูปเหล่านี้ประกอบด้วยพวกเยสุอิตเป็นหลัก และจากการตัดสินใจของพวกเขา ไม่มีการอุทธรณ์ ที่จะคิดขึ้นมาได้ง่าย ๆ ว่ามันเป็นศาลที่น่าสะพรึงจริง ๆ

ศาลนองเลือดนี้ ซึ่งมาพร้อมกับทหารกองหนึ่ง ได้ท่องเที่ยวทั่วโบฮีเมีย ซึ่งในประเทศนั้นพวกเขาแทบจะไม่ตรวจสอบหรือเห็นนักโทษเลยสักคน ยอมให้พวกทหารฆ่าพวกโปรเตสแตนต์ได้ตามใจชอบ และจากนั้นค่อยมารายงานเรื่องนั้นแก่พวกเขาในภายหลัง

เหยื่อรายแรกของความโหดเหี้ยมนี้คือผู้รับใช้ชราท่านหนึ่ง ซึ่งพวกเขาฆ่าขณะที่เขานอนป่วยอยู่ในที่นอนของตน วันถัดมาพวกเขาปล้นและฆ่าอีกคน และจากนั้นไม่นานก็ยิงคนที่สาม ขณะที่เขากำลังเทศนาอยู่ในธรรมาส์ของตน

ขุนนางคนหนึ่งและพระรูปหนึ่ง ผู้ซึ่งอาศัยอยู่ในหมู่บ้านโปรเตสแตนต์แห่งหนึ่ง เมื่อได้ยินว่าศาลสูงเพื่อไต่สวนพวกนักปฏิรูปและกองทหารเหล่านั้นใกล้เข้ามา หนีไปจากสถานที่นั้น และพวกเขาไปซ่อนตัว อย่างไรก็ตาม พวกทหารเมื่อมาถึงก็จับตัวครูใหญ่คนหนึ่ง ถามเขาว่าเจ้าของบ้านและผู้รับใช้คนนั้นไปซ่อนตัวอยู่ที่ไหน และพวกเขาซ่อนทรัพย์สินสมบัติของตนไว้ที่ไหน ครูใหญ่ผู้นั้นตอบกลับไปว่าตนตอบทั้งสองคำถามนั้นไม่ได้ จากนั้นพวกเขาก็จับเขาถอดเสื้อผ้าจนเปลือยเปล่า เอาเชือกมัดตัวเขา และทุบตีเขาอย่างไม่ปราณีด้วยไม้กระบอกหลายอัน ความทารุณนี้ไม่ทำให้เขาสารภาพเลย พวกเขาเอาไฟคลอกร่างกายของเขาหลายส่วน เพื่อจะได้หยุดพักจากการถูกทรมาน เขาสัญญาว่าจะพาพวกเขาไปที่ซ่อนสมบัติเหล่านั้น พวกทหารได้ยินเช่นนั้นก็ดีใจยิ่งนัก และครูใหญ่ผู้นั้นพาพวกเขาไปที่คู ๆ หนึ่งที่เต็มไปด้วยก้อนหินโดยกล่าวว่า “ใต้ก้อนหินเหล่านี้คือสมบัติที่พวกท่านตามหา” เพราะอยากได้เงิน พวกเขาจึงเริ่มทำงาน และเอาก้อนหินเหล่านั้นออกไปได้ในเวลาไม่นาน แต่เมื่อไม่พบสิ่งที่ตนตามหา พวกเขาจึงทุบตีครูใหญ่นั้นจนมรณา ฝังเขาในคูนั้น และเอาก้อนหินเหล่านั้นที่เขาบอกพวกเขาให้เอาออกไปมากองทับร่างเขา

ทหารบางคนเหล่านี้ข่มขืนเหล่าบุตรสาวของโปรเตสแตนต์ที่นำนับถือคนหนึ่งต่อหน้าต่อตาเขา และจากนั้นก็ทรมานเขาจนตาย ผู้รับใช้คนหนึ่งกับภรรยาของเขาพวกเขาจับมัดให้หลังชนกันและเผา ผู้รับใช้อีกคนพวกเขาแขวนไว้บนชื่อไม้รูปกางเขน และสูบกองไฟใต้ตัวเขา เผาเขาให้สุกจนตาย สุภาพบุรุษคนหนึ่งพวกเขาสับเป็นชิ้นเล็ก ๆ และพวกเขาเอาดินปืนอัดปากชายหนุ่มคนหนึ่ง และจุดไฟที่ดินปืนนั้น ระเบิดหัวเขาเป็นชิ้น ๆ

ขณะที่ความเดือดดาลหลักของพวกเขาพุ่งเป้าไปที่พวกพระเป็นหลัก พวกเขาจับผู้รับใช้โปรเตสแตนต์ที่น่าเลื่อมใสคนหนึ่ง และทรมานเขาทุกวันนานร่วมเดือน ในลักษณะดังต่อไปนี้ ซึ่งทำให้ความโหดเหี้ยมของพวกเขาเป็นเรื่องปกติ มีระบบ และมีพัฒนาการ

พวกเขาจับเขามาอยู่ท่ามกลางพวกเขา และเย้ยหยันและล้อเลียนเขา ในระหว่างการให้ความบันเทิงทั้งวัน พยายามที่จะทำให้เขาหมดความอดทน แต่ก็สูญเปล่า เพราะเขาสู้ทนทั้งหมดนั้นด้วยความแข็งแกร่งแบบคริสเตียนที่แท้จริง พวกเขาถ่มน้ำลายรดหน้าเขา ดึงจมูกของเขา และหยิกเขาไปเกือบทั่วทั้งร่าง เขาถูกไล่ล่าเหมือนสัตว์ป่า

ตัวหนึ่ง จนกระทั่งพร้อมที่จะสิ้นลมด้วยความเหนื่อยล้า พวกเขาบังคับเขาให้วิ่งฝ่าด่านไประหว่างพวกเขาที่ตั้งเป็นสองแถว โดยแต่ละแถวพาเขาด้วยกิ่งไม้อันหนึ่ง เขาถูกทุบตีด้วยกำปั้นของพวกเขา เขาถูกพาด้วยเชือกหลายเส้น พวกเขาเขี่ยขี้เขาด้วยสวตหลายเส้น เขาถูกทุบตีด้วยไม้กระบอกหลายอัน พวกเขามัดเขาที่สันเท้าโดยให้ห้อยหัวลงมา จนกระทั่งเลือดเริ่มออกมาทางจมูก ปากของเขา ฯลฯ พวกเขาแขวนเขาไว้ที่แขนขวาของเขาจนกระทั่งมันหลุดจากข้อต่อ และจากนั้นก็จัดมันให้เข้าที่อีก พวกเขาทำแบบนี้กับแขนซ้ายของเขาด้วย กระดาษจุ่มน้ำมันที่กำลังลุกไหม้ถูกสอดไว้ระหว่างนิ้วมือและนิ้วเท้าของเขา หนังสือของเขาถูกฉีกด้วยแหวนบร็อนแดง เขาถูกขึงพืด พวกเขาถอนเล็บมือขวาของเขาออก และทำซ้ำกับมือซ้ายของเขา เขาถูกตีที่เท้าทั้งสองข้าง เขาถูกฉีกเนื้อในหูข้างขวา และทำซ้ำกับหูข้างซ้ายของเขา จมูกของเขาถูกฉีก เขาเขี่ยขี้เขาไปทั่วเมืองโดยให้ขี้ลาตัวหนึ่ง พวกเขาฉีกเนื้อหลายที่ในเนื้อของเขา พวกเขาถอนเล็บเท้าข้างขวาของเขา และทำซ้ำกับเท้าข้างซ้ายของเขา เขาถูกมัดที่เอว และถูกแขวนเป็นเวลานาน ฟันหลายซี่ของขากรรไกรบนของเขาถูกถอน พวกเขาทำซ้ำกับขากรรไกรล่างของเขา ตะกั่วเดือดปุด ๆ ถูกเทบนนิ้วมือของเขา พวกเขาทำซ้ำกับนิ้วเท้าของเขา เชือกเส้นหนึ่งที่ถูกขมวดเป็นปมถูกพันรอบหน้าผากของเขาในลักษณะที่จะบีบเอาลูกตาของเขาออกมา

ในระหว่างความทรมานแสนน่ากลัวทั้งหมดนี้ พวกเขากระมัดระวังเป็นพิเศษที่จะไม่ให้บาดแผลต่าง ๆ ของเขาทำให้เขาตาย และไม่ทำร้ายเขาจนถึงตายจนกว่าจะถึงวันสุดท้าย เมื่อการบีบลูกตาของเขาออกมานั้นทำให้เขาจบชีวิต

มีการเข่นฆ่าและการทำลายอีกนับไม่ถ้วนที่ถูกกระทำโดยพวกป่าเถื่อนไร้ความรู้สึกเหล่านี้ และที่ชวนสะเทือนใจสำหรับความเป็นมนุษย์คือความทรมานที่พวกเขาได้กระทำต่อพวกโปรเตสแตนต์ชาวโบฮีเมียที่น่าสงสารเหล่านั้น ผ่านฤดูหนาวไปเยยะแล้ว อย่างไรก็ตาม ศาลสูงนั้นสำหรับพวกนักปฏิรูป พร้อมกับกองทหารคนอันธพาลจากนรกของพวกเขา คิดว่าสมควรกลับไปกรุงปราก แต่ระหว่างทาง เมื่อพบกับศิษยาภิบาลโปรเตสแตนต์คนหนึ่ง พวกเขาก็อดใจไม่ได้ที่จะอยากเห็นความทรมานแบบใหม่ ซึ่งจินตนาการแบบปีศาจเสนอแนะมันเข้ามาในหัวทวารคนหนึ่ง นั่นคือการจับผู้รับใช้คนนั้นถอดเสื้อผ้าจนเปลือยเปล่า และผลัดกันเอาน้ำแข็งกับถ่านหินร้อน ๆ มาคลุมกายของเขา วิธีทรมานรูปแบบใหม่ที่กระทำต่อมนุษย์ด้วยกันถูกปฏิบัติในทันที และเหยื่อผู้ทนทุกข์คนนั้นสิ้นใจภายใต้ความทรมานเหล่านั้น ซึ่งดูเหมือนทำให้เหล่าผู้ชมเหงที่โหดเหี้ยมผิดมนุษย์ของเขาเบิกบานใจ

คำสั่งลับหนึ่งถูกออกในไม่ช้าโดยจักรพรรดิ ให้จับกุมขุนนางและสุภาพบุรุษทุกคน ผู้ซึ่งให้การสนับสนุนอุดมการณ์ของพวกโปรเตสแตนต์ และในการเสนอชื่อเฟรเดริก บิชอปผู้ได้รับเลือกแห่งไรน์ เพื่อจะเป็นกษัตริย์แห่งโบฮีเมีย คนเหล่านี้ซึ่งมีถึงห้าสิบคนถูกจับกุมในคืนหนึ่ง และ ณ ชั่วโมงหนึ่ง และถูกนำตัวไปจากสถานที่เหล่านั้นที่พวกเขาได้ถูกจับ ไปยังปราสาทแห่งปราก และทรัพย์สินของคนเหล่านั้นที่หายตัวไปจากอาณาจักรนั้นก็ถูกยึด พวกเขาเองถูกประกาศว่าเป็นผู้ร้าย และชื่อของพวกเขาถูกติดไว้บนตะแลงแกง เพื่อแสดงการประจาน

จากนั้นศาลสูงสำหรับพวกนักปฏิรูปเริ่มทำการไต่สวนห้าสิบคนนั้น ผู้ซึ่งถูกจับตัวมา และโปรเตสแตนต์ที่ทั้งความเชื่อสองคนถูกแต่งตั้งให้ไต่สวนพวกเขา ผู้ไต่สวนสองคนนี้ถามหลายคำถามที่ไม่จำเป็นและไม่เกี่ยวข้อง ซึ่ง

ทำให้ขุนนางผู้หนึ่งรำคาญใจยิ่งนัก ผู้ซึ่งปกติแล้วเป็นคนใจเย็น จนเขาอุทานโดยเปิดเผยหน้าอกของตนในเวลาเดียวกันว่า “ผาตรงนี้เลย คันดูใจของข้าสิ ท่านจะไม่พบสิ่งใดนอกจากความรักที่มีต่อศาสนาและเสรีภาพ นั่นเป็นเหตุจูงใจที่ทำให้ข้าซัดดาบของข้า และเป็นเหตุจูงใจที่ทำให้ข้าเต็มใจทนทุกข์ความมรณา”

เมื่อไม่มีนักโทษคนใดเลยในพวกเหล่านั้นยอมเปลี่ยนศาสนาของตน หรือยอมรับว่าตนเคยหลงผิด พวกเขาทุกคนจึงถูกประกาศว่ามีความผิด แต่โทษสำหรับความผิดนั้นถูกส่งต่อไปยังจักรพรรดิ เมื่อจักรพรรดิได้อ่านชื่อของพวกเขาแล้ว และขอกล่าวหาที่พวกเขาโดนปรักปรำ เขาก็ออกคำตัดสินสำหรับทุกคน แต่ในลักษณะที่แตกต่างกัน โดยที่คำตัดสินโทษของเขามีอยู่สี่แบบ นั่นคือ ความตาย การถูกเนรเทศ การจำคุกตลอดชีวิต และการจำคุกชั่วคราว

ยี่สิบคนที่ถูกสั่งให้ประหารชีวิต ถูกแจ้งว่าพวกเขาสามารถส่งคนไปตามพวกเยสุอิต พวกนักบวช หรือพระเพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการเปลี่ยนแปลงอันน่ากลัวนั้นที่พวกเขาจะต้องเผชิญ แต่ว่าห้ามไม่ให้พวกโปรเตสแตนต์เข้ามาใกล้พวกเขาเลย พวกเขาปฏิเสธข้อเสนอนี้ และพยายามเต็มที่ในการปลอมโยนและหมุนใจซึ่งกันและกันเพื่อรับมือกับวาระน่ากลัวนั้น

ในตอนเช้าของวันประหารที่กำหนดไว้นั้น ปืนใหญ่อันหนึ่งถูกยิงเพื่อส่งสัญญาณบอกให้นำตัวพวกนักโทษมาจากปราสาทไปยังตลาดแห่งสำคัญ อันเป็นที่ซึ่งตะแลงแกงหลายอันถูกตั้งไว้ และทหารกองหนึ่งถูกเรียกตัวมาร่วมในภาพเหตุการณ์น่าสลดนั้น

พวกนักโทษออกมาจากปราสาทนั้นด้วยความชื่นบานราวกับว่าพวกเขาเพิ่งได้รับความบันเทิงอันชอบใจ แทนที่จะเผชิญกับความตายที่แสนรุนแรง

นอกจากพวกทหาร พวกเยสุอิต พวกพระ พวกเพชฌฆาต ผู้เข้าร่วม ฯลฯ ผู้ชนหมู่ใหญ่ได้เข้าร่วมในเหตุการณ์ เพื่อจะเห็นการจากไปของผู้พลีชีพที่ทุ่มเทเหล่านี้ ผู้ซึ่งถูกประหารในลำดับต่อไปนี้

ลอร์ด สกิลิคออายุประมาณห้าสิบปี และมีความสามารถตามธรรมชาติและที่รับมาหลายอย่าง เมื่อเขาถูกบอกว่าเขาจะถูกหั้นเป็นสี่ท่อน และชิ้นส่วนของเขาจะถูกกระจายไปยังที่ ๆ ต่างกัน เขาก็ยิ้มอย่างนิ่งสงบยิ่งนัก โดยกล่าวว่า “การไม่มีที่ฝังศพเป็นเพียงเรื่องขี้ปะติ๋ว” สุภาพบุรุษคนหนึ่งที่ยืนอยู่ข้าง ๆ ร้องว่า “กล้าไว้ ท่านลอร์ดของข้า!” เขาตอบกลับไปว่า “ข้าได้รับความโปรดปรานจากพระเจ้าแล้ว ซึ่งเพียงพอที่จะทำให้ใคร ๆ มีความกล้าหาญเช่นกัน: การกลัวความตายไม่ทำให้ข้าลำบากใจ แต่ก่อนข้าเคยเผชิญหน้ามันในหลายสมรภูมิเพื่อต่อต้านปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ และบัดนี้ข้าก็กล้าเผชิญหน้ามันบนตะแลงแกง เพราะเห็นแก่พระคริสต์” หลังจากกล่าวคำอธิษฐานสั้น ๆ เสร็จ เขาก็บอกเพชฌฆาตผู้นั้นว่าเขาพร้อมแล้ว เพชฌฆาตตัดหูข้างขวาของเขาออกและศีรษะของเขา และจากนั้นก็หั้นเขาเป็นสี่ท่อน มือของเขาและศีรษะของเขาถูกวางไว้บนหอคอยสูงแห่งปราสาท และชิ้นส่วนทั้งสี่ท่อนของเขาถูกแจกจ่ายไปยังส่วนต่าง ๆ ของเมืองนั้น

ลอร์ด วิสเคานท์ วินเซสเลาส์ ผู้ซึ่งมีอายุได้เจ็ดสิบปีแล้ว ได้รับความนับถือมากพอ ๆ กันในด้านการศึกษา ความน่าเลื่อมใส และการรับรองแขก เขาเป็นคนที่อดทนมาก ๆ จนเมื่อบ้านของเขาถูกเจาะ ทรัพย์สินของเขาถูก

ยัด และบ้านและที่ดินของเขาถูกริบไป เขากล่าวด้วยความสงบนิ่งยิ่งนักเพียงว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าประทานให้ และองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเอาไป” เมื่อถูกถามว่าทำไมเขาถึงไปยุ่งเกี่ยวกับอุดมการณ์ที่อันตรายขนาดนั้นในการพยายามสนับสนุนบิชอปที่ได้รับเลือกคือเฟรเดอริกต่อต้านอำนาจของจักรพรรดิ เขาตอบกลับว่า “ข้าพเจ้ากระทำการตามที่จิตสำนึกของข้าพเจ้าบงการทั้งสิ้น และจนทุกวันนี้ ข้าพเจ้าถือว่าเขาเป็นกษัตริย์ของข้าพเจ้า ตอนนี้ข้าพเจ้าชรามากแล้ว และอยากที่จะสละวางชีวิต เพื่อข้าพเจ้าจะได้ไม่ต้องเห็นความชั่วร้ายอีกต่อไปซึ่งจะเกิดขึ้นกับประเทศชาติของข้าพเจ้า ท่านกระหายอยากดื่มโลหิตของข้าพเจ้า มาเอาไปเลย เพราะพระเจ้าจะทรงเป็นผู้แก้แค้นให้ข้าพเจ้า” จากนั้นเมื่อเดินเข้าหาดะแลงแกงนั้น เขาก็ลืบลูบเคราสีเทายาวของเขาและกล่าวว่า “เจ้าเครายาวเอ๋ย บัดนี้เจ้าจงรับเกียรติที่ยิ่งใหญ่กว่าเกิด มงกุฎแห่งการพลีชีพเป็นส่วนของเจ้า” จากนั้นเมื่อวางศีรษะของเขาลง มันก็ถูกบั่นออกจากร่างของเขาในการฟันฉับเดียว และมันถูกปักไว้บนเสาต้นหนึ่งในส่วนที่สะดุดตาของเมืองนั้น

ลอร์ดฮาร์นทึ่มเป็นชายผู้หนึ่งที่มีสำนึกดี ความยำเกรงพระเจ้ายิ่งนัก และประสบการณ์เยาะที่ได้มาจากการเดินทาง เพราะเขาเคยไปเยือนสถานที่สำคัญ ๆ หลายแห่งในยุโรป เอเชีย และแอฟริกา ฉะนั้นเขาจึงปลอดภัยประจำชาติทั้งหลายและสะสมความรู้ไว้มากมาย

ข้อกล่าวหาเหล่านั้นที่ใช้ปรักปรำขุนนางผู้นี้คือ การที่เขาเป็นโปรเตสแตนต์ และการที่เขาได้ถือสัตย์ปฏิญาณว่าจะภักดีต่อเฟรเดอริก บิชอปผู้ได้รับเลือกแห่งไรน์เพื่อจะเป็นกษัตริย์แห่งโบฮีเมีย เมื่อเขามาบนดะแลงแกงนั้น เขากล่าวว่า “ข้าได้เดินทางไปมาหลายประเทศแล้ว และผ่านประชาชาติที่ป่าเถื่อนมามากมาย แต่ไม่เคยพบความโหดเหี้ยมมากเท่าที่บ้านเกิด ข้าหนีพ้นภัยนับไม่ถ้วนทั้งในทะเลและบนบก และเอาชนะความยากลำบากเกินจะคิด เพื่อจะมาทนทุกข์โดยไร้ความผิดในบ้านเกิดของข้า โลหิตของข้าถูกแสวงหาเช่นกันโดยคนเหล่านั้นที่ข้าและเหล่าบรรพบุรุษของข้า ได้เสียดทรัพย์สินของเราเพื่อพวกเขา แต่พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์เจ้าข้า! ยกโทษให้พวกเขาเถิด เพราะพวกเขาไม่รู้ว่าพวกเขาทำอะไร” จากนั้นเขาไปที่ช่องดะแลงแกง คูกเขาลง และกล่าวสุดเสียงว่า “ข้าพระองค์ขอมอบจิตวิญญาณไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ ข้าพระองค์เชื่อวางใจในพระองค์เสมอ ด้วยเหตุนี้ โปรดรับข้าพระองค์ไว้เถิด พระผู้ไถ่ที่รักของข้าพระองค์” จากนั้นเขาก็ถูกบั่นศีรษะ และความเจ็บปวดชั่วคราวแห่งชีวิตนี้ก็สิ้นสุดลง

ลอร์ด เฟรเดอริก เดอ ไบส์ได้ทนทุกข์ในฐานะโปรเตสแตนต์คนหนึ่ง และเป็นผู้ส่งเสริมสงครามครั้งล่าสุด เขาประสบชะตากรรมของตนด้วยความสงบนิ่ง และกล่าวเพียงว่าเขาขอให้เพื่อน ๆ ของเขาที่เขาทิ้งไว้ข้างหลังนั้น อยู่ดีมีสุข ยกโทษให้เหล่าศัตรูที่เป็นเหตุให้เขาต้องตาย ไม่ยอมรับสิทธิอำนาจของจักรพรรดิในประเทศนั้น ยอมรับเฟรเดอริกให้เป็นกษัตริย์แห่งออสเตรียแห่งโบฮีเมีย และหวังรับความรอดในคุณความดีแห่งพระผู้ไถ่ของเขา

ลอร์ด เฮนรี ฮ็อตโต เมื่อเขาขึ้นไปบนดะแลงแกงนั้นตอนแรก ดูเหมือนสับสนงุนงงยิ่งนัก และกล่าวด้วยความหยาบกระด้างอยู่บ้าง ราวกับตนกำลังพูดกับจักรพรรดิว่า “เจ้าเฟอร์ดินานด์จอมเผด็จการ บัลลังก์ของเจ้าถูกสถาปนาในโลหิต แต่ถ้าเจ้าจะฆ่าร่างกายของข้า และกระจ่ายอวัยวะของข้าไป พวกมันก็จะยังลุกขึ้นมาพิพากษาเจ้า” จากนั้นเขาก็เงิบ และหลังจากเดินไปมาสักพัก ดูเหมือนจะได้เรี่ยวแรงกลับคืนมา และเริ่มสงบลง กล่าวแก่

สุภาพบุรุษคนหนึ่งที่ยืนอยู่ใกล้ ๆ ว่า “เมื่อตะกี้อ้าทำตัวไม่จริงจัง ๆ แต่ตอนนี้ข้ารู้สึกว่ามีกำลังใจกลับคืนมาแล้ว ขอสรรเสริญแด่พระเจ้าที่ประทานการปลอบประโลมเช่นนั้นแก่ข้า ความตายดูไม่เหมือนเป็นราชาแห่งความน่าสะพรึงอีกต่อไปแล้ว แต่ดูเหมือนจะเชิญชวนข้าให้เข้าร่วมในความชื่นบานสักอย่างที่ข้าไม่รู้จัก” เมื่อคุกเข่าลงตรงหน้าชื่อนั้น เขากล่าวว่า “พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์! ข้าฯขอมอบจิตวิญญาณของข้าฯ ไว้กับพระองค์ ขอทรงรับมันไปเพราะเห็นแก่พระคริสต์ และรับมันเข้าสู่สภาราศีแห่งเบื้องพระพักตร์ของพระองค์ด้วยเถิด” เพฆฆฆฆผู้หนึ่งสร้างความเจ็บปวดมหาศาลให้แก่ขุนนางผู้นี้ โดยฟันหลายฉับก่อนที่เขาตัดศีรษะนั้นออกจากร่าง

เอิร์ลแห่งรูจีเนียมีความโดดเด่นในความสามารถต่าง ๆ ที่เหนือกว่าของเขา และความรักพระเจ้าที่ไม่คลอนแคลน บนตะแลงแกงนั้นเขากล่าวว่า “เราที่ซัดดาบของเราได้ต่อสู้เพียงเพื่อจะรักษาเสรีภาพของผู้คน และเพื่อรักษาจิตสำนึกของเราให้บริสุทธิ์ต่อไป เมื่อเราพ่ายแพ้ ข้าก็พอใจกับโทษประหารชีวิต มากกว่าการถูกไว้ชีวิตโดยจักรพรรดิ เพราะข้าพบว่าพระเจ้าทรงพอพระทัยกับการที่ความจริงของพระองค์ได้รับการปกป้อง มิใช่โดยดาบของเรา แต่โดยโลหิตของเรา” จากนั้นเขาก็ไปที่ชื่อนั้นด้วยใจกล้า โดยกล่าวว่า “บัดนี้ข้าจะรีบไปอยู่กับพระคริสต์แล้ว” และรับมงกุฎแห่งการพลีชีพนั้นไปด้วยความกล้าอันยิ่งใหญ่

เซอร์ กัสปาร์ แคลลิตซ์ มีอายุแปดสิบหกปี เมื่อเขามายังแดนประหาร เขาก็พบกับเจ้าหน้าที่คนสำคัญ ดังนี้: “จงดูชายชราหน้าสังเขคนั้นเถิด ผู้ซึ่งอ่อนวอนพระเจ้าบ่อย ๆ ให้พาเขาออกไปจากโลกชั้วนี้ แต่ก็ไม่ได้ออกจนกระทั่งตอนนี้ได้สมความปรารถนาแล้ว เพราะพระเจ้าทรงสงวนข้าไว้จนตลอดหลายปีนี้เพื่อจะเป็นภavnาที่ตื่นตาแก่ชาวโลก และเป็นเครื่องบูชาแด่พระองค์เอง ฉะนั้น ขอให้ไปตามน้ำพระทัยของพระเจ้าเถิด” เจ้าหน้าที่คนหนึ่งบอกเขา เพราะเห็นแก่วัยชราของเขา ว่าถ้าเขาเพียงขอรับการอภัยโทษ เขาก็จะได้รับมันทันที “ขอรับการอภัยโทษหรือ (เขาอุทาน) ข้าจะขอรับการอภัยโทษจากพระเจ้า ผู้ซึ่งข้าได้ทำให้เสียพระทัยบ่อย ๆ แต่ไม่ขอจากจักรพรรดิ ผู้ซึ่งข้าไม่ได้ทำผิดด้วยเลย หากข้าขอรับการอภัยโทษ คงมีคนสงสัยว่าข้าได้ก่ออาชญากรรมบางอย่างซึ่งทำให้ข้าสมควรรับโทษเช่นนี้ ไม่ ไม่เลย เมื่อข้าตายแบบไร้ความผิด และพร้อมกับจิตสำนึกอันกระจางชัด ข้าไม่ขอแยกขาดจากเหล่าผู้พลีชีพที่น่านับถือเหล่านี้” ขณะกล่าวเช่นนั้น เขาก็ยืนตีวงคอของตนบนช่องตะแลงแกงนั้น

โปรคอพิอัส ดอร์เซ็คคิบนตะแลงแกงกล่าวว่า “บัดนี้พวกเราอยู่ภายใต้การพิพากษาของจักรพรรดิ แต่อีกไม่นานเขาก็จะถูกพิพากษา และเราจะปรากฏในฐานะประจักษ์พยานที่กล่าวโทษเขา” จากนั้นเมื่อถอดเหรียญทองออกจากคอของเขา ซึ่งเขาได้มาเมื่อได้เลือกเฟรเดอริคให้เป็นกษัตริย์แห่งโบฮีเมีย เขามอบมันให้แก่เจ้าหน้าที่คนหนึ่ง ขณะกล่าวถ้อยคำเหล่านี้ว่า “ในฐานะผู้ที่ใกล้จะตาย ข้าขอร้อง หากกษัตริย์เฟรเดอริคได้กลับคืนสู่บัลลังก์แห่งโบฮีเมีย ท่านช่วยถวายเหรียญนี้แด่กษัตริย์ด้วย บอกเขาทีไร เพราะเห็นแก่เขา ข้าได้สวมมันไว้จนตาย และว่าบัดนี้ข้ายินดีสละวางชีวิตของข้าเพื่อพระเจ้าและกษัตริย์ของข้า” จากนั้นเขายืนตีวงศีรษะของตนและจำนนต่อคมขวานที่พรากชีวิต

ดิโอนิเซียส เซอร์เวียส ถูกเลี้ยงดูมาเป็นโรมันคาทอลิก แต่ได้ต้อนรับศาสนาที่ปฏิรูปมาหลายปีแล้ว เมื่ออยู่บนตะแลงแกงพวกเยสุอิตพยายามสุดกำลังเพื่อทำให้เขาบอกเลิกความเชื่อ และกลับคืนสู่ความเชื่อก่อนหน้าของ

เขา แต่เขาไม่สนใจคำตักเตือนของคนเหล่านั้นเลย เมื่อคุกเข่าลงเขากล่าวว่า “พวกเราอาจทำลายร่างกายของข้า แต่ไม่สามารถทำร้ายจิตวิญญาณของข้าได้ ซึ่งข้ามอบถวายแด่พระเจ้าผู้เฒ่าของข้า” และจากนั้นเขาก็ยอมจำนนอย่างอดทนต่อการพลีชีพ โดยขณะนั้นมีอายุห้าสิบหกปี

วาเลนไทน์ คอคคัน เป็นผู้ที่มึนทรัพย์สมบัติและความโดดเด่นมหาศาล รักพระเจ้าและซื่อสัตย์อย่างสมบูรณ์แบบ แต่มีความเฉลียวฉลาดเพียงเล็กน้อย ทว่าจินตนาการของเขาดูเหมือนจะเริ่มฉายแสง และสัมผัสรับรู้ของเขาพัฒนาขึ้นขณะที่ความตายใกล้เข้ามา รวากับว่าภัยที่เข้ามาใกล้ทำให้ความเข้าใจนั้นเฉียบคมขึ้น ก่อนที่เขาจะถูกตัดศีรษะ เขาแสดงคำพูดออกมาพร้อมกับวาทะ พลังงาน และความแม่นยำในแบบที่สร้างความอัศจรรย์ใจแก่คนเหล่านั้นที่ทราบว่าเขาเคยบกพร่องด้านความเฉลียวฉลาดมาก่อน

โทเบียส สเตฟฟิค โดดเด่นในด้านความอ่อนโยนและความสงบเยือกเย็นของตน เขายอมรับชะตากรรมของตนอย่างเต็มที่ และไม่ก่น่าที่ก่อนเขาตาย เขาได้พูดอย่างมีเอกลักษณ์เช่นนี้ว่า “ข้าได้รับความโปรดปรานมากมายจากพระเจ้ามาตลอดชีวิตของข้า ฉะนั้นข้าไม่ควรจะยินดีรับถ้วยรสมถ์ถ้วยหนึ่ง เมื่อพระองค์ทรงเห็นว่าเหมาะสมที่จะให้ข้าดื่มหรือ? หรือข้าไม่ควรชื่นบานหรือที่เป็นน้ำพระทัยของพระองค์ที่ข้าควรยอมสละชีวิตอันเสื่อมทรามเพื่อแลกกับชีวิตอันเป็นอมตะ!”

ดร. เจสซีเนียส นักศึกษาด้านฟิสิกส์ที่โดดเด่น ถูกกล่าวหาว่ากล่าวจาบจ้วงจักรพรรดิ ว่าเป็นกบฏในการกล่าวสาบานว่าจะภักดีต่อเพเรเดอริคผู้ถูกเลือก และว่านอกรีตในการเป็นโปรเตสแตนต์ เพราะข้อหาแรกนั้นเขาถูกตัดสิน เพราะข้อหาที่สองเขาถูกตัดศีรษะ และเพราะข้อหาที่สาม และเป็นข้อหาสุดท้าย เขาถูกหั่นออกเป็นสี่ท่อน และชิ้นส่วนเหล่านั้นถูกเสียบประจานบนเสาหลายต้น

คริสโตเฟอร์ โซเบอร์ ทันทิที่เขาก้าวขึ้นบนตะแลงแกง กล่าวว่า “ข้ามาในนามของพระเจ้า ที่จะตายเพื่อสง่าราศีของพระองค์ ข้าได้ต่อสู้ในการต่อสู้อันดีนั้น และทำการวิ่งแข่งของข้าเสร็จสิ้นแล้ว ฉะนั้น เพฆมฆาตเอ๋ย จงทำหน้าที่ของเจ้าเถิด” เพฆมฆาตนั้นเชื่อฟัง และเขารับมงกุฎแห่งการพลีชีพในทันที

ไม่มีผู้ใดเคยมีชีวิตที่น่านับถือหรือตายอย่างน่าคร่ำครวญมากไปกว่าจอห์น ซูลทิส ถ้อยคำเดียวที่เขากล่าวก่อนถูกบั่นคอ คือ “ผู้ชอบธรรมดูเหมือนตายในสายตาของเหล่าคนโง่ แต่พวกเขาแค่ไปสู่การหยุดพัก พระเยซูเจ้าข้า! พระองค์ทรงสัญญาไว้ว่าคนที่มาหาพระองค์จะไม่ถูกโยนทิ้งเลย ดูเถิด ข้าพระองค์มาแล้ว ดูข้าพระองค์ สงสารข้าพระองค์ อภัยโทษบาปทั้งหลายของข้าพระองค์ และรับจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ด้วยเถิด”

แม้ซิมิเลียน ฮอสเทียลิก มีชื่อในด้านการเรียนรู้ ความน่าเลื่อมใส และความมีมนุษยธรรมของเขา เมื่อเขามาบนตะแลงแกงในตอนแรกนั้น ดูเหมือนเขาหวาดกลัวยิ่งนักกับความตายที่เข้ามาใกล้ เจ้าหน้าที่สังเกตเห็นความสั่นกลัวของเขา ฮอสเทียลิกกล่าวว่า “โอ! ท่าน บัดนี้บาปทั้งหลายแห่งวัยเยาว์ของข้าแก่กันผิดในหัวของข้า แต่ข้าหวังว่าพระเจ้าจะทรงให้ความสว่างแก่ข้า เกรงว่าข้าจะหลับในนิทราแห่งความมรณาและเกรงว่าเหล่าศัตรูของข้าจะกล่าวว่าพวกเราชนะแล้ว” หลังจากนั้นไม่นาน เขากล่าวว่า “ข้าหวังว่าการกลับใจใหม่ของข้าเป็นของจริง และจะถูกตอบรับ ซึ่งในกรณีนั้นพระโลหิตของพระคริสต์จะล้างข้าจากความผิดทั้งหลายของข้า” จากนั้นเขาบอกเจ้า

หน้าที่ว่าเขาควรทวนซ้ำบทเพลงของซิเมโอน เมื่อจบเพลงนั้นเพฆฆมาตก็ทำหน้าที่ของตนได้ เขาจึงทูลว่า

“พระองค์เจ้าข้า บัดนี้ขอทรงโปรดให้ผู้รับใช้ของพระองค์จากไปอย่างมีความสุขเถิด ตามพระวามณะของพระองค์: เพราะนัยน์ตาของข้าพระองค์ได้เห็นความรอดของพระองค์แล้ว” เมื่อจบถ้อยคำเหล่านั้น ศีรษะของเขาก็ถูกบั่นในการฟันฉับเดียว

เมื่อจอห์น คัทนาร์ มายังแดนประหาร พระเยซูตรูปร่างหนึ่งกล่าวแก่เขาว่า “จงรับความเชื่อแบบโรมันคาทอลิกเถิด ซึ่งสามารถช่วยให้รอดและช่วยท่านให้พ้นความน่ากลัวแห่งความตายได้” ซึ่งเขาตอบกลับไปว่า “ความเชื่อแบบที่เชื่อถือโคลงของท่านข้าซึ่งซัง มันนำไปสู่ความพินาศ และข้าไม่ประสงค์สิ่งใดเพื่อช่วยไม่ให้กลัวความตายนอกจากจิตสำนึกอันดี” พระเยซูตรูปร่างนั้นหันไป โดยกล่าวอย่างประชิดประชิดว่า “พวกโปรเตสแตนต์เป็นศิลาที่เจาะยากจริง ๆ” คัทนาร์กล่าวว่า “ท่านเข้าใจผิดแล้ว พระคริสต์ต่างหากที่ทรงเป็นศิลานั้น และพวกเราที่ตั้งมั่นคงอยู่บนพระองค์”

บุคคลผู้ที่ไม่ได้เกิดมาแบบมีอิสระ แต่ได้ทรัพย์สมบัติโดยการทำงานที่เกี่ยวกับกลไก ถูกสั่งให้จับแขวนคอ ก่อนที่เขาถูกจบชีวิต เขากล่าวว่า “ข้าตาย มิใช่เพราะได้ก่ออาชญากรรมใด แต่เพราะเดินตามคำบอกของจิตสำนึกของข้าเอง และเพราะปกป้องประเทศชาติและศาสนาของข้า”

ซิเมโอน ซัสซิคีเย เป็นพ่อตาของคัทนาร์ และเช่นเดียวกับเขา ถูกสั่งประหารชีวิตบนตะแลงแกง เขาไปหาความตายอย่างชื่นใจ และดูเหมือนรอไม่ไหวที่จะถูกประหาร โดยกล่าวว่า “ทุกช่วงขณะยิ่งทำให้ข้าเข้าสู่อาณาจักรของพระคริสต์ข้าลง”

นาราเนียล วอดเนียนสกีเย ถูกแขวนคอเพราะได้สนับสนุนอุดมการณ์ของพวกโปรเตสแตนต์ และการเลือกเฟ้นเดอริคให้สวมมงกุฎกษัตริย์แห่งโบฮีเมีย ที่ตะแลงแกง พวกพระเยซูดีทำทุกสิ่งในอำนาจของตนเพื่อชักจูงเขาให้บอกเลิกความเชื่อของเขา เมื่อพบว่าความพยายามของพวกเขาไร้ผล คนหนึ่งในพวกเขากล่าวว่า “ถ้าเจ้าไม่ยอมบอกเลิกความนอกรีตของเจ้า อย่างน้อยก็จงกลับใจจากการกบฏของเจ้าได้ไหม?” ซึ่งวอดเนียนสกีเยตอบกลับไปว่า “พวกท่านพรากชีวิตของพวกเราไปโดยอาศัยข้อหาจอมปลอมว่าก่อการกบฏ และเท่านั้นยังไม่พอ ยังพยายามที่จะทำลายจิตวิญญาณของพวกเราด้วย พวกท่านจงดื่มเลือดให้อิ่มเถิด แต่อย่ามายุ่งกับจิตสำนึกของพวกเราเลย”

จากนั้นลูกชายของวอดเนียนสกีเยเข้าไปใกล้ตะแลงแกงนั้น และกล่าวแก่บิดาของตนว่า “พ่อครับ ถ้าชีวิตถูกยื่นเสนอให้แก่พ่อโดยมีเงื่อนไขว่าจะต้องทิ้งความเชื่อ ลูกขอรับรองที่จะระลึกถึงพระคริสต์ และปฏิเสธข้อเสนอที่เป็นภัยนั้น” ซึ่งบิดาตอบกลับไปว่า “ดีจริง ๆ ลูกพ่อเอ๊ย ที่พ่อได้รับการเตือนสติให้หนักแน่นต่อไปจากลูก แต่อย่าระแวงพ่อเลย จงหมั่นยืนยันความเชื่อของพี่น้องชายหญิงและลูก ๆ ของลูกจะดีกว่า และจงสอนพวกเขาให้เลียนแบบความหนักแน่นที่พ่อจะทิ้งไว้เป็นแบบอย่างแก่พวกเขา” เขากล่าวถ้อยคำเหล่านี้จบไม่ทันไร เขาก็ถูกจบชีวิตรับมงกุฎแห่งการพลีชีพด้วยความหนักแน่นยิ่งนัก

วินเซสเลาส์ กิสบิทซกีเย ในระหว่างการคุมขังทั้งหมดของเขา มีความหวังอย่างยิ่งว่าจะได้รับการไ้ชีวิต ซึ่งทำให้เหล่ามิตรสหายของเขาหัวนเกรงเรื่องความปลอดภัยแห่งจิตวิญญาณของเขา อย่างไรก็ตาม เขายังหนักแน่น

มันคงไม่เปลี่ยนแปลงในความเชื่อของเขา อธิษฐานอย่างร้อนรนที่ตะแลงแกง และประสบชะตากรรมของตนด้วยการยอมจำนนอันเป็นเอกลักษณ์

มาร์ติน พอสเตอร์เป็นคนซราที่พิการ ข้อหาที่เขาได้รับคือ เพราะแสดงความรักต่อพวกนอกรีต และให้ยืมเงินแก่เฟรเดอริกผู้ได้รับเลือกนั้น อย่างไรก็ตาม ทรัพย์สินมากมายของเขา ดูเหมือนจะเป็นอาชญากรรมหลักของเขา และเขาควรถูกริบทรัพย์เพราะว่าเขาถูกจัดให้อยู่ในรายชื่อของผู้พลีชีพที่โดดเด่นเหล่านี้

บทที่ 9

บันทึกเรื่องราวเกี่ยวกับชีวิตและการถูกข่มเหงของมาร์ติน ลูเธอร์

ครูและนักปฏิรูปชาวเยอรมันที่โดดเด่นผู้หนึ่งของคริสตจักรเป็นบุตรของจอห์น ลูเธอร์และมาร์กาเรต ซีกเลอร์ และเกิดที่อึสเลเบน เมืองหนึ่งของแคว้นแซกซอน ในแถบชนบทของแมนสฟิลด์ เมื่อวันที่ 10 พฤศจิกายน 1483 เดิมทีบิดาของเขามีสภาพความเป็นอยู่และพื้นเพแบบปานกลาง และอาชีพของเขาคือการเป็นคณานเหมือง อย่างไรก็ตาม เป็นไปได้ว่าโดยการประยุกต์และความอดสาหัสของเขา เขาทำให้ครอบครัวมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น และต่อมาภายหลังเขาได้กลายเป็นผู้พิพากษาที่มีฐานะและยศศักดิ์ ตอนแรกลูเธอร์ได้เรียนหนังสือ และพออายุสิบสามเขาถูกส่งไปเรียนที่มัทเทเบิร์ก และจากนั้นไปที่ไอเซินัค ในธูรินเจีย ซึ่งเขาอยู่ที่นั่นนานสี่ปี โดยฉายแววว่าจะมีความโดดเด่นในอนาคตของเขา

ในปี 1501 เขาถูกส่งไปที่มหาวิทยาลัยแห่งเออร์เฟิร์ต ซึ่งเป็นที่ ๆ เขาเรียนหลักสูตรปกติของตรรกะและปรัชญา เมื่ออายุได้ยี่สิบ เขาจบปริญญาโท และจากนั้นบรรยายเกี่ยวกับฟิสิกส์ของอริสโตเติล จริยธรรม และส่วนอื่น ๆ ของปรัชญา ต่อมาภายหลัง เพราะพ่อแม่ของเขาช่วยยุ เขาหันไปศึกษากฎหมายแพ่ง โดยคิดที่จะพัฒนาตัวเป็นทนายความ แต่ถูกหันเหไปจากการไขว่คว้านี้โดยอุบัติเหตุดังต่อไปนี้ ขณะเดินออกไปในทุ่งหญ้าวันหนึ่ง เขาถูกสายฟ้าฟาดจนล้มลงถึงดิน ขณะที่เพื่อนร่วมทางคนหนึ่งตายอยู่ข้างตัวเขา และนี่ส่งผลต่อเขาอย่างเห็นได้ชัด จนเขาไม่สื่อสารเรื่องจุดประสงค์ของเขากับเพื่อน ๆ คนใดเลย เขาถอนตัวไปจากโลก และถอยฉากเข้าสู่คณะของพวกฤาษีแห่งเซนต์ออกัสติน

ที่นี่เขาใช้เวลาไปกับการอ่านผลงานของเซนต์ออกัสตินและเพื่อน ๆ นักศึกษา แต่ขณะอ่านหนังสือของห้องสมุดนั้น บังเอิญเขาไปพบพระคัมภีร์ภาษาละตินเล่มหนึ่ง ซึ่งเขาไม่เคยพบเห็นมาก่อน นี่ทำให้เขาสนใจใคร่รู้อย่างมาก: เขาอ่านมันจนจบอย่างกระหาย และอัศจรรย์ใจที่ได้พบว่าพระคัมภีร์เพียงตอนเล็ก ๆ จริง ๆ ถูกสั่งสอนแก่ผู้คน

เขากล่าวยอมรับความเชื่อในอารามแห่งเออร์เฟิร์ต หลังจากเขาเป็นพระบวชใหม่มาหนึ่งปีแล้ว และเขาก็ติดตามคำสอนของพระในคณะ และฉลองมิสซาแรกของเขาในปี 1507 ปีต่อมา เขาถูกย้ายจากสำนักซีแห่งเออร์เฟิร์ตไปยังมหาวิทยาลัยวิตเตนเบิร์ก เพราะว่ามีมหาวิทยาลัยแห่งนี้เพิ่งถูกก่อตั้ง จึงคิดกันว่าไม่มีสิ่งใดที่จะทำให้มันมีชื่อเสียงและความน่าเชื่อถือ มากไปกว่าสิทธิอำนาจและการมาอยู่ของชายผู้หนึ่งที่โด่งดังขนาดนั้น ในเรื่องการมีส่วนสำคัญและการเรียนรู้ของเขา อย่างลูเธอร์

ในมหาวิทยาลัยนี้แห่งเออร์เฟิร์ต มีชายชราผู้หนึ่งในสำนักซีของพระคณะออกัสตินซึ่งลูเธอร์ ที่ขณะนั้นอยู่ในคณะเดียวกัน คือเป็นพระคณะออกัสติน ได้ปรึกษาเกี่ยวกับหลายสิ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการยกบาป ซึ่งเรื่องนั้นหลวงพ่ผู้ชราได้กล่าวเปิดแก่ลูเธอร์ โดยประกาศว่าพระบัญชาอันเปิดเผยของพระเจ้าก็คือว่า

มนุษย์ทุกคนควรเชื่อว่าบาปของตนจะได้รับการยกโทษให้แก่ตนในพระคริสต์ และกล่าวเสริมว่าการตีความนี้ถูกยืนยันโดยเซนต์เบอร์นาร์ด: “นี่เป็นคำพยานที่พระวิญญูณบริสุทธิ์ประทานให้แก่ท่านในใจของท่าน โดยตรัสว่าบาปของเจ้าได้รับการยกโทษให้แก่เจ้าแล้ว เพราะว่าเป็นความคิดเห็นของอัครทูตนั้น ว่ามนุษย์ถูกนับว่าชอบธรรมอย่างเต็มที่โดยความเชื่อ”

โดยถ้อยคำเหล่านี้ลูเธอร์ไม่เพียงได้รับกำลังใจ แต่ยังได้รับการสอนเกี่ยวกับความหมายอันครบถ้วนของ อ. เปาโลด้วย ผู้ซึ่งกล่าวคำพูดนี้ซ้ำหลายหนจริง ๆ ว่า “เราถูกนับว่าชอบธรรมโดยความเชื่อ” และเมื่อได้อ่านคำอธิบายของหลายคนเกี่ยวกับพระคำตอนนี้ เขาก็มองเห็นแล้ว โดยคำสอนของชายชราผู้นั้น และโดยการปลอมโยนที่เขาได้รับในจิตวิญญูณของเขา ว่าการตีความเหล่านั้นช่างไร้สาระ ซึ่งเขาเคยอ่านมาก่อน ของเพื่อนนักศึกษาเหล่านั้น และฉะนั้นเมื่อค่อย ๆ อ่านและเปรียบเทียบคำกล่าวและตัวอย่างเหล่านั้นของพวกผู้พยากรณ์และพวกอัครทูต พร้อมกับการทูลขอพระเจ้าอย่างต่อเนื่อง และความเชื่อได้เกิดขึ้นด้วยพลังแห่งการอธิษฐาน เขาจึงมองเห็นหลักคำสอนนั้นอย่างชัดเจนมากที่สุด เขาจึงศึกษาเล่าเรียนต่อไปที่เออร์เฟิร์ตเป็นเวลาสี่ปีในสำนักชีของพระคณะออกัสติน

ในปี 1512 สำนักชีเจ็ดแห่งในคณะของเขาซึ่งมีปากเสียงกับนายพลผู้แทนของพวกเขา ลูเธอร์ได้รับเลือกให้ไปที่กรุงโรมเพื่อคงไว้ซึ่งอุดมการณ์ของพวกเขา ที่กรุงโรมเขาเห็นสันตะปาปาและราชสำนัก และมีโอกาสได้เห็นลักษณะท่าทางของพวกสงฆ์ ซึ่งเขาหมายเหตุดูอย่างรุนแรงเกี่ยวกับท่าทางอันรีบเร่ง ผิวผิน และไม่บริสุทธิ์ในการฉลองมิสซาของพวกเขา ทันทีที่เขาปรับแก้ข้อพิพาทนั้นซึ่งเป็นกิจธุระแห่งการเดินทางมาของเขา เขาก็กลับไปวิตเดนเบิร์ก และได้รับการแต่งตั้งเป็นอาจารย์ด้านศาสนศาสตร์ ซึ่งถูกออกค่าใช้จ่ายให้โดยเฟรเดอริก ผู้ได้รับเลือกแห่งแซกซอนี ผู้ซึ่งเคยได้ยินเขาเทศนาบ่อย ๆ คັນเคยเป็นอย่างดีกับคุณงามความดีของเขา และนับถือเขาอย่างสูง

เขาอยู่ต่อไปในมหาวิทยาลัยวิตเดนเบิร์ก ซึ่งที่นั่น ในฐานะอาจารย์สอนศาสนศาสตร์ เขาทุ่มเทให้กับกิจธุระแห่งการทรงเรียกของเขา ที่นี้เขาได้เริ่มต้นอย่างจริงจังที่สุดในการอ่านบทบรรยายต่าง ๆ เกี่ยวกับหนังสือหลายเล่มในพระคัมภีร์: เขาอธิบายจดหมายฝากถึงชาวกรุงโรม และเพลงสดุดี ซึ่งเขาให้ความกระจ่างแจ้งและยกภาพประกอบในลักษณะที่ใหม่เอี่ยมยิ่งนัก และแตกต่างยิ่งนักจากสิ่งที่เหล่านักอรรถาธิบายคนก่อน ๆ เคยไขว่คว้า จน “ดูเหมือนว่าหลังจากคำคืนที่มีมิติยาวนาน วันใหม่ได้ฉายแสงแล้ว ในคำตัดสินของบรรดาผู้ที่ยำเกรงพระเจ้าและรอบคอบทุกคน”

ลูเธอร์หมั่นเพียรในการลดความคิดทั้งหลายของมนุษย์ให้เหลือแค่พระบุตรของพระเจ้า: เหมือนอย่างที่ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเคยบอกให้ดูพระเมษโปดกของพระเจ้าผู้ทรงรับบาปของโลกไปเสีย ลูเธอร์ซึ่งฉายแสงในคริสตจักรดุจแสงตะวันเจิดจ้าหลังจากคำคืนที่มีมิติยาวนาน ก็แสดงให้เห็นชัดเจนเช่นกันว่าบาปได้รับการอภัยอย่างเต็มที่แล้วเพราะความรักแห่งพระบุตรของพระเจ้า และเราควรอ้าแขนรับของประทานอันบริบูรณ์นี้ไว้อย่างสัตย์ซื่อ

ชีวิตของเขาสอดคล้องกับคำกล่าวยอมรับของเขา และมันแสดงให้เห็นชัดเจนว่าถ้อยคำของเขาไม่ใช่การพูดเอาใจ แต่ออกมาจากหัวใจจริง ๆ ความชื่นชมนี้เกี่ยวกับชีวิตอันบริสุทธิ์ของเขาได้ดึงดูดใจของผู้คนที่ได้ยินได้ฟัง

เขา

เพื่อให้ตัวเองมีคุณสมบัติมากขึ้นสำหรับงานที่เขารับมาทำ เขาได้ทุ่มเทศึกษาภาษากรีกและภาษาฮีบรูอย่างตั้งอกตั้งใจ และเขาได้ทุ่มเทตัวเองในลักษณะนี้ เมื่อมีการตีพิมพ์ไบเบิลบาปทั่วไปในปี 1517

ลีโอที่ 10 ซึ่งสืบทอดต่อจากจูเลียสที่ 2 ในเดือนมีนาคม 1513 ประสงค์ที่จะสร้างวิหารเซนต์ปีเตอร์อันยิ่งใหญ่ขึ้นที่กรุงโรม ซึ่งจริง ๆ แล้วถูกเริ่มต้นโดยจูเลียส แต่ยังต้องการเงินก้อนโตเพื่อที่จะสร้างให้แล้วเสร็จ ฉะนั้นลีโอในปี 1517 จึงให้พิมพ์ไบเบิลบาปทั่วไปไปทั่วทั้งยุโรป เพื่อเห็นแก่คนเหล่านั้นที่บริจาคเงินเท่าไรก็ได้เพื่อการก่อสร้างวิหารเซนต์ปีเตอร์ และแต่งตั้งหลายคนในหลายประเทศให้เทศนาโฆษณาไบเบิลบาปเหล่านี้ และให้รับเงินแลกกับพวกมัน การกระทำที่แปลกประหลาดเหล่านี้สร้างความขัดเคืองใจอย่างมากที่วิตเดนเบิร์ก และโดยเฉพาะอย่างยิ่งสร้างความขุ่นเคืองยิ่งนักแก่ลูเธอร์ ผู้ซึ่งตามธรรมดาแล้วเป็นคนอบอุ่นและกระฉับกระเฉง และในกรณีนี้ไม่สามารถหักห้ามใจไว้ได้ เขาจึงตั้งใจแน่วแน่ที่จะประกาศต่อต้านไบเบิลบาปเหล่านี้โดยยอมเสี่ยงทุกวิถีทาง

ฉะนั้นก่อนวัน All-saints ในปี 1517 เขาจึงนำข้อวินิจฉัยเกี่ยวกับไบเบิลบาปไปติดไว้ที่คริสตจักรที่อยู่ถัดจากปราสาทของเมืองนั้น ในตอนแรกเขาทำใครก็ตามให้มาคัดค้านมัน ไม่ว่าจะโดยการเขียนหรือการโต้แย้ง ข้อวินิจฉัยเหล่านั้นของลูเธอร์เกี่ยวกับไบเบิลบาปถูกตีพิมพ์ไม่ทันไร เท็ตเซล พระคณะโดมินิกัน และผู้มอบหมายให้ขายไบเบิลบาป ก็ตีพิมพ์ข้อวินิจฉัยหนึ่งที่แฟรงค์เฟิร์ต ซึ่งมีข้อเสนอชุดหนึ่งที่โต้แย้งกับข้อวินิจฉัยของลูเธอร์โดยตรง เขาทำยิ่งกว่านั้น เขาปลุกปั่นพวกสงฆ์แห่งคณะของเขาให้ต่อต้านลูเธอร์ สาปแช่งเขาให้ลงจากธรรมาสน์ โดยหาว่าเขาเป็นคนนอกรีตที่สมควรตกนรกมากที่สุด และเผาข้อวินิจฉัยของเขาต่อหน้าผู้คนที่แฟรงค์เฟิร์ต ข้อวินิจฉัยของเท็ตเซลก็ถูกเผาเช่นกัน เป็นการตอบโต้ โดยพวกของลูเธอร์ที่วิตเดนเบิร์ก แต่ตัวลูเธอร์เองประกาศว่าตนไม่มีส่วนรู้เห็นในการกระทำนั้น

ในปี 1518 ลูเธอร์ ซึ่งแม้ถูกเพื่อน ๆ ของเขาห้ามไม่ให้ไป แต่เพื่อแสดงความเชื่อฟังต่อสิทธิอำนาจ เขาก็ไปที่อารามเซนต์ออกัสติน ที่ไฮเดลเบิร์ก ขณะมีการประชุมของคณะสงฆ์อยู่ และที่นี่เขาเขียนกรณเมื่อวันที่ 26 เมษายนข้อโต้แย้งเกี่ยวกับ “การนับว่าชอบธรรมโดยความเชื่อ” ซึ่งบิวเซอร์ ที่อยู่ในการประชุมนั้นด้วย ได้จดบันทึก และจากนั้นก็ส่งต่อไปยังเฮอัทส์ เรนานัส พร้อมกับคำชมมากมาย

ในระหว่างนั้น ความกระตือรือร้นของเหล่าปรปักษ์ของเขาก็เพิ่มมากขึ้นทุกวันในการต่อต้านเขา และสุดท้ายเขาถูกกล่าวหาแก่ลีโอที่ 10 ว่าเป็นคนนอกรีต ฉะนั้นทันทีที่เขากลับจากไฮเดลเบิร์ก เขาเขียนจดหมายฉบับหนึ่งไปถึงสันตะปาปาองค์นั้น ในถ้อยคำที่นบนอบที่สุด และส่งคำอธิบายไปด้วยเกี่ยวกับข้อเสนอต่าง ๆ ของเขาเกี่ยวกับไบเบิลบาป จดหมายฉบับนั้นลงวันที่ Trinity Sunday 1518 และถูกส่งไปพร้อมกับคำทักท้วง ซึ่งในนั้นเขาประกาศว่าเขาไม่ได้มีเจตนาที่จะเสนอหรือแก้ต่างสิ่งใดที่ขัดแย้งกับพระคัมภีร์บริสุทธิ์ หรือกับหลักคำสอนของเหล่าบรรพบุรุษ ซึ่งถูกรับมาและถือปฏิบัติโดยคริสตจักรแห่งโรม หรือขัดแย้งกับสารบบและคำสั่งของเหล่าสันตะปาปาถึงกระนั้น เขาคิดว่าเขามีเสรีภาพที่จะเห็นชอบหรือไม่เห็นชอบกับความเห็นของเซนต์โรมัส, โบนาวอนเจอร์ และนักศึกษาและนักสารบบคนอื่น ๆ ซึ่งไม่มีข้อพระคัมภีร์ใดเลยสนับสนุน

จักรพรรดิแม็กซิมิเลียนถูกเข้าหาพอ ๆ กันกับสันตะปาปา เกี่ยวกับการยับยั้งการเผยแพร่ความคิดเห็นของลูเธอร์ในแซกซอนี ซึ่งก่อความวุ่นวายให้แก่ทั้งคริสตจักรและจักรวรรดิ ด้วยเหตุนี้แม็กซิมิเลียนจึงส่งจดหมายฉบับหนึ่งไปถึงลิโอ ลงวันที่ 5 สิงหาคม 1518 และขอร้องเขาให้ใช้สิทธิอำนาจของเขาเพื่อห้ามข้อโต้แย้งที่ไร้ประโยชน์ หนายบคาย และเป็นอันตรายเหล่านี้ โดยรับประกันเขาเช่นกันว่าจักรพรรดิจะบังคับใช้อย่างเข้มงวดในจักรวรรดิสิ่งใดก็ตามที่สันตะปาปาจะบัญชา

ในระหว่างนั้น ลูเธอร์ ทันทีที่เขาเข้าใจว่ากำลังมีการดำเนินการใดเกี่ยวกับเขาที่โรม ใช้ทุกวิธีที่จะคิดได้เพื่อขัดขวางไม่ให้ตัวเองถูกนำตัวไปที่นั่น และเพื่อให้ตนได้เสนอคดีของตนในเยอรมนี ผู้เลือกตั้งก็คัดค้านการส่งตัวลูเธอร์ไปที่โรมเช่นกัน และขอร้องพระคาร์ดินัลคาเยตัน ที่จะยอมให้ลูเธอร์เสนอคดีของตนต่อหน้าเขา ในฐานะผู้แทนของสันตะปาปาในเยอรมนี เมื่อถูกเสนอมาเช่นนั้น สันตะปาปาก็ยินยอมให้มีการไต่สวนความต่อหน้าพระคาร์ดินัลคาเยตัน ผู้ซึ่งได้รับมอบอำนาจให้ตัดสินคดีนี้

ฉะนั้นลูเธอร์จึงรีบออกเดินทางไปยังอ็อกซ์เบิร์กทันที และนำจดหมายหลายฉบับจากผู้เลือกตั้งติดตัวไปด้วย เขามาถึงที่นั่นในเดือนตุลาคม 1518 และเมื่อได้รับการรับประกันเรื่องความปลอดภัยของเขา เขาก็ถูกนำตัวไปอยู่ต่อหน้าพระคาร์ดินัลรูปนั้น แต่ลูเธอร์เริ่มเชื่อในไม่ช้าว่าตนมีสิ่งให้ต้องกลัวจากอำนาจของพระคาร์ดินัลนั้นมากกว่าจากการโต้แย้งชนิดใด ๆ และตั้งมั่นด้วยความกลัวว่าจะถูกจับหากตนไม่ยอมจำนน เขาจึงไปจากเมืองอ็อกซ์เบิร์กในวันที่สี่สิบ แต่วก่อนออกเดินทาง เขาตีพิมพ์คำอุทธรณ์ทางการไปถึงสันตะปาปา และเมื่อพบว่าตัวเองได้รับการปกป้องโดยผู้เลือกตั้ง เขาก็สั่งสอนหลักคำสอนเดิมเหล่านั้นต่อไปที่วิตเตนเบิร์ก และส่งคำทำไปถึงผู้ไต่สวนทุกคนให้มาโต้แย้งกับเขา

เกี่ยวกับลูเธอร์ มิลทิเทียส มหาตเล็กของสันตะปาปา ได้รับคำสั่งให้ขอร้องให้ผู้เลือกตั้งบังคับลูเธอร์ให้บอกเลิกความเชื่อ หรือให้เลิกปกป้องลูเธอร์ แต่บัดนี้หลายสิ่งจะถูกดำเนินการโดยพระหัตถ์ที่อยู่สูงยิ่งนัก ความน่าเชื่อถือของลูเธอร์เป็นที่ประจักษ์มั่นคงแล้ว นอกจากนี้ จักรพรรดิแม็กซิมิเลียนก็บังเอิญถึงแก่ความตายเมื่อวันที่สิบสองของเดือนนี้ ซึ่งความตายของเขาเปลี่ยนโฉมรูปการณ์อย่างมหาดศาล และทำให้ผู้เลือกตั้งมีสิทธิ์มากขึ้นที่จะชี้ขาดชะตากรรมของลูเธอร์ มิลทิเทียสจึงคิดว่าเขาควรลองใช้วิธีการที่เป็นธรรมและนุ่มนวล และเพื่อทำเช่นนั้นเขาจึงมาประชุมปรึกษากับลูเธอร์

ในระหว่างสนธิสัญญาเหล่านี้ หลักคำสอนของลูเธอร์ได้แพร่กระจายไป และมีชัยอย่างมหาดศาล และตัวเขาเองได้รับการหนุนใจอย่างมากทั้งในประเทศและต่างแดน ชาวโบฮีเมีย ณ ช่วงเวลานี้ส่งหนังสือเล่มหนึ่งมาให้เขา ซึ่งเป็นผลงานของจอห์น ฮัสส์ผู้โด่งดัง ผู้ซึ่งได้กลายเป็นผู้พลีชีพในงานของการปฏิรูป และจดหมายหลายฉบับเช่นกัน ซึ่งในนั้นพวกเขาตักเตือนเขาให้หนักแน่นและพากเพียรต่อไป โดยยอมรับว่าคำสอนที่เขาสั่งสอนนั้นเป็นคำสอนที่บริสุทธิ์ ถูกต้อง และดั้งเดิม ผู้มีความรู้และคนใหญ่คนโตหลายคนได้มาเข้าร่วมกับเขา

ในปี 1519 เขามีการโต้เถียงที่ไลพ์ซิกกับจอห์น เอกเซียส แต่การโต้เถียงนี้สิ้นสุดลงในที่สุดเหมือนครั้งอื่น ๆ โดยทั้งสองฝ่ายไม่ได้มีความคิดเห็นในใกล้เคียงกันมากขึ้นเลยสักนิด แต่ตัวบุคคลกลับเป็นศัตรูต่อกัน

มากกว่าเดิม

ประมาณปลายปีนี้ ลูเธอร์ได้ตีพิมพ์หนังสือเล่มหนึ่ง ซึ่งในเล่มเขาโต้แย้งเรื่องพิธีมหาสนิทที่ถูกลงในทั้งสองแบบ ซึ่งถูกประณามโดยบิชอปแห่งมิสเนีย เมื่อวันที่ 24 มกราคม 1520

ขณะที่ลูเธอร์กำลังพยายามที่จะแก้ตัวต่อจักรพรรดิองค์ใหม่และเหล่าบิชอปแห่งเยอรมนี เอกเซียสได้ไปที่โรมแล้ว เพื่อชักชวนให้มีการปรับโทษลูเธอร์ ซึ่งเห็นได้ง่าย ๆ เลยว่า ตอนนี้อย่าทำอะไรที่จะได้มาแล้ว แน่ทีเดียว การที่เหล่าปรปักษ์ของลูเธอร์ไปรบกวนลีโอบ่อย ๆ ได้ทำให้สันตะปาปาออกคำสั่งว่าโทษเป็นทางการเกี่ยวกับลูเธอร์ในที่สุด และเขาทำเช่นนั้นในราชโองการฉบับหนึ่ง ลงวันที่ 15 มิถุนายน 1520 ราชโองการนี้ถูกส่งไปที่เยอรมนี และถูกตีพิมพ์ที่นั่นโดยเอกเซียส ผู้ซึ่งได้ขอมั่นที่โรม และร่วมมือกับเจโรม อเล็กซานเดอร์ บุคคลผู้หนึ่งที่โดดเด่นในด้านการเรียนรู้และคารม ได้รับความไว้วางใจจากสันตะปาปาให้ข่าวประกาศราชโองการนั้น ในระหว่างนั้น ชาร์ลส์ที่ 5 แห่งสเปน หลังจากที่เขาได้จัดการแก้ไขหลายสิ่งให้ถูกต้องแล้วในบรรดาประเทศตอนล่าง ได้เข้าไปในเยอรมนี และรับการสวมมงกุฎเป็นจักรพรรดิ เมื่อวันที่ยี่สิบเอ็ด ตุลาคม ที่ Aix-la-Chapelle

มาร์ติน ลูเธอร์ หลังจากที่เขาถูกกล่าวหาหาหนแรกที่โรมเรื่อง Maunday Thursday โดยคำสั่งห้ามของสันตะปาปา ไม่นานหลังอีสเตอร์เขาริบดีนทางไปยังเวิร์มส์ ซึ่งที่นั่นลูเธอร์ ที่ปรากฏตัวต่อหน้าจักรพรรดิและทุกรัฐของเยอรมนี ยังคงหนักแน่นต่อความจริงนั้น แก่ต่างให้ตัวเอง และตอบเหล่าปรปักษ์ของเขา

ลูเธอร์ได้พักค้างคืน ได้รับความบันเทิงใจ และถูกเยี่ยมเยียนโดยบรรดาเอิร์ล บารอน อัศวินแห่งคณะนั้น สุภาพบุรุษ พระหลายรูป และสามัญชน ผู้มาเยี่ยมเยียนที่พักของเขาจนมีค้ำ

เขามาโดยขัดกับความคาดหวังของหลายคน ทั้งเหล่าปรปักษ์และคนอื่น ๆ เพื่อนฝูงของเขาได้ร่วมกันตรึงตรองแล้ว และหลายคนโน้มน้าวเขาไม่ให้เสี่ยงชีวิตไปกับภัย ณ ตอนนั้น โดยมองว่าการเริ่มต้นเหล่านี้ไม่ใช่คำตอบของคำสัญญาแห่งความเชื่อนั้น เมื่อเขาได้ยินคำโน้มน้าวและคำแนะนำทั้งหมดของพวกเขา เขาก็ตอบในลักษณะนี้: “ในส่วนของข้า เนื่องจากข้าถูกเรียกให้ไป ข้าจึงตั้งใจแล้วและมุ่งมั่นที่จะเข้าเมืองเวิร์มส์ ในพระนามของพระเยซู คริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ใช่แล้ว แม้ข้ารู้ว่ามิใช่เหล่าปีศาจที่จะต่อต้านข้าจำนวนมากพอ ๆ กับที่มี กระเบื้องปูหลังคาบ้านเรือนเหล่านั้นในเวิร์มส์”

วันถัดมา ผู้ส่งข่าวพาเขาไปจากที่พักค้างคืนของเขาไปยังราชสำนักของจักรพรรดิ ซึ่งเขาอยู่ที่นั่นจนถึงหกโมงเช้า สำหรับการนั้นพวกเจ้านายง่วนอยู่กับการปรึกษากันแบบเคร่งเครียด ขณะอยู่ที่นั่น และถูกห้อมล้อมโดยผู้คนมากมาย และเกือบจะขาดอากาศหายใจเพราะผู้คนที่เบียดเสียดที่นั่น จากนั้นเมื่อพวกเจ้านายพร้อมแล้ว และลูเธอร์เข้าไป เอกเซียสเจ้าหน้าที่ผู้หนึ่ง ก็พูดในลักษณะนี้: “บัดนี้จึงตอบคำถามของจักรพรรดิเถิด เจ้าจะยังถือตามหนังสือทั้งหมดนั้นของเจ้า หรือปฏิเสธส่วนใด ๆ ของพวกมัน และยอมจำนนไหม?”

มาร์ติน ลูเธอร์ตอบอย่างสุภาพและด้วยใจถ่อม แต่ก็ด้วยความกล้าหาญ และความหนักแน่นแบบคริสเตียน “ด้วยเห็นว่าองค์จักรพรรดิ และผู้มีเกียรติทั้งหลาย ต้องการคำตอบที่ชัดเจน ข้าพเจ้าขอกล่าวและยอมรับอย่างเด็ดขาด โดยไม่สงสัยและไม่ซับซ้อนเลย ว่าถ้าข้าพเจ้าไม่เชื่อคำพยานเหล่านั้นของพระคัมภีร์ (เพราะ

ข้าพเจ้าไม่เชื่อสันตะปาปา และสภาสามัญทั้งหลายของเขา ซึ่งหลงผิดหลายหน และขัดแย้งกันเองด้วย) จิตสำนึกของข้าพเจ้าก็ถูกมัดและถูกจับในข้อพระคำเหล่านี้และพระวาทะของพระเจ้ามากเสียจนข้าพเจ้าไม่ยอม และไม่อาจบอกเลิกสิ่งใด ๆ ได้เลย เมื่อเห็นแล้วว่ามันไม่ถูกต้องหรือชอบธรรมที่จะทำอะไรขัดกับจิตสำนึก ข้าพเจ้าขอยืนและหยุดพักบนความเชื่อนี้: ข้าพเจ้าไม่มีสิ่งใดจะกล่าวอีก ขอพระเจ้าทรงโปรดเมตตาแก่ข้าพเจ้าเถิด!”

เจ้านายเหล่านั้นปรึกษากันเกี่ยวกับคำตอบที่ลูเธอร์ให้ไว้ และเมื่อพวกเขาตรวจสอบคำตอบนั้นอย่างขมิขมันแล้ว ผู้ใต้สวนหลักก็เริ่มตำหนิลูเธอร์ดังนี้: “องค์จักรพรรดิอยากได้คำตอบง่าย ๆ จากท่าน ให้ตอบว่าใช่หรือไม่ใช่แค่นั้น ว่าท่านคิดที่จะปกป้องผลงานทั้งหมดของท่านในฐานะคริสเตียน ใช่หรือไม่?”

จากนั้นลูเธอร์ ซึ่งหันไปยังจักรพรรดิและเหล่าขุนนาง ขอร้องพวกเขาไม่ให้บังคับหรือขืนใจเขาให้ยอมจำนนโดยขัดต่อจิตสำนึกของเขา ยืนยันด้วยข้อพระคัมภีร์บริสุทธิ โดยปราศจากข้อโต้แย้งใด ๆ ที่เหล่าปรปักษ์ของเขาหาว่าขัดกับพระคัมภีร์เลย “ข้าพเจ้าถูกผูกมัดโดยพระคัมภีร์”

ก่อนที่สภาแห่งเวิร์มส์นั้นเลิกประชุม ชาร์ลส์ที่ 5 ได้ให้ร่างกฎหมายฉบับหนึ่ง ซึ่งลงวันที่แปด เดือนพฤษภาคม และมีคำสั่งให้มาร์ติน ลูเธอร์ ซึ่งต้องเป็นไปตามคำตัดสินของสันตะปาปา ตั้งแต่นั้นไปต้องถูกมองว่าเป็นสมาชิกคนหนึ่งที่ถูกตัดขาดจากคริสตจักร เป็นผู้สร้างความแตกแยก และเป็นผู้นอกรีตที่ตี้อันและชื่อกระฉ่อน ขณะที่ราชโองการของลีโอที่ 10 ซึ่งถูกรับรองโดยชาร์ลส์ที่ 5 กำลังประกาศออกไปทั่วทั้งจักรวรรดิ ลูเธอร์ก็ถูกขังไว้อย่างปลอดภัยในปราสาทวิตเตนเบิร์ก แต่เพราะเบื่อหน่ายในที่สุดกับการถอนตัวไปของเขา เขาปรากฏต่อหน้าสาธารณชนอีกที่วิตเตนเบิร์ก เมื่อวันที่ 6 มีนาคม 1522 หลังจากเขาหายหน้าไปประมาณสิบเดือน

ตอนนี้ลูเธอร์เปิดสงครามกับสันตะปาปาและพวกบิชอปแล้ว และเพื่อที่เขาจะทำให้ผู้คนรังเกียจสิทธิอำนาจของคนเหล่านั้นให้มากที่สุด เขาจึงเขียนหนังสือเล่มหนึ่งที่ต่อต้านราชโองการของสันตะปาปา และอีกเล่มที่ต่อต้านระเบียบนั้นที่เรียกกันอย่างเต็มเท็จว่า “ระเบียบแห่งเหล่าบิชอป” เขาตีพิมพ์ฉบับแปลหนึ่งของภาคพันธสัญญาใหม่เป็นภาษาเยอรมันเช่นกัน ซึ่งต่อมาภายหลังถูกแก้ไขโดยตัวเขาเองและเมแลงค็ธอน

หลายเรื่องราวอยู่ในความสับสนยิ่งนักในเยอรมนีตอนนี้ และมันไม่ได้สับสนน้อยลงเลยในอิตาลี เพราะมีการทะเลาะกันระหว่างสันตะปาปากับจักรพรรดิ ซึ่งในระหว่างนั้นโรมถูกยึดสองหน และสันตะปาปาถูกจำคุก ขณะที่พวกเจ้านายง่วนอยู่กับการทะเลาะกันเอง ลูเธอร์ยังบากบั่นต่อไปในการสานต่องานของการปฏิรูปนั้น เช่นเดียวกับการขัดขวางพวกฝ่ายสันตะปาปา รวมถึงการต่อสู้กับพวกอานาแบปติสและคณะอื่น ๆ ที่คลั่งศาสนา ซึ่งหลังจากฉวยโอกาสตอนที่เขาต่อสู้กับคริสตจักรแห่งโรม คณะเหล่านี้ได้ผุดขึ้นและสถาปนาตัวเองในหลายสถานที่

ในปี 1527 ลูเธอร์อยู่ที่ ๆ ก็เกิดภาวะเลือดจับตัวเป็นก้อนรอบหัวใจ ซึ่งเกือบทำให้เขาจบชีวิต ความวุ่นวายเหล่านั้นในเยอรมนีไม่มีที่ท่าว่าจะจบ จักรพรรดิจึงต้องเรียกประชุมใหญ่ที่สไปร์ ในปี 1529 เพื่อขอความช่วยเหลือจากเหล่าเจ้านายของจักรวรรดิในการต่อสู้กับพวกเดิร์ค สิบสี่เมือง อันได้แก่ สตราสเบิร์ก, นูเรมเบิร์ก, อุล์ม, คอนสแตนซ์, เรทลินเกิน, วินด์ซิม, เมมมินเกิน, ลินดาว, เคมพ์เทิน, เฮลบรอน, อีสนีย์, ไวซ์เซมเบิร์ก, นอร์ทลินเงิน, เอส. กาล, ได้ร่วมใจกันต่อต้านกฤษฎีกาของคำตัดสินสภา ซึ่งถูกเขียนเป็นลายลักษณ์อักษร และตีพิมพ์ในเดือน

เมษายน 1529 นี้เป็นคำคัดค้านอันเลื่องชื่อ ซึ่งให้ชื่อ “โปรเตสแตนต์” แก่เหล่านักปฏิรูปในเยอรมนี

หลังจากนี้ เหล่าเจ้านายฝ่ายโปรเตสแตนต์ได้ร่วมใจกันก่อตั้งสันนิบาตอันเข้มแข็งและบัญชาผู้เลือกตั้งแห่งแซกซอนีและเหล่าพันธมิตรของเขาให้เห็นชอบกับสิ่งที่สภานั้นได้กระทำ แต่ผู้แทนเหล่านั้นได้ร่างใบคำขอ และพวกโปรเตสแตนต์ต่อมาภายหลังได้นำเสนอคำขอร้องสำหรับ “คำสารภาพ” ของพวกเขา--คำสารภาพอันโด่งดังนั้นซึ่งถูกร่างขึ้นโดยเมแลงค์ธอนผู้เจียมตัว คำขอร้องนั้นก็เช่นกัน ทั้งสองนี้ถูกลงนามโดยเจ้านายหลายคน และลูเธอร์ซึ่งตอนนี้ไม่มีอะไรอย่างอื่นให้ทำ นอกจากนั่งลงและใคร่ครวญงานใหญ่นั้นที่เขาเพิ่งทำเสร็จ: เพราะว่าจะสามารถทำให้คริสตจักรแห่งโรมสิ้นสละเทือนได้ขนาดนั้น จนการเขย่าอีกเพียงหนเดียวก็สามารถคว่ำมันได้ทั้งหมด นี่ถือว่าเป็นงานที่ทรงพลังมากจริง ๆ

ในปี 1533 ลูเธอร์เขียนจดหมายปลอมโยนฉบับหนึ่งไปถึงเหล่าพลเมืองแห่งออสซาร์ทซ์ ผู้ได้สูญเสียความลำบากเพราะยึดถือตามคำสารภาพแห่งความเชื่อของอ็อกซ์เบิร์ก: และในปี 1534 พระคัมภีร์ที่เขาแปลเป็นภาษาเยอรมันถูกตีพิมพ์เป็นครั้งแรก ซึ่งได้รับอภิสิทธิ์เก่าแก่ใน ลวงวันที่ปีบลิโอโพลิส ภายใต้มือของผู้เลือกตั้งเอง แสดงให้เห็น และมันถูกตีพิมพ์ในปีถัดมา เขายังตีพิมพ์หนังสือเล่มหนึ่งชื่อว่า “ต่อต้านพิธีมิสซาและการถวายตัวของพวกพระ” ในปีนี้เช่นกัน

ในเดือนกุมภาพันธ์ 1537 มีการจัดประชุมหนึ่งที่สมอลคัลด์เกี่ยวกับหลายเรื่องทางศาสนา ซึ่งลูเธอร์และเมแลงค์ธอนถูกเรียกให้ไปร่วมประชุมด้วย ที่การประชุมนี้ลูเธอร์ล้มป่วยอย่างรุนแรงจนไม่มีหวังเรื่องการฟื้นตัว ขณะที่เขาถูกหิ้วตัวไป เขาได้ให้พินัยกรรมไว้ ซึ่งในนั้นเขายกความเกลียดชังของเขาที่มีต่อสันตะปาปาให้เป็นมรดกแก่เหล่ามิตรสหายและพี่น้องของเขา เขาสาละวนในลักษณะนี้จนกระทั่งเขาตายในปี 1546

ปีนั้น ไปด้วยกันกับเมแลงค์ธอน เขาไปเยี่ยมประเทศของเขาเอง ซึ่งเขาไม่ได้เห็นมานานหลายปีแล้ว และกลับมาอีกอย่างปลอดภัย แต่หลังจากนั้นไม่นาน เขาถูกเรียกให้ไปที่นั่นอีกโดยเหล่าเอิร์ลแห่งแมนเฟลท์ เพื่อหารือเรื่องความแตกต่างบางอย่างซึ่งมีขึ้นแล้วเกี่ยวกับเขตแดนของพวกเขา ที่นั่นเขาได้รับการต้อนรับโดยทหารม้าหนึ่งร้อยนาย หรือมากกว่านั้น และถูกนำทางไปอย่างสมเกียรติมาก ๆ แต่ขณะเดียวกันนั้นเขาก็ล้มป่วยหนักจนเกรงว่าเขาจะเสียชีวิต เขากล่าวว่าอาการกำเริบเหล่านี้มาสู่เขาบ่อย ๆ เมื่อเขามีฐานะสำคัญให้ต้องจัดการ อย่างไรก็ตาม เขาไม่ได้ฟื้นตัวจากการกำเริบคราวนี้ แต่ตายในวันที่ 18 กุมภาพันธ์ ในปีที่หกสิบสามของเขา ไม่นานก่อนเขาสิ้นลม เขาเตือนสติคนเหล่านั้นที่อยู่รอบกายเขาให้อธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อการแพร่ไปของข่าวประเสริฐ เขากล่าวว่า “เพราะว่าสภาแห่งเทรนต์ ซึ่งเคยจัดมาแล้วหนึ่งหรือสองหน และสันตะปาปา จะคิดหาหลายสิ่งแปลกประหลาดเพื่อต่อต้านมัน” เมื่อรู้สึกว้าวาระแห่งความตายเข้ามาใกล้แล้ว ก่อนเก้าโมงตรงเช้าวันนั้น เขาฝากตัวเองไว้กับพระเจ้าด้วยคำอธิษฐานอันยำเกรงนี้: “พระบิดาในสวรรค์ของข้าพระองค์ พระเจ้าองค์นิรันดรผู้เปี่ยมด้วยพระเมตตา! พระองค์ได้ทรงสำแดงพระบุตรที่รักของพระองค์ พระเยซูคริสต์เจ้าของเราแก่ข้าพระองค์แล้ว ข้าพระองค์ได้สั่งสอนเกี่ยวกับพระองค์แล้ว ข้าพระองค์รู้จักพระองค์แล้ว ข้าพระองค์รักพระองค์ให้เป็นชีวิตของข้าพระองค์ สุขภาพของข้าพระองค์และการไถ่ของข้าพระองค์ ผู้ซึ่งเหล่าคนชั่วได้ข่มเหง ให้อภัย และทำให้ได้รับบาดเจ็บ ขอ

ทรงรับจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้กับพระองค์ด้วยเถิด”

หลังจากคำอธิษฐานนี้ เขากล่าวตามมาสภานว่า “ข้าพระองค์ขอฝากจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ พระองค์ทรงไถ่ข้าพระองค์ไว้แล้ว โอ ข้าแต่พระเจ้าแห่งความจริง! ‘พระเจ้าทรงรักโลกยิ่งนักจนพระองค์ได้ประทานพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ เพื่อผู้ใดก็ตามที่เชื่อในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศแต่มีชีวิตนิรันดร์’” หลังจากทวนซ้ำคำอธิษฐานของเขาหลายหนแล้ว เขาก็ถูกเรียกให้ไปหาพระเจ้า เมื่ออธิษฐานเช่นนั้น จิตวิญญาณที่ไร้ความผิดของเขาได้ถูกแยกขาดจากกายดินของเขาอย่างสงบ

บทที่ 10

การข่มเหงโดยรวมในเยอรมนี

การข่มเหงโดยรวมในเยอรมนีมีสาเหตุหลักมาจากหลักคำสอนเหล่านั้นและงานรับใช้ของมาร์ติน ลูเธอร์ แนนทีเดียวนั้นตะปาปาหวาดกลัวยิ่งนักกับความสำเร็ของนักปฏิรูปผู้กล้าหาญนั้น จนเขาตั้งใจที่จะเข้าหาจักรพรรดิชาร์ลส์ที่ 5 ในความพยายามที่จะถอนรากถอนโคนพวกมัน

เพื่อจุดประสงค์นี้

1. เขามอบเงินให้จักรพรรดิสองแสนคราวน์แบบสด ๆ
2. เขาสัญญาว่าจะคงไว้ซึ่งทหารราบหมื่นสองพันนาย ทหารม้าห้าพันนาย เป็นเวลาหกเดือน หรือในระหว่างการสู้รบหนหนึ่ง
3. เขาอนุญาตให้จักรพรรดิรับครึ่งหนึ่งของรายรับของสงฆ์แห่งจักรวรรดิในช่วงสงคราม
4. เขาอนุญาตให้จักรพรรดิจำหน่ายที่ดินวัดเป็นเงินห้าแสนคราวน์ เพื่อช่วยในการสานต่อความเป็นศัตรูต่อพวกโปรเตสแตนต์

เมื่อได้รับการสนับสนุนเช่นนั้น จักรพรรดิจึงเริ่มทำการถอนรากถอนโคนพวกโปรเตสแตนต์ ซึ่งเขาเองมีความเดือดดาลต่อพวกเขามากเป็นพิเศษ และเพื่อจุดประสงค์นี้ จึงมีการระดมกองทัพอันน่าเกรงขามในประเทศเยอรมนี สเปนและอิตาลี

ในระหว่างนี้ พวกเจ้านายฝ่ายโปรเตสแตนต์ ได้รวมตัวกันเป็นสหพันธ์หนึ่งที่ทรงพลัง เพื่อที่จะตอบโต้การโจมตีที่เกิดขึ้นได้ทุกเมื่อ มีการระดมกองทัพใหญ่ และมีคำบัญชามายังผู้เลือกตั้งแห่งแซกซอนี และแลนด์เกรฟแห่งเฮสซี กองกำลังฝ่ายจักรวรรดิถูกบัญชาการโดยจักรวรรดิแห่งเยอรมนีด้วยตัวเอง และสายตาของทั้งยุโรปหันมาจับจ้องเหตุการณ์แห่งสงครามนี้

ในท้ายที่สุดกองทัพเหล่านั้นมาประจัญหน้ากัน และการสู้รบแบบจนตรอกเกิดขึ้นตามมา ซึ่งฝ่ายโปรเตสแตนต์พ่ายแพ้ และผู้เลือกตั้งแห่งแซกซอนีและแลนด์เกรฟแห่งเฮสซีถูกจับเป็นนักโทษทั้งคู่ ความพ่ายแพ้ถึงตายหนนี้ตามมาด้วยการข่มเหงอันน่ากลัว ซึ่งความรุนแรงของมันจนถึงขนาดที่การถูกเนรเทศถือว่าเป็นชะตากรรมขั้นเบา และการหลบซ่อนตัวในป่าที่บถือเป็นความสุข ในช่วงเวลาดังกล่าวถ้าคือพระราชวัง โชดหินคือเตียงนุ่ม และรากไม้ป่าคืออาหารโอชะ

คนเหล่านั้นที่ถูกจับไปประสบกับการทรมานอันโหดเหี้ยมที่สุดที่จินตนาการจากนรกจะคิดค้นขึ้นมาได้ และด้วยความหนักแน่นมั่นคงของพวกเขาพิสูจน์ให้เห็นว่าคริสเตียนแท้สามารถเอาชนะได้ทุกอุปสรรค และแม้เผชิญทุกโศกภัยเขาก็ได้รับมงกุฎแห่งการพลีชีพ

เฮนรี โวส และจอห์น เอสซ์ ซึ่งถูกจับในฐานะโปรเตสแตนต์ ถูกนำตัวไปสอบสวน โวสซึ่งตอบเพื่อตัวเอง และอีกคน ให้คำตอบดังต่อไปนี้แก่บางคำถามที่ถูกถามโดยพระรูปหนึ่ง ผู้ซึ่งสอบสวนพวกเขาตามคำสั่งของคณะผู้พิพากษา

พระ. เจ้าทั้งสองเมื่อหลายปีก่อนเคยเป็นนักบวชคณะออกัสตินใช่ไหม?

โวส. ใช่แล้ว

พระ. แล้วเหตุใดพวกเจ้าถึงออกมาจากอ้อมอกของคริสตจักรที่โรมเล่า?

โวส. เพราะสิ่งน่าสะอิดสะเอียนหลายอย่างของนาง

พระ. พวกเจ้าเชื่อในอะไร?

โวส. ในภาคพันธสัญญาเดิมและใหม่

พระ. พวกเจ้าเชื่อในงานเขียนของบรรพบุรุษ และกฤษฎีกาเหล่านั้นของสภาเหล่านั้นไหม?

โวส. เชื่อ หากพวกมันสอดคล้องกับพระคัมภีร์

พระ. มาร์ติน ลูเธอร์ได้ล่อชวนพวกเจ้าทั้งสองไหม?

โวส. เขาได้ล่อชวนเราเหมือนอย่างที่พระคริสต์เคยล่อชวนพวกอัครทูต นั่นคือ เขาทำให้เรารับรู้ถึงความเปราะบางแห่งร่างกายของเรา และคุณค่าแห่งจิตวิญญาณของเรา

การสอบสวนนี้เพียงพอแล้ว พวกเขาทั้งคู่ถูกปรับโทษให้ถูกไฟเผา และหลังจากนั้นไม่นานได้สูญพันด้วยความหนักแน่นแบบลูกผู้ชายซึ่งสมแล้วกับที่เป็นคริสเตียนเมื่อพวกเขาจับบังงูฏแห่งการพลีชีพ

เฮนรี ซัทเฟน นักเทศน์คารมดีและยำเกรงพระเจ้า ถูกจับไปจากที่นอนของตนกลางดึก และถูกบังคับให้เดินเท้าเปล่าเป็นระยะทางไกล จนเท้าของเขาถูกบาดอย่างน่ากลัว เขาปรารถนาม้าตัวหนึ่ง แต่พวกคนที่จูงเขาไปกล่าวอย่างเย้ยหยันว่า “ม้าสำหรับผู้นอกรีตเถอะ! ไม่ได้ ไม่ได้ พวกนอกรีตต้องเดินเท้าเปล่า” เมื่อเขาไปถึงที่สถานที่แห่งปลายทางของเขา เขาก็ถูกปรับโทษให้ถูกเผา แต่ว่าในระหว่างการประหารชีวิตนั้น เขาถูกเหยียดหยามหลายอย่าง เมื่อคนเหล่านั้นที่อยู่ด้วยไม่พอใจกับการที่เขาทนทุกข์ในเปลวไฟ ได้เหวี่ยงและหันเขาในลักษณะที่เลวร้ายที่สุด

หลายคนถูกฆ่าที่ฮัลเล; มิเดิลเบิร์กถูกคนแห่ไปยึด พวกเขาโปรเตสแตนต์ทุกคนถูกดาบฟาดฟัน และหลายคนถูกเผาที่เวียนนา

เจ้าหน้าที่คนหนึ่งที่ถูกส่งไปเพื่อฆ่าผู้รับใช้คนหนึ่ง เมื่อเขามาถึงที่บ้านของผู้รับใช้ แสร้งทำเป็นแค้นว่ามาเยี่ยมผู้รับใช้คนนั้น ผู้รับใช้ซึ่งไม่ระวังเลยว่าจะเจอกับความโหดเหี้ยมที่เจตนาไว้นั้น ให้การต้อนรับคนที่เขาคิดว่าเป็นแขกอย่างสุภาพยิ่งนัก ทันทีที่มีมือเย็นนั้นสิ้นสุด เจ้าหน้าที่นั้นก็กล่าวแก่ผู้ช่วยบางคนของตนว่า “จับนักบวชคนนี้ไป และแขวนคอเขาซะ” เหล่าผู้ช่วยเองสะเทือนใจยิ่งนักหลังจากที่พวกเขาได้เห็นความมีน้ำใจนั้น จนพวกเขาลังเลใจที่จะกระทำตามคำบัญชาเหล่านั้นของนายของตน และผู้รับใช้นั้นกล่าวว่า “จงคิดเถิดว่าเหล็กในใดจะฝังอยู่บนจิตสำนึกของพวกท่าน เพราะการฝ่าฝืนกฎเหล่านั้นแห่งการต้อนรับแขก” อย่างไรก็ตาม เจ้าหน้าที่ผู้นั้นยืนกรานที่

จะได้รับความเชื่อฟัง และผู้ช่วยเหล่านั้น ด้วยความลังเลใจ ได้ปฏิบัติหน้าที่เพชฌฆาตอันน่าชิงนั้น

ปีเตอร์ สเปนเกลอร์ อาจารย์ผู้มาเยี่ยมใส่คนหนึ่ง แห่งเมืองซาเล็ค ถูกโยนทิ้งแม่น้ำ และจมน้ำตาย ก่อนที่เขาถูกนำตัวไปริมน้ำแม่น้ำนั้นซึ่งจะกลายเป็นสุสานของเขา พวกเขาพาตัวเขาไปที่ตลาดเพื่อจะป่าวร้องเรื่องอาชญากรรมต่าง ๆ ของเขา ซึ่งได้แก่ การไม่ไปร่วมมิสซา การไม่สวดภาวนา และการไม่เชื่อเรื่องขนมปังกลายเป็นเนื้อพระคริสต์ หลังจากพิธีการนี้สิ้นสุดลง เขาก็กล่าวคำปราศรัยอันยอดเยี่ยมแก่ประชาชน และปิดท้ายด้วยเพลงนมัสการบทหนึ่ง ในลักษณะที่หุนหันุนใจมาก

สุภาพบุรุษโปรเตสแตนต์คนหนึ่งซึ่งถูกสั่งว่าจะโดนตัดหัวหากไม่บอกเลิกศาสนาของตน ไปยังแดนประหารด้วยใจชื่นบาน พระรูปหนึ่งมาหาเขา และกล่าวถ้อยคำเหล่านี้ในน้ำเสียงที่เบาว่า “เมื่อเจ้าลังเลใจยิ่งนักที่จะบอกเลิกความเชื่อของเจ้าต่อหน้าผู้คน จงกระซิบคำสารภาพของเจ้าเข้าหูของข้า และข้าจะยกบาปทั้งหลายให้เจ้า” สุภาพบุรุษท่านนี้ตอบกลับไปเสียงดังว่า “อย่ากวนใจข้าเลย พระเอ๋ย ข้าสารภาพบาปทั้งหลายของข้าต่อพระเจ้าแล้ว และได้รับการยกโทษบาปทั้งสิ้นโดยคุณความดีของพระเยซูคริสต์แล้ว” จากนั้นเขาหันไปหาเพชฌฆาตและกล่าวว่า “อย่าให้คนพวกนี้มากวนใจข้าอีกเลย แต่จงทำหน้าที่ของเจ้าเถิด” เมื่อกล่าวดังนั้น หัวของเขาก็ถูกฟันขาดในการฟันฉับเดียว

วูล์ฟกัง สกูซ และจอห์น ฮักลิน ผู้รับใช้ที่คู่ควรสองคน ถูกเผา เช่นเดียวกับเลียวนาร์ด คีย์เซอร์ นักศึกษาคณะหนึ่งแห่งมหาวิทยาลัยเวอร์เทมเบอร์ก และจอร์จ คาร์เพนเตอร์ ชาวบาวาเรียคนหนึ่ง ถูกแขวนคอเพราะไม่ยอมบอกเลิกความเชื่อแบบโปรเตสแตนต์

การข่มเหงเหล่านั้นในเยอรมนีซึ่งซาลงไปหลายปีแล้ว ปะทุขึ้นอีกในปี 1630 เพราะเหตุสงครามนั้นระหว่างจักรพรรดิกับกษัตริย์แห่งสวีเดน เพราะฝ่ายหลังเป็นเจ้านายฝ่ายโปรเตสแตนต์คนหนึ่ง และด้วยเหตุนี้พวกโปรเตสแตนต์แห่งเยอรมนีจึงร่วมอุดมการณ์กับเขา ซึ่งทำให้จักรพรรดิขัดเคืองใจยิ่งนักต่อพวกเขา

พวกฝ่ายจักรพรรดิซึ่งล้อมเมืองพาสเซวอลด์ได้แล้ว (ซึ่งถูกปกป้องโดยพวกคนสวีเดน) แห่เข้าไปยึดเมืองนั้น และก่อความโหดเหี้ยมมากที่สุดในครานั้น พวกเขาฆ่าคริสตจักรหลายแห่ง เผาบ้านเรือน ปล้นทรัพย์สิ่งของ เช่นฆ่าเหล่าผู้รับใช้ ฟาดฟันทหารกองประจำการ แขวนคอชาวเมือง ข่มขืนพวกผู้หญิง อดปากเด็ก ๆ ฯลฯ

เหตุน่าสลดที่นองเลือดที่สุดได้เกิดขึ้นที่มัทเทเบิร์ก ในปี 1631 เหล่าแม่ทัพคือ ทิลลี และพัฟเพนไฮม์ หลังจากยึดเมืองโปรเตสแตนต์นั้นได้แล้ว ผู้คนมากถึงสองหมื่นคน โดยไม่แบ่งแยกยศศักดิ์ เพศ หรือวัย ถูกสังหารในระหว่างการเข่นฆ่านั้น และหกพันคนจมน้ำตายในการพยายามหนีข้ามแม่น้ำเอลเบ หลังจากความเดือดดาลนี้ซาลงแล้ว ชาวเมืองที่เหลือถูกจับแก้ผ้าล่อนจ้อน ถูกเขียนตัวอย่างรุนแรง ใบหูของพวกเขาถูกตัดสั้น และเมื่อถูกจับเทียมแอกด้วยกันเหมือนวัวพวกเขาถูกจับไปอย่างไร้จุดหมาย

เมืองฮอกซ์เตอร์ถูกยึดโดยกองทัพสันตะปาปา และชาวเมืองทุกคนเช่นเดียวกับทหารกองประจำการถูกฟันด้วยดาบ บ้านเรือนถูกจุดไฟลุก หลายร่างถูกเผาในเปลวไฟ

ที่กริเฟนเบิร์ก เมื่อกองกำลังของจักรพรรดิมีชัยแล้ว พวกเขาตั้งเหล่าสมาชิกสภาในห้องประชุมสภา และเอาฟางที่ติดไฟล้อมมันไว้ ทำให้พวกเขาขาดอากาศหายใจ

ฟรานเฮนดัลยอมจำนนตามเงื่อนไขแห่งการยอมจำนน ทว่าชาวเมืองนั้นก็ถูกปฏิบัติอย่างทารุณเหมือนกับในที่อื่น ๆ และที่ไฮเดลเบิร์กคนมากมายถูกขังในคุกและอดตาย

ความโหดเหี้ยมเหล่านั้นที่ถูกกระทำโดยกองทหารฝ่ายจักรพรรดิ ภายใต้เคานท์ ทิลลีในแซกซอนี ถูกบรรยายดังนี้

กึ่งรัดคอ และทำให้คนพวกนั้นฟื้นคืนสติอีกเข้าไปเข้ามา กลิ้งวงล้อแหลมคมทับนิ้วมือและนิ้วเท้า หนีบนิ้วโป้งโดยใช้คีมอันหนึ่ง ยัดของโสโครกที่สุดลงคอหอย ซึ่งทำให้หลายคนสำลัก เอาเชือกมัดรอบศีรษะแน่นเสียจนเลือดพุ่งออกมาทางลูกตา จมูก หู และปาก ผูกไม้ขีดที่ลุกไหม้เข้ากับนิ้วมือ นิ้วเท้า หู แขน ขา และแม้กระทั่งลิ้น เอาดินปืนใส่ไว้ในปากและจุดไฟใส่มัน ซึ่งทำให้หัวระเบิดกระจายเป็นชิ้น ๆ มัดถุงดินปืนไว้ที่ทุกส่วนของร่างกาย ซึ่งทำให้คน ๆ นั้นระเบิดเป็นจุณ เอาเชือกดึงไปข้างหลังและไปข้างหน้าผ่านส่วนต่าง ๆ ที่เป็นเนื้อหนัง ทำให้เกิดรอยฉีกในผิวหนังโดยใช้มีด เอาลวดสอดเข้าจมูก หู ริมฝีปาก ฯลฯ แขนพวกโปรเตสแตนต์โดยผูกเชือกไว้ที่ขา และให้พวกเขาห้อยหัวเหนือกองไฟ ซึ่งทำให้พวกเขาถูกรุมควั่นจนแห้ง แขนไว้ที่แขนข้างหนึ่งจนมันหลุดจากข้อต่อ แขนโดยเอาตะขอเกี่ยวที่ซี่โครง บังคับผู้คนให้ดื่มน้ำจนพวกเขาท้องแตก อบหลายคนในเตาอบร้อน ๆ เอาลูกตุ้มผูกไว้ที่เท้า และฉุดหลายคนขึ้นโดยใช้เครื่องจักรอก แขนคอ อุดปาก ย่าง แทะ ทอด ชิงพืด ช่มชืด ผ่าท้อง หักกระดูก ขูดหนังจนลอก ฉีกร่างโดยใช้พวกม้าป่า จับถ่วงน้ำ รัดคอ เผา ต้ม ตรึงกางเขน กักขัง วางยาพิษ ตัดลิ้น ตัดจมูก ตัดหู ฯลฯ เลื่อยแขนขาออก ขวานฟันเป็นชิ้น ๆ และลากที่ส้นเท้าไปตามท้องถนน

ความโหดเหี้ยมมหาศาลจะเป็นรอยเปื้อนเสมอไปในความทรงจำเกี่ยวกับเคานท์ทิลลี ผู้ซึ่งไม่เพียงกระทำ การ แต่ยังบัญชาเหล่ากองทหารให้กระทำการเหี้ยมโหดเหล่านั้นด้วย ไม่ว่าจะเขาไปที่ใด ความป่าเถื่อนอันสยดสยองที่สุดและความต่ำช้าทารุณก็ติดตามไปด้วย: ความอดอยากและการเผาทำลายบ่งบอกการรุกรานของเขา: เพราะเขาทำลายเสบียงทั้งหมดที่เขาเอาติดตัวไปไม่ได้ และเผาทุกเมืองก่อนเขาไปจากเมืองเหล่านั้น จนผลลัพธ์อันเต็มที่แห่งการพิชิตของเขา คือ การเข่นฆ่า ความยากจน และความรกร้าง

ผู้รับใช้ชราคนหนึ่งพวกเขาจับแก้ผ้า มัดเขานอนหงายบนโต๊ะ และผูกแมวดูตัวใหญ่ไว้บนท้องของเขา จากนั้นพวกเขาจี้และทรมานเจ้าแมวดูตัวนั้นจนมันโมโหและฉีกทิ้งฟุ้งของเขาจนเปิด และกัดแทะไส้ของเขา

ผู้รับใช้อีกคนและครอบครัวของเขาถูกจับโดยสัตว์ประหลาดอมนุษย์เหล่านี้ พวกเขาข่มขืนภรรยาและลูกสาวของเขาต่อหน้าต่อตาเขา จับลูกชายทารกของเขาเสียบปลายทวนเล่มหนึ่ง และจากนั้นเอาหนังสือทั้งห้องสมุดของเขามากองรอบตัวเขา พวกเขาเอาไฟจุดพวกมัน และเขาถูกเผาผลาญในท่ามกลางเปลวเพลิง

ในเฮสเซ-คาสเซล กองทหารบางคนเข้าไปโรงพยาบาลแห่งหนึ่ง ซึ่งในนั้นส่วนใหญ่มีพวกผู้หญิงที่เสียสติ เมื่อจับพวกเธอแก้ผ้าแล้ว พวกเขาบังคับพวกเธอให้วิ่งไปตามท้องถนนเพื่อความสนุกสนานของพวกเขา และจากนั้นก็ฆ่าพวกเธอเสียทุกคน

ในปอเมราเนีย กองทหารบางกลุ่มของจักรพรรดิที่เข้าไปเมืองเล็ก ๆ แห่งหนึ่ง จับตัวหญิงสาวทุกคน และเด็กสาวที่มีอายุสิบปีขึ้นไป และจากนั้นให้พ่อแม่ของพวกเขาเย็นล้อมเป็นวงกลม พวกเขาบังคับคนเหล่านี้ให้ร้องเพลงสดุดี ขณะที่พวกเขาข่มขืนลูก ๆ ของคนเหล่านี้ ถ้าไม่ยอมทำตาม พวกเขาสาบานว่าจะหันพวกเธอเป็นชิ้น ๆ ในภายหลัง จากนั้นพวกเขาจับหญิงที่แต่งงานแล้วทุกคนที่มีลูกเล็ก ๆ มา และขู่ว่า ถ้าพวกเธอไม่ยอมสนองตัณหาของพวกเขา พวกเธอจะเผาลูก ๆ ของพวกเธอต่อหน้าต่อหน้าพวกเธอในกองไฟใหญ่ ซึ่งพวกเขาจุดไว้แล้วเพื่อการทำนั้น

ทหารกองหนึ่งของเคานท์ทิลลีซึ่งมาพบกับพ่อค้ากลุ่มหนึ่งที่เป็นชาวเมืองบาเซล ซึ่งกำลังกลับจากตลาดใหญ่ที่เมืองสตราสเบิร์ก พยายามที่จะล้อมพวกเขาไว้ อย่างไรก็ตาม ทุกคนหนีไปได้ ยกเว้นสิบคน โดยทิ้งข้าวของของตนไว้ข้างหลัง สิบคนนั้นที่ถูกจับตัวไปอ่อนวอนขอชีวิต แต่ทหารเหล่านั้นก็ฆ่าพวกเขาโดยกล่าวว่า “พวกแกต้องตายเพราะพวกแกเป็นพวกนอกรีต และไม่มีเงินทอง”

ทหารกลุ่มเดิมนั้นไปพบกับเคาน์เตสสองนาง ผู้ซึ่งมากับสุภาพสตรีสาว ๆ ที่เป็นลูกสาวของนางคนหนึ่ง ขณะกำลังนั่งรถม้าตากลมอยู่ ทหารเหล่านั้นไว้ชีวิตพวกนาง แต่ปฏิบัติกับพวกนางอย่างเหยียดหยามยิ่งนัก และหลังจากจับพวกนางแก่ผ้าล่อนจ้อนแล้ว บังคับคนขับรถม้าให้ขับรถทับพวกนาง

โดยหลายวิธีและการเป็นคนกลางของเกรทบริเตน ความสงบสุขได้กลับคืนสู่เยอรมนีในที่สุด และพวกโปรเตสแตนต์ไม่ถูกรังควานอีกนานหลายปี จนกระทั่งความไม่สงบครั้งใหม่ปะทุขึ้นในเขตแดนพาลาติเนต ซึ่งมีสาเหตุดังต่อไปนี้:

คริสตจักรใหญ่ชื่อ Church of the Holy Ghost ที่ไฮเดลเบิร์ก ตลอดหลายปีที่ผ่านมาถูกใช้ร่วมกันอย่างเท่าเทียมกันโดยพวกโปรเตสแตนต์และพวกโรมันคาทอลิกในลักษณะนี้: พวกโปรเตสแตนต์ทำพิธีนมัสการต่าง ๆ ในใจกลางของโบสถ์ และพวกโรมันคาทอลิกฉลองมิสซาในเขตคณะนักร้อง แม้ว่านี่เป็นธรรมเนียมที่ปฏิบัติกันมานานนมแล้ว ผู้เลือกตั้งแห่งพาลาติเนตก็ไม่ยอมทนอีกต่อไปในที่สุด โดยประกาศว่า เนื่องจากไฮเดลเบิร์กเป็นที่พำนักของเขา และ Church of the Holy Ghost เป็นอาสนวิหารแห่งเมืองเอกของเขา การประชุมนมัสการจึงควรกระทำตามพิธีกรรมเหล่านั้นของคริสตจักรที่เขาเป็นสมาชิกเท่านั้น เขาจึงห้ามพวกโปรเตสแตนต์ไม่ให้เข้าไปในคริสตจักรนั้น และให้พวกที่อยู่ฝ่ายสันตะปาปาได้ครอบครองคริสตจักรนั้นทั้งหมด

ผู้คนที่ได้รับความทุกข์ใจยื่นเรื่องไปยังเหล่าผู้มีอำนาจฝ่ายโปรเตสแตนต์เพื่อขอให้มีการแก้ไข ซึ่งสร้างความรำคาญใจให้ผู้เลือกตั้งยิ่งนัก จนเขาปราบปรามการถามตอบไฮเดลเบิร์ก อย่างไรก็ตาม เหล่าผู้มีอำนาจฝ่ายโปรเตสแตนต์ เห็นพ้องเป็นเอกฉันท์ที่จะเรียกร้องให้ทำตามข้อ เพราะผู้เลือกตั้งนั้น โดยการกระทำของเขา ได้ละเมิดมาตราหนึ่งแห่งสนธิสัญญาเวสต์ฟาเลีย และศาลเหล่านั้นแห่งเกรทบริเตน, ปรัสเซีย, ฮอลแลนด์ ฯลฯ ได้ส่งเหล่าผู้แทนมายังผู้เลือกตั้งนั้น เพื่อเป็นตัวแทนความยุติธรรมแห่งวิธีปฏิบัติของเขา และเพื่อข่มขู่ว่า หากเขาไม่เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของเขาที่กระทำต่อพวกโปรเตสแตนต์ในเขตแดนพาลาติเนต พวกเขาก็จะปฏิบัติต่อเหล่าผู้ที่อยู่ใต้อาณัติที่เป็นโรมันคาทอลิกอย่างรุนแรงที่สุด เกิดการโต้เถียงรุนแรงมาก ๆ ระหว่างเหล่าผู้มีอำนาจฝ่าย

โปรเตสแตนต์กับคนเหล่านั้นที่อยู่ฝ่ายผู้เลือกตั้งนั้น และการโต้เถียงเหล่านี้ยิ่งรุนแรงมากขึ้นเพราะเหตุการณ์ต่อไปนี้: รถม้าของผู้รับใช้ชาวคัทซ์จอตอยู่หน้าประตูของผู้อยู่อาศัยคนนั้นที่ถูกส่งมาโดยเจ้านายแห่งเฮสเส ซึ่งบังเอิญว่าแผ่นปังศักดิ์สิทธิ์ถูกถือไปให้ผู้ป่วยคนหนึ่ง คนขับรถม้านั้นไม่ได้สังเกตเลยสักนิด ซึ่งคนเหล่านั้นที่ดูแลแผ่นปังนั้นอยู่สังเกตเห็น จึงฉุดเขาลงมาจากที่นั่งรถม้าของเขา และบังคับเขาให้คุกเข่า ความรุนแรงนี้ที่กระทำต่อคนใช้ของผู้รับใช้ประชาชนคนหนึ่งเป็นเรื่องที่เหล่าผู้แทนฝ่ายโปรเตสแตนต์ไม่พอใจยิ่งนัก และเพื่อเพิ่มความแตกต่างเหล่านี้ยิ่งกว่าเดิม พวกโปรเตสแตนต์นำเสนอต่อผู้แทนเหล่านั้นเรื่องร้องทุกข์เพิ่มเติมอีกสามเรื่อง

1. ว่ามีการใช้กำลังทหารต่อสู้เหล่าช่างทำรองเท้าทุกคนที่เป็นโปรเตสแตนต์ ผู้ไม่ยอมบริจาคเงินให้แก่พิธีมิสซาแห่งโบสถ์เซนต์คริสปิน
2. ว่าพวกโปรเตสแตนต์ถูกห้ามไม่ให้ทำงานในวันสำคัญทางศาสนาของฝ่ายสันตะปาปา กระทั่งในช่วงเก็บเกี่ยวพืชผล โดยต้องรับโทษหนัก ซึ่งสร้างความไม่สะดวกอย่างมาก และสร้างอคติมหาศาลต่อกิจการสาธารณะ
3. ว่าผู้รับใช้โปรเตสแตนต์หลายคนถูกขับไล่ออกจากคริสตจักรต่าง ๆ ของพวกเขา ภายใต้การเสแสร้งว่าคริสตจักรเหล่านั้นเดิมทีถูกก่อตั้งและถูกสร้างโดยพวกโรมันคาทอลิก

คณะผู้แทนฝ่ายโปรเตสแตนต์ในที่สุดเริ่มจริงจังมากเสียจนเปรียบกับผู้เลือกตั้งนั้นว่า กองทหารติดอาวุธอาจบังคับเขาให้อำนวยความยุติธรรมที่เขาเคยปฏิเสธต่อเหล่าผู้แทนของพวกเขา คำขู่นี้ทำให้เขาฉกคิด เพราะเขาราบตีว่าเป็นไปไม่ได้เลยที่จะทำสงครามกับรัฐมหาอำนาจเหล่านั้นที่ขู่เขา เขาจึงตกลงว่าใจกลางของโบสถ์ Church of Holy Ghost ควรถูกคืนให้พวกโปรเตสแตนต์ เขาถือพื้นเรื่องการถามตอบไฮเดลเบิร์ก ให้เหล่าผู้รับใช้โปรเตสแตนต์ได้กลับไปอยู่ในคริสตจักรเหล่านั้นที่พวกเขาเคยถูกขับออกมา อนุญาตให้พวกโปรเตสแตนต์ทำงานในวันสำคัญทางศาสนาของสันตะปาปาได้ และไม่ให้รังควานผู้ใดโทษฐานที่ไม่คุกเข่าเมื่อแผ่นปังศักดิ์สิทธิ์ผ่านพวกเขาไป

สิ่งเหล่านี้เขากระทำไปเพราะความกลัว แต่เพื่อแสดงให้เห็นความไม่พอใจของเขาที่มีต่อเหล่าผู้อยู่ใต้อาณัติที่เป็นโปรเตสแตนต์ ในกรณีอื่น ๆ ที่บรรดารัฐโปรเตสแตนต์ไม่มีสิทธิ์เข้าแทรกแซง เขาละทิ้งไฮเดลเบิร์กอย่างสิ้นเชิง ย้ายศาลยุติธรรมทั้งหมดไปที่แมนน์ไฮม์ ซึ่งมีแต่เหล่าผู้อยู่อาศัยที่เป็นโรมันคาทอลิก เขาสร้างพระราชวังแห่งใหม่ที่นั่นเช่นกัน ทำให้มันเป็นที่พำนักของเขา และเมื่อถูกปฏิบัติตามโดยพวกโรมันคาทอลิกแห่งไฮเดลเบิร์ก แมนน์ไฮม์จึงกลายเป็นสถานที่แห่งหนึ่งที่เจริญรุ่งเรือง

ในระหว่างนั้นพวกโปรเตสแตนต์แห่งไฮเดลเบิร์กจมสู่ความยากจนและพวกเขาหลายคนเริ่มทุกข์ใจหนักจนอยากเลิกอยู่ประเทศบ้านเกิดของตน และไปแสวงหาที่ลี้ภัยในรัฐโปรเตสแตนต์ทั้งหลาย คนเหล่านี้จำนวนมากที่เข้ามาในประเทศอังกฤษ ในสมัยของพระนางแอนน์ ได้รับการต้อนรับอย่างอบอุ่นที่นั่น และได้รับความช่วยเหลืออย่างมีมนุษยธรรมมากที่สุด ทั้งในการบริจาคเงินต่อหน้าและลับหลัง

ในปี 1732 โปรเตสแตนต์ประมาณสามหมื่นคน ซึ่งขัดต่อสนธิสัญญาเวสต์ฟาเลีย ถูกขับออกจากเขตอัครสังฆราชแห่งซัลซ์เบิร์ก พวกเขาจากไปในที่ลี้ภัยแห่งฤดูหนาว โดยแทบไม่มีเสื้อผ้าคลุมกาย และไม่มีเสบียง เพราะไม่

ได้รับอนุญาตให้นำสิ่งใดติดตัวไปด้วยเลย ผู้คนที่น่าสงสารเหล่านี้ไม่สามารถเสนอความรู้เหล่านั้นเพื่อรับการแก้ไขได้เลย พวกเขาจึงอพยพไปยังหลากหลายประเทศที่เป็นโปรเตสแตนต์ และตั้งรกรากในสถานที่หลายแห่งที่พวกเขาจะสามารถนับถือศาสนาของตนได้อย่างอิสระ โดยไม่ทำร้ายจิตสำนึกของตน และดำเนินชีวิตโดยปลอดภัยเครื่องผูกมัดเหล่านั้นแห่งความมั่งงายของฝ่ายสันตะปาปา และโช่ตรวนแห่งความเผด็จการของสันตะปาปา

บทที่ 11

บันทึกเกี่ยวกับการชมhengเหล่านั้ในเนเธอร์แลนด์

แสงแห่งข่าวประเสริฐได้สาดส่องไปทั่วเนเธอร์แลนด์อย่างประสบผลแล้ว สันตะปาปาจึงยุบจักรพรรดิให้เริ่มต้นการชมhengพวกโปรเตสแตนต์ เมื่อหลายพันคนต้องกลายเป็นผู้พลีชีพต่อความอาฆาตอับนงายและความมีทิฐิอันป่าเถื่อน ซึ่งในหมู่พวกเขากรณีที่น่ากล่าวถึงมากที่สุดมีดังต่อไปนี้:

เวนเดลินูตา หญิงม่ายโปรเตสแตนต์ที่รักพระเจ้าคนหนึ่ง ถูกจับเพราะศาสนาของนาง เมื่อสงฆ์หลายรูปพยายามชักจูงนางให้บอกเลิกความเชื่ออย่างไม่เป็นผล เมื่อพวกเขาเอาชนะไม่ได้ สุภาพสตรีชาวโรมันคาทอลิกคนหนึ่งที่เป็นคนรู้จักของนางก็ขอที่จะเข้าไปในคุกใต้ดินนั้นที่นางถูกขังอยู่ และสัญญาว่าจะโน้มน้าวนักโทษให้บอกเลิกศาสนาที่ปฏิรูปแล้วนั้นให้ได้ เมื่อเธอถูกรับเข้าไปในคุกใต้ดินนั้น เธอก็พยายามทำหน้าที่ของตนอย่างเต็มที่ แต่เมื่อพบว่าความพยายามของเธอไม่เป็นผล เธอจึงกล่าวว่า “เวนเดลินูตาที่รัก ถ้าเธอไม่ยอมเปิดใจยอมรับศรัทธาของเราอย่างน้อยก็จงเก็บสิ่งเหล่านั้นซึ่งเธอประกาศรับไว้ภายในใจของเธอเองเถิด และจงหาทางยืดชีวิตของเธอเถิด” ซึ่งหญิงม่ายนั้นตอบกลับไปว่า “คุณผู้หญิงคะ คุณไม่รู้ว่าคุณพูดอะไร เพราะว่าด้วยใจนั้นเราเชื่อไปสู่ความชอบธรรม แต่ด้วยลิ้นการกล่าวยอมรับก็นำไปสู่ความรอด” เมื่อนางปฏิเสธอย่างจริงจังที่จะบอกเลิก ข่าวของของนางก็ถูกริบและนางถูกปรับโทษให้ถูกเผา ที่แดนประหารสงฆ์รูปหนึ่งยื่นกางเขนอันหนึ่งไปให้นาง และขอให้นางจูบและนมัสการพระเจ้า ซึ่งนางตอบว่า “ฉันไม่มีสการพระที่ทำด้วยไม้ แต่นมัสการพระเจ้าองค์นิรันดร์ผู้ทรงอยู่ในสวรรค์” จากนั้นนางก็ถูกประหาร แต่เพราะสุภาพสตรีชาวโรมันคาทอลิกคนดังกล่าว นางจึงได้รับความกรุณาโดยนางถูกรัดคอตายก่อนไฟถูกสูมให้กองฟืนเหล่านั้น

ผู้รับใช้โปรเตสแตนต์สองคนถูกเผาที่โคเลน พ่อค้าคนหนึ่งแห่งเมืองแอนท์เวิร์พ ชื่อว่านิโคลัส ถูกมัดใส่กระสอบใบหนึ่ง ถูกโยนทิ้งในแม่น้ำ และจมน้ำตาย และฟิสโตเรียส นักศึกษาผู้คงแก่เรียนคนหนึ่ง ถูกห้ามไปที่ตลาดของหมู่บ้านชาวดัตช์แห่งหนึ่งในสี่คูลุมของคองโง และถูกเผา

โปรเตสแตนต์สิบหกคน ถูกตัดสินให้รับโทษตัดศีรษะ ผู้รับใช้โปรเตสแตนต์คนหนึ่งถูกสั่งให้ไปร่วมในการประหารนั้น สุภาพบุรุษท่านนี้ปฏิบัติหน้าที่ของตนด้วยความสุขุมยิ่งนัก ตักเตือนพวกเขาให้กลับใจใหม่ และปลอบโยนพวกเขาในบรรดาพระเมตตาของพระผู้ไถ่ของพวกเขา ทันทีที่สิบหกคนนั้นถูกตัดศีรษะ ผู้พิพากษาก็ร้องบอกเพชฌฆาตผู้นั้นว่า “ยังต้องฟันหัวอีกคนนะ เจ้าต้องตัดหัวผู้รับใช้คนนั้น เขาตายเวลานี้เหมาะที่สุดแล้ว เพราะเขาได้กล่าวสั่งสอนอย่างสวยหรู และมีตัวอย่างอันน่าชื่นชมเหล่านั้นตรงหน้าเขาแล้ว” เขาจึงถูกตัดศีรษะ แม้ว่าพวกโรมันคาทอลิกหลายคนไม่ชอบใจกับความทารุณที่ทรยศและไม่จำเป็นครั้งนี้

จอร์จ เซอร์เตอร์ ผู้รับใช้คนหนึ่งแห่งซัลซ์เบิร์ก ถูกจับกุมและถูกจำคุกเพราะสั่งสอนฝูงแกะของเขาใน

ความรู้เกี่ยวกับชาวประเสริฐ ขณะที่เขาถูกคุมขัง เขาเขียนคำสารภาพแห่งความเชื่อของเขา ซึ่งหลังจากนั้นไม่นาน เขาก็ถูกปรับโทษ ให้ถูกตัดศีรษะก่อน จากนั้นก็ถูกเผาเป็นขี้เถ้า ระหว่างทางที่เขาไปยังแดนประหาร เขากล่าวแก่ผู้คนที่เฝ้าดูว่า “เพื่อที่พวกท่านจะได้รู้ว่าข้าตายอย่างคริสเตียนแท้ ข้าจะให้สัญญาหนึ่งแก่พวกท่าน” นี้ถูกยืนยันในลักษณะที่มีเอกลักษณ์มากที่สุด เพราะว่าหลังจากที่ศีรษะของเขาถูกตัดออกแล้ว ร่างของเขานอนอยู่สักครู่ในลักษณะนอนคว่ำ อยู่ดี ๆ มันก็นอนหงาย เมื่อเท้าขวาไขว้ทับเท้าซ้าย และแขนขวาก็ไขว้ทับแขนซ้ายเช่นกัน และในลักษณะนี้มีมันอยู่ต่อไปจนกระทั่งมันถูกไฟเผา

ในลูเวียนา ชายผู้คงแก่เรียนคนหนึ่ง ชื่อว่าเพอร์ซินัล ถูกฆ่าตายในคุก และยूसทัส อินสปาร์กถูกตัดศีรษะ เพราะมีคำเทศนาต่าง ๆ ของลูเธอร์อยู่ในครอบครอง

กิเลส ทิลเลมัน ช่างทำมิดแห่งบรัสเซลส์ เป็นชายผู้หนึ่งที่มีมนุษยธรรมและความรักพระเจ้าอย่างมาก เขาถูกจับไปพร้อมคนอื่น ๆ เพราะเป็นโปรเตสแตนต์ และพวกสงฆ์พยายามหลายหนที่จะชักจูงเขาให้บอกเลิกความเชื่อ โดยความบังเอิญ เขาเคยได้รับโอกาสที่จะหนีไปจากคุกได้อย่างชอบธรรมและเมื่อถูกถามว่าเหตุใดเขาจึงไม่ฉวยโอกาสนั้น เขาตอบกลับไปว่า “ข้าไม่อยากให้พวกนายคุณต้องเจ็บตัว เพราะพวกเขาต้องให้การรับผิดชอบสำหรับการไม่อยู่ของข้า หากข้าหลบหนีไป” เมื่อเขาถูกตัดสินให้รับโทษถูกเผา เขาก็ขอบคุณพระเจ้าอย่างร้อนรนที่ประทานโอกาสให้แก่เขา โดยการพลีชีพ ที่จะถวายเกียรติแด่พระนามของพระองค์ ที่แดนประหารนั้น เมื่อเขาเห็นพืนกองใหญ่ เขาก็ขอร้องให้เอาพืนส่วนใหญ่ขึ้นไปแจกให้คนยากจน โดยกล่าวว่า “พืนชนิดเดียวกันก็เพียงพอแล้วที่จะเผาผลาญข้า” เพฆฆฆฆฆฆฆที่จจะรัดคอเขาก่อนจุดไฟนั้น แต่เขาไม่ยินยอม โดยบอกเพฆฆฆฆฆฆว่าเขาขอทำเปลวเพลิง และแนที่เดียว เขาสิ้นใจด้วยท่าทีที่สงบยิ่งนักในเปลวไฟนั้น จนดูเหมือนเขาแทบไม่รู้ถึงผลกระทบของเปลวเพลิงเลย

ในปี 1543 และ 1544 การข่มขู่ที่รุนแรงถูกสานต่อไปทั่วทั้งแฟลนเดอร์สในลักษณะที่รุนแรงและโหดเหี้ยมที่สุด บางคนถูกปรับโทษให้จำคุกต่อไปแบบไม่มีกำหนด คนอื่น ๆ ถูกเนรเทศอย่างไม่มีกำหนด แต่ส่วนใหญ่ถูกฆ่าตายโดยการแขวนคอ ถ่วงน้ำ กักขัง เผา ชิงพิศ หรือฝังทั้งเป็น

จอห์น เดอ บอสกาเน โปรเตสแตนต์ที่กระตือรือร้นคนหนึ่ง ถูกจับเพราะความเชื่อของเขา ในเมืองแอนท์เวิร์พ ในการไต่สวนคดีของเขา เขาประกาศตัวอย่างหนักแน่นว่าอยู่ฝ่ายศาสนาที่ปฏิรูปแล้ว ซึ่งเป็นเหตุให้เขาถูกปรับโทษในทันที อย่างไรก็ตาม ผู้พิพากษากลัวการประหารชีวิตเขาต่อหน้าสาธารณชน เพราะว่าเขาเป็นที่นิยมชมชอบเพราะความโอบอ้อมอารีของเขา และแทบจะเป็นที่รักของทุกคนเพราะชีวิตที่ไม่ทำให้ใครสะดุดของเขา และความรักพระเจ้าอันเป็นแบบอย่าง เมื่อตกลงแล้วว่าจะมีการประหารแบบลับ ๆ มีคำสั่งให้ถ่วงน้ำเขาในคุก เพฆฆฆฆฆฆฆจึงจับเขาใส่อ่างน้ำขนาดใหญ่ แต่บอสกาเนดิ้นรน และเอาศีรษะของตนอยู่เหนืออ่าง เพฆฆฆฆฆฆฆจึงแทงเขาด้วยดาบสั้นในหลายที่ จนเขาสิ้นใจ

จอห์น เดอ บุยซอนส์ โปรเตสแตนต์อีกคน ถูกจับแบบลับ ๆ ประมาณช่วงเวลาเดียวกัน และถูกประหารแบบลับ ๆ ที่แอนท์เวิร์พ เพราะมีพวกโปรเตสแตนต์จำนวนมากในเมืองนั้น และนักโทษผู้นั้นได้รับความนับถืออย่าง

มาก เหล่าผู้พิพากษาจึงกลัวจะเกิดการจลาจล และด้วยเหตุนี้จึงสั่งตัดศีรษะเขาในคุก

ค.ศ. 1568 สามคนถูกจับในแอนท์เวิร์พ ชื่อว่าสโกปลันท์, ฮิวเอส, และคูนันส์ ในระหว่างถูกคุมขัง พวกเขาประพาดตัวอย่างหนักแน่นและขึ้นบานยี่งนัก โดยรับสารภาพว่าพระหัตถ์ของพระเจ้าปรากฏในสิ่งที่เกิดขึ้นกับพวกเขา และโน้มตัวลงต่อหน้าบัลลังก์แห่งการทรงจัดเตรียมของพระองค์ ในจดหมายฝากฉบับหนึ่งที่ส่งไปถึงเหล่าโปรเตสแตนต์ที่คู่ควร พวกเขาแสดงตัวในคำพูดต่อไปนี้: “เนื่องจากมันเป็นน้ำพระทัยของผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ที่เราควรทนทุกข์เพื่อพระนามของพระองค์ และถูกข่มเหงเพราะเห็นแก่ข่าวประเสริฐของพระองค์ เราจึงยอมจำนนอย่างอดทน และขึ้นบานยี่งในวาระนี้ แม้ว่าเนื้อหนังอาจต่อสู้จิตวิญญาณ และฟังคำแนะนำของเจ้าอุโบราณนั้น ทว่าความจริงเหล่านั้นแห่งข่าวประเสริฐจะขัดขวางไม่ได้รับคำแนะนำเช่นนั้น และพระคริสต์จะทรงทำให้หัวของงูนั้นฟกช้ำ เราได้รับการปลอบประโลมใจในการถูกคุมขัง เพราะเรามีความเชื่อ เราไม่กลัวความเจ็บช้ำ เพราะเรามีความหวัง และเรายกโทษให้เหล่าศัตรูของเรา เพราะเรามีความรัก อย่าหวาดกลัวแทนเราเลย เรามีความสุขในการถูกคุมขังโดยอาศัยพระสัญญาเหล่านั้นของพระเจ้า โอ้อวดในเครื่องพันธนาการของเรา และปรีดีในการถูกคิดว่าคู่ควรที่จะทนทุกข์เพราะเห็นแก่พระคริสต์ เราไม่ปรารถนาที่จะถูกปล่อยตัว แต่ที่จะได้รับการอวยพรเป็นความหนักแน่นมั่นคง เราไม่ร้องขอเสรีภาพ แต่ทูลขอฤทธิ์เดชแห่งความพากเพียร และไม่ประสงค์การเปลี่ยนแปลงในสภาวะของเรา แต่ขอสิ่งซึ่งจะวางมงกุฎแห่งการพลีชีพบนศีรษะของเรา”

สโกปลันท์ถูกนำตัวไปไต่สวนก่อน เมื่อยังไม่ลดละในการกล่าวยอมรับความเชื่อของเขา เขาจึงรับโทษประหารชีวิต เมื่อเขากลับไปที่คุก เขาร้องขออนายคุกอย่างจริงจังที่จะไม่ปล่อยให้พระรูปใดมาเข้าใกล้เขา โดยกล่าวว่า “พวกพระช่วยอะไรข้าไม่ได้หรอก แต่ยิ่งจะทรมานใจข้า ข้าหวังว่าความรอดของข้าถูกผนึกตราไว้แล้วในสวรรค์ และว่าพระโลหิตของพระคริสต์ ซึ่งข้าเชื่อวางใจอย่างมั่นคงในพระโลหิตนั้น ได้ล้างข้าจากบรรดาความชั่วช้าของข้าแล้ว ข้าจะโยนทิ้งเสื้อคลุมแห่งดินนี้ เพื่อจะห่มกายด้วยเสื้อคลุมแห่งสง่าราศีนิรันดร์ ซึ่งความสว่างจ้าแห่งสวรรค์ของเสื้อคลุมนั้น ข้าจะเป็นไทจากความหลงผิดทั้งปวง ข้าหวังว่าข้าจะเป็นผู้พลีชีพคนสุดท้ายให้แก่ความเผด็จการของสันตะปาปา และโลหิตที่หลั่งไปแล้วนั้นจะถูกพบว่าเพียงพอแล้วที่จะดับความกระหายแห่งความเหี้ยมโหดของสันตะปาปา เพื่อที่คริสตจักรของพระคริสต์จะได้มีการหยุดพักบนโลกนี้ เหมือนที่เหล่าผู้รับใช้ของพระองค์จะได้พบการหยุดพักในโลกหน้า” ในวันประหารนั้น เขากล่าวคำลาอย่างน่าเวทนาแก่เหล่าเพื่อนนักโทษของเขา ที่เสานั้น เขากล่าวคำอธิษฐานขององค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างร้อนรน และร้องเพลงสดุดีที่สี่สิบ จากนั้นเมื่อฝากจิตวิญญาณของเขาไว้กับพระเจ้า เขาก็ถูกเผาทั้งเป็น

ฮิวเอส ตายในคุกหลังจากนั้นไม่นาน ซึ่งในโอกาสนั้นคูนันส์เขียนดั่งนี้ไปถึงเพื่อน ๆ ของเขา: “บัดนี้ข้าถูกพรากมิตรสหายและเพื่อนข้างกายไปแล้ว สโกปลันท์ได้พลีชีพ และฮิวเอสตายไปแล้ว โดยการมาเยือนขององค์พระผู้เป็นเจ้า ทว่าข้าไม่ได้อยู่ตัวคนเดียว ผู้ที่อยู่กับข้าคือพระเจ้าของอับราฮัม ของอิสอัค และของยาโคบ พระองค์ทรงเป็นการปลอบโยนของข้า และจะทรงเป็นบำเหน็จของข้า จงอธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อจะเสริมกำลังข้าจนถึงที่สุด เหมือนที่ข้าคาดหวังทุกโมงยามที่จะเป็นอิสระจากเรือนดินหลังนี้”

ในการไต่สวนของเขา เขาสารภาพว่าตนนับถือศาสนาที่ปฏิรูปแล้ว ตอบทุกข้อกล่าวหาที่ปรักปรำเขาด้วยความหนักแน่นแบบลูกผู้ชาย และพิสูจน์ส่วนที่เป็นพระคัมภีร์แห่งคำตอบทั้งหลายของเขาจากข่าวประเสริฐ ผู้พิพากษาบอกเขาว่าทางเลือกเดียวมีแค่การบอกเลิกความเชื่อหรือไม่ก็ความตาย และสรุปโดยกล่าวว่า “เจ้าจะตายเพื่อความเชื่อนั้นที่เจ้ากล่าวยอมรับหรือ?” ซึ่งคูมันส์ตอบกลับไปว่า “ข้าไม่เพียงยินดีที่จะตาย แต่ที่จะทนทุกข์ทรมานที่แสนเจ็บปวดมากที่สุดเพื่อความเชื่อนั้นด้วย ซึ่งหลังจากนั้นจิตวิญญาณของข้าจะได้รับการยืนยันความเชื่อนั้นจากพระเจ้าเอง ในท่ามกลางสง่าราศีนิรันดร์” เมื่อถูกปรับโทษ เขาก็ไปยังแดนประหารอย่างชื่นบานใจ และตายพร้อมกับความหนักแน่นแบบลูกผู้ชายมากที่สุด และการยอมจำนนแบบคริสเตียน

วิลเลียมแห่งนัสซาว ตกเป็นเครื่องสังเวยให้กับการทรยศ ถูกลอบสังหารในวัยห้าสิบเอ็ดปีของตน โดยเบลทาสาร์ เจราร์ด ชาวเมืองรันเซคมพ์เต ในแคว้นเบอร์กันดี ฆาตกรผู้นี้ โดยหวังว่าจะได้รับรางวัลบนโลกนี้และในโลกหน้า กับการได้ฆ่าศัตรูคนหนึ่งของกษัตริย์แห่งสเปนและศัตรูคนหนึ่งของศาสนาคาทอลิก รับหน้าที่ในการทำลายเจ้าชายแห่งออเรนจ์ เมื่อได้รับปืนมาแล้ว เขาเฝ้าดูอีกฝ่ายขณะที่อีกฝ่ายผ่านเข้าในห้องโถงใหญ่แห่งวังของเขาเพื่อร่วมมือเย็น และขอดูหนังสือผ่านทาง เจ้าหญิงแห่งออเรนจ์ เมื่อสังเกตเห็นว่ามีสิ่งหารนั้นพุดด้วยน้ำเสียงที่กลวงและสับสน จึงถามว่าเขาเป็นใคร โดยกล่าวว่าเธอไม่ชอบสีหน้าของเขา เจ้าชายตอบว่านั่นเป็นคนหนึ่งที่ขอดูหนังสือผ่านทาง ซึ่งเขาควรจะมีในตอนนั้น

ไม่มีอะไรเกิดขึ้นเพิ่มเติมก่อนมือเย็น แต่ในตอนขากลับของเจ้าชายและเจ้าหญิงนั้นผ่านเข้าห้องโถงเดิม หลังมือเย็นสิ้นสุดลง มือสังหารนั้น ซึ่งยืนหลังเสาต้นหนึ่ง ยังไปที่เจ้าชายนั้น กระสุนเจาะเข้าที่ซี่ข้างด้านซ้าย และทะลุออกข้างขวา ทำให้ช่องท้องและอวัยวะสำคัญ ๆ ได้รับความเจ็บ เมื่อได้รับบาดแผลเหล่านั้น เจ้าชายกล่าวเพียงว่า “พระองค์เจ้าข้า โปรดเมตตาแก่จิตวิญญาณของข้าพระองค์ด้วยเถิด และเมตตาแก่ผู้คนที่นำสงสารเหล่านี้ด้วย” และจากนั้นก็สิ้นใจในทันที

มีการคร่ำครวญไปทั่วสหมณฑลเหล่านั้น เพราะความมรณาของเจ้าชายแห่งออเรนจ์ และมือสังหารผู้นั้น ซึ่งถูกจับได้ในทันที รับโทษประหารชีวิตในลักษณะที่สอนผู้คนไม่ให้เอาเยี่ยงอย่างมากที่สุด ทว่าเขาก็ยังกระตือรือร้น หรือโง่เขลา จนถึงขนาดนี้เมื่อเนื้อของเขาถูกฉีกโดยคีมร้อน ๆ เขาก็ยังกล่าวอย่างใจเย็นว่า “ถ้าข้ามีอิสระ ข้าก็จะทำการสังหารเช่นนั้นซ้ำอีก”

งานศพของเจ้าชายแห่งออเรนจ์ยิ่งใหญ่มากที่สุดเท่าที่เคยพบเห็นในแถบประเทศตอนล่าง และความเสียใจเพราะความมรณาของเขาก็อาจจริงใจมากที่สุด เพราะเขาทิ้งไว้เบื้องหลังเขาอุปนิสัยนั้นที่เขาสมควรได้รับอย่างชัดเจน นั่นคือ อุปนิสัยแห่งการเป็นบิดาของประชากรของเขา

สรุปก็คือ ผู้คนมากมายถูกเช่นฆ่าในหลายส่วนของแฟลนเดอร์ส ในนครวาเลนซ์มากเป็นพิเศษ ชาวเมืองที่เป็นคนสำคัญ ๆ ห้าสิบเจ็ดคนถูกสังหารในวันเดียว เพราะปฏิเสฐที่จะเปิดใจรับความมรณาของโรม และหลายคนต้องทนทุกข์การถูกคุมขัง จนกระทั่งพวกเขาพินาศไปเพราะความไร้ปราณีแห่งคุกใต้ดินของพวกเขา

บทที่ 12

ชีวิตและเรื่องราวเกี่ยวกับผู้รับใช้แท้และผู้พลีชีพของพระเจ้า

วิลเลียม ทินเดล

คราวนี้เราต้องเข้าสู่เรื่องราวของผู้พลีชีพที่ดีคนหนึ่งของพระเจ้า วิลเลียม ทินเดล ซึ่งวิลเลียม ทินเดลคนนี้ ตามที่เขาเป็นอวัยวะพิเศษอันหนึ่งที่ได้รับการแต่งตั้งจากองค์พระผู้เป็นเจ้า และในฐานะพลัวของพระเจ้าเพื่อเขย่า รากเหง้าที่อยู่ภายในและฐานรากแห่งความเป็นสังฆราชที่เยอฮิงของสันตะปาปา จนเจ้าแห่งความมืดต้องใช้เหล่า สมุนอธรรมของมัน ซึ่งมีความอาฆาตแค้นเป็นพิเศษต่อเขา ใช้กลอุบายเพื่อหลอกล่อเขาให้ติดกับ และทรยศเขา ด้วยกลโกง และจบชีวิตเขาอย่างชั่วร้าย ตามที่เรื่องราวของเขาในที่นี่จะบรรยาย

วิลเลียม ทินเดล ผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อของพระคริสต์ เกิดแถวชายแดนแห่งแคว้นเวลส์ และได้รับการเลี้ยงดู ตั้งแต่เด็กในมหาวิทยาลัยออกซ์ฟอร์ด ซึ่งเป็นที่ ๆ เขาเพิ่มพูนความรู้เกี่ยวกับภาษาต่าง ๆ และศาสตร์ศิลป์อื่น ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในความรู้เกี่ยวกับพระคัมภีร์ ซึ่งดึงดูดความคิดของเขามากเป็นพิเศษ มากจนถึงขนาดที่ว่าขณะที่ เขาเอนกายอยู่ตอนนั้นในมัทคาเลน ฮอลล์ อ่านพระคัมภีร์บางตอนให้นักศึกษาและเพื่อน ๆ บางคนแห่งวิทยาลัย มัทคาเลนฟัง สั่งสอนพวกเขาในความรู้และความจริงแห่งพระคัมภีร์ อากัปกิริยาและความประพฤติของเขานั้นก็ สอดคล้องกับพระคัมภีร์ จนถึงขนาดที่ทุกคนที่รู้จักเขากล่าวขวัญถึงเขาว่าเป็นบุรุษที่เปี่ยมคุณธรรมมากที่สุดคน หนึ่ง และมีชีวิตที่ไร้ตำหนิ

ฉะนั้นเขาในมหาวิทยาลัยออกซ์ฟอร์ดจึงเพิ่มพูนมากขึ้นเรื่อย ๆ ในการเรียนรู้ และได้ไปปริญญาหลายสาขา เมื่อเห็นแก่เวลาของตน จึงย้ายจากที่นั่นไปศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยแคมบริดจ์ ซึ่งที่นั่นเขาก็พักอาศัยอยู่ชั่วระยะ หนึ่ง เมื่อตอนนี้มีความรู้ที่สูงงอมเพิ่มขึ้นแล้วในพระวจนะของพระเจ้า เขาจึงไปจากมหาวิทยาลัยแห่งนั้น ไปพัก อาศัยอยู่กับผู้หนึ่งชื่อ อาจารย์ เวลซ์ ซึ่งเป็นอัครวินคนหนึ่งแห่งเกลาสเตอร์เซียร์ และเป็นครูให้ลูก ๆ ของเขาที่นั่น และได้รับความโปรดปรานจากผู้เป็นนายของเขา เมื่อสุภาพบุรุษท่านนี้เชิญผู้คนให้มาร่วมโต๊ะอาหารของตนเป็นประจำ หลายหนเขาจึงมีผู้คนแวะเวียนมาหาเขา อันได้แก่ เหล่าเจ้าอาวาส คณบดี อัครมัคนายก และอาจารย์อีก มากมาย และผู้สอนศาสนาหลายคน ผู้ซึ่งที่นั่น ร่วมกับอาจารย์ทินเดลที่นั่นร่วมโต๊ะ ใช้โอกาสหลายหนเพื่อเข้าสู่การ สนทนา และพูดคุยเกี่ยวกับเหล่าผู้รู้ เช่น พุดถึงลูเธอร์และเอิร์สมัส รวมถึงอีกหลายข้อพิพาทและคำถามเกี่ยวกับ พระคัมภีร์

จากนั้นอาจารย์ทินเดล เพราะเขาเป็นผู้รู้และปฏิบัติดีในเรื่องต่าง ๆ ของพระเจ้า ไม่ยังในการแสดงให้พวก เขาเห็นอย่างเรียบง่ายและชัดเจนคำตัดสินของเขา และเมื่อใดที่พวกเขาเห็นต่างจากทินเดล เขาก็จะให้พวกเขาดูใน พระคัมภีร์ และแสดงให้เห็นชัดเจนต่อหน้าพวกเขาถึงข้อนี้ข้อนั้นในพระคัมภีร์ เพื่อหักล้างความเชื่อผิด ๆ ของพวก

เขา และยืนยันคำกล่าวของเขาเอง พวกเขาทำแบบนี้ต่อไปชั่วระยะหนึ่ง ยกเหตุผลและโต้แย้งกันหลายหน จนกระทั่งในที่สุดพวกเขาเริ่มเหนื่อยล้า และบ่มเพาะความแค้นแบบลับ ๆ ไว้ในใจต่อสู้เขา

ขณะที่เป็นแบบนี้ต่อไป พวกพระแห่งแถบชนบท ซึ่งรวมตัวกัน เริ่มที่จะบ่นว่าและรุมต่อสู้อินเดส ไร่ร้าย เขาในโรงเบียร์และสถานที่อื่น ๆ ยืนยันว่าคำกล่าวทั้งหลายของเขาเป็นคำสอนนอกกรีต และกล่าวหาเขาอย่างลับ ๆ ต่ออัครมหาเสนาบดี และคนอื่น ๆ ที่เป็นเจ้าหน้าที่ของบิชอป

ต่อมาไม่นานมีการแต่งตั้งให้อัครเสนาบดีของบิชอปมาฟังความ และส่งคำเตือนไปยังพวกพระให้มาปรากฏตัว ซึ่งในท่ามกลางพวกเขาอาจารย์อินเดสก็ถูกเตือนให้ไปอยู่ที่นั่นด้วย และเขาเข้าใจผิดเกี่ยวกับคำขู่ของพวกเขา หรือมีคนบอกให้เขาทราบว่าเขาไม่มีเรื่องกล่าวหาเขา นี่ก็เป็นเรื่องที่ไม่แน่ชัด แต่สิ่งที่แน่ชัดก็คือ (ตามที่ตัวเขาเองประกาศ) ว่าเขาสงสัยว่าพวกเขาลอบใส่ร้ายเขา จนถึงขนาดที่ว่าระหว่างทางไปที่นี่ เขาร้องทูลในความคิดของเขาจากใจของเขาต่อพระเจ้า ที่จะประทานพละกำลังหนักแน่นให้แก่เขาเพื่อยืนหยัดในความจริงแห่งพระวาทะของพระองค์

เมื่อถึงเวลาที่เขาต้องไปปรากฏตัวต่อหน้าอัครเสนาบดีผู้นั้น ฝ่ายหลังก็ข่มขู่เขาอย่างรุนแรง ด่าทอและต่อว่าเขาราวกับเขาเป็นสุนัขตัวหนึ่ง และใส่ร้ายเขาในหลายสิ่งที่ไม่สามารถนำตัวผู้กล่าวหาสักคนออกมาข้างหน้าได้เลย แม้พวกพระในแถบชนบทนั้นก็อยู่ด้วยในที่นั้นก็ตาม ฉะนั้นอาจารย์อินเดส ซึ่งหนีรอดไปจากเงื้อมมือของพวกเขาได้ จึงกลับบ้านไป และกลับไปหาหนายของตนอีก

ไม่ไกลจากที่นั่นมีอาจารย์ผู้หนึ่งอาศัยอยู่ ซึ่งเคยเป็นอัครเสนาบดีให้แก่บิชอปรูปหนึ่ง ผู้ซึ่งรู้จักและคุ้นเคยกับอาจารย์อินเดสมานานแล้ว และชื่นชอบเขายิ่งนัก ซึ่งอาจารย์อินเดสไปหาเขาและเปิดใจของตนในหลายคำถามเกี่ยวกับพระคัมภีร์: เพราะเขากล้าเปิดใจกับคนผู้นี้ ซึ่งอาจารย์ผู้นั้นกล่าวแก่เขาว่า “ท่านไม่ทราบหรือว่าสันตะปาปาคือปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ผู้นั้น ที่พระคัมภีร์พูดถึง? แต่จงระวังให้ตีว่าท่านกล่าวอะไร เพราะถ้าท่านถูกมองว่ามีความคิดเห็นเช่นนั้น มันจะทำให้ท่านต้องแลกด้วยชีวิต”

หลังจากนั้นไม่นาน อาจารย์อินเดสบังเอิญได้ไปอยู่ในคณะของอาจารย์ผู้หนึ่ง ซึ่งขึ้นชื่อว่าเป็นผู้คงแก่เรียนและในการสนทนาและโต้แย้งกับผู้นั้น เขาทำให้ผู้นั้นจมนุ่ม จนอาจารย์ผู้เก่งกาจคนนั้นโพล่งออกมาในถ้อยคำหมิ่นประมาทเหล่านี้ว่า “พวกเราขอมีกฎหมายเหล่านี้ของสันตะปาปาดีกว่ามีบัญญัติทั้งหลายของพระเจ้า” อาจารย์อินเดส เมื่อได้ยินเช่นนี้ เปี่ยมล้นด้วยความกระตือรือร้นตามแบบของพระเจ้า และไม่ขอทนต่อคำกล่าวที่หมิ่นประมาทนั้น ตอบกลับไปว่า “ข้าขอทำสันตะปาปา และกฎหมายทั้งสิ้นของเขา” และเสริมว่า “ถ้าพระเจ้าทรงไว้ชีวิตข้า อีกไม่กี่ปีข้าจะทำให้เด็กชายคนหนึ่งที่ได้เฝ้ารู้พระคัมภีร์มากกว่าสันตะปาปา”

ความเจ็บแค้นของพวกพระเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ ต่อสู้อินเดส พวกเขาไม่เคยหยุดเท่าและด่าว่าใส่เขา และกล่าวหาเขาหลายเรื่องอย่างเจ็บแสบ โดยหาว่าเขาเป็นผู้นอกกรีต เมื่อถูกรังควานและถูกกวนใจขนาดนั้น เขาจึงต้องจำใจออกไปจากแถบชนบทนั้น และไปหาที่อยู่ใหม่ และพอมหาอาจารย์เวลซ์ เขาก็ขออนุญาตท่าน ที่เขาจะไปจากท่าน โดยกล่าวว่า “ท่านครับ กระผมเห็นว่ากระผมคงจะไม่ได้อยู่ต่อไปนานนักในแถบชนบทนี้ และท่านก็จะไม่

สามารถปกป้องกระผมให้พ้นเงื้อมมือของศัตรูฝ่ายวิญญาณได้ แม้ท่านอยากปกป้อง การที่ท่านเลี้ยงดูกระผมไว้นั้น อาจสร้างความไม่พอใจต่อตัวท่านเพิ่มมากขึ้น พระเจ้าทรงทราบ เพราะเรื่องนี้กระผมรู้สึกเสียใจยิ่งนัก”

ฉะนั้นอาจารย์ทินเดล พร้อมกับความปรารถนาดีจากนายของตน จึงจากไป และในไม่ช้าก็ขึ้นมาที่ลอนดอน และเทศนาที่นั่นสักพัก เหมือนที่เขาเคยทำในแถบชนบท

เมื่อคิดถึงคัธเบิร์ต ทอนสตัล ซึ่งขณะนั้นเป็นบิชอปแห่งลอนดอน และโดยเฉพาะอย่างยิ่งคำชมเชยมากมายของเอร์สมัส ผู้ซึ่งในหมายเหตุของเขา ยกย่องทอนสตัลผู้นี้มากเหลือเกินเพราะความรู้ของฝ่ายหลัง ทินเดล จึงคิดว่า ถ้าตนไปขอรับใช้เขา ตนก็คงเป็นสุข เมื่อมาหาเซอร์ เฮนรี กิลฟอร์ด ผู้ดูแลคลังของกษัตริย์ และนำหนังสือวาทะของอิโซคราเตสติดตัวมาด้วย ซึ่งเขาได้แปลจากภาษากรีกเป็นภาษาอังกฤษ เขาก็ขอรับรองอีกฝ่ายให้พูดคุยกับบิชอปผู้นั้นแห่งลอนดอนเพื่อเขา ซึ่งฝ่ายนั้นก็กระทำให้เช่นกัน และยังขอให้เขาเขียนจดหมายฝากฉบับหนึ่งไปถึงบิชอปผู้นั้น และให้ตัวเขาเองไปด้วยกันกับตนด้วย อีกฝ่ายยอมทำตาม และส่งมอบจดหมายฝากฉบับนั้นให้ผู้รับใช้คนหนึ่งของเขา นามว่าวิลเลียม เฮบิลท์เวท ชายผู้หนึ่งที่เขารู้จักคุ้นเคยมานาน แต่พระเจ้า ผู้ทรงจัดการวิถีแห่งสิ่งต่าง ๆ อย่างลับ ๆ ทรงเห็นว่านั่นไม่เป็นการดีที่สุดสำหรับจุดประสงค์ของทินเดล และไม่เป็นประโยชน์ต่อคริสตจักรของพระองค์ และด้วยเหตุนี้จึงทรงทำให้เขาได้รับความโปรดปรานน้อยมากในสายตาของบิชอปผู้นั้น ซึ่งคำตอบของบิชอปผู้นั้นเป็นดังนี้: บ้านของเขามีคนอยู่เต็มแล้ว เขามีเกินกว่าที่จะไปหามาเพิ่มแล้ว และเขาแนะนำทินเดลให้ไปหาที่อื่นในลอนดอน ซึ่งเขากล่าวว่าทินเดลมีงานทำแน่นอน

เมื่อถูกปฏิเสธจากบิชอปผู้นี้ เขาจึงมาหาฮัมฟรีย์ มัมมัท เทศมนตรีแห่งลอนดอน และขอรับรองอีกฝ่ายให้ช่วยเขา: ผู้ซึ่ง ณ เวลานั้นรับเขาไว้ในบ้านของตน ซึ่งทินเดลผู้นี้ได้อาศัยอยู่ (ตามที่มัมมัทกล่าว) เหมือนพระที่ศิรูปหนึ่ง ที่ศึกษาค้นคว้าทั้งกลางคืนและกลางวัน เขาจะกินแต่เนื้อต้มโดยความประสงค์ของเขา และไม่ดื่มอะไรนอกจากเบียร์เพียงแก้วเดียว เขาไม่เคยถูกพบในบ้านว่าสวมใส่ผ้าปานเลย ตลอดเวลาที่เขาอยู่ที่นั่น

อาจารย์ทินเดลจึงอาศัยอยู่ในลอนดอนเช่นนั้นเกือบหนึ่งปี โดยตัวเขาเองได้สังเกตเห็นวิถีของโลก และโดยเฉพาะอย่างยิ่งการวางตัวของพวกนักเทศน์ ว่าพวกเขาโอ้อวดตัวเองอย่างไร และก่อตั้งสิทธิอำนาจของตัวเอง ขณะเฝ้ามองความเอิกเกริกของพวกบิชอป พร้อมกับอีกหลายสิ่ง ซึ่งทำให้เขาไม่ชอบใจยิ่งนัก จนถึงขนาดที่ว่าเขาเข้าใจแล้วว่าไม่เพียงไม่มีที่ว่างในบ้านของบิชอปผู้นั้นสำหรับเขาเพื่อจะแปลภาคพันธสัญญาใหม่ แต่ไม่มีที่ให้ทำเช่นนั้นในทั่วทั้งประเทศอังกฤษเช่นกัน

ด้วยเหตุนี้ เมื่อได้รับความช่วยเหลือจากพระเจ้าซึ่งส่งผ่านมาถึงเขาโดยทางฮัมฟรีย์ มัมมัท และคนดี ๆ อีกหลายคน เขาจึงขอลาไปจากดินแดนนั้น และออกเดินทางไปยังเยอรมนี ซึ่งคนดีผู้นี้ ถูกปลุกเร้าด้วยความหวังใ้ยอันอ่อนโยนและความกระตือรือร้นเพื่อประเทศชาติของตน ไม่ปฏิเสธความเหนื่อยยากและความขมขื่น เพื่อที่จะช่วยให้พี่น้องและเพื่อนร่วมชาติของเขาแห่งประเทศอังกฤษได้ลิ้มรสและเข้าใจพระวาจาบริสุทธิ์และความจริงของพระเจ้าเหมือนอย่างเขา ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรดประทานแก่เขา ขณะนั้นเมื่อตรึกตรองในความคิดของตน และปรึกษากับจอห์น ฟริธ เช่นกัน ทินเดลจึงคิดกับตัวเองว่าคงจะไม่มีทางทำเช่นนั้นได้ หากพระคัมภีร์ไม่ถูกแปล

เป็นภาษาสามัญ เพื่อที่ผู้คนที่น่าสงสารเหล่านั้นจะได้อ่านและเห็นพระวจนะอันเรียบง่ายของพระเจ้า เขาเล็งเห็นว่าเป็นไปไม่ได้เลยที่จะทำให้สามัญชนตั้งมั่นคงในความจริงใด หากพระคัมภีร์ไม่ถูกวางต่อหน้าต่อตาพวกเขาในภาษาแม่ของพวกเขา เพื่อที่พวกเขาจะได้เห็นความหมายของข้อความนั้น ๆ เพราะไม่อย่างนั้น ความจริงใดก็ตามที่จะถูกสอนแก่พวกเขา เหล่าศัตรูของความจริงก็จะดับมันมอด ไม่ว่าจะโดยใช้เหตุผลอันเจนโลก และประเพณีเหล่านั้นที่พวกเขาสร้างขึ้นเอง ซึ่งถูกตั้งขึ้นโดยไม่มีรากฐานอยู่ในพระคัมภีร์เลย หรือไม่ก็บิดเบือนข้อความนั้น ๆ อธิบายมันในแบบที่ไม่มีทางได้มาจากข้อความนั้น ๆ เลย หากความหมายที่ถูกต้องนั้นถูกพบเห็นอยู่ในมัน

อาจารย์ทินเดลมองว่านี่เท่านั้น หรือเป็นสาเหตุหลัก ที่ทำให้เกิดสิ่งเลวร้ายทั้งปวงในคริสตจักร นั่นคือการที่พระคัมภีร์ของพระเจ้าถูกปิดซ่อนจากสายตาของผู้คน เพราะว่าสิ่งน่าสะอิดสะเอียนและการบูชารูปเคารพที่ถือปฏิบัติมานานเหลือเกินโดยพวกสงฆ์ที่ทำตัวเหมือนพวกฟาริสี ไม่อาจปิดซ่อนไว้ได้ และด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงพยายามทุกวิถีทางที่จะกีดกันไม่ให้คนรู้พระคัมภีร์ จนถึงขนาดห้ามไม่ให้ผู้ใดอ่านเลย หรือถ้ามีใครได้อ่าน พวกเขา ก็จะบดบังความหมายที่ถูกต้องโดยใช้เมฆหมอกแห่งความเจตนารมณ์ของพวกเขา และจึงล่อหลอกคนเหล่านั้นที่ดำนิหรือรังเกียจสิ่งน่าสะอิดสะเอียนของพวกเขา โดยบิดเบือนพระคัมภีร์เพื่อจุดประสงค์ของตัวเอง ให้ขัดแย้งต่อความหมายของข้อความนั้น ๆ พวกเขาก็จะล่อลวงสามัญชนที่ไม่ได้เล่าเรียนมา จนแม้ว่าท่านรู้สึกในใจของท่าน และแน่ใจว่าทั้งหมดนั้นเป็นคำสอนเท็จ พวกเขาก็จะกล่าวว่า แต่ท่านก็แก้ปริศนาซับซ้อนของพวกเขาไม่ได้

เพราะสิ่งเหล่านี้และสิ่งอื่น ๆ ที่ให้คิดพิจารณา ชายที่ดีผู้หนึ่งจึงถูกพระเจ้าปลุกเร้าให้แปลพระคัมภีร์เป็นภาษาแม่ของตน เพื่อประโยชน์แห่งผู้คนที่ชื่อ ๆ แห่งประเทศของเขา ก่อนอื่นเขาเริ่มลงมือแปลภาคพันธสัญญาใหม่ ซึ่งถูกตีพิมพ์ในประมาณปี ค.ศ. 1525 คัสเบิร์ต ทอนสตัล บิชอปแห่งลอนดอน พร้อมกับเซอร์โรมัส มอร์ ซึ่งไม่พอใจยิ่งนัก ชิงชังและหาวิธีทำลายฉบับแปลที่หลงผิดเทียมเท็จนั้น ตามที่พวกเขาเรียกมัน

บังเอิญว่าออกัสติน แพคคิงตัน พ่อค้าผ้าคนหนึ่ง อยู่ในแอนท์เวิร์พตอนนั้น ซึ่งเป็นที่ ๆ บิชอปผู้นั้นอยู่ ชายผู้นั้นชื่นชอบทินเดล แต่แสร้งทำเป็นไม่ชอบต่อบิชอปผู้นั้น บิชอปผู้นั้นซึ่งอยากทำตามจุดประสงค์ของตน เล่าว่าตนยินดีซื้อภาคพันธสัญญาใหม่เหล่านั้น แพคคิงตันเมื่อได้ยินเขาพูดเช่นนั้น จึงกล่าวว่า “นายเจ้าข้า! ข้าทำเรื่องนี้ให้ท่านได้มากกว่าพ่อค้าส่วนใหญ่ที่อยู่ในเมืองนี้เสียอีกนะ หากท่านประสงค์ เพราะข้ารู้จักพวกตัดตซ์และพวกคนต่างถิ่นที่เคยซื้อหนังสือเหล่านั้นของทินเดล และมีพวกมันไว้ขายที่นี่ด้วย ฉะนั้นหากท่านประสงค์ ข้าต้องขอเบิกเงินไปซื้อพวกมัน ไม่อย่างนั้นข้าก็คงไม่ได้พวกมันมา และข้าขอรับประกันท่านว่าจะได้หนังสือทุกเล่มที่ตีพิมพ์แล้วและยังไม่ถูกขาย” บิชอปผู้นั้น เมื่อคิดว่าตนได้รับความโปรดปรานจากพระเจ้าแล้ว จึงกล่าวว่า “จงรีบไปดำเนินการเลย ท่านแพคคิงตันผู้เป็นสุภาพบุรุษ! ไปหาซื้อหนังสือเหล่านั้นมาให้ข้า และข้าจะจ่ายให้ท่านไม่ว่าต้องเสียเงินมากขนาดไหน เพราะข้าตั้งใจแล้วว่า จะเผาและทำลายพวกมันทุกเล่มที่โบสถ์กางเขนของเปาโล” ออกัสติน แพคคิงตันผู้นี้ไปหาวิลเลียม ทินเดล และประกาศเรื่องราวทั้งหมด และฉะนั้นเมื่อทั้งสองมีข้อตกลงระหว่างกัน บิชอปแห่งลอนดอนจึงได้หนังสือเหล่านั้นไป แพคคิงตันได้คำขอบคุณ และทินเดลได้เงินนั้น

หลังจากนี้ ทินเดลแก้ไขภาคพันธสัญญาใหม่เหล่านั้นอีก และให้ตีพิมพ์พวกมันใหม่หมด จนพวกมันออกมา

เป็นเล่มหนาและเพิ่มเป็นสามเท่าเข้ามาในประเทศอังกฤษ เมื่อบิชอปเห็นเช่นนั้น เขาก็ส่งคนไปตามแพคคิงตัน และกล่าวแก่เขาว่า “เป็นไปได้ยังไง ที่มีภาคพันธสัญญาใหม่เยอะเยาะไปทั่วขนาดนี้? ท่านสัญญากับข้าแล้วว่าท่านจะซื้อพวกมันจนหมด” แพคคิงตันจึงตอบไปว่า “แน่นอนว่าข้าซื้อทุกเล่มที่มีแล้ว แต่ข้าก็เห็นว่าพวกเขาพิมพ์มากขึ้นตั้งแต่นั้น ข้าเห็นว่าพวกเขาทำได้ดีตราบดีที่พวกเขาบริจาคหมายและแสตมป์ ฉะนั้นท่านควรซื้อแสตมป์เหล่านั้นด้วย ท่านจะได้แน่ใจ” ซึ่งเมื่อได้ยินคำตอบนั้นบิชอปก็ยิ้ม และเป็นอันจบเรื่อง

ในช่วงเวลาสั้น ๆ หลังจากนั้น เคราะห์ดีที่จอร์จ คอนสแตนตินถูกจับโดยเซอร์โรมัส มอร์ ผู้ซึ่งขณะนั้นเป็นอัครเสนาบดีแห่งประเทศอังกฤษ เพราะถูกระแวงว่าถือคำสอนนอกรีตบางอย่าง อาจารย์มอร์ถามเขาว่า “คอนสแตนติน! ข้าอยากให้ท่านบอกมาตรง ๆ กับข้าในสิ่งเดียวที่ข้าจะถาม และข้าสัญญากับท่านว่าข้าจะแสดงความโปรดปรานแก่ท่านในสิ่งอื่น ๆ ทั้งหมดที่ท่านถูกกล่าวหา พันทะเลไปนั้นมีทินเดล, โจเย, และอีกหลายคนเหมือน กับท่าน: ข้ารู้ว่าพวกเขามีชีวิตอยู่ไม่ได้หากไม่ได้รับความช่วยเหลือ มีบางคนที่ย่อยช่วยพวกเขาโดยให้เงินทอง และท่านซึ่งเป็นหนึ่งในพวกเขา ก็มีส่วนในการนั้น และด้วยเหตุนี้ท่านจึงรู้ว่ามันมาจากไหน ข้าขอร้องท่าน บอกข้าเถิดว่าคนเหล่านั้นเป็นใครที่คอยช่วยเหลือพวกเขา?” “นายเจ้าข้า” คอนสแตนตินกล่าว “ข้าจะบอกท่านตามความเป็นจริง: บิชอปแห่งลอนดอนนั้นแหละเป็นผู้ที่ช่วยเหลือเรา เพราะเขาให้เงินเยอะเยาะแก่เราเพื่อซื้อภาคพันธสัญญาใหม่หลายเล่มเพื่อเอาไปเผา และนั่นแหละเป็นสิ่งเดียวที่ช่วยเหลือและปลดปล่อยเรา” มอร์กกล่าวว่า “บัดนี้โดยคำมั่นของข้า ข้าก็คิดเช่นนั้น เพราะข้าได้บอกบิชอปผู้นี้ไปมากขนาดนั้นก่อนที่เขาไปทำการเรื่องนั้น”

หลังจากนั้น อาจารย์ทินเดลก็ลงมือแปลภาคพันธสัญญาเดิม โดยเสร็จสิ้นหนังสือห้าเล่มแรกของโมเสส พร้อมกับบทหน้าที่เปี่ยมความรู้และตามทางพระเจ้าหลายตอนซึ่งควรค่ายิ่งนักกับการอ่านซ้ำหลายหนโดยคริสเตียนที่ดีทุกคน เมื่อหนังสือเหล่านี้ถูกส่งเข้ามาในประเทศอังกฤษ ไม่อาจกล่าวได้เลยว่าพวกมันได้เปิดประตูแห่งแสงสว่างให้แก่ดวงตาของชาวอังกฤษทั้งประเทศจริง ๆ ซึ่งก่อนหน้านั้นเคยถูกปิดตายในความมืด

ในตอนแรกที่เขาออกไปจากอังกฤษ เขาเดินทางเข้าไปในเยอรมนี ซึ่งเขาได้ปรึกษากับลูเธอร์และผู้รู้คนอื่น ๆ หลังจากเขาอยู่ต่อที่นั่นสักระยะหนึ่ง เขาก็ลงมาในเนเธอร์แลนด์ และใช้เวลาส่วนใหญ่พำนักอยู่ในเมืองแอนท์เวิร์ป

หนังสือแบบพระเจ้าเหล่านั้นของทินเดล และโดยเฉพาะอย่างยิ่งภาคพันธสัญญาใหม่ฉบับที่เขาแปล หลังจากที่พวกมันเริ่มมาอยู่ในมือของผู้คน และแพร่กระจายไปทั่ว ได้ทำประโยชน์มหาศาลและไม่เหมือนใครต่อผู้ที่รักพระเจ้า แต่เหล่าคนชั่ว (ที่อิจฉาและชิงชังที่ประชาชนจะมีปัญหามากกว่าตัวเอง กล่าวได้ว่าโดยลำแสงแห่งความจริงที่สาดส่อง การงานแห่งความมืดของพวกเขาจะถูกเปิดโปง) เริ่มที่จะปลุกปั่นให้วุ่นวายใหญ่โต

เมื่อทินเดลแปลหนังสือพระราชาบัญญัติเสร็จแล้ว โดยคิดที่จะพิมพ์มันที่ฮัมเบิร์ก เขาก็นั่งเรือไปที่นั่น พอไปถึงชายฝั่งของฮอลแลนด์ เรือของเขาเกิดอัปปาง ซึ่งทำให้เขาสูญเสียหนังสือทุกเล่มของเขา งานเขียน สำเนา เงินทองของเขาและเวลาของเขา และต้องจำใจเริ่มต้นใหม่หมดอีก เขานั่งเรืออีกลำมาที่ฮัมเบิร์ก ซึ่งตามที่เขานัดหมายไว้ อาจารย์คัพเวอร์เดลได้รอคอยเขา และช่วยเหลือเขาในการแปลหนังสือทั้งห้าเล่มของโมเสส ตั้งแต่ช่วงอีสเตอร์

ไปจนถึงเดือนธันวาคม ในบ้านของหญิงม่ายคนหนึ่งที่ชอบนมัสการพระเจ้า คือนายหญิงมาร์กาเรต วาน เอ็มเมอร์สัน ค.ศ. 1529 ณ เวลานั้นมีความเจ็บป่วยที่เป็นเหตุออกเยอะแพร่ระบาดในเมืองนั้น ฉะนั้นเมื่อจัดการกิจธุระของตนเรียบร้อยแล้วที่ฮัมเบิร์ก เขาจึงกลับไปที่แอนท์เวิร์ป

เมื่อน้ำพระทัยของพระเจ้าคือ ให้ภาคพันธสัญญาใหม่ควรถูกเผยแพร์ในภาษาสามัญ ทินเดลผู้แปลของมันจึงเสริมจดหมายฝากฉบับหนึ่งไว้ที่ท้ายเล่ม ซึ่งในจดหมายนั้นเขาขอร้องให้เหล่าผู้รู้แก้ไข หากพบว่ามีสิ่งใดที่ยังขาด ฉะนั้นหากมีข้อผิดพลาดใดที่สมควรรับการแก้ไข มันก็เป็นส่วนที่แสดงถึงมารยาทและความสุภาพ ที่เหล่าผู้มีความรู้และวิจารณ์ญาณจะแสดงให้เห็นความรู้ของตนในนั้น และที่จะแก้ไขสิ่งที่ต้องถูกแก้ไข แต่พวกสงฆ์ ซึ่งไม่ยินดีให้หนังสือที่นั้นเจริญรุ่งเรือง ร้องทุกข์กล่าวโทษมัน ว่ามีคำสอนนอกรีตเป็นพันอยู่ในนั้น และมันไม่ต้องถูกแก้ไข แต่ต้องถูกปราบปรามจนสิ้นซาก บางคนกล่าวว่ามันเป็นไปไม่ได้เลยที่จะแปลพระคัมภีร์เป็นภาษาอังกฤษ บ้างก็ว่ามันไม่ถูกต้องที่สามัญชนจะมีพระคัมภีร์ในภาษาแม่ของตัวเอง บ้างก็ว่ามันจะทำให้พวกเขาทุกคนเป็นคนนอกรีต และมีเจตนาที่จะชักจูงเหล่าผู้ครอบครองขณะนั้นให้ทำตามความประสงค์ของตน พวกเขาจึงกล่าวว่ามันจะทำให้ประชาชนกบฏต่อกษัตริย์

ทั้งหมดนี้ตินเดลเอง ในบทนำของเขาก่อนหนังสือเล่มแรกของโมเสส ประกาศ โดยแสดงให้เห็นเพิ่มเติมว่า ได้มีความพยายามอย่างหนักในการตรวจสอบฉบับแปลนั้น และเปรียบเทียบกับจินตนาการต่าง ๆ ของพวกเขาเอง ว่าด้วยการทรากตรำน้อยกว่า เขาคิด พวกเขาอาจได้แปลส่วนใหญ่ของพระคัมภีร์ โดยแสดงให้เห็นเพิ่มเติมอีกว่าพวกเขาได้ตรวจสอบและตรวจสอบทุกข้อเรื่องและทุกประเด็นที่เป็นเช่นนั้น และอย่างรอบคอบจริง ๆ จนหากมีตัว i สักตัวในนั้น ที่ขาดจุดเหนือหัวของมัน ก็ให้พวกเขาบอกมันมา และบอกจำนวนมันแก่ผู้คนที่ไม่รู้ว่าเป็นคำสอนนอกรีต

อุบายตลบตะแลงของพวกสงฆ์ชาวอังกฤษในตอนนั้นมีมากมาย (ผู้ซึ่งควรจะเป็นผู้นำทางแห่งแสงสว่างแก่ประชาชน) จนขับไล่ประชาชนไปเสียจากความรู้เกี่ยวกับพระคัมภีร์ ซึ่งพวกเขาเองก็ไม่ยอมแปล แลยังไม่ยอมให้คนอื่นแปลด้วย โดยมีเจตนา (ตามที่ตินเดลกล่าว) ที่จะให้โลกตกอยู่ในความมืดเหมือนเดิม พวกเขาจะได้นั่งในจิตสำนึกของผู้คนเหล่านั้นผ่านทางความมั่งงายอันไร้สาระและหลักคำสอนเทียมเท็จ เพื่อสนองความมั่งใหญ่ใฝ่สูงของตัวเอง และความโลภที่ไม่รู้จักพอ และเพื่อเชิดชูเกียรติของตัวเองให้อยู่เหนือกษัตริย์และจักรพรรดิ

พวกบิชอปไม่เคยหยุดพักก่อนที่พวกเขาทำให้กษัตริย์ยินยอมตามพวกเขา โดยเหตุผลดังกล่าว มีคำประกาศออกไปอย่างเร่งรีบพร้อมกับสิทธิอำนาจเหนือประชาชน สั่งห้ามเผยแพร์ฉบับแปลภาคพันธสัญญาใหม่ของตินเดล--ซึ่งมีขึ้นในปี ค.ศ. 1537 และเท่านั้นยังไม่พอใจ พวกเขายังดำเนินการต่อ คิดหาวิธีลอกล่อเพื่อจะ让他ติดกับและจับชีวิตเขา ซึ่งพวกเขาทำให้เกิดขึ้นจริงได้อย่างไรนั้น จะประกาศดังต่อไปนี้

ในสมุดทะเบียนเหล่านั้นแห่งลอนดอนดูเหมือนประจักษ์ชัดว่าพวกบิชอปและเซอร์โรมัส มอร์ เหมือนที่ได้กระทำที่แอนท์เวิร์ป ขมิ้มมันที่สุดในการสืบค้นและตรวจสอบทุกสิ่งที่เป็นของตินเดล ว่าเขาเคยไปพักที่ไหนและกับใคร บ้านหลังนั้นตั้งอยู่ที่ไหน เขาตัวสูงขนาดไหน เขาสวมใส่ชุดอะไร เขามีใครคอยช่วยเหลือ ทุกสิ่งเหล่านี้เมื่อพวก

เขาได้สืบทราบอย่างซบเซมแล้ว พวกเขาเริ่มทำงานเพื่อบรรลุเป้าหมายของตน

วิลเลียม ทินเดล ขณะนั้นอยู่ในเมืองแอนท์เวิร์ป ได้พักอาศัยอยู่ประมาณหนึ่งปีเต็มในบ้านของโรมัส พอยท์ซ ชาวอังกฤษคนหนึ่งผู้ซึ่งดูแลบ้านหลังหนึ่งของพวกพ่อค้าชาวอังกฤษ มีคนหนึ่งออกจากอังกฤษมาที่นั่น ซึ่งมีนามว่าเฮนรี ฟิลิปส์ บิดาของเขาเป็นลูกค้าของพ่อ ชายผู้ส่งางามคนหนึ่ง เหมือนที่เขาเป็นสุภาพบุรุษโดยมีคนใช้คนหนึ่งอยู่กับเขาด้วย แต่เขามาเพราะอะไร หรือเขาถูกส่งไปที่นั่นเพื่อจุดประสงค์อันใดนั้น ไม่มีใครบอกได้

อาจารย์ทินเดลถูกร้องหลายหนให้ไปร่วมมือเย็นและให้กำลังใจในท่ามกลางเหล่าพ่อค้า ซึ่งโดยวิธีนั้นเฮนรี ฟิลิปส์คนนี้ก็จึงได้ทำความรู้จักกับเขา จนภายในระยะเวลาอันสั้นอาจารย์ทินเดลมีความไว้วางใจในตัวเขาอย่างมาก และพาเขามายังที่พักของตน มาถึงบ้านของโรมัส พอยท์ซ และเชิญเขามาทานมื้อเย็นและมื้อค่ำหนึ่งหรือสองหนเช่นกัน และเริ่มเป็นมิตรกับเขามากเสียจนจัดแจงให้เขาได้อาศัยอยู่ในบ้านหลังเดียวกันนั้นของพอยท์ซ แถมยังให้เขาได้ดูหนังสือเหล่านั้นของตน และความลับอื่น ๆ เกี่ยวกับการศึกษาค้นคว้าของตน ทินเดลในตอนนั้นไม่ได้หวาดระแวงคนทรยศผู้นี้เลยแม้แต่น้อย

แต่พอยท์ซ ซึ่งไม่ได้ไว้วางใจในชายหนุ่มผู้นี้มากเท่าไร ถามอาจารย์ทินเดลว่าเขาารู้จักกับฟิลิปส์ผู้นี้ได้อย่างไร อาจารย์ทินเดลตอบว่า ชายหนุ่มนั้นเป็นคนซื่อตรง มีความรู้ และเข้ากันง่ายมาก เมื่อพอยท์ซเห็นว่าทินเดลชื่นชอบฟิลิปส์มากขนาดนั้น จึงไม่กล่าวอะไรต่อ โดยคิดว่าอีกฝ่ายได้มารู้จักกับทินเดลผ่านทางเพื่อนบางคนของเขา ฟิลิปส์ผู้นี้ เมื่ออยู่ในเมืองนั้นได้สามสัปดาห์ ได้ขอร้องพอยท์ซให้พาตนไปเที่ยวชมเมืองเพื่อดูสินค้าต่าง ๆ และขณะเดินไปด้วยกันนอกเมือง พวกเขาก็คุยกันหลายเรื่อง และบางเรื่องก็เกี่ยวข้องกับกิจการของกษัตริย์ ซึ่งในการพูดคุยกันนั้นพอยท์ซยังไม่ระแวงสิ่งใด แต่หลังจากเวลาผ่านไป พอยท์ซก็ดูออกว่านี่เป็นความคิดของฟิลิปส์ ที่จะหยั่งเชิงว่าพอยท์ซจะยอมช่วยเหลือตนให้บรรลุจุดประสงค์ของตนหรือไม่ เพื่อแลกกับเงิน เพราะเขาดูออกก่อนหน้านี้แล้วว่าฟิลิปส์มีเงิน และอยากให้พอยท์ซคิดเช่นนั้น เพราะเขาได้ขอร้องให้พอยท์ซช่วยเหลือเขาในหลายเรื่องก่อนหน้านี้แล้ว และเรื่องเหล่านั้นที่เขาเอ่ยถึง เขาก็ขอร้องให้ทำเต็มที่ โดยเขากล่าวว่า “เพราะข้ามีเงินมากพอ”

ฟิลิปส์ไปจากแอนท์เวิร์ปเพียงศาลแห่งบรัสเซลส์ ซึ่งอยู่ห่างจากที่นั่นยี่สิบสี่ไมล์อังกฤษ ซึ่งจากที่นั่นเขาพาไปยังแอนท์เวิร์ปด้วยคือ ทนายใหญ่ ผู้เป็นทนายของจักรพรรดิ พร้อมกับเจ้าหน้าที่คนอื่น ๆ บางคน

ภายในสามหรือสี่วัน พอยท์ซออกไปยังเมืองบารอยส์ ซึ่งห่างจากแอนท์เวิร์ปประมาณสิบแปดไมล์อังกฤษ ซึ่งที่นั่นเขามีกิจธุระต้องทำเป็นเวลานานหนึ่งเดือนหรือหกสัปดาห์ และในช่วงที่เขาไม่อยู่ เฮนรี ฟิลิปส์มาที่แอนท์เวิร์ปอีก มาถึงบ้านของพอยท์ซ และพอเข้าไป เขาก็พูดคุยกับภรรยาของพอยท์ซ โดยถามว่าอาจารย์ทินเดลอยู่ในบ้านหรือไม่ จากนั้นเขาก็ออกไปอีกและตั้งเจ้าหน้าที่เหล่านั้นที่เขาพามาด้วยจากบรัสเซลส์ ในถนน และแถวประตูบ้าน ประมาณเที่ยงเขาก็มาอีก และไปหาอาจารย์ทินเดล และขอยืมเงินสี่สิบชิลลิง โดยเขากล่าวว่า “เพราะข้าทำกระเป๋ายาหนีไปเมื่อเช้านี้ โดยข้ามาทางผ่านที่อยู่ระหว่างเส้นทางนี้กับแมคลิน” ฉะนั้นอาจารย์ทินเดลจึงเอาเงินสี่สิบชิลลิงให้เขา ซึ่งเป็นเงินที่เขาให้ยืมได้ง่าย ๆ หากเขามีให้ยืม เพราะในความแยบยลเปี่ยมอุบายของโลกนี้ เขาเป็นคนใสซื่อและไม่เชี่ยวชาญ จากนั้นฟิลิปส์ก็กล่าวว่า “อาจารย์ทินเดลครับ! คุณจะเป็นแขกของผมวันนี้” “ไม่ได้

หรือ” อาจารย์ทินเดลกล่าว “ผมจะไปร่วมมือเย็นวันนี้ และคุณจะไปกับผมด้วย และเป็นแขกของผม ซึ่งคุณจะได้รับการต้อนรับอย่างดี”

ฉะนั้นพอถึงเวลาเมื่อเย็น อาจารย์ทินเดลก็ออกไปกับฟิลิปส์ และที่ทางออกไปจากบ้านของพอยท์ซ มีทางเข้าที่แคบและยาวอยู่ จนออกไปพร้อมกันสองคนไม่ได้ อาจารย์ทินเดลจึงให้ฟิลิปส์นำหน้าตนไปก่อน แต่ฟิลิปส์ไม่ยอม แต่ให้อาจารย์ทินเดลนำหน้าไป เพราะเขาเสแสร้งว่าให้เกียรติทินเดล ฉะนั้นอาจารย์ทินเดล ซึ่งเป็นคนตัวไม่สูงนัก จึงนำหน้าไป และฟิลิปส์ ซึ่งเป็นคนตัวสูงสง่า ก็ตามหลังเขาไป ซึ่งตนได้ตั้งพวกเจ้าหน้าที่อยู่ทั้งสองด้านของประตูนั้นแล้วบนที่นั่งสองที่ ซึ่งเห็นได้ว่าใครมาที่ทางเข้านั้น ฟิลิปส์ซึ่งนี้ข้ามศีรษะของอาจารย์ทินเดลลงไปที่เขา เพื่อที่พวกเจ้าหน้าที่จะเห็นได้ว่าคนนี้แหละที่พวกเขาควรจับตัวไป ต่อมาภายหลังเจ้าหน้าที่เหล่านั้นบอกพอยท์ซ เมื่อพวกเขาจับทินเดลเข้าคุกแล้ว ว่าพวกเขาสงสัยจริง ๆ ที่ได้เห็นความใสซื่อของทินเดล พวกเขาพาตัวเขาไปหาทนายของจักรพรรดิ และทานเมื่อเย็นด้วยกัน จากนั้นทนายใหญ่ผู้นั้นก็มาที่บ้านของพอยท์ซ และมารับข่าวของทุกอย่างของอาจารย์ทินเดลไป ทั้งหนังสือและข่าวของอื่น ๆ ของเขา และจากนั้นทินเดลก็ถูกส่งตัวไปยังปราสาทวิลวอร์ด ซึ่งห่างจากแอนท์เวิร์ปสิบแปดไมล์อังกฤษ

อาจารย์ทินเดล ขณะยังอยู่ในคุก ได้รับข้อเสนอให้มีทนายคนหนึ่ง ซึ่งเขาปฏิเสธ โดยกล่าวว่าเขาจะแก้ต่างให้ตัวเอง เขาได้เทศนาแก่คนเหล่านั้นที่จับตัวเขามา และทุกคนที่นั่นที่ได้มีโอกาสพูดคุยกับเขาในปราสาทนั้นกล่าวขวัญถึงเขาว่า ถ้าเขาไม่ใช่คริสเตียนที่ดีคนหนึ่ง พวกเขาจะไม่รู้แล้วว่าคนแบบไหนถึงจะใช้

สุดท้ายแล้ว หลังจากยกเหตุผลมากมาย เมื่อเหตุผลใช้การไม่ได้ แม้ว่าเขาไม่สมควรตาย เขาก็ถูกปรับโทษโดยอาศัยอำนาจแห่งกฤษฎีกาของกษัตริย์ ซึ่งมีขึ้นในที่ประชุมที่ออกซ์เบิร์ก เมื่อถูกนำตัวไปแดนประหาร เขาก็ถูกจับมัดกับเสา ถูกรัดคอโดยเพชฌฆาต และหลังจากนั้นก็ถูกไฟเผา ที่เมืองวิลวอร์ด ค.ศ. 1536 เขาร้องที่เสานั้นด้วยความกระตือรือร้นอันร้อนรน และด้วยเสียงอันดังว่า “พระองค์เจ้าข้า! โปรดเปิดตาของกษัตริย์แห่งอังกฤษด้วยเถิด”

นั่นแหละพลังแห่งหลักคำสอนของเขา และความจริงใจแห่งชีวิตของเขา จนในระหว่างช่วงที่เขาติดคุกอยู่ (ซึ่งกินเวลาประมาณหนึ่งปีครึ่ง) ว่ากันว่า เขาได้ทำให้นายคุกของเขา ลูกสาวของนายคุก และคนอื่น ๆ ในบ้านของนายคุกกลับใจเชื่อ

ในส่วนของภาคพันธสัญญาใหม่ที่เป็นฉบับแปลของเขา เพราะพวกศัตรูของเขาพูดเหน็บแนมมันเยอะจริง ๆ โดยแสร้งว่ามันเต็มไปด้วยคำสอนนอกกรีต เขาจึงเขียนไปถึงจอห์น ฟริส ดังต่อไปนี้ “ข้าขอให้พระเจ้าทรงเป็นพยานในวันนั้นที่เราจะปรากฏต่อเบื้องพระพักตร์พระเยชูองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ว่าข้าไม่เคยปรับเปลี่ยนสักพยางค์เดียวแห่งพระวจนะของพระเจ้าโดยขัดต่อจิตสำนึกของข้า และข้าไม่ยอมทำเช่นนั้นในวันนี้ด้วย แม้จะเสนอทุกสิ่งในโลก ทั้งเกียรติยศ ความเพลิดเพลิน หรือความมั่งมีให้แก่ข้า”

บทที่ 13

บันทึกเกี่ยวกับชีวิตของจอห์น คาลวิน

นักปฏิรูปผู้นี้เกิดที่โนยอนในพิคาร์ดี วันที่ 10 กรกฎาคม 1509 เขาได้รับการสั่งสอนในไวยากรณ์ เรียนรู้ที่ปารีสภายใต้มาตูรินัส คอร์ดเรียส และศึกษาปรัชญาในวิทยาลัยมงเตญภายใต้อาจารย์ชาวสเปนผู้หนึ่ง

บิดาของเขา ผู้ค้นพบเครื่องหมายหลายอย่างที่แสดงถึงความรักพระเจ้าในวัยเยาว์ของเขา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการที่เขาตำหนิความเกรงของเพื่อน ๆ ของเขา จึงคิดในตอนแรกที่จะให้เขารับใช้คริสตจักร และพาเขาไปนำเสนอ เมื่อวันที่ 21 พฤษภาคม 1521 ที่โบสถ์นอเตรอดาม เดอ ลา เกซีน ในคริสตจักรแห่งโนยอน ในปี 1527 เขาถูกนำเสนอต่อวัตมาร์เซวิลล์ ซึ่งเขาเปลี่ยนไปอยู่วัดปอยเลอวิคในปี 1529 ใกล้กับโนยอน บิดาของเขาเปลี่ยนปณิธานของตนในภายหลัง และอยากให้เขาศึกษากฎหมาย ซึ่งคาลวิน โดยการอ่านพระคัมภีร์ เริ่มเกิดความไม่ชอบต่อความมั่งคั่งเหล่านั้นของระบบสันตะปาปา จึงยินดียอมตาม และลาออกจากโบสถ์เกซีนและวัดปอยเลอวิค ในปี 1534 เขามีพัฒนาการอย่างมากในศาสตร์กฎหมาย และปรับปรุงไม่น้อยเลยในความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าโดยการศึกษาค้นคว้าส่วนตัวของเขา ที่บูร์เกสเขาสัมผัสเรียนภาษากรีก ภายใต้การสอนของศาสตราจารย์วอลมาร์

การถึงแก่กรรมของบิดาเขาเรียกเขากลับไปที่โนยอน เขาพักอยู่ที่นั่นช่วงสั้น ๆ และจากนั้นก็ไปปารีส ซึ่งที่นั่นคำปราศรัยของนิโคลัส คอป พระอธิการแห่งมหาวิทยาลัยปารีส ซึ่งคาลวินเป็นผู้จัดเนื้อหาเหล่านั้นให้ สร้างความไม่พอใจอย่างมากให้แก่ซอร์บอนและรัฐสภา และทำให้เกิดการข่มเหงต่อผู้พวกโปรเตสแตนต์ และคาลวิน ซึ่งหนีมาได้แบบฉิวเฉียดโดยถูกรับตัวไว้ในวิทยาลัยฟอर्टเร ต้องจำใจหลบไปอยู่ที่ซาอินทอง หลังจากได้รับเกียรติในการถูกแนะนำตัวแก่พระราชาธิบดีแห่งนาวาร์เร ผู้ซึ่งเริ่มการข่มเหงครั้งแรกนี้ต่อผู้พวกโปรเตสแตนต์

คาลวินกลับไปปารีสในปี 1534 ปีนี้แนวคิดที่ปฏิรูปแล้วพบกับการปฏิบัติที่รุนแรง ซึ่งทำให้เขาต้องออกไปจากฝรั่งเศส หลังจากตีพิมพ์บทความชิ้นหนึ่งต่อต้านคนเหล่านั้นที่เชื่อว่าจิตวิญญาณที่จากไปแล้วนั้นอยู่ในการหลับแบบหนึ่ง เขาหลบไปอยู่ที่บาเซล ซึ่งที่นั่นเขาศึกษาภาษาฮีบรู ณ เวลานั้นเขาตีพิมพ์หนังสือ Institutions of the Christian Religion ผลงานชิ้นหนึ่งที่เหมาะสมมากในการเผยแพร่ชื่อเสียงของเขา แม้ตัวเขาเองปรารถนาที่จะใช้ชีวิตแบบเงียบ ๆ หนังสือนี้ถูกอุทิศให้แก่กษัตริย์ฝรั่งเศส ฟรานซิสที่ 1 ถัดมาคาลวินเขียนบทแถลงสำหรับพวกโปรเตสแตนต์ที่ถูกเผาเพราะศาสนาของพวกเขาในฝรั่งเศส หลังจากผลงานชิ้นนี้ถูกตีพิมพ์ คาลวินไปอิตาลีเพื่อเยี่ยมชมเยนทันดัชเชสแห่งเฟอร์รารา สุภาพสตรีท่านหนึ่งผู้รักพระเจ้ายิ่งนัก ซึ่งให้การต้อนรับเขาอย่างกรุณา

จากอิตาลีเขากลับมาที่ฝรั่งเศส และเมื่อจัดการกิจธุระส่วนตัวเรียบร้อยแล้ว เขาก็ตั้งใจว่าจะไปที่สตราสเบิร์ก หรือบาเซล โดยมีพี่น้องคนเดียวที่รอดชีวิต อันโทนี คาลวิน ร่วมทางไปด้วย แต่เพราะถนนเหล่านั้นไม่ปลอดภัยเพราะเหตุสงคราม ยกเว้นผ่านทางเขตแดนของดยุคแห่งซาวอย เขาจึงเลือกไปเส้นทางนั้น “นี่เป็นการนำทางของพระเจ้าโดยเฉพาะ” เบย์เลกล่าว “มันเป็นลิขิตของเขาที่เขาควรตั้งรกรากที่เจนีวา และเมื่อเขาตั้งใจว่า

จะไปไกลกว่านี้ เขาก็พบว่าตัวเองถูกยับยั้งโดยคำสั่งหนึ่งจากสวรรค์ หากข้าพเจ้าจะกล่าวเช่นนั้น”

ที่เจนีวา คาลวินจึงต้องจำใจคล้อยตามการตัดสินใจเลือกนั้นซึ่งสภาคริสตจักรและเหล่าผู้พิพากษาดัดสินใจให้เขา พร้อมกับความยินยอมของประชาชน ให้เป็นหนึ่งในเหล่าผู้รับใช้ของพวกเขา และอาจารย์สอนศาสนาศาสตร์ เขาอยากรับหน้าที่อันหลังนี้เท่านั้น และไม่ใช่อีกอันที่เหลือ แต่สุดท้ายแล้วเขาก็ต้องรับหน้าที่ทั้งสองนั้นไว้กับตัว ในเดือนสิงหาคม 1536 ปีต่อมา เขาให้ประชาชนทั้งหมดประกาศโดยคำปฏิญาณว่าพวกเขาเห็นชอบตามคำสารภาพนั้นแห่งความเชื่อ ซึ่งระบุให้ปฏิเสธระบบสันตะปาปาด้วย ต่อมาเขาบอกเป็นนัยว่าเขาไม่สามารถยอมอยู่ใต้บังคับกฎระเบียบข้อหนึ่งซึ่งเขตปกครองแห่งเบิร์นได้ตั้งขึ้นล่าสุด จากนั้นเหล่าผู้แทนแห่งเจนีวาเรียกประชาชนให้มาชุมนุมกัน และมีคำสั่งให้คาลวิน ฟาเรล และผู้รับใช้อีกคนควรรอกไปจากเมืองนั้นภายในสองสามวัน โทษฐานที่ไม่ยอมให้ศีลศักดิ์สิทธิ์

คาลวินหลบไปอยู่ที่สตราสเบิร์ก และก่อตั้งคริสตจักรชาวฝรั่งเศสแห่งหนึ่งในเมืองนั้น โดยเขาเป็นผู้รับใช้คนแรกของคริสตจักรนั้น เขายังถูกแต่งตั้งให้เป็นอาจารย์สอนศาสนาศาสตร์ที่นั่นเช่นกัน ขณะเดียวกันผู้คนที่แห่งเจนีวาก็ขอร้องเขาอย่างจริงจังยิ่งนักให้กลับไปหาพวกเขาจนสุดท้ายแล้วเขายินยอม และมาถึงเมื่อวันที่ 13 กันยายน 1541 จนทำให้ทั้งประชาชนและเหล่าผู้พิพากษาพอใจมาก ๆ และสิ่งแรกที่เขาทำ หลังจากเขาไปถึง คือก่อตั้งรูปแบบหนึ่งของระเบียบวินัยคริสตจักร และการตัดสินใจโดยศาลคริสตจักร โดยมีอำนาจที่จะดำเนินและลงโทษตามสารบบ ไปจนถึงการขับออกจากคริสตจักร นั่นคือแบบครอบครัว

มันเป็นความปิติของทั้งพวกเขาที่ไม่เชื่อและคริสเตียนแต่ปากบางคนมานานแล้ว เมื่อพวกเขาประสงค์ที่จะนำความเกลียดชังมาสู่ความคิดเห็นเหล่านั้นของคาลวิน ในการพูดถึงการที่เขาเป็นศูนย์กลางในความตายของมิคาเอล เซอร์เวทส์ การกระทำนี้ถูกใช้ในทุกวาระโดยคนเหล่านั้นที่ไม่สามารถล้มคว่ำความคิดเห็นต่าง ๆ ของเขาได้ เพื่อใช้เป็นข้อโต้แย้งแบบเหมารวมต่อผู้ทั้งระบบของเขา “คาลวินเป็นคนเผาเซอร์เวทส์!- คาลวินเป็นคนเผาเซอร์เวทส์!” เป็นข้อพิสูจน์อันดีกับพวกที่ใช้เหตุผลบางกลุ่ม ว่าหลักคำสอนเรื่องตรีเอกานุภาพไม่เป็นความจริง-- ว่าอำนาจสิทธิ์ขาดของพระเจ้านั้นขัดแย้งกับพระคัมภีร์ -- และความเป็นคริสเตียนนั้นเป็นกลโกง

เราไม่ประสงค์ที่จะพูดแก้ตัวให้การกระทำใด ๆ ของคาลวินซึ่งผิดอย่างเห็นได้ชัด การกระทำทุกอย่างของเขา ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับจุดจบที่ไม่เป็นสุขของเซอร์เวทส์ เราคิดว่า เป็นเรื่องที่ไม่อาจแก้ต่างได้ กระนั้นเราควรจดจำไว้ว่าหลักการแท้จริงเหล่านั้นแห่งการมีสันติทางศาสนาเป็นเรื่องที่ผู้คนเข้าใจน้อยมากในสมัยของคาลวิน นักปฏิรูปคนอื่น ๆ ทุกคนที่มีชีวิตอยู่ตอนนั้นเห็นชอบกับการกระทำของคาลวิน แม้กระทั่งเมแลงค์ธอนผู้สุภาพและน่าคบหาก็ก่แสดงตัวเกี่ยวกับเรื่องนี้ ในลักษณะดังต่อไปนี้ ในจดหมายฉบับหนึ่งที่เขียนถึงบูลลิ้งเจอร์ เขากล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้อ่านคำกล่าวของท่านเกี่ยวกับคำหมิ่นประมาทของเซอร์เวทส์แล้ว และขอชมความรักพระเจ้าและพิจารณาญาณของท่าน และข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่าสภาแห่งเจนีวาทำถูกต้องแล้วในการประหารชีวิตชายผู้ต่อต้านคนนี้ ผู้ซึ่งไม่ยอมหยุดกล่าวคำหมิ่นประมาทของตน ข้าพเจ้าอัศจรรย์ใจที่จะพบว่ามิใคร่ไม่เห็นชอบกับการดำเนินการนี้” ฟาเรลกล่าวชัดเจนว่า “เซอร์เวทส์สมควรรับโทษประหารชีวิต” บูเซอร์ไม่ลังเลใจที่จะประกาศว่า “เซอร์เวทส์

สมควรรับบางสิ่งที่เลวร้ายกว่าความตายเสียอีก”

ความจริงก็คือว่า แม้ว่ากาลวินมีส่วนในการจับกุมและการจำคุกเซอร์เวทส์ เขาก็ไม่ยอมให้อีกฝ่ายถูกเผาเลยสักนิด เขากล่าวว่า “ข้าพเจ้าปรารถนาให้บรรเทาความรุนแรงของการลงโทษนั้น” “เราพยายามแล้วที่จะเลี่ยงโทษประหารชีวิต แต่ก็เปล่าประโยชน์” “โดยการประสงฆ์ที่จะบรรเทาความรุนแรงของการลงโทษนั้น” ฟาเรลกล่าวแก่กาลวิน “ท่านก็ทำหน้าที่เพื่อนคนหนึ่งต่อศัตรูที่ร้ายกาจที่สุดของท่าน” “ที่ว่ากาลวินเป็นผู้ยงเหล่าผู้พิพากษาให้เผาเซอร์เวทส์” เทอร์ริทินกล่าว “เหล่านักประวัติศาสตร์ไม่รับรองตรงไหนเลย และมันไม่ปรากฏจากการพิจารณาใด ๆ ด้วย ไม่ใช่เลย เป็นที่แน่นอนว่า เขา พร้อมกับคณะศิษยาภิบาล ห้ามปรามจากการลงโทษเช่นนั้น”

มีการกล่าวอ้างบ่อย ๆ ว่ากาลวินมีอิทธิพลมากจริง ๆ กับเหล่าผู้พิพากษาของเจนีวาจนเขาจะขอให้ปล่อยตัวเซอร์เวทส์ก็ได้ หากเขาไม่ปรารถนาให้อีกฝ่ายถูกทำลาย อย่างไรก็ตาม นี่ไม่เป็นความจริง ห่างไกลจากความจริงจนตัวกาลวินเองยังเคยถูกขับไล่ไปจากเจนีวา โดยผู้พิพากษาเหล่านี้ และบ่อยครั้งเขาคัดค้านมาตรการตามอำเภอใจของพวกเขาอย่างเปล่าประโยชน์ กาลวินแทบจะไม่ปรารถนาให้เซอร์เวทส์รับโทษประหารเลยจนเขาเตือนอีกฝ่ายถึงภัยที่เข้ามาใกล้แล้ว และยอมให้อีกฝ่ายอยู่ต่อหลายสัปดาห์ที่เจนีวา ก่อนที่อีกฝ่ายจะถูกจับกุม แต่ภาษาของเซอร์เวทส์ ซึ่งขณะนั้นถูกมองว่าหมิ่นประมาท เป็นเหตุให้เขาถูกจำคุก เมื่อติดคุก กาลวินไปเยี่ยมเขา และใช้ทุกข้อโต้แย้งเพื่อชักจูงเขาให้ถอนคำพูดหมิ่นประมาทแสนน่ากลัวของเขา โดยไม่พูดถึงความรู้สึกต่าง ๆ ของตัวเองเลย นี่คือขอบเขตแห่งการเป็นคนกลางของกาลวินในกิจการที่ไม่เป็นสุขนี้

อย่างไรก็ตาม ไม่อาจปฏิเสธได้เลยว่าในกรณีนี้ กาลวินประพฤติตัวตรงข้ามกับจิตวิญญาณอันมีเมตตาแห่งข่าวประเสริฐ เป็นการติงว่าที่ทะเล้นน้ำตาให้กับความไม่เข้ากันนี้ของธรรมชาติมนุษย์ และที่ทะเล้นทุกซีให้กับความอ่อนแอเหล่านั้นซึ่งยกเหตุผลเข้าข้างไม่ได้ เขาประกาศว่าเขากระทำกิจไปอย่างมีจิตสำนึก และยกเหตุผลเข้าข้างการกระทำนั้นต่อหน้าสาธารณชน

มันเป็นความคิดเห็นนั้น ที่ว่าหลักการทางศาสนาทั้งหลายที่พลังมืดถูกลงโทษได้โดยผู้พิพากษาฝ่ายพลเรือน ที่ได้กระทำสิ่งชั่วร้ายนั้น ไม่ว่าจะที่เจนีวา ในทรานซิลวาเนีย หรือในบริเตน และนี่ต่างหากที่กระทำสิ่งชั่วร้ายนั้น มากกว่าแนวคิดตรีเอกานุภาพนิยม หรือเอกานุภาพนิยม

หลังจากลูเธอร์เสียชีวิต กาลวินมีอิทธิพลอย่างมหาศาลต่อผู้คนในยุคสมัยที่โดดเด่นนั้น เขามีอิทธิพลในประเทศฝรั่งเศส อิตาลี เยอรมนี ฮอลแลนด์ อังกฤษ และสก็อตแลนด์ มีการก่อตั้งที่ประชุมของกลุ่มปฏิรูปแล้วถึงสองพันหนึ่งร้อยห้าสิบแห่ง โดยได้รับเหล่านักเทศน์ของพวกเขามาจากเขา

กาลวิน ผู้มีชัยชนะเหนือศัตรูทั้งปวงของตน รู้สึกว่าความตายของตนเข้ามาใกล้แล้ว กระนั้นเขาก็ออกแรงต่อไปในทุกทางพร้อมกับพลังงานแบบคนหนุ่ม เมื่อกำลังจะทอดกายลงในการหยุดพัก เขาร่างพินัยกรรมของตนโดยกล่าวว่า “ข้าพเจ้าขอเป็นพยานว่าข้าพเจ้าดำเนินชีวิตและประสงฆ์ที่จะตายในความเชื่อนี้ซึ่งพระเจ้าประทานให้แก่ข้าพเจ้าแล้วโดยทางข่าวประเสริฐของพระองค์ และว่าข้าพเจ้าไม่ขอพึ่งสิ่งอื่นใดเพื่อรับความรอดนอกจากการ

ตัดสินใจเลือกแบบอิสระซึ่งพระองค์ทรงสร้างขึ้นในตัวข้าพเจ้า ด้วยสิ้นสุดใจของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเปิดใจรับพระเมตตาของพระองค์ ซึ่งทำให้บาปทั้งหมดของข้าพเจ้าได้รับการปกคลุมแล้ว เพราะเห็นแก่พระคริสต์ และเพราะเห็นแก่ความมรณาและการทนทุกข์ของพระองค์ ตามขนาดแห่งพระคุณที่ทรงโปรดประทานแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้สั่งสอนพระวณะอันบริสุทธิ์และเรียบง่ายนี้ โดยคำเทศนาต่าง ๆ โดยการกระทำทั้งหลาย และโดยการอธิบายพระคัมภีร์นี้ ในการสู้รบทั้งหมดของข้าพเจ้ากับศัตรูเหล่านั้นของความจริง ข้าพเจ้าไม่ได้ใช้ความเจนจัด แต่ได้ต่อสู้ในการสู้รบอันดีนั้นอย่างถูกกติกาและตรงไปตรงมา”

วันที่ 27 พฤษภาคม 1564 เป็นวันที่เขาได้รับการปล่อยตัวและเดินทางกลับบ้าน เขามีอายุได้ห้าสิบห้า